LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

LEVITICUS

EN

NUMERI

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

Chronologie vanaf de Uittocht tot de vestiging in Kanaän

Jaartell. vòòr Chr.	**nà de UITT.**	
1472	2	Op de 1ste dag van de 1ste maand Abib wordt de Tabernakel opgericht, Ex. 40:2+17. In het begin van het 2e jaar na de Uittocht, dus na 1 jaar werken. Aäron wordt aangeteld tot hogepriester. Aäron was getrouwd met Eliseba, (Grieks Elisabeth), een dochter van Amminádab, zuster van Nahesson uit de stam van Juda, Ex. 6:22; Num. 1:7. *De hogepriesters waren dus van moeders kant uit de stam van Juda!* Joséfus heeft een lijst samengesteld van al de hogepriesters, 69 of 70 tot Kajafas en nog 13 tot de verwoesting van Jeruzalem. De Tabernakel wordt ingewijd, Lev. 8:33 en 9 Nadab en Abihu, zonen van Aäron sterven, Lev. 10 en 16 Pasha wordt gehouden op 14 Abib, Num. 9:1-3 Mozes ontvangt de Wetten Lev. 17 t/m 27 [Hebr. *bij*, niet: *op*] bij Sinaï, Lev. 25:1 tot Lev. 27:34 Op de 1ste van de 2e maand in het 2e jaar opdracht tot volkstelling Num. .1:1; 3:39,40. 22.273 zonen ouder dan 1 maand. (Zijn dus voor het grootste deel in Egypte geboren) Totaaltelling van de 12 stammen. Op de 20e van de 2e maand Ziv reist Israël vanuit Sinaï naar Paran, Num. 10:11 (ong. mei), 3 dagreizen van Horeb, Num. 10:33 Israël in Hazaroth, Num. 11:35. (ong. juni) Israël te Kades-Barnéa in Paran, Num. 12:16, Deut. 1:19. 12 verspieders uitgezonden, Num. 13. Na 40 dagen, ong. sept., komen de verspieders terug, Num. 14:34; in de dagen van de wijnoogst, Num. 13:20. Murmureren en straf. Israël moet 40 jaar omzwerven, met inbegrip van de 1,5 jaar die al verlopen waren, Num. 14:34. Kanttekening nr. 44, Gill. Begin 38 jarige omzwerving De mensen stierven van 20 jaar (in het 20e jaar) en ouder, dus niemand van de 20 jarigen werd ouder dan hoogstens 57 jaar (19+38) voor ze in Kanaän kwamen behalve Jozua en Kaleb, Num. 14:38. Vandaar Mozes: Psalm 90: *Wij vergaan door uw toorn.* In de tijd van de omzwerving wordt er niets vermeld, behalve de opstand van Korach, enz Num. 16:17. Wanneer die heeft plaats gevonden is niet bekend, maar het is wellicht in het laatste termijn geweest, want Jozua herinnert de aanwezigen eraan, Joz. 22:17
1434	40	Israël komt in de woestijn Zin, Num. 20:1,22. Mirjam sterft in de 1ste maand, ong april, Num. 20:1 Aäron sterft, 123 jaar, op de 1ste van de 5e maand (Ab), op berg Hor, Num. 33:38,39, (juli) 30 dagen rouw, Num. 20:29.

In sept. is het precies 38 jaar geleden dat de omzwerving begon.
Israël komt aan de grens van het beloofde Land, trekken over de beek Zered, Deut. 2:13
Verslaan de Amorieten en erven Hesbon en Basan, Num. 21:21-35, ong. okt.

Tweede Volkstelling, Num. 26
Vanaf de 1ste tot de laatste van de 11e maand, schebat, (jan) herhaalt Mozes de geschiedenis, Deut. 1:3 en vervolg.
Mozes' lied en zegening etc en sterft, Deut 34:1-5
Mozes wordt 30 dagen beweend, dat is de 12e maand, (maart), Deut. 34:8.
Volgens de Targum van Jonathan eindigde de rouw op de 8e dag van Abib

Jozua volgt Mozes op, Joz. 1:3; stuurt verspieders, Joz.3:1.

1433 41 Op de 10e dag van de 1ste maand, Abib, gaat Israël over de Jordaan, Joz. 4:19, eind maart.
Op de 14e dag van de 1e maand Pasha, in de buurt van Jericho, Joz. 5:10
Op de 15e dag van de 1ste maand eet Israël Overjarig koren, Joz. 5:11
Op de morgen van 16 Abib houdt het Manna op, precies 40 jaar na de Uittocht! Joz.5:12

1432 42 Slag te Gibeon, Zonnestilstand, waarsch. Niet lang na de val van Jericho en Ai, dus in de zomer, Joz. 10
Overwinningen in het zuiden en het noorden, Joz. 10+11
1431 43
1430 44
1429 45 Volgens Joséfus heeft Jozua in 5 jaar het land overwonnen, Jozua 13:1
1427 47 Kaleb ontvangt zijn erfdeel, 45 jaar na het verspieden, Joz. 14:10,11
Het verspieden vond in het 2e jaar na de Uittocht plaats. (4+2=47 j.)
Oprichting van de Tabernakel te Silo, Joz. 18:1
Geografen maken de eerste atlas van het land Israël, Joz. 18:4
Het land wordt bij loting verdeeld, Joz. 15 t/m 21
De soldaten van het Overjordaanse land gaan naar huis, Jozua 22

1424 50 Verbondsvernieuwing; Jozua sterft, 110 jaar, Jozua 24:29. (reeds Joz. 13:1 staat dat Jozua oud en welbedaagd was)
Er is geen vaststaand bewijs dat Jozua's dood in dit jaar plaats vond.
In Hand. 13:17-21 staat een periode van 450 jaar. Waarschijnlijk is dit de tijd vanaf Izaaks geboorte tot Jozua's dood. (Vanaf de geboorte van Abrahams zaad totdat zijn zaad het land had geërfd. Belofte-Vervulling). Zie jaar 1078.
Het 50e jaar van de Uittocht is een Jubeljaar. Het Jubeljaar begon de 1e van de 7e maand Tisri 1424 v. Chr., of in het volgend jaar 1423. (Het begin van het 2552e jaar na de Schepping.) Lev. 25 (1)
Vanaf 1422 worden de Sabbatjaren gerekend in Israël, sept. 1422/1421.
De Sabbatjaren zijn in hoofdzaak bekend door de exacte mededelingen van Joséfus, zie bij tijdperk Herodus.

Zie voor volledige Chronologie door W. Westerbeke: www.theologie.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET DERDE BOEK VAN MOZES GENAAMD LEVITICUS

Er is in geheel dit boek van Leviticus niets historisch behalve het bericht, dat ons gegeven is van de wijding der priesterschap in hoofdstuk 8 en 9; van de straf van Nadab en Abihu door de hand Gods wegens het brengen van vreemd vuur, Hoofdstuk 10; en van de zoon van Selomith door de hand van de magistraat wegens Godslastering, Hoofdstuk 24. Al het overige van het boek wordt ingenomen door de wetten, hoofdzakelijk kerkelijke wetten, die God aan Israël heeft gegeven door de hand van Mozes, betreffende hun offers, hun spijs en drank en verschillende wassingen, en de andere eigenaardigheden door welke God zich dit volk heeft afgezonderd en het onderscheiden heeft van andere volken; en al deze dingen waren typen van toekomende goederen, die gerealiseerd en vervangen zijn door het Evangelie van Christus.

Wij noemen het boek Leviticus, naar de Septuaginta, omdat het de wetten en verordeningen bevat van het Levitische priesterschap (zoals het genoemd wordt in Hebreeën 7:1 en de bediening er van. De Levieten waren voornamelijk belast met deze inzettingen, zowel om hun plicht te doen, te doen hetgeen hunner was, en om het volk te leren zijn plicht te doen, te doen hetgeen zijner is. Aan het einde van het vorige boek lazen wij van de oprichting van de tabernakel, die de plaats der aanbidding moest zijn, en gelijk die gemaakt werd overeenkomstig het voorbeeld, zo moesten de inzettingen van de eredienst het ook wezen, welke er bediend werden. Daarin was het Goddelijk voorschrift even bijzonder als in Zijn voorschrift betreffende het maken van de tabernakel, en het moet alles even nauwkeurig en nauwgezet worden waargenomen.

Dit bericht van de wet, die nu opgeheven is, is ons nuttig ter versterking van ons geloof in Jezus Christus, als het Lam dat geslacht is van de grondlegging der wereld, en tot toeneming onzer dankbaarheid aan God, dat wij door Hem bevrijd zijn van het juk der ceremoniële wet, en in de tijd der verbetering leven.

HOOFDSTUK 1

1 En de HEERE riep Mozes, en sprak tot hem uit de tent der samenkomst, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als een mens uit u de HEERE een offerande zal offeren, gij zult uw offeranden offeren van het vee, van runderen en van schapen. 3 Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN. 4 En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen. 5 Daarna zal hij het jonge rund slachten voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed offeren, en het bloed sprengen rondom dat altaar, hetwelk voor de deur van de tent der samenkomst is. 6 Dan zal hij het brandoffer de huid aftrekken, en het in zijn stukken delen. 7 En de zonen van Aäron, de priester, zullen vuur maken op het altaar, en zullen het hout op het vuur schikken. 8 Ook zullen de zonen van Aäron, de priesters, de stukken, het hoofd en het smeer, schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is. 9 Doch zijn ingewand, en zijn schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE. 10 En indien zijn offerande is van klein vee, van schapen of van geiten, ten brandoffer, zal hij een volkomen mannetje offeren. 11 En hij zal dat slachten aan de zijde van het altaar noordwaarts, voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen zijn bloed rondom op het altaar sprengen. 12 Daarna zal hij het in zijn stukken delen, mitsgaders zijn hoofd en zijn smeer; en de priester zal die schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is. 13 Doch het ingewand en de schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles offeren en aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE. 14 En indien zijn offerande voor de HEERE een brandoffer van gevogelte is, zo zal hij zijn offerande van tortelduiven, of van jonge duiven, offeren. 15 En de priester zal die tot het altaar brengen, en deszelfs hoofd met zijn nagel splijten, en op het altaar aansteken; en zijn bloed zal aan de wand des altaars uitgeduwd worden. 16 En zijn krop met zijn vederen zal hij wegdoen, en zal het werpen bij het altaar, oostwaarts, aan de plaats der as. 17 Verder zal hij die met zijn vleugelen klieven, niet afscheiden; en de priester zal die aansteken op het altaar, op het hout, dat op het vuur is; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE.

Dit boek begint met de wet op de offers waarvan de brandoffers de oudste zijn, waaromtrent God aan Mozes in dit hoofdstuk instructies geeft. Er worden orders gegeven omtrent de wijze waarop met die soort van offers gehandeld moet worden.

I. Indien het een rund is, vers 3-9.
II. Indien het een schaap of geit, een lam of geitenbokje van de kudde is, vers 10-13. Indien het een tortelduif of jonge duif is, vers 14-17. En hetzij nu het offer van meerdere of mindere waarde was in zichzelf, zo het geofferd werd met een oprecht hart, overeenkomstig deze wetten, werd het door God aangenomen.

Leviticus 1:1-2.

Merk hierop:

1. Dat van de veronderstelling wordt uitgegaan, dat het volk geneigd zou zijn de Heere offeranden te brengen. Zelfs het licht van de natuur leidt de mens er toe, om op de een of andere wijze zijn Maker te eren, en Hem hulde te doen als zijn Heere. De geopenbaarde godsdienst veronderstelt dat de natuurlijke godsdienst een aloude instelling is, daar de mens na de zondeval er op gewezen is om God te verheerlijken door offeranden, hetgeen een onbepaalde erkenning was, dat de mensen als schepselen alles van God hadden ontvangen, en als zondaren alles aan Hem hadden verbeurd. Als het geweten geheel en al overtuigd is van afhankelijkheid en schuld, dan zal het de mens gewillig maken om met "duizenden van rammen" den Heere tegen te komen, Micha 6:6, 7.

2. Dat er in voorzien is dat de mensen hierbij niet toegeven aan hun eigen bedenkselen en ten opzichte van hun offers niet verijdeld zullen worden in hun overleggingen, opdat zij, voorgevende God te eren, Hem in werkelijkheid niet onteren, en niet doen hetgeen Hem onwaardig is. Er wordt dus bevolen, dat alles met betamelijkheid zal geschieden, volgens een zekere regel, en op zo'n wijze, dat het offer een grote betekenis verkrijgt, wijzende beide op het grote zoenoffer, dat Christus in de volheid van de tijd zou offeren, en op de geestelijke offeranden van erkentelijkheid, die dagelijks door de gelovigen geofferd moeten worden.

3. God gaf deze wetten aan Israël door Mozes. Er is niets, dat meer dikwijls herhaald wordt dan dit: De Heere sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen van Israël. God kon het zelf tot de kinderen van Israël gesproken hebben, zoals Hij de tien geboden tot hen gesproken heeft, maar het behaagde Hem het hun door Mozes bekend te maken, omdat zij verlangd hadden, dat Hij niet meer zelf tot hen spreken zou, en omdat Hij wilde dat Mozes, meer dan al de andere profeten, een type zou zijn van Christus, door wie God in deze laatste dagen tot ons wilde spreken, Hebreeën 1:1. Door andere profeten heeft God boodschappen gezonden aan Zijn volk, maar door Mozes gaf Hij hun wetten, en daarom was hij geschikt om een type te wezen van Hem, aan wie de Vader al het oordeel heeft overgegeven. En behalve dat: de schat van de goddelijke openbaring moest altijd in aarden vaten gelegd worden, opdat ons geloof beproefd zou worden, en de uitnemendheid van de kracht van God zij.

4. God sprak tot hem uit de tent van de samenkomst. Niet zodra had de Shechina bezit genomen van haar nieuwe woonplaats, of God heeft, ten teken van Zijn aanneming van hetgeen gedaan was, met Mozes gesproken van het verzoendeksel, terwijl hij buiten de voorhang was, of liever, aan de deur alleen een stem horende, en het is waarschijnlijk, dat hij, om een vergissing of een vergeten te voorkomen bij de mededeling er van, terstond geschreven heeft wat hij hoorde. De tabernakel was opgericht, om een plaats van gemeenschapsoefening te zijn tussen God en Israël, daar, waar zij hun diensten waarnamen voor God, heeft God hun Zijn wil geopenbaard, en zo hebben wij thans door het woord en het gebed gemeenschap met de Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus, Handelingen 6:4. Als wij tot God spreken, moeten wij begeren van Hem te horen, en het als een grote gunst achten, dat het Hem behaagt om tot ons te spreken. De Heere riep Mozes, niet om nabij te komen, (onder die bedeling moest zelfs Mozes op een afstand blijven), maar om acht te geven en te luisteren naar hetgeen gezegd zou worden.
De Joodse critici zeggen ons, dat in het Hebreeuwse woord voor "riep" een letter minder dan gewoonlijk is, hetgeen te kennen geeft, dat God in stille, zachte stem sprak. De zedelijke wet werd met verschrikking van een brandende berg gegeven, met donderslagen en bliksemen, maar de genezende, herstellende wet van offerande werd op zachter wijze gegeven van het verzoendeksel, omdat dit een type was van de genade van het Evangelie, hetwelk de bediening is van leven en vrede.

Leviticus 1:3-9
Als iemand rijk was en het kon missen, dan werd verondersteld dat hij zijn brandoffer, waarmee hij bedoelde God te eren, uit zijn runderen zou brengen, uit zijn groot vee. Hij, die acht dat God de beste is van wat is, zal besluiten om Hem het beste te geven van hetgeen hij heeft, want anders geeft hij Hem niet de eer van Zijn naam. Indien dus iemand besluit een rund te slachten, niet om er zijn gezin en zijn vrienden op te onthalen, maar als een offer aan zijn God, dan moeten deze regelen zeer zorgvuldig worden gevolgd.

1. Het dier, dat geofferd zou worden, moet een mannetje zijn, een volkomen mannetje, dat is: het moet zonder gebrek wezen, en het beste van wat hij op zijn weide heeft. Daar het zuiver

en alleen bestemd is voor de eer van Hem, die oneindig volkomen is, moet het ook het volkomenste van zijn soort wezen. Dit duidt de volkomen kracht en reinheid aan, die in Christus waren, het stervende offer, en de oprechtheid van hart en onberispelijkheid van leven, die in Christenen behoren te wezen, die Gode als levende offeranden worden voorgesteld. In letterlijke zin is echter in Christus Jezus man noch vrouw, en is geen natuurlijk gebrek van het lichaam een hinderpaal voor ons welbehaaglijk zijn aan God, doch alleen de zedelijke gebreken en mismaaktheden, welke door de zonde in de ziel zijn gekomen.

2. De eigenaar moet het naar zijn welgevallen, dat is vrijwillig, offeren. Wat in de godsdienst gedaan wordt om Gode te behagen, moet door geen anderen drang gedaan worden, dan door de drang van de liefde. God heeft een welgevallen aan een gewillig volk, en de blijmoedigen gever heeft Hij lief. Ainsworth en anderen lezen het, niet als het beginsel, maar als het doel, van de offerande, laat hem het offeren voor zijn gunstige aanneming door de Heere, of opdat de Heere een welgevallen aan hem heeft. Laat hem zich dit voorstellen als het doel, waarmee hij zijn offer brengt, en laat zijn oog vast op dat doel gericht zijn-opdat hij de Heere welbehaaglijk zij," Diegenen alleen zullen Hem welbehaaglijk zijn in hun godsdienstige verrichtingen, die dit in oprechtheid begeren en bedoelen, 2 Corinthiërs 5:9.

3. Het moet geofferd worden aan de deur van de tent van de samenkomst, waar het koperen brandofferaltaar stond, dat de gave heiligde, en nergens anders. Hij moet het offeren aan de deur, als een, die onwaardig is om binnen te gaan, en erkennende dat de zondaar niet anders toegelaten wordt in het verbond en de gemeenschap met God, dan door offerande, maar hij moet het offeren aan de deur van de tent van de samenkomst, ten teken van zijn gemeenschap met geheel de kerk van Israël, zelfs in zijn bijzondere, persoonlijke dienst.

4. Die het offer brengt moet zijn hand op het hoofd van zijn offer leggen, vers 4. "Hij moet," zeggen de Joodse geleerden, "allebeide zijn handen met al zijn kracht tussen de hoornen van het offerdier leggen," om daarmee te kennen te geven:
a. De overdracht van al zijn recht op, en deel in, het dier aan God, en door het met zijn eigen handen over te leveren, het wezenlijk afstaande voor Zijn dienst.
b. De bekentenis dat hij verdiende te sterven en bereid zou geweest zijn te sterven, indien God het had geëist ten diepste van Zijn eer en ter verkrijging van Zijn gunst.
c. Een steunen en betrouwen op het offer, als een ingesteld type van het grote offer, waarop ons aller ongerechtigheid gelegd zou worden. Sommigen denken dat de apostel de mystieke betekenis van de offers, en inzonderheid van deze ritus, bedoelt met "de oplegging van de handen" Hebreeën 6:2, dat een type was van het Evangelisch geloof. Dat hij, die het offer bracht, zijn hand op het hoofd van het offer legde, moest zijn begeerte aanduiden, en zijn hoop, dat het voor hem aangenaam zij om hem te verzoenen. De brandoffers hadden geen betrekking tot een bijzondere zonde, zoals dit met het zondoffer het geval was, zij moesten verzoening doen voor zonde in het algemeen, en hij, die zijn hand op het hoofd van een brandoffer legde, moest belijden dat hij nagelaten heeft wat hij had behoren te doen, en gedaan heeft wat hij niet had moeten doen, en bidden, dat, of ofschoon hij zelf verdiend had te sterven, de dood van zijn offer aangenomen mocht worden tot uitdelging van zijn schuld.

5. Het offer moest geslacht worden door de priesters of Levieten voor het aangezicht van de Heere, dat is: op vrome, godsdienstige wijze, met het oog op God en Zijn eer. Dit betekende dat onze Heere Jezus Zijn ziel, of Zijn leven, zal stellen tot een offer voor de zonde. Messias, de Vorst moet uitgeroeid worden als een offer, maar het zal niet voor Hemzelf zijn, Daniel 9:26. Het betekende ook dat in christenen, die levende offeranden zijn, het dierlijke gedood,

het vlees met zijn verdorven neigingen en lusten, en al de begeerten van het bloot dierlijk leven, gekruisigd moet worden.

6. De priesters moesten het bloed rondom het altaar sprengen, vers 5, want het bloed het leven zijnde, is het het bloed, dat verzoening doet voor de ziel. Dit betekende dat onze Heere Jezus met het storten van Zijn bloed het oog heeft gehad op de gerechtigheid, van zijn Vader en het handhaven van Zijn gekrenkte eer, "Hij heeft zich voor God onstraffelijk opgeofferd." Het betekende ook de bevrediging en reiniging van ons geweten door het, in het geloof, te besprengen met het bloed van Jezus Christus, 1 Petrus 1:2, Hebreeën 10:22.

7. Het dier moest de huid afgetrokken, en behoorlijk in stukken gesneden worden, verdeeld in de verschillende stukken, naar het werk van de slagers, en dan moesten al de stukken met het hoofd en het vet (het ingewand en de schenkels eerst gewassen zijnde) samen op het altaar verbrand worden, vers 6-9. "Maar met welk doel " zullen sommigen zeggen, waartoe dit verlies? Waarom moet al dit goede vlees, dat aan de armen gegeven had kunnen worden, en hun en hun hongerig gezin voor een goede poos van spijze had kunnen voorzien, alles tezamen tot as verbrand worden?" Aldus was het de wil van God, en ons betaamt het niet daar iets tegen te hebben, of er afkeurende opmerkingen over te maken. Toen het tot eer van God verbrand was, in gehoorzaamheid aan Zijn gebod, en om geestelijke zegeningen aan te duiden, was het in werkelijkheid beter besteed, en beantwoordde het beter aan het doel waarmee het geschapen was, dan wanneer het tot voedsel voor de mens gebruikt was. Nooit moeten wij wat voor God besteed werd een verlies achten.
Het verbranden van het offer betekende het ontzettende lijden van Christus, en de vrome genegenheden, waarmee, als met een heilig vuur, christenen zich met geheel hun geest, hun ziel en hun lichaam aan God moeten opofferen. Eindelijk. Dit wordt gezegd te zijn als een lieflijke reuk voor de Heere. Het branden van vlees is op zichzelf onlieflijk, maar in gehoorzaamheid aan een gebod Gods en als type van Christus, was dit Gode welbehaaglijk, Hij was verzoend met hem, die dit offer bracht, en had zelf een welgevallen in die verzoening. Hij rustte en was verkwikt door deze inzettingen van Zijn genade, zoals Hij in het begin zich verheugde in Zijn scheppingswerken, Exodus 31:17, Psalm 104:31. Van Christus' offeren van zichzelf aan God wordt gezegd, dat het een welriekende reuk was, Efeziërs 5:2, en van de geestelijke offeranden van de christenen wordt gezegd, dat zij Gode aangenaam zijn door Jezus Christus, 1 Petrus 2:5.

Leviticus 1:10-17
Hier hebben wij de wetten betreffende de brandoffers, die uit klein vee of gevogelte bestonden. Die tot de middenstand behoorden en het niet goed konden bekostigen om een rund te offeren, zouden een schaap of geitenbok brengen, en zij, die ook hiertoe niet instaat waren, zullen door God aangenomen worden, als zij een tortelduif of jonge duif brengen. Want in Zijn wet en in Zijn Evangelie zowel als in Zijn voorzienigheid, bemerkt God de armen. Het is opmerkelijk dat die schepselen tot offers gekozen werden, die zeer zacht van aard zijn, onnozel en onschadelijk om een type te zijn van de onschuld en zachtmoedigheid, die in Christus waren, en de onschuld en zachtmoedigheid te leren, die in christenen behoren te zijn. Er worden hier bevelen gegeven:
1. Betreffende de brandoffers van klein vee, vers 10. De methode om die te behandelen is tamelijk gelijk aan die van de runderen, slechts wordt hier bevolen, dat het offer geslacht moet worden aan de zijde van het altaar noordwaarts, hetgeen, hoewel slechts hier vermeld, waarschijnlijk echter ook voor de vorige en andere offeranden aldus werd in acht genomen. Misschien was er aan die kant van het altaar de grootste lege ruimte en plaats voor de priesters om er zich te bewegen. Vanouds werd de opmerking gemaakt, dat fraai weer uit het

noorden komt, en dat de noordenwind de regen verdrijft, en door deze offeranden worden de stormen van Gods toorn verdreven, en wordt het licht van Gods aangezicht verkregen, hetgeen lieflijker is dan het schoonste, helderste weer.

2. Betreffende die van het gevogelte. Het moeten of tortelduiven zijn, en zo die het zijn, moeten het oude tortelduiven wezen, (zeggen de Joden) of jonge duiven. Hetgeen op de tafel van de mensen het aangenaamst was, dat moest op Gods altaar gebracht worden. Als deze vogels geofferd werden, dan moest:
a. Hun de kop gespleten, of afgewrongen worden. "Er geheel afgewrongen," zeggen sommigen, maar anderen denken, alleen geknepen, zodat de vogel gedood werd, maar de kop aan het lichaam bleef hangen. Het is echter meer waarschijnlijk, dat het er geheel van afgescheiden werd, want het moest het eerst verbrand worden.
b. Het bloed moest aan de wand van het altaar uitgeduwd worden.
c. De afval met de veren moest op de mesthoop worden geworpen.
d. Het lichaam moest worden geopend, met zout bestrooid, en dan op het altaar verbrand worden. "Dit offer van gevogelte", zeggen de Joden, "was een van de moeilijkste diensten, welke de priesters hadden te verrichten," om hun, die in het heilige dienen te leren, dat zij even bezorgd moeten wezen voor de zielen van de armen als van de rijken, want hun diensten zijn aan God, als zij uit een oprecht hart voortkomen, even welbehaaglijk als de diensten van de rijken, want Hij verwacht naar hetgeen iemand heeft, niet naar hetgeen hij niet heeft, 2 Corinthiërs 8:12. Van de armen tortelduiven of jonge duiven wordt hier evengoed gezegd, dat het een brandoffer is als een lieflijke reuk voor de Heere, als van een rund dat hoornen en hoeven heeft. En met dat al: God lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand, en uit geheel de ziel, en uit geheel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf, dat is "meer dan al de brandofferen en al de slachtofferen," Markus 12:33.

HOOFDSTUK 2.

1 Als nu een ziel een offerande van spijsoffer de HEERE zal offeren, zijn offerande zal van meelbloem zijn; en hij zal olie daarop gieten, en wierook daarop leggen. 2 En hij zal het brengen tot de zonen van Aäron, de priesters, een van welke daarvan zijn hand vol grijpen zal uit deszelfs meelbloem, en uit deszelfs olie, met al deszelfs wierook; en de priester zal deszelfs gedenkoffer aansteken op het altaar; het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE. 3 Wat nu overblijft van het spijsoffer, zal voor Aäron en zijn zonen zijn; het is een heiligheid der heiligheden van de vuurofferen des HEEREN. 4 En als gij offeren zult een offerande van spijsoffer, een gebak des ovens; het zullen zijn ongezuurde koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde vladen, met olie bestreken. 5 En indien uw offerande spijsoffer is, in de pan gekookt, zij zal zijn van ongezuurde meelbloem, met olie gemengd. 6 Breekt ze in stukken, en giet olie daarop; het is een spijsoffer. 7 En zo uw offerande een spijsoffer des ketels is, het zal van meelbloem met olie gemaakt worden. 8 Dan zult gij dat spijsoffer, hetwelk daarvan zal gemaakt worden, de HEERE toebrengen; en men zal het tot de priester doen naderen, die het tot het altaar dragen zal. 9 En de priester zal van dat spijsoffer deszelfs gedenkoffer opnemen, en op het altaar aansteken, het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE. 10 En wat overblijft van het spijsoffer, zal voor Aäron en zijn zonen zijn; het is een heiligheid der heiligheden van de vuurofferen des HEEREN. 11 Geen spijsoffer, dat gij de HEERE zult offeren, zal met desem gemaakt worden; want van geen zuurdesem, en van geen honig zult gijlieden de HEERE vuuroffer aansteken. 12 De offeranden der eerstelingen zult gij de HEERE offeren; maar op het altaar zullen zij niet komen tot een liefelijken reuk. 13 En alle offerande uws spijsoffers zult gij met zout zouten, en het zout des verbonds van uw God van uw spijsoffer niet laten afblijven; met al uw offerande zult gij zout offeren. 14 En zo gij de HEERE een spijsoffer der eerste vruchten offert, zult gij het spijsoffer uwer eerste vruchten van groene aren, bij het vuur gedord, dat is, het klein gebroken graan van volle groene aren, offeren. 15 En gij zult olie daarop doen, en wierook daarop leggen; het is een spijsoffer. 16 Zo zal de priester deszelfs gedenkoffer aansteken van zijn klein gebroken graan en van zijn olie, met al de wierook; het is een vuuroffer de HEERE. In dit hoofdstuk hebben wij de wet betreffende de spijsoffers.

I. De zelfstandigheid er van, hetzij rauw meel met olie en reukwerk, vers 1, of gebakken in de oven, vers 4, of in de pan, vers 5, 6, of gekookt in een ketel, vers 7.
II. De behandeling er van: van het meel, vers 2, 3, van de koeken, vers 8-10.
III. Enige desbetreffende bijzondere regelen: Dat nooit zuurdesem of honing er bij toegelaten mocht worden vers 11, 12, en dat van het spijsoffer nooit zout weggelaten moest worden, vers 13.
IV. De wet betreffende het offeren van de eerste vruchten van groene aren, vers 14-16.

Leviticus 2:1-10

Sommige spijsoffers zijn slechts aanhangsels geweest van de brandoffers, zoals dat, hetwelk met het dagelijks offer geofferd werd, Exodus 29:38, 39, en van de dankoffers, waaraan drankoffers toegevoegd werden, zie Numeri 15:4, 7, 9, 10, en daarvan werd de hoeveelheid bepaald. Maar de wet in dit hoofdstuk betreft die spijsoffers, welke alleen en op zichzelf geofferd werden, als men een reden zag om aldus uiting te geven aan zijn godsvrucht. Het eerste offer, waarvan wij in de Schrift lezen, was van die soort, Genesis 4:3. Kaïn bracht van de vrucht van het land de Heere offer. Deze soort offeranden werd ingesteld:

I. Met het oog op de armen en hetgeen waartoe zij instaat waren, opdat zij die zelf slechts van brood en meelkoeken leefden, aan God een welbehaaglijk offer konden brengen uit hetgeen hun eigen grove, eenvoudige spijze was, en door eerst voor Gods altaar, zoals de weduwe van Sarepta voor Zijn profeet, een kleine koek te maken, zulk een zegen voor zich zouden verkrijgen op het handvol meel in de kruik en het weinigje olie in de fles, dat het meel niet verteerd zal worden en de olie niet ontbreken zal.

II. Als een voegzame erkenning van Gods goedertierenheid jegens hen in hun voedsel. Dit was een soort cijns, waarmee zij hun afhankelijkheid van God betuigden, hun dankbaarheid aan Hem, en hun verwachting van Hem als hun eigenaar en weldoener, die aan allen het leven, en de adem en het brood hun bescheiden deels geeft. Aldus moesten zij hun Heere eren met hetgeen zij bezaten, en ten teken van hun eten en drinken ter ere van Hem, een deel van hun spijs en drank afstaan voor Zijn onmiddellijke dienst. Zij, die thans, met een dankbaar en liefdevol hart, hun brood aan de hongerige mededelen, en in de behoeften voorzien van hen, die gebrek hebben aan het dagelijks voedsel, en als zij zelf het vette eten en het zoete drinken, delen zenden aan hen, voor wie niets bereid is, offeren Gode een welbehaaglijk spijsoffer. De profeet betreurt het als een van de verschrikkelijke uitwerkselen van hongersnood, dat hierdoor "prijsoffer en drankoffer van het huis van de Heere is afgesneden," Joël 1:9, en hij rekent het tot de grootste zegen van overvloed, dat die de wederopleving daarvan tengevolge zal hebben, Joël 2:14. De wetten nu van het spijsoffer waren deze:
1. De bestanddelen er van moeten altijd meelbloem en olie zijn, twee van de voornaamste voortbrengselen van Kanaän, Deuteronomium 8:8. Voor hen was olie in hun spijze wat nu voor ons boter is. Indien het niet toebereid was, dan moest de olie op het meelbloem gegoten worden, vers 1, indien het gekookt was, dan moest de olie met het meelbloem gemengd zijn, vers 4 en verv.

2. Indien het opgebakken meelbloem was, dan moest behalve de olie, ook wierook er op gelegd worden, om er mede verbrand te worden, vers 1, 2- om het altaar welriekend te maken, in toespeling hierop worden evangeliedienaren gezegd voor God een goede reuk te zijn, 2 Corinthiërs 2:15.

3. Indien het bereid werd, mochten zij dit op verschillende wijze doen, zij mochten het bakken of braden, of het meel en de olie mengen in een pan, en om dit te doen waren in de tabernakel gereedschappen voorhanden. De wet was zeer stipt zelfs voor de offers, die het minst kostbaar waren, om aan te duiden dat God kennis neemt van de godsdienstige handelingen, die zelfs door de armen onder Zijn volk met een vroom gemoed verricht worden.

4. Het moest door de offeraar aan de priester gegeven worden, dat toebrengen tot de Heere genoemd wordt, vers 8, want de priesters waren Gods ontvangers, en waren verordineerd om gaven te offeren.

5. Een deel er van moest op het altaar verbrand worden, tot een gedenkoffer, dat is: ten teken van hun gedenken van Gods milddadigheid jegens hen, daar Hij hun alle dingen rijkelijk verleent om te genieten. Het was een vuuroffer, vers 2, 9. Het verteren er van door vuur kon hen doen gedenken, dat zij verdienden, dat al de vruchten van de aarde aldus verbrand werden, en dat het de goedertierenheid van de Heere was, dat dit niet geschiedde. Zij konden er ook uit leren dat, "gelijk de spijzen zijn voor de buik, en de buik is voor de spijzen God beide deze en die teniet zal doen," 1 Corinthiërs 6:13, en dat de mens niet alleen bij brood leeft. Dit vuuroffer wordt hier gezegd als een lieflijke reuk voor de Heere te wezen, en dat zijn ook onze geestelijke offeranden, die gemaakt zijn door het vuur van de heilige liefde, inzonderheid het geven van aalmoezen, dat gezegd wordt "een welriekende reuk te zijn, een aangename offerande, Gode welbehaaglijk,' Filippenzen 4:18, en, Hebreeën 13:16, aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen.

6. Wat overbleef van het spijsoffer moest aan de priesters worden gegeven, vers 3, 10. Het is een heiligheid van de heiligheden, dat niet gegeten moest worden door hen, die het offerden,

zoals de dankoffers, (welke, hoewel heilig, toch geen heiligheid van de heiligheden waren), maar alleen door de priesters en hun gezin. Aldus heeft God er in voorzien dat zij die aan het altaar dienden, van het altaar zullen leven, ja, aangenaam zullen leven.

Leviticus 2:11-16
I. Hier wordt verboden, dat zuurdesem en honing in hun spijsoffers gedaan zouden worden, van geen zuurdesem en van geen honing zult gijlieden de Heere vuuroffer aansteken, vers 11.
1. De zuurdesem was verboden ter gedachtenis aan het ongedesemde brood, dat zij aten toen zij uit Egypte kwamen. Er werd zoveel spoed vereist bij het doen van hun offeranden, dat het niet gelegen kwam, om op het desemen er van te wachten. Daar in het Nieuwe Testament hoogmoed en geveinsdheid bij zuurdesem worden vergeleken, omdat zij evenals zuurdesem doen zwellen, boosaardigheid en ondeugd bij zuurdesem vergeleken worden, omdat zij gelijk zuurdesem verzuren, moeten wij dit begrijpen en ter harte nemen als een waarschuwing om ons te wachten voor die zonden, die het welbehaaglijke van onze geestelijke offeranden voorzeker zullen bederven. Er moeten reine handen opgeheven worden, zonder toorn, en al onze evangelie maaltijden moeten gehouden worden van het ongezuurde brood van de oprechtheid en waarheid.

2. Honing was verboden, hoewel Kanaän er van overvloeide, want veel honing te eten is niet goed, Spreuken 25:16, 27, hij wordt tot gal en bitterheid in de maag, al is hij ook aangenaam in de mond. Sommigen denken dat de voornaamste reden waarom deze twee dingen, zuurdesem en honing, verboden waren, was, omdat de heidenen ze zeer veel in hun offers gebruikten, en Gods volk moet de weg van de heidenen niet leren, noch er gebruik van maken. Zijn diensten moeten het tegenovergestelde zijn van hun afgodische diensten, zie Deuteronomium 12:30, 31.
Sommigen maken van dit dubbel verbod deze toepassing: Zuurdesem betekent smart en droefgeestigheid: Mijn hart was gezwollen, Psalm 73:21, liep op als een zuurdeeg. Honing betekent zinnelijk genot en vrolijkheid. In ons dienen van God moeten die beiden vermeden worden, een middenweg moet gehouden worden tussen deze twee uitersten want de droefheid van de wereld werkt de dood, en liefde voor de genietingen van de zinnen is een grote vijand van heilige liefde.

II. Voor al hun offeranden wordt zout vereist, vers 13. Het altaar was de tafel van de Heere, en daar nu altijd zout is op onze tafel, wil God, dat het altijd aan Zijn tafel gebruikt wordt. Het wordt genoemd het zout van het verbond, omdat, gelijk de mensen hun verbonden met elkaar bevestigden door samen te eten en te drinken, bij al welke maaltijden zout gebruikt werd, zo heeft God, door de gaven van Zijn volk aan te nemen en hen onthalende op Zijn offers, avondmaal houdende met hen en zij met Hem, Openbaring 3:20, Zijn verbond met hen bevestigd. Onder de ouden was zout een symbool van vriendschap. Het zout voor de offers werd niet meegebracht door hen, die kwamen offeren, maar werd, evenals het hout op kosten van het algemeen verstrekt, Ezra 7:22. En er was in de voorhof van de tempel een kamer, de zoutkamer genoemd, waarin het bewaard werd. Wordt ook het onsmakelijke gegeten zonder zout? God wilde hun hierdoor te kennen geven, dat hun offeranden op zichzelf onsmakelijk waren. De heiligen, die levende offeranden voor God zijn, moeten zout hebben in zichzelf, want "iedere offerande zal met zout gezouten worden," Markus 9:49, 50, en ons woord moet te allen tijd in aangenaamheid zijn, met zout besprengd, en met dat zout moeten al onze godsdienstige verrichtingen gekruid zijn. Het christendom is het zout van de aarde.

III. Er worden bevelen gegeven voor het brengen van de eerstelingen.

1. De offeranden van de eerstelingen van hun oogst, waarvan wij lezen in Deuteronomium 26:2. Dezen werden aan de Heere geofferd, niet om verbrand te worden op het altaar, maar om aan de priesters gegeven te worden, als emolumenten aan hun ambt verbonden, vers 12. En gij zult ze offeren (dat is, zuurdesem en honing) in de offeranden van de eerstelingen, hoewel zij in andere spijsoffers verboden waren, want zij waren zeer geschikt om gegeten te worden door de priesters, hoewel niet geschikt om op het altaar verbrand te worden. Er wordt bijzonder bevolen dat de broden van de eerstelingen gedesemd gebakken moeten worden, Leviticus 23:17. En wij lezen van de eerstelingen van de honing die naar het huis Gods gebracht werden, 2 Kronieken 31:5.

2. Een spijsoffer van hun eerste vruchten. Het vorige werd vereist door de wet, maar dit was een vrijwillig offer, vers 14-16. Als iemand in dankbaar bewustzijn van Gods goedheid jegens hem door hem hoop te geven op een overvloedige oogst, geneigd was een offer te brengen in natura onmiddellijk van zijn veld, en het God aan te bieden, en daarin zijn afhankelijkheid van God en zijn verplichtingen jegens Hem te erkennen:
a. Zo laat hem dan de eerste rijpe en volle aren brengen, geen kleine of half verdorde. Al wat in offerande aan God gebracht wordt, moet het beste van zijn soort zijn, al bestond de offerande ook slechts uit groene korenaren. Wij spotten met God en bedriegen onszelf, als wij denken Hem af te schepen met wat verdorven is, terwijl wij een mannetje in onze kudde hebben, Maleachi 1:14.
b. Deze groene aren moeten bij het vuur gedroogd worden, opdat het koren er uit geslagen kon worden. Van groene aren wordt niet verwacht wat met recht verwacht kan worden van die welke men rijp heeft laten worden. Indien zij, die jong zijn, Gods werk doen zo goed als zij kunnen, dan zullen zij voor de Heere welbehaaglijk zijn, al doen zij het ook niet zo goed als zij die oud en ervaren zijn. God weet ook groene korenaren te benuttigen, en dat moeten wij ook.
c. Er moet olie en wierook op gedaan worden. Aldus moeten wijsheid en nederigheid de geest, de gezindheid en de diensten van jonge lieden lieflijk maken, en dan zullen hun groene korenaren voor God welbehaaglijk zijn. God schept een bijzonder welbehagen in de eerste rijpe vruchten van de geest, en de uitdrukkingen van vroege vroomheid en godsvrucht. Als zij, die slechts als kinderen kunnen denken en spreken, toch wel denken en spreken, zal God behagen scheppen in hun knoppen en bloesems, en zal de weldadigheid van hun jeugd nooit vergeten.
d. Het moet behandeld worden als andere spijsoffers, vers 16, vergel. vers 9. Hij zal al de wierook offeren, het is een vuuroffer voor de Heere. Het vuur en de wierook schijnen een bijzondere betekenis gehad te hebben. Het vuur wijst op de vurigheid van geest, die in al onze godsdienstige handelingen moet wezen. Wij moeten altijd ijveren in het goede. Heilige liefde tot God is het vuur, waarmee al onze offeranden gebracht moeten worden, anders zijn zij voor God geen lieflijke reuk. De wierook wijst op het middelaarschap en de voorbede van Christus, door welke al onze diensten welriekend zijn gemaakt en Gods genadige aanneming worden aanbevolen. Geloofd zij God, dat wij het wezen hebben, waarvan deze dingen de schaduwen waren, de vrucht, welke onder deze bladeren was verborgen.

HOOFDSTUK 3

1 En indien zijn offerande een dankoffer is; zo hij ze van de runderen offert, hetzij mannetje of wijfje, volkomen zal hij die offeren, voor het aangezicht des HEEREN. 2 En hij zal zijn hand op het hoofd zijner offerande leggen, en zal ze slachten voor de deur van de tent der samenkomst; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed rondom op het altaar sprengen. 3 Daarna zal hij van dat dankoffer een vuuroffer de HEERE offeren; het vet, dat het ingewand bedekt, en al het vet, hetwelk aan het ingewand is. 4 Dan zal hij beide de nieren, en het vet, hetwelk daaraan is, dat aan de weekdarmen is; en het net over de lever, met de nieren, zal hij afnemen. 5 En de zonen van Aäron zullen dat aansteken op het altaar, op het brandoffer, hetwelk op het hout zal zijn, dat op het vuur is; het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE. 6 En indien zijn offerande van klein vee is, de HEERE tot een dankoffer, hetzij mannetje of wijfje, volkomen zal hij die offeren. 7 Indien hij een lam tot zijn offerande offert, zo zal hij het offeren voor het aangezicht des HEEREN. 8 En hij zal zijn hand op het hoofd zijner offerande leggen, en hij zal die slachten voor de tent der samenkomst; en de zonen van Aäron zullen het bloed daarvan sprengen op het altaar rondom. 9 Daarna zal hij van dat dankoffer een vuuroffer de HEERE offeren; zijn vet, de gehelen staart, dien hij dicht aan de ruggegraat zal afnemen, en het vet bedekkende het ingewand, en al het vet, dat aan het ingewand is; 10 Ook beide de nieren, en het vet, dat daaraan is, dat aan de weekdarmen is; en het net over de lever met de nieren, zal hij afnemen. 11 En de priester zal dat aansteken op het altaar; het is een spijs des vuuroffers de HEERE. 12 Indien nu zijn offerande een geit is, zo zal hij die offeren voor het aangezicht des HEEREN. 13 En hij zal zijn hand op haar hoofd leggen, en hij zal haar slachten voor de tent der samenkomst; en de zonen van Aäron zullen haar bloed op het altaar sprengen rondom. 14 Dan zal hij daarvan zijn offerande offeren, een vuuroffer de HEERE; het vet bedekkende het ingewand, en al het vet, dat aan het ingewand is; 15 Mitsgaders de beide nieren, en het vet, dat daaraan is, dat aan de weekdarmen is; en het net over de lever, met de nieren, zal hij afnemen. 16 En de priester zal die aansteken op het altaar; het is een spijs des vuuroffers, tot een liefelijken reuk; alle vet zal des HEEREN zijn. 17 Dit zij een eeuwige inzetting voor uw geslachten, in al uw woningen: geen vet noch bloed zult gij eten. In dit hoofdstuk hebben wij de wet op de dankoffers, hetzij zij: I. Van de runderen waren, vers l-5. Of: II. Van het klein vee hetzij een lam, vers 6-11 of een geit, vers 12-. De verordeningen voor deze zijn tamelijk gelijk, maar worden toch herhaald om de zorg en nauwkeurigheid te tonen, die wij behoren in acht te nemen, om al onze diensten naar de vastgestelde bepalingen te verrichten, en het welbehagen, dat God heeft in de diensten, die aldus verricht worden. Het toont ons ook hoe nodig het ons is om gebod op gebod, en regel op regel te hebben.

Leviticus 3:1-5

De brandoffers hadden betrekking op God als in zichzelf het beste van alle wezens, geheel volmaakt en voortreffelijk, zij drukten zuiver en alleen aanbidding uit, en werden daarom geheel verbrand. Maar de dankoffers hadden betrekking op God als weldoener van Zijn schepselen, en de gever van alle goede dingen aan ons, en daarom werden dezen verdeeld tussen het altaar, de priester en de eigenaar. Vrede betekent:

1. Verzoening, eensgezindheid en gemeenschap. En zo werden dan die offers vredeoffers genoemd omdat God en Zijn volk er, als het ware, samen als aan een feestmaal bij aanzaten, ten teken van vriendschap. De priester die voor de mensen gesteld was in de zaken die bij God te doen zijn, gaf een deel van dit vredeoffer aan God, (het deel, dat Hij eiste, en het was voegzaam, dat Hij het eerst bediend zou worden) het verbrandende op het altaar. Een deel gaf hij aan hem, die het offer bracht om door hemzelf met zijn gezin en zijn vrienden gegeten te worden, en een ander deel behield hij voor zich, als de scheidsman, die zijn hand legde op beiden. Zij konden niet aldus samen eten, tenzij dat zij overeengekomen waren, zodat het een symbool was van vriendschap en gemeenschap tussen God en de mens, en een bevestiging van het verbond van de vrede.

2. Het betekende voorspoed en alle geluk: Vrede zij u was zoveel als: Alles goeds zij voor u, en zo werden deze vredeoffers geofferd, hetzij:

a. Bij wijze van smeking of verzoek om het een of ander goed, dat nodig was en begeerd werd. Als iemand een zegen wenste en verwachtte, dan wilde hij zijn gebed er om ondersteunen door een vredeoffer, en waarschijnlijk zijn gebed er voor opzenden, als hij zijn hand op het hoofd van het offer legde. Christus is onze vrede, ons vredeoffer, want alleen door Hem kunnen wij verwachten barmhartigheid te zullen verkrijgen en een antwoord van vrede op onze gebeden, en in Hem zal een oprecht gebed voor God welbehaaglijk zijn en verhoord worden, al is het ook dat wij geen vredeoffer brengen. Hoe minder kostbaar onze godsdienstige handelingen zijn, hoe ernstiger en hoe meer levendig zij behoren te wezen. Of:
b. Bij wijze van dankzegging voor een bijzondere zegen, die ontvangen werd, het wordt een vredeoffer van dankzegging genoemd, want soms was het dit, zoals het in andere gevallen een gelofte was, Hoofdstuk 7:15, 16. En sommigen vinden dat het oorspronkelijke woord vergelding betekent. Als zij een bijzondere zegen hadden ontvangen, en vroegen wat zij er voor zouden vergelden, dan werd hun bevolen om dit de God van al hun genade en zegeningen te vergelden, als een erkentenis van de weldaden, hun bewezen, Psalm 116:12. En wij moeten gestadig aan God het offer van de lof offeren, door Christus, die onze vrede is, en dan zal dit de Heere meer welbehaaglijk zijn dan var of stier.

I. Ten opzichte van het voorwerp, dat als vredeoffer werd aangeboden. Als het een rund was, dan moest het volkomen, dat is: zonder gebrek, wezen, en indien het dit was, dan mocht het een mannetje of een wijfje wezen, vers 1. In onze geestelijke offeranden is het niet de sekse, waarop God ziet, maar het hart, Galaten 3:28.

II. Wat betreft de behandeling er van:
1. Die het offerde moest door een plechtige vrijlating zijn deel er in aan God overdragen, vers 2, en met zijn hand op het hoofd van het offer de bijzondere zegeningen erkennen, waarvoor hij dit dankoffer bestemd heeft, of, zo het een gelofte was, zijn gebed doen.

2. Het moet geslacht worden, en hoewel dit aan alle plaatsen van de voorhof mocht geschieden, wordt het toch gezegd aan de deur van de tent van de samenkomst te zijn omdat de zegeningen, ontvangen of verwacht, erkend werden van God te komen, en de gebeden en lofzeggingen tot Hem gericht waren, en beiden, als het ware, door die deur. Onze Heere Jezus heeft gezegd: "Ik ben de deur," want Hij is in waarheid de deur van de tabernakel.

3. De priester moest het bloed rondom op het altaar sprengen, want het was het bloed, dat verzoening deed voor de ziel, en hoewel dit geen zondoffer was, moet ons toch geleerd worden, dat wij in al onze offeranden het oog moeten hebben op Christus als de verzoening voor de zonde, als die weten, dat onze beste diensten niet aangenomen kunnen worden, tenzij door Hem onze zonden vergeven zijn. Een belijdenis van berouw en boetvaardigheid moet immer samengaan met onze dankerkentenis, en om welke zegen wij ook bidden, altijd moeten wij daarbij ook bidden om de wegneming van schuld, als datgene door hetwelk het goede van ons geweerd wordt. Eerst: "Neem weg alle ongerechtigheid, en dan: geef het goede," Hosea 14:3.

4. Al het vet, dat het ingewand bedekt, en al het vet, dat aan het ingewand is, wat wij smeer en niervet noemen met het darmnet, dat het omsluit en de nieren in het midden er van moesten weggenomen en als vuuroffer op het altaar verbrand worden, vers 3-5. En dat was alles wat uit het dank- of vrede-offer aan de Heere geofferd werd, wat er met het overige gedaan werd, zullen wij vinden in Hoofdstuk 7:11 en verv. Het moet verbrand worden op het brandoffer, dat is: het dagelijkse brandoffer, het lam, dat elke morgen geofferd werd voordat enig ander offer geofferd werd, zodat het net van het dankoffer daar een toevoegsel, een voortzetting van

was. Het grote offer van de vrede, dat van het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, bereidt het altaar voor onze lofoffers, die niet aangenomen worden vóór wij verzoend zijn. Dit verbranden nu van dit vet wordt verondersteld te betekenen:
a. Het offeren aan God van al onze goede aandoeningen en neigingen tot God in al onze gebeden en lofzeggingen. God moet het inwendige hebben, want wij moeten onze ziel uitstorten, ons hart opheffen in het gebed en Zijn naam loven met alles wat in ons is. Er wordt van ons geëist, dat wij innerlijk zijn met God in alles, waarin wij met Hem te doen hebben. Het vet duidt het beste aan en het keurigste, dat altijd aan God toegewijd moet wezen, die ons een vette maaltijd bereid heeft.
b. Het doden van onze verdorven neigingen en lusten, en het verbranden er van door het vuur van de goddelijke genade, Colossenzen 3:5. Wij zijn dan dankbaar voor vorige zegeningen, en toebereid om nog verdere genade te ontvangen, als wij afstand doen van onze zonden ons hart gezuiverd hebben van alle zinnelijkheid door "de Geest van het oordeel en de Geest van de uitbranding," Jesaja 4:4.

Leviticus 3:6-17
Er worden hier bevelen gegeven betreffende het dankoffer, als het een lam, of een geit is. Tortelduiven of jonge duiven, die tot gehele brandoffers gebracht mochten worden, werden niet toegelaten als dankoffers, omdat zij geen genoegzaam vet hebben, om op het altaar verbrand te worden, en zo goed als niets zouden zijn indien zij naar de wet van de dankoffers verdeeld moesten worden. De wetten betreffende een lam of een geit, die als dankoffers geofferd werden, waren tamelijk gelijk aan die betreffende een rund. Er is hier dus slechts op te merken:
1. Dat de staart van het lam met het vet van het ingewand op het altaar verbrand moest worden, de hele staart, vers 9, want in die landen was zij zeer vet en groot. Sommigen maken hierbij de opmerking dat, al is een ding nog zo gering of verachtelijk, God het eerbaar kan maken, door het tot Zijn dienst aan te wenden. Aldus is gezegd, dat God "overvloediger eer geeft aan hetgeen daaraan gebrek heeft," 1 Corinthiërs 12:23, 24.

2. Dat hetgeen op het altaar verbrand werd spijs van het vuuroffer genoemd wordt, vers 11, 16. Het was voedsel voor het heilige vuur het was voor God aangenaam, zoals ons voedsel ons aangenaam is, en daar God in de tabernakel, als het ware, huis onder hen hield, heeft Hij door de offeranden op het altaar een goede tafel gehouden, zoals Salomo in zijn hof, 1 Koningen 4:22 en verv.

3. Hier wordt als algemene regel gesteld dat alle vet voor de Heere zal zijn, vers 16, en een wet, die hierop gemaakt werd, dat zij geen vet noch bloed zullen eten, vers 17, neen ook niet in hun eigen woningen.
a. Wat betreft het vet, daarmee wordt niet bedoeld het vet, dat aan het vlees is, er als het ware toe behoort, dat mochten zij eten, Nehémia 8:11 maar het vet van het ingewand, het niervet, dat altijd Gods deel van de geofferde dieren was, en daarom moeten zij het niet eten, neen zelfs niet van de dieren, die zij voor hun gewoon gebruik slachtten. Aldus wilde God de eer bewaren van hetgeen Hem geheiligd was. Zij moeten niet slechts het voedsel niet eten dat voedsel voor het altaar was, maar ook niet iets, dat er aan gelijk was, opdat de tafel van de Heere (gelijk het altaar genoemd wordt) indien er niet iets bijzonders voor gehouden wordt, niet verachtelijk worde, en haar inkomen "haar spijs, verachtelijk zij," Maleáchi 1:7, 12.

b. Ook het bloed was algemeen verboden, en wel om dezelfde reden als het vet, namelijk omdat het Gods deel was van het offer. De heidenen dronken het bloed van hun offers, vandaar dat wij van hun "drankoffers van bloed" lezen, Psalm 16:4. Maar God wilde niet

toelaten dat het bloed, hetwelk verzoening teweegbracht, als iets gewoons gebruikt zou worden, Hebreeën 10:29 :en Hij wil ons niet veroorloven, hoewel wij de troost hebben dat de verzoening geschied is, ons enig aandeel toe te eigenen van de eer van haar teweeggebracht te hebben. Die roemt, roeme in de Heere, en laat tot Zijn lof al het bloed worden uitgestort.

HOOFDSTUK 4

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Als een ziel zal gezondigd hebben, door afdwaling van enige geboden des HEEREN, dat niet zou gedaan worden, en tegen een van die zal gedaan hebben; 3 Indien de priester, die gezalfd is, zal gezondigd hebben, tot schuld des volks, zo zal hij voor zijn zonde, die hij gezondigd heeft, offeren een var, een volkomen jong rund, de HEERE ten zondoffer. 4 En hij zal dien var brengen tot de deur van de tent der samenkomst, voor het aangezicht des HEEREN; en hij zal zijn hand op het hoofd van dien var leggen, en hij zal dien var slachten voor het aangezicht des HEEREN. 5 Daarna zal die gezalfde priester van het bloed van de var nemen, en hij zal dat tot de tent der samenkomst brengen. 6 En de priester zal zijn vinger in dat bloed dopen; en van dat bloed zal hij zevenmaal sprengen voor het aangezicht des HEEREN, voor de voorhang van het heilige. 7 Ook zal de priester van dat bloed doen op de hoornen des reukaltaars der welriekende specerijen, voor het aangezicht des HEEREN, dat in de tent der samenkomst is; dan zal hij al het bloed van de var uitgieten aan de bodem van het altaar des brandoffers, hetwelk is aan de deur van de tent der samenkomst. 8 Verder, al het vet van de var des zondoffers zal hij daarvan opnemen; het vet bedekkende het ingewand, en al het vet, dat aan het ingewand is; 9 Daartoe de twee nieren, en het vet, dat daaraan is, dat aan de weekdarmen is, en het net over de lever, met de nieren, zal hij afnemen; 10 Gelijk als het van de os des dankoffers opgenomen wordt; en de priester zal die aansteken op het altaar des brandoffers. 11 Maar de huid van dien var, en al zijn vlees, met zijn hoofd en met zijn schenkelen, en zijn ingewand, en zijn mest; 12 En dien gehelen var zal hij tot buiten het leger uitvoeren, aan een reine plaats, waar men de as uitstort, en zal hem met vuur op het hout verbranden; bij de uitgegoten as zal hij verbrand worden. 13 Indien nu de gehele vergadering van Israël afgedwaald zal zijn, en de zaak voor de ogen der gemeente verborgen is, en zij iets gedaan zullen hebben tegen enige van alle geboden des HEEREN, dat niet zoude gedaan worden, en zijn schuldig geworden; 14 En die zonde, die zij daartegen gezondigd zullen hebben, bekend is geworden; zo zal de gemeente een var, een jong rund, ten zondoffer offeren, en dien voor de tent der samenkomst brengen; 15 En de oudsten der vergadering zullen hun handen op het hoofd van de var leggen, voor het aangezicht des HEEREN; en hij zal de var slachten voor het aangezicht des HEEREN. 16 Daarna zal die gezalfde priester van het bloed van de var tot de tent der samenkomst brengen. 17 En de priester zal zijn vinger indopen, nemende van dat bloed; en hij zal zevenmaal sprengen voor het aangezicht des HEEREN, voor de voorhang. 18 En van dat bloed zal hij doen op de hoornen van het altaar, dat voor het aangezicht des HEEREN is, dat in de tent der samenkomst is; dan zal hij al het bloed uitgieten, aan de bodem van het altaar des brandoffers, hetwelk is voor de deur van de tent der samenkomst. 19 Daartoe zal hij al zijn vet van hem opnemen, en op het altaar aansteken. 20 En hij zal dezen var doen, gelijk als hij de var des zondoffers gedaan heeft, alzo zal hij hem doen; en de priester zal voor hen verzoening doen, en het zal hun vergeven worden. 21 Daarna zal hij dien var tot buiten het leger uitvoeren, en zal hem verbranden, gelijk als hij de eersten var verbrand heeft; het is een zondoffer der gemeente. 22 Als een overste zal gezondigd hebben, en tegen een van de geboden des HEEREN zijns Gods, door afdwaling, gedaan zal hebben, hetwelk niet zou gedaan worden, zodat hij schuldig is; 23 Of men zijn zonde, die hij daartegen gezondigd heeft, aan hem zal bekend gemaakt hebben; zo zal hij tot zijn offer brengen een geitenbok, een volkomen mannetje. 24 En hij zal zijn hand op het hoofd van de bok leggen, en zal hem slachten in de plaats, waar men het brandoffer slacht voor het aangezicht des HEEREN; het is een zondoffer. 25 Daarna zal de priester van het bloed des zondoffers met zijn vinger nemen, en dat op de hoornen van het altaar des brandoffers doen; dan zal hij zijn bloed aan de bodem van het altaar des brandoffers uitgieten. 26 Hij zal ook al zijn vet op het altaar aansteken, gelijk het vet des dankoffers; zo zal de priester voor hem verzoening doen van zijn zonden, en het zal hem vergeven worden. 27 En zo enig mens van het volk des lands door afdwaling zal gezondigd hebben, dewijl hij iets doet tegen een van de geboden des HEEREN, dat niet gedaan zou worden, zodat hij schuldig is; 28 Of men zijn zonde, die hij gezondigd heeft, aan hem zal bekend gemaakt hebben; zo zal hij tot zijn offerande brengen een jonge geit, een volkomen wijfje, voor zijn zonde, die hij gezondigd heeft. 29 En hij zal zijn hand op het hoofd des zondoffers leggen; en men zal dat zondoffer slachten in de plaats des brandoffers. 30 Daarna zal de priester van haar bloed met zijn vinger nemen, en doen het op de hoornen van het altaar des brandoffers; dan zal hij al het bloed daarvan aan de bodem van dat altaar uitgieten. 31 En al haar vet zal hij afnemen, gelijk als het vet van het dankoffer afgenomen wordt, en de priester zal het aansteken op het altaar, tot een liefelijken reuk de HEERE; en de priester zal voor hem verzoening doen, en het zal hem vergeven worden. 32 Maar zo

hij een lam voor zijn offerande ten zondoffer brengt, het zal een volkomen wijfje zijn, dat hij brengt. 33 En hij zal zijn hand op het hoofd des zondoffers leggen, en hij zal dat slachten tot een zondoffer, in de plaats, waar men het brandoffer slacht. 34 Daarna zal de priester van het bloed des zondoffers met zijn vinger nemen, en zal het doen op de hoornen van het altaar des brandoffers; dan zal hij al het bloed daarvan aan de bodem van dat altaar uitgieten. 35 En al het vet daarvan zal hij afnemen, gelijk als het vet van het lam des dankoffers afgenomen wordt, en de priester zal die aansteken op het altaar, op de vuurofferen des HEEREN; en de priester zal voor hem verzoening doen over zijn zonde, die hij gezondigd heeft, en het zal hem vergeven worden.

Dit Hoofdstuk betreft het zondoffer, dat eigenlijk bedoeld was om verzoening te doen voor een zonde, begaan in onwetendheid, het zij:

I. Door de priester zelf vers 1-12. Of:
II. Door de gehele vergadering, vers 13-21. Of:
III. Door een overste, vers 22-26. Of:
IV. Door een particulier persoon vers 27-35.

Leviticus 4:1-12

De wetten, vervat in de eerste drie hoofdstukken, schijnen aan Mozes tegelijk overgegeven te zijn. Hier beginnen de inzettingen van een andere zitting, een andere dag. Van de troon van de heerlijkheid tussen de cherubim heeft God deze orders gegeven. En thans betreffen zij een onderwerp, dat meer strikt nieuw is dan de vorige. Brandoffers, spijsoffers en dankoffers schijnen reeds voor de wetgeving op Sinaï gebracht te zijn, met die offers zijn de aartsvaders niet geheel onbekend geweest, Genesis 8:20, Exodus 20:24, en zij hadden betrekking op zonde, om er verzoening voor te doen, Job 1:5. Maar de wet nu daarbij gesteld "terwille van overtredingen," Galaten 3:19, "en bovendien inkomende opdat de misdaad te meerder worde," Romeinen 5:20, werden zij op een weg gesteld om meer bijzonder door offerande verzoening te doen voor de zonde, welke offerande meer dan de andere ceremoniële inzettingen "een afschaduwing was van toekomende goederen," maar het wezen is Christus en die ene offerande van zichzelf, door welke Hij de zonde heeft weggedaan, en "in eeuwigheid volmaakt heeft degenen, die geheiligd worden."

I. Het geval, dat in het algemeen ondersteld wordt, hebben wij in vers 2.
Wij merken op:
1. Betreffende zonde in het algemeen, dat zij aangeduid wordt als afdwaling van enige geboden van de Heere, want zonde is overtreding van de wet, de wet van God. Het vernuft of de wil van de mensen kunnen niet datgene tot zonde maken, dat de wet van God niet tot zonde maakt. Er wordt ook gezegd, als een ziel gezondigd zal hebben, want het is geen zonde, indien het niet op de een of andere wijze de daad of handeling is van de ziel, van daar, dat het de zonde van de ziel genoemd wordt Micha 6:7 en het is de ziel, waaraan er geweld door aangedaan wordt, Spreuken 8:36.

2. Aangaande de zonden, waarvoor deze offeranden bepaald waren. a. Zij worden verondersteld openlijke daden te zijn, want indien zij voor elke zondige gedachte of woord een offer hadden moeten brengen, het zou eindeloos geweest zijn. Daarvoor werd in het algemeen eens in het jaar verzoening gedaan op de verzoendag, maar dezen worden gezegd te zijn tegen de geboden.
b. Zij worden ondersteld zonden te zijn van doen, dingen, die niet gedaan hadden moeten worden. Er zijn zonden van verzuim, of nalaten, en die zullen geoordeeld worden, maar hetgeen op een tijd verzuimd of nagelaten werd, zou op een anderen tijd gedaan kunnen worden, en dan was gehoorzamen beter dan offerande, maar wat gedaan is, kan niet ongedaan gemaakt worden.

c. Zij werden verondersteld zonden te zijn, bedreven in onwetendheid, door afdwaling. Indien zij gedaan werden, met opgeheven hand, in openlijke minachting van de wet en van de wetgever, dan moest de overtreder uitgeroeid worden, Numeri 15:30, dan "bleef er geen slachtoffer meer voor de zonde," Hebreeën 10:26, 27. Maar indien de overtreder onbekend was met de wet, gelijk wij kunnen onderstellen dat velen ten opzichte van verscheidene zaken geweest zullen zijn (zó talrijk en onderscheiden waren de verboden) of indien hij onverhoeds door de zonde overvallen was, terwijl uit de omstandigheden bleek dat zijn besluit om niet te zondigen oprecht was, maar dat hij er door overvallen was, zoals de uitdrukking luidt in Galaten 6:1, dan werd in zulk een geval verlichting gegeven door de helpende of ontheffende, wet van het zondoffer. En de Joden zeggen: "Alleen die misdaden werden verzoend door offeranden, die in onwetendheid bedreven werden, maar om welke de overtreder uitgeroeid had moeten worden, indien zij met opgeheven hand waren gepleegd".

II. De wet begint met het geval van de gezalfde priester, dat is: de hogepriester, mits hij door onwetendheid of afdwaling gezondigd heeft, want de wet stelt tot hogepriesters mensen, die zwakheid hebben, hoewel zijn onwetendheid in hem minder te verontschuldigen is dan in anderen, wordt het hem toch vergund zijn offer te brengen. Zijn ambt heeft zijn overtreding niet zó verontschuldigd, dat zij hem zonder offer vergeven werd, maar het heeft haar ook niet zó verzwaard, of zij kon hem vergeven worden. Indien hij gezondigd zal hebben naar de schuld van het volk, zo wordt het geval gesteld in vers 3, hetgeen hem veronderstelt voor deze zaak op gelijken bodem te zijn met de andere Israëlieten, en er dus privilegie van de geestelijken stand voor hem geldt.
De wet van het zondoffer voor de hogepriester is:
1. Dat hij een var, een volkomen jong rund tot zondoffer moet brengen, vers 3, even kostbaar een offer, als dat voor geheel de vergadering, vers 14, terwijl voor een andere overste, of een particulier persoon, een geitenbok of jonge geit volstaat, vers 23, 28. Dit duldde de grootte aan van de schuld in verband met de zonde van een hogepriester. Door de hoogheid van zijn staat en zijn betrekking tot God en de mensen worden zijn overtredingen grotelijks verzwaard, zie Romeinen 2:21.

2. De hand van de offeraar moet op het hoofd van het offer gelegd worden, vers 4, met een plechtige boetvaardige belijdenis van de zonde, die hij had begaan, haar op het hoofd van het zondoffer leggende, Hoofdstuk 16:21. Geen vergeving van zonde zonder belijdenis van zonde, Psalm 32:5, Spreuken 28:13. Het gaf ook vertrouwen te kennen in deze ingestelde wijze van schuldverzoening, als een beeld of type van iets beters in de toekomst, dat zij nog niet duidelijk konden zien of onderscheiden. Hij, die zijn hand op het hoofd van het dier legde, erkende hiermede dat hij zelf verdiende te sterven, en dat het Gods grote barmhartigheid was, dat het Hem behaagde het offeren van dit dier aan te nemen om het voor hem te laten sterven. De Joodse schrijvers zelf zeggen dat noch het zondoffer, noch het schuldoffer verzoening deed, behalve voor de berouwhebbenden, en die in hun verzoening geloofden.

3. De var moet geslacht worden, en ten opzichte van het bloed moet grote plechtigheid in acht worden genomen, want het was het bloed, dat verzoening teweegbracht, en zonder bloedstorting is er geen vergeving van zonde, vers 5-7. Een gedeelte van het bloed van het zondoffer van de hogepriester moest hij zevenmaal voor het aangezicht van de Heere en voor de voorhang van het heilige sprengen met het oog naar het verzoendeksel, hoewel dit door de voorhang bedekt was, er moest ook op de hoornen van het gouden altaar van gedaan worden omdat aan dit altaar de priester zelf diende, en aldus werd het wegnemen aangeduid van de verontreiniging, die door zijn zonden zijn diensten aankleefde. Het dient ook om de invloed

voor te stellen, die Christus' genoegdoening heeft op het overmogen van Zijn voorbede. Het bloed van zijn offer werd op het reukaltaar gedaan en gesprengd voor het aangezicht van de Heere. Als dit geschied was, dan moest het overige bloed aan de voet van het koperen altaar uitgestort worden. Door deze ritus erkende de zondaar dat hij verdiende, dat zijn bloed aldus werd uitgestort als water. Het betekende ook het uitstorten van de ziel voor God in waar berouw, en was een afschaduwing van uitstorten van de ziel van de Heiland in de dood.

4. Het vet van het ingewand moest op het brandofferaltaar verbrand worden, vers 8-10. Hierdoor werd de bedoeling van de offerande en van de verzoening, die er door werd teweeggebracht, gericht tot eer van God, die onteerd geworden zijnde door de zonde, aldus door het offer weer geëerd werd. Het betekende het zware lijden van onze Heere Jezus, toen Hij tot zonde voor ons werd gemaakt, dat is: een zondoffer, inzonderheid de smarten van Zijn ziel en Zijn inwendige benauwdheid. Ook leert het ons om, in gelijkvormigheid met Christus, het vlees te kruisigen.

5. Het hoofd en het lichaam van het dier, met huid en al, moest buiten het leger gevoerd worden naar een plaats, die voor dat doel bestemd was, en daar tot as verbrand worden vers 11, 12. Hierin lag een grote betekenis
a. Het wees op de plicht van berouw en bekering, dat het wegdoen is van de zonde als iets verfoeilijke, en die onze ziel haat. Ware boetelingen zeggen tot hun afgoden: "Gaat weg, wat hebben wij meer met de afgoden te doen?" Het zondoffer wordt zonde genoemd. Wat zij daarmee deden, moeten wij doen met onze zonden, het lichaam van de zonde moet teniet worden gedaan, Romeinen 6:6.
b. Van het voorrecht van de vergeving. Als God de zonde vergeeft, verdelgt Hij haar, werpt Hij haar achter Zijn rug: de zonde van Juda zullen gezocht worden, maar niet gevonden worden. De apostel neemt bijzonder nota van deze plechtigheid, en past haar toe op Christus, Hebreeën 13:11 13, die buiten de poort geleden heeft, in de hoofdschedelplaats, waar de as van dode lichamen van mensen uitgestort werd, zoals die van het altaar hier uitgestort werd.

Leviticus 4:13-21
Dit is de wet ter verzoening van de schuld van een nationale zonde door een zondoffer. Indien de oversten van het volk door een vergissing omtrent de wet hen hebben doen afdwalen, en de vergissing ontdekt werd, dan moest een offer gebracht worden, opdat geen toorn zou komen over de gehele vergadering. Merk op:
1. Dat het mogelijk is dat de kerk dwaalt, en dat haar oversten haar misleiden, op een verkeerde weg doen gaan. Hier wordt verondersteld dat de gehele vergadering kan zondigen en wel door onwetendheid, of afdwaling. God zal altijd een kerk op aarde hebben, maar Hij heeft nooit gezegd, dat zij onfeilbaar zal zijn, of volkomen vrij van bederf, aan deze zijde van de hemel.

2. Als voor de gehele vergadering een offer geofferd moest worden, dan moesten de oudsten hun handen op hun hoofd leggen, drie van hen tenminste, als vertegenwoordigers van het volk, en handelende voor hen. Wij onderstellen dat de zonde bestond in een gewoonte, of gebruik, door het merendeel van het volk aangenomen in de veronderstelling dat dit gebruik of die gewoonte geoorloofd was, terwijl dit later bij onderzoek bleek niet geval te wezen. In zulk een geval zou de algemeenheid van het gebruik, dat hun wellicht door de vaderen was overgeleverd, en de volksmening dat het wettig was, hen niet in zoverre van de zonde verontschuldigen, of zij moesten toch een offer brengen, om haar te verzoenen. Er zijn veel slechte gewoonten, en er is menig verkeerd spraakgebruik, waarvan men denkt dat er geen kwaad in steekt, en die toch schuld en toorn over het land kunnen brengen, en dus hebben de

oudsten de plicht om ten opzichte daarvan verbetering of hervorming te doen plaatshebben, en God te bidden die zonden te vergeven, Joël 2:16.

3. Het bloed van dit zondoffer moest, evenals van het vorige, zevenmaal voor het aangezicht van de Heere gesprengd worden, vers 17. Het moest daar niet worden uitgestort, maar alleen gesprengd, want de reinigende kracht van het bloed van Christus was toen, en is nu nog, genoegzaam aangeduid en voorgesteld door besprenging, Jesaja 52:15. Het moest zeven maal gesprengd worden. Zeven is een getal van volkomenheid, omdat, toen God de wereld gemaakt had in zes dagen, Hij op de zevende heeft gerust, en zo betekende dit de volkomen voldoening, teweeggebracht door Christus en de volkomen reiniging van de zielen van de gelovigen hierdoor, zie Hebreeën 10:14. Het bloed moest ook op de hoornen van het reukaltaar gedaan worden, waarop gezinspeeld schijnt te zijn in Jeremia 17:1 waar van de zonde van Juda gezegd wordt, dat zij "gegraveerd is op de hoornen van hun altaren." Indien zij niet aflieten van hun zonden, dan heeft het doen van het bloed van hun zondoffers op de hoornen van hun altaren, in plaats van ze weg te nemen, die er als het ware op gegraveerd, de herinnering er van doende voortduren, als een getuigenis tegen hen. Er is ook een toespeling op in Openbaring 9:13, waar een stem wordt gehoord uit de vier hoornen van het gouden altaar, dat is: een antwoord van vrede wordt gegeven op de gebeden der heiligen, die welbehaaglijk zijn en overmogen krachtens het bloed van zondoffers gedaan op de hoornen van dat altaar, vergelijk Openbaring 8:3.

4. Als het offer gebracht is, wordt gezegd: de priester zal voor hen verzoening doen en het zal hun vergeven worden, vers 20. De belofte van vergeving is gegrond op de verzoening. Hier wordt dus gesproken van de vergeving van de zonden van de gehele vergadering, dat is: het afwenden van het nationaal oordeel, dat de zonde verdiende. Als kerken en koninkrijken gered worden van het verderf, is dit te danken aan de genoegdoening en de voorspraak van Christus.

Leviticus 4:22-26.
Merk hier op:
1. Dat God de zonden van oversten opmerkt en dat zij Hem mishagen. Zij, die de macht hebben om anderen ter verantwoording te roepen, zijn zelf verantwoordelijk aan de Overste der oversten, want, hoe hoog zij ook zijn, er is een, die hoger is dan zij. Dit wordt te kennen gegeven door dat hier alleen van het gebod, waartegen gezondigd is, gezegd wordt, dat het een gebod is van de Heere zijn God, vers 22. Hij is een vorst voor anderen, maar hij wete dat de Heere een God voor hem is.

2. De zonde van de overste, die hij door afdwaling gedaan heeft, dus door onwetendheid, wordt verondersteld later tot zijn kennis gekomen te zijn, vers 23 hetgeen òf door de beschuldiging van zijn eigen consciëntie geschied is, òf door de bestraffing van zijn vrienden, en allen, zelfs de besten en grootsten, behoren wij ons aan die beiden te onderwerpen niet alleen, maar er ook dankbaar voor te zijn. Wij moeten zeer begerig zijn om te weten te komen of wij iets verkeerds gedaan hebben. Leer mij hetgeen ik niet zie, en toon mij waarin ik gedwaald heb, is een gebed, dat wij dagelijks tot God behoren op te zenden, opdat wij, hoewel wij door onwetendheid in zonde vallen, er niet door onwetendheid in blijven liggen.

3. Het zondoffer voor een overste moest bestaan in een geitenbok, een volkomen mannetje niet, zoals voor de priester en de gehele vergadering, in een var, ook moest het bloed van zijn zondoffer niet, zoals van de twee anderen, in de tabernakel gebracht worden maar het moest op de hoornen van het koperen altaar gedaan worden, en het overige aan de voet van dit altaar

worden uitgestort, vers 25. Ook moest het vlees er van niet, zoals van de twee anderen, buiten het leger verbrand worden, hetgeen te kennen gaf dat de zonde van een overste, hoewel erger dan die van een particulier persoon, toch niet zo hoog misdadig was, of zo verderflijke gevolgen had als de zonde van de hogepriester of van de gehele vergadering. Een geitebok volstond om voor een overste geofferd te worden, maar voor een stam werd een var vereist, om aan te duiden dat de overste, hoewel "major singulis-groter dan ieder," toch "minor universis-minder dan het geheel" was. Het is slecht als grote, voorname mannen een kwaad voorbeeld geven, maar erger als alle mensen hen navolgen.

4. Er is beloofd, dat de verzoening zal worden aangenomen en de zonde vergeven, vers 26, te weten: als hij berouw heeft en zich verbetert, want anders heeft God gezworen betreffende Eli een richter in Israël, dat de ongerechtigheid van het huis van Eli tot in der eeuwigheid niet zal verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer, 1 Samuel 3:14.

Leviticus 4:27-35
Hier is de wet op het zondoffer van een particulier persoon, die van dat van een overste alleen hierin verschilt, dat een particulier persoon een lam of een geit mocht brengen, en de overste een geitenbok, voor de overste moest het een mannetje, voor de particuliere persoon een wijfje zijn, maar in de behandeling er van kwamen zij volkomen overeen. Merk op:
1. Het geval, dat ondersteld wordt: zo enig mens van het volk des lands door afdwaling zal gezondigd hebben, vers 27. De profeet onderstelt, dat zij waarschijnlijk niet zoals de grote, de voorname mannen, "den weg des Heeren weten en het recht huns Gods," Jeremia 5:4, en toch moeten zij, als zij zondigen door afdwaling, door onwetendheid, een zondoffer brengen. Zelfs zonden van de onwetendheid moeten verzoend worden door offerande. Als wij van zonde beschuldigd worden, zal het ons niet baten te zeggen, dat wij het in onwetendheid gedaan hebben, of overvallen waren door verzoeking, indien wij geen deel hebben in die grote pleitgrond: "Christus is gestorven," en recht hebben op het voordeel daarvan. Allen hebben wij het nodig om te bidden met David-en hij was een overste- om gereinigd te worden van de verborgen afdwalingen, de afdwalingen, die wijzelf niet verstaan, of waarvan wij ons niet bewust zijn, Psalm 19:13.
2. Dat de zonden door afdwaling, begaan door een enkel, gewoon, onaanzienlijk persoon een offer vereisten, want, gelijk de grootsten niet boven de bestraffing, zo zijn de geringsten niet beneden de kennisneming van de Goddelijke gerechtigheid. Niemand van het gewone volk werd-zo hij een overtreder was-voorbijgezien in de menigte.
3. Dat een zondoffer, zelfs voor iemand uit het gewone volk, niet alleen toegelaten, maar aangenomen werd, en dat er verzoening door werd teweeggebracht, vers 31, 35. Hier hebben rijken en armen, vorst en boer, elkaar ontmoet, beide zijn gelijkelijk welkom aan Christus en aan het deelhebben aan Zijn offerande, en op dezelfde voorwaarden. Zie Job 34:19. Uit al deze wetten betreffende de zondoffers kunnen wij leren:
a. De zonde te haten en er tegen te waken. Het moet gewis wel iets zeer slechts zijn, waarvoor, om er verzoening voor te doen, zoveel nuttige en onschuldige schepselen gedood worden.
b. Christus te waarderen, het grote en ware zondoffer, wiens bloed reinigt van alle zonden, daar "het onmogelijk is, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme. Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader Jezus Christus, de Rechtvaardige, en Hij is een verzoening voor onze zonden," Johannes 2:1, 2, niet voor de Joden alleen, maar ook voor de heidenen. En misschien was er een toespeling op deze wet betreffende de offers voor zonden van de onwetendheid in het gebed van Christus op het ogenblik toen Hij zich als een offer geofferd heeft: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen."

HOOFDSTUK 5

1 Als nu een mens zal gezondigd hebben, dat hij gehoord heeft een stem des vloeks, waarvan hij getuige is, hetzij dat hij het gezien of geweten heeft; indien hij het niet te kennen geeft, zo zal hij zijn ongerechtigheid dragen. 2 Of wanneer een mens enig onrein ding zal aangeroerd hebben, hetzij het dode aas van een wild onrein gedierte, of het dode aas van onrein vee, of het dode aas van onrein kruipend gedierte; al is het voor hem verborgen geweest, nochtans is hij onrein en schuldig. 3 Of als hij zal aangeroerd hebben de onreinheid van een mens, naar al zijn onreinheid, waarmede hij onrein wordt; en het is voor hem verborgen geweest, en hij is het gewaar geworden, zo is hij schuldig. 4 Of als een mens zal gezworen hebben, onbedacht met zijn lippen uitsprekende, om kwaad te doen, of om goed te doen; naar al wat de mens in de eed onbedacht uitspreekt, en het is voor hem verborgen geweest, en hij is het gewaar geworden, zo is hij aan een van die schuldig. 5 Het zal dan geschieden, als hij aan een van die schuldig is, dat hij belijden zal, waarin hij gezondigd heeft; 6 En tot zijn schuldoffer de HEERE voor zijn zonde, die hij gezondigd heeft, brengen zal een wijfje van klein vee, een lam of een jonge geit, voor de zonde; zo zal de priester voor hem vanwege zijn zonde verzoening doen. 7 Maar indien zijn hand zoveel niet bereiken kan, als genoeg is tot een stuk klein vee, zo zal hij tot zijn offer voor de schuld, die hij gezondigd heeft, de HEERE brengen twee tortelduiven, of twee jonge duiven, een ten zondoffer, en een ten brandoffer. 8 En hij zal die tot de priester brengen, welke eerst die zal offeren, die tot het zondoffer is; en zal haar hoofd met zijn nagel nevens haar nek splijten, maar niet afscheiden. 9 En van het bloed des zondoffers zal hij aan de wand van het altaar sprengen; maar het overgeblevene van dat bloed zal uitgeduwd worden aan de bodem van het altaar; het is een zondoffer. 10 En de andere zal hij ten brandoffer maken, naar de wijze; zo zal de priester voor hem, vanwege zijn zonde, die hij gezondigd heeft, verzoening doen, en het zal hem vergeven worden. 11 Maar indien zijn hand niet bereiken kan aan twee tortelduiven of twee jonge duiven, zo zal hij, die gezondigd heeft, tot zijn offerande brengen het tiende deel van een efa meelbloem ten zondoffer; hij zal geen olie daarover doen, noch wierook daarop leggen; want het is een zondoffer. 12 En hij zal dat tot de priester brengen, en de priester zal daarvan zijn hand vol, der gedachtenis deszelven, grijpen, en dat aansteken op het altaar, op de vuurofferen des HEEREN; het is een zondoffer. 13 Zo zal de priester voor hem verzoening doen over zijn zonde, die hij gezondigd heeft in enige van die stukken, en het zal hem vergeven worden; en het zal des priesters zijn, gelijk het spijsoffer.

14 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 15 Als een mens door overtreding overtreden, en door afdwaling gezondigd zal hebben, wat onwetende van de heilige dingen des HEEREN, zo zal hij tot zijn schuldoffer de HEERE brengen een volkomen ram uit de kudde, met uw schatting aan zilveren sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms, ten schuldoffer. 16 Zo zal hij, dat hij zondigende heeft onwetend van de heilige dingen, wedergeven, en zal deszelfs vijfde deel daarenboven toedoen, dat hij de priester geven zal; alzo zal de priester met de ram des schuldoffers voor hem verzoening doen, en het zal hem vergeven worden. 17 En indien een mens zal gezondigd hebben, en gedaan tegen een van alle geboden des HEEREN, hetwelk niet zou gedaan worden, al is het dat hij het niet geweten heeft, nochtans is hij schuldig, en zal zijn ongerechtigheid dragen. 18 En hij zal een volkomen ram uit de kudde tot de priester brengen, met uw schatting, ten schuldoffer; en de priester zal voor hem verzoening doen over zijn afdwaling, door welke hij afgedwaald is, die hij niet geweten had; zo zal het hem vergeven worden. 19 Het is een schuldoffer; hij heeft zich voorzeker schuldig gemaakt aan de HEERE.

Dit hoofdstuk - en een deel van het volgende - handelt over het schuldoffer. Het verschil tussen dit en het zondoffer lag niet zozeer in de offers zelf en de behandeling er van, als wel in de gelegenheid of aanleiding om ze te offeren. Beide waren bestemd om verzoening te doen voor zonde, maar het eerste was meer in het algemeen, terwijl dit sommige bijzondere gevallen aangaat. Merk op, wat hier gezegd wordt

I. Betreffende de schuld. Indien iemand zondigt:
1. Door te verbergen wat hij weet als hij bezworen wordt, vers 1.
2. Door het aanraken van een onrein ding, vers 2,3.
3. Door te zweren, vers 4.

4. Door ontvreemding van heilige dingen, vers 14 - 16.
5. In een zonde van zwakheid, vers 17 - 19.
Er zijn nog enige andere gevallen waarin die offeranden geofferd moesten worden Hoofdstuk 6:2 - 4, 14:12, 19 - 21.
Numeri 6:12.

II. betreffende het schuldoffer.
1. Uit het klein vee, vers 5,6.
2. In gevogelte, vers 7 - 13.
3. In meelbloem vers 11 - 13, maar voornamelijk in een volkomen ram vers 15 - 19.

Leviticus 5:1 - 6
De overtredingen, hier verondersteld, zijn:
1. Als iemand als getuige bezworen is om de waarheid, de gehele waarheid, en niets dan de waarheid te zeggen, de waarheid verbergt. Onder de Joden hadden de rechters macht iemand te bezweren, niet slechts, zoals bij ons, als getuigen, maar ook de persoon die verdacht werd (in tegenstelling met een regeling in onze wet, dat niemand verplicht is zichzelf te beschuldigen) gelijk blijkt uit het bezweren van de hogepriester van onze Zaligmaker die er op antwoordde, hoewel Hij tevoren gezwegen had, Mattheüs 26:63, 64. Indien nu een mens zal gezondigd hebben, vers 1, dat hij gehoord heeft een stem des vloeks, dat is: indien hij bezworen wordt om te getuigen wat hij weet, "indien een eed des Heeren op hem is" 1 Koningen 8:31, indien hij in zo'n geval uit vrees om iemand te beledigen, die zijn vriend of misschien wel zijn vijand was, weigert getuigenis af te leggen, of wel een onvolledig getuigenis aflegt, dan zal hij zijn ongerechtigheid dragen. En dat is een zware last, die indien er geen middel wordt aangewend om hem weg te nemen, iemand tot in de diepte van de hel zal doen verzinken. Hij, die de stem des vloeks hoort, dat is, die aldus bezworen is, en het toch niet ontdekt, dat is: zijn getuigenis smoort en het niet uitspreekt, dan is hij een deelgenoot van de zondaar, en "haat zijn eigen ziel," Spreuken 29:24. Laat allen, die te eniger tijd geroepen worden om getuigenis af te leggen, denken aan deze wet, vrijmoedig en openhartig zijn in hun getuigenis, en er zich voor wachten uitvluchten te zoeken en hun plicht te verzaken. Een eed des Heeren is heilig, daar moet niet mee gebeuzeld worden.

2. Dat iemand enig ding heeft aangeraakt, dat naar de ceremoniële wet onrein was vers 2, 3. Als iemand door zo'n aanraking verontreinigd was en onbedachtzaam in het heiligdom kwam, of indien hij verzuimde zich volgens de voorschriften van de wet te wassen dan moest hij zich schuldig beschouwen en een offer brengen. Hoewel zijn aanraken van het onreine ding hem slechts ceremonieel verontreinigde, was zijn verzuimen om zich volgens de wet te wassen, zo'n blijk òf van onachtzaamheid, òf van minachting, dat hij er zedelijk schuldig door werd. Zo het eerst verborgen voor hem is geweest, maar later tot zijn kennis is gekomen, zo is hij schuldig. Zodra God door Zijn Geest ons geweten overtuigt van een zonde, of van een plicht, moeten wij terstond naar die overtuiging handelen, ons niet schamende om onze vergissing of dwaling te belijden.

3. Roekeloos zweren, dat iemand dit of dat zal doen of niet doen. Indien het later blijkt dat het nakomen van zijn eed onwettig of onuitvoerbaar was, dan was hij van de verplichting er van ontheven, maar hij moest een offer brengen om verzoening te doen over zijn dwaasheid van zo roekeloos zweren, zoals David dat hij Nabal wilde doden. En dan was het, dat hij voor het aangezicht van de engel moest zeggen dat het een dwaling was, Prediker 5:5. Hij is in een van die schuldig, vers 4, schuldig als hij zijn eed niet nakomt, en toch zo de zaak slecht was, is hij

schuldig, zo hij de eed wèl nakomt. In zo'n netelige toestand brengen sommige mensen zich door hun eigen roekeloosheid en dwaasheid, waarheen zij zich ook wenden, hun consciëntie is gewond, de zonde staart hen aan, zó droevig zijn zij verstrikt met de redenen van hun mond. Veel treuriger is dit dilemma dan dat van de melaatsen: "als wij hier blijven, sterven wij, als wij naar de stad gaan, sterven wij." Als tevoren wijsheid en waakzaamheid betracht en geoefend waren, dan zou dit voorkomen hebben, dat men in zo'n engte is geraakt. Nu moet in zulke gevallen: De overtreder zijn zonde belijden en zijn offerande brengen, vers 5, 6, en het offer werd niet aangenomen, tenzij het gepaard ging met een berouwvolle belijdenis en een ootmoedige bede om vergeving. Merk op: de belijdenis moet nauwkeurig wezen: hij zal belijden waarin hij gezondigd heeft. Zo was de belijdenis van David: "ik heb gedaan dat kwaad is in Uw ogen," Psalm 51:6, en van Achan: "Ik heb alzo en alzo gedaan," Jozua 7:20. Achter een belijdenis in het algemeen ligt dikwijls een bedrieglijk hart verborgen. Velen zullen in het algemeen erkennen dat zij gezondigd hebben, want allen moeten dit erkennen, zodat het hun dan niet tot een bijzondere smaad wordt, maar dat zij gezondigd hebben in deze zaak, dat komt hun eer te na om door hen erkend te worden. Maar het middel om wèl verzekerd te zijn van vergeving, en wèl gewapend te zijn tegen de zonde voor het vervolg, is om nauwkeurig te zijn in onze berouwvolle belijdenis. De priester zal voor hem verzoening doen. Gelijk het zoenoffer niet werd aangenomen zonder zijn berouw, zo zou zijn berouw hem niet rechtvaardigen zonder zoenoffer. Zo zijn in onze verzoening met God Christus' deel en ons deel beide nodig.

Leviticus 5:7 - 13
Hier wordt een voorziening gemaakt voor de armen van Gods volk en de bevrediging van hun geweten onder schuldgevoel. Zij, die niet in staat waren een lam te brengen, mochten tot hun zondoffer een paar tortelduiven of twee jonge duiven brengen, ja indien iemand zó arm was, dat zij deze niet konden brengen zo dikwijls als er gelegenheid of aanleiding voor was, dan mocht hij het tiende deel van een efa meelbloem brengen, en dat zal aangenomen worden. Aldus waren de kosten van het zondoffer lager gebracht dan van enig ander offer, om ons te leren dat iemands armoede nooit een hinderpaal zal zijn voor zijn vergeving. Ook voor de armsten zal verzoening gedaan worden, indien het niet hun eigen schuld is. Aldus wordt de armen het Evangelie verkondigd, en niemand zal kunnen zeggen dat hij niet had om de onkosten van zijn reis naar de hemel te bestrijden.

1. Indien de zondaar nu twee duiven bracht, dan moest de ene als zondoffer geofferd worden en de andere als brandoffer, vers 7. Merk op:
a. Eer hij het brandoffer offerde, dat tot eer en lof van God was, moest hij het zondoffer brengen, om verzoening te doen. Eerst moeten wij er voor zorgen vrede met God te hebben, en dan kunnen wij verwachten dat onze diensten tot Zijn eer aangenomen zullen worden. Het zondoffer moet de weg bereiden voor het brandoffer.
b. Na het zondoffer, dat verzoening deed, kwam het brandoffer als erkenning van de grote genade Gods, waarmee Hij de verzoening voorgeschreven en aangenomen heeft.

2. Indien hij meelbloem bracht, dan moest er een handvol van geofferd worden, doch zonder olie of wierook, vers 11, niet alleen omdat het daardoor te kostbaar zou worden voor de armen, voor wie deze bepaling gemaakt was, maar ook omdat het een zondoffer was. Om dus het walglijke te tonen van de zonde, waarvoor het geofferd werd, moet het noch aangenaam gemaakt worden voor de smaak door olie, noch voor de reuk door wierook. Het onsmakelijke van het offer moet de zondaar zeggen dat hij nooit meer, zoals tevoren, smaak moet hebben in zijn zonde. Door deze offeranden heeft God:

a. Van vertroosting gesproken tot hen, die gezondigd hadden, opdat zij niet zouden wanhopen, of verkwijnen in hun ongerechtigheid, maar nu aldus vrede voor hen gemaakt is met God, zij nu ook in Hem vrede zouden hebben.
b. hen gewaarschuwd om niet meer te zondigen, gedenkende op hoeveel onkosten en last de verzoening te staan is gekomen.

Leviticus 5:14 - 19
Tot nu toe zijn in dit hoofdstuk orders gegeven betreffende de offeranden, die zowel zondoffers als schuldoffers waren, want zij worden onder beide benamingen aangeduid, vers 6. Hier hebben wij de wet betreffende die, welke eigenlijk en bijzonder schuldoffers waren, welke gebracht werden om verzoening te doen voor overtredingen tegen de naaste. Nu kan schade, veroorzaakt aan de naaste, heilige dingen of gewone dingen betreffen, van de eerste hebben wij de wet in deze verzen, van de tweede in het begin van het volgende hoofdstuk. Indien iemand iets ontvreemd heeft van de heilige dingen, vers 16, heeft hij hiermede overtreden tegen de priesters, de dienaren des Heeren, aan wie de zorg over deze heilige dingen was opgedragen, en die er het voordeel van hadden. Indien nu iemand onwetend, iets van hetgeen de Heere was gewijd, ontvreemdde, of ten eigen bate gebruikte dan moest hij dit offer brengen. Als hij bijvoorbeeld onwetend gebruik heeft gemaakt van de tienden, of van de eerstelingen van de vruchten of van het vee, of (hetgeen naar Hoofdstuk 22:14 - 16 hier voornamelijk bedoeld schijnt) gegeten had van de delen van de offeranden, die voor de priesters bestemd waren dan was dit een schuld. Het wordt verondersteld bij vergissing te zijn geschied, of door vergeten, uit gebrek aan oplettendheid of aan ijver, want zo het met opgeheven hand gedaan was en in minachting van de wet, dan moest hij, die dit gedaan had, zonder barmhartigheid sterven, Hebreeën 10:28.
Maar in geval van onachtzaamheid of onwetendheid, dan was dit offer voorgeschreven, en aan Mozes wordt gezegd:
1. Wat gedaan moet worden in geval de schuld stellig gebleken is. Dan moet de schuldige:
a. Een offerande brengen aan de Heere, welke altijd, als het zuivere schuldoffers waren, bestaan moet in een volkomen ram, "van het tweede jaar", zeggen de Joodse geleerden.
b. Hij moet tevens vergoeding geven aan de priester naar een juiste schatting van hetgeen hij ontvreemd had, en er nog een vijfde deel aan toevoegen, opdat hij lere een volgende maal behoedzamer te zijn, er zich voor te wachten om iets te ontvreemden van hetgeen Gode geheiligd is, tot zijn schade ondervindende dat daar niets bij te winnen is, daar hem zijn vergissing duur te staan is gekomen.
2. Wat geschieden moet ingeval dat het twijfelachtig is, of hij al of niet overtreden heeft. Hij heeft reden om het te vermoeden maar hij heeft het niet geweten, vers 17, dat is hij was er niet zeker van, in dit geval moest hij, daar het goed is om zeker te zijn, zijn zondoffer brengen met de waarde van hetgeen hij vreesde ontvreemd te hebben, maar het vijfde deel moest hij er niet aan toevoegen. Dit was bedoeld om het ontzettende kwaad aan te tonen van heiligschennis. Achan, die dit met opgeheven hand gedaan heeft, werd er om ter dood gebracht, evenals ook Ananias en Saffira. Maar het kwaad er van werd nog verder hierdoor aangetoond, dat als iemand geheel onbewust iets van heilige dingen had ontvreemd, ja, zo hij slechts vermoedde dit gedaan te hebben, hij er de onkosten van moest dragen, niet slechts door het volkomen en met interest te vergoeden, maar door nog een offer te brengen met de last daaraan verbonden, en zich daarbij nog de schande moest aandoen om het te belijden, zo gruwelijk is het om Gods eigendom aan te tasten, en zozeer hebben wij ons te wachten voor alle schijn van dit kwaad. Er wordt ons hier ook geleerd om met Godvruchtige ijver over onszelf te waken, vergeving te vragen voor de zonde, en het onrecht te herstellen, al is het ook dat wij slechts vermoeden het bedreven te hebben. In twijfelachtige gevallen moeten wij het zekere voor het onzekere nemen en ons aldus aan de veilige kant houden.

HOOFDSTUK 6

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Als een mens gezondigd, en tegen de HEERE door overtreding overtreden zal hebben, dat hij aan zijn naaste zal gelogen hebben van hetgeen hem in bewaring gegeven, of ter hand gesteld was, of van roof, of dat hij met geweld zijn naaste onthoudt; 3 Of dat hij het verlorene gevonden, en daarover gelogen, en met valsheid gezworen zal hebben; over iets van alles, dat de mens doet, daarin zondigende. 4 Het zal dan geschieden, dewijl hij gezondigd heeft, en schuldig geworden is, dat hij wederuitkeren zal de roof, dien hij geroofd, of het onthoudene, dat hij met geweld onthoudt, of het bewaarde, dat bij hem te bewaren gegeven was, of het verlorene, dat hij gevonden heeft; 5 Of van al, waarover hij valselijk gezworen heeft, dat hij hetzelve in zijn hoofdsom wedergeve, en nog het vijfde deel daarenboven toedoen zal; wiens dat is, dien zal hij dat geven op de dag zijner schuld. 6 En hij zal de HEERE zijn schuldoffer brengen tot de priester, een volkomen ram uit de kudde, met uw schatting, ten schuldoffer. 7 Dan zal de priester voor hem verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN, en het zal hem vergeven worden; over iets van al, wat hij doet, waar hij schuld aan heeft.

8 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 9 Gebied Aäron en zijn zonen, zeggende: Dit is de wet des brandoffers; het is hetgeen, wat door de branding op het altaar de gansen nacht tot aan de morgen opvaart; alwaar het vuur des altaars zal brandende gehouden worden. 10 En de priester zal zijn linnen kleed aantrekken, en de linnen onderbroek over zijn vlees aantrekken, en zal de as opnemen, als het vuur het brandoffer op het altaar zal verteerd hebben, en zal die bij het altaar leggen. 11 Daarna zal hij zijn klederen uittrekken, en zal andere klederen aandoen, en zal de as tot buiten het leger uitdragen aan een reine plaats. 12 Het vuur nu op het altaar zal daarop brandende gehouden worden, het zal niet uitgeblust worden; maar de priester zal daar elken morgen hout aansteken, en zal daarop het brandoffer schikken, en het vet der dankofferen daarop aansteken. 13 Het vuur zal gedurig op het altaar brandende gehouden worden; het zal niet uitgeblust worden. 14 Dit is nu de wet des spijsoffers; een der zonen van Aäron zal dat voor het aangezicht des HEEREN offeren, voor het altaar. 15 En hij zal daarvan opnemen zijn hand vol, uit de meelbloem des spijsoffers, en van deszelfs olie, en al de wierook, die op het spijsoffer is; dan zal hij het aansteken op het altaar; het is een liefelijke reuk tot deszelfs gedachtenis voor de HEERE. 16 En het overblijvende daarvan zullen Aäron en zijn zonen eten; ongezuurd zal het gegeten worden in de heilige plaats; in de voorhof van de tent der samenkomst zullen zij dat eten. 17 Het zal niet gedesemd gebakken worden; het is hun deel, dat Ik gegeven heb van Mijn vuurofferen; het is een heiligheid der heiligheden, gelijk het zondoffer en gelijk het schuldoffer. 18 Al wat mannelijk is onder de zonen van Aäron zal het eten; het zij een eeuwige inzetting voor uw geslachten van de vuurofferen des HEEREN; al wat die zal aanroeren, zal heilig zijn. 19 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 20 Dit is de offerande van Aäron en van zijn zonen, die zij de HEERE offeren zullen, ten dage als hij zal gezalfd worden: het tiende deel ener efa meelbloem, een spijsoffer gedurig; de helft daarvan op de morgen, en de helft daarvan op de avond. 21 Het zal in een pan met olie gemaakt worden; geroost zult gij het brengen; en de gebakken stukken des spijsoffers zult gij offeren, tot een liefelijken reuk de HEERE. 22 Ook zal de priester, die uit zijn zonen in zijn plaats de gezalfde zal worden, hetzelfde doen; het zij een eeuwige inzetting; het zal voor de HEERE geheel aangestoken worden. 23 Alzo zal alle spijsoffer des priesters ganselijk zijn; het zal niet gegeten worden.

24 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 25 Spreek tot Aäron en tot zijn zonen, zeggende: Dit is de wet des zondoffers: in de plaats, waar het brandoffer geslacht wordt, zal het zondoffer voor het aangezicht des HEEREN geslacht worden; het is een heiligheid der heiligheden. 26 De priester, die het voor de zonde offert, zal het eten; in de heilige plaats zal het gegeten worden, in de voorhof van de tent der samenkomst. 27 Al wat deszelfs vlees zal aanroeren, zal heilig zijn; zo wie van zijn bloed op een kleed zal gesprengd hebben, dat, waarop hij gesprengd zal hebben, zult gij in de heilige plaats wassen. 28 En het aarden vat, waarin het gezoden is, zal gebroken worden; maar zo het in een koperen vat gezoden is, zo zal het geschuurd en in water gespoeld worden. 29 Al wat mannelijk is onder de priesteren, zal dat eten; het is een heiligheid der heiligheden. 30 Maar geen zondoffer, van welks bloed in de tent der samenkomst zal gebracht worden, om in het heiligdom te verzoenen, zal gegeten worden; het zal in het vuur verbrand worden.

De eerste zeven verzen van dit hoofdstuk hadden gevoegelijk bij het vorige gevoegd kunnen worden, daar zij het vervolg bevatten van de wet op de schuldoffers, en het stellen van andere gevallen waarin zij geofferd moesten worden, en daarmee de instructies, die God gegeven heeft betreffende de verschillende soorten van offers, die geofferd moesten worden. En dan komt hij in vers 5, (waar in het oorspronkelijke een nieuwe sectie van de wet begint) tot het vaststellen om de verschillende ceremoniën in acht te nemen bij deze offers, waarvan tevoren niet gesproken werd.

I. Het brandoffer, vers 8 - 13.
II. Het spijsoffer, vers 14 - 18, inzonderheid dat van de wijding van de priesters, vers 19 - 23.
III. Het zondoffer, vers 24 - 30.

Leviticus 6:1 - 7
Dit is het laatste gedeelte van de wet op het schuldoffer, het eerste gedeelte, dat de schuld betrof omtrent heilige dingen, hadden wij aan het einde van het vorige hoofdstuk, maar dit betreft schuld voor gewone dingen..
Merk hierop:
1. De veronderstelde overtreding, vers 2, 3. Hoewel al die gevallen de naaste betreffen, werden zij toch een overtreding tegen de Heere genoemd, omdat, hoewel het kwaad onze naaste werd berokkend, hiermede toch een belediging wordt aangedaan aan zijn Maker en onze Meester. Hij, die "kwalijk spreekt van zijn broeder, wordt gezegd kwalijk te spreken van de wet," en bijgevolg van de wetgever Jakobus 4:11. Al is de benadeelde persoon ook nog zo onbeduidend of gering, en op alle wijzen onze mindere, is het hem toegebrachte onrecht toch een beledigen van God, die het gebod gegeven heeft om na Hem onze naaste lief te hebben. De overtredingen, die als voorbeelden genoemd worden, zijn:
a. Trouweloosheid: Als iemand zijn naaste zal gelogen hebben van hetgeen hem in bewaring gegeven was, of, wat nog erger was, van hetgeen hem geleend was om te gebruiken. Als wij voorgeven datgene ons eigendom te zijn, dat slechts geleend was, of ons in bewaring was gegeven, of aan onze zorg was toevertrouwd, dan is dit een overtreding tegen de Heere, die, tot welzijn van de menselijke maatschappij, de eigendom geëerbiedigd en goede trouw gehandhaafd wil zien.
b. Een deelgenoot tekort te doen. Indien iemand liegt in gemeenschap de gehele winst voor zich eisende, waarvan hem slechts een deel toekomt.
c. Het ontkennen van een blijkbaar onrecht, als men de onbeschaamdheid heeft om te liegen van hetgeen hij met geweld zijn naaste onthoudt, hetgeen gewoonlijk niet verborgen kan blijven.
d. Bedrog in de handel, of, naar sommigen denken, door valse beschuldiging, als iemand zijn naaste bedrieglijk verdekt heeft, zoals sommigen de tekst lezen hetzij door hem te onthouden wat hem toekomt, of hem het zijne te ontroven of af te persen. e. Houden wat gevonden is, en dit te ontkennen, vers 3. Als iemand het verlorene gevonden heeft, dan moet hij dit niet terstond het zijne noemen, maar trachten de eigenaar te ontdekken, aan wie het teruggegeven moet worden. Dit is doen zoals wij wensen dat ons gedaan zal worden, maar hij, die daarover gelogen zal hebben, die zegt, dat hij er niets van weet terwijl hij er wèl van weet, inzonderheid als hij zijn leugen ondersteunt door een valse eed, dan overtreedt hij tegen de Heere, die getuige is van alles wat gezegd wordt, maar op wie men zich door een eed beroept, en Hem dus zeer beledigt door Hem op te roepen als getuige voor een leugen.

2. De bepaling omtrent het schuldoffer.
a. Op Vers 2 naar de Engelse overzetting. de dag van zijn schuld moet hij zijn broeder voldoening geven. Dit moet hij eerst doen - "als uw broeder iets tegen u heeft," zie Mattheüs

5:23 - dewijl hij gezondigd heeft en schuldig geworden is, vers 4, 5, dat is: door zijn eigen consciëntie overtuigd is geworden van schuld en er berouw van heeft, zich schuldig ziende voor God, zo laat hem alles wat hij door bedrog of geweld verkregen heeft, getrouw weergeven met een vijfde deel er bij, om de eigenaar het verlies en de moeite te vergoeden, die hij gehad heeft, zich aansprakelijk houdende voor schade en onkosten. Waar onrecht geschied is, moet vergoeding gedaan worden, en voordat die vergoeding zoveel als in vermogen is gedaan wordt, of een evenredige vergoeding door de verongelijkte is aangenomen, kunnen wij de troost niet hebben van de vergeving van onze zonde, want onder zich te houden wat onrechtvaardig verkregen werd, is een voortzetten van de ongerechtigheid. Berouw te hebben is ongedaan te willen maken wat verkeerd gedaan is, hetgeen, (wat wij ook mogen zeggen of voorgeven) niet gezegd kan worden, gedaan te zijn vóór teruggegeven is wat er door verkregen werd, zoals Zacheüs gedaan heeft, Lukas 19:8, en er voor het gepleegde onrecht voldoening gegeven zij.

b. Daarna moet hij komen en zijn gave offeren, moet hij de Heere zijn schuldoffer brengen, die hij had beledigd, en de priester moet verzoening voor hem doen, vers 6, 7. Dit schuldoffer kon op zichzelf de zonde niet verzoenen of een verzoening teweegbrengen tussen God en de zondaar, maar het wees op de verzoening, aangebracht door onze Heere Jezus, als Hij Zijn ziel "tot een schuldoffer gesteld zal hebben," Jesaja 53:10, het is daar hetzelfde woord, dat hier gebruikt wordt. De overtredingen, die hier genoemd worden, zijn nu nog overtredingen tegen de wet van Christus, die even sterk aandringt op gerechtigheid en waarheid, als ooit de wet van de natuur of de wet van Mozes er op aangedrongen hebben, en ofschoon wij nu vergeving kunnen verkrijgen zonder schuldoffer, is het toch niet zonder een oprecht berouw, zonder vergoeding en verbetering en een ootmoedig geloof in de gerechtigheid van Christus. En zo thans iemand zich eerder de vrijheid zou nemen om te zondigen, omdat hij de onkosten niet behoeft te doen om een schuldoffer te brengen, die verandert de genade Gods in ontuchtigheid en zal alzo een haastig verderf over zich brengen. "De Heere is een wreker over dit alles," 1 Thessalonicensen 4:6.

Leviticus 6:8 - 13
Tot nu toe had Mozes het volk instructies gegeven betreffende de offers, maar hier beginnen de instructies, die hij aan de priesters moest geven, hij moet Aäron en zijn zonen gebieden. vers 9. De priesters waren bestuurders in het huis Gods, maar deze bestuurders moeten bestuurd worden, en zij, die anderen geboden moesten zelf bevelen ontvangen. Laat de leraren gedenken dat aan Aäron en zijn zonen niet slechts een opdracht werd gegeven, maar ook bevelen, en dat zij er zich aan hadden te onderwerpen. In deze verzen hebben wij de wet van het brandoffer in zoverre dit de bijzondere zorg was van de priesters. Wat hier geboden wordt heeft voornamelijk betrekking op het dagelijks offer van een lam, dat ‘s morgens en ‘s avonds voor de gehele vergadering geofferd werd.

1. De priester moest er zorg voor dragen, dat de as van het brandoffer behoorlijk weggeruimd werd, vers 10, 11. Iedere morgen moet hij het altaar er van ontdoen, en de as naar de oostzijde van het altaar brengen, die het verst verwijderd was van het heiligdom. Hierbij moet hij zijn linnen kleren aanhebben, welke hij altijd droeg als hij dienst verrichtte aan het altaar, en daarna moet hij andere kleren aandoen, hetzij die, welke hij gewoonlijk droeg, of - gelijk sommigen denken - andere priesterkleren, doch minder achtbare, en de as uitdragen naar een reine plaats buiten het leger.
a. God wilde dit gedaan hebben voor de eer van Zijn altaar en de offers, die er op verbrand werden. Zelfs de as van het offer moest bewaard worden om te getuigen, dat God er een welgevallen aan had. Door het brandoffer werd Hij geëerd, en daarom werd deze eer er aan

bewezen. En sommigen denken dat in de zorg, die gedragen werd voor de as van het offer, een afbeelding of afschaduwing was van de begrafenis van onze Zaligmaker, Zijn dood lichaam (de as van Zijn offer) werd zorgvuldig weggelegd in een hof, in een nieuw graf, dat een reine plaats was. Het was ook nodig dat het altaar zo rein mogelijk gehouden werd, het vuur er op zal er te beter om branden, en het is betamelijk voor een huis, dat er een haard in is. b. God wilde dat de priesters dit zelf zouden doen, om hen en ons te leren, om voor de eer van God en van Zijn altaar het geringste werk te willen doen. De priester zelf moet niet slechts het vuur aansteken, maar de haard reinigen en er de as van wegdragen. Gods dienstknechten moeten niets dan de zonde beneden zich achten.

2. De priester moet zorgdragen voor het vuur op het altaar, opdat dit altijd brandende zal blijven. Daar wordt hier sterk op aangedrongen, vers 9, 12 en deze uitdrukkelijke wet wordt gegeven, vers 13. Het vuur zal gedurig brandende gehouden worden, het zal niet uitgeblust worden. Wij kunnen onderstellen dat geen dag voorbijging zonder dat er buitengewone offers gebracht werden, die altijd geofferd werden tussen het morgen- en avondoffer van het lam, zodat het vuur op het altaar vanzelf van de morgen tot de avond aan moest blijven. Maar het vereiste enige zorg om het de ganse nacht brandende te houden, vers 9. Zij, die goed huishouden, laten het keukenvuur nooit uitgaan, daarom wilde God hiermee van Zijn goed huishouden doen blijken. Het eerste vuur op het altaar kwam van de hemel, Hoofdstuk 9:24, zodat door dit vuur gestadig aan te houden, het met nieuwe brandstof te voeden, al hun offers in al hun geslachten gezegd konden worden door dat vuur van de hemel te zijn verteerd als teken van Gods aannemen er van. Indien zij het ooit door onachtzaamheid zouden laten uitgaan, dan konden zij niet verwachten dat het wederom op die wijze ontstoken zou worden. De Joden zeggen dan ook dat het vuur op het altaar nooit uitgegaan is tot aan de Babylonische ballingschap. Hiernaar wordt verwezen in Jesaja 31:9, waar gezegd wordt dat God "te Sion vuur en te Jeruzalem een oven heeft." Door deze wet wordt ons geleerd een voortdurende gezindheid in ons hart te bewaren tot alle daden van Godsvrucht, een gestadige genegenheid te hebben voor de dingen Gods, zodat wij steeds tot alle goed woord en werk bereid zijn. Wij moeten niet slechts de Geest niet uitblussen, maar de gave opwekken, die in ons is. Ofschoon wij niet voortdurend offeren, moeten wij toch het vuur van heilige liefde altijd brandende houden, en zo moeten wij te allen tijde bidden.

Leviticus 6:14 - 23
Het spijsoffer was òf hetgeen geofferd werd door het volk, òf hetgeen geofferd werd door de priesters bij hun wijding.

1. Wat nu het gewone spijsoffer betreft: slechts een handvol er van moest op het altaar verbrand worden, al het overige was de priesters als hun voedsel gegeven. De wet van het brandoffer legde de priesters veel zorg en arbeid op, maar gaf hun weinig voordeel, want het vlees werd geheel verbrand, en de priesters hadden niets anders dan de huid. Om hun nu vergoeding te doen, was het grootste deel van het spijsoffer voor hen. Het verbranden van een handvol er van op het altaar, vers 15, was tevoren bevolen, Hoofdstuk 2:2, 9. Hier wordt het overige er van bestemd voor de priesters, de dienaren van Gods huis: het is hun deel, dat Ik gegeven heb van Mijn vuuroffers, vers 17. Het is de wil van God dat Zijn dienstknechten goed voorzien zullen worden met het brood van hun bescheiden deel, en wat hun gegeven wordt, neemt Hij aan als geofferd aan Hemzelf, zo het met een eenvoudig oog gedaan wordt. Alle Christenen, die geestelijke priesters zijn, delen zelf in de geestelijke offers die zij offeren. Het is niet God, die door of van hen winst verkrijgt, de handvol, verbrand op het altaar, was niet de moeite waard om over te spreken, in vergelijking met het deel van de priester, wij zelf hebben winst en voordeel van onze Godsdienstige handelingen. Laat God al

de wierook hebben, en dan zullen de priesters de meelbloem en de olie hebben, waar wij aan God de lof en de eer van geven, daar kunnen wij voor onszelf de vertroosting en het voordeel van nemen.

2. De wetten betreffende het eten er van waren:
a. Dat het ongedesemd gegeten moest worden vers 16. In hetgeen aan God geofferd werd moest geen zuurdesem zijn, en de priesters moeten het hebben, zoals het altaar het heeft en niet anders. Aldus moeten wij de feesten des Heeren houden in de ongezuurde broden van de oprechtheid en van de waarheid.
b. Het moet gegeten worden in de voorhof van de tent van de samenkomst - hier de heilige plaats genoemd - in een vertrek, dat aan de zijde van het voorhof daarvoor was ingericht. Het was een grote misdaad om iets er van buiten de voorhof te brengen. Zelfs het eten er van was een heilige ritus, waarmee zij God moesten eren, en daarom moest het op Godsdienstige wijze gedaan worden, en met heilige eerbied, welke bewaard werd door het tot de heilige plaats te bepalen.
c. Alleen die van het mannelijk geslacht waren mochten er van eten, vers 18. Van de minder heilige dingen, zoals de eerstelingen van de vruchten, de tienden, de schouder en borst van de dankoffers, mochten de dochters van de priesters eten, want die dingen mochten buiten de voorhof gebracht worden, maar dit was een heiligheid van de heiligheden, waarvan, daar het alleen in de tabernakel gegeten werd, alleen de zonen mochten eten.
d. Alleen de priesters, die rein waren, mochten er van eten: al wat die zal aanroeren zal heilig zijn, vers 18. Heilige dingen voor heilige mensen. Sommigen lezen dit: "alles wat het aanroert zal heilig zijn," al het gereedschap van de tafel waaraan deze heilige dingen gegeten werden, moeten daarvoor zijn afgezonderd, en daarna nooit voor gewone dingen gebruikt worden.

2. Wat aangaat het spijsoffer van de wijding dat voor de priesters zelf geofferd werd, dit moest geheel verbrand worden, het zal niet worden gegeten, vers 23. Dit komt hier als een uitzondering op de voorafgaande wet. Het schijnt dat deze wet van het spijsoffer van de wijding niet alleen de hogepriester verplichtte het te offeren, en alleen op de dag wanneer hij gezalfd werd, en zo ook zijn opvolgers op de dag wanneer zij gezalfd werden, maar de Joodse schrijvers zeggen, dat door deze wet iedere priester verplicht was om op de dag van zijn indiensttreding dit spijsoffer te offeren, en dat de hogepriester verplicht was om het op elke dag van zijn leven te offeren, van de dag af waarop hij gezalfd werd, en dat het geofferd moest worden bij het spijsoffer, dat met het morgen - en avondoffer gepaard ging, omdat hier gezegd wordt, dat het een gedurig spijsoffer is, vers 20.
Josefus zegt: "De hogepriester offerde tweemaal daags op zijn eigen kosten en dit was zijn offer." Zij, die door God boven anderen bevorderd werden in waardigheid en macht, moeten bedenken dat Hij van hen meer verwacht dan van anderen, en dat zij iedere gelegenheid moeten aangrijpen om Hem te dienen, werk voor Hem te doen. Het spijsoffer van de priester moest gebakken worden als om het te eten, en toch moest het geheel verbrand worden. Hoewel de priester, die diende, betaald moest worden voor zijn dienen van het volk, was er toch geen reden, waarom hij betaald moest worden voor zijn dienen van de hogepriester, die de vader was van het gezin van de priesters, en wie dus alle priesters gaarne om niet moesten willen dienen. Ook was het niet betamelijk, dat de priesters zouden eten van de offeranden van een priester, want, gelijk de zonden van het volk in typische zin overgebracht werden op de priesters, hetgeen aangeduid werd door hun eten van de offeranden van het volk, Hosea 4:8, zó moesten de zonden van de priesters op typische wijze overgebracht worden op het altaar, dat daarom hun offeranden moest eten. Wij allen, leraren en gemeente, zijn verloren, als wij zelf onze ongerechtigheid moeten dragen, en wij zouden hoop noch troost kunnen

hebben, indien God niet ons aller ongerechtigheid gelegd had op Zijn geliefde Zoon, en Hij is beide de priester en het altaar.

Leviticus 6:24 - 30
Wij hebben hier van de wet van het zondoffer, dat, wat betrekking had op de priester, die het offerde. Zoals:
1. Dat het geslacht moet worden in de plaats waar het brandoffer geslacht wordt, vers 25 namelijk aan de noordzijde van het altaar Hoofdstuk 1:11, hetgeen, naar sommigen denken zag op de kruisiging van Christus op Calvarië, dat aan de noordzijde van Jeruzalem lag.

2. Dat de priester, die het offerde voor de zondaar, het vlees er van (met zijn zonen of met andere priesters) moest eten, vers 29 nadat het bloed en het vet aan God geofferd waren, in de voorhof van de tent van de samenkomst, vers 26. Hierdoor moesten zij de ongerechtigheid van de vergadering dragen, zoals dit verklaard wordt in Hoofdstuk 10:17.

3. Het bloed van het zondoffer moest met grote eerbied uit de kleren gewassen worden, waarop het gesprengd mocht zijn, vers 27 hetgeen wees op de grote eerbied, die wij moeten hebben voor het bloed van Christus, het niet gemeen achtende, dat bloed moet gesprengd worden op het geweten, niet op het gewaad.

4. De pan, waarin het vlees van het zondoffer gekookt werd, moest gebroken worden als het een aarden pan was, maar zo het een koperen pan was, moest zij goed geschuurd en uitgewassen worden, vers 28. Dit gaf te kennen, dat de verontreiniging niet geheel weggenomen werd door het offer, maar er veeleer aan bleef kleven, zodanig was het zwakke en gebrekkige van deze offers, maar het bloed van Christus reinigt volkomen van alle zonde, en daarna is geen andere reiniging nodig.

5. Dat dit alles verstaan moest worden van de zondoffers, niet voor die van de priester, of geheel de vergadering, hetzij die bij bijzondere gelegenheden gebracht werden, of naar de vastgestelde wet, zoals op de verzoendag, want het was tevoren verordend en nu bevestigd, dat, indien het bloed van het offer in de heilige plaats gebracht werd, zoals in die buitengewone gevallen, het vlees niet gegeten, maar buiten het leger verbrand moest worden, vers 30. Hieruit leidt de apostel het voordeel af, dat wij onder het Evangelie hebben boven dat, wat zij hadden onder de wet, want ofschoon het bloed van Christus in het heiligdom gebracht is, om in de heilige plaats verzoening te doen, hebben wij door het geloof toch het recht om van het altaar te eten, Hebreeën 13:10 - 12, en de vertroosting te smaken van deze grote verzoening.

HOOFDSTUK 7

1 Dit is nu de wet des schuldoffers; het is een heiligheid der heiligheden. 2 In de plaats, waar zij het brandoffer slachten, zullen zij het schuldoffer slachten; en men zal deszelfs bloed rondom op het altaar sprengen. 3 En daarvan zal men al zijn vet offeren, de staart, en het vet, dat het ingewand bedekt; 4 Ook de beide nieren, en het vet, dat daaraan is, dat op de weekdarmen is; en het net over de lever, met de nieren, zal men afnemen. 5 En de priester zal die aansteken op het altaar, ten vuuroffer de HEERE; het is een schuldoffer. 6 Al wat mannelijk is onder de priesteren zal dat eten; in de heilige plaats zal het gegeten worden; het is een heiligheid der heiligheden. 7 Gelijk het zondoffer, alzo zal ook het schuldoffer zijn; enerlei wet zal voor dezelve zijn; het zal des priesters zijn, die daarmede verzoening gedaan zal hebben. 8 Ook de priester, die iemands brandoffer offert, die priester zal de huid des brandoffers hebben, dat hij geofferd heeft. 9 Daartoe al het spijsoffer, dat in de oven gebakken wordt, met al wat in de ketel en in de pan bereid wordt, zal des priesters zijn, die dat offert. 10 Ook alle spijsoffer met olie gemengd, of droog, zal voor alle zonen van Aäron zijn, voor de enen als voor de anderen. 11 Dit is nu de wet des dankoffers, dat men de HEERE offeren zal. 12 Indien hij dat tot een lof offer offert, zo zal hij, nevens het lofoffer, ongezuurde koeken met olie gemengd, en ongezuurde vladen met olie bestreken, offeren; en zullen die koeken met olie gemengd van geroost meelbloem zijn. 13 Benevens de koeken zal hij tot zijn offerande gedesemd brood offeren, met het lofoffer zijns dankoffers. 14 En een daarvan uit de ganse offerande zal hij de HEERE ten hefoffer offeren; het zal voor de priester zijn, die het bloed des dankoffers sprengt. 15 Maar het vlees van het lofoffer zijns dankoffers zal op de dag van deszelfs offerande gegeten worden; daarvan zal men niet tot de morgen overlaten. 16 En zo het slachtoffer zijner offerande een gelofte, of vrijwillig offer is, dat zal ten dage als hij zijn offer offeren zal, gegeten worden, en het overgeblevene daarvan zal ook des anderen daags gegeten worden. 17 Wat nog van het vlees des slachtoffers overgebleven is, zal op de derden dag met vuur verbrand worden; 18 Want zo enigszins van dat vlees zijns dankoffers op de derden dag gegeten wordt, die dat geofferd heeft, zal niet aangenaam zijn; het zal hem niet toegerekend worden, het zal een afgrijselijk ding zijn; en de ziel, die daarvan eet, zal haar ongerechtigheid dragen. 19 En het vlees, dat iets onreins aangeroerd zal hebben, zal niet gegeten worden; met vuur zal het verbrand worden; maar aangaande het andere vlees, dat vlees zal een ieder, die rein is, mogen eten. 20 Doch als een ziel het vlees van het dankoffer, hetwelk des HEEREN is, gegeten zal hebben, en haar onreinheid aan haar is, zo zal die ziel uit haar volken uitgeroeid worden.

21 En wanneer een ziel iets onreins zal aangeroerd hebben, als de onreinheid des mensen, of het onreine vee, of enig onrein verfoeisel, en zal van het vlees des dankoffers, hetwelk des HEEREN is, gegeten hebben, zo zal die ziel uit haar volken uitgeroeid worden. 22 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 23 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Geen vet van een os, of schaap, of geit, zult gij eten. 24 Maar het vet van een dood aas, en het vet van het verscheurde, mag tot alle werk gebezigd worden; doch gij zult het ganselijk niet eten. 25 Want al wie het vet van vee eten zal, van hetwelk men de HEERE een vuuroffer zal geofferd hebben, die ziel, die het gegeten zal hebben, zal uit haar volken uitgeroeid worden. 26 Ook zult gij in uw woningen geen bloed eten, hetzij van het gevogelte, of van het vee. 27 Alle ziel, die enig bloed eten zal, die ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden.

28 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 29 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Wie zijn dankoffer de HEERE offert, zal zijn offerande van zijn dankoffer de HEERE toebrengen. 30 Zijn handen zullen de vuurofferen des HEEREN brengen; het vet aan de borst zal hij met die borst brengen, om die tot een beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN te bewegen. 31 En de priester zal dat vet op het altaar aansteken; doch de borst zal voor Aäron en zijn zonen zijn. 32 Gij zult ook de rechterschouder tot een hefoffer de priester geven, uit uw dankofferen. 33 Wie uit de zonen van Aäron het bloed des dankoffers en het vet offert, dien zal de rechterschouder ten dele zijn. 34 Want de beweegborst en de hefschouder heb Ik van de kinderen Israëls uit hun dankofferen genomen, en heb dezelve aan Aäron, de priester, en aan zijn zonen, tot een eeuwige inzetting gegeven, van de kinderen Israëls. 35 Dit is de zalving van Aäron en de zalving van zijn zonen, van de vuurofferen des HEEREN; ten dage als Hij hen deed naderen, om het priesterdom de HEERE te bedienen; 36 Hetwelk de HEERE hun van de kinderen Israëls te geven geboden heeft, ten dage als Hij hen zalfde; het zij een eeuwige inzetting voor hun geslachten. 37 Dit is de wet des brandoffers, des spijsoffers, des zondoffers, des schuldoffers, des vuloffers en des dankoffers; 38 Die de HEERE Mozes op de berg Sinai geboden

heeft, ten dage als Hij de kinderen Israëls gebood, dat zij hun offeranden de HEERE, in de woestijn van Sinai, zouden offeren.

Hier is:
I. De wet op het schuldoffer, vers 1 - 7 met nog enige aanwijzingen over het brandoffer en het spijsoffer, vers 8 - 10.
II. De wet op het dankkoffer. Het eten er van, vers 11 - 21, bij welke gelegenheid het verbod herhaald wordt om vet of bloed te eten, vers 22 - 27, en het deel van de priesters er van, vers 28 - 34.
III. Het slot van deze inzettingen vers 35 - 38.

Leviticus 7:1 - 10
1. Hier is op te merken, dat het schuldoffer, dat van ongeveer gelijke aard is als het zondoffer, ook onder dezelfde regeling gebracht werd, vers 6. Als het bloed en het vet aan God geofferd waren, om verzoening te doen, dan moesten de priesters het vlees, evenals dat van het zondoffer, eten in de heilige plaats. De Joden hebben een overlevering (die ons door de geleerde bisschop Patrick wordt meegedeeld) betreffende het sprengen van het bloed van het schuldoffer rondom op het altaar namelijk: "Dat er een scharlaken lijn juist in het midden rondom het altaar liep, en dat het bloed van de brandoffers rondom gesprengd werd boven deze lijn, maar dat van de schuldoffers en van de dankoffers beneden die lijn." Wat aangaat het vlees van het schuldoffer, het recht hierop behoorde aan de priester, die het offerde, vers 7. Hij, die het werk deed, moest het loon ontvangen, dit was een aanmoediging voor de priesters om de dienst van het altaar naarstig waar te nemen. Hoe bereidvaardiger zij waren en hoe drukker zij het hadden, hoe meer zij verkregen.
Hoe naarstiger wij zijn in de dienst van God, hoe meer voordeel wij er van zullen oogsten. Maar ieder uit de priesters en de mannelijke leden van hun gezin mochten door hem, aan wie het behoorde, uitgenodigd worden, om het met hem te komen delen, vers 6. Al wat mannelijk is onder de priesters zal daarvan eten, dat is: mag hiervan eten, in de heilige plaats. En ongetwijfeld was het het gebruik onder hen, om elkaar te onthalen op deze emolumenten van hun ambt, waardoor vriendschap en gemeenschap onder de priesters werden onderhouden. Om niet hadden zij ontvangen, en om niet moesten zij geven. Het schijnt dat hij, die het offer bracht, zelf geen deel kreeg van zijn schuldoffer, zoals hij het wèl kreeg van zijn dankoffer, maar dat het geheel verdeeld werd tussen het altaar en de priester. Zij offerden dankoffers uit erkentelijkheid voor ontvangen zegeningen, en dan was het passend om maaltijd te houden, maar zij offerden schuldoffers in droefheid om zonde, en dan was vasten meer gepast ten teken van een heilig treuren en een vast besluit om af te laten van de zonde.

2. Betreffende het brandoffer wordt hier bepaald dat de priester, die het offerde, de huid zal hebben, vers 8, die hij ongetwijfeld voor geld mocht verkopen. "Dit" (zeggen de Joden) "was alleen bedoeld voor de brandoffers, die door particulieren geofferd werden, want de opbrengst van de huiden van de dagelijkse brandoffers voor de gehele vergadering was bestemd om de onkosten voor de reparatie van het heiligdom te bestrijden." Sommigen opperen het denkbeeld dat deze bepaling ons helpt om Gods kleden van onze eerste ouders in rokken van vellen te begrijpen, Genesis 3:21. Waarschijnlijk zijn de dieren, waarvan de huiden waren als gehele brandoffers geofferd, en is Adam de priester geweest, die ze geofferd heeft, en toen gaf God hem de huiden voor zijn loon, om er voor zich en zijn huisvrouw kleren van te maken. Ter herinnering hieraan waren de huiden altijd daarna het deel van de priesters. Zie Genesis 27:16.

3. Wat het spijsoffer aangaat: indien het bereid was, dan kon het onmiddellijk gegeten worden, en daarom was het voor de priester, die het offerde, vers 9. Indien het droog was dan was het minder nodig om haast te maken met het gebruik er van, en daarom kon het dan onder al de dienstdoende priesters verdeeld worden, vers 10.

Leviticus 7:11 - 34
Dit alles heeft betrekking op de dankoffers: het is de herhaling en verklaring van hetgeen wij tevoren gehad hebben, met verschillende toevoegsels.

I. De aard en de bedoeling van de dankoffers worden hier duidelijker aangetoond. Zij werden geofferd, hetzij:
1. Uit dankbaarheid voor een bijzondere zegen, die ontvangen werd, zoals herstel uit ziekte, bewaring op een reis, redding uit gevaar op zee, bevrijding uit gevangenschap, al welke gevallen uitvoerig vermeld worden in Psalm 107, en daarvoor werden de mensen geroepen om het offer van de dankzegging te offeren, vers 21, 22. Of: 2. Tot betaling van een gelofte, die iemand deed toen hij in benauwdheid was, vers 16, en dit was minder achtbaar dan het eerste, ofschoon het nalaten er van meer schuldig zou zijn. Of: 3. Als smeking om een bijzonder gunstbewijs, dat iemand verlangde en verwachtte, en dit wordt hier een vrijwillig offer genoemd. Dit offer ging gepaard met gebed, zoals het vorige met lof en dankzegging. Wij bevinden niet dat de mensen door de wet verplicht waren om deze dankoffers te offeren, tenzij zij zich er toe verbonden hadden door een gelofte, bij gelegenheden als die, waarvoor zij hun zoenoffers moesten brengen in geval er een zonde begaan was. Niet alsof gebed en lofzegging niet evenzeer onze plicht is als berouw en bekering, maar voor de uitdrukking van hun dankbaarheid voor een zegen heeft God hen meer vrijgelaten, dan in de uitdrukking van hun besef van zonde, ten einde de edelmoedigheid van hun Godsvrucht op de proef te stellen, en opdat hun offers, die vrijwillige offers zijn, te meer loffelijk en welbehaaglijk zouden zijn. En door hen te verplichten om zondoffers te brengen, wilde God de noodzakelijkheid tonen van de grote verzoening.

II. De plechtigheden in acht te nemen bij de dankoffers worden hier uitvoerig voorgeschreven.
1. Als het offer gebracht werd tot dankzegging, dan moet er een spijsoffer bij geofferd worden, verschillende soorten van koeken en vladen, vers 12, (en wat bijzonder was voor de dankoffers) er moet gedesemd brood bij geofferd worden, niet om op het altaar verbrand te worden, dat was verboden, Hoofdstuk 2:11, maar om gegeten te worden met het vlees van het offer, opdat er niets zou ontbreken om het tot een volkomen en aangenamer maaltijd te maken, want ongezuurd brood was minder aangenaam van smaak, en daarom, hoewel dit om een bijzondere reden verplicht gesteld was voor het pascha, was gedesemd brood dat lichter en aangenamer was, bij andere feesten voorgeschreven, opdat zij, aan Gods tafel even aangenaam zouden spijzen als aan hun eigen tafel. En sommigen denken dat met ieder dankoffer een spijsoffer gebracht moest worden, voorgeschreven door deze wet, vers 29. die er een offer bij vereist, opdat de tafel van de Heere evengoed voorzien zal zijn als Zijn altaar.

2. Het vlees van de dankoffers, zowel het deel van de priesters als van de offeraar, moest spoedig gegeten worden, en niet lang, rauw of gekookt, koud gehouden worden. Als het een offer van de dankzegging was, dan moest het alles op dezelfde dag gegeten worden, vers 15, als het dankoffer wegens een gelofte gebracht werd of een vrijwillig offer was, dan moest het op dezelfde dag of op de volgende dag gegeten worden, vers 16. Als er na die vastgestelde tijd nog iets van was overgebleven, dan moest het verbrand worden, vers 17, en zo iemand daarvan at moest dit als iets afgrijselijks beschouwd worden, vers 18. Hoewel zij niet

verplicht waren, om het, evenals de offers, die een heiligheid van de heiligheden genoemd worden, in de heilige plaats te eten, maar het naar hun eigen tenten mochten meenemen, om er zich daar op te onthalen, wilde God hen toch door deze wet het verschil doen weten tussen dat vlees en ander vlees en dat zij dit verschil wel in het oog moesten houden, zodat, terwijl zij ander vlees koud in huis mochten bewaren zolang zij het goedvonden, en het weer mochten opwarmen, als hun dit behaagde, en het nog drie of vier dagen daarna mochten eten, zij dit niet mochten doen met het vlees van hun dankoffer, dat moest terstond worden gegeten.

a. Omdat God niet wilde dat heilig vlees gevaar zou lopen bedorven te worden, of dat er vliegeëieren in zouden komen, om dit te voorkomen, moest het met vuur gezouten worden, zoals de uitdrukking luidt in Markus 9:49, als het bewaard was, zoals het met zout gezouten werd als het gebruikt werd.
b. Omdat God niet wilde, dat Zijn volk vrekkig zou zijn, spaarzaam op een wijze, die wantrouwen aanduidt van Gods voorzienigheid, maar blijmoedig zou genieten wat God hun geeft, Prediker 8:15, en er goed mee te doen, en niet angstig bezorgd te zijn voor de morgen.
c. Het vlees van het dankoffer was Gods onthaal, en daarom wilde God er de beschikking over hebben, en Hij gebiedt, dat het edelmoedig gebruikt zou worden om hun vrienden te onthalen, en op barmhartige wijze gebruikt zou worden tot hulp en ondersteuning van de armen, om te tonen dat Hij een milddadige weldoener is, die ons "alle dingen rijkelijk geeft om te genieten," het brood van de dag op dezelfde dag. Indien het offer een offer van de dankzegging was, dan waren zij in het bijzonder verplicht, om aldus bij hun heilige feestmaaltijd hun heilige blijdschap te uiten over Gods goedheid.
Deze wet heeft de zeer strenge bepaling, dat, indien de offeraar niet zorgde, dat geheel zijn offer gegeten werd door hemzelf, of zijn gezin, zijn vrienden, of de armen binnen de door de wet gestelde tijd, en er nog iets overgebleven was, hij dit overgeblevene met vuur zou verbranden, hetgeen de meest betamelijke wijze was om het te verteren, daar de offers op het altaar door vuur verteerd werden, dan zou zijn offer niet aangenaam zijn, en hem niet toegerekend worden. Al het nut en voordeel van de Godsdienst gaat voor ons teloor, als wij er niet op de rechte tijd en de rechte wijze gebruik van maken.
Onze Godsdienstige handelingen zijn Gode niet welbehaaglijk, zo zij geen invloed hebben op onszelf, op ons leven. Als iemand edelmoedig scheen door het brengen van een dankoffer, en daarna toch gierig en armzalig bleek bij het gebruik er van, dan was het alsof hij het offer nooit gebracht had. Ja meer, dan zal het een afgrijselijk ding zijn. Er is geen middenweg tussen Gods welbehagen en Gods afgrijzen. Indien wij en onze handelingen oprecht zijn, dan heeft God een welbehagen in ons en in onze handelingen, maar zo niet, dan zijn wij Hem een gruwel, Spreuken 15:8. Hij, die het eet na de bepaalde tijd, zal zijn ongerechtigheid dragen, dat is: hij zal uit zijn volk uitgeroeid worden, zoals dit verklaard wordt in Hst.19:8, waar deze wet herhaald is.
Deze wet om het dankoffer te eten vóór de derde dag, opdat er geen bederf bij zou komen is toepasselijk op de opstanding van Christus na twee dagen, opdat Hij, die Gods Heilige is, de verderving niet zou zien, Psalm 16:10. En sommigen denken dat het ons leert spoedig en zonder uitstel Christus en Zijn genade deelachtig te worden, door het geloof ons met Hem te voeden, "te allen dage, zolang als het heden genaamd wordt," Hebreeën 3:13, 14, want weldra zal het te laat zijn.

3. Beide het vlees en die het eten moeten rein zijn.
a. Het vlees moet niets onreins aangeroerd hebben, want in dat geval moet het niet gegeten maar verbrand worden, vers 19. Indien het, als het van het altaar gebracht wordt naar de plaats waar het gegeten moet worden, door een hond werd aangeraakt of in aanraking kwam met een dood lichaam of iets anders dat onrein was, dan was het ongeschikt voor een Godsdienstige

maaltijd. Alles, waarmee wij de heilige God eren, moet rein zijn en zorgvuldig voor alle besmetting bewaard worden. Het is een besliste zaak, Haggaï 2:12, dat het heilige vlees door iets gemeens aan te raken er geen heiligheid aan kan mededelen, maar door deze wet is bepaald, dat het door iets onreins aan te raken, er onrein door wordt, hetgeen aanduidt dat de besmetting van de zonde gemakkelijker en vaker meegedeeld wordt dan de reuk van de genade.

b. Het moet niet door een onrein persoon worden gegeten. Als iemand om enigerlei reden ceremonieel onrein was, dan was het op zijn eigen risico, als hij van het vlees van het dankoffer ging eten, vers 20, 21. Heilige dingen zijn alleen voor heilige personen, daar de heiligheid van de spijs ceremonieel is, waren diegenen ongeschikt om er van te eten, die zich onder ceremoniële onreinheid bevonden, maar ons wordt hiermee geleerd onszelf rein te bewaren van alle besmetting van de zonde, opdat wij het voordeel en de vertroosting kunnen hebben van Christus' offerande, 1 Petrus 1:1 - 2. Ons geweten moet gereinigd zijn van dode werken, opdat wij geschikt mogen zijn om "de levende God te dienen," Hebreeën 9:14. Maar indien iemand zich vermeet om aan de tafel van de Heere te gaan, als hij onder de onreinheid is van zonde waarvan hij geen berouw heeft, en zich niet bekeert, en aldus het heilige ontwijdt, dan eet en drinkt hij zich een oordeel, zoals degenen die als zij onrein waren van het dankoffer aten, 1 Corinthiërs 11:29. Een goede reden voor de strengheid van deze wet wordt aangeduid door hetgeen van de aard van het dankoffer gezegd wordt in vers 20, en wederom in vers 21, namelijk dat het van de Heere is. Al wat van de Heere is, is heilig en moet met diepe eerbied gebruikt worden, en niet met onheilige handen. "Zijt heilig, want God is heilig, en gij zijt Godes."

4. Het eten van bloed en van het vet, dat aan het ingewand is, wordt hier opnieuw verboden en het verbod wordt evenals tevoren, Hoofdstuk 3:17, toegevoegd aan de wet op het dankoffer.
a. Het verbod van het vet schijnt beperkt te zijn tot de dieren, die als offers gebruikt werden, de runderen, schapen en geiten, maar van de reebok, het hert en andere reine dieren, mochten zij het vet eten, want alleen die dieren worden hier genoemd, waarvan offers gebracht werden, vers 23 - 25. Dit was om eerbied te bewaren in hun hart voor Gods altaar, waarop het vet van het ingewand verbrand werd. De Joden zeggen: "als iemand verboden vet eet, al was het maar een stukje niet groter dan een olijf, het eet met opgeheven hand, dan is hij in gevaar van door de hand Gods uitgeroeid te worden - indien hij het eet in onwetendheid, dan moet hij een zondoffer brengen, en dan komt hem zijn achteloosheid duur te staan." Het was onwettig om vlees te eten van dieren, die hun eigen dood zijn gestorven, of door wilde dieren verscheurd werden, maar dubbel onwettig was het om van het vet van zulke dieren te eten, vers 24.
b. Het verbod van bloed is meer algemeen, vers 26, 27, omdat het vet Gode alleen geofferd werd bij wijze van dankerkentenis, maar het bloed was voor verzoening van de ziel, en was dus in veel sterkere mate een type of afschaduwing van Christus' offerande dan het vet, daaraan moest dus veel meer eerbied betoond worden, totdat deze typen hun vervulling kregen in het offeren, eens voor altijd, van Christus' lichaam. Door de Joden wordt deze wet terecht zo verklaard, dat het verbod slechts betrekking heeft op het levensbloed, zoals zij het uitdrukken, het bloed dus, dat bij het slachten aan het dier ontvloeide, maar niet het bloed, dat daarna nog in het vlees was overgebleven, want dit te eten achten zij geoorloofd.

5. Het deel van de priester van het dankoffer wordt hier bepaald. Van elk dier, dat als dankoffer geofferd werd, werd aan de priester, die het offerde, de borst en de rechterschouder toegewezen, vers 30 - 34..
Merk hierop:

a. Dat als het offer geslacht was, hij, die het bracht met zijn eigen handen Gods deel er van moest aanbieden, om hiermee de blijmoedigheid aan te duiden, waarmee hij het aan God afstond, en zijn begeerte, dat het aangenomen mocht worden. Met zijn eigen handen moest hij het opheffen, als teken van zijn eerbied voor God als de God van de hemel, en daarna moest hij het heen en weer bewegen, als teken van zijn eerbied voor God, als Heere van de ganse aarde, aan wie dus hij het, zo ver hij kon reiken, offerde, zijn bereidwilligheid en begeerte tonende om Hem te eren. Datgene nu, wat aldus opgeheven en heen en weer werd bewogen, was het vet, de borst, en de rechterschouder, het was alles geofferd aan God. En dan gebood Hij dat het vet op het altaar verbrand, en de borst en schouder aan de priester gegeven zullen worden, want beide priester en altaar zijn Zijn ontvangers.

b. Dat als het vet verbrand was, de priester zijn deel nam, waarvan hij en zijn gezin, zowel als de persoon, die het offer bracht, maaltijd hielden. Het is goed als in heilige blijdschap en dankzegging onze leraren ons voorgaan en onze mond zijn bij God. De melodie is lieflijk, als hij, die zaait, en zij, die maaien, zich tezamen verheugen. Sommigen zien een betekenis in de delen, die aan de priesters werden toegewezen: de borst en de schouder wijzen op de genegenheden en de handelingen, die door al Zijn volk tot eer van God aangewend moeten worden, en door al Zijn priesters aan de dienst van de kerk moeten gewijd worden. Christus, ons groot dankoffer, onthaalt al Zijn geestelijke priesters op borst en schouder, de innigste liefde, en de lieflijkste en krachtigste steun, want Hij is de wijsheid Gods en de kracht Gods. Toen Saul tot koning was aangewezen, gebood Samuël dat de schouder van het dankoffer hem voorgezet zou worden, 1 Samuel 9:24, hetgeen hem te kennen gaf, dat er iets groots en heiligs voor hem bestemd was. Jezus Christus is ons groot dankoffer, want Hij heeft zich ten offer gesteld, niet slechts om de zonde te verzoenen, en ons te behouden van de vloek, maar ook om een zegen voor ons te verkrijgen, ja alle goeds. Door ons vreugdevol delen in de weldaden van de verlossing, houden wij maaltijd op het offer, om dit te kennen te geven is des Heeren Avondmaal ingesteld.

Leviticus 7:35 - 38

Hier is het slot van deze wetten op de offeranden, hoewel sommiger ervan later nog herhaald en verklaard worden. Zij moeten beschouwd worden:

1. Als een schenking aan de priesters, vers 35, 36. Op de dag dat zij tot dat werk en ambt gewijd waren, werd deze voorziening gemaakt voor hun onderhoud. God draagt er zorg voor dat zij, die gebruikt worden in Zijn dienst, goed betaald worden en wel verzorgd zullen zijn. Zij die de zalving van de Geest ontvangen om de Heere te dienen, zullen hun deel ontvangen, en het zal een waardig deel zijn, uit de offeranden aan de Heere, want Gods werk is zijn eigen loon, en de Godzaligheid is nuttig tot alle dingen die de beloften van het tegenwoordige en van het toekomende leven hebben.

2. Als een eeuwige inzetting voor het volk dat zij deze offeranden zullen brengen naar de voorgeschreven regels, en de priesters daaruit blijmoedig hun deel zullen geven. God gebood de kinderen Israëls dat zij hun offeranden de Heere zullen brengen, vers 38. De plechtige handelingen van de Godsverering zijn geboden. Het zijn geen dingen, waarin wij naar willekeur kunnen handelen, die wij naar ons welgevallen kunnen verrichten, neen, wij moeten de bepaalde verplichting doen op hun tijd, en het is voor ons gevaarlijk, als wij ze nalaten. Het opvolgen van de wetten van Christus kan niet minder noodzakelijk zijn dan het waarnemen van de wetten van Mozes geweest is.

HOOFDSTUK 8

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Neem Aäron en zijn zonen met hem, en de klederen, en de zalfolie, daartoe de var des zondoffers, en de twee rammen, en de korf van de ongezuurde broden; 3 En verzamel de ganse vergadering aan de deur van de tent der samenkomst. 4 Mozes nu deed, gelijk als de HEERE hem geboden had; en de vergadering werd verzameld aan de deur van de tent der samenkomst. 5 Toen zeide Mozes tot de vergadering: Dit is de zaak, die de HEERE geboden heeft te doen. 6 En Mozes deed Aäron en zijn zonen naderen, en wies hen met dat water. 7 Daar deed hij hem de rok aan, en gordde hem met de gordel, en trok hem de mantel aan; en deed hij hem de efod aan, en gordde dien met de kunstelijken riem des efods, en ombond hem daarmede. 8 Voorts deed hij hem de borstlap aan, en voegde aan de borstlap de Urim en de Thummim. 9 En hij zette de hoed op zijn hoofd; en aan de hoed boven zijn aangezicht zette hij de gouden plaat, de kroon der heiligheid, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 10 Toen nam Mozes de zalfolie, en zalfde de tabernakel, en al wat daarin was, en heiligde ze. 11 En hij sprengde daarvan op het altaar zevenmaal; en hij zalfde het altaar, en al zijn gereedschap, mitsgaders het wasvat en zijn voet, om die te heiligen. 12 Daarna goot hij van de zalfolie op het hoofd van Aäron, en hij zalfde hem, om hem te heiligen. 13 Ook deed Mozes de zonen van Aäron naderen, en trok hun rokken aan, en gordde hen met een gordel, en bond hun mutsen op, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 14 Toen deed hij de var des zondoffers bijeenkomen; en Aäron en zijn zonen leiden hun handen op het hoofd van de var des zondoffers; 15 En men slachtte hem; en Mozes nam het bloed, en deed het met zijn vinger rondom op de hoornen des altaars, en ontzondigde het altaar; daarna goot hij het bloed uit aan de bodem des altaars, en heiligde het, om voor hetzelve verzoening te doen. 16 Voorts nam hij al het vet, dat aan het ingewand is, en het net der lever, en de twee nieren en haar vet; en Mozes stak het aan op het altaar. 17 Maar de var met zijn huid, en zijn vlees, en zijn mest, heeft hij buiten het leger met vuur verbrand, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 18 Daarna deed hij de ram des brandoffers bijbrengen; en Aäron en zijn zonen leiden hun handen op het hoofd van de ram. 19 En men slachtte hem; en Mozes sprengde het bloed op het altaar rondom. 20 Hij deelde ook de ram in zijn delen; en Mozes stak het hoofd aan, en die delen, en het smeer; 21 Doch het ingewand en de schenkelen wies hij met water; en Mozes stak dien gehelen ram aan op het altaar; het was een brandoffer tot een liefelijken reuk, een vuuroffer was het de HEERE, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 22 Daarna deed hij de anderen ram, de ram des vuloffers, bijbrengen; en Aäron met zijn zonen leiden hun handen op het hoofd van de ram. 23 En men slachtte hem; en Mozes nam van zijn bloed, en deed het op het lapje van Aärons rechteroor, en op de duim zijner rechterhand, en op de groten teen van zijn rechtervoet. 24 Hij deed ook de zonen van Aäron naderen; en Mozes deed van dat bloed op het lapje van hun rechteroor, en op de duim van hun rechterhand, en op de groten teen van hun rechtervoet; daarna sprengde Mozes dat bloed rondom op het altaar. 25 En hij nam het vet, en de staart, en al het vet, dat aan het ingewand is, en het net der lever, en de beide nieren, en haar vet, daartoe de rechterschouder. 26 Ook nam hij uit de korf van de ongezuurde broden, die voor het aangezicht des HEEREN was, een ongezuurde koek, en een ge-olieden broodkoek, en een vlade; en hij leide ze op dat vet, en op de rechterschouder. 27 En hij gaf dat alles in de handen van Aäron, en in de handen zijner zonen; en bewoog die ten beweegoffer, voor het aangezicht des HEEREN. 28 Daarna nam Mozes ze uit hun handen, en stak ze aan op het altaar, op het brandoffer; zij waren vulofferen tot een liefelijken reuk; het was een vuuroffer de HEERE.

29 Voorts nam Mozes de borst, en bewoog ze ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN; zij werd Mozes ten dele van de ram des vuloffers, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 30 Mozes nam ook van de zalfolie, en van het bloed, hetwelk op het altaar was, en sprengde het op Aäron, op zijn klederen, en op zijn zonen, en op de klederen zijner zonen met hem; en hij heiligde Aäron, zijn klederen, en zijn zonen, en de klederen zijner zonen met

hem. 31 En Mozes zeide tot Aäron en tot zijn zonen: Ziedt dat vlees voor de deur van de tent der samenkomst, en eet hetzelve daar, mitsgaders het brood, dat in de korf des vuloffers is; gelijk als ik geboden heb, zeggende: Aäron en zijn zonen zullen dat eten. 32 Maar het overige van het vlees en van het brood zult gij met vuur verbranden. 33 Ook zult gij uit de deur van de tent der samenkomst, zeven dagen, niet uitgaan, tot aan de dag, dat vervuld worden de dagen uws vuloffers; want zeven dagen zal men uw handen vullen. 34 Gelijk men gedaan heeft op dezen dag, heeft de HEERE te doen geboden, om voor u verzoening te doen. 35 Gij zult dan aan de deur van de tent der samenkomst blijven, dag en nacht, zeven dagen, en zult de wacht des HEEREN waarnemen, opdat gij niet sterft; want alzo is het mij geboden. 36 Aäron nu en zijn zonen deden al de dingen, die de HEERE door de dienst van Mozes geboden had. Dit hoofdstuk bevat het verhaal van de plechtige wijding van Aäron en zijn zonen tot het priesterambt.

I. Zij had plaats in het openbaar, de vergadering werd saamgeroepen om er getuige van te wezen, vers 1 - 4.
II. Zij geschiedde nauwkeurig naar Gods bevel en voorschrift, vers 5.
1. Zij werden gewassen en gekleed, vers 1 - 9, 13.
2. De tabernakel en zijn gereedschappen werden gezalfd, en daarna de priesters, vers 10 - 12.
3. Er werd een zondoffer voor hen geofferd, vers 14 - 17.
4. Een brandoffer vers 18 - 21.
5. De ram van het vuloffer, vers 22 - 30.
6. Het voortzetten van deze plechtigheid gedurende zeven dagen, vers 31 - 36.

Leviticus 8:1 - 13
God had aan Mozes orders gegeven om Aäron en zijn zonen tot het priesterambt te heiligen, toen hij de eerste maal bij Hem op de berg Sinai was, Exodus 28 en 29, waar wij ook de bijzondere instructies vinden, omtrent de wijze waarop hij dit doen moest. Nu hebben wij hier:
I. Die orders herhaald, wat daar bevolen was om te doen, wordt hier bevolen om nu te doen, vers 2, 3. De tabernakel was onlangs opgericht, die, zonder de priesters, als een kandelaar zou zijn zonder kaars. De wet betreffende de offeranden was onlangs gegeven, maar kon, zonder priesters, niet worden nagekomen, want hoewel Aäron en zijn zonen voor het ambt waren aangewezen, konden zij het ambt toch niet waarnemen, als zij niet gewijd waren, hetgeen niet kon geschieden voordat de plaats, waar zij hun dienstwerk moesten verrichten in orde gebracht was, en de inzettingen gevestigd waren, opdat zij zich, zodra zij gewijd waren tot het werk konden begeven, en zouden weten dat zij gewijd waren, niet slechts om de eer en het voordeel van het priesterschap te hebben, maar om het werk er van te doen. Aäron en zijn zonen waren nabestaanden van Mozes, en daarom wilde hij hen niet wijden, voordat hij er nadere orders toe had ontvangen, opdat hij niet de schijn zou hebben al te voortvarend te zijn om eer te brengen in zijn familie.

II. De vergadering wordt samengeroepen aan de deur, dat is: in de voorhof van de tabernakel, vers 4. De ouderlingen en de voornaamste mannen uit de vergadering, die het gehele volk vertegenwoordigden, werden opgeroepen om de dienst bij te wonen, want de voorhof kon slechts weinigen van de duizenden Israëls bevatten. Dit geschiedde aldus in het openbaar:
1. Omdat het een plechtige handeling was tussen God en Israël, de priesters moesten gesteld worden voor de mensen in de zaken die bij God te doen zijn, ter instandhouding van de gevestigde gemeenschap, en om te handelen over alle zaken tussen het volk en God, en daarom was het passend dat beide partijen de plechtigheid aan de deur van de tent van de

samenkomst zouden bijwonen als blijk van hun volkomen goedkeuring er van en instemming er mee.

2. Het kon niet anders of het aanschouwen van die plechtigheid moest een diepe eerbied teweegbrengen voor de priesters en hun ambt, hetgeen wel nodig was onder een volk, dat zo'n treurige neiging had tot afgunst en ontevredenheid. Het was vreemd dat er onder hen, die getuigen waren van hetgeen hier geschied was, sommigen later zouden zeggen: Het is te veel voor u, maar wat zouden zij gezegd hebben, indien dit in het geheim of tersluiks geschied was? Het is zeer passend en een goed gebruik, dat leraren in het openbaar aangesteld worden, "plebe praesente, in de tegenwoordigheid van het gemene volk," overeenkomstig het gebruik in de oorspronkelijke kerk.

III. Mozes, die bij deze plechtigheid Gods vertegenwoordiger was, legde zijn volmacht over voor de vergadering: Dit is de zaak, die de Heere geboden heeft te doen. Ofschoon God hem toen Hij voor de ogen van geheel Israël zijn aangezicht deed glinsteren, tot koning gekroond had in Jeshurun, heeft hij toch in de aanbidding van God niets ingesteld of bepaald, dan wat God hem geboden had. Het priesterschap, dat hij hun overleverde, was wat hij van de Heere had ontvangen. Allen, die de bediening hebben van het heilige, moeten het oog hebben op Gods gebod als hun regel en hun volmacht, want het is alleen in het volgen en waarnemen daarvan, dat zij kunnen verwachten door God erkend en aangenomen te worden. Zo moeten wij bij al onze handelingen in de eredienst Gods kunnen zeggen: Dit is de zaak, die de Heere geboden heeft te doen.

IV. De plechtigheid wordt naar de Goddelijke ritus verricht.
1. Aäron en zijn zonen werden gewassen met water, vers 6, om aan te duiden, dat zij zich nu behoren te reinigen van alle zondige neigingen of aandoeningen en zich altijd daarna rein moeten houden. Christus wast hen, die Hij voor God tot koningen en priesters gemaakt heeft, "van hun zonden in Zijn bloed," Openbaring 1:5, 6, en zij, die toegaan tot God, moeten met rein water gewassen zijn, Hebreeën 10:22. Al waren zij tevoren nog zo rein, al was er ook geen vuil vlekje aan hen te zien, toch moesten zij gewassen worden, om hun reiniging aan te duiden van de zonde, waarmee hun ziel verontreinigd was, hoe schoon hun lichaam ook mocht wezen.

2. Zij werden met de heilige kleren bekleed, Aäron met de zijne, vers 7 9, die een beeld waren van de waardigheid van Christus onze Hogepriester, en zijn zonen met de hunne, vers 13, die een beeld waren van de zedigheid van de Christenen, die geestelijke priesters zijn. Christus draagt de borstlap van het gericht, en de heilige kroon, want de Hogepriester van de kerk is haar Profeet en Koning. Alle gelovigen zijn bekleed met de mantel van de gerechtigheid, en omgord met de gordel van de waarheid, kloekmoedigheid en waakzame ijver, en hun hoofd is gebonden met de muts of diadeem van schoonheid, de schoonheid van de heiligheid.

3. De hogepriester werd gezalfd, en tegelijker tijd schijnen ook de heilige zaken gezalfd te zijn. Sommigen denken dat die reeds tevoren gezalfd waren, maar dat dit hier vermeld wordt, omdat Aäron gezalfd werd met dezelfde olie, waarmee zij gezalfd waren. De wijze echter, waarop dit hier verhaald wordt, maakt het meer waarschijnlijk, dat het terzelfder tijd geschied was, en dat de zeven dagen, gebruikt om het altaar te wijden, samenvielen met de zeven dagen van de wijding van de priesters. Mozes heeft iets van de zalfolie met zijn vinger op de tabernakel gedaan en op alles wat daarin was, vers 10, zo ook op het altaar vers 11, deze moesten het goud en de gave heiligen, Mattheüs 23:17 - 19, en daarom moesten zij zelf aldus geheiligd worden, maar hij stortte haar overvloediger uit op het hoofd van Aäron, vers 12,

zodat zij neerdaalde op de zoom van zijn kleren, omdat zijn zalving een beeld was van Christus' gezalfd zijn met de geest, die Hem zonder mate gegeven was. Maar ook alle gelovigen hebben de zalving ontvangen, die in hen blijft, 1 Johannes 2:27.

Leviticus 8:14 - 30
Het verbond van het priesterschap moet gemaakt worden met offerande, evenals alle andere verbonden, Psalm 50:5. En zo is ook Christus geheiligd door de opoffering van zichzelf, eenmaal geschied. Offeranden van iedere soort moeten voor de priesters geofferd worden, opdat zij met te meer tederheid en zorg de gaven en offeranden van het volk zouden offeren, in medelijden met de onwetenden en dwalenden, zonder hen, voor wie de offeranden geofferd werden te honen of te bespotten, gedenkende, dat ook voor henzelf offeranden geofferd zijn, overmits zij ook zelf met zwakheid ontvangen zijn.

1. Een stier, de grootste offerande, werd als zondoffer geofferd, vers 14, opdat hierdoor verzoening gedaan zou worden, en opdat zij generlei schuld van de zonden van hun vroegere staat zouden brengen in de nieuwe staat waarin zij nu gekomen zijn. Toen Jesaja gezonden werd om een profeet te zijn, werd hem tot zijn vertroosting gezegd: "uw misdaad is van u geweken," Jesaja 6:7. Evangeliedienaren, die aan anderen de vergeving van hun zonden moeten verkondigen, behoren zorg te dragen om in de eerste plaats de verzekering te ontvangen, dat hun eigen zonden vergeven zijn. Zij, aan wie de bediening van de verzoening gegeven is, moeten eerst zelf met God verzoend zijn, opdat zij voor de zielen van anderen zullen handelen als voor hun eigen zielen.

2. Een ram werd geofferd als brandoffer vers 18 - 21. Hiermede brachten zij God de eer toe voor de grote eer, die hun aangedaan was en brachten Hem er dank en lof voor, zoals Paulus Christus Jezus gedankt heeft, dat Hij hem in de bediening gesteld heeft, 1 Timotheüs 1:12. Het betekende ook de toewijding van zichzelf en van al hun diensten aan de eer van God.

3. Een tweede ram, genoemd de ram van het vuloffer, of van de wijding, werd als dankoffer geofferd, vers 22 en verv. Een deel van het bloed werd op de priesters gedaan, op hun oren, hun duimen en hun tenen, en een ander deel werd op het altaar gesprengd, en zo heeft hij hen, als het ware, aan het altaar gehuwd, dat zij dagelijks moesten bedienen. Al de plechtigheden, in acht te nemen voor deze offerande evenals van die van de vorige waren door het uitdrukkelijk gebod Gods vastgesteld en bepaald, en als wij dit hoofdstuk vergelijken met Exodus 29, dan zullen wij bevinden dat de uitvoering van de plechtigheid volkomen overeenstemt met het voorschrift, aldaar gegeven, in niets er van afwijkende. Daarom wordt hier, zoals in het bericht, dat wij hadden van de tabernakel met zijn gereedschappen, telkens en nogmaals herhaald: Zoals de Heere Mozes geboden had. En zo heeft Christus, toen Hij zich door Zijn eigen bloed heeft geheiligd, het oog gehad op de wil van Zijn Vader er in: "Ik doe alzo, gelijkerwijs Mij de Vader geboden heeft," Johannes 14:31, 10:18, 6:38.

Leviticus 8:31 - 36
Nadat Mozes zijn deel van de plechtigheid verricht heeft, laat hij nu Aäron en zijn zonen hun deel er van verrichten.

I. Zij moeten het vlees van hun dankoffer koken, en het in de voorhof van de tent van de samenkomst eten, en wat er van overbleef met vuur verbranden, vers 31, 32. Dit gaf hun dankbare instemming te kennen met hun wijding, toen God aan Ezechiël zijn opdracht gaf, gebood Hij hem de rol te eten, Ezechiël 3:1, 2.

II. Zij moeten gedurende zeven dagen zich niet van de voorhof van de tabernakel verwijderen, vers 33. Daar het priesterschap een goede strijd was, moeten zij aldus leren hardheid of ontbering te lijden, en zich van de zaken van deze wereld los te maken, 2 Timotheüs 2:3,4, Afgezonderd, dat is geheiligd, tot hun dienst moeten zij er in bezig zijn, er zich geheel aan geven, er gedurig in bezig zijn. Zo werd aan Christus' apostelen bevolen de belofte van de Vader te verwachten, Handelingen 1:4. Gedurende deze voor hun wijding bepaalde tijd, moesten zij dagelijks dezelfde offers brengen die zij op de eerste dag gebracht hadden, vers 34. Dit toont de onvolkomenheid van de offers van de wet, die, omdat zij de zonde niet konden wegnemen, dikwijls herhaald werden, Hebreeën 10:1 - 2, maar hier zevenmaal (een volkomen getal) herhaald werden, omdat zij een type waren van die ene offerande, die in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden. Het werk duurde zeven dagen, want het was een soort van schepping, en die tijd werd bepaald ter ere van de sabbat, die waarschijnlijk de laatste dag was van de zeven, voor welke zij zich gedurende de zes dagen hadden toe te bereiden. Zo moet de tijd van ons leven, evenals de zes dagen, onze toebereiding zijn voor de volmaking van onze toewijding aan God in de eeuwige sabbatdag. Zij moeten daar dag en nacht zijn, vers 35, en even volhardend en standvastig moeten wij zijn in onze overdenking van Gods wet. Psalm 1:2. Zij waren er om de wacht van de Heere waar te nemen, wij hebben, een ieder van ons, een wacht waar te nemen, een last, een opdracht te volbrengen, de eeuwige God te verheerlijken, voor onze onsterflijke ziel te zorgen, nodige plichten waar te nemen, ons geslacht te dienen. En het moet onze dagelijkse zorg wezen deze wacht waar te nemen, want het is de wacht van de Heere, onze Meester, die ons er weldra rekenschap van zal afeisen, en het is op ons uiterst gevaar, zo wij haar verzuimen of veronachtzamen. Neem haar waar, opdat gij niet sterft, het is de dood, de eeuwige dood, ontrouw te zijn aan de ons toebetrouwde last, de overweging hiervan moet ons in ontzag houden.
Eindelijk. In vers 36 wordt ons gezegd dat Aäron en zijn zonen deden al de dingen, die de Heere door de dienst van Mozes geboden had. Aldus was hun wijding voltooid, en aldus gaven zij aan het volk een voorbeeld van nauwkeurige gehoorzaamheid aan de wetten betreffende de offers, die nu pas gegeven waren, en zo konden zij hun met kracht en nadruk die gehoorzaamheid leren. Aldus werd met Aäron en zijn zonen het verbond van de vrede, Numeri 25:12, van leven en vrede, Maleachi 2:5, gemaakt, maar na al de plechtigheden, die gebruikt werden bij hun wijding, was er een punt van bevestiging of bekrachtiging, dat bewaard bleef om de eer te zijn en de vestiging van Christus' priesterschap, namelijk dit: dat zij zonder eedzwering priesters zijn geworden, maar Christus met eedzwering, Hebreeën 7:20, 21, want noch zodanige priesters, noch zodanig priesterschap kon blijvend zijn, maar het priesterschap van Christus is eeuwig en onveranderlijk. Evangeliedienaren worden vergeleken met hen, die aan het altaar dienden, "want zij bedienen de heilige dingen," 1 Corinthiërs 9:13 zij zijn Gods mond bij het volk, en de mond van het volk bij God. Christus heeft herders en leraars aangesteld om tot aan het einde van de wereld in de kerk te blijven, zij schijnen bedoeld te zijn in de belofte, die heenwijst naar Evangelietijden Jesaja 66:21. "Ik zal uit dezelven enigen tot priesters en tot Levieten nemen." Niemand mag zichzelf die eer aannemen dan hij, die, na beproefd te zijn, bevonden is bekleed en gezalfd te zijn door de Geest van God met gaven en genade, die er hem bekwaam en bevoegd toe maken, en zich met een vast voornemen van het hart geheel aan de dienst toewijdt, en dan door het woord en het gebed, (want aldus worden alle dingen geheiligd) en door de oplegging van de handen van hen, die volharden in het gebed, en in de bediening van het woord, afgezonderd is tot deze dienst, en Christus aanbevolen als een dienstknecht, en van de gemeente als een opziener en leidsman. En zij, die aldus Gode plechtig toegewijd zijn, behoren deze dienst niet te verlaten, maar er getrouw al de dagen van hun leven in te volharden. En zij, die dit doen, die blijven arbeiden in het woord en de leer, zullen dubbele eer waardig geacht worden, dubbel, in vergelijking met die van de Oud - Testamentische priesters.

HOOFDSTUK 9

1 En het geschiedde op de achtsten dag, dat Mozes riep Aäron en zijn zonen, en de oudsten van Israël; 2 En hij zeide tot Aäron: Neem u een kalf, een jong rund, ten zondoffer, en een ram ten brandoffer, die volkomen zijn; en breng ze voor het aangezicht des HEEREN. 3 Daarna spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Neemt een geitenbok ten zondoffer, en een kalf, en een lam, eenjarig, volkomen, ten brandoffer; 4 Ook een os en ram ten dankoffer, om voor het aangezicht des HEEREN te offeren; en spijsoffer met olie gemengd; want heden zal de HEERE u verschijnen. 5 Toen namen zij hetgeen Mozes geboden had, brengende dat tot voor aan de tent der samenkomst; en de gehele vergadering naderde, en stond voor het aangezicht des HEEREN. 6 En Mozes zeide: Deze zaak, die de HEERE geboden heeft, zult gij doen; en de heerlijkheid des HEEREN zal u verschijnen. 7 En Mozes zeide tot Aäron: Nader tot het altaar, en maak uw zondoffer, en uw brandoffer toe; en doe verzoening voor u en voor het volk; maak daarna de offerande des volks toe, en doe de verzoening voor hen, gelijk als de HEERE geboden heeft. 8 Toen naderde Aäron tot het altaar, en slachtte het kalf des zondoffers, dat voor hem was. 9 En de zonen van Aäron brachten het bloed tot hem, en hij doopte zijn vinger in dat bloed, en deed het op de hoornen des altaars; daarna goot hij het bloed uit aan de bodem des altaars. 10 Maar het vet, en de nieren, en het net van de lever van het zondoffer heeft hij op het altaar aangestoken, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 11 Doch het vlees, en de huid verbrandde hij met vuur buiten het leger. 12 Daarna slachtte hij het brandoffer; en de zonen van Aäron leverden aan hem het bloed; en hij sprengde dat rondom op het altaar. 13 Ook leverden zij aan hem het brandoffer in zijn stukken, met het hoofd; en hij stak het aan op het altaar. 14 En hij wies het ingewand en de schenkelen; en hij stak ze aan op het brandoffer, op het altaar. 15 Daarna deed hij de offerande des volks toebrengen; en nam de bok des zondoffers, die voor het volk was, en slachtte hem, en bereidde hem ten zondoffer, gelijk het eerste. 16 Verder deed hij het brandoffer toebrengen, en maakte dat toe naar het recht. 17 En hij deed het spijsoffer toebrengen, en vulde daarvan zijn hand, en stak het aan op het altaar, behalve het morgenbrandoffer. 18 Daarna slachtte hij de os, en de ram ten dankoffer, dat voor het volk was; en de zonen van Aäron leverden het bloed aan hem, hetwelk hij rondom op het altaar sprengde; 19 En het vet van de os, en van de ram, de staart, en wat het ingewand bedekt, en de nieren, en het net der lever; 20 En zij leiden het vet op de borsten; en hij stak dat vet aan op het altaar. 21 Maar de borsten en de rechterschouder bewoog Aäron ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN, gelijk als Mozes geboden had.

22 Daarna hief Aäron zijn handen op tot het volk, en zegende hen; en hij kwam af, nadat hij het zondoffer, en brandoffer, en dankoffer gedaan had. 23 Toen ging Mozes met Aäron in de tent der samenkomst; daarna kwamen zij uit, en zegenden het volk; en de heerlijkheid des HEEREN verscheen al het volk. 24 Want een vuur ging uit van het aangezicht des HEEREN, en verteerde op het altaar het brandoffer, en het vet. Als het ganse volk dit zag, zo juichten zij, en vielen op hun aangezichten.

Nu Aäron en zijn zonen plechtig tot het priesterschap gewijd zijn, zien wij hen in dit hoofdstuk in functie treden, en wel op de volgende dag nadat hun wijding voltooid was.

I. Mozes bepaalt (ongetwijfeld volgens de aanwijzing Gods) een samenkomst van God en Zijn priesters, als de vertegenwoordigers van Zijn volk, hen gebiedende tot Hem te naderen, en hun verzekerende, dat Hij hun zou verschijnen, vers 1 - 7.

II. De samenkomst heeft plaats.

1. Aäron nadert tot God met offeranden, een zondoffer en een brandoffer offerende voor zichzelf, vers 8 - 14, en daarna de offeranden voor het volk, dat hij zegent in de naam van de Heere, vers 15 - 22.
2. God geeft zijn welgevallen te kennen:
    a. In hun persoon, door hun Zijn heerlijkheid te doen zien, vers 23.
    b. In hun offeranden, door ze te verteren met vuur van de hemel, vers 24.

Leviticus 9:1 - 7

Hier worden bevelen geven voor nog een plechtigheid op de achtste dag, want de pas gewijde priesters werden, nadat de dagen van hun wijding voltooid waren, terstond aan het werk

gezet, om hun te doen weten dat zij niet gewijd waren om lui en ledig te zijn. Zo iemand tot een opzienersambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk, dat met meer lust en verlangen beschouwd moet worden dan de eer en het voordeel er van. Aan de priesters werd geen enkele dag verlof gegeven van de dienst, om zich te vermaken en de gelukwensen van hun vrienden met hun bevordering in ontvangst te nemen, maar reeds de volgende dag werden zij druk aan het werk gezet, want hun wijding was het vullen van hun handen. Voor Gods geestelijke priesters is voortdurend werk bereid, naar de plicht van elke dag het vereist, en zij, die met vreugde hun rekenschap wensen af te leggen, moeten de tijd uitkopen, zie Ezechiel 43:26, 27.

1. Mozes wekt verwachting bij hen van een heerlijke verschijning van God aan hen op deze dag, vers 4. Heden zal de Heere u verschijnen, dat is: aan u, die priesters zijn. En als de gehele vergadering samengeroepen is, en voor het aangezicht van de Heere staat, zegt hij hun vers 6, de heerlijkheid van de Heere zal u verschijnen. Ofschoon zij, volgens de algemene verzekering, die ons gegeven is, dat Hij een beloner is dergenen, die Hem zoeken, reden genoeg hadden om te geloven in Gods welgevallen aan al hetgeen zij naar Zijn wil en voorschrift gedaan hadden (al had Hij er hun geen zichtbaar teken van gegeven) is toch, opdat zij en de hunnen krachtdadig verplicht en gehouden zouden zijn tot de dienst en de aanbidding Gods en zich nooit zouden afwenden tot de afgoden, de heerlijkheid Gods hun verschenen, en heeft Hij hun een zichtbaar teken gegeven van Zijn goedkeuring van hetgeen zij gedaan hadden. Thans hebben wij zodanige verschijningen niet te verwachten, wij, Christenen, wandelen meer door geloof, en minder door aanschouwen, dan zij gedaan hebben. Maar wij kunnen er van verzekerd zijn, dat God nadert tot hen, die tot Hem naderen en dat de offeranden van geloof Hem wezenlijk welbehaaglijk zijn, ofschoon, daar die offeranden geestelijk zijn, de tekenen van Zijn welbehagen ook geestelijk zijn. Aan hen, die wezenlijk Gode gewijd zijn, zal Hij zich ongetwijfeld openbaren.

2. Hij bereidde beide priesters en volk voor om de gunst te ontvangen, die God hun wilde verlenen. Aäron en zijn zonen benevens de oudsten Israëls worden opgeroepen, vers 1. God zal zich openbaren in de plechtige vergaderingen van Zijn volk en van Zijn dienstknechten en zij, die de vertroosting en het voordeel willen genieten van Gods verschijningen, moeten die vergaderingen bijwonen.
a. Aan Aäron wordt bevolen om zijn offeranden te bereiden vers 2. Een kalf, een jong rund, ten zondoffer. De Joodse schrijvers opperen de mening, dat een kalf was voorgeschreven ten zondoffer, om hem te doen gedenken aan zijn zonde in het maken van het gouden kalf, waardoor hij zich voor altijd de eer van het priesterschap onwaardig had gemaakt, en waaraan hij alle reden had om met schaamte en droefheid te denken bij al de verzoening, die hij deed.

b. Aäron moet het volk bevelen het hun gereed te maken. Tot nu toe had Mozes aan het volk gezegd wat zij moesten doen, maar nu moet Aäron, als de hogepriester over het huis Gods, hun leraar zijn in de dingen, die bij God te doen zijn. Spreekt tot de kinderen Israëls, vers 3. Nu hij voor hen tot God moest spreken in de offers, (welke taal wel verstaan werd door Hem, die ze voorgeschreven had) moet hij van God tot hen spreken in de wetten op de offers. Aldus wilde Mozes hem de eerbied en de gehoorzaamheid van het volk verzekeren, als die hen voorstander was in de Heere, om hen te vermanen.

c. Aäron moet eerst zijn offerande offeren, en daarna die van het volk, vers 7. Aäron moet nu tot het altaar naderen, daar Mozes hem getoond had hoe hij moest naderen, en daar moet hij:
(1). Voor zich verzoening doen, want daar de hogepriester met zwakheid omvangen is, moet hij, gelijk voor het volk, alzo ook voor zichzelf offeren voor de zonden, Hebreeën 5:2, 3, en voor zichzelf het eerst, want hoe kunnen wij verwachten in onze gebeden voor anderen

welbehaaglijk te zijn, als wij zelf niet met God verzoend zijn? Ook is voor God generlei dienst welbehaaglijk voordat de schuld weggenomen is door ons deel in de grote verzoening. Zij, die de zorg hebben over de zielen van anderen, moeten hier ook uit leren, in de eerste plaats wèl acht te geven op hun eigen ziel. Deze liefdadigheid moet bij onszelf beginnen, hoewel zij er niet mag eindigen. Het is de opdracht aan Timotheüs: acht te hebben op zichzelf, eerst zichzelf te behouden en dan hen, die hem horen 1 Timotheüs 4:16. De hogepriester deed verzoening voor zichzelf, als behorende tot de zondaars maar wij hebben een Hogepriester, die afgescheiden was van de zondaren, en het niet behoefde. Toen Messias, de Vorst, uitgeroeid werd als een offer, was het niet voor Hemzelf, want Hij heeft geen zonde gekend.
(2). Hij moet verzoening doen voor het volk door hun offeranden te offeren. Nu hij tot hogepriester was gemaakt, moet hij de belangen van het volk op het hart dragen, en wel als hun groot belang: hun verzoening met God en het wegnemen van de zonde, die tussen hen en God scheiding had gemaakt. Hij moet verzoening doen gelijk als de Heere geboden heeft. Zie hier de wondervolle neerbuigende genade Gods, dat Hij niet slechts vergunt dat er verzoening gedaan wordt, maar het gebiedt, niet slechts toelaat dat wij met Hem verzoend zijn, maar het eist. Er is dus geen plaats gelaten voor twijfel of de verzoening, die geboden is, wel aangenomen zal worden.

Leviticus 9:8 - 22
Daar dit de eerste offeranden waren, die ooit door de Levietische priesterschap naar de pas ingestelde wet op de offeranden geofferd waren, wordt de wijze, waarop dit geschiedde, zeer omstandig beschreven, opdat zou blijken hoe nauwkeurig het voorschrift er bij gevolgd was.

1. Met eigen handen heeft Aäron het kalf van het zondoffer geslacht, vers 8, en deed toen het werk van de mindere priesters, want groot als hij was, moest hij toch geen dienst beneden zich achten, die hij ter ere Gods doen kon, en gelijk Mozes hem getoond had hoe het werk bekwaam en naar behoren te verrichten zo toonde hij het nu aan zijn zonen, opdat zij evenzo zouden doen, want dat is de beste manier van onderwijzen, en aldus behoren ouders door hun voorbeeld hun kinderen te onderwijzen. Daarom heeft Aäron nu gelijk Mozes tevoren, sommige van ieder van de verschillende offers, die voorgeschreven waren en waarvan de ritus verschillend was, geofferd opdat zij tot alle goed werk volmaakt toegerust zouden zijn.

2. Hij offerde die behalve het morgenbrandoffer, vers 17, dat iedere dag het eerst geofferd werd. Onze gewone oefeningen van de Godsvrucht ‘s morgens en ‘s avonds, afzonderlijk en met ons gezin, moeten onder generlei voorwendsel verzuimd of nagelaten worden, neen, ook niet als er buitengewone diensten verricht moeten worden, wat er ook aan toegevoegd moge worden, daarvan mag niets worden afgenomen.

3. Het is niet duidelijk of, als er gezegd wordt, dat hij deze of die delen van de offers op het altaar verbrandde, vers 10 - 20, bedoeld is, dat hij ze terstond en met gewoon vuur verbrand heeft, zoals tevoren, of dat hij ze op het altaar gelegd heeft, gereed om met het vuur van de hemel verbrand te worden, dat zij verwachtten, vers 24, of dat hij, gelijk de mening is van bisschop Patrick, de offeranden voor zichzelf met gewoon vuur verbrandde, maar toen deze verbrand waren, de offeranden van het volk op het altaar legde, welke door het vuur van de Heere verteerd werden. Ik voor mij vermoed veeleer dat hij, wijl er van al deze offers gezegd is, dat hij ze verbrandde (behalve van het brandoffer van het volk, waarvan gezegd is, dat hij het offerde naar het recht, vers 16, het vuur niet aangestoken heeft om ze te verbranden, maar dat het vuur van de Heere er op kwam, en het vuur uitdoofde, dat hij aangestoken had (wij weten dat een groter vuur een kleiner vuur uitdooft) en plotseling het overblijvende verteerde, dat door het vuur, hetwelk hij had ontstoken, langzaam verteerd zou zijn.

4. Toen Aäron alles gedaan had wat hij voor de offers te doen had, hief hij zijn handen op tot het volk en zegende hen, vers 22. Dit was een deel van het werk van de priesters, waarin hij een type was van Christus, die in de wereld gekomen is om ons te zegenen, en toen Hij bij Zijn hemelvaart scheidde van Zijn discipelen, hief Hij Zijn handen op en zegende hen, en in hen, geheel Zijn kerk, waarvan zij de oudsten en vertegenwoordigers waren, als de grote Hogepriester van onze belijdenis. Aäron hief zijn handen op als hij hen zegende, om aan te duiden vanwaar hij wenste en verwachtte, dat de zegen komen zou, namelijk van de hemel, die Gods troon is. Aäron kon slechts vragen om een zegen, het is Gods kroonrecht de zegen te gebieden. Toen Aäron hen gezegend had, kwam hij af, toen Christus zegende, voer Hij op.

Leviticus 9:23 - 24
Er wordt ons niet gezegd wat Mozes en Aäron in de tabernakel gingen doen, vers 23. Sommigen van de Joodse schrijvers zeggen: "Zij gingen er in om te bidden om de verschijning van de Goddelijke heerlijkheid." Zeer waarschijnlijk gingen zij er in opdat Mozes Aäron zou onderrichten hoe de dienst aldaar verricht moest worden - hoe de wierook gebrand, de lampen aangestoken, de toonbroden geschikt moesten worden, enz, en opdat Aäron zijn zonen hierin zou kunnen onderrichten. Maar toen zij naar buiten kwamen, hebben beide zich verenigd om het volk te zegenen, dat daar stond om op de beloofde verschijning van de heerlijkheid Gods te wachten, en nu was het (toen Mozes en Aäron samenstemden in gebed) dat zij verkregen wat zij verwachtten. Gods openbaringen van zichzelf, van Zijn heerlijkheid en Zijn genade, worden gewoonlijk geschonken op het gebed. Toen Christus bad, "werd de hemel geopend," Lukas 3:21. De heerlijkheid Gods verscheen niet terwijl de offeranden geofferd werden, maar terwijl de priesters baden (zoals in 2 Kronieken 5:13, toen zij God loofden) hetgeen aanduidt dat de gebeden en lofzeggingen van Gods geestelijke priesters Gode meer welbehaaglijk zijn dan alle brandoffers en slachtoffers. Toen de plechtigheid volbracht, de zegen uitgesproken en de vergadering bij het einde van de dag op het punt was om uit elkaar te gaan, toen heeft God Zijn welbehagen betuigd, hetgeen hun zo'n blijdschap en voldoening gaf, dat het wel waardig was er op te wachten.

1. De heerlijkheid des Heeren verscheen al de volke, vers 23. Wat de verschijning er van was, of waarin zij bestond, wordt ons niet gezegd, ongetwijfeld was zij van zo'n aard dat er het blijk en bewijs van in lag opgesloten. De heerlijkheid des Heeren, die de tabernakel vervulde, Exodus 40:34, openbaarde zich nu aan de deur van de tabernakel voor hen, die daar waren vergaderd, zoals een vorst zich aan een verwachtende volksmenigte toont om haar genoegen te geven. Hiermede toonde God Zijn goedkeuring van hun gaven. Zij, die naarstig de eredienst Gods op de door Hem bepaalde wijze waarnemen, zullen zo'n gezicht verkrijgen op, Zijn heerlijkheid, dat hun dit een overvloedige blijdschap en voldoening zal wezen. Die in Gods huis wonen, kunnen met het oog van het geloof de lieflijkheid des Heeren aanschouwen.

2. Een vuur ging uit van het aangezicht des Heeren, en verteerde het offer, vers 24. De geleerde bisschop Patrick maakt hier de zeer waarschijnlijke gissing, dat Mozes en Aäron in de tabernakel bleven totdat het tijd was voor het avondoffer, dat door Aäron geofferd werd maar hier niet wordt vermeld, omdat dit een gewone zaak was, en dat dit het offer was, dat door het vuur, dat van het aangezicht des Heeren uitging, verteerd werd. Hetzij nu dit vuur van de hemel kwam, of uit het heilige der heiligen of van de zichtbare verschijning van Gods heerlijkheid, die al het volk gezien heeft, het was een duidelijk teken van Gods aanneming van hun dienst, Zijn welbehagen er in, zoals later van Salomo's offer, 2 Kronieken 7:1, en dat van Elia, 1 Koningen 18:38. Dit vuur heeft:

(a). Het tegenwoordige offer verteerd, of zoals het Hebreeuwse woord eigenlijk is: opgegeten. En op tweeërlei wijze was dit een getuigenis van aanneming.
a. Het betekende dat Gods toorn van hen was afgewend. Gods toorn is een verterend vuur, dit vuur zou rechtvaardig op het volk hebben kunnen komen om hen te verteren vanwege hun zonden, maar dat het op het offer kwam en dat verteerde, betekende Gods aanneming er van, als een verzoening voor de zondaar.
b. Het betekende dat God in verbond en gemeenschap met hen kwam, zij aten hun deel van het offer, en zo heeft Hij, als het ware "avondmaal met hen gehouden, en zij met Hem," Openbaring 3:20.

(b). Dit vuur heeft, als het ware, bezit genomen van het altaar. Aldus was in Gods huis het vuur ontstoken, dat zou aanblijven zolang het huis staan bleef, zoals wij tevoren gelezen hebben, Hoofdstuk 6:13. Ook dit was een beeld of type van toekomende goederen: de Geest is in vuur op de apostelen nedergedaald, Handelingen 2:3, hun opdracht bekrachtigende, zoals het vuur, waarvan hier gesproken wordt, de opdracht van de priesters bekrachtigde. En de nederdaling van dit vuur in onze zielen om er Godvruchtige neigingen in te ontsteken naar God, en zo'n heilige ijver, dat het vlees met zijn lusten er door verteerd wordt is een stellig teken van Gods genadig welbehagen in ons en ons werk. Hetgeen het werk is van Zijn eigen genade in ons, strekt tot Gods eer en heerlijkheid. "Hieraan kennen wij dat wij in Hem blijven en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft," 1 Johannes 4:13. Van nu voortaan moeten al hun offers en hun reukwerk met dit vuur geofferd worden. Niets gaat tot God dan hetgeen van God komt. Wij moeten genade hebben, het heilige vuur van de God van genade, want anders kunnen wij "Hem niet welbehaaglijk dienen," Hebreeën 12:28. De priesters moesten het vuur brandende houden met een gestadige toevoer van brandstof, en die brandstof moet hout wezen, de reinste van alle brandstoffen. Zo moeten zij, aan wie God genade heeft gegeven, er zich voor wachten om de Geest uit te blussen.

Eindelijk. Er wordt ons hier gezegd, hoe het volk bewogen was door deze openbaring van Gods heerlijkheid en genade. Zij ontvingen haar:
A. Met de grootste blijdschap, zij juichten, aldus zichzelf en elkaar opwekkende tot een heilige vreugde in de verzekerdheid die zij nu hadden, dat God hun nabij was, waarvan gesproken wordt als van de grootheid van hun volk, Deuteronomium 4:7.
B. Met de diepste eerbied: zij vielen op hun aangezichten, in ootmoedige aanbidding van de majesteit van die God, die zich verwaardigde om zich aldus te openbaren. Het is een zondige vrees, die ons van God wegdrijft, maar een Godvruchtige vrees maakt, dat wij ons voor Hem neerbuigen. Voor het ogenblik werden zeer goede indrukken op hen teweeggebracht, maar spoedig verflauwden die indrukken, zoals het gewoonlijk gaat met die, welke teweeggebracht worden door wat zichtbaar is, maar de indrukken van het geloof zijn duurzaam.

HOOFDSTUK 10

1 En de zonen van Aäron, Nadab en Abihu, namen een ieder zijn wierookvat, en deden vuur daarin, en leiden reukwerk daarop, en brachten vreemd vuur voor het aangezicht des HEEREN, hetwelk hij hen niet geboden had. 2 Toen ging een vuur uit van het aangezicht des HEEREN, en verteerde hen; en zij stierven voor het aangezicht des HEEREN. 3 En Mozes zeide tot Aäron: Dat is het, wat de HEERE gesproken heeft, zeggende: In degenen, die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, en voor het aangezicht van al het volk zal Ik verheerlijkt worden. Doch Aäron zweeg stil. 4 En Mozes riep Misael en Elzafan, de zonen van Uzziel, de oom van Aäron, en zeide tot hen: Treedt toe, draagt uw broederen weg, van voor het heiligdom tot buiten het leger. 5 Toen traden zij toe, en droegen hen, in hun rokken, tot buiten het leger, gelijk als Mozes gesproken had. 6 En Mozes zeide tot Aäron, en tot Eleazar, en tot Ithamar, zijn zonen: Gij zult uw hoofden niet ontbloten, noch uw klederen verscheuren, opdat gij niet sterft, en grote toorn over de ganse vergadering kome; maar uw broederen, het ganse huis van Israël, zullen dezen brand, dien de HEERE aan gestoken heeft, bewenen. 7 Gij zult ook uit de deur van de tent der samenkomst niet uitgaan, opdat gij niet sterft; want de zalfolie des HEEREN is op u. En zij deden naar het woord van Mozes. 8 En de HEERE sprak tot Aäron, zeggende: 9 Wijn en sterken drank zult gij niet drinken, gij, noch uw zonen met u, als gij gaan zult in de tent der samenkomst, opdat gij niet sterft; het zij een eeuwige inzetting onder uw geslachten; 10 En om onderscheid te maken tussen het heilige en tussen het onheilige, en tussen het onreine en tussen het reine; 11 En om de kinderen Israëls te leren al de inzettingen, die de HEERE door de dienst van Mozes tot hen gesproken heeft.

12 En Mozes sprak tot Aäron, en tot Eleazar, en tot Ithamar, zijn overgebleven zonen: Neemt het spijsoffer, dat van de vuurofferen des HEEREN overgebleven is, en eet hetzelve ongezuurd bij het altaar; want het is een heiligheid der heiligheden. 13 Daarom zult gij dat eten in de heilige plaats, dewijl het uw bescheiden deel en het bescheiden deel uwer zonen uit des HEEREN vuurofferen is; want alzo is mij geboden. 14 Ook de beweegborst en de hefschouder zult gij in een reine plaats eten, gij, en uw zonen, en uw dochteren met u; want tot uw bescheiden deel, en uwer zonen bescheiden deel, zijn zij uit de dankofferen der kinderen Israëls gegeven. 15 de hefschouder en de beweegborst zullen zij nevens de vuurofferen des vets toebrengen, om ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN te bewegen; hetwelk, voor u en uw zonen met u, tot een eeuwige inzetting zijn zal, gelijk als de HEERE geboden heeft. 16 En Mozes zocht zeer naarstiglijk de bok des zondoffers; en ziet, hij was verbrand. Dies was hij op Eleazar en op Ithamar, de overgebleven zonen van Aäron, zeer toornig, zeggende: 17 Waarom hebt gij dat zondoffer niet gegeten in de heilige plaats? Want het is een heiligheid der heiligheden, en Hij heeft u dat gegeven, opdat gij de ongerechtigheid der vergadering zoudt dragen, om over die verzoening te doen voor het aangezicht des HEEREN. 18 Ziet, deszelfs bloed is niet binnen in het heiligdom gedragen; gij moest dat ganselijk gegeten hebben in het heiligdom, gelijk als ik geboden heb.

19 Toen sprak Aäron tot Mozes: Zie, heden hebben zij hun zondoffer en hun brandoffer voor het aangezicht des HEEREN geofferd, en zulke dingen zijn mij wedervaren; en had ik heden het zondoffer gegeten, zou dat goed geweest zijn in de ogen des HEEREN? 20 Als Mozes dit hoorde, zo was het goed in zijn ogen.

Het verhaal, in dit hoofdstuk vervat, is een even treurige onderbreking voor de inzettingen van de Levietische wet, als die van het gouden kalf voor de oprichting van de tabernakel geweest is. Hier is:

I. De zonde en de dood van Nadab en Abihu de zonen van Aäron, vers 1, 2
II. De kalmering van Aäron onder deze smartelijke beproeving vers 3.
III. Orders gegeven en opgevolgd omtrent de begrafenis en de rouw, vers 4 - 7.

IV. Een gebod aan de priesters om geen wijn te drinken, als zij ingingen om te dienen, vers 11.
V. Mozes' zorg om hen, niettegenstaande de ontroering door deze gebeurtenis teweeggebracht, te doen voortgaan met hun werk vers 12 - 20.

Leviticus 10:1 - 2
Hier is: I. De grote zonde, waaraan Nadab en Abihu zich schuldig hadden gemaakt, en een grote zonde moeten wij haar noemen, hoe klein zij ook in onze ogen moge wezen, want het is blijkbaar, door de straf, die er op volgde, dat zij zeer verbitterend was voor de God des hemels, wiens oordeel, daarvan zijn wij zeker, naar waarheid is. Maar wat was hun zonde? Al wat er hier van gezegd wordt is, dat zij vreemd vuur brachten voor het aangezicht des Heeren, hetwelk Hij hun niet geboden had, vers 1 en hetzelfde lezen wij in Numeri 3:4.

1. Het blijkt niet dat zij toen orders hadden om reukwerk te branden. Het is waar, hun wijding was de dag tevoren voltooid, en het behoorde tot hun werk als priesters om dienst te doen aan het reukaltaar, maar het schijnt dat geheel de dienst op deze plechtige dag van de inwijding door Aäron zelf verricht moest worden, want hij slachtte de offers, Hoofdstuk 9:8, 15, 18, en zijn zonen moesten hem slechts daarbij dienen, vers 9, 12, 18, daarom zijn alleen Mozes en Aäron in de tabernakel gegaan vers 23. Maar Nadab en Abihu waren zo trots op de eer, waartoe zij bevorderd waren, en zo eerzuchtig, om er terstond het hoogste en eerwaardigste werk van te verrichten, dat zij, hoewel de dienst op die dag buitengewoon was, en alles op de bijzondere, nauwkeurige aanwijzing van Mozes geschiedde, zonder orders te ontvangen of er hem zelfs verlof voor te vragen, hun wierookvaten namen en wilden ingaan in de tabernakel - aan de deur waarvan zij dachten nu lang genoeg gewacht te hebben - om er reukwerk te branden. En hun brengen van vreemd vuur is hetzelfde als het aansteken van vreemd reukwerk, hetgeen uitdrukkelijk verboden is, Exodus 30:9.
Wij kunnen veronderstellen dat Mozes het reukwerk in bewaring had, dat voor dit doel bereid was. Exodus 39:38, en daar zij dit deden zonder zijn verlof, hadden zij ook het reukwerk niet, dat geofferd had moeten worden, maar gewoon reukwerk, zodat de rook van hun reukwerk van een vreemd vuur kwam. God had de priesters voorzeker bevolen reukwerk te branden, maar op dat ogenblik was het wat Hij niet geboden had en zo was hun misdaad gelijk aan die van Uzzia, de koning, 2 Kronieken 26:16. De priesters moesten reukofferen, alleen als zij door het lot waren aangewezen, Lukas 1:9, op die dag was dit niet het geval.

2. Zich vermeten hebbend om zonder orders hun eigen reukwerk te branden, was het geen wonder dat zij nog een andere grove fout begingen, en, in plaats van vuur te nemen van het altaar, dat kortelings van het aangezicht des Heeren was ontstoken en van nu voortaan gebruikt moest worden, beide voor offers en voor reukwerk, Openbaring 8:5, namen zij gewoon vuur, waarschijnlijk van dat, waarop het vlees van het dankoffer gekookt werd, en daar maakten zij gebruik van om reukwerk te branden. Daar het geen heilig vuur was, wordt het vreemd vuur genoemd, en hoewel niet uitdrukkelijk verboden, was het misdadig genoeg omdat God het niet had geboden. Want (gelijk **bisschop Hall** hier juist opmerkt) "Het is gevaarlijk om in de eredienst Gods af te wijken van Zijn eigen inzettingen, wij hebben met een God te doen, die wijs is om Zijn eigen aanbidding voor te schrijven, rechtvaardig om te eisen wat Hij voorgeschreven heeft, en machtig om te straffen wat Hij niet heeft voorgeschreven."

3. Reukwerk moest altijd slechts door een priester worden aangestoken, maar hier wilden zij beide ingaan om het te doen.

4. Zij deden het roekeloos, overijld. Zij grepen hun wierookvaten, zoals sommigen het woord lezen, op lichtzinnige, zorgeloze wijze, zonder ernst of eerbied. Toen al het volk op hun aangezichten vielen voor de heerlijkheid des Heeren, dachten zij dat de waardigheid van hun ambt hen vrijstelde van zich dus te vernederen. De gemeenzaamheid, waarin zij toegelaten waren, bracht minachting bij hen teweeg van de majesteit Gods: en nu zij priesters waren, verbeeldden zij zich te mogen doen wat zij wilden.

5. Vanwege de wet, die bij deze gelegenheid gegeven werd, vers 8, is er reden om te vermoeden dat zij dronken waren toen zij dit deden. Zij hadden maaltijden gehouden van het dankoffer en het drankoffer, dat daarmee gepaard ging, en zo was hun hoofd licht, of tenminste was "hun hart vrolijk van de wijn, zodat zij dronken waren en de inzetting vergaten," Spreuken 31:5, en zich aan dit wangedrag schuldig maakten.

6. Ongetwijfeld was het gedaan in vermetelheid, met opgeheven hand, want zo het in onwetendheid gedaan was, dan zouden zij het voorrecht hebben gehad van de kortelings vastgestelde wet, zelfs voor de priesters, om een zondoffer te brengen, Hoofdstuk 4:2, 3. "Maar de ziel, die iets gedaan zal hebben met opgeheven hand, in minachting van Gods majesteit, gezag en gerechtigheid, die ziel zal uitgeroeid worden uit het midden van haar volk," Numeri 15:30.

II. De ontzettende straf van deze zonde, vers 2. Er ging een vuur uit van het aangezicht des Heeren en verteerde hen. Dat vuur, dat de offeraars verteerde, kwam langs dezelfde weg als dat, wat de offers verteerde, Hoofdstuk 9:24, waardoor aangetoond werd welke gerechtigheid geoefend zou zijn aan al het schuldige volk, indien de oneindige goedertierenheid geen rantsoen had gevonden en aangenomen. En indien door dat vuur het volk met zoveel ontzag en eerbied was bevangen, hoeveel te meer niet door dit! Merk op:
1. Zij stierven. Zou het niet hebben kunnen volstaan zo zij slechts, evenals Uzzia, met melaatsheid waren geslagen, of, gelijk Zacharias, met stomheid, en die beide bij het reukaltaar? Neen, zij werden beide gedood. De bezoldiging van deze zonde was de dood.

2. Zij stierven plotseling, in het bedrijven van hun zonde, en hadden niet eens zoveel tijd dat zij konden uitroepen: "Heere, wees ons genadig!" Hoewel God lankmoedig is over ons, gaat Hij soms toch snel te werk in het straffen van de zondaars, het vonnis wordt spoedig voltrokken. Vermetele zondaars brengen een haastig verderf over zich, en rechtvaardig wordt hun zelfs een plaats van berouw ontzegd.

3. Zij stierven voor het aangezicht des Heeren, dat is: vóór de voorhang, die het verzoendeksel bedekte, want zelfs de genade zal niet dulden dat haar eer beledigd wordt. Van veroordeelde zondaars wordt gezegd, "dat zij gepijnigd worden voor het Lam," Openbaring 14:10, waarmee te kennen wordt gegeven, dat Hij voor hen niet tussenbeide treedt.

4. Zij stierven door vuur, daar zij door vuur hadden gezondigd. Zij minachtten het vuur dat van het aangezicht des Heeren kwam om de offers te verteren, en dachten dat ander vuur in elk opzicht even goed was, en nu heeft God hen rechtvaardig de kracht doen gevoelen van dat vuur, waarvoor zij geen eerbied hebben gehad. Aldus zullen zij, die niet gelouterd willen worden door het vuur van de Goddelijke genade, ongetwijfeld verteerd worden door het vuur van de Goddelijke toorn. Het vuur heeft hen niet tot as verbrand, zoals het de offers tot as had verbrand, het had zelfs hun kleren niet geschroeid, vers 5, maar als de bliksem heeft het hen in een oogwenk doodgeslagen. Door deze verschillende uitwerkingen van hetzelfde vuur wilde

God tonen, dat het geen gewoon vuur was, maar aangestoken was door "de adem des Heeren," Jesaja 30:33.

5. Twee maal wordt er in de Schrift nota van genomen, dat zij "kinderloos gestorven zijn" Numeri 3:4, en 1 Kronieken 24:2. Door hun verwatenheid hadden zij Gods naam gesmaad, en God heeft rechtvaardig hun naam uitgedelgd, en die eer in het stof gelegd, waarop zij zo trots zijn geweest. Maar waarom heeft de Heere zo streng met hen gehandeld? Waren zij niet de zonen van Aäron, de heilige des Heeren, neven van Mozes, de grote gunstgenoot van de hemel? Was niet de heilige zalfolie op hen gesprengd, als mannen, die God zich had afgezonderd? Waren zij gedurende de zeven dagen van hun wijding niet naarstig geweest in de dienst, hadden zij de wacht des Heeren niet waargenomen? En mocht dit alles dan niet hun roekeloosheid verzoenen? Kon het hun niet tot verontschuldiging dienen, dat zij jonge mannen waren, nog onervaren in deze dienst, dat het hun eerste overtreding was, gepleegd in een vervoering van blijdschap over hun verheffing? En behalve dat: nooit konden mensen minder gemist worden. Er was nu zeer veel werk voor de priesters aangewezen en de priesterschap was beperkt tot Aäron en zijn zaad, hij had slechts vier zonen, indien nu twee van hen sterven, dan zullen er geen handen genoeg zijn om de dienst van de tabernakel te verrichten, indien zij kinderloos sterven, dan zal het huis Aärons zwak en gering worden, en de priesterschap in gevaar komen van teniet te gaan wegens gebrek aan erfgenamen. Maar geen van al deze overwegingen zal dienen, hetzij om de misdaad te verontschuldigen of de misdadigers vrij te doen uitgaan.

Want:
a. De zonde was zeer verzwaard. Het was een openbare geringachting van Mozes en van de Goddelijke wet door Mozes gegeven. Tot nu toe is uitdrukkelijk gezegd, betreffende alles wat gedaan was, dat zij het deden gelijk de Heere Mozes geboden had, in tegenstelling waarvan hier gezegd wordt, dat zij deden wat de Heere hun niet geboden had, maar het deden naar hun eigen zin en bedenksel. God was nu bezig Zijn volk gehoorzaamheid te leren en, gelijk het dienstknechten betaamt, alles te doen naar regel en wet. Als nu priesters regel en wet overtreden en ongehoorzaam zijn, was dit een terging van God, die geenszins ongestraft kan blijven. Het ambt, dat zij bekleedden maakte hun zonde uiterst zondig, want dat Aärons zonen, zijn oudste zonen, die door God verkoren waren om Zijn eigen dienaren te zijn, zich aan zo grote verwatenheid schuldig maakten, was iets dat niet geduld kon worden. Er lag in hun zonde minachting opgesloten van Gods heerlijkheid, die zich kort tevoren geopenbaard had in vuur, alsof dat vuur nodeloos was, zij hadden tevoren zelf even goed vuur.

b. Hun straf was een daad van noodzakelijke gerechtigheid bij deze eerste invoering van de ceremoniële eredienst. Er komt in de wet meermalen een bedreiging voor dat deze of die overtreders uit het midden van hun volk uitgeroeid zouden worden, en hier heeft God een voorbeeld gegeven van de tenuitvoerbrenging van die bedreiging. De wetten op de offeranden waren pas uitgevaardigd, opdat niemand nu in verzoeking zou komen om er lichtvaardig of geringschattend van te denken, omdat zij tot in zozeer kleine bijzonderheden schenen af te dalen, zijn zij, die de eerste overtreders er van waren, zo streng gestraft, ter waarschuwing van anderen, en om te tonen hoe ijverig God is ten opzichte van Zijn eredienst. Aldus heeft Hij "de wet groot gemaakt en haar verheerlijkt," Jesaja 42:21, en heeft Hij zijn priesters doen weten dat de waarschuwing, welke zo dikwijls in de wetten hen betreffende voorkomt, dat zij zo moeten doen, opdat zij niet sterven, geen ijdele vrees aanjaging was, maar een ernstige waarschuwing voor hun gevaar, indien zij het werk des Heeren met onachtzaamheid verrichtten. Ongetwijfeld heeft ook dit treffende voorbeeld van gerechtigheid reeds bij het begin gestrekt om later vele onregelmatigheden te voorkomen. Zo zijn ook Ananias en Saffira

gestraft, toen zij zich hebben vermeten de Heilige Geest te liegen, het vuur dat zo kort tevoren was nedergedaald.

Eindelijk. Zoals het vervallen tot afgoderij van het volk, terstond nadat de zedelijke wet was gegeven, de zwakheid toont van de wet, en haar ongenoegzaamheid om de zonde weg te nemen, zo hebben de zonde en straf van deze priesters reeds bij de aanvang de onvolkomenheid van dat priesterschap in het licht gesteld, en zijn onmacht om tegen het vuur van Gods toorn te beschutten, behalve in zoverre het een type was van het priesterschap van Christus, in de uitoefening waarvan nooit enigerlei onregelmatigheid was of kon zijn.

Leviticus 10:3 - 7
Wij kunnen ons wel voorstellen dat, toen Nadab en Abihu aldus door de dood getroffen werden, allen, die hen omringden, met schrik en ontzetting waren vervuld, dat ieders gelaat zowel als het hunne, verbleekte en bestierf, ontsteltenis en verwarring zich van hen meester maakten. Maar, hoe het nu ook met de overigen gesteld was, Mozes bleef kalm, en wist wat hij zei en deed, daar hij niet, zoals David in een soortgelijk geval, misnoegd was, 2 Samuel 6:8. Maar hoewel het hem zeer gevoelig trof, en een smartelijke verstoring was van de grootste blijdschap, die hij ooit gesmaakt heeft, kon hij toch zijn ziel in zijn lijdzaamheid blijven bezitten, en droeg hij zorg om goede orde te houden en betamelijker eerbied in het heiligdom.

I. Hij poogt Aäron tot bedaring en kalmte te brengen, en hem onder deze treurige omstandigheden in een goede gemoedsstemming te houden, vers 3. Mozes was een broeder in de benauwdheid geboren, en heeft ons door zijn voorbeeld geleerd, om met gepaste raad en vertroosting de kleinmoedigen te vertroosten en de zwakken te ondersteunen..
Merk hierop:
1. Wat Mozes bij deze gelegenheid tot zijn arme broeder sprak. Dit is het wat de Heere gesproken heeft. De meest kalmerende overwegingen onder de beproevingen zijn die, welke ontleend zijn aan het woord Gods. Zo en zo heeft de Heere gesproken, en het betaamt ons niet het tegen te spreken. Bij alle leidingen van Gods voorzienigheid is het goed op de vervulling van de Schrift er in te letten, Gods woord en Gods werken met elkaar te vergelijken, en als wij dat doen, dan zullen wij er een bewonderenswaardige harmonie in vinden, en zien dat zij elkaar verklaren en ophelderen.

Maar:
a. Waar heeft God dit gesproken? Die eigen woorden vinden wij niet, maar naar die strekking heeft Hij gezegd in Exodus 19:22, Daartoe zullen ook de priesters, die tot de Heere naderen, zich heiligen, dat de Heere niet tegen hen uitbreke. Ja, geheel de strekking en het oogmerk van Zijn wet gaven te kennen dat Hij, een heilig God zijnde en een oppermachtig Heere, altijd met heiligheid en eerbied aangebeden moet worden en in nauwkeurige overeenstemming met Zijn eigen bepaling, en het is op hun gevaar zo zij met onbedachtzaamheid te werk gaan. Zeer veel is hieromtrent gezegd, zoals in Exodus 29:43, 44, 34:14, Leviticus 8:35.
b. Wat was het dat God sprak? Het is dit, (moge de Heere door Zijn genade het tot ons aller hart spreken!) "In degenen, die tot mij naderen, wie zij ook zijn mogen, zal Ik geheiligd worden, en voor het aangezicht van al het volk zal Ik verheerlijkt worden."

Merk op:
Ten eerste. Telkenmale als wij God aanbidden, naderen wij tot Hem als geestelijke priesters. Deze gedachte behoort ons zeer eerbiedig en ernstig te maken in al onze handelingen van de Godsvrucht, dat wij daarin tot God naderen en ons voor Zijn aangezicht stellen.

Ten tweede. Het is ons aller zorg en belang om, als wij tot God naderen, Hem te heiligen, dat is: Hem de lof te geven van Zijn heiligheid, en elke oefening van de Godsvrucht te verrichten als degenen, die weten dat de God, met wie wij te doen hebben, een heilig God is, een God van vlekkeloze reinheid en alles overtreffende volmaaktheid, Jesaja 8:13.
Ten derde. Als wij God heiligen, dan verheerlijken wij Hem, want Zijn heiligheid is Zijn heerlijkheid, en als wij Hem heiligen in onze plechtige vergaderingen, dan verheerlijken wij Hem voor het aangezicht van al het volk, belijdende ons geloof in Zijn heerlijkheid en begerende dat ook anderen er mee aangedaan zullen worden.
Ten vierde. Indien God niet door ons geheiligd en verheerlijkt wordt dan zal Hij aan ons geheiligd en verheerlijkt worden. Hij zal wrake doen aan hen, die Zijn heilige naam onteren door zich oneerbiedig jegens Hem te betonen. Wordt Hem die hulde niet door ons bewezen, dan zal dit aan ons worden bezocht. Maar wat heeft dit met het onderhavige geval van doen? Wat was hierin om Aäron tot kalmte te brengen? Twee dingen.

Ten eerste. Het moet hem tot zwijgen brengen, dat zijn zonen de dood verdiend hadden, want zij zijn aldus uitgeroeid uit het midden van hun volk, omdat zij God niet geheiligd en verheerlijkt hebben. Over de daden van noodzakelijke gerechtigheid moet, hoe hard zij de betrokken personen ook mogen treffen niet geklaagd worden, wij moeten ons er aan onderwerpen.
Ten tweede:
1. Het moet hem tevreden maken, dat de dood van zijn zonen strekte tot eer van God, en dat Zijn onpartijdige gerechtigheid er door alle eeuwen om aangebeden zal worden.

2. De goede uitwerking, die het op hem had: Aäron zweeg stil, dat is: hij onderwierp zich geduldig aan de heilige wil van God in deze treurige beschikking, hij was stom en opende zijn mond niet, want de Heere had het gedaan. Hij stond gereed om iets te zeggen, bij wijze van klacht, (zoals zij, die bitter bedroefd zijn gewoonlijk lucht geven aan hun smart) maar hij heeft zich wijselijk bedwongen, hij legde zijn hand op zijn mond, en zei niets, vrezende anders te zullen zondigen met zijn tong nu zijn hart heet was in zijn binnenste. Als God ons, of de onzen, kastijdt om onze zonde, dan is het onze plicht om stil te zijn onder de kastijding, niet met God te twisten, Zijn rechtvaardigheid niet in twijfel te trekken, of Hem dwaasheid toe te schrijven, maar te berusten in al wat God doet, de straf van de ongerechtigheid niet slechts dragende, maar aannemende, en te zeggen met Eli, in een geval, niet zeer ongelijk aan dit onderhavige geval: "Hij is de Heere, Hij doe wat goed is in zijn ogen," 1 Samuel 3:18. "Indien onze kinderen tegen God gezondigd hebben" (zoals Bildad het geval stelt, Job 8:4), "en Hij hen om hun overtreding weggeworpen heeft," zal het ons wel een diepe smart zijn te denken, dat de kinderen van onze liefde de kinderen zijn van Gods toorn, maar dan hebben wij toch met eerbied de gerechtigheid Gods te aanbidden, maar geen bedenkingen in te brengen tegen zijn wijze van handelen.
De krachtigste argumenten om een Godvruchtig gemoed tot rust te brengen onder beproevingen, zijn die welke ontleend zijn aan Gods heerlijkheid, dit heeft ook Aäron tot stilzwijgen gebracht. Het is waar: door deze strenge strafoefening leed hij een zwaar en smartelijk verlies, maar Mozes heeft hem getoond dat God er door wint in heerlijkheid, en daarom heeft hij er geen woord tegen in te brengen, als God geheiligd wordt, is Aäron tevreden. Verre zij het van hem om zijn zonen meer te eren dan God, of te wensen dat Gods naam, of huis, of wet aan smaad of minachting zou worden blootgesteld, door de bewaring van de eer en de goede naam van zijn gezin. Neen, evenals in de zaak van het gouden kalf, heeft Levi "zijn broeders niet gekend en zijn zonen niet geacht," en daarom "zullen zij Jakob Uw rechten leren, en Israël Uw wet," Deuteronomium 33:9, 10. Leraren en hun gezin worden soms bezocht door zware beproevingen, opdat zij voor de gelovigen voorbeelden zullen zijn

van lijdzaamheid en onderworpenheid aan God, en anderen kunnen vertroosten met de vertroosting waarmee zij zelf vertroost zijn geworden.

II. Mozes geeft orders omtrent de dode lichamen. Het paste niet dat zij zouden blijven liggen waar zij gevallen zijn, maar hun eigen vader en hun broeders, de ontzette aanschouwers van dit treurige voorval, durfden zich niet aanbieden om hen op te heffen, zelfs niet eens om te zien, of er nog leven in hen was, zij moeten niet afgeleid worden van, noch ongeschikt gemaakt worden voor, het grote werk, dat hun te doen stond. "Laat de doden hun doden begraven," maar zij moeten voortgaan met hun dienst. "Laat de doden veeleer onbegraven blijven, indien er niemand anders is om het te doen, dan dat Gods werk ongedaan zou gelaten worden door hen, die Hij er toe geroepen heeft." Maar Mozes draagt zorg dat zij, hoewel gestorven door de hand van de gerechtigheid, in het bedrijven van zonde, toch op betamelijke wijze begraven worden, en zo geschiedde het, vers 4, 5.

1. Sommigen van hun naaste bloedverwanten, volle neven van hun vader, en die hier genoemd worden, worden gebruikt om deze dienst met tederheid en eerbied te verrichten. Zij waren slechts Levieten, en zouden niet in het heiligdom mogen komen, zelfs niet voor een gelegenheid als deze, indien zij er geen uitdrukkelijk bevel voor hadden ontvangen.

2. Zij droegen hen weg buiten het leger om begraven te worden, zó ver was het van hen, om hen in de plaats van de openbare eredienst, of in de voorhof er van, te begraven zoals het hedendaags gebruik is, hoewel zij daar gestorven waren, dat zij hen, noch iemand anders van hun doden binnen de grenzen van hun leger begroeven, gelijk ook later hun begraafplaatsen buiten hun steden lagen. De tabernakel was opgericht in het midden van het leger, zodat zij deze dode priesters niet naar hun graven konden dragen, zonder door een van de afdelingen van het leger te gaan, en ongetwijfeld was het volk er zeer diep door getroffen en aangedaan. De namen van Nadab en Abihu waren zeer groot en eerwaardig onder hen geworden, van niemand werd meer gesproken, niemands verschijning daarbuiten na de dagen van hun wijding meer verwacht, om de eerbewijzen en betuigingen van aanhankelijkheid van de menigte te ontvangen, waaraan het eigen is de opgaande zon te aanbidden, en na Mozes en Aäron, die oud waren en er wel spoedig niet meer zouden zijn werden Nadab en Abihu (die op de berg bij God waren geweest) Exodus 24:1 beschouwd als de grote gunstgenoten van de hemel en de hoop van hun volk. En hen nu plotseling, toen de tijding van de gebeurtenis nog nauwelijks hun oren had bereikt, dood te zien uitdragen, met de zichtbare tekenen van Gods wraak op hen als offers van de gerechtigheid Gods, nu konden zij wel niet anders dan uitroepen:" Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht van de Heere, deze heilige God?" 1 Samuel 6:20.

3. Zij droegen hen uit (en waarschijnlijk hebben zij hen ook begraven) in hun rokken, de kleren van hun priesterschap, waarmee zij zo kort tevoren bekleed werden, en waarop zij misschien wel al te trots waren. Aldus werd de onpartijdigheid van Gods gerechtigheid bekend gemaakt, zodat aan al het volk kond werd gedaan, dat zelfs priesterkleren de zondaar niet tegen Gods toorn kunnen beschermen. Als vanzelf moest toen ook wel de gedachte bij hen opkomen: "Indien zij niet vrij uitgaan als zij overtreden, kunnen wij dan verwachten ongestraft te blijven?" En daar de priesterkleren zo spoedig grafkleren werden, kon dit hun te kennen geven, dat de wet de dood werkt, en dat dit priesterschap in verloop van tijd opgeheven zou worden, en begraven in het graf van de Heere Jezus.

III. Hij geeft bevelen over de rouw:

1. Dat de priesters geen rouw mogen bedrijven. Aäron en zijn twee overgebleven zonen moeten, hoewel bedroefd van hart, geen uitwendige tekenen van smart tonen bij deze gelegenheid, ja zij mogen geen enkele stap buiten de deur van de tabernakel doen om de lijken te volgen, vers 7. Later was het de hogepriester verboden om, voor welke vriend het ook zij, al was het ook vader of moeder, rouwplechtigheden waar te nemen, Hoofdstuk 21:11 maar aan de mindere priesters wordt vergund om over hun naaste bloedverwanten rouw te bedrijven, Hoofdstuk 21:2, 3.

Hier echter was het beide aan Aäron en aan zijn zonen verboden:
a. Omdat zij nu bezig waren aan een groot werk, waarvan volstrekt niet opgehouden mocht worden, Nehémia 6:3, en het was zeer tot eer van God, dat Zijn werk voorging boven de achting of de eerbied, die zij aan hun nabestaanden zouden betonen, dat alle werk of dienst achtergesteld werd bij hun bediening. Hierdoor moeten zij tonen meer waardering en liefde te hebben voor hun God en hun werk dan voor de beste vriend, die zij in de wereld hadden, zoals ook Christus gedaan heeft, Mattheüs 12:47, 48. En ons wordt hiermede geleerd om, als wij God dienen in heilig werk, er zoveel mogelijk ons hart bij te hebben, ons door generlei wereldse gedachten, of zorgen, of hartstochten, te laten afleiden. Omdat

b. Hun broeders onmiddellijk door de hand Gods waren afgesneden wegens hun overtreding, en zo moeten zij niet over hen treuren, opdat zij niet de schijn zouden hebben de zonde goed te keuren, of de gerechtigheid Gods in het straffen er van af te keuren. In plaats van hun eigen verlies te bewenen, moeten zij God heiligen in hun hart, Zijn vonnis goedkeuren en er de billijkheid van erkennen. De openbare belangen van Gods heerlijkheid behoren ons nader aan het hart te liggen dan onze bijzondere of persoonlijke genegenheden. Merk op, hoe Mozes hen door ernstige bedreiging tot deze onderworpenheid brengt, als het ware de roede over hen opgeheven houdt om hun schreien te doen ophouden, vers 6. Opdat ook gij niet sterft, en grote toorn over de ganse vergadering kome, die in gevaar zou zijn om te moeten lijden om uw oneerbiedigheid, ongehoorzaamheid en onbedwongen hartstochtelijkheid, en wederom, vers 7, opdat gij niet sterft. Zie hier welk gebruik wij moeten maken van Gods oordelen over anderen, wij moeten er door aangespoord worden om dubbele wacht te houden over onszelf, opdat wij niet evenzo omkomen.
De dood, inzonderheid de plotselinge dood, van anderen moet, in plaats van onze hartstochten in beweging te brengen, ons stemmen tot heiliger eerbied voor God, een omzichtig scheiden van alle zonde, en een ernstig verwachten van onze eigen dood. De reden, hiervoor gegeven is: want de zalfolie des Heeren is op u, de eer daarvan moet zorgvuldig bewaard worden, doordat gij de plicht van uw ambt goedsmoeds waarneemt. Zij, die door genade de zalving hebben ontvangen, behoren zich niet te ontroeren door de droefheid van de wereld, die de dood werkt. Het was voor Aäron en zijn zonen ongetwijfeld zeer hard en moeilijk om zich te bedwingen bij zo'n buitengewone gelegenheid, en zich van alle uiting van droefheid te moeten onthouden, maar verstand en genade hadden de overhand over de hartstocht, en zij droegen de beproeving met gehoorzaam geduld, zij deden naar het woord van Mozes, omdat zij wisten, dat het het woord van God was. Zalig zij, die aldus zelf onder Gods bestuur zijn, en daarom hun hartstochten kunnen beheersen.

2. Het volk moet rouw bedrijven. Uw broeders, het ganse huis Israëls, zullen deze brand, die de Heere aangestoken heeft, bewenen. De vergadering moet treuren, niet slechts om het verlies van hun priesters, maar inzonderheid om Gods misnoegen, dat er uit blijkt. Zij moeten de brand bewenen, die aangestoken was, opdat hij niet verder brande en vertere. Aäron en zijn zonen waren in gevaar om al te zeer ontroerd te zijn door deze beschikking van God, en daarom wordt het hun verboden te treuren, het huis Israëls was in gevaar om er al te weinig

door aangedaan te zijn, en daarom wordt hun bevolen de brand te bewenen. Aldus moet de natuur altijd beheerst worden door de genade, al naar het nodig is haar te dwingen tot wat goed is, of te bedwingen in wat verkeerd is.

Leviticus 10:8 - 11

Aäron had nauwkeurig acht gegeven op hetgeen de Heere door de dienst van Mozes tot hem gezegd had, en nu doet God hem de eer aan om onmiddellijk tot hem te spreken, vers 8 de Heere sprak tot Aäron, en dit te meer, omdat Aäron hetgeen nu tot hem gezegd werd, wellicht van Mozes niet goed zou hebben opgenomen, alsof hij hem verdacht van een vraat en wijnzuiper te zijn, zo geneigd zijn wij om waarschuwingen voor beschuldigingen te houden, en daarom zegt God zelf het tot hem: Wijn en sterke drank zult gij niet drinken, gij noch uw zonen met u, als gij gaan zult in de tent van de samenkomst, opdat gij niet sterft, vers 9. Waarschijnlijk hebben zij er de slechte uitwerking van gezien bij Nadab en Abihu, en daarom moeten zij er zich door gewaarschuwd achten. Let hier op:

1. Het verbod zelf: Wijn en sterke drank zult gij niet drinken. Op andere tijden was hun dit veroorloofd, (er werd niet geëist dat iedere priester een Nazireeër zou zijn) maar gedurende de tijd van hun bediening was het hun verboden. Dit was een van de wetten van Ezechiëls tempel, Ezechiël 44:21, en zo wordt ook van Evangeliedienaren geëist, "niet genegen te zijn tot de wijn," 1 Timotheüs 3:3. Dronkenschap is slecht bij iedereen, maar zij is inzonderheid ergerlijk en verderflijk in leraren, die van alle mensen het helderste hoofd en het reinste hart moeten hebben.

2. De strafbedreiging, gevoegd bij dit verbod: Opdat gij niet sterft, opdat gij niet sterft, als gij dronken zijt, "en u die dag onvoorziens overkome," Lukas 21:34. Of, "Opdat gij niet doet hetgeen u blootstelt om door de hand Gods afgesneden te worden." Het doodsgevaar, waarin wij voortdurend verkeren, moet er ons toe brengen om nuchter te zijn, 1 Petrus 4:7. Het is te betreuren, dat dit gebruikt wordt om loszinnigheid te steunen, zoals geschiedt door hen, die zeggen: Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij.

3. De redenen, aangeduid voor dit verbod. Zij moeten nuchter zijn, want anders kunnen zij hun ambtsplichten niet naar behoren vervullen, zij zullen in gevaar zijn "van te dwalen van de wijn," Jesaja 28:7. Zij moeten er voor zorgen nuchter te blijven:

a. Om bij hun dienstwerk zelf te kunnen onderscheiden tussen hetgeen heilig en hetgeen onheilig is en dit nooit met elkaar verwarren, vers 10. Het betaamt de dienstknechten des Heeren verschil te maken tussen heilig en onheilig, zowel ten opzichte van personen als van zaken "het kostelijke van het snode uit te trekken," Jeremia 15:19.

b. Opdat zij in staat zullen zijn het volk te leren, vers 11, want dat behoorde tot het werk van de priesters, Deuteronomium 33:10, en zij die zich aan dronkenschap overgeven, zijn zeer ongeschikt om het volk Gods inzettingen te leren, omdat zij, die naar het vlees leven, geen bevindelijke kennis kunnen hebben van de dingen Gods, de dingen van de Geest, en ook omdat zulke leraren met de ene hand afbreken, wat zij met de andere hand hebben opgebouwd.

Leviticus 10:12 - 20

I. Mozes beveelt hier Aäron voort te gaan met zijn dienst, na deze onderbreking er van. Beproevingen moeten ons veeleer aansporen tot onze plicht, dan ons er van afleiden. Merk op vers 12 :hij sprak tot Aäron en zijn overgebleven zonen. Dat er nota wordt genomen van hun overgebleven zijn, geeft te kennen:

1. Dat Aäron zich bij het verlies van zijn twee zonen zou troosten met de gedachte, dat God hem genadig de twee andere gespaard had, en dat hij reden had om dankbaar te zijn voor het

overblijfsel, dat gelaten was, dat al zijn zonen niet waren gestorven, en dat hij als teken van zijn dankbaarheid aan God hiervoor, blijmoedig moet voortgaan met zijn werk.

2. Dat Gods bewaring van hen hen moet nopen om in de dienst te volharden, en er niet van af te laten. Hier waren vier priesters tezamen gewijd, twee werden weggenomen, en twee werden gelaten, daarom moeten de twee die gelaten zijn, er naar streven om de plaats te vervullen van hen, die weggenomen zijn, door dubbele zorg en naarstigheid in de dienst van het priesterschap.

3. Mozes herhaalt nu de bevelen, die hij hun vroeger had gegeven omtrent het eten van hun deel van de offers, vers 12, 14, 15. De priesters moeten leren, niet slechts om onderscheid te maken tussen het heilige en het onheilige, zoals hen geleerd was, vers 10, maar ook om te onderscheiden tussen hetgeen een heiligheid van de heiligheden was en hetgeen slechts heilig was, van de dingen, die zij moesten eten. Het deel van het spijsoffer, dat voor de priester bleef, was heiligheid van de heiligheden en moest dus in de voorhof van de tabernakel gegeten worden, en alleen door Aärons zonen, vers 12 - 13, maar de borst en de schouder van het dankoffer mochten in elke behoorlijke plaats buiten de voorhoven van de tabernakel gegeten worden, en ook door de dochters van hun gezin. De spijsoffers, die bij de brandoffers gevoegd zijn, waren enkel en alleen voor Gods eer en heerlijkheid bestemd, maar de dankoffers waren verordineerd tot bevordering van de blijdschap van de mensen en hun welzijn, daarom waren de eerste meer heilig en moesten dus meer in achting zijn. Deze onderscheiding moest door de priesters zeer zorgvuldig in acht worden genomen, en zij moesten wel toezien om er geen vergissing mee te begaan. Mozes geeft geen redenen op voor dit verschil, maar verwijst slechts naar zijn instructie, want alzo is mij geboden, vers 13. Dat was een voldoende reden, "hij heeft van de Heere ontvangen hetgeen hij hun overgegeven heeft," 1 Corinthiërs 11:23.

II. Hij doet onderzoek omtrent een afwijking van de inzetting, die bij deze gelegenheid scheen te hebben plaats gehad. Er was een bok, die als zondoffer voor het volk geofferd moest worden, Hoofdstuk 9:15. Nu luidde de wet op het zondoffer aldus: indien het bloed er van in het heilige gebracht was, zoals dat van het zondoffer voor de priester, dan moest het vlees buiten het leger verbrand worden, Hoofdstuk 6:30, maar anders moest het door de priester in het heilige worden gegeten, Hoofdstuk 6:26, 29. De betekenis hiervan wordt hier verklaard in vers 17, namelijk dat de priesters hierdoor de ongerechtigheid van de vergadering droegen, dat is: zij waren beelden van Hem, die zonde voor ons is gemaakt en op wie God "ons aller ongerechtigheid heeft doen aanlopen." Het bloed nu van deze bok was niet in het heilige gebracht, en toch schijnt de bok buiten het leger verbrand te zijn. Let hier nu op:
1. De zachte bestraffing van Mozes aan Aäron en zijn zonen wegens de onregelmatigheid. Wederom wordt hier van Aärons zonen gezegd, dat zij die zijn, welke overgebleven waren, vers 16, en die zich dus moesten laten waarschuwen, en Mozes was zeer toornig op hen. Hoewel hij de zachtmoedigste mens op aarde was, schijnt het toch dat hij toornig kon zijn, en als hij dacht dat God niet gehoorzaamd maar onteerd was en de priesterschap in gevaar gebracht werd, dan wilde hij ook toornig zijn. Zie echter hoe zachtmoedig hij handelt met Aäron en zijn zonen, daar hij hun tegenwoordige beproeving in aanmerking nam. Hij zegt hun slechts dat zij het offer in het heilige hadden moeten eten, maar is bereid te horen wat zij tot hun verontschuldiging hadden in te brengen, daar hij er afkerig van was te spreken tot smart van hen, die door God verwond waren.

2. De aannemelijke verontschuldiging van Aäron voor deze vergissing. Mozes heeft de fout aan Eleazar en Ithamar geweten, vers 16, maar waarschijnlijk hebben zij naar Aärons orders

gehandeld, en daarom heeft deze er zich om verontschuldigd. Hij zou hebben kunnen aanvoeren, dat dit een zondoffer was voor de vergadering, en zo dit zondoffer een stier was geweest, dan had hij geheel verbrand moeten worden, Hoofdstuk 4:21, waarom dus nu ook niet als het een zondoffer, een bok was? Maar het scheen toen anders bepaald te zijn, en daarom voert hij zijn smart tot zijn verontschuldiging aan, vers 19.

Merk op:
a. Hoe hij van beproeving spreekt, zulke dingen zijn mij wedervaren, zulke smartelijke dingen, dat zij wel moesten doordringen tot zijn hart, om het zeer treurig te maken. Hij was een hogepriester "uit de mensen genomen," en kon, toen hij de heilige kleren aandeed, niet alle natuurlijke genegenheid afleggen. Hij zweeg stil, vers 3 maar zijn smart was, evenals die van David verzwaard, Psalm 39:3. Er kan een diep gevoel van smart zijn zelfs waar een oprechte onderworpenheid betoond wordt aan de wil van God onder de beproeving. "Zulke dingen als mij nooit wedervaren zijn, en als ik thans weinig verwachtte te ervaren, ik ben diep terneergeslagen, nu ik mijn gezin te gronde zie gaan, ik moet wel treurig zijn, als God toornig is." Zo kan men veel zeggen om een beproeving te verzwaren, maar het is beter weinig te zeggen.
b. Hoe hij dit tot verontschuldiging aanvoert voor zijn afwijken van het voorschrift omtrent het zondoffer. Hij kon het niet gegeten hebben dan in zijn rouw, en met een bedroefd hart, en zou dit dan Gode welbehaaglijk zijn geweest? Hij voert niet aan dat zijn hart zo vervuld was van smart, dat hem alle eetlust ontbrak, maar dat hij vreesde dat zijn eten niet welbehaaglijk zou zijn geweest. Gode welbehaaglijk te zijn is de grote zaak, die wij moeten begeren en op het oog hebben in al onze Godsdienstige verrichtingen, inzonderheid in des Heeren Avondmaal, dat ons eten is van het zondoffer. De droefheid van de wereld staat ons welbehaaglijk verrichten van heilige plichten zeer in de weg, daar zij ons verontrust en ons onbekwaam maakt om in de vereiste gemoedsstemming feest te houden, 1 Samuel 1:7, 8, en het Gode mishaagt, die wil dat wij Hem blijmoedig zullen dienen, Deuteronomium 12:7. Treurbrood was onrein, Hoséa 9:4, zie Maleáchi 2:13.

3. Mozes neemt de verontschuldiging aan vers 20. Het was goed in zijn ogen. Wellicht dacht hij dat het hen rechtvaardigde in hetgeen zij gedaan hadden. God had er in voorzien, dat hetgeen niet gegeten kon worden, mocht worden verbrand. Als onze ongeschiktheid voor het betrachten van onze plicht natuurlijk en niet zondig is, dan zal daar grote toegevendheid aan betoond worden, en God wil barmhartigheid en geen offerande. Tenminste dacht hij, dat de fout er zeer door werd verzacht: "de geest was wel gewillig maar het vlees was zwak." Door de dienst van Mozes toonde God dat Hij gedacht wat maaksel wij zijn. Aäron schijnt in oprechtheid er naar gestreefd te hebben Gode welbehaaglijk te zijn en zij, die dit doen met een oprecht hart, zullen bevinden dat Hij niet met de uiterste gestrengheid let op hetgeen zij verkeerd doen. En zo moeten ook wij niet streng zijn in onze bestraffing van iedere vergissing, ziende op onszelf, opdat ook wij niet verzocht worden.

HOOFDSTUK 11

1 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende tot hen: 2 Spreekt tot de kinderen Israëls, zeggende: Dit is het gedierte, dat gij eten zult uit alle beesten, die op de aarde zijn. 3 Al wat onder de beesten de klauw verdeelt, en de kloof der klauwen in tweeen klieft, en herkauwt, dat zult gij eten. 4 Deze nochtans zult gij niet eten, van degenen, die alleen herkauwen, of de klauwen alleen verdelen: de kemel, want hij herkauwt wel, maar verdeelt de klauw niet; die zal u onrein zijn; 5 En het konijntje, want het herkauwt wel, maar verdeelt de klauw niet; dat zal u onrein zijn; 6 En de haas, want hij herkauwt wel, maar verdeelt de klauw niet; die zal u onrein zijn. 7 Ook het zwijn, want dat verdeelt wel de klauw, en klieft de klove der klauwen in tweeen, maar herkauwt het gekauwde niet; dat zal u onrein zijn. 8 Van hun vlees zult gij niet eten, en hun dood aas niet aanroeren, zij zullen u onrein zijn. 9 Dit zult gij eten van al wat in de wateren is: al wat in de wateren, in de zeeen en in de rivieren, vinnen en schubben heeft, dat zult gij eten; 10 Maar al wat in de zeeen en in de rivieren, van alle gewemel der wateren, en van alle levende ziel, die in de wateren is, geen vinnen of schubben heeft, dat zal u een verfoeisel zijn. 11 Ja, een verfoeisel zullen zij u zijn; van hun vlees zult gij niet eten, en hun dood aas zult gij verfoeien. 12 Al wat in de wateren geen vinnen en schubben heeft, dat zal u een verfoeisel zijn. 13 En van het gevogelte zult gij deze verfoeien, zij zullen niet gegeten worden, zij zullen een verfoeisel zijn: de arend, en de havik, en de zeearend, 14 En de gier, en de kraai, naar haar aard; 15 Alle rave naar haar aard; 16 En de struis, en de nachtuil, en de koekoek, en de sperwer naar zijn aard; 17 En de steenuil, en het duikertje, en de schuifuit, 18 En de kauw, en de roerdomp, en de pelikaan, 19 En de ooievaar, de reiger naar zijn aard, en de hop, en de vledermuis.

20 Alle kruipend gevogelte, dat op vier voeten gaat, zal u een verfoeisel zijn. 21 Dit nochtans zult gij eten van al het kruipend gevogelte, dat op vier voeten gaat, hetwelk boven aan zijn voeten schenkelen heeft, om daarmede op de aarde te springen; 22 Van die zult gij deze eten: de sprinkhaan naar zijn aard, en de solham naar zijn aard, en de hargol naar zijn aard, en de hagab naar zijn aard. 23 En alle kruipend gevogelte, dat vier voeten heeft, zal u een verfoeisel zijn. 24 En aan deze zult gij verontreinigd worden; zo wie hun dood aas zal aangeroerd hebben, zal onrein zijn tot aan de avond. 25 Zo wie van hun dood aas gedragen zal hebben, zal zijn klederen wassen, en onrein zijn tot aan de avond. 26 Alle beest, dat de klauw verdeelt, doch de klove niet in tweeen klieft, en niet herkauwt, zal u onrein zijn; zo wie hetzelve aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn. 27 En al wat op zijn poten gaat onder alle gedierte, op vier voeten gaande, die zullen u onrein zijn; al wie hun dood aas aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn tot aan de avond. 28 Ook die hun dood aas zal gedragen hebben, zal zijn klederen wassen, en onrein zijn tot aan de avond; zij zullen u onrein zijn. 29 Verder zal u dit onder het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt, onrein zijn: het wezeltje, en de muis, en de schildpad, naar haar aard; 30 En de zwijnegel, en de krokodil, en de hagedis, en de slak, en de mol; 31 Die zullen u onrein zijn onder alle kruipend gedierte; zo wie die zal aangeroerd hebben, als zij dood zijn, zal onrein zijn tot aan de avond. 32 Daartoe al hetgeen, waarop iets van dezelve vallen zal, als zij dood zijn, zal onrein zijn, hetzij van alle houten vat, of kleed, of vel, of zak, of alle vat, waarmede enig werk gedaan wordt; het zal in het water gestoken worden, en onrein zijn tot aan de avond; daarna zal het rein zijn. 33 En alle aarden vat, waarin iets van dezelve zal gevallen zijn, al wat daarin is, zal onrein zijn, en gij zult dat breken. 34 Van alle spijze, die men eet, waarop het water zal gekomen zijn, die zal onrein zijn; en alle drank, die men drinkt, zal in alle vat onrein zijn. 35 En waarop iets van hun dood aas zal vallen, zal onrein zijn; de oven en de aarden pan zal verbroken worden; zij zijn onrein, daarom zullen zij u onrein zijn. 36 Doch een fontein, of put van vergadering der wateren, zal rein zijn; maar wie hun dood aas zal aangeroerd hebben, zal onrein zijn. 37 En wanneer van hun dood aas zal gevallen zijn op enig zaaibaar zaad, dat gezaaid wordt, dat zal rein zijn. 38 Maar als water op het zaad gedaan zal worden, en van hun dood aas daarop zal gevallen zijn, dat zal u onrein zijn. 39 En wanneer van de dieren, die u tot spijze zijn, iets zal gestorven zijn, wie deszelfs dood aas zal aangeroerd hebben, zal onrein zijn tot aan de avond. 40 Ook die van hun dood aas gegeten zal hebben, zal zijn klederen wassen, en onrein zijn tot aan de avond; en die hun dood aas zal gedragen hebben, zal zijn klederen wassen, en onrein zijn tot aan de avond.

41 Voorts alle kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt, zal een verfoeisel zijn; het zal niet gegeten worden. 42 Al wat op zijn buik gaat, en al wat gaat op zijn vier voeten, of al wat vele voeten heeft, onder alle kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt, die zult gij niet eten, want zij zijn een verfoeisel. 43 Maakt uw zielen niet verfoeilijk aan enig kruipend gedierte, dat kruipt; en verontreinigt u niet daaraan, dat gij daaraan verontreinigd zoudt worden. 44 Want Ik ben de HEERE, uw God; daarom zult

gij u heiligen, en heilig zijn, dewijl Ik heilig ben; en gij zult uw ziel niet verontreinigen aan enig kruipend gedierte, dat zich op de aarde roert. 45 Want Ik ben de HEERE, die u uit Egypteland doe optrekken, opdat Ik u tot een God zij, en opdat gij heilig zijt, dewijl Ik heilig ben. 46 Dit is de wet van de beesten, en van het gevogelte, en van alle levende ziel, die zich roert in de wateren, en van alle ziel, die kruipt op de aarde; 47 Om te onderscheiden tussen het onreine en tussen het reine, en tussen het gedierte, dat men eten, en tussen het gedierte, dat men niet eten zal.

De ceremoniële wet wordt door de apostel beschreven, in Hebreeën 9:9, 10, als bestaande niet alleen in gaven en slachtoffers, waarvan tot nu toe in dit boek gehandeld werd, maar ook in spijzen en dranken en verscheidene wassingen van onreinheid volgens de ceremoniële wet. De desbetreffende wetten beginnen in dit hoofdstuk, dat een verschil stelt tussen sommige soorten van vleesspijzen en andere, veroorlovende sommige te eten als zijnde rein, en verbiedende andere als zijnde onrein. Er is een soort van vlees van mensen. De natuur schrikt terug van de gedachte om dat te eten, en niemand doet dit dan zij, die op de laagste trap van barbaarsheid staan en schier verdierlijkt zijn, daarom was daar geen wet tegen nodig. Maar er is een andere soort van vlees van dieren, waaromtrent hier de wet voorschriften geeft, vers 1 - 8, en een andere van vogels, vers 13 - 19, en een andere van kruipende dieren, die onderscheiden zijn in twee soorten, kruipend gevogelte, vers 20 - 28, en kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt, vers 29 - 43. En de wet besluit met de algemene regel van heiligheid, en de redenen hiervoor, vers 44 - 47.

Leviticus 11:1 - 8

Nu Aäron tot hogepriester was gewijd over het huis Gods, heeft God met hem evenals met Mozes gesproken, en hen beide aangesteld als Zijn gemachtigden, om Zijn wil aan het volk bekend te maken. Hij sprak beide tot Mozes en tot Aäron over deze zaak, want het was inzonderheid van de priesters geëist om onderscheid te maken tussen hetgeen rein was en hetgeen onrein was, en dit aan het volk te leren. Na de zondvloed heeft God een verbond aangegaan met Noach en zijn zonen, Hij veroorloofde hun vlees te eten, Genesis 9:3, maar tevoren was de mens voor zijn voedsel beperkt tot de voortbrengselen van de aarde. Maar de vrijheid, aan de zonen van Noach vergund is hier voor de zonen van Israël beperkt. Zij mochten vlees eten, maar niet alle soorten van vlees, sommige soorten moesten zij beschouwen als onrein, die waren hun verboden, andere als rein en die waren veroorloofd. De wet voor deze aangelegenheid is zeer nauwkeurig en zeer streng. Maar welke reden kan er gegeven worden voor deze wet? Waarom mag Gods volk niet even vrijelijk van alle schepselen gebruik maken als andere volken?

1. Het is voldoende als reden, dat God het zo wilde, daar Zijn wil ons tot wet moet zijn, behoeven wij niet naar andere reden te zoeken, want Zijn wil is Zijn wijsheid. Hij heeft het goed gedacht aldus de gehoorzaamheid van Zijn volk te beproeven en te oefenen, niet slechts in de plechtigheden van Zijn altaar, maar in de dagelijks voorkomende zaken aan hun eigen tafel opdat zij ook daar zouden gedenken dat zij onder Zijn gezag en toezicht zijn. Zo had God de gehoorzaamheid op de proef gesteld van de mens in zijn staat van de onschuld, door hem te verbieden van een zekere boom te eten.

2. De meeste van de spijzen, die als onrein verboden waren, zijn van zodanige aard, dat zij werkelijk ongezond zijn, en niet geschikt om te worden gegeten, en diegene er van, die wij gezond genoeg achten, en daarom ook eten, zoals het konijn, de haas en het zwijn, zouden in die landen en voor hun lichaamsgestel wellicht schadelijk zijn. En in die wet heeft God slechts met hen gehandeld zoals een liefhebbende vader met zijn kinderen handelt, die hij weerhoudt om te eten waarvan hij weet dat het schadelijk voor hen is, dat hen ziek zal maken.

De Heere is voor het lichaam, en het is niet slechts dwaasheid, maar zonde tegen God, om terwille van onze smaak, of van onze lust, onze gezondheid te benadelen.

3. God wilde Zijn volk hiermee leren om zich te onderscheiden van andere volken, niet slechts in hun Godsverering, maar ook in het gewone dagelijkse leven. Aldus wilde Hij hun tonen dat zij niet onder de andere volken geteld of gerekend moeten worden. Het schijnt, dat ook tevoren enig verschil bestond tussen de Hebreeën en andere natiën ten opzichte van hun voedsel, en bij overlevering door hen in acht werd genomen, want de Egyptenaren mochten met hen niet eten, Genesis 43:32. En zelfs vóór de zondvloed was er verschil gemaakt voor de dieren in reine en onreine, Genesis 7:2, welk verschil evenals van vele andere punten van Godsdienst, onder de heidenen geheel verloren ging.
Maar deze wet heeft dit verschil stellig gemaakt, en het werd de Joden geboden het in acht te nemen, opdat zij aldus door een dieet, dat hun voorgeschreven was, weerhouden zouden worden van gemeenzame omgang met hun afgodische naburen, en een beeld zouden zijn van Gods geestelijk Israël, die, niet in deze kleine bijzonderheden maar in de geest huns gemoeds en in geheel hun leven zich door soberheid onderscheiden en door ongelijkvormigheid aan de wereld. De geleerden merken ook nog op, dat de meeste dieren, die door deze wet onrein en tot een verfoeisel werden verklaard, in hoge achting stonden bij de heidenen, niet zozeer als voedsel, als wel omdat ze er gebruik van maakten voor waarzeggerij en om aan hun goden te offeren, en daarom worden deze genoemd als onrein en een verfoeisel, die zij toch niet in verzoeking zouden zijn om ze te eten, opdat hun in Godsdienstige zin een gruwel zou zijn hetgeen waarvoor de heidenen een bijgelovige verering hebben. Bij de latere heidenen was het zwijn aan Venus, de uil aan Minerva, de arend aan Jupiter, de hond aan Hecate gewijd, enz, en die allen worden hier onrein verklaard. Wat nu de dieren betreft: er wordt een algemene regel gegeven dat de dieren, welke de klauwen verdelen en herkauwen, rein zijn, en deze alleen.
Zij worden in het bijzonder genoemd in de herhaling van deze wet, Deuteronomium 14:4, 5, waaruit blijkt dat hun genoeg verscheidenheid was toegestaan, en zij niet behoefden te klagen over de beperking, die hun was opgelegd. Die dieren, welke niet beide herkauwen en de klauw verdelen, waren onrein, naar welke regel het vlees van zwijnen, hazen en konijnen hun verboden was, hoewel het gewoonlijk onder ons gebruikt wordt. Daarom behoren wij inzonderheid bij het eten van het vlees van een dezer dieren, dank te zeggen voor de vrijheid, die ons toegestaan is door het Evangelie ten opzichte van deze zaken daar het Evangelie ons leert, dat alle schepsel Gods goed is, en dat wij niets gemeen of onrein moeten noemen. In de regel, welke gegeven is om ze te onderscheiden, merken sommigen een betekenis op, of dat er, naar zij denken, tenminste op gezinspeeld wordt.
Overdenking en andere handelingen van de Godsvrucht kunnen aangeduid zijn door het herkauwen, ons geestelijk voedsel aldus verterende, rechtvaardigheid en barmhartigheid tegenover de mensen kunnen aangeduid zijn door het verdelen van de klauw. Nu zal een van deze eigenschappen, zonder de andere, ons Gode niet kunnen aanbevelen, beide moeten samengaan, goede neigingen in het hart en goede werken in het leven, zo een van die beide ontbreekt, dan zijn wij niet rein. Van alle schepselen, die hier als onrein verboden zijn, is er geen meer gevreesd en verafschuwd door de vrome Joden dan zwijnevlees. Antiochus heeft er velen ter dood gebracht, omdat zij het niet wilden eten. Waarschijnlijk waren zij het meest in gevaar van verzoeking om dit te nuttigen, en daarom hebben zij er zichzelf en hun kinderen een diepe afkeer van doen opvatten, zij gaven er zelfs niet de eigen naam aan, maar noemden het een vreemd ding. De heidenen schenen het op bijgelovige wijze te gebruiken, Jesaja 65:4 zij eten zwijnenvlees, en daarom verbiedt God alle gebruik er van aan Zijn volk, opdat zij van hun naburen niet zouden leren om er dit slechte gebruik van te maken. Sommigen opperen het denkbeeld, dat het verbod van deze dieren als onrein bedoeld was als een waarschuwing aan

het volk tegen de slechte hoedanigheden van deze schepselen. Wij moeten niet vuil wezen of ons, als zwijnen, in het slijk rondwentelen, niet schuw en laf zijn zoals hazen, noch in de aarde wroeten als konijnen, laat niet de mens, die in ere is, zich gelijk maken aan deze beesten, die vergaan. De wet verbood niet slechts om er van te eten, maar zelfs om ze aan te raken, want wie zich voor zonde wil bewaren, moet zeer zorgvuldig de verzoeking er toe mijden, en alles wat er naar heenziet, of er toe leidt.

Leviticus 11:9 - 19

1. Hier is een algemene regel betreffende de vissen, die rein zijn. Allen die vinnen en schubben hebben mochten zij eten, en alleen die soorten van waterdieren, welke geen vinnen of schubben hebben, waren hun verboden, vers 9, 10. De ouden achtten vis als de keurigste spijze (zo ver was het van hen om haar op vastendagen toe te staan of het eten van vis als een blijk van doding van het vlees te beschouwen) daarom heeft God in dit opzicht niet veel dwang op Zijn volk gelegd, want Hij is een Meester, die Zijn dienstknechten niet slechts het nodige toestaat, maar ook hetgeen tot veraangenaming van het leven kan strekken. Van de verboden vis wordt gezegd: het zal u een verfoeisel zijn, vers 10 - 12, dat is: "Gij zult ze onrein achten, er niet slechts niet van eten, maar er u op een afstand van houden." Al wat onrein is, moet ons een verfoeisel zijn: raakt niet aan hetgeen onrein is. Doch merk op: het moest alleen de Joden een verfoeisel zijn, de naburige volken waren niet onder deze verplichting, en ook voor de Christenen moet het geen verfoeisel zijn. De Joden waren geëerd met bijzondere voorrechten, opdat zij zich daarop niet zouden verhovaardigen: "Transeunt cum onere, waren hun ook beperkingen opgelegd." Zo is ook Gods geestelijk Israël boven anderen verwaardigd met het Evangelieverbond van aanneming, en moet daarom door de Evangeliegeboden van zelfverloochening en het dragen van het kruis meer dan anderen beproefd en verootmoedigd worden.

2. Betreffende het gevogelte is geen algemene regel gesteld, maar worden die vogels, waarvan zij zich als onrein moesten onthouden, allen genoemd, waarin ligt opgesloten, dat al de anderen, die niet genoemd zijn, hun toegestaan zijn te eten. De critici hebben heel veel werk om de ware betekenis te vinden van de Hebreeuwse woorden die gebruikt zijn, waarvan voor sommige de betekenis nog onzeker is, daar sommige soorten van vogels aan sommige landen bijzonder eigen zijn. Indien de wet nu nog van kracht was, dan zou het onze plicht en zorg moeten wezen, om met zekerheid te weten te komen welke er door verboden zijn, en als wij het wisten, en beter bekend waren met de aard van de vogels, welke hier genoemd worden, dan zouden wij misschien de kennis bewonderen van Adam, die bleek in de namen, die hij hun gaf, en die de uitdrukking zijn van hun aard, Genesis 2:20.
Maar nu de wet opgeheven is, en die kennis grotendeels verloren, is het ons genoeg op te merken, dat van de vogels, die hier verboden zijn:
a. Sommigen roofvogels zijn, zoals de arend, de gier, enz., en God wilde dat Zijn volk een afschuw zou hebben van alles wat barbaars en wreed is, en niet van bloed en roof zou leven. Duiven, die dikwijl ten prooi vallen aan andere vogels, waren geschikt tot voedsel voor de mens en tot offeranden aan God, maar haviken en valken, die op roof uitgaan en de duif tot prooi kiezen, moeten beschouwd worden als een verfoeisel voor God en mensen, want de toestand van hen, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, schijnt voor het oog van het geloof in elk opzicht beter dan die van hun vervolgers.
b. Andere er van zijn eenzame vogels, die zich in duistere en woeste plaatsen ophouden, zoals de uil en de roerdomp, Psalm 102:7, en de schuifuil en de raaf, Jesaja 34:11, want Gods Israël moet geen treurig, kniezend volk zijn, niet altijd de eenzaamheid opzoeken.
c. Anderen er van voeden zich met wat onrein is, zoals de ooievaar die op slangen aast, nog andere op wormen, en wij moeten niet slechts zelf aflaten van alles wat onrein is, maar ook

van gemeenschap met hen die er zich in verlustigen. Nog anderen ervan werden door de Egyptenaren en andere heidenen gebruikt voor waarzeggerij. Sommige vogels werden voor geluksvogels gehouden, anderen als onheilspellend beschouwd, en hun waarzeggers hadden veel op met de vlucht van deze vogels, en daarom moeten die alle een verfoeisel zijn voor Gods volk, die de weg van de heidenen niet moeten leren.

Leviticus 11:20 - 42

1. Hier is de wet over vliegende insecten, zoals vliegen, wespen, bijen, enz. Deze mochten zij niet eten, vers 20, en zij zijn inderdaad ook niet geschikt om gegeten te worden, maar er waren verscheidene soorten van sprinkhanen, welke in die landen goed tot spijs waren, en ook veel als zodanig gebruikt werden, Johannes de Doper leefde er van in de woestijn, en hier worden zij hun ook tot spijze veroorloofd, vers 21, 22.

2. Wat betreft de dieren, die op aarde kruipen, die alle waren hun verboden, vers 29,30, en wederom in vers 40, 42, want het was de vloek over de slang, dat zij op haar buik gaan zou, en daarom was er tussen haar en de mens vijandschap gesteld, Genesis 3:15, welke door deze wet in stand werd gehouden. Stof is de spijs van kruipende dieren, en daarom zijn zij niet geschikt tot spijs voor de mens.

3. Betreffende het dood aas van al deze onreine dieren.

a. Ieder die ze aanraakte moest onrein zijn tot aan de avond, vers 21 - 28. Deze wet wordt dikwijls herhaald, teneinde hun vrees in te boezemen voor alles wat verboden was, hoewel geen bijzondere reden voor het verbod gegeven wordt, dan alleen de wil van de wetgever. Niet dat zij beschouwd moesten worden als verontreinigende het geweten, of dat het zonde was tegen God om ze aan te raken - tenzij dit gedaan werd in minachting van de wet. In sommige gevallen moest iemand ze noodzakelijkerwijs wel aanraken, om ze te verwijderen maar het was een ceremoniële onreinheid die zij er door opdeden, en die hen voor het ogenblik verbood in de tabernakel te komen, of iets van het heilige te eten, of zelfs om gemeenzaam met hun naburen te spreken of om te gaan. Maar die onreinheid duurde slechts tot aan de avond, om te kennen te geven dat alle ceremoniële verontreiniging aan de avond van de wereld door de dood van Christus tot een einde zou komen. En wij moeten leren door dagelijks aan de avond onze bekering te vernieuwen en ons berouw over de zonde van de dag, ons te reinigen van de besmetting die wij er van opgedaan hebben, zodat wij niet in onze onreinheid neerliggen. Zelfs onreine dieren mochten zij aanraken, als zij nog leefden, zonder er ceremoniële verontreiniging door op te doen, zoals paarden en honden, omdat het hun vergund was ze voor werk te gebruiken, maar zij mochten ze niet aanraken als zij dood waren, omdat zij hun vlees niet mochten eten, en wat niet mag gegeten worden, mag niet worden aangeraakt, Genesis 3:3.

b. Zelfs de vaten en andere voorwerpen, waarop zij vielen, werden er onrein door tot aan de avond, vers 32, en als het een aarden vat was, moest het gebroken worden, vers 33. Dit leerde hun zelfs in hun gewone, dagelijkse bezigheden alles te vermijden wat verontreinigend was. Niet slechts de vaten van het heiligdom, maar al de potten in Jeruzalem en Juda, moesten de Heere van de heirscharen heilig zijn, Zacharia 14:20, 21. De wetten voor deze gevallen waren zeer netelig en het nakomen er van moet wel zeer moeilijk geweest zijn, als elk voorwerp, waarop een dode muis, of rat valt, onrein moet wezen. Indien het een oven was, of een inrichting voor potten en pannen, dan moesten zij alle afgebroken worden, vers 35. De uitzonderingen zijn ook zeer nauwkeurig en moeilijk, vers 36, enz. Dit alles was bedoeld om hen te oefenen en op te leiden tot voortdurende zorg en stiptheid in hun gehoorzaamheid, en ons die door Christus bevrijd zijn van al die lastige voorschriften, te leren, niet minder

omzichtig te zijn in de gewichtiger zaken van de wet. Wij behoren even naarstig en oplettend te zijn om onze kostelijke ziel te bewaren voor de besmetting van de zonde, en even vaardig om haar er van te reinigen, indien zij er door besmet is, als zij waren, om hun lichaam en hun huisraad te bewaren voor, en te reinigen van de verontreiniging naar de ceremoniële wet.

Leviticus 11:43 - 47

1. Hier is de verklaring van deze wet, of een sleutel om ons de betekenis er van te ontsluiten. Zij was niet slechts bedoeld als spijslijst, of als het voorschrift van een geneesheer voor het te houden dieet, maar God wilde er hen door leren zich te heiligen en heilig te zijn, vers 44. Dat is:

a. Zij moeten hierdoor leren verschil te maken tussen goed en kwaad, en te achten dat alles wat zij deden niet gelijk kon zijn, zoals het toch volstrekt niet alles gelijk was wat zij aten.

b. Om gestadig de Goddelijke wet te onderhouden, en er zich in al hun daden en handelingen door te laten besturen. Zelfs in die handelingen, die heel gewoon zijn, en verricht moeten worden zoals het voor God waardig is, 3 Johannes : 6. Zelfs eten en drinken moet naar regel geschieden en "ter ere Gods," 1 Corinthiërs 10:31.

c. Zich te onderscheiden van hun naburen, als een volk, dat voor God afgezonderd is, en verplicht is niet als andere volken te wandelen, en dit alles in heiligheid. Zo waren dan deze eerste beginselen van de wereld hun voogden en verzorgers, Galaten 4:2, 3, om hen tot datgene te brengen, dat de herleving is van onze eerste staat in Adam en het onderpand van onze beste staat met Christus, dat is tot heiligheid, zonder welke niemand de Heere zien zal. Het is ook inderdaad het grote doel van al de inzettingen, dat wij er door geheiligd worden en leren zullen heilig te zijn. Zelfs die wet aangaande hun spijs, die hun zo laag scheen neer te buigen strekte zich toch naar zo grote hoogte, want het was de landswet onder het Oude Testament zowel als onder het Nieuwe Testament dat zonder heiligheid niemand de Heere zal zien. Daarom luidt de vermaning en waarschuwing in vers 43: Maakt uw zielen niet verfoeilijk. Door gemeenschap te hebben met de zonde die verfoeilijk is, maken wij onszelf verfoeilijk. Die mens is voorwaar ongelukkig, die in Gods oog verfoeilijk is, en niemand is dit dan zij, die zichzelf aldus verfoeilijk maken. De Joodse schrijvers zelf opperen de mening, dat de bedoeling van de wet was hun alle gemeenschap te verbieden met heidenen, door huwelijk, of anderszins, Deuteronomium 7:2, 3, en zo is de zedelijke strekking er van ook verplichtend voor ons, ons verbiedende gemeenschap te hebben met de onvruchtbare werken van de duisternis, en zonder die wezenlijke heiligheid van hart en leven is hij, "die spijsoffer offert, als die zwijnenbloed offert," Jesaja 66:3. En indien het zo'n terging van de Heere was, als een mens zelf zwijnenvlees at, hoeveel te meer dan niet om zwijnenbloed te offeren op Gods altaar, zie Spreuken 15:8.

2. De redenen voor deze wet, en die zijn alle ontleend aan de wetgever zelf, die wij in al onze daden van gehoorzaamheid op het oog moeten hebben.

a. "Ik ben de Heere uw God," vers 44. "Daarom zijt gij in zuivere gehoorzaamheid verplicht aldus te handelen." Gods soeverein gezag over ons, en eigendomsrecht op ons, verplichten ons te doen al wat Hij ons gebiedt, al druist dit nog zozeer in tegen onze neigingen.

b. Ik ben heilig vers 44, en wederom vers 45. Indien God heilig is dan moeten wij het ook zijn, anders kunnen wij niet verwachten Hem welbehaaglijk te wezen, Zijn heiligheid is Zijn heerlijkheid, Exodus 15:11, en daarom is zij "voor Zijn huis sierlijk tot lange dagen," Psalm 93:5. Dit grote gebod, aldus versterkt, wordt, hoewel het hier voorkomt te midden van afgeschafte wetten, aangehaald en tot Evangeliegebod bestempeld in 1 Petrus 1:16, waar te kennen wordt gegeven dat al deze beperkingen, opgelegd door de ceremoniële wet, bestemd waren ons te leren dat wij niet gelijkvormig moeten zijn aan de begeerlijkheden, waarvan wij tevoren niet wisten, vers 14.

c. Ik ben de Heere, die u uit Egypteland doe optrekken, vers 45. Dit was een reden, waarom zij zich blijmoedig aan deze verschillende wetten moesten onderwerpen, die kort tevoren zozeer verwaardigd waren met verschillende gunsten. Hij, die voor hen meer gedaan had dan voor alle andere volken, kon met recht nu ook van hen meer verwachten.

3. Het slot van deze wet, vers 46, 47. Dit is de wet van de beesten en van het gevogelte, enz. Deze wet was voor hen een eeuwige inzetting, dat is: zolang als die bedeling duurde, maar onder het Evangelie vinden wij haar uitdrukkelijk herroepen door een stem van de hemel, die tot Petrus kwam, Handelingen 10:15, zoals zij tevoren reeds op krachtige wijze met de andere inzettingen "dingen, welke alle verderven door het gebruik, raak niet, en smaak niet, en roer niet aan," Colossenzen 2:21, 22, ter zijde was gezet door de dood van Christus. En nu zijn wij er zeker van, dat "de spijze ons Gode niet aangenaam maakt," 1 Corinthiërs 8:8. en dat "geen ding onrein is in zichzelf," Romeinen 14:14, en dat "hetgeen de mond ingaat de mens niet verontreinigt," Mattheüs 15:11, "maar hetgeen de mond uitgaat, hetgeen uit zijn hart voortkomt."
Laat ons daarom:
a. God danken dat wij niet onder dit juk zijn, maar dat ons alle schepsel Gods als goed is veroorloofd, en dat niets geweigerd moet worden.
b. Staan in de vrijheid, waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt, en ons wachten voor de leringen, die ons gebieden ons van spijzen te onthouden, en aldus Mozes zouden willen doen herleven, 1 Timotheüs 4:3, 4.
c. Streng en nauwgezet matig zijn in het gebruik van de goede schepselen, die God ons toegestaan heeft. Heeft Gods wet ons vrijheid gegeven, laten wij dan ons zelf in toom houden, en nooit spijs gebruiken zonder vrees, opdat onze tafel ons niet tot een valstrik wordt. "Zet u het mes op de keel, als gij een gulzig mens zijt," en "begeer zijn lekkernijen niet want het is bedrieglijke spijs," Spreuken 23:2, 3. De natuur is met weinig tevreden, de genade met nog minder, maar de begeerlijkheid met niets.

HOOFDSTUK 12

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Wanneer een vrouw zaad gegeven, en een knechtje gebaard zal hebben, zo zal zij zeven dagen onrein zijn; volgens de dagen der afzondering harer krankheid zal zij onrein zijn. 3 En op de achtsten dag zal het vlees zijner voorhuid besneden worden. 4 Daarna zal zij drie en dertig dagen blijven in het bloed harer reiniging; niets heiligs zal zij aanroeren, en tot het heiligdom zal zij niet komen, totdat de dagen harer reiniging vervuld zijn. 5 Maar indien zij een meisje gebaard zal hebben, zo zal zij twee weken onrein zijn, volgens haar afzondering; daarna zal zij zes en zestig dagen blijven in het bloed harer reiniging. 6 En als de dagen harer reiniging voor de zoon, of voor de dochter, vervuld zullen zijn, zo zal zij een eenjarig lam ten brandoffer, en een jonge duif, of tortelduif, ten zondoffer brengen, voor de deur van de tent der samenkomst, tot de priester. 7 Die zal dat offeren voor het aangezicht des HEEREN, en zal voor haar verzoening doen, zo zal zij rein zijn van de vloed haars bloeds. Dit is de wet dergene, die een knechtje of meisje gebaard heeft. 8 Maar indien haar hand niet genoeg voor een lam vindt, zo zal zij twee tortelduiven, of twee jonge duiven nemen, een ten brandoffer, en een ten zondoffer; en de priester zal voor haar verzoening doen; zo zal zij rein zijn.

Na de wet over de reine en onreine spijzen, komt de wet over de reine en onreine personen, en in dit hoofdstuk de eerste over de ceremoniële wet van vrouwen als zij kinderen gebaard hebben, vers 1 - 3, over haar reiniging van die onreinheid, vers 6 - 8.

Leviticus 12:1 - 5

De wet verklaart hier vrouwen in het kraambed ceremonieel onrein. De Joden zeggen: "De wet strekte zich zelfs uit tot vrouwen, die een miskraam gehad hebben, indien het geslacht van het kind herkend kon worden."

1. Onmiddellijk na de geboorte van het kind was er een tijd van strenge afzondering, die voor een zoon zeven dagen, en voor een dochter veertien dagen duurde, vers 2,5. Gedurende die dagen moest zij afgezonderd blijven van haar man en haar vrienden, en de personen, die haar noodzakelijkerwijs verzorgden, waren ceremonieel onrein, wat een reden was waarom de zonen niet voor de achtste dag besneden werden, omdat zij deelden in de onreinheid van de moeder gedurende de dagen van haar afzondering.

2. Er was nog langere tijd bepaald voor haar reiniging, nog drie en dertig dagen, dus tezamen veertig dagen, indien het een zoon was, en dubbel zoveel indien het een dochter was, vers 4, 5. Gedurende die tijd moest zij slechts afgezonderd blijven van het heiligdom en was haar verboden van het pascha te eten of van een dankoffer, of, zo zij de vrouw was van een priester, om iets te eten van hetgeen "heiligheid des Heeren" was. Waarom die tijd voor een dochter dubbel was van de tijd voor een zoon, daarvan kan ik geen andere reden aanduiden dan de wil van de wetgever, in Christus Jezus is er geen verschil tussen man en vrouw, Galaten 3:28. Maar deze ceremoniële onreinheid van vrouwen in het kinderbed duidde de besmetting aan van de zonde, waarin wij allen ontvangen en geboren zijn, Psalm 51:7. Want als de wortel onrein is, dan is ook de tak onrein. Wie zal een reine geven uit de onreine? Indien de zonde niet gekomen was, dan zou al hetgeen voortkwam uit die grote zegen: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, met niets dan reinheid en eer gepaard zijn gegaan, maar nu de menselijke natuur ontaard is, is de voortplanting van die natuur aldus onder het merk van ongenoegen gekomen vanwege de zonde en het bederf, die ermee voortgeplant worden, en als herinnering aan de vloek over de vrouw die de eerste was in de overtreding: Dat zij met smart (waarbij hier ook nog schande gevoegd is) kinderen zal baren. En de uitsluiting van de vrouw gedurende zoveel dagen van het heiligdom en van het delen in heilige zaken betekende dat ons oorspronkelijk bederf, de zonde, die wij met ons in de wereld hebben gebracht, ons voor altijd van het genot van God en Zijn gunst zou hebben buitengesloten, indien Hij niet genadig in onze reiniging had voorzien.

Leviticus 12:6 - 8
Als de tijd gekomen was wanneer een vrouw, die een kind gebaard had, wederom in het heiligdom mocht komen, dan mocht zij er niet ledig komen, maar moest haar offerande brengen, vers 6.

1. Tot brandoffer een lam, indien zij hiertoe instaat was, maar zo zij arm was, een duif, moest zij offeren in dankbaarheid aan God voor de haar betoonde genade, waardoor zij veilig door de smarten van het baren en alle gevaren van het kinderbed is heengekomen, alsmede in de begeerte en hoop van Gods verdere gunst en genade over haar en haar kind. Als een kind geboren wordt, dan is er blijdschap en hoop, en daarom was het passend dit offer te brengen, dat van algemene aard was, want voor hetgeen, waarin wij ons verblijden, moeten wij dankzegging brengen, en voor hetgeen wij hopen moeten wij bidden. Daarbij moet zij ook: 2. Een zondoffer brengen, dat voor rijken en armen hetzelfde moet wezen, een tortelduif of een jonge duif, want welk verschil er ook mocht bestaan tussen rijken en armen ten aanzien van de dankoffers, de zondoffers, de offers ter verzoening, zijn voor beide gelijk. Dit zondoffer was bestemd, hetzij:

a. Om haar reiniging van deze ceremoniële reiniging te voltooien, die, hoewel in zichzelf niet zondig toch een beeld was van de zedelijke onreinheid, of:
b. Om verzoening te doen over wat werkelijke zonde was, hetzij een onmatige begeerte naar de zegen van kinderen, of wel ontevredenheid en ongeduld onder de smarten van het baren. Het is alleen door Christus, het grote zondoffer, dat het bederf van onze natuur weggenomen wordt, en daaraan hebben wij het te danken, dat wij niet voor altijd buitengesloten zijn van het heiligdom en van het eten van het heilige. Volgens deze wet bevinden wij dat de moeder van onze gezegende Heiland, hoewel Hij niet, evenals anderen, in zonde ontvangen was, toch de dagen van haar reiniging vervuld heeft, en toen haar Zoon, daar Hij een eerstgeborene was, de Heere heeft voorgesteld, en daarbij haar offer bracht, "een paar tortelduiven," Lukas 2:22 - 24. Zó arm waren Jozef en Maria dat zij niet in staat waren een lam als brandoffer te brengen, en zó vroeg is Christus onder de wet gesteld, ten einde hen te verlossen, die onder de wet waren. De zedelijkheid van deze wet verplicht de vrouwen, die door God met kinderen gezegend zijn, met dankbaarheid Gods goedheid jegens haar te erkennen, erkennende die goedheid en die zegen onwaardig te zijn, en (hetgeen de beste reiniging is van de vrouwen, die zalig worden, kinderen barende) 1 Timotheüs 2:15, te blijven in het geloof en liefde, en heiligmaking met matigheid, want dit zal de Heere meer behagen dan de tortelduiven of de jonge duiven.

HOOFDSTUK 13

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 2 Een mens, als in het vel zijns vleses een gezwel, of gezweer, of witte blaar zal zijn, welke in het vel zijns vleses tot een plaag der melaatsheid zou worden, hij zal dan tot de priester Aäron, of tot een uit zijn zonen, de priesteren, gebracht worden. 3 En de priester zal de plaag in het vel des vleses bezien; zo het haar in die plaag in wit veranderd is, en het aanzien der plaag dieper is dan het vel zijns vleses, het is de plaag der melaatsheid; als de priester hem bezien zal hebben, dan zal hij hem onrein verklaren. 4 Maar zo de blaar in het vel zijn vleses wit is, en haar aanzien niet dieper is dan het vel, en het haar niet in wit veranderd is, zo zal de priester hem, die de plaag heeft, zeven dagen opsluiten. 5 Daarna zal de priester op de zevenden dag hem bezien; indien, ziet, de plaag, naar dat hij zien kan, is staande gebleven, en de plaag in het vel niet uitgespreid is, zo zal de priester hem zeven andere dagen opsluiten. 6 En de priester zal hem andermaal op de zevenden dag bezien; indien, ziet, de plaag ingetrokken, en de plaag in het vel niet uitgespreid is, zo zal de priester hem rein verklaren; het was een verzwering; en hij zal zijn klederen wassen, zo is hij rein. 7 Maar zo de verzwering in het vel ganselijk uitgespreid is, nadat hij aan de priester tot zijn reiniging zal vertoond zijn, zo zal hij andermaal aan de priester vertoond worden. 8 Indien de priester merken zal, dat, ziet, de verzwering in het vel uitgespreid is, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is melaatsheid. 9 Wanneer de plaag der melaatsheid in een mens zal zijn, zo zal hij tot de priester gebracht worden. 10 Indien de priester merken zal, dat, ziet, een wit gezwel in het vel is, hetwelk het haar in wit veranderd heeft, en gezondheid van levend vlees in dat gezwel is; 11 Dat is een verouderde melaatsheid in het vel zijns vleses; daarom zal hem de priester onrein verklaren; hij zal hem niet doen opsluiten, want hij is onrein. 12 En zo de melaatsheid in het vel ganselijk uitbot, en de melaatsheid het gehele vel desgenen, die de plaag heeft, van zijn hoofd tot zijn voeten, bedekt heeft, naar al het gezicht van de ogen des priesters; 13 En de priester merken zal, dat, ziet, de melaatsheid zijn gehele vlees bedekt heeft, zo zal hij hem, die de plaag heeft, rein verklaren; zij is geheel in wit veranderd; hij is rein. 14 Maar ten welken dage levend vlees daarin gezien zal worden, zal hij onrein zijn. 15 Als dan de priester dat levende vlees gezien zal hebben, zal hij hem onrein verklaren; dat levende vlees is onrein; het is melaatsheid. 16 Of als dat levende vlees verkeert, en in wit veranderd zal worden, zo zal hij tot de priester komen. 17 Als de priester hem bezien zal hebben, dat, ziet, de plaag in wit veranderd is, zo zal de priester hem, die de plaag heeft, rein verklaren; hij is rein. 18 Het vlees ook, als in deszelfs vel een zweer zal geweest zijn, zo het genezen is; 19 En in de plaats van die zweer een wit gezwel, of een witte roodachtige blaar worden zal, zo zal het aan de priester vertoond worden. 20 Indien de priester merken zal, dat, ziet, haar aanzien lager is dan het vel, en derzelver haar in wit veranderd is, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is de plaag der melaatsheid, zij is door de zweer uitgebot. 21 Wanneer nu de priester die bezien zal hebben, dat, ziet, geen wit haar daaraan is, en die niet lager dan het vel, maar ingetrokken is, zo zal de priester hem zeven dagen opsluiten. 22 Zo zij daarna gans in het vel uitgespreid zal zijn, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is de plaag. 23 Maar indien de blaar in haar plaats zal staande blijven, niet uitgespreid zijnde, het is de roof van die zweer, zo zal de priester hem rein verklaren; 24 Of wanneer in het vel des vleses een vurige brand zal geweest zijn, en het gezonde van dien brand een witte roodachtige of witte blaar is; 25 En de priester die gezien zal hebben, dat, ziet, het haar op de blaar in wit veranderd is, en haar aanzien dieper is dan het vel; het is melaatsheid, door de brand is zij uitgebot; daarom zal hem de priester onrein verklaren; het is de plaag der melaatsheid. 26 Maar indien de priester die merken zal, dat, ziet, op de blaar geen wit haar is, en zij niet lager dan het vel, maar ingetrokken is, zo zal de priester hem zeven dagen opsluiten. 27 Daarna zal de priester hem op de zevenden dag bezien; indien zij gans uitgespreid is in het vel, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is de plaag der melaatsheid. 28 Maar indien de blaar in haar plaats staande zal blijven, noch in het vel uitgespreid, maar ingetrokken zal zijn, het is een gezwel van de brand; daarom zal de priester hem rein verklaren, want het is de roof van de brand. 29 Verder, als in een man of vrouw een plaag zal zijn in het hoofd, of in de baard; 30 En de priester de plaag zal bezien hebben, dat, ziet, haar aanzien dieper is dan het vel, en geelachtig dun haar daarop is, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is schurftheid, het is melaatsheid van het hoofd of van de baard. 31 Maar als de priester de plaag der schurftheid zal bezien hebben, dat, ziet, haar aanzien niet dieper is dan het vel, en geen zwart haar daarop is, zo zal de priester hem, die de plaag der schurftheid heeft, zeven dagen doen opsluiten. 32 Daarna zal de priester die plaag op de zevenden dag bezien; indien, ziet, de schurftheid niet uitgespreid, en daarop geen geelachtig haar is, noch het aanzien der schurftheid dieper dan het vel is;

33 Zo zal hij zich scheren laten; maar de schurftheid zal hij niet scheren; en de priester zal hem, die de schurftheid heeft, andermaal zeven dagen doen opsluiten. 34 Daarna zal de priester die schurftheid op de zevenden dag bezien; indien, ziet, de schurftheid in het vel niet uitgespreid is, en haar aanzien niet dieper is dan het vel, zo zal de priester hem rein verklaren; en hij zal zijn klederen wassen, en rein zijn. 35 Maar indien de schurftheid in het vel gans uitgespreid is, na zijn reiniging; 36 En de priester hem zal bezien hebben, dat, ziet, de schurftheid in het vel uitgespreid is, de priester zal naar het geelachtig haar niet zoeken; hij is onrein. 37 Maar indien die schurftheid, naar dat hij zien kan, is staande gebleven, en zwart haar daarop gewassen is, die schurftheid is genezen, hij is rein; daarom zal de priester hem rein verklaren. 38 Verder als een man, of vrouw, aan het vel van hun vlees blaren zullen hebben, witte blaren; 39 En de priester zal gemerkt hebben, dat, ziet, ingetrokken witte blaren in het vel van hun vlees zijn; het is een witte puist in het vel uitgebot, hij is rein. 40 En als een man zijn hoofdhaar zal uitgevallen zijn, hij is kaal, hij is rein. 41 En zo van de zijde zijns aangezichts het haar van zijn hoofd zal uitgevallen zijn, hij is bles, hij is rein. 42 Maar zo in de kaalheid, of in de blesse, een witte roodachtige plaag is, dat is melaatsheid, uitbottende in zijn kaalheid, of in zijn blesse. 43 Als de priester hem zal bezien hebben, dat, ziet, het gezwel van die plaag in zijn kaalheid, of blesse, wit roodachtig is, gelijk het aanzien der melaatsheid van het vel des vleses; 44 Die man is melaats, hij is onrein; de priester zal hem ganselijk onrein verklaren, zijn plaag is op zijn hoofd. 45 Voorts zullen de klederen des melaatsen, in wien die plaag is, gescheurd zijn, en zijn hoofd zal ontbloot zijn, en hij zal de bovenste lip bewimpelen; daartoe zal hij roepen: Onrein, onrein! 46 Al de dagen, in welke deze plaag aan hem zal zijn, zal hij onrein zijn; onrein is hij, hij zal alleen wonen; buiten het leger zal zijn woning wezen. 47 Verder als aan een kleed de plaag der melaatsheid zal zijn, aan een wollen kleed, of aan een linnen kleed, 48 Of aan de scheerdraad, of aan de inslag van linnen, of van wol, of aan vel, of aan enig vellenwerk; 49 En die plaag aan het kleed, of aan het vel, of aan de scheerdraad, of aan de inslag, of aan enig vellentuig, groenachtig of roodachtig is; het is de plaag der melaatsheid; daarom zal zij de priester vertoond worden. 50 En de priester zal de plaag bezien; en hij zal hetgeen de plaag heeft, zeven dagen doen opsluiten. 51 Daarna zal hij op de zevenden dag de plaag bezien; zo de plaag uitgespreid is aan het kleed, of aan de scheerdraad, of aan de inslag, of aan het vel, tot wat werk dat vel zou mogen gemaakt zijn, die plaag is een knagende melaatsheid, het is onrein. 52 Daarom zal hij dat kleed, of die werpte, of dien inslag van wol, of van linnen, of alle vellentuig, waarin die plaag zal zijn, verbranden; want het is een knagende melaatsheid; het zal met vuur verbrand worden. 53 Doch indien de priester zal zien, dat, ziet, de plaag aan het kleed, of aan de scheerdraad, of aan de inslag, of aan enig vellentuig niet uitgespreid is; 54 Zo zal de priester gebieden, dat men hetgeen, waaraan die plaag is, wasse, en hij zal dat andermaal zeven dagen doen opsluiten. 55 Als de priester, nadat het gewassen is, de plaag zal bezien hebben, dat, ziet, de plaag haar gedaante niet veranderd heeft, en de plaag niet uitgespreid is, het is onrein, gij zult het met vuur verbranden; het is een ingraving aan zijn achterste of aan zijn voorste zijde. 56 Indien nu de priester merken zal, dat, ziet, die plaag, nadat zij zal gewassen zijn, ingetrokken is; dan zal hij ze van het kleed, of van het vel, of van de scheerdraad, of van de inslag afscheuren. 57 Maar zo zij nog aan het kleed, of aan de scheerdraad, of aan de inslag, of aan enig vellentuig, gezien wordt, het is uitbottende melaatsheid; gij zult hetgeen, waaraan de plaag is, met vuur verbranden. 58 Maar het kleed, of de werpte, of de inslag, of alle vellentuig, dat gij gewassen zult hebben, als de plaag daarvan geweken zal zijn, dat zal andermaal gewassen worden, en het zal rein zijn. 59 Dit is de wet van de plaag der melaatsheid, van een wollen of linnen kleed, of een werpte, of een inslag, of alle vellentuig, om dat rein te verklaren, of onrein te verklaren.

De nu volgende onreinheid naar de ceremoniële wet is die van de melaatsheid, waaromtrent de wet zeer uitvoerig en nauwkeurig is, de ontdekking er van in dit hoofdstuk, en de reiniging van de melaatse in het volgende. In de hele Levietische wet is er nauwelijks iets, dat zoveel plaats inneemt als dit.

I. Er worden hier regels gegeven, waarnaar de priester moest oordelen of iemand al of niet door melaatsheid was aangetast, naar de verschijnselen die hij waarnam.

1. Naar het een zwelling, een zweer of witte blaar is, vers 1 - 17.
2. Als het een zweer is vers 18 - 23.

3. Als er ontsteking is, vers 24 - 28.
4. Als het in het hoofd of in de baard is, vers 29 37.
5. Als het een witte blaar is, vers 38, 39.
6. Als het een kaal hoofd is, vers 40 - 44.

II. Aanwijzingen hoe met de melaatse gehandeld moet worden, vers 45, 46.
III. Over melaatsheid in kledingstukken, vers 47 - 59.

Leviticus 13:1 - 17
Over de plaag van de melaatsheid kunnen wij in het algemeen opmerken:
1. Dat het veeleer een onreinheid was dan een ziekte, zij werd tenminste door de wet zo beschouwd, en daarom worden er geen artsen, maar priesters voor gebruikt. Van Christus wordt gezegd, dat Hij de melaatsen reinigde, niet dat Hij hen genas. Wij lezen van niemand, die aan melaatsheid stierf, zij heeft hen, die er door aangetast waren, veeleer levend begraven, door hen ongeschikt te maken voor de omgang met anderen, behalve van hen, die er ook zelf onder leden. Maar er bestaat een overlevering, volgens welke de Farao, die Mozes zocht te doden, de eerste was, die ooit door melaatsheid was aangetast, en dat hij er aan stierf. Zij wordt gezegd zich het eerst in Egypte vertoond te hebben, vanwaar zij zich naar Syrië verspreidde. Zij was wèl bekend aan Mozes, toen hij zijn hand in zijn boezem stak en er haar melaats uittrok.

2. Dat het een plaag was, onmiddellijk door de Gods hand gezonden, en geen natuurlijke oorzaken had, zoals andere krankheden, en dus naar de wet van God behandeld moest worden. De melaatsheid van Mirjam, van Gehazi en van koning Uzzia waren alle de straf voor een bijzondere zonde, en indien dit over het algemeen zo was, dan was het niet te verwonderen, dat men zich zoveel moeite gaf om haar van een gewone kwaal te onderscheiden, opdat niemand beschouwd zou worden als onder dit buitengewone teken van Gods misnoegen te zijn, dan zij met wie dit werkelijk zo was.

3. Dat het een plaag was, die nu niet meer bekend is in de wereld, wat thans algemeen melaatsheid genoemd wordt, is van een heel andere aard. Deze scheen als een bijzondere geselroede bestemd te zijn geweest voor de zondaren uit die tijden en plaatsen. De Joden behielden de afgodische gewoonten, die zij in Egypte hadden geleerd, en daarom heeft God rechtvaardig deze en sommige andere van de Egyptische krankheden hen doen volgen. Toch lezen wij ook van Naäman, de Syriër, die melaats was, 2 Koningen 5:1.

4. Dat er andere ongesteldheden van het lichaam zijn, die zeer veel op melaatsheid lijken, maar het niet zijn, waardoor een mens pijnlijk en afzichtelijk wordt voor anderen, maar toch naar de wet niet onrein is. Met recht wordt ons lichaam een vernederd lichaam genoemd, daar het de zaden in zich draagt van zo veel krankheden, waardoor het leven van zovelen verbitterd wordt.

5. Dat het beoordelen er van aan de priesters werd overgelaten. Melaatsen werden beschouwd als gebrandmerkt door de gerechtigheid Gods, en daarom werd het overgelaten aan Zijn dienstknechten, de priesters, die verondersteld werden Zijn kenmerk het best te kennen, om te verklaren wie melaats was, en wie het niet was. En de Joden zeggen: "Ieder priester, al zou hij ook wegens het een of andere lichaamsgebrek onbevoegd zijn, om in het heiligdom te komen, zou een oordeel kunnen uitspreken over melaatsheid, mits het gebrek niet in zijn oog zij. En hij zou", (zeggen zij) geen gewoon persoon kunnen nemen om hem bij het onderzoek behulpzaam te zijn, doch alleen de priester moest het oordeel uitspreken."

6. Dat het een beeld was van de zedelijke besmetting van de zonde, waardoor lichaam en ziel verontreinigd worden, en die de melaatsheid is van de ziel, het geweten verontreinigende, en waarvan Christus alleen ons kan reinigen. Want hierin overtreft de kracht van Zijn genade oneindig die van het wettische priesterschap, daar de priester de melaatse slechts kon overtuigen, (want door de wet is de kennis van de zonde) maar Christus kan de melaatse genezen, Hij kan de zonde wegnemen," Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen" hetgeen meer was dan de priesters konden doen, Mattheüs 8:2. Sommigen denken dat de melaatsheid niet zozeer zonde in het algemeen betekende als wel een toestand van zonde, waardoor de mensen gescheiden worden van God, een ergerlijke zonde, om welke de mensen buitengesloten moeten worden van de gemeenschap van de gelovigen. Het is een zeer gewichtig, maar zeer moeilijk werk om over onze geestelijke toestand te oordelen, allen hebben wij reden om onszelf te verdenken daar wij ons bewust zijn van zweren en vlekken, maar rein of onrein, dat is nu de vraag. Een mens kan een verzwering hebben, en toch rein zijn vers 6, de besten hebben hun zwakheden, maar gelijk er zekere tekenen waren, waaraan geweten kon worden dat het melaatsheid was, zo zijn er ook karakters, die in een geheel bittere gal en samenknoping van de ongerechtigheid zijn, en het is het werk van de leraren om het oordeel van de melaatsheid uit te spreken en diegenen behulpzaam te zijn in het onderzoek naar hun geestelijke staat, die zichzelf wantrouwen en hen naar bevind van zaken rein of onrein te verklaren, de zonden te houden of te vergeven. Vandaar dat gezegd is dat de sleutelen van het koninkrijk der hemelen hun gegeven zijn, omdat zij het kostelijke van het snode moeten onderscheiden, en oordelen wie, als rein, geschikt is, om van de heilige dingen te eten, en wie, als onrein er van buitengesloten moeten worden.

(1). Verscheidene regels worden hier gegeven, waarnaar de priester zijn oordeel moet uitspreken.
a. Indien de zweer slechts ter diepte van de huid is, dan kon men hopen, dat het geen melaatsheid was, vers 4. Maar zo zij dieper was dan de huid, dan moest de aangetaste onrein worden verklaard, vers 3. De zwakheden, die nog bestaanbaar zijn met genade, dringen niet diep door tot de ziel, met het gemoed dient het kind Gods dan nog de wet Gods "en naar de inwendige mens heeft hij er vermaak in," Romeinen 7:22, 26. Maar indien de zaak eigenlijk erger is dan zij er uitziet, en het inwendige aangetast is, dan is er gevaar bij.

b. Indien de plaag is staande gebleven, niet uitgespreid is, dan is het geen melaatsheid, vers 5, 6. Maar zo de verzwering in het vel geheel uitgespreid is, en dit na verschillende bezichtigingen blijft doen, dan is het een slecht geval, vers 7, 8. Als de mensen niet slechter worden, maar zich weerhouden en niet voortgaan op de weg van de zonde, en hun bederf tenonder houden, dan kan men hopen dat zij beter zullen worden, maar als de zonde veld wint en zij iedere dag slechter worden, dan gaan zij bergafwaarts.

c. Indien er wild vlees in het levende gezwel is, dan behoeft de priester niet te wachten met zijn oordeel, het is voorzeker melaatsheid, vers 10, 11. En er is ook geen stelliger aanduiding van de slechtheid van iemands geestelijke staat, dan het zwellen van het hart in eigenwaan, behouwen in het vlees, het weerstaan van de bestraffing van het woord en het twisten van de Geest.

d. Indien de uitslag - waarin die dan ook bestond - het gehele vel van het hoofd tot de voeten bedekt heeft, dan was het geen melaatsheid, vers 12, 13, want het was een blijk dat de levensdelen gezond en sterk waren en de natuur zichzelf helpt alles uitwerpende wat lastig en schadelijk is. Ingeval van pokziekte is er hoop als de pokken goed uitkomen, en als de mensen openhartig hun zonden belijden en ze niet verbergen dan is er geen gevaar in vergelijking met

het gevaar van hen, die hun zonden bedekken. Sommigen leiden hier uit af, dat er meer hoop is voor openlijke zondaars dan voor schijnheiligen. De tollenaren en hoeren zijn voor de schriftgeleerden en Farizeeën het koninkrijk van de hemelen binnengegaan. In een zeker opzicht is het plotselinge uitbreken van hartstochten, hoewel erg genoeg, niet zo gevaarlijk als verborgen boosaardigheid. Anderen trekken er de lering uit dat, zo wij onszelf oordelen wij niet geoordeeld zullen worden als wij zien en erkennen dat er geen gezondheid in ons is, niets geheel is in ons vlees, vanwege de zonde dan zullen wij genade vinden in de ogen des Heeren.

(2). De priester moet zich tijd geven om zijn oordeel te vormen, en het niet haastig of roekeloos doen. Als de zaak er verdacht uitziet dan moet hij de patiënt zeven dagen opsluiten, en daarna nog zeven dagen, opdat zijn oordeel naar waarheid zij. Dit leert aan allen, aan leraren zowel als aan gemeenteleden, niet haastig te zijn in hun oordeel en bestraffing, niets of niemand te oordelen voor de tijd. Zo de zonden van sommige mensen voorgaan aan hun veroordeling, van sommige anderen volgen zij na, en zo is het ook met de goede werken van de mensen, zo laat dan niets haastig gedaan worden, 1 Timotheüs 5:22, 24, 25.

(3). Indien de verdachte persoon rein bevonden wordt, dan moet hij toch zijn kleren wassen, vers 6, omdat hij onder verdenking is geweest, en datgene in hem was, wat grond gaf aan de verdenking. Wij hebben het nodig van onze vlekken gewassen te worden in het bloed van Christus, al zijn het ook geen vlekken van melaatsheid, want wie kan zeggen: ik ben rein van zonde, al zijn er ook zodanigen, die door genade rein zijn van grote overtredingen.

Leviticus 13:18 - 37
Hier wordt aan de priester instructie gegeven omtrent het oordeel, dat hij heeft uit te spreken, als er melaatsheid blijkt, hetzij:
1. In een oude zweer, of gezwel, dat genezen was, vers 18 en verv. Als oude zweren, die genezen schenen te zijn, weer uitbreken, dan is het te vrezen dat er melaatsheid in is, in hetzelfde gevaar verkeren zij, die, na ontkomen te zijn aan de besmetting van de wereld, er weer ingewikkeld, en er door overwonnen worden. Of:

2. In een vurige brand, of toevallige ontsteking. De brand van twist en tweedracht blijkt dikwijls de aanleiding tot het ontstaan en het uitbreken van dat bederf, dat voor het aangezicht van de mensen getuigt, dat zij onrein zijn.

3. In hoofdzeer. En hierin hing het oordeel gewoonlijk van een zeer kleine zaak af. Indien het haar in de zere plaats zwart was, dan was dat een teken van gezondheid, zo het geel was was het een aanduiding van melaatsheid vers 30 - 37. De andere regels voor deze gevallen zijn gelijk aan die welke tevoren genoemd zijn. Bij het lezen van al die verschillende soorten van kwalen en krankheden zal het ons goed zijn:
a. De rampspoedige toestand te betreuren van het menselijk leven, dat aan zoveel ellende is blootgesteld. Door welk een massa van kwalen zijn wij van alle kanten omgeven, en alle zijn zij door de zonde in de wereld gekomen.
b. Gode onze dank toe te brengen, indien Hij ons nooit met enige van die krankheden heeft bezocht. Als ons lichaamsgestel krachtig en gezond is, dan zijn wij gehouden en verplicht God te verheerlijken met ons lichaam.

Leviticus 13:38 - 46
Wij hebben hier:
1. Het beding dat geen sproetig vel of een kaal hoofd voor melaatsheid moet aangezien worden, vers 38 - 41. Ieder lichaamsgebrek moet niet terstond voor een verontreiniging naar

de ceremoniële wet verklaard worden. Elisa werd uitgejouwd om zijn kaal hoofd, 2 Koningen 2:23, maar die hem er om bespotten waren de kinderen van Bethel, die de oordelen van hun God niet kenden.

2. Een bijzonder brandmerk op melaatsheid, die in een kaal hoofd uitbotte, vers 44. De priester zal hem geheel onrein verklaren, zijn plaag is op zijn hoofd. Als de melaatsheid van de zonde het hoofd heeft aangetast, als het oordeel verdorven is, als slechte beginselen, die slechte praktijken ondersteunen, aangenomen worden, dan is dit een uiterste onreinheid, waarvan slechts weinigen genezen worden, zuiverheid in het geloof houdt de melaatsheid uit het hoofd, en behoedt de consciëntie er voor om schipbreuk te lijden.

3. Aanwijzingen hoe met de melaatse gehandeld moet worden. Nadat de priester hem plechtig onrein heeft verklaard, moet de melaatse: zichzelf onrein noemen, vers 45. Hij moet de houding aannemen van een rouwbedrijvende, en roepen: Onrein, onrein! De melaatsheid zelf was geen zonde, maar zij was een droevig teken van Gods misnoegen, en een zware beproeving voor hem, die zich dAäronder bevond. Het was een smaad voor zijn naam, bracht zijn werk in de wereld tot stilstaan, sneed hem af van de omgang met vrienden en bloedverwanten, veroordeelde hem tot ballingschap totdat hij gereinigd was, sloot hem buiten van het heiligdom, in een woord: het was de vernietiging van al zijn genot of genoegen in de wereld. Heman schijnt of een melaatse geweest te zijn, of de treurige toestand van een melaatse beschreven te hebben, Psalm 88:9 en verv.

Daarom moet hij:
a. Zich vernederen onder de machtige hand van God, tegenover zijn onreinverklaring door de priester niet volhouden dat hij rein is, maar God rechtvaardigen en de straf van zijn ongerechtigheid dragen. Hij moet dit te kennen geven door zijn kleren te scheuren, zijn hoofd te ontbloten en zijn bovenlip te bedekken, alle tekenen van schande en beschaamdheid des aangezichts in nadrukkelijke en krachtige betekenis van de verfoeiing van zichzelf en van de zelfvernedering, die het hart van boetvaardigen moet vervullen, en wier taal de taal is van zelfbeschuldiging en zelfveroordeling. Aldus moeten wij de schande dragen, die ons toekomt, en met een verbroken hart ons bij onze ware naam noemen: onrein, onrein, het hart onrein, het leven onrein, onrein door het oorspronkelijk bederf, onrein door gedane overtreding, onrein en daarom waardig om voor altijd buitengesloten te worden van gemeenschap met God en alle hoop om in Hem gelukkig te zijn. Wij "allen zijn als een onreine," Jesaja 64:6, en dus verloren, als de oneindige genade niet tussenbeide treedt.

b. Hij moet anderen waarschuwen om niet tot hem te naderen. Overal waar hij heengaat, moet hij hun, die hij op een afstand ziet, toeroepen: "Ik ben onrein, onrein, hoedt u om mij aan te raken." Niet dat de melaatsheid besmettelijk was, maar door de aanraking van een melaatse werd men volgens de ceremoniële wet onrein. Ieder had er dus voor te zorgen die aanraking te vermijden, en de melaatse zelf moest waarschuwen voor het gevaar. En dit was alles wat de wet kon doen, omdat zij door het vlees krachteloos was, zij leerde de melaatse onrein, onrein roepen, maar het Evangelie heeft aan de melaatsen een andere kreet op de lippen gelegd, Lukas 17:12, 13, waar wij vinden, dat tien melaatsen met luider stem riepen: "Jezus, Meester ontferm U onzer!" De wet toont ons slechts onze ziekte, het Evangelie toont ons hulp in Christus.

c. Hij moest dan buitengesloten worden uit het leger, en later, toen zij in Kanaän kwamen, buiten de stad, buiten het vlek of dorp, waar hij woonde, en alleen wonen vers 46, zich met niemand vergezellende dan met hen, die evenals hij melaats waren. Toen koning Uzzia

melaats werd, werd hij uit zijn paleis gebannen, en "woonde hij in een afgezonderd huis," 2 Kronieken 26:21. Zie ook 2 Koningen 7:3. Dit was een beeld van reinheid, die in de Evangeliekerk bewaard moet worden door de plechtige buitensluiting van ergerlijke zondaren, die zich niet willen verbeteren, uit de gemeenschap van de gelovigen. Doet gij deze boze uit ulieden weg, 1 Corinthiërs 5:13.

Leviticus 13:47 - 59
Dit is de wet betreffende de plaag van de melaatsheid in een kleed, hetzij van linnen of van wol. Melaatsheid in een kleed, met duidelijke tekenen er van: verandering van kleur, de stof als weggevreten, in een bijzonder deel van het kleed, toenemende als het weggesloten wordt, en er niet door wassen uit te verwijderen, dat is ons thans ten enenmale onverklaarbaar. De geleerden erkennen dat het een teken en wonder was in Israël, een buitengewone straf, opgelegd door Gods macht, als een teken van groot misnoegen over een persoon of huisgezin.

1. De wijze van behandeling was tamelijk gelijk aan die van een melaats persoon. Het kleed, verdacht van besmetting, moest niet terstond verbrand worden, al zou dit misschien geen groot verlies zijn geweest, want nooit moet een oordeel op een bloot vermoeden worden uitgesproken, maar de priester vertoond worden. Indien er, na onderzoek, een melaatse plek in blijkt te zijn, (de Joden zeggen: al was zij niet groter dan een boon) dan moest het verbrand worden, of tenminste dat deel er van waar de vlek in was, vers 52, 57. Als de oorzaak van de verdenking was weggenomen, dan moest het kleed gewassen worden waarna het weer gebruikt kon worden, vers 58.

2. Ook de betekenis was tamelijk gelijk, namelijk om aan te duiden welk een groot kwaad er is in de zonde, zij verontreinigt niet slechts de consciëntie van de zondaar, maar brengt onreinheid in alles wat hij doet en geniet en heeft. "De bevlekte en ongelovige is geen ding rein," Titus 1:15. En ons wordt hiermee geleerd "ook de rok te haten, die van het vlees besmet is," Judas: 23. Zij, die hun kleren tot dienstknechten maken van hun hoogmoed en begeerlijkheid, kunnen ze hierdoor met melaatsheid besmetten en ze ten vure doemen, Jesaja 3:18 - 24. Maar het versiersel van de verborgen mens des harten is onverderflijk, 1 Petrus 3:4. Die kleren worden nooit weggeknaagd of van de mot gegeten.

HOOFDSTUK 14

1 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Dit zal de wet des melaatsen zijn, ten dage zijner reiniging: dat hij tot de priester zal gebracht worden. 3 En de priester zal buiten het leger gaan; als de priester merken zal, dat, ziet, die plaag der melaatsheid van de melaatse genezen is; 4 Zo zal de priester gebieden, dat men voor hem, die te reinigen zal zijn, twee levende reine vogelen neme, mitsgaders cederenhout, en scharlaken, en hysop. 5 De priester zal ook gebieden, dat men de ene vogel slachte, in een aarden vat, over levend water. 6 Dien levenden vogel zal hij nemen, en het cederhout, en het scharlaken, en de hysop; en zal die, en de levenden vogel dopen in het bloed des vogels, die boven het levende water geslacht is. 7 En hij zal over hem, die van de melaatsheid te reinigen is, zevenmaal sprengen; daarna zal hij hem rein verklaren, en de levenden vogel in het open veld vliegen laten. 8 Die nu te reinigen is, zal zijn klederen wassen, en al zijn haar afscheren, en zich in het water afwassen, zo zal hij rein zijn; daarna zal hij in het leger komen, maar zal buiten zijn tent zeven dagen blijven. 9 En op de zevenden dag zal het geschieden, dat hij al zijn haar zal afscheren, zijn hoofd, en zijn baard, en de wenkbrauwen zijner ogen; ja, al zijn haar zal hij afscheren, en al zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden, zo zal hij rein zijn. 10 En op de achtsten dag zal hij twee volkomen lammeren, en een eenjarig volkomen schaap nemen, mitsgaders drie tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, en een log olie. 11 De priester nu, die de reiniging doet, zal de man, die te reinigen is, en die dingen, stellen voor het aangezicht des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst. 12 En de priester zal dat ene lam nemen, en hetzelve offeren tot een schuldoffer met de log olie; en zal die ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN bewegen. 13 Daarna zal hij dat lam slachten in de plaats, waar men het zondoffer en het brandoffer slacht, in de heilige plaats; want het schuldoffer, gelijk het zondoffer, is voor de priester; het is een heiligheid der heiligheden. 14 En de priester zal van het bloed des schuldoffers nemen, hetwelk de priester doen zal op het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en op de duim zijner rechterhand, en op de groten teen zijns rechtervoets. 15 De priester zal ook uit de log der olie nemen, en zal ze op des priesters linkerhand gieten. 16 Dan zal de priester zijn rechtervinger indopen, nemende van die olie, die in zijn linkerhand is, en zal met zijn vinger van die olie zevenmaal sprengen, voor het aangezicht des HEEREN. 17 En van het overige van die olie, die in zijn hand zal zijn, zal de priester doen op het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en op de duim zijner rechterhand, en op de groten teen zijns rechtervoets, boven op het bloed des schuldoffers. 18 Dat nog overgebleven zal zijn van die olie, die in de hand des priesters geweest is, zal hij doen op het hoofd desgenen, die te reinigen is; zo zal de priester over hem verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN. 19 De priester zal ook het zondoffer bereiden, en voor hem, die van zijn onreinheid te reinigen is, verzoening doen; en daarna zal hij het brandoffer slachten. 20 En de priester zal dat brandoffer en dat spijsoffer op het altaar offeren; zo zal de priester de verzoening voor hem doen, en hij zal rein zijn. 21 Maar indien hij arm is, en zijn hand dat niet bereikt, zo zal hij een lam ten schuldoffer, ter beweging nemen, om voor hem verzoening te doen; daartoe een tiende meelbloem, met olie gemengd, ten spijsoffer, en een log olie; 22 Mitsgaders twee tortelduiven, of twee jonge duiven, die zijn hand bereiken zal, welker ene ten zondoffer, en een ten brandoffer zijn zal. 23 En hij zal die, op de achtsten dag zijner reiniging, tot de priester brengen, aan de deur van de tent der samenkomst, voor het aangezicht des HEEREN. 24 En de priester zal het lam des schuldoffers, en de log der olie nemen; en de priester zal die ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN bewegen. 25 Daarna zal hij het lam des schuldoffers slachten, en de priester zal van het bloed des schuldoffers nemen, en doen op het rechteroorlapje desgenen, die te reinigen is, en op de duim zijner rechterhand, en op de groten teen zijns rechtervoets. 26 Ook zal de priester van die olie op des priesters linkerhand gieten. 27 Daarna zal de priester met zijn rechtervinger van die olie, die op zijn linkerhand is, sprengen, zevenmaal, voor het aangezicht des HEEREN. 28 En de priester zal van de olie, die op zijn hand is, doen aan het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en aan de duim zijner rechterhand, en aan de groten teen zijns rechtervoets, op de plaats van het bloed des schuldoffers. 29 En het overgeblevene van de olie, die in de hand des priesters is, zal hij doen op het hoofd desgenen, die te reinigen is, om de verzoening voor hem te doen, voor het aangezicht des HEEREN. 30 Daarna zal hij de ene van de tortelduiven, of van de jonge duiven bereiden, van hetgeen zijn hand bereikt zal hebben. 31 Van hetgeen zijn hand bereikt zal hebben, zal het een ten zondoffer, en het een ten brandoffer zijn, boven het spijsoffer; zo zal de priester voor hem, die te reinigen is, verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN. 32 Dit is de wet desgenen, in wien de plaag der melaatsheid zal zijn, wiens hand in zijn reiniging dat niet bereikt zal hebben.

33 Verder sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 34 Als gij zult gekomen zijn in het land van Kanaan, hetwelk Ik u tot bezitting geven zal, en Ik de plaag der melaatsheid aan een huis van dat land uwer bezitting zal gegeven hebben; 35 Zo zal hij, van wien dat huis is, komen, en de priester te kennen geven, zeggende: Het schijnt mij, alsof er een plaag in het huis ware. 36 En de priester zal gebieden, dat zij dat huis ruimen, aleer de priester komt, om die plaag te bezien, opdat niet al wat in dat huis is, onrein worde; en daarna zal de priester komen, om dat huis te bezien. 37 Als hij die plaag bezien zal, dat, ziet, die plaag aan de wanden van dat huis zijn groenachtige of roodachtige kuiltjes, en hun aanzien lager is dan die wand; 38 De priester zal uit dat huis uitgaan, aan de deur van het huis, en hij zal dat huis zeven dagen doen toesluiten. 39 Daarna zal de priester op de zevenden dag wederkeren; indien hij merken zal, dat, ziet, die plaag aan de wanden van dat huis uitgespreid is; 40 Zo zal de priester gebieden, dat zij de stenen, in welke die plaag is, uitbreken, en dezelve tot buiten de stad werpen, aan een onreine plaats; 41 En dat huis zal hij rondom van binnen doen schrabben, en zij zullen het stof, dat zij afgeschrabd hebben, tot buiten de stad aan een onreine plaats uitstorten. 42 Daarna zullen zij andere stenen nemen, en in de plaats van gene stenen brengen; en men zal ander leem nemen, en dat huis bestrijken. 43 Maar indien die plaag wederkeert, en in dat huis uitbot, nadat men de stenen uitgebroken heeft, en na het afschrabben van het huis, en nadat het zal bestreken zijn; 44 Zo zal de priester komen; als hij nu zal merken, dat, ziet, die plaag aan dat huis uitgespreid is, het is een knagende melaatsheid in dat huis, het is onrein. 45 Daarom zal men dat huis, zijn stenen, en zijn hout even afbreken, mitsgaders al het leem van het huis, en men zal het tot buiten de stad uitvoeren, aan een onreine plaats. 46 En die in dat huis gaat te enigen dage, als men hetzelve zal toegesloten hebben, zal onrein zijn tot aan de avond. 47 Die ook in dat huis te slapen ligt, zal zijn klederen wassen; insgelijks, die in dat huis eet, zal zijn klederen wassen. 48 Maar als de priester zal weder ingegaan zijn, en zal merken, dat, ziet, die plaag aan dat huis niet uitgespreid is, nadat het huis zal bestreken zijn; zo zal de priester dat huis rein verklaren, dewijl die plaag genezen is. 49 Daarna zal hij, om dat huis te ontzondigen, twee vogeltjes nemen, mitsgaders cederenhout, en scharlaken, en hysop. 50 En hij zal de enen vogel slachten in een aarden vat, over levend water. 51 Dan zal hij dat cederenhout, en dien hysop, en het scharlaken, en de levenden vogel nemen, en zal die in het bloed des geslachten vogels en in het levende water dopen; en hij zal dat huis zevenmaal besprengen. 52 Zo zal hij dat huis ontzondigen met het bloed des vogels, en met dat levend water, en met de levenden vogel, en met dat cederenhout, en met de hysop, en met het scharlaken. 53 de levenden vogel nu zal hij tot buiten de stad, in het open veld, laten vliegen; zo zal hij over het huis verzoening doen, en het zal rein zijn. 54 Dit is de wet voor alle plage der melaatsheid, en voor schurftheid; 55 En voor melaatsheid der klederen, en der huizen; 56 Mitsgaders voor gezwel, en voor gezweer, en voor blaren; 57 Om te leren, op welken dag iets onrein, en op welken dag iets rein is. Dit is de wet der melaatsheid.

Het vorige hoofdstuk schreef de priesters voor hoe een melaatse naar de ceremoniële wet onrein te verklaren, er worden geen voorschriften gegeven voor zijn genezing, maar als God hem genezen had, dan moesten de priesters, naar de voorschriften in dit hoofdstuk vervat, hem reinigen. Het geneesmiddel wordt hier slechts toegepast op het ceremoniële deel van de kwaal, maar de macht, die Christus Zijn dienstknechten gaf, was de melaatsen te genezen en hen aldus te reinigen. Wij hebben hier:

I. De plechtige reinverklaring van de melaatse met de veelbetekenende ceremoniën, die er mee gepaard gingen vers 1 - 9.
II. De offeranden, die hij acht dagen later aan God moest brengen, vers 10 - 32.
III. De behandeling van een huis, waarin zich tekenen van melaatsheid openbaren, vers 33 - 43. Het slot en de korte inhoud van geheel deze zaak, vers 54 - 57.

Leviticus 14:1 - 9

I. Hier wordt verondersteld dat de plaag van de melaatsheid niet ongeneeslijk was. Die van Uzzia bleef hem wel bij tot aan de dag van zijn dood, en die van Gehazi ging erfelijk over op zijn zaad, maar die van Mirjam duurde slechts zeven dagen. Wij kunnen veronderstellen dat

zij dikwijls na verloop van tijd uitsleet, ofschoon God lang twist, zal Hij toch niet eeuwig twisten.

II. Het oordeel over de genezing, zowel als over de plaag, was aan de priester overgelaten Hij moest naar de melaatse buiten het leger gaan, om te zien of hij van zijn melaatsheid genezen was, vers 3. En wij kunnen veronderstellen dat de priester niet, zoals een gewoon persoon, ceremoniële onreinheid opdeed door tot de melaatse te naderen. Het was in barmhartigheid jegens de arme melaatsen, dat de priesters orders hadden om tot hen te gaan want de lippen van de priester zullen de wetenschap bewaren, en zij, die beproefd en in benauwdheid zijn, hebben het nodig onderricht te worden, beide hoe hun beproeving te dragen en hoe er nut en voordeel uit te trekken, hebben behoefte aan het woord om in samenwerking met de roede, hen tot berouw en bekering te brengen, daarom is het goed voor hen die ziek zijn om deze gezanten van de Heere der heirscharen bij zich te hebben, deze uitleggers, om hun Gods oprechtheid te tonen, Job 33:23. Als de melaatse buitengesloten was, en niet tot de priesters kon gaan, dan was het goed dat de priesters tot hem mochten komen. "Is iemand ziek? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen," de leraren, Jakobus 5:14. Indien wij het toepassen op de geestelijke melaatsheid van de zonde, dan geeft het te kennen dat wij, als wij ons terugtrekken van hen, die een onordelijk leven leiden, opdat zij zich schamen, hen toch niet als vijanden moeten beschouwen, maar hen als broeders moeten vermanen, 2 Thessalonicenzen 3:15, en ook, dat als God door Zijn genade hen tot bekering heeft gebracht, die wegens ergernis buiten de gemeenschap gesloten waren, wij hen met tederheid, en blijdschap en oprechte liefde weer in gemeenschap moeten opnemen.
Aldus heeft Paulus betreffende de Corinthiër, die in de ban gedaan was, bevolen dat zij, toen hij blijken had gegeven van zijn berouw, hem moesten vergeven en vertroosten en "de liefde aan hem bevestigen," 2 Corinthiërs 2:7, 8. En aan leraren is door onze Meester de macht opgedragen om te ontbinden, zowel als te binden, beide moeten met grote voorzichtigheid gedaan worden en na rijp beraad, onpartijdig en zonder aanzien des persoons, met vurig gebed tot God om door Hem geleid en bestuurd te worden, en met de oprechte begeerte het lichaam van Christus op te bouwen, behoorlijk zorg dragende, dat de zondaars niet aangemoedigd worden in hun zonde door al te veel toegevendheid en zachtheid, noch berouwhebbenden ontmoedigd worden door overmatige strengheid. Wijsheid en oprechtheid zijn nuttig tot bestiering in zulke gevallen.

III. Indien werd bevonden dat de melaatsheid genezen was, dan moest dit met grote plechtigheid door de priester verklaard worden. De melaatse, of zijn vrienden, moesten twee vogels bereid houden, die voor dat doel gevangen waren, (de een of andere soort van wilde, doch reine vogels) en cederhout, en scharlaken en hysop, want die alle moesten voor deze plechtigheid gebruikt worden.

1. Er moest een mengsel gemaakt worden van bloed en water, om er de melaatse mee te besprengen. Een van de vogels (en de Joden zeggen, dat als zij verschillend waren, het de grootste en beste moest wezen) moest geslacht worden boven een aarden vat met levend water opdat het bloed van de vogel het water zou kleuren. Dit (evenals sommige andere afbeeldingen) werd vervuld in de dood van Christus, toen er uit Zijn doorstoken zijde "water en bloed" kwam, Johannes 19:34. Zo komt Christus in de ziel tot haar reiniging en genezing, niet door het "water alleen, maar door het water en het bloed" 1 Johannes 5:6.

2. De levende vogel moet met een weinig scharlaken wol en een bundeltje hysop bevestigd worden aan een cederhouten stok, gedoopt in het water en bloed, dat dan gesprengd moet worden op de te reinigen persoon, vers 6, 7. Het cederhout betekende de herstelling van de

melaatse tot gezondheid en kracht want dat is een soort hout, die niet aan verrotting onderhevig is. De scharlaken wol betekende de terugkeer voor hem van een bloeiende gelaatskleur, want de melaatsheid maakte hem wit als sneeuw. En de hysop duidde op de wegneming van de onaangename reuk, waarvan melaatsheid gewoonlijk vergezeld ging. De ceder, de statigste boom, en de hysop het nietigste plantje, zijn hier tezamen gebruikt in deze dienst - zie 1 Koningen 4:33, want die van de laagste rang zijn in de kerk kunnen op hun plaats even nuttig zijn, als zij die de hoogste plaats innemen, 1 Corinthiërs 12:21.
Sommigen zien in de geslachte vogel een beeld van Christus, stervende voor onze zonden, en in de levende vogel een beeld van Christus, opgestaan tot onze rechtvaardigmaking. Het dopen van de levende vogel in het bloed van de geslachte vogel gaf te kennen dat het de verdienste was van Christus' dood, die Zijn opstanding van kracht maakte voor onze rechtvaardigmaking. Hij nam Zijn bloed met zich in het heilige, en verscheen daar als een lam, zijnde geslacht. De ceder, het scharlaken en de hysop moeten alle in het bloed gedoopt worden, want het woord en de inzettingen en al de werktuigen van de Geest ontvangen de kracht tot reiniging van het bloed van Christus. De melaatse moest zeven maal besprengd worden, om een volkomen reiniging aan te duiden. Hierop zinspelende zegt David: Was mij wel, Psalm 51:4. Aan Naäman werd bevolen zich zeven maal te wassen, 2 Koningen 5:10.

3. De levende vogel werd dan losgelaten in het open veld, om aan te duiden, dat de melaatse, gereinigd zijnde, nu niet langer onder bedwang of beperking was, maar de vrijheid mocht nemen om te gaan waar hij wilde. Maar waar dit aangeduid werd door de vlucht van een vogel hemelwaarts, was dit voor hem een wenk om nu voortaan de dingen te zoeken, die boven zijn, en dit nieuwe leven, dat God hem gegeven heeft, niet door te brengen in een bloot zoeken en najagen van aardse dingen. Dit was een beeld van de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods, waartoe zij gekomen zijn, van wie de harten door genade gereinigd zijn van het kwaad geweten. Zij, van wie de ziel tevoren "in het stof was neergebogen," Psalm 44:26, in smart en vrees, vliegen nu in het open firmament des hemels, verheffen zich opwaarts op de vleugels van geloof en hoop, van heilige liefde en blijdschap.

4. Hierop moest de priester hem rein verklaren. Het was nodig dat dit met grote plechtigheid geschiedde, opdat de melaatse zelf diep doordrongen zou zijn van de barmhartigheid Gods in zijn herstel, en opdat anderen weer gerust met hem zullen omgaan. Christus is onze priester, aan wie de Vader al het oordeel heeft overgegeven, inzonderheid het oordeel over melaatsheid. Door Zijn eindoordeel zullen onboetvaardige zondaren zich hun eeuwig deel zien toegewezen met de onreinen, Job 36:14, buiten de heilige stad, en allen, die door Zijn genade gereinigd en genezen zijn zullen ontvangen worden in het leger van de heiligen, waarin niets dat onrein is zal binnenkomen. Diegenen zijn waarlijk rein die door Christus rein worden verklaard, en zij behoeven geen acht te slaan op hetgeen de mensen van hen zeggen. Christus was het einde van deze wet tot rechtvaardigheid, daar Hij echter in de dagen van Zijn vlees onder de wet is geworden, die toen nog niet opgeheven was, gebood Hij aan de melaatsen, die Hij wonderdadig had genezen, heen te gaan en "zich aan de priester te vertonen, en de gave te offeren, die Mozes geboden heeft," Mattheüs 8:4, Lukas 17:14. Het beeld moet in stand blijven, totdat het tegenbeeld er aan beantwoordt.

Eindelijk. Als de melaatse rein verklaard was, dan moest hij zijn lichaam en zijn kleren wassen, en al zijn haar afscheren, vers 8, en dit, na nog zeven dagen buiten het leger gebleven te zijn, herhalen, vers 9. Daar de priester hem rein verklaard heeft van de ziekte, moet hij zich nu nog zoveel mogelijk reinigen van de overblijfselen er van, evenals van alle andere verontreiniging, en hij moet er de tijd voor nemen om dit te doen. Zo moeten ook zij, die de vertroosting hebben van de vergeving van hun zonde door de besprenging met het bloed van

Christus op hun geweten zich met de uiterste omzichtigheid reinigen van alle besmetting van het vlees en de geest, en zich reinigen van hun vorige zonden, want een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf.

Leviticus 14:10 - 20
Om de reiniging van de melaatse te voltooien, moest hij op de achtste dag, nadat de vorige plechtigheden buiten het leger verricht waren en, naar het schijnt, voordat hij in zijn eigen woning was weergekeerd, aan de deur van de tent van de samenkomst komen met zijn offerande om daar voor het aangezicht des Heeren gesteld te worden, vers 11..
Merk hierop:
1. Dat de goedertierenheden Gods ons verplichten ons voor Hem te stellen, Romeinen 12:1.

2. Als God ons weer hersteld heeft tot de vrijheid van de inzettingen, nadat wij door ziekte, afstand, of anderszins, er van teruggehouden waren, dan moeten wij de eerste gelegenheid waarnemen om onze eerbied te betonen voor God en onze liefde voor Zijn heiligdom door een naarstig gebruik van die ons weergegeven vrijheid. Toen Christus de geraakte had genezen vond Hij hem spoedig daarna in de tempel, Johannes 5:14. Als Hizkia vraagt: "Wat is het teken, dat ik in des Heeren huis zal opgaan?" dan bedoelt hij: "Wat is het teken, dat ik uit mijn ziekte zal herstellen?" Hij geeft te kennen dat, zo God hem gezond maakt, zodat hij weer kan uitgaan het huis des Heeren de eerste plaats zal wezen, waar hij heen zal gaan.

3. Als wij ons voor de Heere stellen, dan moeten wij Hem onze offeranden aanbieden met onszelf, alles wat wij hebben en kunnen doen aan God toewijdende.

4. Beide wij en onze offeranden moeten voor het aangezicht des Heeren gesteld worden, door de priester, die ons gereinigd heeft, namelijk onze Heere Jezus, want anders kunnen noch wij noch onze offeranden aangenomen worden. De gereinigde melaatse moest drie lammeren brengen, met een spijsoffer, en een log olijfolie, of een halve pint van onze maat. (nu: zes tiende liter)

A. Het meeste van de plechtigheid, die bijzonder voor dit geval gebruikelijk was, bestond in het schuldoffer, waarvoor het eerst het lam geofferd moest worden, vers 12. En behalve de gewone ritus, waarmee het schuldoffer geofferd werd, moest iets van het bloed op het oor, de duim en de grote teen van de melaatse gedaan worden, die gereinigd stond te worden, vers 14. Het was dezelfde ceremonie als voor de wijding van de priesters, Hoofdstuk 8:23, 24. Het was hun een vernedering om te zien, dat voor hen dezelfde reiniging nodig was als voor die van een melaatse.
De Joden zeggen dat de melaatse buiten de poort van de tabernakel stond, en de priester binnen de poort, en zo geschiedde dan de plechtigheid door de poort heen, te kennen gevende, dat het hem nu met andere Israëlieten weer toegestaan was om in de voorhoven van het huis des Heeren te komen, en hij er even welkom was als ooit tevoren, al is hij een melaatse geweest, en ofschoon de naam hem misschien zijn levenlang zal bijblijven, (zoals wij lezen van iemand, die waarschijnlijk door onze Heere Jezus gereinigd was, en toch daarna "Simon de melaatse" genoemd wordt, Mattheüs 26:6), werd hij toch even vrijelijk toegelaten tot gemeenschap met God en de mensen als ooit tevoren. Nadat het bloed van het offer met de vinger van de priester op de uiterste lichaamsdelen gedaan was, het hele lichaam insluitende, werd iets van de olie, die hij gebracht had, eerst voor de Heere bewogen, en dan gesprenkeld, op dezelfde wijze, en op dezelfde plaatsen van het lichaam gedaan als het bloed.
"Het bloed" (zegt de geleerde **bisschop Patrick**) "schijnt een teken geweest te zijn van vergeving, de olie, van genezing", want eerst vergeeft God onze ongerechtigheden, en dan

geneest Hij onze krankheden, Psalm 103:3. Zie Jesaja 38:17. Overal waar het bloed van Christus toegepast wordt tot rechtvaardigmaking, wordt de olie van de Geest toegepast tot heiligmaking, want deze twee zijn onafscheidelijk en beide noodzakelijk voor onze aanneming door God. Ook zal onze vroegere melaatsheid, als zij geheeld is door berouw en bekering, geen hinderpaal zijn voor ons om tot die heerlijke voorrechten te worden toegelaten. Gereinigde melaatsen zijn even welkom bij het bloed en de olie als gewijde priesters. "Dit waart gij sommigen, maar gij zijt afgewassen." Als de melaatse besprengd werd, dan moest er bloed in het water zijn, vers 5, als hij gezalfd werd, dan moet er bloed in de olie zijn, om aan te duiden, dat al de vertroostingen en genade van de Geest, al Zijn reinigende, verwaardigende invloeden, te danken zijn aan de dood van Christus, het is alleen door Zijn bloed, dat wij geheiligd worden.

B. Behalve dit moet er nog een lam als zondoffer en een lam als brandoffer gebracht worden, vers 19, 20. Bij ieder van deze offers wordt gezegd: de priester zal verzoening voor hem doen.
a. Zijn zedelijke schuld zal worden weggenomen, de zonde, waarvoor hij met melaatsheid was bezocht, zal vergeven worden met al de zonden, waaraan hij zich in zijn staat van ziekte had schuldig gemaakt. De wegneming van uitwendig leed of benauwdheid is ons dubbel troostrijk, als God ons terzelfder tijd de verzekering geeft, dat onze zonden vergeven zijn. Als wij de verzoening gekregen hebben, dan hebben wij reden om ons te verblijden Romeinen 5:11.
b. Zijn ceremoniële onreinheid wordt weggenomen, die hem belet heeft om deel te nemen aan de heilige dingen. En dit wordt genoemd verzoening voor hem doen, omdat dit een beeld was van onze wederherstelling in de voorrechten van Gods kinderen, welke wij zuiver en alleen te danken hebben aan de grote verzoening. Als de verzoening voor hem gedaan is, dan zal hij rein zijn, beide in zijn eigen overtuiging en voor zijn naam onder zijn naburen, hij zal beide zijn eer en zijn vertroosting herkrijgen, en ware boetvaardigen verkrijgen recht op die beide, namelijk op welzijn en eer door hun deelhebben aan de verzoening. Het brandoffer was, behalve nog de verzoening, die er door gedaan werd, een dankbare erkentenis van Gods goedertierenheid over hem, en hoe meer direct de hand Gods was in de ziekte en de genezing beide, hoe meer reden hij had om Hem eer en heerlijkheid toe te brengen, en aldus, gelijk onze Heiland zegt, "te offeren hetgeen Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis," Markus 1:44.

Leviticus 14:21 - 32
Wij hebben hier de vriendelijke voorziening door de wet gemaakt voor de reiniging van melaatsen, die arm zijn. Als zij niet instaat waren om drie lammeren te brengen, en drie tienden meelbloem, dan moesten zij een lam en een tiende meelbloem brengen, en, in plaats van de twee andere lammeren twee tortelduiven, of twee jonge duiven, vers 21, 22. Zie hier:
1. Dat de armoede van de betrokken persoon hem niet vrijstelde van het brengen van een offer. Laat niemand denken dat omdat hij arm is, God geen diensten van hem eist, daar Hij toch datgene eist wat ook de armste geven kan. Mijn zoon, geef Mij uw hart, en met dat hart zullen de stieren van uw lippen door Hem in de plaats van mestkalveren worden aangenomen.

2. Dat God van hen, die arm waren, niet meer verwachtte dan waartoe zij in staat waren, Zijn geboden zijn niet zwaar, en Hij doet ons Hem niet dienen met spijsoffer. De armen zijn even welkom aan Gods altaar als de rijken, en zo er eerst een gewillige gezindheid en een oprecht hart is, dan zijn twee duiven, als zij het uiterste zijn wat iemand kan brengen, Gode even welbehaaglijk als twee lammeren, want Hij eist naar wat men heeft, niet naar wat men niet heeft. Het is echter opmerkelijk, dat hoewel van de armen een geringer offer aangenomen werd, daarbij toch dezelfde plechtigheden moesten plaatshebben als bij het offer van de

rijken, want hun zielen zijn even kostbaar, en Christus en Zijn Evangelie zijn voor beide dezelfde. Laat ons dus "het geloof van onze Heere Jezus Christus niet hebben met aanneming des persoons," Jakobus 2:1.

Leviticus 14:33 - 53
Dit is de wet over melaatsheid in een huis. Nu zij in de woestijn waren woonden zij in tenten, en hadden geen huizen, daarom is deze wet slechts tot een aanhangsel gemaakt van de voorafgaande wetten betreffende melaatsheid, omdat zij geen betrekking had op hun tegenwoordige toestand, maar op hun toekomstige vestiging. De melaatsheid in een huis is even onverklaarbaar als melaatsheid in een kleed, maar zo wij er geen natuurlijke oorzaken voor kunnen vinden, dan kunnen wij het toeschrijven aan de macht van de God van de natuur die hier zegt: Ik geef de plaag van de melaatsheid aan een huis, vers 34, gelijk Zijn vloek gezegd wordt "te komen in een huis om het met zijn hout en stenen te verteren," Zacharia 5:4.

1. Nu wordt verondersteld, dat zelfs in Kanaän het land van de belofte, hun huizen met melaatsheid besmet kunnen zijn. Hoewel het een heilig land was, werd het daardoor toch niet tegen deze plaag beveiligd, als velen van de inwoners er van onheilig waren. Zo zullen een naam en een plaats in de zichtbare kerk geen goddeloze tegen Gods oordelen beveiligen.

2. Er wordt tevens verondersteld, dat de eigenaar van het huis, zodra hij melaatsheid in zijn huis vermoedt, er de priester kennis van zal geven, vers 35. Het schijnt mij alsof er een plaag in huis is. Zonde, waar zij heerst in een huis, is er een plaag, zoals zij een plaag is in het hart. En het hoofd van het gezin moet het eerste blijk van grove zonde in zijn gezin bemerken en er bevreesd voor zijn, en de ongerechtigheid, waar zij ook in moge bestaan, verre van zijn tenten wegdoen, Job 22:23. Hij moet met Godvruchtige ijver waken over hen, die aan zijn hoede zijn toevertrouwd, opdat zij niet in zonde vallen, en reeds vroegtijdig raad inwinnen, al is het ook dat het hem slechts toeschijnt, dat er een plaag in zijn huis is, opdat de besmetting niet verder ga en er velen door verontreinigd en verwoest worden.

3. Als de priester na gedaan onderzoek bevindt, dat er melaatsheid in een huis is, dan moet hij trachten het te genezen, door dat deel er van te doen wegnemen, hetwelk er door aangestoken is, vers 40, 41. Dit was gelijk aan het afsnijden van een lid van het lichaam, waarin koud vuur gekomen is, teneinde het lichaam zelf te behouden. Bederf moet intijds uitgezuiverd worden, eer het zich verspreidt, want een weinig zuurdesem maakt het gehele deeg zuur. Indien uw rechterhand u ergert, houw haar af.

4. Indien zij echter blijft in het huis, dan moet het geheel en al afgebroken worden, en al de materialen er van naar de mesthoop worden gebracht, vers 44, 45. Het is voor de eigenaar beter zonder woning te zijn, dan er een te hebben, die besmet is. Als de melaatsheid van de zonde hardnekkig blijft onder de methode van genezing, dan zal hij het verderf zijn van huisgezinnen en kerken. Als Babylon niet genezen wil worden, dan zal zij worden verzaakt en verlaten, en (naar de wet betreffende een melaats huis) zullen zij dan uit haar "geen steen nemen tot een hoek, en ook geen steen tot fundamenten," Jeremia 51:9, 26. De overblijfselen van zonde en bederf in ons sterflijk lichaam zijn gelijk aan deze melaatsheid in het huis, met al onze moeite van afschrabben en pleisteren, zullen wij haar toch nooit geheel kwijtraken voordat het aardse huis van onze tabernakel ontbonden is en weggenomen, als wij dood zijn zullen wij vrij wezen van zonde, en niet eerder, Romeinen 6:7.

5. Indien het wegbreken van de aangetaste stenen het huis genas, en de melaatsheid zich niet verder verspreidde, dan moest het huis gereinigd worden, niet slechts gelucht, om het gezond

te maken, maar gereinigd van zijn ceremoniële onreinheid, teneinde geschikt te zijn voor de woning van een Israëliet. De ceremonie van die reiniging was tamelijk gelijk aan die van de reiniging van een melaats persoon, vers 49 en verv. Dit gaf te kennen dat het huis getroffen was om wille van de mens, (zoals bisschop Patrick het uitdrukt) en dat hij op zichzelf moest zien als bewaard door de Goddelijke genade. Van de huizen van de Israëlieten wordt gezegd, dat zij ingewijd waren, Deuteronomium 20:5, want zij waren een heilig volk, en daarom moesten zij hun huizen rein houden van alle ceremoniële besmetting, opdat zij geschikt zouden zijn voor de dienst van God, aan wie zij gewijd waren. En dezelfde zorg moeten wij hebben om alles wat verkeerd is in onze gezinnen weg te doen, opdat wij en onze huizen de Heere dienen. Zie Genesis 35:2.
Sommigen hebben gedacht dat de melaatsheid in het huis een beeld was van de afgoderij van de Joodse kerk, die haar op vreemde wijze bleef aankleven, want hoewel sommigen van de hervormende koningen de besmette stenen wegnamen, brak zij toch weer uit, totdat door de Babylonische gevangenschap God het huis afbrak en het naar een onrein land bracht, en dat bleek een afdoende genezing te zijn van hun neiging tot afgoden en afgodische aanbidding.

Leviticus 14:54 - 57
Dit is het besluit van de wet van de melaatsheid. Er is geen herhaling van in Deuteronomium, maar alleen de waarschuwende herinnering: "Wacht u in de plaag van de melaatsheid, dat gij naarstig waarneemt en doet naar alles wat de Levietische priesters u zullen leren, gelijk ik hun geboden heb, zult gij waarnemen te doen," Deuteronomium 24:8. In deze wet kunnen wij zien, 1. De genaderijke zorg van God over Zijn volk Israël, want voor hen alleen gold deze wet, en niet voor de heidenen. Toen Naäman de Syriër van zijn melaatsheid genezen was, werd hem niet bevolen zich aan de priester te vertonen - hoewel hij in de Jordaan genezen was - zoals aan de Joden, die door onze Heiland genezen werden, gezegd werd te doen. Aldus hebben zij, aan wie de sleutel van de tucht in de kerk is toevertrouwd, alleen hen te oordeelden, "die binnen zijn, maar die buiten zijn oordeelt God," 1 Corinthiërs 5:12, 13.

2. De Godsdienstige zorg, die wij over onszelf moeten hebben, om ons hart te bewaren voor de heerschappij van alle zondige neigingen en bewegingen, die beide zijn ziekte en verontreiniging zijn, teneinde geschikt te wezen voor de dienst van God. Wij moeten ook alle slecht gezelschap mijden, en zoveel mogelijk vermijden om er door besmet te worden. "Raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen, zegt de Heere," 2 Corinthiërs 6:17.

HOOFDSTUK 15

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 2 Spreekt tot de kinderen Israëls, en zegt tot hen: Een ieder man, als hij vloeiende zal zijn uit zijn vlees, zal om zijn vloed onrein zijn. 3 Dit nu zal zijn onreinheid om zijn vloed zijn: zo zijn vlees zijn vloed uitzevert, of zijn vlees van zijn vloed zich verstopt, dat is zijn onreinheid. 4 Alle leger, waarop hij, die de vloed heeft, zal liggen, zal onrein zijn, en alle tuig, waarop hij zal zitten, zal onrein zijn. 5 Een ieder ook, die zijn leger zal aanroeren, zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en zal onrein zijn tot aan de avond. 6 En die op dat tuig zit, waarop hij, die de vloed heeft, gezeten zal hebben, zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en zal onrein zijn tot aan de avond. 7 En die het vlees desgenen, die de vloed heeft, aanroert, zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 8 Als ook hij, die de vloed heeft, op een reine zal gespogen hebben, dan zal hij zijn klederen wassen, en zal zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 9 Insgelijks alle zadel, waarop hij, die de vloed heeft, zal gereden hebben, zal onrein zijn. 10 En al wie iets aanroert, dat onder hem zal geweest zijn, zal onrein zijn tot aan de avond; en die hetzelve draagt, zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 11 Daartoe een ieder, wien hij, die de vloed heeft, zal aangeroerd hebben, zonder zijn handen met water gespoeld te hebben, die zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 12 Ook het aarden vat, hetwelk hij, die de vloed heeft, zal aangeroerd hebben, zal gebroken worden; maar alle houten vat zal met water gespoeld worden. 13 Als hij nu, die de vloed heeft, van zijn vloed gereinigd zal zijn, zo zal hij tot zijn reiniging zeven dagen voor zich tellen, en zijn klederen wassen, en hij zal zijn vlees met levend water baden, zo zal hij rein zijn. 14 En op de achtsten dag zal hij voor zich twee tortelduiven of twee jonge duiven nemen; en zal voor het aangezicht des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst komen, en zal ze de priester geven. 15 En de priester zal die bereiden, een ten zondoffer, en een ten brandoffer; zo zal de priester over hem voor het aangezicht des HEEREN, vanwege zijn vloed, verzoening doen.

16 Verder een man, als van hem het zaad des bijliggens zal uitgegaan zijn, die zal zijn ganse vlees met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 17 Ook alle kleed, en alle vel, aan hetwelk het zaad des bijliggens wezen zal, dat zal met water gewassen worden, en onrein zijn tot aan de avond. 18 Mitsgaders de vrouw, als een man met het zaad des bijliggens bij haar gelegen zal hebben; daarom zullen zij zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond.

19 Maar als een vrouw vloeiende zijn zal, zijnde haar vloed van bloed in haar vlees, zo zal zij zeven dagen in haar afzondering zijn; en al wie haar aanroert, zal onrein zijn tot aan de avond. 20 En al hetgeen, waarop zij in haar afzondering zal gelegen hebben, zal onrein zijn; mitsgaders alles, waarop zij zal gezeten hebben, zal onrein zijn. 21 En al wie haar leger aanroert, zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 22 Ook al wie enig tuig, waarop zij gezeten zal hebben, aanroert, zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 23 Zelfs indien het op het leger geweest zal zijn, of op het tuig, waarop zij zat, als hij dat aanroerde, hij zal onrein zijn tot aan de avond. 24 Insgelijks zo iemand zekerlijk bij haar gelegen heeft, dat haar afzondering op hem zij, zo zal hij zeven dagen onrein zijn; daartoe alle leger, waarop hij zal gelegen hebben, zal onrein zijn.

25 Wanneer ook een vrouw, vele dagen buiten de tijd harer afzondering, van de vloed haars bloeds vloeien zal, of wanneer zij vloeien zal boven hare afzondering, zij zal al de dagen van de vloed harer onreinheid, als in de dagen harer afzondering onrein zijn. 26 Alle leger, waarop zij al de dagen haars vloeds gelegen zal hebben, zal haar zijn als het leger harer afzondering; en alle tuig, waarop zij zal gezeten hebben, zal onrein zijn, naar de onreinheid harer afzondering. 27 En zo wie die dingen aanroert, zal onrein zijn; daarom zal hij zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 28 Maar als zij van haar

vloed rein wordt, dan zal zij voor zich zeven dagen tellen, daarna zal zij rein zijn. 29 En op de achtsten dag zal zij voor zich twee tortelduiven, of twee jonge duiven nemen, en zij zal die tot de priester brengen, aan de deur van de tent der samenkomst. 30 Dan zal de priester een ten zondoffer en een ten brandoffer bereiden; en de priester zal voor haar, van de vloed harer onreinheid, verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN. 31 Alzo zult gij de kinderen Israëls afzonderen van hun onreinheid; opdat zij in hun onreinheid niet sterven, als zij Mijn tabernakel, die in het midden van hen is, verontreinigen zouden. 32 Dit is de wet desgenen, die de vloed heeft, en van wien het zaad der bijligging uitgaat; zodat hij daardoor onrein wordt; 33 Mitsgaders van een zwakke vrouw in haar afzondering, en van degene, die van zijn vloed is vloeiende, voor een man, en voor een vrouw; en voor een man, die bij een onreine zal gelegen hebben.

In dit hoofdstuk hebben wij wetten over andere ceremoniële onreinheid, voortkomende, hetzij uit ziekte, zoals die van de melaatse, of uit natuurlijke gevallen, en dat:

I. hetzij bij mannen, vers 1 - 18. Of
II. Bij vrouwen, vers 19 - 33.

Wij behoeven voor de verklaring van deze verouderde wetten niet alle bijzonderheden op te sporen, het is ons genoeg op de algemene strekking en bedoeling te letten, maar wel hebben wij het nodig om zeer voorzichtig te zijn, opdat niet de zonde oorzaak ontneemt aan het gebod, en nog zondiger worde; en zeer zondig is het, als lusten of begeerlijkheden ontstoken worden door vonken van het vuur van Gods altaar. De zaak staat slecht voor de ziel, als zij verdorven wordt door hetgeen haar moest reinigen.

Leviticus 15:1 - 18
Wij hebben hier de wet betreffende de ceremoniële onreinheid veroorzaakt door een vloeiing bij mannen. In de kanttekening op vers 2 wordt dit "het vloeien van de lenden" genoemd, een zeer smartelijke en walglijke kwaal, die gewoonlijk:
1. Het gevolg was van wulpsheid en onreinheid, en een ongebonden levenswijze, waardoor het gebeente van de mensen vervuld werd met de zonden van hun jeugd, en hen ten laatste, als de genietingen van hun goddeloosheid voorbij zijn en niets overblijft dan de smart en benauwdheid van een verrot lichaam en een gewonde consciëntie, overlaat om te treuren. En wat vrucht heeft de zondaar dan van die dingen, waarover hij zoveel reden heeft zich te schamen? Gelijk wijsheid een aangenaam toevoegsel geeft aan het hoofd en ketenen aan de hals, zo is kuisheid medicijn voor de navel en een bevochtiging voor de beenderen maar onkuisheid is een plaag en schande, de vertering van het vlees, en een zonde, die dikwijls meer dan iedere andere haar eigen straf met zich brengt.

2. Dat zij soms door de rechtvaardige hand Gods opgelegd werd voor andere zonden, zoals blijkt uit Davids inroepen van een vloek op het geslacht van Joab wegens de moord op Abner, 2 Samuel 3:29. "Daar worde van het ganse huis Joabs niet afgesneden die een vloed hebbe en melaats zij", een boze ziekte voor boze daden. Al nu wie deze kwaal had was:
a. Zelf onrein, vers 2. Hij moet het niet wagen in het heiligdom te komen, het was op zijn risico als hij het wel deed, ook mocht hij van het heilige niet eten.
Dit duidde de vuilheid van de zonde aan en van al de voortbrengselen van onze verdorven natuur, die ons verfoeilijk maakt voor Gods heiligheid en ten enenmale ongeschikt om gemeenschap met Hem te hebben. "Uit een rein hart zijn de uitgangen des levens", Spreuken 4:23, "maar uit een onrein hart komt voort hetgeen verontreinigt", Mattheüs 12:34, 35.

b. Hij maakt ieder en alles wat hij aanraakt onrein evenals ieder en alles dat hem aanraakte vers 4 - 12. Zijn bed en zijn stoel en zijn zadel en alles wat hem behoorde, konden niet aangeraakt worden zonder ceremoniële onreinheid te veroorzaken, waarvan een mens zich bewust moest blijven tot aan zonsondergang, en waarvan hij niet gereinigd kon worden zonder zijn kleren te wassen en zijn lichaam in water te baden.
Dit betekende de besmettelijkheid van de zonde, en het gevaar waarin wij verkeren om verontreinigd te worden door de omgang met hen, die onrein zijn, en hoe nodig het ons is, om ons met de uiterste omzichtigheid te behouden van dit verkeerd geslacht.
c. Als hij van de kwaal genezen was, kon hij van de onreinheid toch niet gereinigd worden zonder offerande, waarvoor hij zich door zeven dagen wachten had voor te bereiden, nadat de kwaal volkomen van hem geweken was, en door zich in levend water te baden, vers 13 - 15. Dit wees op de grote Evangelieplichten van geloof en bekering, en de grote Evangelievoorrechten van de toepassing van Christus' bloed op onze ziel tot onze rechtvaardigmaking, en van Zijn genade tot onze heiligmaking. God heeft beloofd rein water op ons te sprengen en ons van al onze onreinheid te reinigen en ons bevolen om ons te wassen en rein te maken door bekering. Hij heeft ook voorzien in een offer ter verzoening, en wil, dat wij door het geloof deel zullen hebben aan dat offer, want het is het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon dat ons reinigt van alle zonden, en waardoor verzoening voor ons gedaan is, opdat wij toegang mogen hebben tot Gods tegenwoordigheid, en mogen delen in Zijn gunst.

Leviticus 15:19 - 33
Dit betreft de ceremoniële onreinheid, waaronder vrouwen zich bevonden, als zij een vloed hadden, zowel die regelmatig en gezond is, en naar de loop van de natuur, vers 19 - 24, als die welke ontijdig, overmatig is en een ziekte van het lichaam aanduidt, zoals van de arme vrouw, die het bloedvloeien had en door de aanraking van de zoom van Christus' kleed plotseling genezen werd, nadat zij twaalf jaren onder haar kwaal had geleden en al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste had gelegd, doch tevergeefs. Dit maakte de vrouw die door deze ziekte bezocht was, onrein, vers 25, en ook alles wat zij aanraakte, vers 26, 27. En als zij genezen was, en na zeven dagen bevond dat zij volkomen vrij was van haar vloed, dan moest zij gereinigd worden door het offer van twee tortelduiven, of twee jonge duiven, om verzoening voor haar te doen, vers 28, 29. Alle goddeloze handelingen, in het bijzonder het bedrijven van afgoderij, worden vergeleken bij de onreinheid van een afgezonderde vrouw, Ezechiël 36:17, en in toespeling hierop wordt van Jeruzalem gezegd: "haar onreinheid is in haar zomen" Klaagliederen 1:9, zodat zij (gelijk volgt in vers 17) gemeden wordt als een afgezonderde vrouw. De redenen voor al deze wetten (die, naar wij allicht denken, zeer wel achterwege hadden kunnen blijven) zijn ons gegeven in vers 31.

1. Alzo zult gij de kinderen Israëls afzonderen (want alleen hun, hun dienstknechten en proselieten gingen deze wetten aan) van hun onreinheid, dat is, a. Door deze wetten werd hen hun voorrecht en eer geleerd, dat zij Gode tot een eigen volk gereinigd waren en door de heilige God bestemd waren om een priesterlijk koninkrijk, een heilig volk te zijn, want voor hen was datgene een verontreiniging, wat het voor andere volken niet was.
b. Hen werd hiermede ook hun plicht geleerd om de eer van hun reinheid te bewaren, en zich van alle zondige besmetting verre te houden. Het was gemakkelijk voor hen om aldus te redeneren, indien de verontreinigingen, die natuurlijk, onvermijdelijk, onwillekeurig waren, onze ziekte en beproeving en niet onze zonde, ons voor het ogenblik zo verfoeilijk maakten, dat wij ongeschikt waren voor gemeenschap met God en de mens, hoeveel meer afschuwelijk en vuil zijn wij dan niet, als wij zondigen tegen het licht en de wet van de natuur, door dronkenschap, overspel, bedrog en dergelijke zonde meer, die het hart, het gemoed, de consciëntie verontreinigen. En indien deze ceremoniële verontreinigingen niet weggedaan

konden worden dan door offeranden, dan moet er op iets groters en kostelijkers gesteund worden voor de reiniging van de ziel van de onreinheid van de zonde.

2. Aldus zult gij voorkomen, dat zij door de hand van Gods gerechtigheid sterven in hun onreinheid, indien zij, zolang zij onder die verontreiniging zijn, tot het heiligdom zouden naderen. Het is gevaarlijk om in onze onreinheid te sterven, en het is onze schuld, zo dit gebeurt, daar wij niet alleen door Gods wet behoorlijk gewaarschuwd zijn tegen wat ons zou verontreinigen, maar daar er ook door Zijn Evangelie zulke genaderijke voorzieningen gemaakt zijn voor onze reiniging, indien wij te eniger tijd verontreinigd zijn geworden.

3. In al deze wetten schijnt bijzonder de eer van de tabernakel bedoeld te zijn, waartoe niemand in zijn onreinheid mocht naderen, "dat zij Mijn tabernakel niet verontreinigen". De oneindige Wijsheid heeft die maatregel genomen om in het hart van dat zorgeloze volk een voortdurende eerbied en ontzag te bewaren voor de openbaringen van Gods heerlijkheid en tegenwoordigheid onder hen in Zijn heiligdom. Nu de tabernakel Gods onder de mensen was, zou gemeenzaamheid allicht minachting teweeg hebben kunnen brengen, en daarom heeft de wet zoveel dingen, die zeer dikwijls voorkomen, tot ceremoniële onreinheid verklaard, die de onbevoegdheid meebracht om tot het heiligdom te naderen (op welke overtreding de doodstraf stond) opdat zij aldus met grote voorzichtigheid en eerbied zouden naderen na ernstige voorbereiding, en vrezend om ongeschikt en onbevoegd te worden bevonden. Aldus werd hen geleerd nooit anders tot God te naderen, dan in het ootmoedig besef van hun onwaardigheid, en met een nauwkeurig waarnemen van alles wat Hij geordonneerd had, teneinde veilig en Gode welbehaaglijk te wezen.

En welke lering hebben wij nu uit dit alles te trekken?
a. Laat ons God loven, dat wij niet onder het juk zijn van deze vleselijke inzettingen, zodat ons niets kan verontreinigen dan de zonde. Diegenen mogen nu aan des Heeren Avondmaal gaan, die toen niet van de dankoffers mochten eten. En van de verontreiniging, die veroorzaakt wordt door onze zonde van dagelijkse zwakheden en tekortkomingen, kunnen wij in het verborgen gereinigd worden door vernieuwde daden van boetvaardigheid en geloof, zonder ons in water te baden of een offer aan de deur van de tabernakel te brengen.
b. Laat ons zorgvuldig aflaten van alle zonde, als verontreinigende het geweten en inzonderheid van vleselijke lusten, "ons vat bezittende in heiligmaking en eer", en niet in kwade beweging van de begeerlijkheid, die niet slechts de ziel verontreinigt, maar er krijg tegen voert en haar met verderf en ondergang dreigt.
c. Laat ons allen zien hoe noodzakelijk wezenlijke heiligheid is voor onze toekomstige gelukzaligheid en ons hart laten reinigen door geloof, opdat wij God mogen zien. Het is wellicht in toespeling op deze wetten, die de onreinen verboden om tot het heiligdom te naderen, dat op de vraag: "Wie zal staan in de plaats van Zijn heiligheid?" geantwoord wordt: "Die rein van handen en zuiver van hart is" Psalm 24:3, 4 want zonder heiligheid zal niemand de Heere zien.

HOOFDSTUK 16

1 En de HEERE sprak tot Mozes, nadat de twee zonen van Aäron gestorven waren, als zij genaderd waren voor het aangezicht des HEEREN, en gestorven waren; 2 De HEERE dan zeide tot Mozes: Spreek tot uw broeder Aäron, dat hij niet te allen tijde ga in het heilige, binnen de voorhang, voor het verzoendeksel, dat op de ark is, opdat hij niet sterve; want Ik verschijn in een wolk op het verzoendeksel. 3 Hiermede zal Aäron in het heilige gaan: met een var, een jong rund ten zondoffer, en een ram ten brandoffer. 4 Hij zal de heiligen linnen rok aandoen, en een linnen onderbroek zal aan zijn vlees zijn, en met een linnen gordel zal hij zich gorden, en met een linnen hoed bedekken; dit zijn heilige klederen; daarom zal hij zijn vlees met water baden, als hij ze zal aandoen. 5 En aan de vergadering der kinderen Israëls zal hij nemen twee geitenbokken ten zondoffer, en een ram ten brandoffer. 6 Daarna zal Aäron de var des zondoffers, die voor hem zal zijn, offeren, en zal voor zich en voor zijn huis verzoening doen. 7 Hij zal ook beide bokken nemen, en hij zal die stellen voor het aangezicht des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst. 8 En Aäron zal de loten over die twee bokken werpen: een lot voor de HEERE, en een lot voor de weggaanden bok. 9 Dan zal Aäron de bok, op denwelken het lot voor de HEERE zal gekomen zijn, toebrengen, en zal hem ten zondoffer maken. 10 Maar de bok, op denwelken het lot zal gekomen zijn, om een weggaande bok te zijn, zal levend voor het aangezicht des HEEREN gesteld worden, om door hem verzoening te doen; opdat men hem als een weggaanden bok naar de woestijn uitlate. 11 Aäron dan zal de var des zondoffers, die voor hemzelven zal zijn, toebrengen, en voor zichzelven en voor zijn huis verzoening doen, en zal de var des zondoffers, die voor hemzelven zal zijn, slachten. 12 Hij zal ook een wierookvat vol vurige kolen nemen van het altaar, van voor het aangezicht des HEEREN, en zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen, klein gestoten; en hij zal het binnen de voorhang dragen. 13 En hij zal dat reukwerk op het vuur leggen, voor het aangezicht des HEEREN, opdat de nevel des reukwerks het verzoendeksel, hetwelk is op de getuigenis, bedekke, en dat hij niet sterve. 14 En hij zal van het bloed van de var nemen, en zal met zijn vinger op het verzoendeksel oostwaarts sprengen; en voor het verzoendeksel zal hij zevenmaal met zijn vinger van dat bloed sprengen. 15 Daarna zal hij de bok des zondoffers, die voor het volk zal zijn, slachten, en zal zijn bloed tot binnen in de voorhang dragen, en zal met zijn bloed doen, gelijk als hij met het bloed van de var gedaan heeft, en zal dat sprengen op het verzoendeksel, en voor het verzoendeksel. 16 Zo zal hij voor het heilige, vanwege de onreinheden der kinderen Israëls, en vanwege hun overtredingen, naar al hun zonden, verzoening doen; en alzo zal hij doen aan de tent der samenkomst, welke met hen woont in het midden hunner onreinheden. 17 En geen mens zal in de tent der samenkomst zijn, als hij zal ingaan, om in het heilige verzoening te doen, totdat hij zal uitkomen; alzo zal hij verzoening doen, voor zichzelven, en voor zijn huis, en voor de gehele gemeente van Israël. 18 Daarna zal hij tot het altaar, dat voor het aangezicht des HEEREN is, uitkomen, en verzoening voor hetzelve doen; en hij zal van het bloed van de var, en van het bloed van de bok nemen, en doen het rondom op de hoornen des altaars. 19 En hij zal daarop van dat bloed met zijn vinger zevenmaal sprengen, en hij zal dat reinigen en heiligen van de onreinheden der kinderen Israëls.

20 Als hij nu zal geëindigd hebben van het heilige, en de tent der samenkomst, en het altaar te verzoenen, zo zal hij dien levenden bok toebrengen. 21 En Aäron zal beide zijn handen op het hoofd van de levenden bok leggen, en zal daarop al de ongerechtigheden der kinderen Israëls, en al hun overtredingen, naar al hun zonden, belijden; en hij zal die op het hoofd des boks leggen, en zal hem door de hand eens mans, die voorhanden is, naar de woestijn uitlaten. 22 Alzo zal die bok op zich al hun ongerechtigheden in een afgezonderd land wegdragen; en hij zal dien bok in de woestijn uitlaten. 23 Daarna zal Aäron komen in de tent der samenkomst, en zal de linnen klederen uitdoen, die hij aangedaan had, als hij in het heilige ging, en hij zal ze daar laten. 24 En hij zal zijn vlees in de heilige plaats met water baden, en zijn klederen aandoen; dan zal hij uitgaan, en zijn brandoffer, en het brandoffer des volks bereiden, en voor zich en voor het volk verzoening doen. 25 Ook zal hij het vet des zondoffers op het altaar aansteken. 26 En die de bok, welke een weggaande bok was, zal uitgelaten hebben, zal zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden; en daarna zal hij in het leger komen. 27 Maar de var des zondoffers, en de bok des zondoffers, welker bloed ingebracht is, om verzoening te doen in het heilige, zal men tot buiten het leger uitvoeren; doch hun vellen, hun vlees en hun mest zullen zij met vuur verbranden. 28 Die nu dezelve verbrandt, zal zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden; en daarna zal hij in het leger komen.

29 En dit zal voor u tot een eeuwige inzetting zijn: gij zult in de zevende maand, op de tienden der maand, uw zielen verootmoedigen, en geen werk doen, inboorling noch vreemdeling, die in het midden van u als vreemdeling verkeert. 30 Want op dien dag zal hij voor u verzoening doen, om u te reinigen; van al uw zonden zult gij voor het aangezicht des HEEREN gereinigd worden. 31 Dat zal u een sabbat der rust zijn, opdat gij uw zielen verootmoedigt; het is een eeuwige inzetting. 32 En de priester, dien men gezalfd, en wiens hand men gevuld zal hebben, om voor zijn vader het priesterambt te bedienen, zal de verzoening doen, als hij de linnen klederen, de heilige klederen, zal aangetrokken hebben. 33 Zo zal hij het heilige heiligdom verzoenen, en de tent der samenkomst, en het altaar zal hij verzoenen; desgelijks voor de priesteren, en voor al het volk der gemeente zal hij verzoening doen. 34 En dit zal u tot een eeuwige inzetting zijn, om voor de kinderen Israëls van al hun zonden, eenmaal des jaars, verzoening te doen. En men deed, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

In dit hoofdstuk hebben wij de instelling van de jaarlijkse plechtigheid van de verzoendag waarin misschien evenveel was van het Evangelie als in welke andere bepaling ook van de ceremoniële wet, gelijk blijkt uit de toespeling hierop van de apostel in Hebreeën 9:7 en verv. Wij hadden tevoren diverse wetten betreffende zondoffers voor particuliere personen, die geofferd noesten worden bij bijzondere gelegenheden, maar dit betreft het vastgestelde offer voor het gehele volk, Geheel de dienst van de dag wordt aan de hogepriester opgedragen.

I. Hij moet nooit anders dan op die dag in het heilige der heiligen komen, vers 1, 2.
II. Hij moet er komen in linnen klederen gekleed, vers 4.
III. Hij moet een zondoffer en een brandoffer brengen voor zichzelf vers 3, zijn zondoffer offeren, vers 6 - 11, dan met enig bloed van zijn zondoffer binnen de voorhang gaan, reukwerk branden, en het bloed sprengen voor het verzoendeksel, vers 12 - 14.
IV. Voor het volk moeten twee geitenbokken gebracht worden, en het lot over hen worden geworpen, en
    1. Één er van moet tot zondoffer voor het volk gebracht worden, vers 5, 7 - 9, en het bloed er van voor het verzoendeksel gesprengd worden, vers 15 - 17, en dan moet van het bloed van de beide zondoffers op het altaar gesprengd worden, vers 18, 19.
    2. De andere bok moet een weggaande bok zijn, vers 10. De zonde van geheel Israël moet over hem beleden worden, en daarna moet hij weggezonden worden in de woestijn vers 20, en die hem wegbracht moet ceremonieel onrein zijn vers 26.
V. Dan moesten de brandoffers geofferd worden, het vet van de zondoffers op het altaar, en hun vlees buiten het leger worden verbrand, vers 23 - 25, 27, 28.
VI. Het volk moest de dag Godsdienstig waarnemen door een heilige rust en een heilig treuren om hun zonde, en dit moest een eeuwige inzetting zijn, vers 29 - 34.

Leviticus 16:1 - 4
Hier is:
1. De datum van deze wet betreffende de verzoendag: het was na de dood van de twee zonen van Aäron, vers 1, waarvan wij gelezen hebben in Hoofdstuk 10:1.
a. Opdat Aäron niet zou vrezen, dat er nog iets van die zonde zijn gezin was blijven aankleven, of (daar de) (priesters er zo aan onderhevig waren om te overtreden) dat nog een zonde van hemzelf of van zijn andere zonen, het verderf zou wezen van zijn huis en geslacht, wordt hem hier bevolen verzoening te doen voor zijn huis, opdat hij in gunst zou blijven bij God, want de verzoening er van zal er de bevestiging van wezen, en er het erfdeel van de zegen in bewaren.
b. Daar de priesters door de dood van Nadab en Abihu gewaarschuwd waren om niet anders tot God te naderen dan met eerbied en Godvruchtige vrees (zonder welke zij zouden komen op hun gevaar) worden hier aanwijzingen gegeven hoe het dichtste naderen geschieden kon, niet alleen zonder gevaar, maar met onuitsprekelijke vertroosting en nut voor hun ziel, indien

die aanwijzingen opgevolgd werden. Toen degenen, die op onbetamelijke wijze genaderd waren, afgesneden werden, moesten de overigen niet zeggen: "Dan zullen wij in het geheel niet naderen", maar: "dan zullen wij naar de voorgeschreven regel naderen." Zij stierven om hun zonde, daarom heeft God er genadig in voorzien, dat de overigen niet sterven. Aldus moeten Gods oordelen over sommigen onderrichtingen zijn voor anderen.

2. Het doel van deze wet. Eén bedoeling er van was eerbied te bewaren voor het heilige der heiligen binnen de voorhang, waar het van de Shechina, of Goddelijke heerlijkheid, behaagde te wonen tussen de cherubim, vers 2. Spreek tot uw broeder Aäron, dat hij niet te allen tijde ga in het heilige binnen de voorhang. vóór de voorhang kwamen sommige priesters elke dag om reukwerk te branden op het gouden altaar, maar binnen de voorhang moet niemand komen dan alleen de hogepriester, en deze slechts eenmaal in het jaar, en dan met grote plechtigheid en voorzichtigheid. De plaats, waar God Zijn bijzondere tegenwoordigheid openbaarde, moet niet algemeen worden gemaakt. Als niemand ongeroepen in de audiëntiezaal van een aardse koning mocht verschijnen, ja zelfs de koningin niet, en dat wel op straffe des doods, Esther 4:11, was het dan geen vereiste dat dezelfde eerbied aan de Koning van de koningen betoond zou worden? Maar zie welk een gezegende verandering gemaakt is door het Evangelie van Christus: alle gelovige Christenen hebben nu iedere dag vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het voorhangsel, Hebreeën 10:19, 20, en wij "komen met vrijmoedigheid" (niet zoals Aäron het moest met vreze en beven) "tot de troon van de genade" Hebreeën 4:16. Zolang de openbaringen van Gods genade en tegenwoordigheid waarneembaar waren voor de zinnen, was het nodig dat zij aldus beperkt werden, omdat voorwerpen van de zinnen minder ontzagwekkend en heerlijk worden, naarmate men er meer gemeenzaam mee wordt, maar nu zij zuiver geestelijk zijn is dit anders, want hoe meer de voorwerpen van het geloof ons bekend zijn, hoe meer wij er de grootheid en goedheid van gewaar worden.
Thans zijn wij dus te allen tijde welkom in het heilige, dat niet met handen gemaakt is want thans zijn wij door het geloof "mede gezet in de hemel in Christus Jezus," Efeziërs 2:6. Toenmaals moest Aäron niet te allen tijde naderen, opdat hij niet sterft, nu moeten wij te allen tijde naderen, opdat wij leven, alleen afstand is ons de dood. Toenmaals verscheen God in de wolk op het verzoendeksel, maar nu aanschouwen wij, niet in een donkere wolk maar met ongedekten aangezicht en als in een heldere spiegel, de heerlijkheid des Heeren, 2 Corinthiërs 3:18.

3. De persoon, aan wie het werk van deze dag was opgedragen, en dat was alleen de hogepriester, vers 3. Hiermede zal Aäron in het heilige gaan. Op de verzoendag moest hij al het werk verrichten, er was slechts een plaatsvervanger voor hem aangewezen voor het geval, dat hem iets zou overkomen, hetzij ziekte, of ceremoniële onreinheid, zodat hij de dienst op die dag niet kon waarnemen. Alle Christenen zijn geestelijke priesters, Christus alleen is de Hogepriester, en Hij alleen is het die verzoening doet, en Hij heeft noch plaatsvervanger noch helper nodig.

4. Het gewaad van de hogepriester bij deze dienst. Hij moest dan niet in zijn kostbare klederen gekleed zijn, die hij alleen dragen moest. Hij moest de efod niet aandoen met de edelgesteenten er in, maar alleen de linnen klederen, die hij in gemeenschap met de mindere priesters droeg, vers 4. Dat geringere kleed paste hem het best op deze dag van de verootmoediging, en daar het dunner en lichter was, kon hij er met meer vaardigheid het werk en de dienst van de dag in verrichten. Christus, onze Hogepriester, heeft in onze natuur verzoening gedaan voor de zonde niet in de kleren van de Hem eigen heerlijkheid, maar in de linnen kleren van onze sterflijkheid, rein voorzeker, maar gering.

Leviticus 16:5 - 14
De Joodse schrijvers zeggen dat de hogepriester gedurende zeven dagen vóór de verzoendag, zich moest terugtrekken uit zijn huis, om in een kamer van de tempel te wonen teneinde zich daar voor de dienst op die grote dag voor te bereiden. Gedurende deze zeven dagen deed hij het werk van de mindere priesters voor de offers, het reukwerk, enz. teneinde op die dag de nodige vaardigheid te hebben voor het werk, telkens en nogmaals moest hem de inzetting voorgelezen worden, opdat hij volkomen bekend zou zijn met hetgeen hij te doen had.

1. Hij moest de dienst van de dag zeer vroeg beginnen met het gewone morgenoffer, nadat hij eerst, vóór zich te kleden, zijn gehele lichaam had gewassen, en daarna nog zijn handen en voeten. Dan brandde hij het dagelijkse reukwerk, schikte de lampen in orde, en offerde het buitengewone offer, dat voor deze dag verordineerd was, (niet hier, maar in Numeri 29:8) een var, een ram en zeven lammeren, allen ten brandoffer. Dit wordt hij verondersteld gedaan te hebben in zijn hogepriesterlijk gewaad.

2. Nu moest hij zijn kostbare kleding afleggen, zich baden, de linnen kleren aandoen, en zijn eigen var voor de Heere stellen, die hij voor hemzelf en zijn huis ten zondoffer offerde, vers 6. De var werd als offer voor de Heere gesteld met een plechtige belijdenis van zijn zonden, en de zonden van zijn huis, vuriglijk biddende om vergeving er van, en dit moest hij doen met zijn handen op het hoofd van de var.

3. Daarna moest hij het lot werpen over de twee geitenbokken, die beide tezamen tot een zondoffer waren voor de vergadering. Eén van deze bokken moest geslacht worden ten teken van een voldoening aan Gods gerechtigheid voor de zonde, de andere moest weggezonden worden ten teken van de vergeving, of het wegdoen van de zonde door de goedertierenheid Gods. Beiden moeten tezamen voor het aangezicht des Heeren gesteld worden, vers 7, eer het lot over hen was geworpen, en daarna de weggaande bok alleen, vers 10. Sommigen denken dat geitenbokken voor het zondoffer gekozen werden, omdat het aanstotelijke van de zonde door de onaangename reuk van die dieren wordt voorgesteld, anderen denken omdat de demonen, die de heidenen toen aanbaden, hun aanbidders dikwijls in de gedaante van bokken verschenen, en God daarom Zijn volk verplichtte bokken te offeren, opdat zij nooit in verzoeking zouden zijn aan bokken offeranden te brengen.

4. Het volgende, dat gedaan meest worden was de var als zondoffer te offeren voor zich en zijn huis, vers 11. "Nu," zeggen de Joden "moest hij weer zijn handen op het hoofd van de var leggen en de belijdenis van zonde en het gebed om vergeving, die hij tevoren gedaan had, herhalen, en de var met eigen handen slachten, om verzoening te doen, eerst voor zichzelf, (want hoe kon hij verzoening doen voor de zonden van het volk, voordat hijzelf verzoend was?) en voor zijn huis, niet slechts voor zijn eigen gezin, maar voor al de priesters, die het huis van Aäron genoemd worden Psalm 135:19. Deze barmhartigheid moet bij het eigen huis beginnen, hoewel zij er niet moet eindigen. De var geslacht zijnde, liet hij één van de priesters het bloed omroeren, opdat het niet stijf zou worden, en dan:

5. Nam hij een wierookvat met gloeiende kolen (die niet rookten) in de ene hand en een schotel vol lieflijk reukwerk in de andere hand en ging door de voorhang in het heilige der heiligen naar de ark, zette de kolen op de vloer, en strooide er het reukwerk op, zodat de kamer terstond vol werd van rook. De Joden zeggen dat hij er zijdelings moest ingaan, om niet het volle gezicht te hebben op de ark waar de Goddelijke heerlijkheid was, totdat zij met rook was bedekt, dat hij daarna ruggelings uit moest gaan, uit eerbied voor de Goddelijke majesteit, en na een kort gebed moest hij zich dan uit het heiligdom spoeden om zich aan het

volk te tonen, opdat zij niet zouden denken, dat hij zich onbehoorlijk had gedragen, en voor het aangezicht des Heeren was gestorven.

6. Dan haalde hij het bloed van de var van de priester, die hij het had laten omroeren en nam dit mee, als hij voor de tweede maal in het heilige der heiligen inging, dat nu vervuld was met de rook van het reukwerk, en met zijn vinger sprengde hij het bloed op, of liever naar het verzoendeksel, eenmaal naar het bovendeel er van en zevenmaal naar het benedeneinde, vers 14. Maar de druppels bloed (zoals de Joden het verklaren) vielen allen op de grond en geen er van raakte het verzoendeksel aan. Dit gedaan hebbende, kwam hij uit het heilige der heiligen, zette de schaal met bloed in het heiligdom, en ging naar buiten.

Leviticus 16:15 - 19
Als de priester naar buiten kwam van het sprengen van het bloed van de var voor het verzoendeksel:
1. Dan moest hij vervolgens de geitenbok slachten, die het zondoffer van het volk was, vers 15, en voor de derde maal in het heilige van de heiligen gaan om er het bloed van de geitenbok te sprengen, zoals hij er het bloed van de var gesprengd heeft, en aldus moest hij verzoening doen voor het heilige, vers 16, dat is: naardien het volk door zijn zonde God tot toorn had verwekt, zodat Hij de tekenen van Zijn gunstrijke tegenwoordigheid zou kunnen wegnemen, en zelfs die heilige plaats ongeschikt had gemaakt voor de woning van een heiligen God, werd hierdoor nu verzoening gedaan voor de zonde, opdat God, verzoend zijnde met hen, onder hen zou blijven wonen.

2. Daarna moest hij hetzelfde doen voor het uitwendige deel van de tabernakel, wat hij voor het inwendige er van gedaan heeft, door eerst het bloed van de var te sprengen, en dan dat van de bok, buiten de voorhang, daar, waar de tafel en het reukaltaar stonden, telkens zeven maal, zoals tevoren. De reden, die er voor aangeduid wordt, is dat de tent van de samenkomst met hen woont in het midden van hun onreinheden, vers 16. Hiermede wilde God hun tonen hoe hun hart het nodig had om gereinigd te worden, als zelfs de tabernakel, alleen maar omdat hij in het midden stond van zo'n onrein en zondig volk, deze verzoening nodig had, en ook, dat er zelfs in hun Godsdienstige handelingen veel verkeerds was, waarvoor het nodig was verzoening te doen. Gedurende deze plechtigheid mocht geen van de mindere priesters in de tabernakel komen, vers 17, maar door buiten te staan zich onwaardig erkennen en ongeschikt om er te dienen, vanwege hun dwaasheden en gebreken en menigvuldige onreinheden in hun bediening, die deze verzoening van de tabernakel nodig hadden gemaakt.

3. Dan moet hij van het bloed van de var en van de bok, door elkaar gemengd op de hoornen van het altaar doen dat voor het aangezicht des Heeren is, vers 18, 19. Het is zeker, dat het het reukaltaar was, waarop dit bloed gedaan werd, want aldus is het uitdrukkelijk geboden, Exodus 30:10, maar sommigen denken dat dit de hogepriester naar het brandofferaltaar verwijst, want ook dat wordt hier het altaar voor het aangezicht des Heeren genoemd, vers 12, omdat hij gezegd wordt er naar uit te gaan, en omdat men kan veronderstellen, dat ook dit verzoening nodig had, want daarop werden al de gaven en offeranden van de kinderen Israëls gebracht, van wier onreinheid het altaar hier gezegd wordt geheiligd te worden.

Leviticus 16:20 - 28
Nadat de hogepriester de Heere de zoenoffers had voorgesteld door het sprengen van hun bloed, waarvan hij het overige waarschijnlijk aan de voet van het altaar heeft uitgestort, gaat hij nu:

1. Met zijn beide handen op het hoofd van de weggaanden bok Israëls zonde belijden, vers 20, 21, en telkenmale als handen gelegd werden op het hoofd van een offer, ging dit altijd gepaard met belijdenis naar dat de aard van het offer was, en dit een zondoffer zijnde, moet het een belijdenis zijn van zonde. In de latere en meer ontaarde tijden van de Joodse kerk hadden zij een bepaald formulier van belijdenis voor de hogepriester, maar God heeft er hier geen voorgeschreven, want er werd verondersteld, dat de hogepriester zó wel bekend was met de toestand van het volk en dat hij zo'n tere zorg voor hen droeg, dat hij geen formulier nodig had. De belijdenis moet zo omstandig zijn als hij haar maken kon, niet alleen al de ongerechtigheden van de kinderen Israëls belijden, maar ook al hun overtredingen. In een zonde kunnen vele ongerechtigheden zijn vanwege allerlei verzwarende omstandigheden, waarmee zij gepaard ging, en in onze belijdenis behoren wij daar nota van te nemen, en niet slechts te zeggen: Ik heb gezondigd, maar met Achan: "Zo en zo heb ik gedaan." Door deze belijdenis zal hij de zonden van Israël op het kop van de bok leggen, dat is: hij moest in geloof en gehoorzaamheid aan de Goddelijke instelling, waardoor zo'n in-de-plaats-stelling bepaald was, de straf van de zondaar overdragen op het offer, hetgeen slechts scherts, ja een belediging van God zou geweest zijn, indien Hij zelf het niet verordineerd had.

2. Dan moest de bok terstond door een daartoe bekwaam man, die men daartoe verkozen had, weggezonden worden naar een woestijn, een afgezonderd of onbewoond land, en God vergunde hun er de betekenis in te zien, dat het wegzenden van de bok het weg doen was van hun zonden door een vrije en volkomen vergeving, vers 22. Het zal al hun ongerechtigheden wegdragen. Het loslaten van de bok was hun een teken, dat de ongerechtigheid van Israël gezocht zal worden, maar er niet zijn zal en de zonden van Juda, maar niet gevonden zullen worden, Jeremia 50:20. De latere Joden plachten een lapje van scharlaken stof aan de hoornen van de bok te bevestigen, en een ander aan de poort van de tempel, of aan de top van een rots waar de bok was losgelaten en als die lap dan wit werd, zoals zij dit gewoonlijk zagen geschieden dan was dit voor hen een teken, dat Israëls zonden vergeven waren, gelijk geschreven is: Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. En zij voegen er bij, dat gedurende veertig jaren vóór de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, de scharlaken stof in het geheel niet van kleur veranderde, hetgeen een openhartige belijdenis is, dat zij, het wezen hebbende verworpen, van het type, de afschaduwing, geen nut meer hadden.

3. De hogepriester moest dan zijn linnen klederen in de tabernakel afleggen, en ze daar laten, de Joden zeggen: om daarna nooit meer door hemzelf of door iemand anders gedragen te worden, want zij maakten ieder jaar nieuwe, en hij moet zich in water baden zijn kostbare klederen aandoen, om dan zijn eigen en de brandoffers van het volk te offeren, vers 23, 24. Als wij de vertroosting smaken van onze vergeving, dan moet er Gode de eer voor worden toegebracht. Als wij het voordeel hebben van het zoenoffer, dan moeten wij niet ongaarne het offer van de dankerkentenis brengen. En het verbranden van het vet van het zondoffer schijnt tot dat ogenblik verschoven te zijn, vers 25, opdat het tegelijk met de brandoffers verteerd zou worden.

4. Het vlees van deze beide zondoffers, waarvan het bloed binnen de voorhang was gebracht, moest geheel verbrand worden, niet op het altaar, maar op een afstand buiten het leger, om aan te duiden beide ons wegdoen van de zonde door oprecht berouw en bekering en de Geest van de uitbranding, en Gods wegdoen er vandoor een volkomen kwijtschelding, zodat zij nimmer in het gericht tegen ons zal opstaan.

5. Hij, die de weggaande bok naar de woestijn bracht, en zij, die het zondoffer verbrandden, moesten beschouwd worden als ceremonieel onrein, en zij mochten niet in het leger komen, vóór zij hun klederen hadden gewassen, en hun vlees in water hadden gebaad. Hetgeen de verontreinigende natuur aanduidde van de zonde, zelfs het offer, dat slechts tot zonde was gemaakt, was verontreinigend, alsmede de onvolkomenheid van de wettische offeranden, zó weinig hebben zij de zonde weggenomen, dat zij zelfs een smet achterlieten op hen, die ze aanraakten. Eindelijk. Nadat dit alles geschied was ging de priester opnieuw in het heilige der heiligen, om zijn wierookvat te halen, en dan keerde hij met blijdschap terug naar zijn eigen huis, omdat hij zijn plicht gedaan had, en niet gestorven was.

Leviticus 16:29 - 34

1. Hier is: De dag, welke voor die plechtigheid was aangewezen. Hij moet jaarlijks waargenomen worden op de tiende dag van de zevende maand, vers 29. De zevende maand was voor de eerste maand gerekend, totdat God verordineerd had, dat de maand, waarin de kinderen Israëls uit Egypte gingen, als de eerste gerekend en aldus genoemd zou worden. Sommigen hebben het denkbeeld geopperd, dat deze tiende dag van de zevende maand de dag geweest is, waarop onze eerste ouders gevallen zijn, en dat hij ter gedachtenis daarvan als een vastendag werd waargenomen.
Dr. Lightfoot heeft uitgerekend, dat dit de dag was, waarop Mozes de laatste maal van de berg gekomen is, toen hij de nieuwe tafelen meebracht en de verzekering, dat God met Israël verzoend was, en zijn aangezicht glinsterde. Die dag moet een dag van verzoening zijn in al hun geslachten, want de herinnering aan Gods vergeven van hun zonde met het gouden kalf kon hen aanmoedigen om te hopen, dat God op hun berouw en bekering al hun overtredingen zou vergeven.

2. De plicht van het volk op die dag:
a. Zij moeten rusten van al hun arbeid, het zal u een sabbat van de rust zijn, vers 31. Het werk van de dag zelf was genoeg, en zo het goed gedaan werd, was het een goede dag van werken, daarom moeten zij in het geheel geen ander werk doen. De arbeid van verootmoediging voor zonde vereist zo'n sterke inspanning van de geest, dat dit ons niet zou toelaten aan iets anders te denken. De verzoendag schijnt die sabbat te zijn, waarvan gesproken wordt door de profeet, Jesaja 58:13, want het is dezelfde als de vastendag, waarvan in de vorige verzen gesproken wordt.
b. Zij moeten hun zielen verootmoedigen. Zij moeten zich onthouden van alle verkwikking van het lichaam ten teken van hun innerlijke verootmoediging van de ziel en berouw over hun zonde. Zij allen vastten op die dag, dat is zij gebruikten spijs noch drank (behalve de zieken en de kinderen) en legden hun versierselen af, en zalfden zich niet, zoals Daniël, Hoofdstuk 10:3, 12. David kwelde zijn ziel met vasten Psalm 35:13. En het betekende het doden van de zonde, het zich afwenden er van, het losmaken van de knopen van de ongerechtigheid, Jesaja 58:6. De Joodse geleerden gaven het volk de raad om op die dag die delen van de Schrift niet te lezen, die hun met blijdschap zouden kunnen vervullen, omdat het een dag was om de ziel te verootmoedigen.

3. Het eeuwigdurende van deze inzetting dit zal u een eeuwige inzetting zijn, vers 29, 34. Het moet geen enkel jaar worden nagelaten nooit vervallen, totdat deze bedeling ontbonden zal wezen, en het type plaats zal maken voor het antitype. Zolang wij voortdurend zondigen, moeten wij er voortdurend berouw van hebben en de verzoening verkrijgen. De wet om onze zielen te verootmoedigen wegens de zonde is een eeuwige inzetting die van kracht zal blijven totdat wij gekomen zijn daar, waar alle tranen, zelfs die van berouw, van onze ogen afgewist zullen worden. De apostel beschouwt het als een blijk van de ongenoegzaamheid van de

wettische offers om de zonde weg te nemen en het geweten er van te reinigen, dat daarin elk jaar weer gedachtenis van de zonden geschiedt, Hebreeën 10:1 - 3. De jaarlijkse herhaling van de offers toonde dat er slechts een zwak pogen in was tot verzoening, krachtdadig en afdoend kon dit slechts geschieden door de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eenmaal geschied, die éne maal was genoeg, deze offerande behoefde niet herhaald te worden. Laat ons dus zien wat er van het Evangelie was in dit alles.

I. Hier zijn in type de twee grote Evangelievoorrechten voorgesteld van vergeving van de zonde en toegang tot God, welke wij beide aan het middelaarschap van Jezus Christus verschuldigd zijn. Laat ons dan hier zien:
1. De verzoening van de schuld, die Christus zelf voor ons aangebracht heeft. Hijzelf is beide de offeraar en het offer, waardoor verzoening teweeggebracht wordt, want Hij is:

a. De Priester, de Hogepriester, die de zonden van het volk verzoent, Hebreeën 2:17. Hij en Hij alleen is par negotio geschikt voor het werk, en waardig de eer er van te ontvangen. Hij is door de Vader gesteld om dit te doen, die Hem geheiligd heeft, en Hem tot dit doel in de wereld gezonden heeft, namelijk dat God, in Hem, de wereld met zichzelf verzoenen zou. Hij heeft dit werk ondernomen, en zich om onzentwil geheiligd, en er zich voor afgezonderd, Johannes 17:19. Dat de hogepriester zich op die dag zo dikwijls baadde, en de dienst verrichtte gekleed in fijn zuiver en wit linnen betekende de heiligheid van de Heere Jezus Zijn volkomen vrij zijn van elke zonde, en Zijn versierd zijn met alle genade. Niemand mocht bij de hogepriester zijn, als hij verzoening deed, vers 17, want onze Heere Jezus moest de pers alleen treden, en van de volkeren moest er niemand bij Hem zijn, Jesaja 63:3. Daarom hebben, toen Hij inging tot Zijn lijden, al Zijn discipelen hem verlaten en zijn gevloden, want indien er van hen gevangen genomen en met Hem ter dood gebracht waren, dan zou dit beschouwd zijn alsof zij medegewerkt hadden tot de verzoening, niemand dan misdadigers, ten opzichte van wie zulk een gedachte niet kon opkomen, moest met Hem lijden. En let op de omvang van de verzoening, die de hogepriester deed, het was voor het heilige der heiligen, voor de tabernakel, voor het altaar, voor de priesters en voor al het volk, vers 33. Christus' genoegdoening brengt verzoening teweeg beide voor de leraren en voor de gemeente, de ongerechtigheid van onze heilige (en van onze onheilige) dingen.
Onze aanspraak op de voorrechten van de inzettingen, de vertroosting, die wij er in vinden, hebben wij alleen te danken aan de verzoening, aangebracht door Christus. Maar terwijl de verzoening, die de hogepriester deed, slechts de vergadering van Israël betrof, is Christus de verzoening niet alleen voor de zonden van de Joden, maar voor de zonden van geheel de heidenwereld. En ook hierin werd Aäron oneindig ver overtroffen door Christus dat Aäron het nodig had om eerst voor zijn eigen zonde offerande te offeren en van zijn zonde belijdenis te doen op het hoofd van zijn zondoffer, maar onze Heere Jezus had geen eigen zonde, en zo'n hogepriester betaamde ons, Hebreeën 7:26. Daarom is Hij ook toen Hij in de Jordaan gedoopt werd, terwijl anderen in het water stonden, belijdenis doende van hun zonde, Mattheüs 3:6, terstond uit het water opgeklommen, vers 16, daar Hij geen zonde had te belijden.

b. Gelijk Hij de Hogepriester is, zo is Hij ook het offer, waarmee de verzoening gedaan wordt, want in onze verzoening met God is Hij alles in allen. Aldus werd Hij voorgesteld door de twee bokken, die beide een offer waren, de geslachte bok was het type van Christus, stervende voor onze zonden, de weggaande bok was een type van Christus, opgestaan tot onze rechtvaardigmaking. Door het lot, waarvan het beleid van de Heere is, werd beslist welke bok geslacht moest worden, want Christus werd door de bepaalden raad en voorkennis Gods overgeleverd.

(1). De verzoening wordt gezegd voltooid te zijn door de zonden van Israël op het hoofd van de bok te leggen. Zij hadden verdiend verlaten en in een land van de vergetelheid weggezonden te worden, maar die straf werd hier overgebracht op de bok, die hun zonden droeg, in toespeling hierop wordt van God gezegd, dat Hij ons aller ongerechtigheid heeft doen aanlopen op de Heere Jezus, Jesaja 53:6, die van al deze schaduwen het wezen is. En Hij wordt gezegd onze zonden namelijk de straf er voor - in Zijn eigen lichaam gedragen te hebben op het hout, I Petrus 2:24. Aldus is Hij zonde voor ons gemaakt, dat is: offer voor zonde, 2 Corinthiërs 5:21. Hij leed en stierf, niet alleen tot ons welzijn en behoud, maar in onze plaats, Hij werd verlaten en scheen voor een tijd vergeten, opdat wij niet voor eeuwig verlaten en vergeten zouden worden. Sommige geleerden hebben uitgerekend, dat onze Heere Jezus door Johannes in de Jordaan gedoopt werd op de tiende dag van de zevende maand, dus juist op de verzoendag, toen ging Hij in tot Zijn ambt als Middelaar, en werd terstond door de (Geest uitgedreven in de woestijn, een afgezonderd, onbewoond land.
(2). Het gevolg daarvan was, dat al de ongerechtigheden van Israël weggevoerd werden in een land van de vergetelheid. Aldus neemt Christus, het Lam Gods, de zonde van de wereld weg, Johannes 1:29. En als God de zonde vergeeft, wordt Hij gezegd haar niet meer te gedenken, Hebreeën 8:12, haar achter Zijn rug te werpen, Jesaja 38:17, "in de diepte van de zee," Micha 7:19, haar weg te doen "zover het oosten is van het westen," Psalm 103:12.

2. De ingang in de hemel, door Christus voor ons bereid, zien wij hier afgeschaduwd door het ingaan van de hogepriester in het heilige der heiligen. Dit wordt door de apostel verklaard, Hebreeën 9:7 en verv. en hij toont aan:
a. Dat de hemel de meerdere en volmaakte tabernakel is, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, en dat de weg er heen door geloof, hoop en gebed, door een Middelaar toen nog niet zo klaar en duidelijk geopenbaard was als thans onder het Evangelie.
b. Dat Christus bij Zijn hemelvaart eens en voor altijd de hemel is binnengegaan, als openbaar persoon in de naam van geheel Zijn geestelijk Israël, en door het voorhangsel van Zijn vlees Hebreeën 10:20.
c. Dat Hij is ingegaan door Zijn eigen bloed, Hebreeën 9:12, met Hem medenemende naar de hemel de kracht van de offerande, die Hij geofferd heeft op de aarde, en aldus als het ware Zijn bloed sprengende voor de genadetroon, waar het betere dingen spreekt dan het bloed van stieren en bokken. Daarom wordt Hij gezegd in het midden van de troon te verschijnen "als een Lam, dat geslacht is," Openbaring 5:6. En ofschoon Hij voor zichzelf geen zonde te verzoenen had, heeft Hij toch door Zijn eigen verdienste de herstelling verkregen in Zijn aloude heerlijkheid, Johannes 17:4, 5, zowel als een eeuwige verlossing voor ons Hebreeën 9:12.
d. De hogepriester heeft in het heilige der heiligen wierook gebrand, hetgeen een afschaduwing was van de voorbede van Christus, om welke te doen binnen de voorhang Hij eeuwig leeft, in de kracht van Zijn genoegdoening. En wij zouden niet kunnen verwachten te leven voor de troon van de genade indien hij niet bedekt was door de rookwolk van dit reukwerk. Zonder het tussenbeide treden van een Middelaar zal blote genade ons niet behouden. Het tussenbeide - treden van Christus is daar voor God gesteld als reukwerk, als dit reukwerk. En gelijk de hogepriester eerst voor zich, dan voor zijn huis en daarna voor geheel Israël bad, zo heeft onze Heere Jezus in het 17de hoofdstuk van Johannes (dat een voorbeeld of proeve was van Zijn voorbede in de hemel) eerst zichzelf Zijn Vader bevolen, toen Zijn discipelen, die Zijn huis waren, en daarna allen, die door hun woord in Hem zullen geloven, als geheel Israël, en na aldus op de bedoeling van Zijn offerande gewezen te hebben werd Hij terstond gegrepen en ingevolge deze bedoeling gekruisigd.
e. De ingang door Christus bewerkt heeft die van Aäron hierin ver overtroffen, dat Aäron geen toegang kon verkrijgen, ja zelfs voor zijn eigen zonen niet, in het heilige der heiligen,

maar dat onze Heere Jezus voor ons een nieuwe en levende weg ingewijd heeft naar het heiligdom, zodat wij dan ook vrijmoedigheid hebben om in te gaan, Hebreeën 10:19, 20. En eindelijk: de hogepriester moest weer uitgaan uit het heiligdom, maar onze Heere Jezus leeft eeuwiglijk om voor ons te bidden, en verschijnt altijd in de tegenwoordigheid Gods voor ons, waar Hij als onze voorloper voor ons is ingegaan, en waar Hij als onze pleitbezorger altijd verblijf houdt.

II. Hier is ook een type of afschaduwing van de twee grote Evangelieplichten van geloof en bekering, door welke wij bevoegd worden voor de verzoening en aanspraak verkrijgen op het voordeel er van.

1. Door het geloof moeten wij onze handen leggen op het hoofd van het offer, steunende op Christus, als de Heere onze Gerechtigheid pleitende op Zijn genoegdoening, als hetgeen waardoor alleen verzoening kon gedaan worden over onze zonden, en waardoor wij vergeving kunnen verkrijgen. "Gij, Heere, zult voor mij antwoorden. Alles wat ik te zeggen heb is: Christus is voor mij gestorven, ja wat meer is, Hij is opgestaan, aan Zijn genade en bestuur geef ik mij geheel over, en door Hem heb ik de verzoening verkregen," Romeinen 5:11.

2. Door berouw en bekering moeten wij onze zielen verootmoedigen, niet slechts voor een tijd vastende van de genietingen en verlustigingen van het lichaam, maar innerlijk treurende om onze zonden, en een leven leidende van zelfverloochening en doding van het vlees. Wij moeten ook een berouwvolle belijdenis afleggen van zonde, en dit met het oog op Christus, die wij doorstoken hebben en om Hem rouw bedrijvende, en met de hand van het geloof op de verzoening, ons verzekerd houdende, dat, indien wij onze zonden belijden, God getrouw en rechtvaardig is, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid. Eindelijk. De klank van de bazuin, die in het Jubeljaar vrijheid verkondigde, moest aan het einde van de verzoendag geblazen worden Hoofdstuk 25:9. Want de kwijtschelding van onze schuld, de bevrijding uit onze dienstbaarheid en ons terugkeren tot ons erfdeel zijn wij allen aan het middelaarschap en de voorbede van Jezus Christus verschuldigd. Door de verzoening verkrijgen wij rust voor onze ziel en al de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods.

HOOFDSTUK 17

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot Aäron, en tot zijn zonen, en tot al de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Dit is het woord, hetwelk de HEERE geboden heeft, zeggende: 3 Een ieder van het huis Israëls, die een os, of lam, of geit in het leger slachten zal, of die ze slachten zal buiten het leger; 4 En dezelve aan de deur van de tent der samenkomst niet brengen zal, om een offerande de HEERE voor de tabernakel des HEEREN te offeren; het bloed zal dienzelven man toegerekend worden, hij heeft bloed vergoten; daarom zal dezelve man uit het midden zijns volks uitgeroeid worden; 5 Opdat, wanneer de kinderen Israëls hun slachtofferen brengen, welke zij op het veld slachten, dat zij die de HEERE toebrengen, aan de deur van de tent der samenkomst tot de priester, en dezelve tot dankofferen de HEERE slachten. 6 En de priester zal het bloed op het altaar des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst, sprengen; en hij zal het vet aansteken, tot een liefelijken reuk de HEERE. 7 En zij zullen ook niet meer hun slachtofferen de duivelen, welke zij nahoereren, offeren; dat zal hun een eeuwige inzetting zijn voor hun geslachten. 8 Zeg dan tot hen: Een ieder van het huis Israëls, en van de vreemdelingen, die in het midden van hen als vreemdelingen verkeren, die een brandoffer of slachtoffer zal offeren, 9 En dat tot de deur van de tent der samenkomst niet zal brengen, om hetzelve de HEERE te bereiden; diezelve man zal uit zijn volken uitgeroeid worden. 10 En een ieder uit het huis Israëls, en uit de vreemdelingen, die in het midden van hen als vreemdelingen verkeren, die enig bloed zal gegeten hebben, tegen diens ziel, die dat bloed zal gegeten hebben, zal Ik Mijn aangezicht zetten, en zal die uit het midden haars volks uitroeien. 11 Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven, om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen. 12 Daarom heb Ik tot de kinderen Israëls gezegd: Geen ziel van u zal bloed eten; noch de vreemdeling, die als vreemdeling in het midden van u verkeert, zal bloed eten. 13 Een ieder ook van de kinderen Israëls en van de vreemdelingen, die als vreemdelingen in het midden van hen verkeren, die enig wild gedierte, of gevogelte, dat gegeten wordt, in de jacht gevangen zal hebben; die zal deszelfs bloed vergieten, en zal dat met stof bedekken. 14 Want het is de ziel van alle vlees; zijn bloed is voor zijn ziel; daarom heb Ik tot de kinderen Israëls gezegd: Gij zult geens vleses bloed eten; want de ziel van alle vlees, dat is zijn bloed; zo wie dat eet, zal uitgeroeid worden. 15 En alle ziel onder de inboorlingen of onder de vreemdelingen, die een dood aas of het verscheurde zal gegeten hebben, die zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en onrein zijn tot aan de avond; daarna zal hij rein zijn. 16 Maar indien hij die niet wast, en zijn vlees niet baadt, zo zal hij zijn ongerechtigheid dragen.

Na de wet betreffende de verzoening, die door de hogepriester voor geheel Israël door het bloed van stieren en bokken in de tabernakel gedaan werd, hebben wij in dit hoofdstuk twee verbodsbepalingen nodig voor de bewaring van de eer van die verzoening.

Leviticus 17:1 - 9

I. Dat geen offer door iemand anders dan de priesters geofferd mocht worden, noch aan enigerlei andere plaats dan aan de deur van de tabernakel, en dat wel op straffe des doods, vers 1 - 9.

II. En dat geen bloed mocht gegeten worden, en dat wel met dezelfde strafbedreiging, vers 10 - 16. Deze wet legde aan geheel Israël de verplichting op om al hun offeranden op Gods altaar te brengen, teneinde aldaar geofferd te worden.

En ten opzichte van die zaak hebben wij na te gaan:

I. Hoe het er tevoren mee stond:

1. Het was aan iedereen veroorloofd altaren te bouwen, waar zij wilden, en er Gode offers op te brengen. Overal waar Abraham een tent had, bouwde hij een altaar, en ieder hoofd van een gezin was priester in zijn huis, zoals Job, Hoofdstuk 1:5.

2. Deze vrijheid is een aanleiding geworden tot afgoderij. Toen iedereen zelf priester was en zijn eigen altaar had, hebben zij langzamerhand, verijdeld geworden zijnde in hun overleggingen, zich ook eigen goden uitgedacht, en de duivelen hun slachtoffers geofferd,

vers 7. Het woord, in onze overzetting door duivelen vertaald, betekent eigenlijk ruige, of harige bokken, omdat het waarschijnlijk is, dat de boze geesten hun dikwijls in die gedaante verschenen, om hun offers te vragen en hun aanneming er van te kennen te geven. Want van dat de duivel in opstand kwam tegen God en van Hem afvallig was geworden, heeft hij zich altijd als Zijn mededinger opgeworpen, en begeerde hij dat hem Goddelijke eer zou bewezen worden, hij had de onbeschaamdheid van onze gezegende Heiland aan te zoeken om voor hem neer te vallen en hem te aanbidden. De Israëlieten zelf hadden in Egypte geleerd aan duivels te offeren. En het schijnt dat sommigen van hen dit gedaan hebben zelfs nadat God zo heerlijk voor hen en onder hen verschenen is. Er wordt van hen gezegd dat zij deze duivelen nahoereren, want het was een verbreken van hun verbond met God zoals overspel een verbreken is van het huwelijksverbond, en zij waren even sterk verkleefd aan hun afgoderij en even moeilijk er van terug te brengen, als degenen, die zich aan ontuchtigheid overgeven om alle onreinheid gieriglijk te bedrijven, daarom is het met toespeling hierop, dat God zich een ijverig God noemt.

II. Hoe deze wet dit vaststelde.

1. Sommigen denken dat hiermede aan de kinderen Israëls verboden werd om, zolang zij in de woestijn waren, een os of schaap, kalf, lam of geitenbok, zelfs voor hun gewone spijze, ergens anders te slachten dan aan de deur van de tent van de samenkomst, waar het bloed en het vet op Gods altaar geofferd, en het vlees aan de offeraar gegeven moest worden, om het als dankoffer te eten, overeenkomstig deze wet. En de wet is in bewoordingen vervat, die deze mening begunstigen, vers 3, 4, want zij spreekt in het algemeen van het slachten van een os, lam of geit. De geleerde **Dr. Cudworth** geeft er deze uitlegging van, en hij denkt dat zij zolang zij de tabernakel zo dicht bij zich hadden in het leger, geen ander vlees aten dan hetgeen eerst aan God geofferd was, maar dat deze wet gewijzigd werd toen zij in Kanaän kwamen, Deuteronomium 12:21, En hun veroorloofd werd om hun runderen en schapen thuis te slachten zowel als de ree en het hert. Slechts drie maal in het jaar moesten zij naar Gods tabernakel opgaan, om daar voor Zijn aan
gezicht te eten en te drinken. Waarschijnlijk hebben zij in de woestijn niet veel ander vlees gegeten dan het vlees van hun dankoffers, daar zij hun vee voor de teelt wilden bewaren tegen dat zij in Kanaän kwamen. Daarom murmureerden zij om vlees, daar zij het manna zat waren, en bij die gelegenheid spreekt Mozes, alsof zij zeer zuinig moesten zijn op hun schapen en runderen, Numeri 11:4, 22.
Toch is het moeilijk om dit te verklaren als zijnde een tijdelijke wet, daar toch uitdrukkelijk gezegd is, dat dit hun een eeuwige inzetting zal zijn voor hun geslachten, vers 7. En daarom:
2. Schijnt dit veeleer een verbod te zijn om enig dier tot offer te slachten aan een andere plaats dan aan het altaar Gods. Zij moeten niet, zoals zij vroeger gedaan hadden, offeranden offeren op het veld, vers 5, neen, ook niet aan de ware God, maar ze tot de priester brengen om op het altaar des Heeren geofferd te worden, en de plechtigheid, die zij nu onlangs bijgewoond hadden van de wijding van de priesters en van het altaar, kon als een goede reden dienen, waarom zij zich tot die beide moesten bepalen, daar God ze zo kennelijk had verordineerd.

a. Deze wet was niet alleen voor de Israëlieten zelf verplichtend, maar ook voor de proselieten, of vreemdelingen, die besneden waren en onder hen woonden, en die in gevaar waren van neiging te behouden voor hun oude wijze van aanbidding. Indien iemand deze wet overtrad, en offeranden offerde aan een andere plaats dan in de tabernakel, dan was die zonde zeer groot, het bloed zal die man toegerekend worden, hij heeft bloed vergoten, vers 4. Hij had slechts een dier gedood, maar daar hij het niet op de door God voorgeschreven wijze had gedood, werd hij beschouwd als een moordenaar. Het is door een schenking Gods, dat wij vrijheid hebben om de mindere schepselen te doden, op welk voordeel wij geen recht of

aanspraak hebben, tenzij wij ons aan de bepalingen onderwerpen, die er bij gemaakt zijn, en welke hierin bestaan, dat het noch met wreedheid noch in bijgelovigheid gedaan zal worden, Genesis 9:3,4. En er werd ook nooit groter misbruik gemaakt van de mindere schepselen, dan toen zij òf tot valse goden werden gemaakt, òf tot offers aan valse goden, waarop de apostel misschien zeer bijzonder zinspeelt, als hij spreekt van de ijdelheid en dienstbaarheid van de verderfenis, waaraan het schepsel onderworpen is, Romeinen 8:20, 21, vergelijk ook Hoofdstuk 1:23, 25. Afgodische offers werden niet alleen als overspel beschouwd, maar ook als moord, die een os slacht - om hem aan een afgod te offeren - verslaat een man, Jesaja 66:3.

b. De straf zal streng zijn die man zal uit het midden van zijn volk uitgeroeid worden. Als het blijkbaar was, ontwijfelbaar zeker, dan moest de magistraat dit doen, maar indien niet, dan zal God zelf dit werk ter hand nemen, en dan zal die offeraar door een plotselingen slag van Gods gerechtigheid worden afgesneden. De redenen, waarom God dit strikt bevel gaf, om al hun offeranden aan een plaats te offeren waren:
Ten eerste: Om afgoderij en bijgeloof te voorkomen, opdat offeranden gebracht zouden worden aan God en volgens de regel, zonder invoering van nieuwigheden er bij, zij moesten altijd geofferd worden door de dienst van de priesters, die de dienaren waren van Gods huis, en onder het oog van de hogepriester, die de bestuurder was van Zijn huis, en zorg droeg dat alles naar Gods verordening geschiedde.
Ten tweede. De beveiliging van de eer van Gods tempel en altaar, waarvan hun eigen waardigheid in gevaar zou zijn, indien zij hun offeranden ergens anders konden offeren evengoed als daar. Ten derde. Om eenheid en broederlijke liefde onder de Israëlieten te bewaren, opdat zij, zich allen rondom een altaar scharende, zoals de kinderen van het gezin zich dagelijks aan dezelfde tafel bevinden, als broeders zouden leven en elkaar zouden liefhebben, samengevoegd zouden zijn in eenzelfde zin, en in eenzelfde gevoelen, 1 Corinthiërs 1:10.

III. Hoe die wet werd nagekomen.
1. Zolang de Israëlieten aan hun oprechtheid vasthielden, gaven zij met grote tederheid en nauwlettendheid acht op deze wet, gelijk blijkt uit hun ijver tegen het altaar, dat opgericht werd door de twee en een halve stam, dat zij volstrekt niet overeind zouden gelaten hebben, indien zij er niet van overtuigd waren geworden, dat het nooit bedoeld was, en nimmer gebruikt zou worden, om er offers op te offeren, Jozua 22:12 en verv.

2. Het verbreken van deze wet was gedurende veel eeuwen de ergernis en het ongeneeslijk bederf van de Joodse kerk, getuige de klacht welke zo dikwijls voorkomt in de geschiedenis, zelfs van de goede koningen: Alleen de hoogten werden niet weggenomen, het volk offerde en rookte nog op de hoogten, en dit was het wat de deur opende voor de grofste afgoderij.

3. Toch was er in buitengewone gevallen dispensatie van deze wet. Gideons offer, Richteren 6:26, dat van Manoach, Richteren 13:19, van Samuël, 1 Samuel 7:9, 9:13, van David, 2 Samuel 24:18, en van Elia, 1 Koningen 18, 23, werden aangenomen, hoewel zij niet op de gewone plaats geofferd werden. Maar die allen werden òf geboden door engelen, òf geofferd door profeten, en sommigen denken dat na de verwoesting van Silo, en voordat de tempel gebouwd was, zolang dus het altaar en de ark geen vaste verblijfplaats hadden, het meer geoorloofd was om elders offeranden te offeren.

IV. Hoe die zaak nu staat en welk gebruik wij van die wet hebben te maken.

1. Het is zeker dat de geestelijke offeranden die wij nu moeten offeren, tot generlei plaats bepaald zijn. Onze Heiland heeft dit duidelijk gemaakt, Johannes 4:21, en de apostel overeenkomstig de profetie in Maleachi 1:11. Aan alle plaats zal Mijn naam reukwerk toegebracht worden. Wij hebben thans geen tempel of altaar dat de gave heiligt, en ook is de Evangelie - eenheid niet in één plaats gelegen, maar in een hart en in de eenheid des geestes.

2. Christus is ons altaar en ware tabernakel, Hebreeën 8:2, 13:10 in Hem woont God onder ons, en het is in Hem, dat onze offeranden Gode aangenaam zijn, en in Hem alleen, 1 Petrus 2:5. Andere middelaars te stellen, andere altaren op te richten, of andere zoenoffers in te stellen, is hetzelfde als andere goden in te voeren. Hij is het middelpunt van de eenheid, in wie de leden van het Israël Gods elkaar ontmoeten.

3. Toch hebben wij de openbare eredienst in ere te houden en moeten wij de onderlinge bijeenkomsten niet nalaten, Hebreeën 10:25. De Heere bemint de poorten van Zion boven alle woningen van Jakob, en dat behoren ook wij te doen, zie Ezechiel 20:40. Hoewel God genadiglijk het offer van onze huisgodsdienst wil aannemen, moeten wij daarom toch de deur van de tent van de samenkomst niet veronachtzamen.

Leviticus 17:10 - 16
Wij hebben hier een herhaling en bevestiging van de wet tegen het eten van bloed. Wij hebben deze wet reeds tweemaal in de Levietische wet gevonden, Hoofdstuk 3:19, 7:26, behalve nog de plaats, die er aan gegeven is in de wetten aan Noach, Genesis 9:4. Maar hier is:
1. Het verbod herhaald, telkens en nogmaals en wordt verwezen naar de vorige desbetreffende wetten: Ik heb de kinderen Israëls gezegd: Niemand van u zal bloed eten, vers 12, en opnieuw in vers 14: Gij zult geen vlees met bloed erin eten. Er wordt hier grote nadruk op gelegd, als op een wet, waaraan meer gelegen is dan men op de eerste aanblik zou denken.

2. Zij is verbindend gemaakt, niet alleen voor het huis van Israël, maar ook voor de vreemdelingen, die in het midden van hen als vreemdelingen verkeren, vers 10, hetgeen misschien een reden was, waarom het raadzaam werd geacht om, voor een tijd, aan de bekeerlingen uit de heidenen het eten van bloed te verbieden, Handelingen 15:29.

3. De strafbedreiging, toegevoegd aan deze wet is zeer streng, vers 10. Ik zal Mijn aangezicht zetten tegen de ziel van hem, die bloed zal gegeten hebben, indien hij het deed met opgeheven hand, en zal die uit het midden van het volk uitroeien, en opnieuw, vers 14, hij zal uitgeroeid worden. Gods toorn zal het verderf zijn van de zondaar. Beschouw die mens als verloren, voor eeuwig verloren, tegen wie God Zijn aangezicht stelt, want welk schepsel zal tegenover de Schepper kunnen bestaan?

4. Een reden, die voor deze wet is gegeven vers 11, want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen, en het werd daarom bestemd om er verzoening mee te doen, terwijl het de ziel is van alle vlees. De zondaar verdiende te sterven, daarom moet het offer sterven. Daar nu het bloed aldus het leven is, dat de dieren gewoonlijk voor menselijk gebruik gedood werden door er al het bloed aan te laten ontvloeien, heeft God bepaald dat het uitstorten of sprengen van het bloed van het offer op het altaar moest geschieden, om aan te duiden dat het leven van het offer aan God werd gegeven in de plaats van het leven van de zondaar, en als rantsoen er voor, daarom "geschiedt er zonder bloedstorting geen vergeving," Hebreeën 9:22. Om die reden moesten zij geen bloed eten, en:

1. Het was een zeer goede reden, want God wilde hierdoor de eer bewaren van die wijze van verzoening, welke Hij had ingesteld, en eerbied er voor in het hart van het volk. Het bloed van het verbond, toen een door de zinnen waarneembaar voorwerp zijnde, moest geen bloed gegeten worden, of als iets gewoons onder de voeten worden vertreden, zoals zij ook geen zalf of reukwerk meesten hebben gelijk aan die, welke God voor zich had verordineerd. Maar:

2. Deze reden is thans opgeheven, hetgeen te kennen geeft dat de wet zelf ceremoniëel was, en nu niet meer van kracht is. Het bloed van Christus, die gekomen is, en wij hebben geen andere te verwachten, alleen doet verzoening voor de ziel, en daarvan was het bloed van de offeranden een onvolkomen type. De komst van het wezen doet de schaduw weggaan. Het bloed van de dieren is niet langer het rantsoen, alleen het bloed van Christus is dit, en daarom bestaat nu de reden niet meer waarom geen bloed gegeten moet worden, die er toen was en wij kunnen niet veronderstellen dat het Gods wil was, dat de wet de reden ervoor zou overleven. Het bloed, mits zo bereid, dat het niet ongezond is, is thans veroorloofd tot voeding van ons lichaam, omdat het niet langer verordineerd is om verzoening te doen voor de ziel.

3. Maar toch heeft het ook nu nog een nuttige betekenis: het leven is in het bloed het is het voertuig van de levensgeesten, en God wilde dat Zijn volk tere zorg zou hebben over het leven van hun dieren, dat zij niet hard of wreed jegens hen zouden zijn geen vermaak zouden scheppen in iets, dat barbaars is. Zij moeten geen bloeddorstig volk wezen. Toenmaals heeft het bloed verzoening gedaan in overdrachtelijke zin, thans wordt door Christus' bloed, in wezenlijke, krachtdadige, afdoende zin, verzoening teweeggebracht, daarop hebben wij dus te zien met diepe eerbied, en het dus niet als iets gewoons te beschouwen, want tegen hen, die dat doen, zal Hij Zijn aangezicht stellen, en zij zullen uit het midden van hun volk uitgeroeid worden, Hebreeën 10:29. Er worden hier nog andere voorschriften gegeven als aanhangsels tot deze wet, en omheiningen er van.
a. Zij moeten het bloed bedekken van de dieren, die zij op de jacht gevangen hebben, vers 13. Zij moeten het niet alleen niet eten, maar het op betamelijke wijze begraven, ten teken van een verborgenheid, die zij moeten geloven in deze wet te zijn gelegen. De Joden beschouwen dit als een zeer gewichtig voorschrift, en bepalen dat zij het bloed moeten bedekken onder het uitspreken van deze woorden: Geloofd zij Hij, die ons door zijn geboden heeft geheiligd en ons bevolen heeft bloed te bedekken.
b. Zij moeten geen dieren eten, die hun eigen dood zijn gestorven, of verscheurd werden, vers 15, omdat het bloed er, òf in het geheel niet, òf niet op regelmatige wijze aan ontvloeid was. God wilde dat zij kieskeurig zouden zijn op hun diëet, niet met de kieskeurigheid die slechts de vleselijke lust streelt, maar die deze weerstaat en beteugelt. God wilde Zijn kinderen niet toestaan om maar alles met gretigheid te eten wat op hun weg kwam, maar aandachtig en zorgvuldig te bezien wat hun voorkwam, opdat zij ook in andere dingen zouden leren om des gewetens wil een onderzoek in te stellen. Zij, die zich maakten aan de buit, hebben gezondigd, 1 Samuel 14:32, 33. Indien iemand onwetend of uit onbedachtzaamheid het vlees at van een dier, dat niet naar behoren geslacht was, dan moest hij zichzelf en zijn klederen wassen, want anders droeg hij zijn ongerechtigheid, vers 15, 16. De verontreiniging was ceremonieel, en dit was ook de reiniging er van, maar zo iemand de voorgeschreven methode van reiniging veronachtzaamde, of er zich niet aan wilde onderwerpen dan heeft hij daardoor schuld op zich geladen. Zie de aard van een verhelpende wet, die er aan gehoorzaamt, heeft er het voordeel van die er niet aan gehoorzaamt, blijft niet slechts onder zijn reeds aangegane schuld, maar vermeerdert die nog met de schuld van de voorziening te minachten, die God door zijn genade gemaakt heeft tot zijn verlichting, zodat hij tegen het geneesmiddel zondigt.

HOOFDSTUK 18

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Ik ben de HEERE, uw God! 3 Gij zult niet doen naar de werken des Egyptischen lands, waarin gij gewoond hebt; en naar de werken des lands Kanaan, waarheen Ik u brenge, zult gij niet doen, en zult in hun inzettingen niet wandelen. 4 Mijn rechten zult gij doen, en Mijn inzettingen zult gij houden, om in die te wandelen; Ik ben de HEERE, uw God! 5 Ja, Mijn inzettingen en Mijn rechten zult gij houden; welk mens dezelve zal doen, die zal door dezelve leven; Ik ben de HEERE! 6 Niemand zal tot enige nabestaande zijns vleses naderen, om de schaamte te ontdekken; Ik ben de HEERE! 7 Gij zult de schaamte uws vaders en de schaamte uwer moeder niet ontdekken; zij is uw moeder; gij zult haar schaamte niet ontdekken. 8 Gij zult de schaamte der huisvrouw uws vaders niet ontdekken; het is de schaamte uws vaders. 9 De schaamte uwer zuster, der dochter uws vaders, of der dochter uwer moeder, te huis geboren of buiten geboren, haar schaamte zult gij niet ontdekken. 10 De schaamte der dochter uws zoons, of der dochter uwer dochter, haar schaamte zult gij niet ontdekken; want zij zijn uw schaamte. 11 De schaamte van de dochter der huisvrouw uws vaders, die uw vader geboren is (zij is uw zuster), haar schaamte zult gij niet ontdekken. 12 Gij zult de schaamte van de zuster uws vaders niet ontdekken; zij is uws vaders nabestaande. 13 Gij zult de schaamte van de zuster uwer moeder niet ontdekken; want zij is uwer moeder nabestaande. 14 Gij zult de schaamte van de broeder uws vaders niet ontdekken; tot zijn huisvrouw zult gij niet naderen; zij is uw moei. 15 Gij zult de schaamte uwer schoondochter niet ontdekken; zij is uws zoons huisvrouw; gij zult haar schaamte niet ontdekken. 16 Gij zult de schaamte der huisvrouw uws broeders niet ontdekken; het is de schaamte uws broeders. 17 Gij zult de schaamte ener vrouw en harer dochter niet ontdekken; de dochter haars zoons, noch de dochter van haar dochter zult gij nemen, om haar schaamte te ontdekken; zij zijn nabestaanden; het is een schandelijke daad. 18 Gij zult ook geen vrouw tot haar zuster nemen, om haar te benauwen, mits haar schaamte nevens haar, in haar leven, te ontdekken. 19 Ook zult gij tot de vrouw in de afzondering van haar onreinheid niet naderen, om haar schaamte te ontdekken. 20 En gij zult niet liggen bij uws naasten huisvrouw ter bezading, om met haar onrein te worden. 21 En van uw zaad zult gij niet geven, niet geven om voor de Molech door het vuur te doen gaan; en de Naam uws Gods zult gij niet ontheiligen; Ik ben de HEERE!
22 Bij een manspersoon zult gij niet liggen met vrouwelijke bijligging; dit is een gruwel. 23 Insgelijks zult gij bij geen beest liggen, om daarmede onrein te worden; een vrouw zal ook niet staan voor een beest, om daarmede te doen te hebben; het is een gruwelijke vermenging. 24 Verontreinigt u niet met enige van deze; want de heidenen, die Ik van uw aangezicht uitwerpe, zijn met alle deze verontreinigd; 25 Zodat het land onrein is, en Ik over hetzelve zijn ongerechtigheid bezoeke, en het land zijn inwoners uitspuwt. 26 Maar gij zult Mijn inzettingen en Mijn rechten onderhouden, en van al die gruwelen niets doen, inboorling noch vreemdeling, die in het midden van u als vreemdeling verkeert. 27 Want de lieden dezes lands, die voor u geweest zijn, hebben al deze gruwelen gedaan; en het land is onrein geworden. 28 Dat u dat land niet uitspuwe, als gij hetzelve zult verontreinigd hebben; gelijk als het het volk, dat voor u was, uitgespuwd heeft. 29 Want al wie enige van deze gruwelen doen zal, die zielen, die ze doen, zullen uit het midden van haar volk uitgeroeid worden. 30 Daarom zult gij Mijn bevel onderhouden, dat gij niet doet van die gruwelijke inzettingen, die voor u zijn gedaan geweest, en u daarmede niet verontreinigt; Ik ben de HEERE, uw God!

Hier is:
I. Een algemene wet tegen elke gelijkvormigheid met de verdorven gewoonten van de heidenen, vers 1 - 5.
II Bijzondere wetten:
1. Tegen bloedschande, vers 6 - 18.

2. Tegen dierlijke lusten en barbaarse afgoderijen, vers 19 - 23.

III. Het krachtig aandringen van deze wetten naar aanleiding van het verderf van de Kanaänieten, vers 21 - 30.

Leviticus 18:1 - 5

Na verschillende ceremoniële inzettingen keert God hier terug om hun zedelijke wetten te geven. De eersten zijn ons nog van nut als typen, de tweede nog verbindend voor ons als wetten. Wij hebben hier:

1. Het heilig gezag, waarmee deze wetten vastgesteld worden: *Ik ben de Heere, uw God,* vers 1, 4, 30. De Heere, die het recht heeft allen te regeren, uw God die een bijzonder recht heeft u te regeren. JHWH is de fontein van het bestaan, en daarom de fontein van macht, wiens wij zijn, die wij verplicht zijn te dienen, en die machtig is alle ongehoorzaamheid te straffen. Uw God, die gij hebt aangenomen, in wie gij gelukkig zijt, aan wie gij de hoogste verplichting hebt, en aan wie gij verantwoordelijk zijt.

2. Een strenge waarschuwing om er zich voor te wachten om nog overblijfselen te behouden van de afgoderij van Egypte, het land waarin zij gewoond hadden, en de besmetting op te doen van de afgoderij van Kanaän, het land waar zij naar toe gingen, vers 3. Nu God hen door Mozes Zijn inzettingen leerde, was er aliquid dediscendum - iets af te leren, iets dat zij met de moedermelk in Egypte hadden ingezogen, een land, dat bekend was om zijn afgoderij: Gij zult niet doen naar de werken van het land Egypte. Het zou op zichzelf reeds de grootste ongerijmdheid zijn, om voor het land van hun dienstbaarheid zo'n genegenheid te behouden, dat zij zich door de gewoonten er van zouden laten leiden bij hun Godsverering, en de grootste ondankbaarheid jegens God, die hen zo wonderbaar en genadiglijk er uit had verlost. Ja meer: geleid zijnde door een geest van tegenspraak, zelfs nadat zij deze inzettingen van God hadden ontvangen, zouden zij in gevaar zijn om ook de goddeloze gebruiken van de Kanaänieten aan te nemen, en met hun land ook hun ondeugden te erven. Voor dit gevaar worden zij hier gewaarschuwd: Gij zult in hun inzettingen niet wandelen. Gewoonte is zo'n tiran, dat hun praktijken inzettingen of verordeningen genoemd worden, en mededingers werden, zelfs van Gods inzettingen, en zo zou Gods belijdend volk in gevaar zijn van de wet van hen te ontvangen.

3. Een plechtig bevel aan hen, om Gods rechten en Zijn inzettingen te houden, vers 4, 5. Naar deze last, en vele dergelijke, schijnt David te verwijzen in de vele gebeden en belijdenissen, die hij doet in de 119de Psalm betreffende de wetten Gods. Let hier:

a. Op het grote richtsnoer van onze gehoorzaamheid: Gods inzettingen en rechten. Die moeten wij houden, om daarin te wandelen. Wij moeten ze houden in onze gedachten, ze houden in onze handen, ten einde ze te beoefenen in ons hart en in ons leven. Wij moeten aan Zijn bevelen denken, om die te doen, Psalm 103:18. Wij moeten er in blijven, als onze weg om er op te reizen, wij moeten ons eraan houden, als onze regel om naar te leven, ze bewaren als onze schat, als de appel van ons oog, met de uiterste zorg en waardering er voor.

b. Het grote voordeel van onze gehoorzaamheid: de mens die het zal doen die zal er door leven dat is: hij zal hier en hiernamaals gelukkig zijn. Wij hebben reden om God te danken,

Ten eerste, dat dit nog van kracht is als belofte met een zeer gunstige uitlegging van de voorwaarde. Als wij in oprechtheid Gods geboden houden, al is het ook dat wij tekortkomen in zondeloze volmaaktheid, dan zullen wij bevinden dat de weg van de plicht de weg is van welzijn, en de weg zal wezen tot gelukzaligheid. De Godzaligheid heeft de belofte van het leven, 1 Timotheüs 4:8. De Wijsheid heeft gezegd: Houd Mijn geboden, en leef, en indien wij

door de Geest de werkingen van het lichaam doden, (die voor ons zijn wat de gewoonten van Egypte waren voor Israël) zo zullen wij leven.
Ten tweede. Dat dit niet zó van kracht is naar de aard van een verbond dat de minste overtreding er van ons voor altijd zou buitensluiten van dit leven. De apostel haalt dit tweemaal aan als tegenstelling met het geloof, dat door het Evangelie wordt geopenbaard. Het is de beschrijving van de rechtvaardigheid, die uit de wet is: de mens die deze dingen doet zal - en autois - in dezelve leven, Romeinen 10:5, en zij wordt aangevoerd om te bewijzen, dat de wet niet is uit het geloof, Galaten 3:12. De verandering, door het Evangelie gemaakt, is in het laatste woord: de mens die ze doet zal leven, maar niet in dezelve, want de wet kon geen leven geven omdat wij haar niet volkomen konden onderhouden, zij was krachteloos niet in zichzelf, maar door het vlees, maar nu zal de mens die ze doet, leven door het geloof van de Zoon van God. Hij zal zijn leven verschuldigd zijn aan de genade van Christus, en niet aan de verdienste van zijn eigen werken, zie Galaten 3:21, 22. "De rechtvaardigen zullen leven," maar zij zullen leven door geloof uit kracht van hun eenheid met Christus, die hun leven is.

Leviticus 18:6 - 18
Deze wetten hebben betrekking op het zevende gebod, en zijn, zonder twijfel, ook voor ons verplichtend onder het Evangelie, want zij zijn in overeenstemming met het licht en de wet van de natuur, van één van de artikelen van deze wet, namelijk dat iemand de vrouw van zijn vader heeft, zegt de apostel, dat het een zonde is, "die ook onder de heidenen niet genoemd wordt," 1 Corinthiërs 5:1. Hoewel sommige soorten van bloedschande, die hier genoemd worden, door sommige bijzondere personen onder de heidenen bedreven werden, werden zij toch over het algemeen afgekeurd en verafschuwd, behalve onder volken, die geheel barbaars waren geworden, en zich geheel en al aan hun lage lusten overgaven. 1.Merk op dat hetgeen verboden wordt ten opzichte van de hier genoemde nabestaanden, is: tot hen te naderen om hun schaamte te ontdekken, vers 6.

A. Wat voornamelijk bedoeld is, is een huwelijk tussen zulke bloedverwanten te verbieden. Het huwelijk is een Goddelijke instelling, deze en die van de sabbat, de oudste van al de anderen, en gelijktijdig met de mens op de aarde, zij is bedoeld om de lieflijkheid te zijn van het menselijk leven, en de betamelijke en eerbare voortplanting van het menselijk geslacht, zoals dit voegde aan de waardigheid van de menselijke natuur, boven die van de dieren. Het is eerlijk onder allen, en deze wetten strekken om de eer er van te steunen en in stand te houden, inzonderheid omdat het een zaak betreft, waarin de verdorven natuur van de mens zeer geneigd is tot eigenzinnigheid en om zich aan zijn lusten toe te geven en van geen beteugelen er van te willen weten. Toch zijn deze verbodsbepalingen, behalve nog dat zij door een onbetwistbaar gezag zijn gesteld, op zichzelf ten hoogste redelijk en billijk.

a. Door het huwelijk moesten twee tot één vlees worden, zij die dus reeds tevoren door de natuur van één vlees waren, konden niet zonder de grofste ongerijmdheid, door een inzetting tot één vlees worden, want de inzetting was bedoeld om diegenen te verenigen die tevoren niet verenigd waren.

b. Het huwelijk brengt gelijkheid tussen een man en zijn huisvrouw, "is zij niet uw gezellin genomen uit uw zijde?" Indien dus zij, die tevoren meerdere en mindere zijn geweest, elkaar huwen, (hetgeen in de meeste van de hier genoemde voorbeelden het geval was) dan zou de orde van de natuur weggenomen worden door een inzetting, en dat is iets hetwelk niet toegelaten kan worden. De ongelijkheid tussen meester en dienstknecht, tussen edel en onedel is gefundeerd in toestemming, bewilliging en gewoonte, en er is niets misdaan, indien die ongelijkheid opgeheven wordt door het huwelijk dat gelijkheid teweegbrengt, maar de

ongelijkheid tussen ouders en kinderen, ooms en nichten, tantes en neven, hetzij door bloed of huwelijk, is gefundeerd in de natuur, en is daarom blijvend, en kan, zonder verwarring teweeg te brengen, niet weggenomen worden door de gelijkheid van het huwelijk, waarvan de inzetting wel zeer oud is, doch in latere orde dan de natuur.

c. Aan bloedverwanten, tussen wie gelijkheid bestaat, is het niet verboden om elkaar te huwen, behalve broeders en zusters, hetzij kinderen van een vader en moeder, of, wat men noemt, half broer en zuster, en daarin is niet dezelfde ongerijmdheid als in de eerste, want Adams zonen moeten wel met hun eigen zusters getrouwd zijn, maar het was nodig om dit door een positieve wet ongeoorloofd te maken en verfoeilijk ter voorkoming van zondige gemeenzaamheid tussen hen, die in hun jeugd verondersteld worden in hetzelfde huis te wonen, en toch elkaar niet kunnen huwen zonder een van de doeleinden van het huwelijk te verijdelen, welke is de uitbreiding van vriendschapsbetrekkingen en belangen. Indien ieder man zijn eigen zuster huwde (waartoe zij allicht geneigd zouden zijn van geslacht tot geslacht, zo dit wettig en geoorloofd was) dan zou iedere familie een wereld zijn op zichzelf, en het zou worden vergeten dat wij elkaars leden zijn. Het is zeker dat dit onder de meer sobere heidenen altijd als iets schandelijke en verfoeilijke werd beschouwd en zij, die deze wet niet hadden, waren hierin zichzelf tot wet. Het gebruikmaken van de inzetting van het huwelijk om die bloedschendige vermengingen in bescherming te nemen, is zo ver van ze te rechtvaardigen of er de schuld van te verminderen, dat het er nog de schuld aan toevoegt van een inzetting Gods te ontheiligen, en datgene te onteren door het laagste misbruik, wat tot de edelste doeleinden was ingesteld.

B. Maar ontucht gepleegd onder bloedverwanten buiten het huwelijk is ongetwijfeld hier evenzeer verboden, en niet minder bedoeld dan de vorige onreinheid, evenals alle wulpse gedraging en brooddronken dartelheid en alles wat de schijn heeft van dit kwaad. Bloedverwanten moeten elkaar liefhebben, en behoren vrij en gemeenzaam met elkaar om te gaan, maar het moet wezen in alle reinheid en hoe minder die omgang van kwaad verdacht wordt door anderen, hoe zorgvuldiger de personen zelf er voor behoren te waken, dat Satan geen voordeel over hen zal krijgen, want hij is een zeer listig vijand, en zoekt elke gelegenheid om ons te verderven.

2. De meesten van de verboden betrekkingen zijn duidelijk omschreven, en als algemene regel wordt gesteld, dat alle bloedverwanten van de man zelf, met wie het hem verboden is een huwelijk aan te gaan, ook gelden voor de bloedverwanten van zijn vrouw, want deze twee zijn één. De wet, welke verbiedt de vrouw van een broer te huwen, vers 16, had een uitzondering, eigen aan de Joodse staat, namelijk dat zo een man stierf zonder zaad na te laten, zijn broer, of nabestaande, de weduwe zou huwen, teneinde de gestorvene zaad te verwekken, Deuteronomium 25:5, om redenen, die alleen geldig waren in dat gemenebest, en daar nu deze redenen opgehouden hebben te bestaan, is ook de uitzondering opgeheven, en is de wet van kracht, dat een man in geen geval de weduwe van zijn broer mag huwen. Het artikel vers 18, hetwelk een man verbiedt om een vrouw tot haar zuster te nemen, veronderstelt een oogluikend toelaten van polygamie, zoals ook andere wetten dit deden, Exodus 21:10, Deuteronomium 21:15, maar het verbiedt een man om twee zusters te huwen, zoals Jakob gedaan heeft, omdat tussen haar, die tevoren elkaars gelijken waren, allicht grotere jaloersheid en vijandschap zou kunnen ontstaan, dan tussen vrouwen, die niet aan elkaar verwant zijn. Als de zuster van de echtgenote tot bijvrouw wordt genomen, dan kan er, zolang als zij leeft niets zijn, dat meer kwellend voor haar is.

Leviticus 18:19 - 30
Hier is:
I. Een wet om de eer van het huwelijksbed te bewaren, opdat het niet ontijdig gebruikt worde, vers 19, of inbreuk erop worde gemaakt door een overspeler, vers 20.

II. Een wet tegen hetgeen de meest onnatuurlijke afgoderij was: hun kinderen door het vuur te doen gaan voor de Moloch, vers 21. Sommigen denken dat de Moloch een afgod was waarin en waardoor zij de zon aanbaden, het grote vuur van de wereld, en daarom maakten zij er hun kinderen òf tot slachtoffers van, door ze er voor te verbranden, òf zij wijdden die er aan toe, door ze naar sommigen denken, tussen twee vuren te doen doorgaan, of ze, ter ere van de valse god, in één er van te werpen, zich verbeeldende, dat, zo zij slechts één van hun kinderen op deze wijze aan de Moloch offerden, dit voor al hun overige kinderen geluk zou aanbrengen. Hebben afgodendienaars aldus hun eigen kinderen aan valse goden gewijd, en zullen wij dan iets te dierbaar achten om aan de ware God te wijden, of voor Hem af te staan? Zie hoe deze zonde van Israël (waaraan zij zich later, in weerwil van deze wet, hebben schuldig gemaakt) verzwaard werd door de betrekking, waarin zij en hun kinderen tot God stonden, Ezechiël 16:20. "Gij hebt uw zonen en uw dochteren, die gij Mij gebaard hadt, genomen en hebt ze geofferd." Daarom wordt het hier genoemd een ontheiligen van de naam van hun God, want het was alsof zij dachten onder grotere verplichtingen te zijn aan Moloch dan aan JHWH, want Hem offerden zij alleen hun vee, maar aan Moloch hun kinderen.

III. Een wet tegen onnatuurlijke lusten, sodomie, en beestachtigheid, zonden, die niet genoemd, of waaraan niet gedacht moet worden, dan met de uitersten afschuw, vers 22, 23. Andere zonden maken de mens gelijk aan de beesten, maar deze doen hem beneden het dier zinken. Dat het ooit nodig was deze wetten te maken, en dat zij, nadat zij uitgevaardigd waren, ooit overtreden werden, is de eeuwige smaad en schande van de menselijke natuur. Dat de mensen aan deze hun lage lusten werden overgegeven, was dikwijls de straf voor hun afgoderij, zoals de apostel aantoont in Romeinen 1:24.

IV. Argumenten tegen deze en dergelijke afschuwelijke goddeloosheden. Hij, die een onbetwistbaar recht heeft om ons te gebieden, wil toch met ons handelen als mensen, en ons met mensenzelen trekken, en daarom verwaardigt Hij zich om met ons te redeneren.

1. Zondaren verontreinigen zich met deze verfoeiselen, vers 24. Verontreinigt u niet met enige van deze. Alle zonde is verontreinigend voor het geweten, maar in deze zonde is een zeer bijzondere schandelijkheid gelegen. In vriendelijkheid voor ons eist onze hemelse Vader, dat wij ons rein houden en ons niet in het slijk rondwentelen.

2. Wie enige van deze gruwelen doen zal die zielen, die ze doen, zullen uit het midden van haar volk uitgeroeid worden, vers 29. En terecht, want: Zo iemand de tempel Gods schendt, die zal God schenden, 1 Corinthiërs 3:17 :Vleselijke lusten voeren strijd tegen de ziel, en zullen er voorzeker het verderf van wezen, indien Gods goedertierenheid en genade het niet voorkomen.

3. Het land is onrein, vers 25. Indien zulke goddeloosheden gedaan en door de vingers gezien worden, wordt het land ongeschikt gemaakt om er Gods tabernakel in te hebben, en de reine en heilige God zal er de tekenen van Zijn genadige tegenwoordigheid aan onttrekken. Het wordt ook ongezond gemaakt voor de inwoners, die er door besmet worden met zonde, en blootgesteld aan kwalen, en het is wezenlijk walglijk en weerzinwekkend voor alle

Godvruchtigen, die er in zijn, zoals de goddeloosheid van Sodom het was voor de ziel van de rechtvaardigen Lot.

4. Al deze gruwelen hebben de vorige inwoners gedaan, vers 24, 27. Daarom was het nodig, dat deze wetten gemaakt zouden worden, zoals tegengiften en voorbehoedmiddelen tegen de pest nodig zijn, als wij ons naar een plaats begeven waar zij heerst. En zij moeten geen van deze dingen doen, omdat de volken, die ze gedaan hebben, nu onder de vloek Gods lagen, en weldra onder het zwaard van Israël vallen zouden. Zij konden er niet onbewust van zijn hoe hatelijk deze volken zich hadden gemaakt, die zich in dit slijk rondwentelden, en hoe stinkend zij waren in de neusgaten van alle goede mensen, en zal dan een volk, geheiligd en verwaardigd als Israël was, zich aldus laag en gemeen maken? Als wij bemerken, hoe kwaad ons de zonde toeschijnt in anderen, dan moet dit voor ons een reden wezen, om met de uiterste zorg en voorzichtigheid onze reinheid te bewaren.

5. Wegens deze en dergelijke zonden moesten de Kanaänieten uitgeroeid worden, deze hebben de maat van de ongerechtigheid van de Amorieten vol doen worden, Genesis 15:16, en de verwoesting teweeggebracht van zoveel volkrijke koninkrijken, waarvan de Israëlieten weldra niet alleen de toeschouwers zullen zijn maar waarvan zij de werktuigen zullen wezen, het land is onrein, en Ik bezoek over hetzelve zijn ongerechtigheid, vers 25. De ontzettende oordelen Gods over hen, die op drieste wijze onheilig en atheïstisch zijn, zijn bedoeld als waarschuwingen voor hen, die de Godsdienst belijden, om zich te wachten voor alles wat maar de minsten schijn heeft van of een strekking heeft tot onheiligheid en atheïsme. Het verderf van de Kanaänieten is een vermaning aan de Israëlieten, om niet te doen gelijk zij gedaan hebben. Ja meer: om aan te tonen dat niet slechts de Schepper getergd is door zulke gruwelen, maar dat zij voorde schepping een last zijn, wordt er bijgevoegd, vers 25, zodat het land zijn inwoners uitspuwt. Tot zelfs de grond, waarop zij liepen, zuchtte als het ware onder hen, walgde van hen, en kwam niet tot rust vóór hij zich ontdaan had van deze "tegenstanders van de Heere," Jesaja 1:24. Dit duidt de uiterste walglijkheid aan van de zonde, de zondige mens drinkt het onrecht in als water, maar het schuldeloze deel van de schepping zwoegt er onder en verheft er zich tegen. Menig huis en menige stad hebben de goddeloze inwoners, als het ware, met afgrijzen uitgespuwd, Openbaring 3:1 - 6. Hoedt u daarom zegt God, dat u het land niet uitspuwe, vers 28.
Het was hun verzekerd, hun en hun nakomelingen, maar zij moeten verwachten dat, zo zij de ondeugden van de Kanaänieten overnamen, hun ook een gelijk lot zou wedervaren. Slechte Israëlieten zijn even verfoeilijk voor God als slechte Kanaänieten, ja nog meer, en zullen even spoedig, of nog spoediger, uitgespuwd worden. Een waarschuwing, als hier aan de Israëlieten gegeven is, wordt door de apostel gegeven aan de bekeerlingen uit de heidenen, met betrekking tot de verworpen Joden, in wier plaats zij gekomen zijn, Romeinen 11:19 en verv. Zij moeten zich wachten van "in hetzelfde voorbeeld van ongelovigheid te vallen," Hebreeën 4:11. Pas dit meer in het algemeen toe, en laat het ons krachtdadig terughouden van elke zondige weg, dat zovelen er hun verderf op gevonden hebben. Leg het oor van het geloof te luisteren aan de poort van de bodemloze afgrond, en hoor de treurige kreten van de veroordeelde zondaren, die door de aarde werden uitgespuwd, en door de hel werden verzwolgen, die nu verloren zijn, voor eeuwig verloren, door de zonde, en beef er voor, dat dit ten slotte ook uw lot zal zijn. Gods bedreigingen en oordelen moeten ons afschrikken van de zonde. Eindelijk. Het slot van het hoofdstuk is een tegengift, een voorbehoedmiddel tegen deze besmetting. Daarom zult gij Mijn bevel onderhouden, dat gij niets doet van die gruwelijke inzettingen.
Dit is het voorgeschreven geneesmiddel. Zondige inzettingen zijn gruwelijke inzettingen, en dat zij in zwang zijn, algemeen worden aangenomen, maakt ze volstrekt niet minder

gruwelijk, en wij moeten ze ook niet minder, maar juist nog meer om verafschuwen, want hoe meer algemeen zij zijn aangenomen hoe gevaarlijker zij zijn. Het heeft verderflijke gevolgen om ook maar een enkele van die zondige gewoonten of inzettingen toe te laten, want één baant de weg voor velen. Ufno absurdo dato, mille secuuntur - Laat één ongerijmdheid toe, en gij nodigt er duizend. De weg van de zonde loopt bergafwaarts. Een nauwgezet en standvastig blijven bij Gods inzettingen is het krachtigste voorbehoedmiddel tegen de besmetting van grove zonde. Hoe meer wij de lieflijkheid smaken en de kracht gevoelen van heilige inzettingen, hoe minder gehechtheid wij zullen hebben aan de verboden genoegens van de gruwelijke inzettingen van de zondaren. Het is alleen Gods genade, die ons zal beveiligen, en die genade kan alleen verwacht worden in het gebruik van de genademiddelen. En nooit laat God de mensen over aan de lusten en begeerten van hun hart, voordat zij eerst Hem en Zijn inzettingen hebben verlaten.

HOOFDSTUK 19

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de ganse vergadering der kinderen Israëls, en zeg tot hen: Gij zult heilig zijn, want Ik, de HEERE, uw God, ben heilig! 3 Want ieder zal zijn moeder en zijn vader vrezen, en Mijn sabbatten houden; Ik ben de HEERE, uw God! 4 Gij zult u tot de afgoden niet keren, en u geen gegoten goden maken; Ik ben de HEERE, uw God! 5 En wanneer gij een dankoffer de HEERE offeren zult, naar uw welgevallen zult gij dat offeren. 6 Op de dag van uw offeren, en des anderen daags, zal het gegeten worden; maar wat tot op de derden dag overblijft zal met vuur verbrand worden. 7 En zo het op de derden dag enigszins gegeten wordt, het is een afgrijselijk ding, het zal niet aangenaam zijn. 8 En zo wie dat eet, zal zijn ongerechtigheid dragen, omdat hij het heilige des HEEREN ontheiligd heeft; daarom zal dezelve ziel, uit haar volken uitgeroeid worden. 9 Als gij ook de oogst uws lands inoogsten zult, gij zult de hoek uws velds niet ganselijk afoogsten, en dat van uw oogst op te zamelen is, niet opzamelen. 10 Insgelijks zult gij uw wijngaard niet nalezen, en de afgevallen bezien van uw wijngaard niet opzamelen; de arme en de vreemdeling zult gij die overlaten; Ik ben de HEERE, uw God! 11 Gij zult niet stelen, en gij zult niet liegen, noch valselijk handelen, een iegelijk tegen zijn naaste. 12 Gij zult niet valselijk bij Mijn Naam zweren; want gij zoudt de Naam uws Gods ontheiligen; Ik ben de HEERE. 13 Gij zult uw naaste niet bedriegelijk verdrukken, noch beroven; des dagloners arbeidsloon zal bij u niet vernachten tot aan de morgen. 14 Gij zult de dove niet vloeken, en voor het aangezicht des blinden geen aanstoot zetten; maar gij zult voor uw God vrezen; Ik ben de HEERE! 15 Gij zult geen onrecht doen in het gericht; gij zult het aangezicht des geringen niet aannemen, noch het aangezicht des groten voortrekken; in gerechtigheid zult gij uw naaste richten. 16 Gij zult niet wandelen als een achterklapper onder uw volken; gij zult niet staan tegen het bloed van uw naaste; Ik ben de HEERE! 17 Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; gij zult uw naaste naarstiglijk berispen, en zult de zonde in hem niet verdragen. 18 Gij zult niet wreken, noch toorn behouden tegen de kinderen uws volks; maar gij zult uw naaste liefhebben als uzelven; Ik ben de HEERE! 19 Gij zult Mijn inzettingen houden; gij zult geen tweeerlei aard uwer beesten laten samen te doen hebben; uwen akker zult gij niet met tweeerlei zaad bezaaien, en een kleed van tweeerlei stof, dooreen vermengd, zal aan u niet komen.

20 En wanneer een man, door bijligging des zaads, bij een vrouw zal gelegen hebben, die een dienstmaagd is, bij de man versmaad, en geenszins gelost is, en haar geen vrijheid is gegeven; die zullen gegeseld worden; zij zullen niet gedood worden; want zij was niet vrijgemaakt. 21 En hij zal zijn schuldoffer de HEERE aan de deur van de tent der samenkomst brengen, een ram ten schuldoffer. 22 En de priester zal met de ram des schuldoffers, voor hem over zijn zonde, die hij gezondigd heeft, voor het aangezicht des HEEREN verzoening doen; en hem zal vergeving geschieden van zijn zonde, die hij gezondigd heeft. 23 Als gij ook in dat land gekomen zult zijn, en alle geboomte ter spijze geplant zult hebben, zo zult gij de voorhuid daarvan, deszelfs vrucht, besnijden; drie jaren zal het u onbesneden zijn, daarvan zal niet gegeten worden. 24 Maar in het vierde jaar zal al zijn vrucht een heilig ding zijn, ter lofzegging voor de HEERE. 25 En in het vijfde jaar zult gij deszelfs vrucht eten, om het inkomen daarvan voor u te vermeerderen; Ik ben de HEERE, uw God!

26 Gij zult niets met het bloed eten. Gij zult op geen vogelgeschrei acht geven, noch guichelarij plegen. 27 Gij zult de hoeken uws hoofds niet rond afscheren; ook zult gij de hoeken uws baards niet verderven. 28 Gij zult om een dood lichaam geen snijding in uw vlees maken, noch schrift van een ingedrukt teken in u maken; Ik ben de HEERE! 29 Gij zult uw dochter niet ontheiligen, haar ter hoererij houdende; opdat het land niet hoerere, en het land met schandelijke daden vervuld worde. 30 Gij zult Mijn sabbatten houden, en Mijn heiligdom zult gij vrezen; Ik ben de HEERE! 31 Gij zult u niet keren tot de waarzeggers, en tot de duivelskunstenaars; zoekt hen niet, u met hen verontreinigende; Ik ben de HEERE, uw God! 32 Voor het grauwe haar zult gij opstaan, en zult het aangezicht des ouden vereren; en gij zult vrezen voor uw God; Ik ben de HEERE! 33 En wanneer een vreemdeling bij u in uw land als vreemdeling verkeren zal, gij zult hem niet verdrukken. 34 De vreemdeling, die als vreemdeling bij u verkeert, zal onder u zijn als een inboorling van ulieden; gij zult hem liefhebben als uzelven; want gij zijt vreemdeling geweest in Egypteland; Ik ben de HEERE, uw God! 35 Gij zult geen onrecht doen in het gericht, met de el, met het gewicht, of met de maat. 36 Gij zult een rechte wage hebben, rechte weegstenen, een rechte efa, en een rechte hin; Ik ben de HEERE, uw God, die u uit Egypteland uitgevoerd heb! 37 Daarom zult gij al Mijn inzettingen en al Mijn rechten onderhouden, en zult ze doen; Ik ben de HEERE!

Sommige wetten in dit hoofdstuk zijn ceremonieel maar de meesten zijn van zedelijke strekking. Men zou zich er over kunnen verwonderen, dat, terwijl er over sommigen van de andere aangelegenheden zeer uitvoerig gehandeld wordt - getuige twee lange hoofdstukken betreffende melaatsheid - veel van de gewichtiger zaken slechts een kleine plaats innemen, onderscheidene enkele verzen van dit hoofdstuk bevatten gehele wetten betreffende oordeel en barmhartigheid, want dit zijn dingen, die voor ieders consciëntie klaarblijkelijk zijn, de mensen kunnen deze door eigen nadenken wel verklaren en uitleggen.

I. De wetten van dit hoofdstuk, welke bijzonder de Joden golden, zijn:

1. Die betreffende hun dankoffers, vers 5 - 8.
2. Betreffende het afoogsten van hun akkers, vers 9, 10.
3. Tegen vermenging van hun vee, hun zaad en de stof van hun kleren, vers 19.
4. Betreffende hun bomen vers 23 - 25.
5. Betreffende sommige bijgelovige gebruiken, vers 26 - 28. Maar:

II. De meesten van deze wetten zijn verplichtend ook voor ons, want het zijn verklaringen van de meesten van de tien geboden.

1. Hier is de inleiding van de Tien Geboden: IK BEN DE HEERE, vijftien maal herhaald.
2. Het kort begrip van de Tien Geboden geheel de eerste tafel vervat in deze woorden: GIJ ZULT HEILIG ZIJN, vers 2, geheel de tweede tafel in deze GIJ ZULT UW NAASTE LIEFHEBBEN ALS UZELF vers 18, en een antwoord op de vraag: WIE IS MIJN NAASTE? vers 33, 34.
3. iets over elk gebod.
    a. Het eerste gebod, opgesloten in hetgeen hier zo dikwijls herhaald wordt: IK BEN uw GOD. En hier is een verbod tegen bedriegerij, vers 26, en toverij vers 31 die een god maken van de duivel.
    b. Afgoderij tegen het tweede gebod, is verboden, vers 4.
    c. Ontheiliging van Gods Naam tegen het derde, vers 12.
    d. Heiliging van de sabbat wordt met nadruk geboden, vers 3, 30.
    e. Van kinderen wordt geëist hun ouders te eren, vers 3, en oude lieden, vers 32.
    f. Haat en wraak worden hier verboden, tegen het zesde gebod, vers 17, 18.
    g. Overspel, vers 20 - , en hoererij, vers 29.
    h. Er wordt rechtvaardigheid geëist in het gericht, vers 15, diefstal verboden, vers 11, bedrog, het onthouden van loon, vers 13 valse gewichten, vers 35, 36.

I. Liegen, vers 11, lasteren, vers 14, achterklap en vals getuigenis, vers 16. 10. Het tiende gebod legt beslag op het hart, en dit wordt evenzo uitgedrukt door deze woorden in vers 17 : GIJ ZULT UW BROEDER IN UW HART NIET HATEN. En hier is een plechtige last om al die inzettingen en rechten te onderhouden, vers 37. Dit nu zijn dingen, die niet veel hulp nodig hebben om ze te doen verstaan, maar wel voortdurende zorg en waakzaamheid behoeven om ze te onderhouden. Een goed VERSTAND hebben zij, die deze geboden doen.

Leviticus 19:1 - 10

Aan Mozes wordt geboden de hoofdsom van de wetten over te leveren aan de gehele vergadering van de kinderen Israëls, vers 2, niet slechts aan Aäron en zijn zonen, maar aan al het volk want zij hadden er allen belang bij hun plicht te kennen. Zelfs in de meer duistere eeuwen van de wet kon die Godsdienst niet uit God zijn die op onwetendheid roemde als zijn moeder. Mozes moet Gods inzettingen bekendmaken aan de gehele vergadering, ze door

geheel het leger afkondigen. Deze wetten heeft hij waarschijnlijk zelf overgeleverd aan zovelen van het volk, als hem tegelijk konden horen, en aldus trapsgewijze aan geheel het volk. Velen van de geboden, hier gegeven, hadden zij reeds tevoren ontvangen, maar het was nodig ze te herhalen, opdat zij in het geheugen zouden blijven, gebod moet op gebod zijn, en regel op regel.
In deze verzen:

I. Wordt geëist dat Israël een heilig volk zou zijn, omdat de God van Israël een heilig God is vers 2. Dat zij van alle andere volken door bijzondere wetten en zeden onderscheiden werden, was om hen te leren in wezenlijkheid afgescheiden te zijn van de wereld en het vlees en zich geheel en volstrekt aan God te wijden. En nu is dit de wet van Christus (Moge de Heere iedere gedachte in ons hart tot gehoorzaamheid er toe leiden!): "Zijt heilig,. want Ik ben heilig," I Petrus 1:15, 16. Wij zijn de volgelingen van de heilige Jezus, en daarom moeten wij, naar ons vermogen, toegewijd zijn aan Gods eer en Zijn natuur en wil gelijkvormig worden. Israël was door de typen en afschaduwingen geheiligd, Hoofdstuk 20:8, maar wij zijn geheiligd door de waarheid, het wezen van al deze schaduwen, Johannes 17:17, Titus 2:14.

II. Dat kinderen hun ouders zullen gehoorzamen, vers 3. Een ieder zal zijn moeder en zijn vader vrezen.
1. De vrees, die hier geboden wordt, is gelijk aan de eer, die in het vijfde gebod wordt geboden. Zie Maleáchi 1:6. Dit sluit in innerlijke achting en eerbied, uitwendige uitdrukkingen van achting of ontzag, gehoorzaamheid aan de wettige bevelen van ouders, zorg voor hen, en een streven om hun aangenaam te zijn en hun het leven gemakkelijk te maken, alles te vermijden wat hen kan beledigen of grieven of hun misnoegen zou kunnen opwekken. De Joodse wetgeleerden vragen: "Wat is deze vreze, verschuldigd aan een vader?" En zij antwoorden:, Het is hem niet in de weg te staan, of op zijn plaats te zitten, wat hij zegt niet tegen te spreken, of te bedillen, hem, levend of dood, niet bij zijn naam te noemen, maar: Mijn vader, of mijn Heere, het is te voorzien in zijn behoefte, als hij arm is, en dergelijke dingen meer.

2. Als kinderen volwassen zijn geworden moeten zij niet denken van deze plicht ontheven te zijn, iedere man, al is hij ook een wijs man en een groot man, moet toch zijn ouders eren, omdat zij zijn ouders zijn.

3. De moeder wordt het eerst genoemd, hetgeen gewoonlijk niet geschiedt, om te tonen dat de plicht jegens hen beide gelijk is. Als de moeder de vader overleeft, moet zij toch geëerbiedigd en gehoorzaamd worden.

4. Er wordt bijgevoegd: en Mijn sabatten houden. Als God door Zijn wet voorziet in het bewaren van de eer van ouders, dan moeten ouders hun gezag over hun kinderen gebruiken om Gods eer te bewaren, inzonderheid de eer van Zijn sabatten, waarvan de hoede grotendeels door het vierde gebod aan de ouders is toevertrouwd: Gij, noch uw zoon, noch uw dochter. Het is dikwijls gezien, dat het verderf van jonge lieden begonnen is in hun minachten van hun ouders en de ontheiliging van de sabbatdag. Zeer gepast zijn dus bij het begin van deze korte inhoud van de inzettingen deze twee geboden samengevoegd: Een ieder zal zijn moeder en zijn vader vrezen en Mijn sabatten houden. Voor kinderen, die hun ouders eren en de sabbatdag heilig houden, kan men goede hoop koesteren, dat het hun wèl zal gaan.

5. De reden aan beide deze geboden toegevoegd is: Ik ben de Heere, uw God, de Heere van de sabbat, en de God van de ouders.

III. Dat God alleen aangebeden moet worden en dat wel niet door beelden, vers 4. Gij zult u tot de afgoden niet keren, tot *elilim,* tot ijdelheden, dingen van generlei kracht of waarde goden die geen goden zijn. Keert u niet van de ware God tot valse goden, van de sterke God tot onmachtige goden, van de God, die u heilig en gelukkig zal maken, tot hen die u zullen misleiden, u zullen verderven, en u voor altijd ongelukkig zullen maken. Wendt uw oog niet tot hen, en nog veel minder uw hart. Gij zult u geen gegoten goden maken, de schepselen van uw eigen verbeelding, bedenkt niet om in gegoten goden de Schepper te aanbidden. Gij zijt het werk van Gods handen, weest niet zo dwaas van goden te aanbidden, die het werk zijn van uw handen. Gegoten goden worden genoemd vanwege het gegoten kalf.

IV. Dat hun dankoffers altijd naar de wet geofferd moeten worden, vers 5 - 8. Waarschijnlijk was er een bijzondere reden voor de herhaling van deze wet meer dan voor anderen, die betrekking hebben op de offers. Het eten van het dankoffer was het deel van het volk en het geschiedde onder het oog van de priesters, en misschien hebben sommigen het koude vlees van hun dankoffers overgelaten, zoals zij het manna overgelaten hadden, Exodus 16:20, langer dan bepaald was, hetgeen aanleiding gaf tot deze waarschuwing, zie de wet zelf in Hoofdstuk 7:16 - 18. God wil Zijn werk gedaan hebben op Zijn tijd. Al was het offer ook overeenkomstig de wet geofferd, was het toch niet aangenaam, dat is: Gode niet welbehaaglijk als het niet overeenkomstig de wet werd gegeten. Wat helpt het als leraren hun plicht doen, zo het volk, de gemeente, haar plicht niet doet? Er is werk te doen na onze geestelijke offeranden, en tot behoorlijk gebruik maken er van, wordt dit veronachtzaamd, dan is alles tevergeefs.

V. Dat zij de nalezing van hun korenakkers en wijngaarden moeten overlaten voor de armen vers 9, 10. Werken van de Godsvrucht moeten altijd gepaard gaan met werken van barmhartigheid naar wij het vermogen er toe hebben. Als zij hun koren oogstten, moesten zij er iets van laten staan in de hoek van hun veld, de Joodse wetgeleerden zeggen: "Het behoort het zestigste deel van het veld te wezen." en zij moeten er de nalezing van laten liggen evenals de kleine druiventrossen van hun wijngaard, die bij het eerste oogsten voorbijgezien waren. Deze wet, hoewel voor ons niet bindend naar de letter, leert ons toch:
1. Dat wij niet hebzuchtig of inhalig moeten zijn, niet gretig de hand moeten leggen op alles waar wij aanspraak op hebben, niet in kleinigheden op het uiterste puntje van ons recht moeten staan.

2. Dat het ons genoegen moet doen de armen geholpen en verkwikt te zien met de vrucht van onze arbeid. Wij moeten niet alles verloren achten wat ons voorbijgaat, of verspild wet aan de armen ten goede komt.

3. Dat tijden van vreugde, zoals de oogsttijd is, gepaste tijden zijn voor het beoefenen van liefdadigheid, opdat, als wij ons verblijden, de armen zich met ons verblijden, en als ons hart God zegent, hun lenden ons zegenen.

Leviticus 19:11 - 18
Hier wordt ons geleerd:
I. Trouw en eerlijk te zijn in al onze handelingen, vers 11. God, die door Zijn voorzienigheid ieders bezitting bepaald heeft, verbiedt door Zijn wet die bepaling aan te randen hetzij door stelen, gij zult niet stelen, of door bedrieglijk handelen: "gij zult niet liegen, noch valselijk handelen." Voor alles wat wij hebben in de wereld moeten wij wel toezien en nagaan, of wij er eerlijk aan gekomen zijn, want wij kunnen niet waarlijk rijk zijn, noch lang rijk zijn, met

hetgeen waar wij niet eerlijk aan gekomen zijn. De God van de waarheid, die waarheid eist in het binnenste, Psalm 51:8, eist haar ook in de mond, liegt niet tegen elkaar, hetzij in handel, of in de gewone omgang. Dit is één van de wetten van het Christendom: "Liegt niet tegen elkaar," Colossenzen 3:9. Zij, die geen waarheid spreken, verdienen niet dat hun waarheid gezegd wordt, zij, die zondigen door te liegen, zullen er rechtvaardig onder lijden, daarom is het ons verboden tegen elkaar te liegen, want zo wij tegen anderen liegen, leren wij hen tegen ons te liegen.

II. Grote eerbied te bewaren voor de heilige naam van God, vers 12, en Hem niet tot getuige te roepen, hetzij:
1. Van een leugen: Gij zult niet valselijk hij Mijn naam zweren. Het is slecht een leugen te spreken, maar het is veel erger op een leugen te zweren.

2. Van een beuzeling, of nietigheid, want gij zoudt de naam van uw God ontheiligen, door hem te gebruiken voor iets anders dan waarvoor hij gebruikt moet worden, namelijk voor heilige doeleinden.

III. Niemands recht te nemen of te onthouden, vers 13. Wij moeten niet tot ons nemen wat het onze niet is, hetzij door bedrog of roof noch onder ons houden wat aan een ander behoort, inzonderheid arbeidsloon van een dagloner, laat dat bij u niet vernachten tot de morgen. Laat de dagloner zijn loon hebben, zodra zijn dagwerk gedaan is, zo hij dit begeert. Het is een grote zonde om er de betaling van te weigeren, ja zelfs om er tot zijn schade mee te wachten, een zonde, die tot de hemel om wraak roept, Jakobus 5:4.

IV. Tere zorg te hebben voor de veiligheid en de eer van hulpelozen, vers 14.

1. De eer van de dove. Gij zult de dove niet vloeken, noch hen, die lichamelijk doof zijn en in het geheel niet kunnen horen, noch hen die afwezig zijn, en dus voor het ogenblik buiten het gehoor zijn van de vloek, en er hun gevoeligheid niet over kunnen tonen noch er zich tegen kunnen verweren, ook hen niet, die geduldig en lijdzaam zijn, zich houden alsof zij niet hoorden, en er geen notitie van willen nemen, zoals David, Psalm 38:14. Beledig dus geen mensen omdat zij zich niet kunnen of niet willen wreken, want God ziet en hoort, al horen of zien zij niet.

2. Ook voor de veiligheid van de blinden hebben wij met tere zorg te waken, hun geen struikelblok in de weg te leggen, want dit zou voor hen hun beproeving nog zwaarder maken, en Gods voorzienigheid tot een dienstmaagd maken van onze boosaardigheid. In dit verbod ligt het gebod opgesloten om de blinden te helpen, en de stenen uit hun weg te verwijderen. De Joodse schrijvers het onmogelijk achtende, dat iemand zo barbaars kan wezen om voor het aangezicht van de blinden een aanstoot te zetten, hebben het opgevat in overdrachtelijke zin, namelijk dat het verbiedt om hun, die eenvoudig en gemakkelijk te misleiden zijn, slechte raad te geven, waardoor zij er toe kunnen komen om iets te doen, dat tot hun nadeel strekt. Wij moeten er ons voor waken iets te doen, dat onze zwakke broeder zou kunnen doen vallen, Romeinen 14:13 1 Cor. 8:9. Als voorbehoedmiddel tegen deze zonden wordt er bijgevoegd: maar gij zult voor uw God vrezen. "Gij vreest niet voor de doven en blinden, zij kunnen zich niet verdedigen, zich geen recht verschaffen, maar herinner u dat het de heerlijkheid Gods is om de hulpelozen te helpen, en Hij zal hun zaak voorstaan." De vreze Gods zal ons weerhouden van te doen hetgeen wij zouden kunnen doen, zonder ons aan de toorn of wraak van de mensen bloot te stellen.

V. Aan rechters en allen, die met gezag bekleed zijn, wordt hier geboden recht te spreken zonder partijdigheid, vers 15, hetzij zij aangestelde rechters waren, of slechts in bijzondere gevallen, met toestemming van beide partijen tot rechtspreken geroepen waren, zoals scheidsmannen. Zij moeten aan geen van beide partijen onrecht doen, maar naar hun beste weten uitspraak doen naar de regels van recht en billijkheid, alleen op het voor en tegen van de zaak letten en niet op de personen. Nooit moet het recht verkeerd worden, hetzij:
1. Uit medelijden met de arme, gij zult het aangezicht van de geringe niet aannemen. Wat men de arme ook moge geven als aalmoes, nooit mag men hem iets als recht toekennen dan hetgeen waarop hij wettig aanspraak heeft, nooit mag zijn armoede hem vrijstellen van een rechtvaardige straf voor een begane misdaad. Of:
2. Uit eerbied of vrees voor de machtigen, ten gunste van wie rechters het vaakst vooringenomen zijn. De Joden zeggen: "Door deze wet waren de rechters verplicht om zo onpartijdig te zijn, dat zij één van de in geschil zijnde partijen niet mochten laten zitten terwijl de andere stond, noch de één vergunnen zolang te spreken als hij verkoos, en de ander bevelen het kort te maken", zie Jakobus 2:1 - 3.

Vl. Het is ons allen verboden iets te doen om de goede naam van onze naaste te schaden, vers 16, hetzij:
1. In gewoon gesprek: Gij zult niet wandelen als een achterklapper. Het is wel een zeer slecht ambt dat men op zich neemt, om de verkondiger te zijn van ieders gebreken, openbarende wat geheim was en misdaden verzwarende, en alles wat verkeerd is in de donkerste kleuren te schilderen, met het doel om iemands goede naam te vernietigen en onenigheid te zaaien onder naburen. Het woord door achterklapper vertaald betekent een venter, een smokkelaar, of iemand die binnengeslopen is in de handel, want achterklappers vangen in het een huis boosaardige verhalen op, en brengen ze dan naar een ander huis, zodat zij als het ware een ruilhandel drijven in lasterpraatjes. Zie hoe deze zonde veroordeeld wordt, Spreuken 11:13, 20:19, Jeremia 9:4, 5, Ezechiël 22:9. Of:
2. In het getuigenis afleggen: "Gij zult niet staan als getuige tegen het bloed van uw naaste, indien zijn bloed onschuldig is, noch u in bondgenootschap voegen bij zulke bloeddorstige lieden als hier beschreven worden," Spreuken 1:11, 12. De Joodse wetgeleerden geven er nog deze zin aan: "Gij zult geen toeschouwer zijn van het gevaar van uw broeder, maar hem te hulp komen, al is het ook met uw eigen gevaar voor lijf en leden", en zij voegen er bij: "Hij, die door zijn getuigenis de onschuld kan bewijzen van een beschuldigde, is door deze wet verplicht om dit te doen." Zie Spreuken 24:11, 12. VII. Ons wordt geboden onze naaste in liefde te bestraffen, vers 17. Gij zult uw naaste naarstig berispen.

1. Gij moet hem veeleer berispen dan haten om een leed, dat hij u heeft toegebracht. Als wij bemerken, dat onze naaste ons onrecht heeft aangedaan, dan moeten wij geen verborgen wrok tegen hem opvatten, en ons van hem vervreemden, kwaad noch goed tot hem sprekende, zoals sommigen doen, die de kunst verstaan om hun misnoegen te verbergen, totdat zij een gelegenheid vinden om zich te wreken, 2 Samuel 13:22. Wij moeten veeleer lucht geven aan onze toorn of onze gevoeligheid, met de zachtmoedigheid van de wijsheid trachten onze broeder te overtuigen van het leed, dat hij ons berokkend heeft, de zaak openhartig met hem bespreken, om aldus ons misnoegen te doen eindigen, dit is de regel, die onze Heiland geeft voor zo'n geval, Lukas 17:3.

2. Bestraf hem om zijn zonde tegen God, omdat gij hem liefhebt, poog hem tot berouw en bekering te brengen, opdat zijn zonde worde vergeven, en hij er zich van afkere, en zij niet op hem gelaten worde. Vriendelijke bestraffing is een plicht, die wij elkaar verschuldigd zijn, en wij behoren haar beide te geven en aan te nemen in liefde. De rechtvaardige sla mij, het zal

weldadigheid zijn, Psalm 141:5. Getrouw en nuttig zijn deze "wonden van de liefhebbers," Spreuken 27:5,6. Het wordt hier strikt en streng geboden: "Gij zult hem naarstiglijk berispen," en het onder geen voorwendsel nalaten."
Denk aan:
a. de schuld, die wij op ons laden door niet te bestraffen, het wordt hier uitgelegd als een haten van onze broeder. Wij zijn geneigd aldus te redeneren: "Die en die is een vriend, die ik liefheb, en dus zal ik hem niet verontrusten door hem op zijn fouten en gebreken te wijzen", maar wij moesten veeleer zeggen: "daarom zal ik hem de vriendelijkheid bewijzen van hem er over te onderhouden". De liefde bedekt de zonde voor anderen, maar niet voor de zondaar zelf.
b. Het kwaad, dat wij doen door niet te bestraffen, wij verdragen de zonde in hem en laten haar op hem, en zo zijn wij in gevaar van de zonde om zijnentwil te dragen zoals de kanttekening het heeft. Indien wij de onvruchtbare werken van de duisternis niet bestraffen, dan hebben wij er gemeenschap mede, en worden ex post facto - na de daad, er medeplichtig aan, Efeziers 5:11. Het is uw broeder, uw naaste, die het betreft, en het was een Kaïn, die gezegd heeft: Ben ik mijns broeders hoeder?

VIII. Er wordt hier van ons geëist alle kwaadwilligheid af te leggen, en broederlijke liefde te betrachten, vers 18.

1. Wij moeten jegens niemand slecht gezind zijn: Gij zult niet wreken, noch toorn behouden, hetgeen van dezelfde strekking is als: Gij zult uw broeder in uw hart niet haten, vers 17, want kwaadwilligheid is een begin van moord. Indien onze broeder ons onrecht heeft gedaan, dan moeten wij dit niet op hem wreken door hem ook onrecht aan te doen. Wij moeten het hem niet bij elke gelegenheid verwijten want dat is wrok koesteren, maar wij moeten het vergeven en vergeten, want aldus heeft God ons vergeven. Het is boosaardig en het verderf van alle vriendschap om toorn te behouden wegens belediging of onrecht, en dat zwaard eeuwiglijk te laten verteren.

2. Wij moeten welgezind zijn jegens allen. Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Dikwijls doen wij onszelf onrecht, maar aan onszelf vergeven wij dit onrecht, en het vermindert volstrekt niet de liefde, die wij onszelf toedragen, evenzo moeten wij onze naaste liefhebben. Onze Heiland heeft dit tot het tweede grote gebod gemaakt van de wet Mattheüs 22:39, en de apostel toont aan dat het de hoofdsom is van al de wetten van de tweede tafel, Romeinen 13:9, 10, Galaten 5:14. Wij moeten onze naaste even waarlijk liefhebben als wij onszelf liefhebben, en zonder veinzen, wij moeten onze liefde tot onze naaste doen blijken, op dezelfde wijze als wij onze liefde tot onszelf doen blijken, zijn schade of nadeel voorkomen, en zijn goed teweegbrengen zoveel slechts in ons vermogen is. Wij moeten aan onze naaste doen wat wij wensen, dat ons gedaan zal worden, Mattheüs 7:12, onze ziel in de plaats stellen van hun ziel, Job 16:4, 5. Ja wij moeten in vele gevallen onszelf verloochenen tot welzijn van onze naaste zoals Paulus, 1 Corinthiërs 9:19 en verv. Hierin gaat het Evangelie zelfs nog verder dan dit uitnemend gebod van de wet, want door Zijn leven voor ons te stellen. heeft Christus ons geleerd in sommige gevallen ons leven te stellen voor de broeders, 1 Johannes 3:16, en aldus onze naaste meer lief te hebben dan ons zelf.

Leviticus 19:19 - 29
Hier is:
I. Een wet tegen vermenging, vers 19. In het begin heeft God het vee geschapen naar zijn aard, Genesis 1:25 en wij moeten berusten in de natuur, die God ingesteld heeft, gelovende dat het zo het beste en voldoende is, en niet begeren naar hetgeen daarvan afwijkt daar zulke

afwijkende wezens wangedrochten zijn. Doe niet tot Zijn werken, opdat Hij u niet bestraffe, want het is het uitnemende van Gods werk, dat er niets aan toe gedaan of van af gedaan kan worden zonder het te mismaken, Prediker 3:14. Gelijk wij hetgeen God samengevoegd heeft, niet moeten scheiden, zo moeten wij niet samenvoegen wat Hij gescheiden heeft. Het zaaien van gemengd koren, en het dragen van kleren van verschillende stof zijn hier verboden, hetzij als bijgelovige gebruiken van de heidenen, of om te kennen te geven hoe zorgvuldig zij zich van vermenging met de heidenen moeten onthouden, of van heidense gebruiken met Gods inzettingen te vermengen. Ainsworth oppert het denkbeeld, dat het bedoeld was om Israël tot de eenvoudigheid en oprechtheid van de Godsdienst te leiden en tot al de delen en leerstellingen van de wet en het Evangelie in haar onderscheidene soorten. Gelijk geloof nodig is, zo zijn ook goede werken nodig, maar om die in de oorzaak van onze rechtvaardigmaking voor God te vermengen is verboden, Galaten 2:16.

II. Een wet om overspel te straffen, bedreven met een dienstmaagd, die ondertrouwd was, vers 20 - 22. Indien zij niet ondertrouwd was, dan legde de wet in het geheel geen straf op, indien zij geen dienstmaagd was, en ondertrouwd was, dan legde de wet geen mindere straf op dan de doodstraf, maar nog een dienstmaagd zijnde, (hoewel zij voor de voleinding van haar ondertrouw vrijgemaakt moest zijn) dan werd die straf verzacht, zij zullen beide gegeseld worden (sommigen denken alleen de vrouw) en de man moest een offer brengen. Het was om de eer van het huwelijk, hoewel nog slechts aangevangen in ondertrouw, dat de misdaad gestraft moest worden, maar het was voor de eer van de vrijheid, dat zij niet gestraft moest worden zoals het verleiden van een vrije vrouw, zo groot was toen het verschil tussen dienstbare en vrije, Galaten 4:30, maar het Evangelie van Christus kent zodanig onderscheid niet, Colossenzen 3:11.

III. Een wet betreffende vruchtbomen. Als het gebeurde, dat zij in de eerste drie jaren nadat zij geplant waren, reeds vrucht droegen, dan moest van die vrucht toch geen gebruik gemaakt worden, vers 23 - 25. Het was daarom de gewoonte van de Joden, om de vruchten van hun jonge bomen, zodra zij zich begonnen te vormen, af te plukken, zoals hoveniers soms doen, omdat dit vroegtijdige vruchtdragen de groei belemmert. Als zo'n vrucht al tot rijpheid kwam, dan mocht er voor de dienst van God noch mensen gebruik van worden gemaakt, maar de vruchten, die zij in het vierde jaar droegen, moesten de Heere geheiligd worden, hetzij door ze de priesters te geven, of om met blijdschap voor het aangezicht des Heeren gegeten te worden, zoals hun tweede tienden, Deuteronomium 14:23, en van toen af waren de vruchten geheel voor hen.

1. Sommigen denken dat dit hun leerde de gewoonte van de heidenen niet te volgen, die, naar men zegt, de allereerste voortbrengselen van hun vruchtbomen aan hun afgoden wijdden, zeggende, dat anders al hun vruchten bedorven zouden zijn.

2. Deze wet nopens hun vruchtbomen schijnt parallel te wezen met die voor hun vee namelijk dat geen dier als offer aangenomen zou worden vóór het acht dagen oud was, en voor de achtste dag mochten geen kinderen besneden worden, zie Hoofdstuk 22:27. God wilde de eerstelingen hebben van hun vruchtbomen, daar zij echter gedurende de eerste drie jaren even onbeduidend waren als een lam of een kalf beneden de acht dagen, wilde God die niet hebben, want het betaamt dat Hij alles op zijn best heeft, en toch wilde Hij hun niet vergunnen ze te gebruiken, omdat Zijn eerstelingen nog niet geofferd waren. Zij moeten dus geacht worden als onbesneden, dat is: als een dier onder de acht dagen oud, ongeschikt voor enigerlei gebruik.

3. Hiermede wordt ons geleerd, niet al te haastig naar een aards genot te grijpen, maar er geduldig de bestemden tijd voor af te wachten, en inzonderheid ons de voortbrengselen van de aarde onwaardig te erkennen, ons recht op haar vruchten werd verbeurd door het eten van de verboden vrucht door onze eerste ouders en in dat recht zijn wij alleen hersteld "door het woord van God en het gebed," 1 Timotheüs 4:5.

IV. Een wet tegen bijgelovige gebruiken van de heidenen, vers 26 - 28.

1. Eten met het bloed, zoals de heidenen deden, die het bloed van hun offers opvingen in een vat, opdat hun demonen het - naar zij zich inbeeldden - zouden drinken, en dan zaten zij er bij en aten zelf het vlees, hun gemeenschap met duivelen te kennen gevende door maaltijd met hen te houden. Laat dit gebruik niet worden aangenomen, want het bloed van de offer aan God moest op het altaar gesprengd en dan aan de voet van het altaar uitgestort worden.

2. Toverij en waarzeggerij en een bijgelovig waarnemen van de tijden, sommige dagen en uren als gelukkig, en anderen als onheilspellend te beschouwen. Zonderlinge kunstjes van die aard waren waarschijnlijk kort tevoren door de Egyptische priesters verzonnen om het volk te vermaken en hun eigen roem op te houden. De Israëlieten hadden ze zien doen, maar mogen ze volstrekt niet navolgen. Het zou onvergeeflijk zijn in hen, aan wie de woorden Gods zijn toebetrouwd, om de duivel om raad te vragen, maar nog slechter zou het wezen in Christenen, aan wie de Zoon van God is geopenbaard, die de werken des duivels verbroken heeft. Als Christenen hun horoscoop laten trekken, zich door waarzeggers de toekomst laten voorspellen. amuletten en toverwoorden gebruiken ter genezing van krankheden en om boze geesten te verdrijven, ontroerd worden wegens het omvallen van het zout, of omdat een haas over de weg loopt en dergelijke dingen meer, dan is dit een onduldbare belediging van de Heere Jezus, een steunen van heidendom en afgoderij, en een smaad voor henzelf en voor de heerlijke naam, waarnaar zij genoemd zijn. En diegenen verraden wel een grove onwetendheid beide van de wet en het Evangelie, die vragen: "Welk kwaad steekt er in deze dingen?" Is het geen kwaad voor hen, die gemeenschap hebben met Christus, om gemeenschap te hebben met duivelen, of de weg te leren van hen, die deze gemeenschap hebben? Gewis, wij hebben Christus alzo niet geleerd.

3. Er was bijgelovigheid zelfs in de wijze, waarop de heidenen zich scheerden, het volk Gods moet hen daarin niet navolgen. Gij zult de hoeken van uw hoofd niet rond afscheren. Zij, die het hemelse leger aanbaden, hebben ter ere daarvan hun haar zo geknipt, dat hun hoofd op de hemelbol geleek, maar gelijk die gewoonte dwaas was in zichzelf, zo was zij ook afgodisch, daar zij het deden uit achting voor hun valse goden.

4. Zij moeten ook de ceremoniën niet navolgen, waarmee de heidenen uitdrukking gaven aan hun droefheid bij begrafenissen, vers 28. Zij moeten geen insnijdingen maken in hun vlees voor de doden, want dat deden de heidenen om de helse godheden, die zij zich hadden uitgedacht, tevreden te stellen, en hen gunstig te stemmen voor hun gestorven vrienden. Christus heeft door Zijn lijden de eigenschap van de dood veranderd, en hem tot een ware vriend gemaakt voor ieder waar Israëliet, en daar er nu niets nodig is om de dood genadig voor ons te maken, (want indien God ons genadig is, dan is de dood dit natuurlijk ook) treuren wij niet als degenen, die geen hoop hebben. Zij, die door de God Israëls voor zich waren afgezonderd, moeten het beeld en opschrift niet dragen van deze afgoden. Eindelijk. Het prijsgeven van hun dochters tot hoererij, dat hier verboden is, vers 29 schijnt in gebruik te zijn geweest bij de heidenen in hun afgodische eredienst, want met zulke verfoeiselen waren de onreine geesten, die zij aanbaden, wel ingenomen. En toen ongebondenheid een

godsdienstplechtigheid werd en zij er zich in hun tempels aan overgaven, was het niet te verwonderen dat het land vol werd van die goddeloosheid, die, toen zij de tempeldeuren binnenkwam, zich als een sterke bergstroom over het land verspreidde, en alle heiningen van deugd en zedigheid omver rukte. De duivel zelf zou die gruwelen niet in hun leven hebben kunnen roepen, indien hij ze niet eerst in hun aanbidding had gebracht. En rechtvaardig werden diegenen aan hun lage lusten overgelaten die de heilige God verlieten en aan onreine geesten Goddelijke eer bewezen. Zij, die God onteren zullen aldus overgelaten worden, om zichzelf en hun geslacht te onteren.

Leviticus 19:30 - 37
Hier is: I. Een wet voor de bewaring van de eer van de tijd en de plaats, die aan de dienst van God gewijd zijn, vers 30. Dit zal een middel wezen om hen te beveiligen tegen de afgoderij en het bijgeloof van de heidenen, en voor alle onzedelijkheid van wandel.

1. Sabatten moeten zij streng en nauwgezet onderhouden, en niet op tijden letten, zoals het laatste lid van vers 26 in de Engelse vertaling luidt: dat is zij moesten niet naar het bijgeloof van de heidenen, de éne tijd gelukkig houden voor het doen van het een of ander, en de andere tijd als onheilspellend beschouwen.

2. Het heiligdom moet geëerbiedigd worden en grote zorg moeten zij hebben om de tabernakel te naderen met de reinheid en voorbereiding, welke door de wet werden vereist om er de dienst bij te wonen met de ootmoed en de betamelijkheid en ernstige aandacht die hun voegde in de tegenwoordigheid van die ontzaglijke majesteit. Hoewel thans door Goddelijke inzetting geen plaats heilig is, zoals de tabernakel en tempel toen waren, legt deze wet ons toch de plicht op om de plechtige vergaderingen van de Christenen ter Godsverering te eren, als gehouden wordende onder de belofte van Christus' bijzondere tegenwoordigheid onder hen, als wij in die vergaderingen de heilige Godsdienstoefeningen bijwonen, Prediker 5:1.

II. Een waarschuwing tegen alle gemeenschap met tovenaars en met hen, die in verbond waren met onreine geesten. "Zoekt ze niet, u met hen verontreinigende, vreest geen kwaad van hen, en hoopt geen goed van hen. Geeft geen acht op hun dreigingen, noch op hun beloften of voorzeggingen, zoekt ze niet om iets door hen te ontdekken, of om raad van hen te vragen, want zo gij dit doet, zijt gij er door verontreinigd, beide voor God en uw eigen geweten." Dat was de zonde, die Sauls ongerechtigheid vervulde, en om welke hij door God werd verworpen, 1 Kronieken 10:13.

III. Een gebod aan jonge lieden om de ouderdom te eren, vers 32. Voor het grijze haar zult gij opstaan. Ouderdom is eerbaar, en Hij, die de Oude van dagen is, eist dat er eer aan bewezen wordt. De grijsheid is een sierlijke kroon. Hen, die door God geëerd werden met de algemene zegen van een lang leven, behoren wij te eren met bijzondere uitdrukkingen van beleefdheid, en zij, die op hoge leeftijd gekomen zijnde wijs en goed zijn, zijn dubbele eer waardig, aan zulke oude lieden zijn wij meer eerbied schuldig dan alleen maar voor hen op te staan. Met hun eer en gerieflijkheid moet te rade gegaan, van hun ervaring en waarneming gebruik gemaakt worden, naar hun raad moet gevraagd en geluisterd worden Job 32:6, 7.
Sommigen verstaan onder de oude man, wiens aangezicht of tegenwoordigheid geëerd moet worden, de oudste in het ambt, zoals door het grijze haar de oude van jaren, beide moeten geëerbiedigd worden als vaders, en in de vreze Gods, die op beide eer gelegd heeft. De Godsdienst leert ons goede manieren en verplicht ons hen te eren, aan wie ere toekomt. Het is een voorbeeld van grote ontaarding en wanorde in een land, als de jongeling stout is tegen de oude, de verachte tegen de geëerde, Jesaja 3:5, Job 30:1, 12. Het betaamt de ouden deze eer te

ontvangen, en de jongere haar te geven want het is het sieraad, zowel als de plicht van de jeugdige, om zich nederig en eerbiedig te gedragen jegens hun meerderen.

IV. Een bevel aan de Israëlieten om vriendelijke zorg te hebben voor vreemdelingen, vers 33, 34. Beide door Gods wet en Gods voorzienigheid was Israël verwaardigd ver boven ieder ander volk, maar zij moeten hierom niet denken dat dit hen machtigde om geheel het mensdom met hun voeten te vertreden, behalve hen, die van hun eigen volk waren, en hen naar hun believen te beledigen, neen, "gij zult de vreemdeling niet verdrukken, maar gij zult hem liefhebben als uzelf, als één van uw eigen volk." Er wordt verondersteld dat die vreemdeling geen afgodendienaar was maar een aanbidder van de God Israëls, al was hij ook niet besneden, een proseliet van de poort tenminste, al was hij dan ook geen proseliet van de gerechtigheid. Indien zo iemand onder hen woonde, dan moesten zij hem niet verdrukken, hem niet bedriegen of misleiden bij koop en verkoop, hun voordeel doende met zijn onbekendheid met hun wetten en gewoonten, zij moeten het een even grote zonde achten een vreemdeling te bedriegen als een Israëliet te bedriegen. "Zij moeten", zeggen de Joodse wetgeleerden," het hem niet verwijten, dat hij een vreemdeling is en tevoren een afgodendienaar is geweest." God draagt een bijzondere zorg over vreemdelingen evenals over weduwen en wezen omdat het Zijn eer is de hulpelozen te helpen, Psalm 146:9.
Het is dus op ons gevaar, zo wij hun onrecht doen of hen met hardheid behandelen. Vreemdelingen zullen welkom zijn aan Gods genade, en daarom moeten wij doen wat wij kunnen om hen tot die genade te nodigen, en de Godsdienst in hun goede mening aan te bevelen. Het toont een edelmoedige gezindheid, en een vroom opzien tot God, als aller Vader, om vriendelijk te zijn voor vreemdelingen, want die van verschillende landen zijn, andere zeden en gewoonten hebben, een andere taal spreken, zijn toch allen uit één bloed gemaakt. Maar hier wordt er voor de Joden inzonderheid nog een reden bijgevoegd: "want gij zijt vreemdelingen geweest in Egypteland." God heeft u toen begunstigd, daarom moet gij nu aan vreemdelingen gunst betonen, en hun doen wat gij toen gewenst hebt dat u gedaan zou worden. Gij waart vreemdelingen, en toch zijt gij nu zo hoog bevorderd, en daarom weet gij niet waartoe deze vreemdelingen nog komen kunnen, die gij geneigd zijt te verachten."

V. Er wordt hier rechtvaardigheid geboden in maten en gewichten. Dat zij niet bedrieglijk moeten zijn, vers 35. Dat zij zeer nauwkeurig moeten zijn, vers 36. Door wegen en meten geven wij te kennen, om aan allen, met wie wij zaken doen, het hun te geven, maar indien de maten en gewichten vals zijn, dan is dit als een verderven van het recht, het is bedrog, onder schijn van recht, zodat het een bedriegen is tot iemands nadeel, en dat is nog erger dan iemands zakken te rollen, of hem op de weg te beroven. De verkoper is verplicht de waar, die hij verkoopt, ten volle te geven, en de koper is verplicht om de volle prijs te betalen van hetgeen hij koopt, hetgeen niet geschieden kan, zo er geen betrouwbare weegschaal, maten en gewichten zijn. Dat niemand zijn broeder vertrede, noch bedriege in zijn handeling, want hoewel dit verborgen is voor de mens, zal toch bevonden worden dat God een wreker is over dit alles.
Eindelijk. Het hoofdstuk besluit met een algemeen gebod, vers 37. Gij zult al Mijn inzettingen en al Mijn rechten onderhouden, en zult ze doen. Wij zullen Gods inzettingen waarschijnlijk niet doen, tenzij wij ze nauwkeurig en met zorg onderhouden of waarnemen. Maar het is niet genoeg Gods inzettingen alleen maar waar te nemen, wij moeten er een gewetenszaak van maken ze te gehoorzamen. Wat zal het ons baten stipt en nauwkeurig te zijn in onze begrippen indien wij niet nauwgezet zijn in onze wandel? Een oprecht hart merkt op al Gods geboden. Psalm 119:6. Hoewel de hand menigmaal faalt in het doen van hetgeen gedaan moest worden, merkt toch het oog op al Gods inzettingen. Het is ons niet geoorloofd te kiezen welke plichten wij willen doen, wij moeten staan volmaakt en volkomen in al de wil van God.

HOOFDSTUK 20

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Gij zult ook tot de kinderen Israëls zeggen: Een ieder uit de kinderen Israëls, of uit de vreemdelingen, die in Israël als vreemdelingen verkeren, die van zijn zaad de Molech gegeven zal hebben, zal zekerlijk gedood worden; het volk des lands zal hem met stenen stenigen. 3 En Ik zal Mijn aangezicht tegen dien man zetten, en zal hem uit het midden zijns volks uitroeien; want hij heeft van zijn zaad de Molech gegeven, opdat hij Mijn heiligdom ontreinigen, en Mijn heiligen Naam ontheiligen zou. 4 En indien het volk des lands hun ogen enigszins verbergen zal van dien man, als hij van zijn zaad de Molech zal gegeven hebben, dat het hem niet dode; 5 Zo zal Ik Mijn aangezicht tegen dien man en tegen zijn huisgezin zetten, en Ik zal hem, en al degenen, die hem nahoereren, om de Molech na te hoereren, uit het midden huns volks uitroeien. 6 Wanneer er een ziel is, die zich tot de waarzeggers en tot de duivelskunstenaars zal gekeerd hebben, om die na te hoereren, zo zal Ik Mijn aangezicht tegen die ziel zetten, en zal ze uit het midden haars volks uitroeien. 7 Daarom heiligt u, en weest heilig; want Ik ben de HEERE, uw God! 8 En onderhoudt Mijn inzettingen, en doet dezelve; Ik ben de HEERE, die u heilige. 9 Als er iemand is, die zijn vader of zijn moeder zal gevloekt hebben, die zal zekerlijk gedood worden; hij heeft zijn vader of zijn moeder gevloekt; zijn bloed is op hem! 10 Een man ook, die met iemands huisvrouw overspel zal gedaan hebben, dewijl hij met zijns naasten vrouw overspel gedaan heeft, zal zekerlijk gedood worden, de overspeler en de overspeelster. 11 En een man, die bij zijns vaders huisvrouw zal gelegen hebben, heeft zijns vaders schaamte ontdekt; zij beiden zullen zekerlijk gedood worden; hun bloed is op hen! 12 Insgelijks, als de man bij de vrouw zijns zoons zal gelegen hebben, zij zullen beiden zekerlijk gedood worden; zij hebben een gruwelijke vermenging gedaan; hun bloed is op hen! 13 Wanneer ook een man bij een manspersoon zal gelegen hebben, met vrouwelijke bijligging, zij hebben beiden een gruwel gedaan; zij zullen zekerlijk gedood worden; hun bloed is op hen! 14 En wanneer een man een vrouw en haar moeder zal genomen hebben, het is een schandelijke daad; men zal hem, en diezelve met vuur verbranden, opdat geen schandelijke daad in het midden van u zij. 15 Daartoe als een man bij enig vee zal gelegen hebben, hij zal zekerlijk gedood worden; ook zult gijlieden het beest doden. 16 Alzo wanneer een vrouw tot enig beest genaderd zal zijn, om daarmede te doen te hebben, zo zult gij die vrouw en dat beest doden; zij zullen zekerlijk gedood worden; hun bloed is op hen! 17 En als een man zijn zuster, de dochter zijns vaders, of de dochter zijner moeder, zal genomen hebben, en hij haar schaamte gezien, en zij zijn schaamte zal gezien hebben, het is een schandvlek; daarom zullen zij voor de ogen van de kinderen huns volks uitgeroeid worden; hij heeft de schaamte zijner zuster ontdekt, hij zal zijn ongerechtigheid dragen.

18 En als een man bij een vrouw, die haar krankheid heeft, zal gelegen en haar schaamte ontdekt, haar fontein ontbloot, en zij zelve de fontein haars bloeds ontdekt zal hebben, zo zullen zij beiden uit het midden huns volks uitgeroeid worden. 19 Daartoe zult gij de schaamte van de zuster uwer moeder, en van de zuster uws vaders niet ontdekken; dewijl hij zijn nabestaande ontbloot heeft, zullen zij hun ongerechtigheid dragen. 20 Als ook een man bij zijn moei zal gelegen hebben, hij heeft de schaamte zijns ooms ontdekt; zij zullen hun zonde dragen; zonder kinderen zullen zij sterven. 21 En wanneer een man zijns broeders huisvrouw zal genomen hebben, het is onreinheid; hij heeft de schaamte zijns broeders ontdekt; zij zullen zonder kinderen zijn. 22 Onderhoudt dan al Mijn inzettingen en al Mijn rechten, en doet dezelve; opdat u dat land, waarheen Ik u brenge, om daarin te wonen, niet uitspuwe. 23 En wandelt niet in de inzettingen des volks, hetwelk Ik voor uw aangezicht uitwerp; want al deze dingen hebben zij gedaan; daarom ben Ik op hen verdrietig geworden. 24 En Ik heb u gezegd: Gij zult hun land erfelijk bezitten, en Ik zal u dat geven, opdat gij hetzelve erfelijk bezit, een land vloeiende van melk en honig; Ik ben de HEERE, uw God, Die u van de volken afgezonderd heb! 25 Daarom zult gij onderscheid maken tussen reine en onreine beesten, en tussen het onreine en reine gevogelte; en gij zult uw zielen niet verfoeilijk maken aan de beesten en aan het gevogelte, en aan al wat op de aardbodem kruipt, hetwelk Ik voor u afgezonderd heb, opdat gij het onrein houdt. 26 En gij zult Mij heilig zijn, want Ik, de HEERE, ben heilig; en Ik heb u van de volken afgezonderd, opdat gij Mijns zoudt zijn. 27 Als nu een man en vrouw in zich een waarzeggende geest zal hebben, of een duivelskunstenaar zal zijn, zij zullen zekerlijk gedood worden; men zal hen met stenen stenigen; hun bloed is op hen.

De wetten, die tevoren gemaakt waren, zijn in dit hoofdstuk herhaald, en er worden strafbepalingen aan toegevoegd, opdat zij, die niet weerhouden werden van te zondigen door de vreze Gods, er van weerhouden zullen worden door de vrees voor straf. Als wij deze of die praktijken niet willen nalaten, omdat de wet ze tot zonde gemaakt heeft (en het is Gode het meest welbehaaglijk als wij naar dit beginsel van Godsdienst handelen) dan zullen wij ze toch voorzeker nalaten als de wet er de doodstraf op gesteld heeft, en dus uit een beginsel van zelfbehoud. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Veel bijzondere misdaden waarop de doodstraf gesteld wordt.
1. Hun kinderen de Molech te geven, vers 1 - 5.
2. Het raadplegen van tovenaars, vers 6, 27.
3. Ouders te vloeken, vers 9.
4. Overspel, vers 10.
5. Bloedschande, vers 11, 12, 14, 17, 19 - 21.
6. Onnatuurlijke lusten vers 13, 15, 16, 18.

II. Algemene geboden om heilig te zijn, vers 7, 8, 22 - 26.

Leviticus 20:1 - 9

Aan Mozes wordt hier bevolen om nogmaals aan de kinderen Israëls te zeggen wat hij hun tevoren gezegd had, vers 2. Wij houden er ons van verzekerd, dat het geen ijdele herhaling was, maar een zeer noodzakelijke, opdat zij zich te meer zullen houden aan hetgeen gesproken was, en zullen geloven dat het van groot gewicht en belang is wet hun zo dikwijls wordt ingeprent. God spreekt eenmaal, ja tweemaal, en wat Hij beveelt nogmaals te zeggen, moeten wij nogmaals willen horen, want het is ons zeker, Filippenzen 3:1. Drie zonden worden in deze verzen met de dood bedreigd.

I. Het mishandelen van kinderen door hun ouders, die ze de Molech offeren vers 2, 3. Dit is de grofste ongerijmdheid in al het ritueel van de afgodsdienst - en allen zijn zij een smaad en schande voor het menselijk verstand, maar door niets werd de eer van de menselijke natuur zo vertrapt als hierdoor dat kinderen in vuur verbrand werden ter ere van een god van de mesthoop. Het was een duidelijk bewijs dat hun goden duivels waren die het verderf begeerden van het mensdom, en er zich in verlustigden, en dat hun aanbidders erger waren dan de beesten, die vergaan, volkomen ontbloot, niet slechts van verstand, maar van natuurlijke genegenheid. Abrahams offeren van Izak kon aan die barbaarse gewoonte geen steun geven, en nog veel minder haar hebben doen ontstaan, daar voor hetgeen bevolen was, onmiddellijk tegenbevel kwam. Maar zó groot was de macht van de god van deze wereld over de kinderen van de ongehoorzaamheid, dat die monsterachtige onmenselijkheid algemeen in zwang was, zodat zelfs de Israëlieten in gevaar waren van er aan mee te doen, derhalve het nodig was om er deze strenge wet tegen te maken. Het was niet genoeg hun te zeggen, dat zij hun kinderen konden sparen (de vrucht van hun lichaam kon nimmer aangenomen worden voor de zonde van hun ziel), maar hun moet gezegd worden:
1. Dat de misdadiger zelf als moordenaar ter dood gebracht zal worden. Het volk van het land zal hem met stenen stenigen, vers 2 hetgeen onder de Joden als de zwaarste doodstraf beschouwd werd. Indien de kinderen geofferd werden aan de boosaardigheid van de duivel, dan moeten de ouders geofferd worden aan de gerechtigheid Gods. En indien de daad niet bewezen kon worden, of de magistraten hun plicht verzuimden, dan zou God zelf het werk ter hand nemen, vers 3: Ik zal hem uit het midden van zijn volk uitroeien. Zij, die aan de straf van mensen ontkomen, zullen toch niet ontkomen aan de rechtvaardige oordelen Gods, zó ellendig bedriegen diegenen zichzelf, die zich straffeloosheid beloven als zij zondigen. Hoe kunnen zij

ontkomen, tegen wie God Zijn aangezicht stelt, dat is: die Hij toornig aanziet, als vijand tegentreedt, en tegen wie Hij strijdt? Het snode van de misdaad wordt hier in het licht gesteld ter rechtvaardiging van het oordeel zij verontreinigt het heiligdom en ontheiligt de heilige naam van God, en voor de eer van beide ijvert Hij.
Let er op, dat het boosaardige van de zonde gelegd wordt op hetgeen bijzonder eigen was aan Israël, als de heidenen hun kinderen offerden, waren zij schuldig aan moord en afgoderij, maar als de Israëlieten het deden, laadden zij daarbij nog de schuld op zich van het heiligdom te ontreinigen, waar zij de dienst bijwoonden, zelfs als zij zich aan deze misdaad schuldig maakten, alsof er overeenstemming, samenvoeging kon wezen tussen de tempel Gods en de afgoden. Zij waren dan ook schuldig aan de heilige naam Gods te ontheiligen de naam, waarnaar zij genoemd werden, alsof Hij Zijn aanbidders veroorloofde zulke dingen te doen, Romeinen 2:23, 24.

2. Dat al zijn helpers en medeplichtigen mee door de rechtvaardige hand Gods uitgeroeid zouden worden. Als zijn naburen hem verborgen, en niet als getuigen tegen hem wilden optreden, als de magistraten de ogen sloten voor zijn misdaad, en hem niet wilden veroordelen, meer medelijden hadden met zijn dwaasheid, dan haat en afschuw voor zijn goddeloosheid, dan zal God zelf met hem afrekenen, vers 4,5. Het licht achten van afgoderij is een misdaad, waarvan kennis wordt genomen in het hof des hemels, en die niet ongestraft zal blijven. "Ik zal Mijn aangezicht" tegen die man (die magistraat), Jeremia 5:1) "zetten, en tegen zijn huisgezin." De goddeloosheid van het hoofd van het gezin brengt dikwijls verderf over dat gezin, en hij, die de huishouder de instandhouder van het huis behoorde te wezen, blijkt er de verderver, de afbreker van te zijn. Als magistraten geen gerechtigheid willen oefenen aan de overtreders, dan zal God gerechtigheid oefenen aan hen, omdat er gevaar is dat er velen zijn, die hen nahoereren, die de zonde steunen, door haar oogluikend toe te laten. En zo de zonde van voorgangers en leiders leidende zonden zijn, is het voegzaam dat hun straf een voorbeeldige straf is.

II. Het mishandelen van ouders door hun kinderen, door hen te vloeken, vers 9. Als kinderen kwaad spraken van hun ouders, of hun kwaad toewensten, of hen met minachting behandelden, dan was dit een misdaad, die door de rechters gestraft moest worden, daar deze aangesteld waren als bewaarders beide van Gods eer en van de openbare vrede, die beide door deze onnatuurlijke onbeschoftheid worden aangerand, zie Spreuken 30:17. "Het oog, dat de vader bespot of de gehoorzaamheid van de moeder veracht, dat zullen de raven van de beek uitpikken," hetgeen te kennen geeft dat zulke goddeloze kinderen niet slechts goed op weg waren om gehangen te worden, maar gehangen te worden in ketenen. Deze wet van Mozes wordt door Christus aangehaald en bevestigd, Mattheüs 15:4 want het is een even rechtstreekse overtreding van het vijfde gebod, als moedwilliger moord het is van het zesde. Dezelfde wet, die van ouders tere liefde eist voor hun kinderen, eist van kinderen eerbied voor hun ouders. Hij, die zijn ouders, de middellijke oorzaken van zijn bestaan, smadelijk behandelt beledigt God zelf, die de oorsprong is van zijn aanzijn, die het ouderlijk gezag niet zal laten smaden en vertreden.

III. Personen, die zichzelf schenden door waarzeggers en duivelskunstenaar te raadplegen, vers 6. Hierdoor verlaagt en bedriegt men zichzelf, evenzeer als door wat het ook zij. Wat groter dwaasheid kan er wezen, dan dat iemand zich tot een leugenaar wendt om inlichtingen, en tot een vijand om raad? Dat doen zij, die zich wenden tot hen, die aan zwarte kunst doen en de diepten van Satan kennen. Dit is evenzeer geestelijk overspel als afgoderij het is, aan de duivel de eer gevende, die aan God alleen toekomt, en God, die een ijverig God is, zal een scheidbrief geven aan hen, die aldus van Hem afhoereren, en Hij zal hen uitroeien uit het

midden van hun volk. daar zij zich aldus smadelijk van Hem afgekeerd hebben. In het midden van deze bijzondere wetten komt nu het algemene gebod in vers 7 en 8, waar wij hebben:
1. De plichten, die geëist worden, het zijn er twee:
a. Dat wij in onze beginselen en genegenheden, en in ons streven en bedoelen heilig zijn: Heiligt u en wees heiligt Wij moeten ons reinigen van alle besmetting van de zonde, ons toewijden aan de dienst en de eer van God ons in alles voegen naar Zijn wil, dat is: ons heiligen.
b. Dat wij in al onze daden en handelingen, in geheel onze wandel gehoorzaam zijn aan de wetten Gods: Onderhoudt mijn inzettingen. Hierdoor alleen kunnen wij doen blijken, dat wij ons geheiligd hebben en heilig zijn, namelijk door Gods geboden te onderhouden, de boom wordt gekend aan zijn vruchten. Ook kunnen wij Gods inzettingen niet naar behoren houden, tenzij wij ons eerst heiligen, en heilig zijn. Maak de boom goed en de vrucht zal goed zijn.

2. De redenen om die plichten aan te dringen.
a. " Ik ben de Heere uw God. Weest dus heilig, opdat gij Hem moogt gelijken wiens volk gij zijt, en Hem moogt behagen. heiligheid is Zijn huize sierlijk."
b. Ik ben de Heere, die u heilig. God heeft hen geheiligd door bijzondere voorrechten, wetten en gunsten, die hen onderscheidden van alle andere volken, en hen verhoogden en eerden als een volk. dat Hem afgezonderd is. Hij gaf hun Zijn woord en Zijn inzettingen, om de middelen te zijn tot hun heiliging, en Zijn goede Geest om hen te onderwijzen, daarom moesten zij heilig zijn, want anders ontvingen zij Gods genade tevergeefs. Gods kinderen zijn en moeten zijn personen, die zich onderscheiden, God heeft hen onderscheiden door Zijn heilig verbond, en daarom moeten zij zich onderscheiden door hun heilige wandel. Dat God ons heiligt is een goede reden, waarom wij ons moeten heiligen, opdat wij ons voegen naar de bedoelingen van Zijn genade en er niet in strijd mee handelen. Indien het de Heere is, die ons heiligt, dan kunnen wij hopen dat het werk gedaan zal worden, hoe moeilijk het ook is. De wijze van uitdrukking is als die in 2 Corinthiërs 5:5. "Die ons nu tot ditzelfde bereid heeft, is God." En Zijn genade is zover van onze zorg en ons streven te vervangen of te doen ophouden, dat zij er juist ten sterkste bij ons op aandringt. "Werkt uws zelfs zaligheid want het is God, die in u werkt."

Leviticus 20:10 - 21
Hier wordt bevel gegeven om zonden tegen het zevende gebod ten strengste te straffen. Dat zijn zonden, waarmee dwazen het meest geneigd zijn te spotten, maar God zou deze het gruwelijke van hun schuld doen verstaan door de uiterste strengheid van de straf, die er niet op andere wijze van onderricht zouden worden.

I. Overspel met de vrouw van een ander wordt tot een halsmisdaad gemaakt, de overspeler en de overspeelster, die in de zonde gedeeld hebben, vallen onder hetzelfde vonnis, beide moeten zij gedood worden. vers 10. Reeds lang tevoren, in de tijd van Job, werd dit als "een schandelijke daad" geacht, een "misdaad bij de rechters," Job 31:11 Het is een moedwillig minachten van een inzetting Gods, een verbreken van Zijn verbond, Spreuken 2:17. Het is een onherstelbaar onrecht, gepleegd aan de beledigde echtgenoot, en verderft het gemoed en het geweten van beide schuldigen. Het is een zonde, waartoe ongebreidelde hartstochten de mensen voortdrijven, derhalve er zo’n sterk bedwang als dit voor nodig is. Het is een zonde, die een land verontreinigt, en Gods oordelen er over brengt, huisgezinnen ontrust en beroert, ten verderve strekt van alle deugd en Godsdienst, en daarom is het voegzaam dat de bewaarders van de openbare vrede haar veroordelen en straffen, maar zie Johannes 8:3 - 11.

II. Bloedschendige verbintenissen, het zij al of niet door huwelijk.

1. Sommigen er van moesten met de dood gestraft worden, zoals een man, die bij de vrouw van zijn vader gelegen heeft, vers 11. Ruben zou wegens deze misdaad ter dood zijn gebracht, Genesis 35:22, indien deze wet er toen geweest was. Het was de zonde van de bloedschendige Corinthier, om welke hij "de Satan meest overgegeven worden," 1 Corinthiërs 5:1 - 5. Evenzo moest ontucht, bedreven met een schoondochter, een schoonmoeder, of een zuster met de dood gestraft worden, vers 12, 14, 17.

2. Anderen zullen door God gestraft worden met de vloek van de onvruchtbaarheid, zoals wanneer een man zijn tante, of de vrouw van zijn broeder verontreinigt, vers 19 - 21, zij zullen kinderloos sterven. Zij, die zich niet binnen de door God gestelde regelen voor het huwelijk houden, verbeuren de huwelijkszegen "zij zullen hoereren, maar niet uitbreken in menigte," Hozen 4:10. Ja, er wordt gezegd: "Zij zullen hun ongerechtigheid dragen," dat is: al worden zij ook niet terstond om deze zonde door de hand van God of de mens uitgeroeid, zal de schuld er van toch op hen blijven rusten, waarvan zij door geen slacht - of spijsoffer gereinigd zullen worden.

III. De tegennatuurlijke zonden van sodomie en beestachtigheid (die niet zonder afgrijzen genoemd kunnen worden) moesten met de dood gestraft worden, zoals zij ook nu nog door onze wetten met de dood gestraft worden, 1) vers 13, 15, 16. Zelfs het beest, dat aldus misbruikt werd, moest gedood worden met de zondaar, die aldus openlijk nog meer te schande werd gemaakt, en de laagheid voorgesteld werd als in de hoogste mate afschuwelijk en verfoeilijk, elke gelegenheid om haar te gedenken of te noemen moest weggenomen worden. Zelfs het ontijdig gebruiken van het huwelijksbed, indien het moedwillig en in minachting van de wet geschiedde, zal de overtreders aan het rechtvaardig oordeel Gods blootstellen, zij zullen uitgeroeid worden, vers 18. Want dit is de wil Gods, dat een ieder wete zijn vat (en de vrouw wordt het zwakkere vat genoemd) te bezitten in heiligmaking en ere, gelijk het heiligen betaamt.

Leviticus 20:22 - 27

Het laatste vers bevat een bijzondere wet welke komt na het algemene slot, alsof zij op haar eigen plaats uitgelaten was, namelijk het terdoodbrengen van hen, die een waarzeggende geest hadden, of duivelskunstenaars waren, vers 27. Het zou een grote belediging zijn van God en van Zijn levend woord, een ergernis voor het land, en een verzoeking voor onwetende, slechte mensen om hen te raadplegen, als men de zodanigen kende en onder hen liet leven. Zij, die in verbond zijn met de duivel, hebben in werkelijkheid een verbond gemaakt met de dood en een overeenkomst gesloten met de hel, en zo zal dan hun oordeel wezen. De overigen van deze verzen herhalen wat tevoren gezegd is, om het nog dieper in te prenten in het hart, want dit onnadenkend, vergeetachtig volk had regel op regel nodig, op algemene wetten met de redenen ervan moest dikwijls bij hen worden aangedrongen, om ook aan de bijzondere wetten meer kracht bij te zetten. Drie dingen worden ons hier in de herinnering gebracht.

1. Hun waardigheid.
a. Zij hadden de Heere tot hun God, vers 24. Zij waren de zorg van Hem, Zijn keus, Zijn schat, Zijn juwelen Zijn priesterlijk koninkrijk, vers 26, opdat gij Mijn zoudt zijn. Gelukkig is het volk, en waarlijk groot, waarmee dit het geval is.
b. Hun God was een heilig God, vers 26, ver boven alle anderen. Zijn heiligheid is Zijn heerlijkheid en het was hun eer tot Hem in betrekking te staan, terwijl hun naburen de schandelijke aanbidders waren van onreine geesten.
c. De grote God had hen afgezonderd van andere volken, vers 24, en wederom in vers 26. Andere natiën waren het gewone veld, zij waren de omheinde hof, versierd en verrijkt met

bijzondere voorrechten, en bestemd voor bijzondere eer. Laat hen zich dan daarnaar schatten, hun eer bewaren en haar niet in het stof leggen, door op de weg van de heidenen te wandelen.

2. Hun plicht, en deze vloeit voort uit hun waardigheid. God had voor hen meer gedaan dan voor anderen, en daarom verwachtte Hij meer van hen dan van anderen. En wat is het dat de Heere, hun God, uit aanmerking van de grote dingen, die Hij reeds voor hen gedaan heeft en nog voornemens is voor hen te doen, van hen eist?
a. Onderhoudt al Mijn inzettingen, vers 22, en er was alle reden voor dat zij dit zouden doen, want de inzettingen waren hun eer, en gehoorzaamheid er aan zal hun duurzaam welzijn wezen.
b. Wandelt niet in de inzettingen van het volk, vers 23. Van hen afgezonderd zijnde, moeten zij zich niet met hen vergezellen om hun wegen te leren. De inzettingen van het volk waren al slecht genoeg voor hen, maar zouden nog veel slechter zijn voor Gods volk.
c. Gij zult onderscheid maken tussen rein en onrein, vers 25. Dit is heiligheid: te onderscheiden tussen dingen, die van elkaar verschillen, niet vrij te leven, alsof wij maar alles mochten doen en alles mochten zeggen, maar spreken en handelen met omzichtigheid.
d. Gij zult uw zielen niet verfoeilijk maken, vers 25. Onze voortdurende zorg moet wezen om de eer van onze ziel te bewaren door haar reinheid te bewaren, en nooit iets te doen, waardoor zij verfoeilijk zou worden voor God en ons geweten.

3. Hun gevaar.
a. Zij gingen heen naar een besmette plaats, vers 24. Gij zult hun land erfelijk bezitten. Een land, wel vloeiende van melk en honing, waarvan zij het gerieflijke en aangename zullen genieten, maar daarbij was het ook een land, vol van afgoden, afgoderijen en bijgelovige gebruiken, die zij zeer geneigd zullen zijn aan te nemen, daar zij uit Egypte een zonderlinge aanleg hadden medegebracht om er door besmet te worden.
b. Indien zij er door besmet werden, dan zou dit noodlottige gevolgen voor hen hebben. De Kanaänieten zullen om diezelfde zonden uitgeworpen worden, al deze dingen hebben zij gedaan, daarom ben Ik voor hun verdrietig geworden vers 23.
Zie welk een boze zaak de zonde is, zij maakt dat God van Zijn eigen schepselen verdrietig wordt hen verafschuwt, terwijl Hij zich anders verlustigt in het werk van Zijn handen. Indien nu de Israëlieten in de voetstappen wandelen van hun goddeloosheid, dan moeten zij verwachten dat het land ook hen zal uitspuwen vers 22 gelijk Hij hun tevoren gezegd heeft, hoofdst. 18:28.
Indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, maar ze heeft afgebroken, dan zal Hij ook de ingeënte takken niet sparen, indien deze ontaarden. Zo staat de verwerping van de Joden daar als een waarschuwing voor alle Christelijke kerken, om wèl toe te zien, opdat het koninkrijk Gods niet van haar weggenomen zal worden. Zij, die evenals anderen zondigen moeten verwachten er evenals zij voor gestraft te zullen worden, en dan zal haar belijdenis van tot God in betrekking te staan, haar niet beveiligen.

HOOFDSTUK 21

1 Daarna zeide de HEERE tot Mozes: Spreek tot de priesters, de zonen van Aäron, en zeg tot hen: Over een dode zal een priester zich niet verontreinigen onder zijn volken. 2 Behalve over zijn bloedvriend, die hem ten naaste bestaat, over zijn moeder en over zijn vader, en over zijn zoon, en over zijn dochter, en over zijn broeder. 3 En over zijn zuster, die maagd is, hem nabestaande, die nog geen man toebehoord heeft; over die zal hij zich verontreinigen. 4 Hij zal zich niet verontreinigen over een overste onder zijn volken, om zich te ontheiligen. 5 Zij zullen op hun hoofd geen kaalheid maken, en zullen de hoek van hun baard niet afscheren, en in hun vlees zullen zij geen sneden snijden. 6 Zij zullen hun God heilig zijn, en de Naam huns Gods zullen zij niet ontheiligen; want zij offeren de vuurofferen des HEEREN, de spijze huns Gods; daarom zullen zij heilig zijn. 7 Zij zullen geen vrouw nemen, die een hoer of ontheiligde is, noch een vrouw nemen, die van haar man verstoten is; want hij is zijn God heilig. 8 Daarom zult gij hem heiligen, omdat hij de spijze uws Gods offert; hij zal u heilig zijn, want Ik ben heilig; Ik ben de HEERE, die u heilige! 9 Als nu de dochter van enigen priester zal beginnen te hoereren, zij ontheiligt haar vader; met vuur zal zij verbrand worden. 10 En hij, die de hogepriester onder zijn broederen is, op wiens hoofd de zalfolie gegoten is, en wiens hand men gevuld heeft, om die klederen aan te trekken, zal zijn hoofd niet ontbloten, noch zijn klederen scheuren. 11 Hij zal ook bij geen dode lichamen komen; zelfs over zijn vader en over zijn moeder zal hij zich niet verontreinigen. 12 En uit het heiligdom zal hij niet uitgaan, dat hij het heiligdom zijns Gods niet ontheilige, want de kroon der zalfolie zijns Gods is op hem; Ik ben de HEERE! 13 Hij zal ook een vrouw in haar maagdom nemen. 14 Een weduwe, of verstotene, of ontheiligde hoer, dezulke zal hij niet nemen; maar een maagd uit zijn volken zal hij tot een vrouw nemen. 15 En hij zal zijn zaad onder zijn volken niet ontheiligen; want Ik ben de HEERE, die hem heilige!

16 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 17 Spreek tot Aäron, zeggende: Niemand uit uw zaad, naar hun geslachten, in wien een gebrek zal zijn, zal naderen, om de spijze zijns Gods te offeren. 18 Want geen man, in wien een gebrek zal zijn, zal naderen, hij zij een blind man, of kreupel, of te kort, of te lang in leden; 19 Of een man, in wien een breuk des voets, of een breuk der hand zal zijn; 20 Of die bultachtig, of dwergachtig zal zijn, of een vel op zijn oog zal hebben, of droge schurftheid, of etterige schurftheid, of die gebroken zal zijn aan zijn gemacht. 21 Geen man, uit het zaad van Aäron, de priester, in wien een gebrek is, zal toetreden om de vuurofferen des HEEREN te offeren; een gebrek is in hem, hij zal niet toetreden, om de spijs zijns Gods te offeren. 22 De spijs zijns Gods, van de allerheiligste dingen, en van de heilige dingen, zal hij mogen eten; 23 Doch tot de voorhang zal hij niet komen, en tot het altaar niet toetreden, omdat een gebrek in hem is; opdat hij Mijn heiligdommen niet ontheilige; want Ik ben de HEERE, die hen heilige! 24 En Mozes sprak zulks tot Aäron en tot zijn zonen, en tot al de kinderen Israëls. Dit hoofdstuk zou zijn titel kunnen ontlenen aan Maleachi 2:1 :En nu, gij priesters, tot u wordt dit gebod gezonden. Het is een wet, die aan de priesters de verplichting oplegde om met de uiterste zorg en waakzaamheid de waardigheid van hun priesterschap op te houden.

I. Aan de mindere priesters worden hier bevelen gegeven nopens hun rouw, hun huwelijk en hun kinderen, vers 1 - 9.
II. Aan de hogepriester wordt nog meer beperking opgelegd dan aan iemand hunner, vers 10 - 15. Noch aan hem, noch aan hen mocht enigerlei gebrek zijn, vers 16 - 24.

Leviticus 21:1 - 9

Het was tevoren bepaald, dat de priesters het volk de inzettingen zouden leren, die God gegeven heeft betreffende het verschil tussen rein en onrein, Hoofdstuk 10:10, 11. Nu wordt hier gezegd dat zij, wat zij het volk moesten leren, ook zelf zouden onderhouden. Zij, wier ambt het is te onderwijzen, moeten dit doen door voorbeeld zowel als door voorschrift 1 Timotheüs 4:12. De priesters zullen dichter tot God naderen dan iemand uit het volk, en meer bekend zijn met heilige dingen, en daarom werd van hen geëist, om zich op een groter afstand te houden dan anderen van alles wat verontreinigend was, en aan de eer van hun priesterschap tekort zou kunnen doen.

I. Zij moeten zorgen zich niet te verkleinen in hun rouw over de doden. Allen, die rouw bedreven over doden, werden ondersteld dicht bij het lijk te komen, zo al niet het aan te raken, en de doden zeggen: "het maakte iemand ceremonieel onrein om binnen zes voet van een lijk te komen, " ja er wordt verklaard, Numeri 19:14, "dat al wie in een tent komt, waarin een dood lichaam ligt, zeven dagen onrein zal zijn." Het kon dus niet anders, of alle rouwbedrijvenden, die bij de begrafenis waren, moesten zich verontreinigen, zodat zij dan gedurende zeven dagen ongeschikt waren om in het heiligdom te komen. Om deze reden wordt bevolen:
1. Dat de priesters zich nooit aldus onbekwaam moesten maken om in het heiligdom te komen, behalve wanneer het om een van hun naaste bloedverwanten was, vers 1 - 3. Het was een priester vergund dit te doen voor een ouder, of een kind voor een broeder of een ongehuwde zuster, en dus ongetwijfeld ook (hoewel dit hier niet vermeld wordt) voor zijn huisvrouw, want Ezechiël, een priester, zou gerouwd hebben over zijn vrouw, indien het hem niet bijzonder verboden was, Ezechiël 24:17. Door deze vergunning heeft God eer gelegd in natuurlijke genegenheid, en dit in zover begunstigd, dat Zijn dienaren zeven dagen verlof kregen van hun dienst, terwijl zij zich overgaven aan de smart over de dood van hun geliefde bloedverwanten, maar als die tijd verstreken is, dan moet het wenen het zaaien niet in de weg staan, en hun liefde voor hun bloedverwanten hen niet van de dienst in het heiligdom afhouden. Die rouw was ook volstrekt niet geoorloofd om de dood van iemand anders neen, ook niet over een overste onder zijn volken, vers 4.
Zij moeten zich niet verontreinigen neen, zelfs niet voor de hogepriester, tenzij deze aldus na aan hen verwant is. Hoewel een vriend soms meer nabij is dan een broeder, moeten de priesters die eer toch ook aan hun beste vriend niet bewijzen, behalve wanneer hij ook zijn bloedverwant is, opdat, indien het toegelaten werd voor de een, anderen het niet ook zouden verwachten, en zij aldus dikwijls van hun werk weggeroepen zouden zijn. En hiermede wordt te kennen gegeven, dat een bijzondere genegenheid bewaard moet worden voor hen, die ons na verwant zijn, en als de zodanigen ons door de dood worden ontnomen, dan behoort ons dit ter harte te gaan, als een naderen van de dood tot onszelf, en een sein voor ons om bereid te zijn om de oproeping te volgen.

2. Dat zij niet buitensporig moeten zijn in de uitdrukking van hun smart, zelfs niet om hun dierbaarste bloedverwanten, vers 5. Hun rouw moet:
a. Niet bijgelovig zijn, naar de wijze van de heidenen, die zich het haar afsneden, hun bloed lieten vloeien ter ere van denkbeeldige godheden, die (naar zij dachten) voorzaten in de vergadering van de doden, ten einde deze gunstig voor hun afgestorven vrienden te stemmen. Zelfs de bijgelovige plechtigheden vanouds in gebruik bij begrafenissen, zijn een aanduiding van het geloof in de onsterflijkheid van de ziel en haar voortbestaan in een afzonderlijke toestand. En hoewel die ceremoniën zelf door de wet Gods waren verboden, omdat zij voor valse goden verricht werden, wordt toch door de betamelijker eerbied, die de natuur leert en de wet toelaat, aan de overblijfselen van onze gestorven vrienden bewezen, aangetoond dat wij niet op hen moeten zien als verloren.
b. Die droefheid moet ook niet hartstochtelijk of overmatig zijn. Gods dienstknechten moeten voor anderen een voorbeeld zijn van geduld onder beproeving, inzonderheid in hetgeen een zeer teer punt aanroert, namelijk de dood van hun naaste bloedverwanten. Zij worden verondersteld meer dan anderen te weten van de redenen, waarom wij "niet bedroefd moeten zijn gelijk als de anderen, die geen hoop hebben, " 1 Thessalonicensen 4:13, en daarom moeten zij zeer kalm en rustig zijn, ten einde instaat te wezen anderen te vertroosten met de vertroosting, waarmee zij zelf van God vertroost zijn geworden. Aan het volk was verboden rouw te bedrijven over hun doden met bijgelovige ceremoniën, Hoofdstuk 19:27, 28, en wat voor hen onwettig was, was nog veel meer onwettig voor de priester. De reden voor deze

bijzondere zorg om zich niet te ontreinigen, hebben wij in vers 6, omdat zij offeren de vuuroffers des Heeren, de spijs van hun God, de provisie van Gods huis en tafel. Zij zijn hoog vereerd, en daarom moeten zij hun eer niet bevlekken door zich tot slaven te maken van hun hartstochten, zij worden voortdurend gebruikt in de heilige dienst, en daarom moeten zij er niet van afgeleid worden, of er onbekwaam toe worden gemaakt. Indien zij zich ontreinigen, ontheiligen zij de naam van hun God, die zij dienen, indien de dienaren ruw zijn en zich slecht gedragen, dan is dit een oneer voor de meester, want dan is het alsof hij een loszinnig, ongeregeld huis hield. Allen, die de spijs van hun God offeren of eten, moeten heilig zijn in handel en wandel, want anders ontheiligen zij de naam, die zij voorgeven te heiligen.

II. Zij moeten er zich voor wachten om zich te verlagen door hun huwelijk, vers 7. Een priester moet geen vrouw trouwen, die een slechte naam heeft, die òf schuldig was aan hoererij, òf er verdacht van werd gehouden. Hij moet niet slechts niet met een hoer trouwen, al had zij ook het diepste berouw van haar vorige hoererij, maar hij moet ook geen vrouw trouwen, die een ontheiligde is, dat is die van een lichtzinnig, onbetamelijk gedrag is. Hij moet ook geen vrouw trouwen, die van haar man gescheiden is, omdat er reden is te denken dat het om iets verkeerds in haar was, dat haar man haar de scheidbrief heeft gegeven. De priesters was het verboden zich te onteren door zulke huwelijken, die aan anderen geoorloofd waren.

1. Opdat het geen smaad brenge op hun dienst, de onheiligen niet verharden in hun onheiligheid, en het hart niet bedroeve van Godvruchtige mensen. Het Nieuwe Testament geeft wetten aan de huisvrouwen van leraren, 1 Timotheüs 3:11, zij moeten "eerbaar zijn, getrouw in alles, opdat de bediening niet gelasterd worde," 2 Corinthiërs 6:3.

2. Opdat er geen smaad door kome op hun gezin en geslacht, want het werk en de eer van het priesterschap, moest als erfdeel overgaan op hun kinderen na hen. Diegenen gaan niet te rade met het welzijn van hun nakomelingen, die met een vrouw trouwen van een slechte naam of gedrag. Hij, die "een zaad Gods zoekt," zoals de uitdrukking luidt in Maleáchi 2:15, moet eerst een Godvruchtige vrouw zoeken, en zich wachten voor bederf van bloed. Er wordt hier bijgevoegd, vers 8. Gij zult hem heiligen, en hij zal u heilig zijn. "Niet alleen u, o Mozes, door zorg te dragen, dat deze wetten worden nagekomen, maar u, o Israël door er zoveel mogelijk naar te streven om de goede naam van de priesterschap hoog te houden, en de priesters zelf moeten niets doen waardoor hun eer bevlekt en dus verbeurd wordt. Hij is zijn God heilig, vers 7 daarom zal hij u heilig zijn." Wij moeten eren, die God eert. Naar deze regel moeten Evangeliedienaren "zeer veel geacht worden in liefde, om huns werks wil," 1 Thessalonicensen 5:13, en ieder Christen behoort op zichzelf te zien als op de hoeder van hun eer.

III. Hun kinderen moeten bevreesd zijn om iets te doen dat hun tot schande strekt, vers 9. Als de dochter van enigen priester zal beginnen te hoereren, dan is haar misdaad groot, zij verontreinigt zich niet slechts, maar zij ontheiligt zich, andere vrouwen hebben de eer niet te verliezen, die zij heeft te verliezen, die als een van een priestergezin, van de heilige dingen heeft gegeten, en verondersteld wordt een betere opvoeding te hebben gehad dan anderen. Ja meer, zij ontheiligt haar vader, hij wordt gesmaad, en iedereen zal gereed zijn te vragen: "Waarom heeft hij haar niet beter geleerd?" En de zondaren in Zion zullen smalen, zeggende: "Zie, dat is de dochter uws priesters, " haar straf moet dus zeer zwaar zijn. Zij zal met vuur verbrand worden ter verschrikking van alle dochteren van priesters. De kinderen van Evangeliedienaren behoren, meer dan alle anderen, zich te wachten om iets te doen, dat

ergerlijk is, omdat het in hen dubbel ergerlijk is, en dienovereenkomstig gestraft zal worden door Hem, die zich een ijverig God noemt.

Leviticus 21:10 - 15
Van een priester werd meer verwacht dan van andere mensen, maar van de hogepriester meer dan van de andere priesters, omdat op zijn hoofd de zalfolie gegoten is, en omdat hij gewijd was om die kleren aan te trekken, vers 10, welke beide type waren van de zalving en versiering van de Heere Jezus met alle gaven en genade van de Heiligen Geest, die Hij zonder mate ontvangen heeft. Het wordt genoemd de kroon van de zalfolie van zijn God, vers 12, want de zalving van de Geest is voor allen die haar hebben, een heerlijke kroon en een sierlijke krans. De hogepriester aldus geëerd en verhoogd zijnde: I. Moet hij zich in het geheel niet ontreinigen voor de doden, zelfs niet voor zijn naaste bloedverwanten, voor zijn vader of zijn moeder, veel minder nog voor zijn kind of zijn broeder, vers 11.

1. Hij moet de gewone tekenen van droefheid voor dergelijke gelegenheden niet gebruiken, zoals: zijn hoofd te ontbloten of zijn kleren te scheuren, vers 10, zo kalm en rustig moet hij zich tonen onder alle beproevingen en wederwaardigheden van dit leven, zelfs zijn natuurlijke genegenheid moet als verzwolgen worden door medelijden met de onwetenden en medegevoel voor hun zwakheden, en een tere zorg voor het huisgezin Gods, waarvan hij tot bestuurder is aangesteld. Aldus de heilige zijnde, aan wie de "tummim en urim" waren toevertrouwd, moet hij "vader noch moeder zijn," Deuteronomium 33:8, 9.

2. Hij moet ook bij geen dode lichamen komen. Als er van de mindere priesters onder ceremoniële onreinheid waren, dan waren er andere priesters, die hun plaats konden innemen, maar als de hogepriester verontreinigd was, dan zou deze meer gemist worden. En dat hem verboden was om naar een huis van rouwbedrijvenden te gaan, of een begrafenis bij te wonen, was voor het volk een aanduiding van de grootheid van de waardigheid waartoe hij bevorderd was. Onze Heere Jezus, de grote Hogepriester van onze belijdenis, heeft het dode lichaam van Jairus' dochtertje aangeraakt, de baar van de zoon van de weduwe, en het graf van Lazarus, om de tonen, dat Hij gekomen is, om de eigenschap van de dood te veranderen, en er de verschrikking van weg te nemen, door er de macht van te verbreken. Nu hij niet kan verderven, kan hij. ook niet verontreinigen.

3. Hij moet niet uitgaan uit het heiligdom, vers 12, dat is als hij in het heiligdom de dienst bijwoonde of verrichtte, daar hij er gewoonlijk de gehele dag in zijn eigen kamer verbleef, dan moet hij voor wat het ook zij er niet van uitgaan, zijn dienst voor de levende God niet afkorten, zelfs niet om aan een gestorven bloedverwant de laatste eer te bewijzen. Het was een ontheiliging van het heiligdom om het te verlaten, zolang zijn tegenwoordigheid er werd vereist, want hierdoor zou hij aan ander werk de voorkeur "even boven de dienst van God en het werk van zijn ambt, waarvoor hij alle andere zaken moet laten wijken. Aldus heeft onze Heere Jezus niet willen ophouden te prediken om "met Zijn moeder en Zijn broeders te spreken," Mattheüs 12:48.

II. Hij mocht niet, zoals andere priesters met een weduwe trouwen, en nog veel minder een gescheiden vrouw, of een hoer, vers 13, 14. Dit was om een verschil te stellen tussen hem en andere priesters ten opzichte van deze zaak, en - naar sommigen denken - opdat hij een type zou zijn van Christus, aan wie de gemeente als "een reine maagd" voorgesteld moet worden, 2 Corinthiërs 11:2. Zie Ezechiël 44:22. Christus moet onze eerste liefde hebben, alzo "hebben Hem de maagden lief," Hooglied 1:3, en de zodanigen alleen zijn geschikt om "het Lam te volgen," Openbaring 14:4. Hij moet zijn zaad onder zijn volken niet ontheiligen, vers 15.

Sommigen verstaan dit als een verbod voor hem om iemand van minderen rang te huwen, hetgeen een verkleining zou wezen voor zijn familie. Jojada is wel buiten zijn stam getrouwd maar het was een vrouw van de koninklijke familie, 2 Kronieken 22:11. Dit was niet om hem te leren hoogmoedig te zijn, maar om hem te leren rein te wezen, en niet iets te doen, dat niet voegde aan zijn ambt en aan de waardige naam waarmee hij genoemd was. Het kan ook een waarschuwing voor hem geweest zijn voor het beschikken over zijn kinderen, hij moet zijn zaad niet ontheiligen door hen een onvoegzaam huwelijk te doen aangaan. Kinderen van Evangeliedienaren zijn ontheiligd, als zij een ander juk aantrekken met de ongelovigen.

Leviticus 21:16 - 24
Daar het priesterschap beperkt was tot één bijzondere familie, en erfelijk overging op al de mannelijke nakomelingen van die familie in al hun geslachten, was het wel waarschijnlijk, dat in latere eeuwen, die een of ander aan die priesterschap geboren zou worden met een natuurlijk gebrek of een mismaaktheid, de eer van het priesterschap zal hen niet beveiligen tegen de rampen, die aan alle mensen gemeen zijn. Onderscheidene gebreken worden hier genoemd, sommigen, die gewoonlijk levenslang duurden, zoals blindheid, anderen, die tijdelijk konden wezen, zoals droge of etterige schurftheid. Als zij daarvan genezen waren, dan hield ook hun onbevoegdheid op. De wet nu voor priesters, die een gebrek hadden, was:

1. Dat zij van het altaar mochten leven, vers 22. Hij zal eten van de offers met de andere priesters, zelfs van de allerheiligste dingen, zoals van de tienden en eerstelingen van de vruchten, en het deel van de priester van de dankoffers. De gebreken waren van zo'n aard dat zij aan geen schuld van hen te wijten waren, en daarom mochten zij wel niet werken, maar moesten toch niet verhongeren. Niemand moet beledigd of liefdeloos behandeld worden om een lichaamsgebrek. Zelfs het mismaakte kind van het gezin moet zijn kindsdeel hebben.

2. Maar zij moeten niet aan het altaar dienen, aan geen van de altaren, noch toegelaten worden om bij de andere priesters te zijn, of deze behulpzaam te wezen bij het offeren van slachtoffers of reukwerk vers 17, 21, 23. Voorname mannen willen zulke dienaren om zich heen hebben, die schoon van aanzien zijn, en het was voegzaam, dat de grote God de zodanigen zou hebben in Zijn huis, toen het Hem behaagde er Zijn heerlijkheid te openbaren in uitwendige tekenen er van. Maar het was inzonderheid nodig dat mannen van een aangenaam voorkomen gekozen zouden worden om in de heilige zaken te dienen om ter wille van het volk, die in hun oordeel op het uitwendig voorkomen letten, en geneigd zijn om gering te denken van de dienst, hoe heerlijk die ook gemaakt was door Goddelijke inzetting, indien zij, die hem verrichtten een verachtelijk aanzien hadden, of er links en onhandig bij te werk gingen. Die voorziening heeft God gemaakt voor de eer van Zijn altaar, opdat dit nooit in minachting zou komen. Het was voor de eer van het heiligdom, dat daar niemand zou verschijnen, die door de natuur of door een ongeval misvormd was. Onder het Evangelie nu hebben zij, die onder zodanig gebrek lijden, reden om God te danken, dat zij er niet door buitengesloten worden, om Gode geestelijke offeranden te offeren, noch van het ambt van de bediening, indien zij er overigens bekwaam en bevoegd toe zijn. Menige gezonde, schone ziel huist in een zwak misvormd lichaam.
Hieruit kunnen wij afleiden, hoe onbekwaam diegenen zijn om Gode welbehaaglijk te dienen, wier ziel een gebrek heeft, misvormd is door een heersende ondeugd. Diegenen zijn onwaardig Christenen genoemd te worden en als leraren te worden gebruikt die geestelijk blind, en lam, en verdraaid zijn, zodat de offeranden des Heeren om hunnentwil verfoeid worden. De mismaaktheden van Hofni en Pinehas waren erger dan welk gebrek ook van de hier genoemden. Laat dus dezulken die openlijk slecht zijn, verwijderd worden uit de priesterschap, als verontreinigde personen, en laat allen, die Gode tot geestelijke priesters

gemaakt zijn, heilig en onberispelijk voor Hem zijn, en zich hiermede vertroosten, dat zij, hoewel zij in onvolmaakter toestand zijn vlekken hebben, die de vlekken zijn van Gods kinderen maar weldra voor de troon Gods zullen verschijnen, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks.

HOOFDSTUK 22

1 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot Aäron en tot zijn zonen, dat zij zich van de heilige dingen der kinderen Israëls, die zij Mij heiligen, afzonderen, opdat zij de Naam Mijner heiligheid niet ontheiligen; Ik ben de HEERE! 3 Zeg tot hen: Alle man onder uw geslachten, die uit uw ganse zaad tot de heilige dingen, die de kinderen Israëls de HEERE heiligen, naderen zal, als zijn onreinheid op hem is; diezelve mens zal van voor Mijn aangezicht uitgeroeid worden; Ik ben de HEERE! 4 Niemand van het zaad van Aäron, die melaats is, of een vloed heeft, zal van die heilige dingen eten, totdat hij rein is; mitsgaders die iets aanroert, dat onrein is van een dood lichaam, of iemand, wien het zaad der bijligging ontgaat. 5 Of zo wie aangeroerd zal hebben enig kruipend gedierte, waarvan hij onrein is, of een mens, waarvan hij onrein is, naar al zijn onreinheid; 6 De mens, die dat aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn tot aan de avond, en hij zal van die heilige dingen niet eten, maar zal zijn vlees met water baden. 7 Als de zon zal ondergegaan zijn, dan zal hij rein zijn; en daarna zal hij van die heilige dingen eten; want dat is zijn spijze. 8 Het dode aas, en het verscheurde zal hij niet eten, om daarmede onrein te worden; Ik ben de HEERE! 9 Zij zullen dan Mijn bevel onderhouden, opdat zij geen zonde daarover dragen en daarin sterven, als zij die ontheiligd zouden hebben; Ik ben de HEERE, die hen heilige! 10 Ook zal geen vreemde het heilige eten; een bijwoner des priesters, en een dagloner, zullen het heilige niet eten. 11 Wanneer dan nog de priester een ziel met zijn geld zal gekocht hebben, die zal daarvan eten; en de ingeborene van zijn huis, die zullen van zijn spijze eten. 12 Maar als des priesters dochter een vreemden man zal toebehoren, zij zal van het hefoffer der heilige dingen niet eten. 13 Doch als des priesters dochter een weduwe of een verstotene zal zijn, en geen zaad hebben, en tot haars vaders huis, als in haar jonkheid, zal wedergekeerd zijn, zo zal zij van de spijze haars vaders eten; maar geen vreemde zal daarvan eten. 14 En wanneer iemand het heilige door dwaling zal gegeten hebben, zo zal hij deszelfs vijfde deel daarboven toedoen, en zal het de priester met het heilige wedergeven. 15 Zo zullen zij niet ontheiligen de heilige dingen der kinderen Israëls, die zij de HEERE zullen gegeven hebben; 16 En hen doen dragen de ongerechtigheid der schuld, als zij hun heilige dingen zouden eten; want Ik ben de HEERE, Die hen heilige!

17 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 18 Spreek tot Aäron, en tot zijn zonen, en tot al de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Zo wie uit het huis van Israël, en uit de vreemdelingen in Israël is, die zijn offerande zal offeren naar al hun geloften, en naar al hun vrijwillige offeren, die zij de HEERE ten brandoffer zullen offeren; 19 Het zal naar uw welgevallen zijn, een volkomen mannetje, van de runderen, van de lammeren, of van de geiten. 20 Gij zult niet offeren iets, waarin een gebrek is; want het zou niet aangenaam zijn voor u. 21 En als iemand een dankoffer de HEERE zal offeren, uitzonderende van de runderen of van de schapen een gelofte, of vrijwillig offer, het zal volkomen zijn, opdat het aangenaam zij; geen gebrek zal daarin zijn. 22 Het blinde, of gebrokene, of verlamde, of wratte, of droge schurftheid, of etterige schurftheid hebbende, deze zult gij de HEERE niet offeren, en daarvan zult gij de HEERE geen vuuroffer op het altaar geven. 23 Doch een os, of klein vee, te lang of te verkrompen in leden, die zult gij tot een vrijwillig offer bereiden; doch tot een gelofte zou het niet aangenaam zijn. 24 Het gedrukte, of gestotene, of gescheurde, of gesnedene, zult gij de HEERE niet offeren; dat zult gij in uw land niet doen. 25 Gij zult ook uit de hand des vreemden van al deze dingen uw God geen spijs offeren; want hun verdorvenheid is in hen, in dezelve is gebrek, zij zouden niet aangenaam zijn voor u.

26 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 27 Wanneer een os, of lam, of geit zal geboren zijn, zo zal die zeven dagen onder zijn moeder zijn; daarna, van de achtsten dag en daarover, zal hij aangenaam zijn tot offerande des vuuroffers de HEERE. 28 Gij zult ook een os, of klein vee, hem en zijn jong, op een dag niet slachten. 29 En als gij een lofoffer de HEERE zult slachten, naar uw wil zult gij het slachten. 30 Het zal op denzelfden dag gegeten worden; gij zult daarvan niet overlaten tot op de morgen; Ik ben de HEERE! 31 Daarom zult gij Mijn geboden houden, en dezelve doen; Ik ben de HEERE! 32 En gij zult Mijn heiligen Naam niet ontheiligen, opdat Ik in het midden der kinderen

Israëls geheiligd worde; Ik ben de HEERE, die u heilige! 33 Die u uit Egypteland uitgevoerd heb, opdat Ik u tot een God zij; Ik ben de HEERE!

In dit hoofdstuk hebben wij diverse wetten betreffende de priesters en de offers, allen ter bewaring van de eer van het heiligdom.

I. Dat de priesters van de heilige dingen niet moeten eten in hun onreinheid, vers 1 - 9.
II. Dat een vreemdeling, die tot geen priesterlijke familie behoorde, niet van de heilige dingen moest eten, vers 10 - 13, en dat hij, zo hij het onwetend gedaan heeft, vergoeding moest doen, vers 14 - 16.
III. Dat de offeranden, die geofferd werden zonder gebrek moesten zijn, vers 17 - 25.
IV. Dat zij meer dan acht dagen oud moesten zijn, vers 26 - 28, en dat de dankoffers gegeten moesten worden op dezelfde dag, dat zij geofferd werden, vers 29 - 33.

Leviticus 22:1 - 9
Aan hen, die een lichaamsgebrek hadden, was het vergund van de heilige dingen te eten, hoewel het hun verboden was het werk van de priester te doen, en de Joodse schrijvers zeggen: "om hen niet lui of ledig te laten zijn, werden zij gebruikt in de houtkamer, om uit te zoeken wat wormstekig was, opdat dit niet gebruikt zou worden voor het vuur op het altaar, en zij konden ook dienst doen voor het oordelen over melaatsheid", maar zij, die zich onder ceremoniële onreinheid bevonden, die zij zich door eigen schuld op de hals gehaald kunnen hebben, mochten zelfs niet eten van de heilige dingen, zolang die onreinheid op hen was.

1. Sommige onreinheden waren blijvend zoals melaatsheid, of een vloed, vers 4. Dezen sloten het volk buiten het heiligdom, en God wilde tonen dat zij, wel verre van minder laakbaar te zijn in een priester, in werkelijkheid meer laakbaar in hem waren.

2. Anderen waren van meer voorbijgaande aard, zoals het aanraken van een dood lichaam of van iets anders, dat onrein was, waarvan men, na een zekere tijd, gereinigd kon worden door zich in water te baden, vers 6. Maar al wie aldus verontreinigd was, mocht niet van de heilige dingen eten, op straf van Gods hoogste misnoegen, die gezegd heeft, en dat gezegde heeft bevestigd: die mens zal voor Mijn aangezicht uitgeroeid worden, vers 3. Ons zijn in de tegenwoordigheid Gods en ons dienen van Hem zal, wel verre van ons te beveiligen, ons juist meer blootstellen aan de toorn Gods, als wij het wagen om in onze onreinheid tot Hem te naderen. Het verderf zal komen van het aangezicht des Heeren, 2 Thessalonicensen 1:9, zoals het vuur, door hetwelk Nadab en Abihu gestorven zijn, uitgegaan is van het aangezicht des Heeren. Aldus zullen zij, die het heilige woord Gods ontheiligen, uitgeroeid worden door dat woord hetwelk zij zo gering schatten, het zal hen veroordelen. Wederom worden zij gewaarschuwd voor hun gevaar, zo zij in hun onreinheid van de heilige dingen eten, vers 9, opdat zij geen zonde daarover dragen, en daarin sterven Diegenen laden grote schuld op zich, die heilige dingen ontheiligen, door ze met onheilige handen aan te raken. Het eten van heilige dingen betekende deel te hebben in de verzoening: maar als zij er in hun onreinheid van aten, hebben zij, wel verre van hun schuld te verminderen, haar juist vermeerderd, zij zullen zonde dragen. Zonde is een last, die - zo de oneindige genade het niet verhoedt - hen zal doen verzinken die hem dragen, zij zullen daarin sterven. Zelfs priesters kunnen door hun onreinheid en vermetele roekeloosheid ten verderve gaan.

Dit nu:
a. Verplichtte de priesters om zeer zorgvuldig hun reinheid te bewaren, en alles te schuwen wat hen zou kunnen verontreinigen. De heilige dingen waren hun middel van bestaan, als zij

ze niet mochten eten, waarvan zouden zij dan leven? Hoe meer lieflijk genot en eer wij door onze verontreiniging te verliezen hebben, hoe zorgzamer wij moeten wezen om onze reinheid te bewaren.
b. Dit boezemde het volk eerbied in voor de heilige dingen, als zij de priesters zelf er van afgezonderd zagen, zoals de uitdrukking luidt in vers 2, zolang zij in hun onreinheid bleven. Hij is ongetwijfeld een God van oneindige reinheid, die Zijn naaste dienaren onder zo streng een tucht hield.
c. Dit leert ons zorgvuldig te waken tegen alle zedelijke verontreiniging, omdat zij ons ongeschikt maakt om het vertroostend genot van Gods heiligdom te smaken. Al is het ook, dat wij niet onder blijvende mismaaktheid of gebreken gebukt gaan, zal dadelijke verontreiniging ons toch van het genot beroven van gemeenschap met God, en daarom heeft hij, "die gewassen" is, "van node de voeten te wassen," Johannes 13:10, "zijn handen te wassen" en aldus "rondom het altaar te gaan" Psalm 26:6. Hierin hebben wij met groten ijver over onszelf te waken, opdat wij (gelijk het zo opmerkelijk hier is uitgedrukt) de naam van Zijn heiligheid niet ontheiligen, in de heilige dingen, die wij Hem heiligen, vers 2. Als wij juist in die handelingen met welke wij voorgeven God te eren, Hem beledigen, Hem tot toorn verwekken, in plaats van Hem te behagen, dan zullen wij weldra een slechte rekening hebben over te leggen toch doen wij dit, als wij Gods naam ontheiligen door in onze onreinheid te doen hetgeen waarmee wij voorgeven Hem te heiligen.

Leviticus 22:10 – 16
1. De heilige dingen moesten gegeten worden door de priesters en hun gezin, dat is door niemand anders dan door de priesters, en die tot hen behoorden. vers 10. Aan de priesters wordt deze zorg opgedragen om de heilige dingen niet te ontheiligen door aan vreemdelingen te vergunnen er van te eten, vers 15, of hen de ongerechtigheid te laten dragen van de schuld, vers 16, dat is hun toe te laten schuld over zich te brengen door zich in te laten met dingen, waartoe zij geen recht hebben. Aldus wordt dit gewoonlijk verstaan. Wij moeten niet slechts zorgzaam zijn om zelf geen ongerechtigheid te dragen, maar ook doen wat wij kunnen om te voorkomen, dat anderen ongerechtigheid dragen. Wij moeten niet alleen geen zonde op onze broeder laten liggen, maar, zo wij het kunnen beletten, moeten wij geen zonde op hem laten komen. Maar er is misschien nog een andere betekenis van deze woorden. Het eten door de priesters van het zondoffer wordt gezegd te betekenen hun dragen van de ongerechtigheid van de vergadering, om over hen verzoening te doen, Hoofdstuk 10:17. Laat dus geen vreemdeling inzonderheid van dat heilige eten, en alzo voorwenden de ongerechtigheid van de schuld te dragen, want het is voor ieder een vermetele aanmatiging om te doen, behalve voor hen, die er toe aangesteld zijn. Zij, die andere middelaars stellen dan Christus, onze Priester, om de ongerechtigheid van de schuld te dragen, beroven Godslasterlijk Christus van Zijn eer en randen Zijn recht aan. Als wij de mensen zeggen, dat zij niet op hun eigen gerechtigheid moeten vertrouwen, noch het moeten wagen om er voor God mee te verschijnen, maar alleen moeten steunen op de gerechtigheid van Christus, teneinde vrede en vergeving te verkrijgen, dan is het omdat wij niet durven hen de ongerechtigheid van de schuld te laten dragen, want wij weten, dat zij te zwaar voor hen is.

2. Hier is een uitlegging van de wet, aantonende wie geacht moeten worden als tot het gezin van een priester te horen en wie niet.
a. Bijwoners en dagloners verbleven niet altijd in het huis, zij waren in het gezin, maar niet van het gezin, en daarom mochten zij van de heilige dingen niet eten, vers 10, maar de dienstknecht, die in het huis geboren of voor geld gekocht was, een erfstuk zijnde in de familie, hoewel slechts een dienstknecht, mocht toch van de heilige dingen eten, vers 11. Alleen diegenen hebben recht op de voorrechten en vertroostingen van Gods huis die het tot

hun rust maken tot in eeuwigheid, en besloten zijn er al de dagen van hun leven in te blijven. Maar zij, die slechts voor een tijd geloven, worden beschouwd als slechts bijwoners en huurlingen te zijn, zij hebben deel noch lot in deze zaak.

b. Wat betreft de kinderen van het gezin, omtrent de zonen kon er geen vraag of twist zijn, zij waren zelf priesters, maar ten opzichte van de dochters was er onderscheid. Zolang zij in haars vaders huis verbleven, mochten zij van de heilige dingen eten, maar als zij trouwden met iemand, die geen priester was, dan verloren zij haar recht er op, vers 12, want dan waren zij van het gezin des priesters afgesneden. Maar als de dochter de weduwe van een priester werd, en geen kinderen had, in wie zij een afzonderlijk gezin kon ophouden, en weer tot haars veders huis terugkeerde, huisvrouw noch moeder zijnde dan moest zij als een dochter worden beschouwd, en dan zal zij van de heilige dingen eten. Als zij, die door de leiding van Gods voorzienigheid treurende weduwen zijn geworden, verdreven zijn uit de rustplaats, die zij in het huis van haar echtgenote hebben gehad, maar die rust weervinden in het huis van haar vader dan hebben zij reden om dankbaar te zijn aan de God van de weduwen, die haar niet troosteloos laat.

c. Hier wordt een eis gedaan tot schadevergoeding aan hem, die geen recht had om van de heilige dingen te eten, en er toch onbewust van gegeten heeft, vers 14. Indien hij het had gedaan met opgeheven hand in minachting van de Goddelijke inzetting, dan was hij er aan onderhevig om door de hand Gods uitgeroeid te worden en te worden geslagen door de magistraat, maar zo hij het deed uit zwakheid of onnadenkendheid, dan moest hij de waarde teruggeven, met nog een vijfde deel er van, en daarenboven moest hij nog een offer brengen om de schuld te verzoenen, zie Hoofdstuk 5:15, 16. Van deze wet kon vrijstelling worden verleend in een geval van nood, zoals waarin David en zijn mannen waren, toen zij van de toonbroden hebben gegeten, 1 Samuel 21:6. En onze Heiland rechtvaardigt hen hierin, en geeft er een reden voor, die ons voorziet van een vasten regel voor zulke gevallen, namelijk dat "God barmhartigheid wil, en niet offerande," Mattheüs 12:3, 4, 7. Ceremoniële wetten moeten wijken voor de wet van barmhartigheid en liefde. Het is een instructie aan Evangeliedienaren, die uitdelers zijn van de verborgenheden Gods om niet allen, zonder onderscheid, toe te laten om van de heilige dingen te eten, maar het kostelijke van het snode uit te trekken. Zij, die ergerlijk onwetend of onheilig zijn, zijn vreemdelingen voor de priesters des Heeren, en het is niet betamelijk om het brood van de kinderen te nemen, om het dezulken te geven. Heilige dingen zijn voor heilige personen, of die het tenminste zijn in belijdenis, Mattheüs 7:6.

Leviticus 22:17 - 33

Hier zijn vier wetten betreffende de offeranden.

I. Dat alles wat Gode geofferd wordt, zonder gebrek moet wezen, daar het anders niet aangenaam kan zijn. Dit is reeds dikwijls gezegd bij de bijzondere inzettingen van de onderscheidene soorten van offers. Hier nu:

1. Wordt hun gezegd wat als een gebrek geacht moet worden, waardoor een dier ongeschikt was om te worden geofferd: indien het blind was, of kreupel, of wrattig, of schurftig, vers 22, indien het gedrukt, gestoten, of gescheurd, of gesneden was, vers 24, dat is: naar de Joodse schrijvers het verstaan, indien bijvoorbeeld stieren of rammen tot ossen of hamels waren gemaakt, dan mochten zij niet geofferd worden.

2. Er is een verschil aangegeven tussen hetgeen gebracht werd als een vrijwillig offer, en hetgeen gebracht werd wegens een gelofte vers 23. En hoewel een dier dat één van de bovengenoemde gebreken had, voor géén van die beide offeranden gebracht mocht worden

mocht een dier, waaraan iets overtolligs was of waaraan iets ontbrak, dat is - naar de Joden het verstaan - indien er onevenredigheid of ongelijkheid was tussen de delen, die paren vormen, als een oog, of oor, of poot, groter is dan het moet wezen, of kleiner dan het moest wezen, toch als een vrijwillig offer gebracht worden, dat is een offer waartoe een mens zich tevoren niet verplicht had, of waartoe de wet Gods hem niet verplichtte, maar voor een gelofte mocht het niet aangenomen worden. Daarmee wilde God ons leren nauwgezet en nauwkeurig te zijn in het volbrengen van de geloften, die wij Hem gedaan hebben, en niet naderhand in hoeveelheid of waarde te verminderen wat wij Hem plechtig gewijd hadden. Hetgeen voor de gelofte in onze macht was zoals in het geval van een vrijwillig offer, is het naderhand niet meer, Handelingen 5:4.

3. Telkens en nogmaals wordt verklaard, dat geen offer aangenaam zal zijn, waaraan enigerlei gebrek is, vers 20, 21. In overeenstemming met deze wet moesten al de beesten, die tot offeranden gebracht werden, zeer zorgvuldig onderzocht worden, teneinde er volkomen zeker van te wezen, dat er geen gebrek aan was. Een offer, waaraan een gebrek was, mocht zelfs uit de hand van vreemden niet worden aangenomen, ofschoon zo iemand op alle mogelijke manier aangemoedigd moest worden om de God Israëls te eren, vers 25. Hieruit blijkt dat verwacht werd, dat er vreemdelingen uit een ver land tot het huis Gods zouden komen 1 Koningen 8:41, 42, en dat zij er welkom zullen zijn, en hun offers aangenaam zullen wezen, zoals die van Darius, Ezra 6:9, 10, Jesaja 56:6, 7. De heidense priesters waren niet zo streng ten opzichte van deze zaak, zij zouden ook de ellendigste offers aangenomen hebben voor hun goden, maar de vreemdelingen moeten weten, dat de God Israëls niet aldus gediend wil wezen.
Deze wet was nodig:
a. Ter bewaring van de eer van het heiligdom, en van de God, die er werd aangebeden. Het was voegzaam dat alles, wat tot Zijn eer gebruikt werd, het beste van zijn soort zou wezen, want gelijk Hij het grootste en heerlijkste is, zo is Hij ook het beste van alle wezens, en Hij, die de beste is, moet het beste hebben. Zie hoe grotelijks en hoe rechtvaardig het verbreken of overtreden van deze wet de heilige God mishaagd heeft, Maleáchi 1:8, 13,14.
b. Door deze wet werden al de wettische offeranden zoveel geschikter om typen te zijn van Christus, het grote offer, waaraan allen hun kracht ontleenden. In de toespeling op deze wet wordt Hij gezegd een "onbestraffelijk en onbevlekt Lam te zijn," 1 Petrus 1:19. Evenals zo'n priester, betaamde ons zodanig een offer, dat heilig, onnozel en onbesmet is. Toen Pilatus verklaarde: "Ik vind geen schuld in deze mens," heeft hij hiermede verklaard, dat het offer zonder gebrek was. De Joden zeggen: het was het werk van de plaatsvervanger van de hogepriester, om de offers te schouwen, om te zien of zij al of niet zonder gebrek waren. Toen Christus tot Zijn lijden was ingegaan was Annas met dit ambt bekleed, maar weinig dachten zij, die Christus het eerst tot Annas hebben gebracht, door wie Hij gebonden naar Kajafas gezonden werd, als een offer, geschikt om geofferd te worden, Johannes 18:13, 24, dat zij hiermede het type van deze wet in vervulling brachten.
c. Het is een instructie aan ons om Gode het beste te offeren wat wij hebben in onze geestelijke offeranden. Als wij in onze gebeden onkundig, koud en beuzelachtig zijn, ons door alles laten afleiden, dan brengen wij het blinde en het kreupele en het zieke aan om te offeren, maar vervloekt zij de bedrieger die dit doet, want terwijl hij meent God te bedriegen, bedriegt hij slechts zijn eigen ziel tot haar verdoemenis.

II. Dat geen dier ten offer gebracht moest worden vóór het acht dagen oud was, vers 27. Tevoren was reeds bevolen, dat de eerstelingen van hun vee, die Gode gewijd moesten worden Hem pas na de achtsten dag gebracht moesten worden, Exodus 22:30. Hier wordt bevolen dat geen dier geofferd zou worden, eer het volkomen acht dagen oud was. Vóór de

acht dagen was het niet geschikt voor de tafel van de mensen, en daarom ook niet voor Gods altaar. De Joden zeggen: "Dit was omdat alle dingen geheiligd worden door de sabbat, en er niets aan God geofferd moest worden vóór er tenminste een sabbat over heen was gegaan." Het was in overeenstemming met de wet op de besnijdenis, die aan kinderen op de achtste dag geschieden moest. Christus is voor ons geofferd, niet in Zijn kindsheid, hoewel Herodes Hem toen zocht te doden, maar in de bloei van Zijn jaren.

III. Dat de moeder en haar jong niet op dezelfde dag geslacht moesten worden, hetzij ten offer, of tot gewoon gebruik, vers 28. Er is een dergelijke wet betreffende vogels, Deuteronomium 22:6. Dit was verboden, niet omdat het op zichzelf kwaad was, maar omdat het een barbaars en wreed aanzien had voor de dieren, zoals de tirannie van de koning van Babel, die de zonen van Zedekia doodde voor zijn ogen, en hem toen de ogen uitstak. Het had een schijn van kwaadaardigheid om twee geslachten tegelijk te doden, alsof het de bedoeling was de gehele soort uit te roeien.

IV. Dat het vlees van hun dankoffers gegeten moest worden op dezelfde dag, dat zij geofferd waren, vers 29, 30. Dit is een herhaling van hetgeen wij tevoren gehad hebben Hoofdstuk 7:15, 19:6, 7. Het hoofdstuk besluit met een algemeen gebod, zoals wij reeds meermalen ontmoet hebben: Gods geboden te houden en Zijn heiligen Naam niet te ontheiligen, vers 31, 32. Als zij, die Gods naam belijden, er niet een gewetenszaak van maken om Zijn geboden te houden, dan ontheiligen zij slechts Zijn naam. De algemene redenen, die er aan toegevoegd worden, zijn: Gods gezag over hen. Ik ben de Heere, Zijn belang in hen: Ik ben uw God, het recht dat Hij op hen had door hun verlossing: Ik heb u uitgevoerd uit Egypteland, opdat Ik uw God zou zijn, de voornemens van Zijn genade met hen: Ik ben de Heere, die u heilig, en de besluiten van Zijn gerechtigheid, indien Hij geen eer van hen ontving, dan zou Hij aan hen geëerd worden, opdat Ik in het midden van de kinderen Israëls geheiligd worde. God zal tenslotte door geen mens eer verliezen, vroeg of laat zal Hij Zijn recht verkrijgen, hetzij in de bekering van de zondaren, of in hun verderf.

HOOFDSTUK 23

1 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: De gezette hoogtijden des HEEREN, welke gijlieden uitroepen zult, zullen heilige samenroepingen zijn; deze zijn Mijn gezette hoogtijden. 3 Zes dagen zal men het werk doen, maar op de zevenden dag is de sabbat der rust, een heilige samenroeping; geen werk zult gij doen; het is des HEEREN sabbat, in al uw woningen. 4 Deze zijn de gezette hoogtijden des HEEREN, de heilige samenroepingen, welke gij uitroepen zult op hun gezetten tijd. 5 In de eerste maand, op de veertienden der maand, tussen twee avonden is des HEEREN pascha. 6 En op de vijftienden dag der derzelver maand is het feest van de ongezuurde broden des HEEREN; zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten. 7 Op de eersten dag zult gij een heilige samenroeping hebben; geen dienstwerk zult gij doen. 8 Maar gij zult zeven dagen vuuroffer de HEERE offeren; en op de zevenden dag zal een heilige samenroeping wezen; geen dienstwerk zult gij doen.

9 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 10 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als gij in het land zult gekomen zijn, hetwelk Ik u geven zal, en gij zijn oogst zult inoogsten, dan zult gij een garf der eerstelingen van uw oogst tot de priester brengen. 11 En hij zal die garf voor het aangezicht des HEEREN bewegen, opdat het voor u aangenaam zij; des anderen daags na de sabbat zal de priester die bewegen. 12 Gij zult ook op de dag, als gij die garf bewegen zult, bereiden een volkomen lam, dat eenjarig is, ten brandoffer de HEERE; 13 En zijn spijsoffer twee tienden meelbloem, met olie gemengd, ten vuuroffer, de HEERE tot een liefelijken reuk; en zijn drankoffer van wijn, het vierde deel van een hin. 14 En gij zult geen brood, noch geroost koren, noch groene aren eten, tot op dienzelven dag, dat gij de offerande uws Gods zult gebracht hebben; het is een eeuwige inzetting voor uw geslachten, in al uw woningen. 15 Daarna zult gij u tellen van de anderen dag na de sabbat, van de dag, dat gij de garf des beweegoffers zult gebracht hebben; het zullen zeven volkomen sabbatten zijn; 16 Tot de anderen dag, na de zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen, dan zult gij een nieuw spijsoffer de HEERE offeren. 17 Gijlieden zult uit uw woningen twee beweegbroden brengen, zij zullen van twee tienden meelbloem zijn, gedesemd zullen zij gebakken worden; het zijn de eerstelingen de HEERE. 18 Gij zult ook met het brood zeven volkomen eenjarige lammeren, en een var, het jong van een rund, en twee rammen offeren; zij zullen de HEERE een brandoffer zijn, met hun spijsoffer en hun drankofferen, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk de HEERE. 19 Ook zult gij een geitenbok ten zondoffer, en twee eenjarige lammeren ten dankoffer bereiden. 20 Dan zal de priester dezelve met het brood der eerstelingen ten beweegoffer, voor het aangezicht des HEEREN, met de twee lammeren bewegen; zij zullen de HEERE een heilig ding zijn, voor de priester. 21 En gij zult op dienzelfden dag uitroepen, dat gij een heilige samenroeping zult hebben; geen dienstwerk zult gij doen; het is een eeuwige inzetting in al uw woningen voor uw geslachten. 22 Als gij nu de oogst uws lands zult inoogsten, gij zult, in uw inoogsten, de hoek des velds niet ganselijk afmaaien, en de opzameling van uw oogst niet opzamelen; voor de arme en voor de vreemdeling zult gij ze laten; Ik ben de HEERE, uw God!

23 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 24 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: In de zevende maand, op de eersten der maand, zult gij een rust hebben, een gedachtenis des geklanks, een heilige samenroeping. 25 Geen dienstwerk zult gij doen; maar gij zult de HEERE vuuroffer offeren.

26 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 27 Doch op de tienden dezer zevende maand zal de verzoendag zijn, een heilige samenroeping zult gij hebben; dan zult gij uw zielen verootmoedigen, en zult de HEERE een vuuroffer offeren. 28 En op dienzelven dag zult gij geen werk doen; want het is de verzoendag, om over u verzoening te doen voor het aangezicht des HEEREN uws Gods. 29 Want alle ziel, welken op dienzelven dag niet zal verootmoedigd zijn geweest, die zal uitgeroeid worden uit haar volken. 30 Ook alle ziel, die enig werk op dienzelven dag gedaan zal hebben, die ziel zal Ik uit het midden haars volks verderven. 31 Gij zult geen werk doen; het is een eeuwige inzetting voor uw geslachten, in al uw woningen. 32 Het zal u een sabbat der rust zijn; dan zult gij uw zielen verootmoedigen; op de negenden der maand in de avond, van de avond tot de avond, zult gij uw sabbat rusten.

33 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 34 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Op de vijftienden dag van deze zevende maand zal het feest der loofhutten zeven dagen de HEERE zijn. 35 Op de eersten dag zal een heilige samenroeping zijn; geen dienstwerk zult gij doen. 36 Zeven dagen zult gij de HEERE vuurofferen offeren; op de achtsten dag zult gij een heilige samenroeping hebben, en zult de HEERE vuuroffer offeren; het is een verbodsdag; gij zult geen dienstwerk doen. 37 Dit zijn

de gezette hoogtijden des HEEREN, welke gij zult uitroepen tot heilige samenroepingen, om de HEERE vuuroffer, brandoffer en spijsoffer, slachtoffer en drankofferen, elk dagelijks op zijn dag, te offeren; 38 Behalve de sabbatten des HEEREN, en behalve uw gaven, en behalve al uw geloften, en behalve al uw vrijwillige offeren, welke gij de HEERE geven zult. 39 Doch op de vijftienden dag der zevende maand, als gij het inkomen des lands zult ingegaderd hebben, zult gij des HEEREN feest zeven dagen vieren; op de eersten dag zal er rust zijn, en op de achtsten dag zal er rust zijn. 40 En op de eersten dag zult gij u nemen takken van schoon geboomte, palmtakken, en meien van dichte bomen, met beekwilgen; en gij zult voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, zeven dagen vrolijk zijn. 41 En gij zult dat feest de HEERE zeven dagen in het jaar vieren; het is een eeuwige inzetting voor uw geslachten; in de zevende maand zult gij het vieren. 42 Zeven dagen zult gij in de loofhutten wonen; alle inboorlingen in Israël zullen in loofhutten wonen; 43 Opdat uw geslachten weten, dat Ik de kinderen Israëls in loofhutten heb doen wonen, als Ik hen uit Egypteland uitgevoerd heb; Ik ben de HEERE, uw God! 44 Alzo heeft Mozes de gezette hoogtijden des HEEREN tot de kinderen Israëls uitgesproken.

Tot nu toe heeft de Levietische wet voornamelijk gehandeld over heilige PERSONEN, heilige DINGEN, en heilige PLAATSEN, in dit hoofdstuk hebben wij de inzetting van heilige TIJDEN, waarvan velen reeds nu en dan tevoren genoemd zijn, maar hier worden zij allen samengevoegd, alleen de nieuwe manen worden niet genoemd. Al de overige feesten des Heeren zijn:

I. Het wekelijkse feest van de sabbat vers 3.
II. De jaarlijkse feesten.
    1. Het pascha, het feest van de ongezuurde broden, vers 4 - 8, waaraan toegevoegd was het offeren van de garf van de eerstelingen van de oogst, vers 9 - 14.
    2. Het pinksterfeest, vers 15 22.
    3. De plechtigheden van de zevende maand. Het feest van de bazuinen op de eersten dag, vers 23 - 25, de verzoendag op de tiende dag van de maand, vers 26 - 32, en het feest van de loofhutten op de vijftiende, vers 33 - 44.

Leviticus 23:1 - 3

1. Hier is een algemeen bericht van de hoogtijden, die God bepaald heeft, vers 2, en het is slechts Zijn bepaling, die ze tot hoogtijden maken kan, want Hij is de Heere van de tijd en zodra Hij er de raderen van in beweging heeft gebracht, was Hij het, die een dag boven de anderen heeft gezegend en geheiligd, Genesis 2:3. De mens kan door zijn bepaling een "goede" dag maken, Esther 9:19, maar het is Gods kroonrecht om een dag tot een heiligen dag te maken, en ook wordt geen ding geheiligd dan door het zegel van Zijn inzetting. Gelijk alle innerlijke heiligheid gewerkt wordt door Zijn bijzondere genade, zo komt alle toegevoegde heiligheid van Zijn verordening of bepaling. Betreffende nu de heilige tijden, of hoogtijden, die hier verordineerd worden hebben wij op te merken:
a. Dat zij hoogtijden, of feesten genoemd worden. De verzoendag, die er één van was, was een vastendag, maar omdat de meesten er van verordineerd waren voor blijdschap en verheuging, worden zij in het algemeen feesten genoemd. Sommigen lezen hier: Dit zijn Mijn bijeenkomsten, daar dit echter overeenkomt met samenroepingen, zou ik liever willen lezen: Dit zijn Mijn plechtigheden, zoals het woord, dat hier gebruikt is in Jesaja 33:20 vertaald wordt waar Zion genoemd wordt de stad van onze plechtigheden, en het hier aldus lezende, kan de verzoendag, die met zo grote plechtigheid gevierd werd, mee onder deze betekenis van het grondwoord zijn aangeduid. Het zijn de feesten of hoogtijden van de Heere. Mijn hoogtijden, waargenomen ter ere van Zijn naam en in gehoorzaamheid aan Zijn gebod.
b. Zij werden uitgeroepen, want zij moesten niet door de priesters alleen waargenomen worden die in het heiligdom dienden maar door geheel het volk. En deze uitroeping was het

blijde geklank, waarvan wij lezen: "Welgelukzalig is het volk, dat het geklank kent," Psalm 89:16.
c. Zij moesten geheiligd worden en gevierd met heilige samenroeping, opdat de diensten op deze hoogtijden eerbiedwaardiger en plechtiger zouden zijn, en het volk eendrachtiger zou zijn om ze te houden. Het was tot eer van God, en Zijn inzettingen, die geen verborgen hoeken zochten en waarvan de zuiverheid het best bewaard zou worden door de openbare bediening er van, het was ook tot stichting van het volk en zijn opbouwing in liefde, dat de feesten met heilige samenroepingen gehouden moesten worden.

2. In de eerste plaats een herhaling van de wet op de sabbat. Hoewel de jaarlijkse feesten meer opmerkelijk gemaakt worden door de algemene samenkomsten in het heiligdom, moeten deze toch de glans van de sabbat niet verduisteren, vers 3. Hier wordt hun gezegd:
a. Dat zij zich op die dag aan alle wereldlijke zaken en bezigheden moeten onttrekken. Het is een sabbat van de rust, een zinnebeeld van onze geestelijke rust van de zonde en in God, geen werk zult gij doen. Op andere heilige dagen is het hun verboden dienstwerk te doen, vers 7, maar op de sabbat en de verzoendag die ook een sabbat genoemd wordt, mochten zij generlei werk doen, ook niet voor het bereiden van spijzen.
b. Op die dag moeten zij bezig zijn in de dienst van God. a. Het is een heilige samenroeping, dat is: "Indien het binnen uw bereik is dan moet gij hem heiligen in een Godsdienstige samenkomst, laat zovelen tot de deur van de tabernakel komen, als kunnen, en laat anderen elders samenkomen tot gebed en lofzegging en het lezen van de wet" zoals in de profetenscholen, zo lang er profetie was, en later in de synagogen. Christus heeft de Nieuw Testamentische sabbat verordineerd om een heilige samenroeping te zijn, door herhaaldelijk Zijn discipelen op de eerste dag van de week te bezoeken.
c. Hetzij gij al of niet de gelegenheid hebt om hem in een heilige samenroeping te heiligen, altijd moet het de sabbat des Heeren zijn in al uw woningen. Maakt in uw gezinnen een verschil tussen die dag en andere dagen. Het is de sabbat des Heeren, de dag, waarop Hij gerust heeft van het van de werk schepping, en waarop Hij ons verordineerd heeft te rusten, Iaat hem waargenomen worden in al uw woningen, zelfs thans nu gij nog in tenten woont." Gods sabatten moeten nauwgezet waargenomen worden in ieder particulier huis, door elk afzonderlijk gezin, zowel als in de heilige samenroeping. De sabbat des Heeren in onze woningen zal er het sieraad, de kracht en de veiligheid van wezen, hij zal ze heiligen, stichten en heerlijk maken.

Leviticus 23:4 - 14
Opnieuw worden de feesten hier de hoogtijden des Heeren genoemd, omdat Hij ze ingesteld heeft. Jerobeams feest, dat hij uit zijn hart bedacht had, 1 Koningen 12:33, was een belediging aangedaan aan God en een smaad voor het volk. Deze hoogtijden moesten uitgeroepen worden op hun gezette tijd, vers 4, en de tijden, die God er voor verkozen heeft waren in Maart of April, Mei of Juni en September of Oktober, (naar onze tegenwoordige tijdrekening) niet in de winter, omdat reizen dan ongerieflijk zou wezen, als de dagen kort en de wegen in slechte toestand zijn, niet in het midden van de zomer, omdat zij in die landen dan hun oogst inzamelden van koren en wijn, en zij dan van hun landelijke werkzaamheden slecht gemist konden worden. Zo genadiglijk, zo vriendelijk gaat God in Zijn bepalingen te rade met ons gerief, waarmee Hij ons verplicht in het waarnemen er van, Zijn eer op het oog te hebben, en er niet over te klagen, alsof het een last was. De plechtigheden, hun voorgeschreven, waren:
1. Velen, en zij keerden dikwijls terug, waarmee bedoeld was een diep besef van God en Godsdienst in hen te bewaren, en hun neiging tot de bijgelovigheden van de heidenen te voorkomen. God hield hen gedurig bezig in Zijn dienst, omdat zij geen tijd zouden hebben om te luisteren naar de verzoekingen van de afgodische nabuurschap, waarin zij woonden.

2. De meesten er van waren tijden van vreugde en verheuging. De wekelijkse sabbat is dit, en al hun jaarlijkse feesten, behalve de verzoendag. God heeft hen aldus willen leren, dat de wegen van de wijsheid wegen van de lieflijkheid zijn, en hen verbinden tot Zijn dienst door hen aan te moedigen om er blijmoedig in te zijn, en te zingen bij hun werk. Zeven dagen waren dagen van strenge rust en heilige samenroepingen, de eerste en de zevende dag van het feest van de ongezuurde broden, de dag van pinksteren, de dag van het feest van de bazuinen, de eerste en de achtste dag van het loofhuttenfeest, en de verzoendag, zes voor heilige vreugde en een voor heilig treuren. Er is ons bevolen ons te allen tijde te verblijden, maar niet om te allen tijde te wenen.

Hier is:
a. Een herhaling van de wet op het pascha, dat gehouden moest worden op de veertiende dag van de eerste maand, ter herinnering aan hun bevrijding uit Egypte en de onderscheidende bewaring van hun eerstgeborenen, zegeningen en weldadigheden die nooit vergeten moesten worden. Dit feest moest beginnen met het slachten van het paaslam, vers 5. Het moest zeven dagen duren, gedurende al die tijd zij treurbrood moesten eten, ongezuurd brood, vers 6, en de eerste en de laatste van de zeven moesten dagen zijn van heilige rust en heilige samenroeping, vers 7, 8. Het waren geen dagen om door te brengen in ledigheid of wereldse vermaken, (zoals velen, die zich Christenen noemen, hun feestdagen doorbrengen) er moest vuuroffer de Heere geofferd worden op Zijn altaar, en wij hebben reden te geloven, dat aan het volk geleerd werd hun tijd door te brengen in gebed en lofzegging en Godvruchtige overdenking.

b. Een bevel om een garf van de eerstelingen van de oogst te offeren, op de tweede dag van het feest van de ongezuurde broden, de eerste wordt de sabbat genoemd, omdat hij als een sabbat wordt waargenomen, vers 11, en op de daarop volgende morgen hadden zij deze plechtigheid. Een garf of handvol nieuw koren werd tot de priester gebracht, die dat moest opheffen ten teken van zijn aanbieding er van aan de God des hemels en haar heen en weer bewegen voor de Heere, als de Heere van de gehele aarde, opdat het voor hen aangenaam zou zijn als een dankbare erkentenis van Gods goedertierenheid jegens hen daar Hij hun velden bekleedt met koren, en van hun afhankelijkheid van Hem en hun begeerte en verwachting, dat Hij het zal bewaren voor hun gebruik. Want het was de uitdrukking beide van gebed en lofzegging, vers 11. Daarmee moest ook een lam ten brandoffer geofferd worden, vers 12. Gelijk het offer van dieren over het algemeen vergezeld ging van spijsoffers, zo ging dit offer van koren gepaard met een brandoffer, opdat brood en vlees tezamen op Gods tafel gebracht zouden worden. Het is hun verboden van hun nieuwe koren te eten, voordat deze handvol aan God geofferd was, want het was betamelijk dat, als God en Israël tezamen maaltijd houden, Hij het eerst bediend zou worden. En het offeren van deze garf van de eerstelingen van de oogst in de naam van geheel de vergadering heeft als het ware hun gehele oogst voor hen geheiligd en hun het gebruik gegeven van al het overige, want dan kunnen wij ons brood eten met vreugde, als wij naar onze mate onze plicht jegens God hebben volbracht, en God onze werken heeft aangenomen, want aldus zullen al onze genietingen ons rein worden.

Nu (1). Was deze wet hun thans gegeven, hoewel zij niet in de gelegenheid waren om haar in werking te brengen voor zij in Kanaän kwamen, in de woestijn zaaiden zij geen koren. Maar dat God hen daar spijzigde met brood van de hemel legde hun later de verplichting op om Hem niet met tegenzin Zijn deel te geven van hun brood uit de aarde. Wij bevinden dat toen zij in Kanaän kwamen, het manna ophield op dezelfde dag dat de garf van de eerstelingen van de oogst geofferd werd, de dag tevoren hadden zij van het oude koren gegeten, Jozua 5:11, en

toen hebben zij op deze dag de eerstelingen geofferd, waardoor zij ook op het nieuwe koren recht verkregen, vers 12, en het manna dus niet meer nodig was.
(2). Deze garf van de eerstelingen was een type van onze Heere Jezus, die opgestaan is van de doden als de eersteling van degenen, die ontslapen zijn, 1 Corinthiërs 15:20. Deze "Spruit des Heeren," Jesaja 4:2. werd Hem toen aangeboden, krachtens de offerande van zichzelf, het Lam Gods, en het was voor ons aangenaam, dat is: het werd voor ons aangenomen. Het is zeer opmerkelijk dat onze Heere Jezus opgestaan is van de doden op dezelfde dag dat de eerstelingen van de oogst geofferd werden, om aan te tonen dat Hij het wezen was van deze schaduw.
(3). Door deze wet wordt ons geleerd om "de Heere te vereren van ons goed en van de eerstelingen van al onze inkomsten," Spreuken 3:9. Zij moesten van hun nieuwe koren geen brood eten, voordat er aan God Zijn deel van geofferd was vers 14, want wij moeten altijd met God beginnen, ons leven met Hem beginnen, elke dag met Hem beginnen, elke maaltijd met Hem beginnen, iedere zaak en elk werk met Hem beginnen: zoek eerst het koninkrijk Gods.

Leviticus 23:15 - 22
1. Hier is de instelling van het pinksterfeest of het feest van de weken zoals het genoemd wordt in Deuteronomium 16:10, omdat het gevierd werd vijftig dagen, of zeven weken na het pascha. Het wordt ook "het feest van de oogst" genoemd, Exodus 13:16. Want gelijk de aanbieding van de garf van de eerstelingen een inleiding was tot de oogst, en hun vrijheid gaf om de sikkel in te slaan, zo hebben zij op dit feest de voleinding van de korenoogst gevierd. Toen offerden zij een handvol gerstenaren, nu offerden zij twee tarwebroden, vers 17. Die broden waren gedesemd. Op het pascha aten zij ongezuurde broden, ter herinnering aan het brood dat zij aten, toen zij uit Egypte kwamen, en dat ongezuurd was, maar nu, op Pinksteren was het gezuurd, omdat het een erkenning was van Gods goedheid over hun gewone spijze, die gezuurd was.

2. Met deze garf van de eerstelingen offerden zij slechts een lam ten brandoffer, maar met deze broden van de eerstelingen offerden zij zeven lammeren, twee rammen en een ver, allen als brandoffer, aldus eer gevende aan God, als de Heere van hun land, en de Heere van hun oogst, door wiens gunst zij leefden, en tot wiens lof zij behoorden te leven. Ook offerden zij een geitenbok ten zondoffer, zich aldus verootmoedigende en erkennende het brood onwaardig te zijn, dat zij aten, en om vergeving smekende van hun zonden, door welke zij hun oogstzegeningen hadden verbeurd. En eindelijk twee lammeren ten dankoffer, om een zegen te vragen op het koren, dat zij ingezameld hadden, en dat hun, zonder die zegen noch verzekerd, noch lieflijk zou zijn, Haggaï 1:9. Dat waren de enige dankoffers, die zij offerden voor de gehele vergadering, en zij werden voor zeer heilig gehouden, terwijl de andere dankoffers slechts heilig waren. Al deze offeranden zijn hier ingesteld, vers 18 - 20.

3. Dat een dag gehouden moest worden met een heilige samenroeping, vers 21. Het was een van de dagen, waarop geheel Israël God en elkaar moesten ontmoeten ter plaatse, die de Heere verkiezen zou. Sommigen opperen de mening dat, terwijl het feest van de ongezuurde broden gedurende zeven dagen gehouden moest worden er slechts één dag bepaald was, voor het pinksterfeest, omdat het dan een drukke tijd van het jaar voor hen was en God hun vergunde om spoedig tot hun werk op het land terug te keren. Dit jaarlijkse feest was ingesteld ter gedachtenis aan de wetgeving op de berg Sinaï op de vijftigste dag nadat zij uit Egypte waren gekomen. Dat was het feest, dat hun in Egypte gezegd was de Heere te houden in de woestijn, en ter herinnering hieraan hebben zij altijd daarna dit feest gehouden. Maar het einde en de volmaking er van was de uitstorting des Geestes op de apostelen op de dag van dit

feest, Handelingen 2:1, waarop de wet des geloofs werd gegeven vijftig dagen nadat Christus, ons Pascha, voor ons geofferd werd. En op die dag hebben de apostelen - zoals bisschop Patrick het zo juist uitdrukt - zelf de eerstelingen des Geestes hebbende ontvangen, drie duizend zielen gewonnen door het woord van de waarheid, en ze als de eerstelingen van de Christelijke kerk, Gode en het Lam voorgesteld en aangeboden.
Aan de inzetting van het pinksterfeest is een herhaling toegevoegd van de wet, die wij tevoren gehad hebben, Hoofdstuk 19:9, waarbij hun de verplichting was opgelegd om de nalezing van hun velden en het koren dat in de hoeken van hun akkers groeide over te laten voor de armen, vers 22. Waarschijnlijk komt dit hier voor omdat de priesters de gelegenheid moesten waarnemen als zij de eerstelingen van hun oogst offerden, om er hen aan te herinneren dat gehoorzamen, zelfs in deze kleine aangelegenheid, beter was dan offerande, en dat hun offeranden tenzij zij gehoorzaamden niet aangenaam zouden zijn. Ook leerde het hen dat de oogstvreugde zich moet uiten in liefdadigheid jegens de armen, die hun deel moeten hebben van hetgeen wij hebben, zowel als God het Zijne. Zij, die zich waarlijk bewust zijn van de zegen, die zij van God ontvangen, zullen zonder morren of tegenzin barmhartigheid bewijzen aan de armen.

Leviticus 23:23 – 32
1. Hier is de inzetting van het feest van de bazuinen op de eerste dag van de zevende maand, vers 24, 25. Wat nu de zevende maand was, was tevoren gerekend als de eerste maand, en het Jubeljaar moest nog met deze maand beginnen, Hoofdstuk 25:8, zodat dit hun nieuwjaarsdag was. Evenals hun andere jaarlijkse sabbatten moest hun dit een dag van heilige rust zijn, geen dienstwerk zult gij doen, en een dag van heilig werk: gij zult de Heere vuuroffer offeren, waaromtrent later bijzondere aanwijzingen gegeven waren, Numeri 29:1. Wat hier tot een bijzonder kenmerk van dit feest aangeduid wordt, is dat het een gedachtenis des geklanks is. Zij bliezen op de bazuin bij iedere nieuwe maan, Psalm 81:4, maar bij de nieuwe maan van de zevende maand moest dit met meer dan gewone plechtigheid gedaan worden, want zij begonnen de bazuin te blazen bij zonsopgang, en gingen er mee voort tot aan zonsondergang. Dit nu wordt hier gezegd een gedachtenis te zijn, misschien van het geklank van de bazuin op de berg Sinaï, toen de wet werd gegeven, en dat nooit vergeten moet worden. Sommigen denken dat het een gedachtenis was aan de schepping van de wereld, die verondersteld wordt in de herfst te zijn geschied, om welke reden dit tot nu toe de eerste maand is geweest. Het machtige woord, door hetwelk God de wereld gemaakt heeft, wordt "de stem Zijns donders" genoemd, Psalm 104:7 gevoegelijk werd dit dus herdacht met het blazen van de bazuinen, of een gedachtenis des gejuichs, zoals de Chaldeeuwse overzetting het heeft, want toen de grondvesten van de aarde neergezonken waren, hebben al de kinderen Gods gejuicht, Job 39:67. De Joodse schrijvers veronderstellen, dat het een geestelijke betekenis had.
Thans, bij het begin van het jaar, werden zij door dit geklank van de bazuinen opgeroepen en opgewekt om hun geestelijke slaperigheid af te schudden, hun weg, hun leven na te gaan en het te verbeteren. De verzoendag was op de negende dag daarna, en zo werden zij opgewekt om zich voor die dag te bereiden door oprecht en ernstig berouw, opdat het in werkelijkheid een verzoendag voor hen zijn zou. En zij zeggen: "De Godvruchtige Joden oefenden zich meer in goede werken tussen het feest van de bazuinen en de verzoendag dan op enige andere tijd van het jaar." Het was een type van de prediking van het Evangelie, door welker blij geklank zielen geroepen werden om God te dienen, en Hem een geestelijk feest te houden. De bekering van de volken tot het geloof van Christus wordt gezegd door het blazen te zijn van een grote bazuin, Jesaja 27:13.

2. Een herhaling van de wet op de verzoendag, dat is: voor zover dit het volk betrof.

a. Zij moeten op die dag rusten van alle werk, en niet slechts van dienstwerk, zoals op andere feesten, het moet een even strikt en streng rusten wezen als op de wekelijkse sabbat, vers 28, 30, 31. De reden is: want het is de verzoendag. Het verootmoedigen van onze zielen vanwege de zonde en ons streven om met God verzoend te worden is een werk, dat de gehele mens eist, en waarop men zich met hart en ziel moet toeleggen. Hij, die het werk van de verzoendag op dezelfde dag wil doen, en zoals het gedaan moet worden, moet de gedachte aan alle andere dingen ter zijde stellen. Op die dag sprak God tot Zijn volk en tot Zijn gunstgenoten van vrede, en daarom moesten zij al hun wereldlijke bezigheden ter zijde leggen, ten einde duidelijker en met des te meer eerbied deze stem van blijdschap en verheuging te kunnen horen. Vastendagen moeten dagen van rust zijn.
b. Zij moesten hun zielen verootmoedigen, en dat wel op straf van anders door de hand Gods uitgeroeid te worden, vers 27, 29. 32. Zij moesten ten teken van hun berouw over de zonden, die zij hadden bedreven, het vlees met zijn lusten en begeerlijkheden en hun inwonend bederf doden. Iedere ziel moest verootmoedigd zijn, omdat iedere ziel verontreinigd was en schuldig voor God, daar niemand de wetten van de staat van de onschuld vervuld heeft, is niemand vrijgesteld van de wet van boete en berouw. Daarbij moet een ieder zuchten en uitroepen over al de gruwelen van het land.
c. Deze dag moet gevierd worden van de avond tot de avond, vers 32, gij zult uw zielen verootmoedigen, dat is: "Gij zult uw vasten beginnen en de uitdrukkingen van uw verootmoediging op de negende van de maand, in de avond." Zij moeten enige tijd vóór zonsondergang alle wereldlijken arbeid staken, en zich zetten tot het werk van de naderende dag, en generlei voedsel tot zich nemen (behalve kinderen en zieken) tot aan zonsondergang van de tiende dag. De avonden vóór plechtige dagen behoren doorgebracht te worden in plechtige voorbereiding. Als er werk gedaan moet worden voor God en onze zielen, dan moeten wij ons niet bekrimpen voor de tijd om het er in te doen, immers, hoe zouden wij onze tijd beter kunnen besteden? Van deze sabbat moet de regel aldus verstaan worden: van de avond tot de avond zult gij uw sabbat rusten.

Leviticus 23:33 - 44
Wij hebben hier de inzetting van het Loofhuttenfeest, dat één van de drie grote feesten was, waarop alle mannen in Israël verplicht waren bijeen te komen om voor Gods aangezicht te verschijnen, eerst ter plaatse waar de tabernakel, en in latere tijden waar de tempel was. Dit feest moest met meer uitdrukkingen van vreugde gevierd worden dan de andere.

I. Het moest gevierd worden op de vijftiende dag van de zevende maand, vers 34, slechts vijf dagen na de verzoendag. Hoewel zij niet allen verplicht waren om op de verzoendag, evenals op de drie grote feesten, naar de plaats te gaan, waar de tabernakel of de tempel was, kunnen wij toch veronderstellen dat veel vrome Joden zoveel dagen vóór het Loofhuttenfeest derwaarts heengingen, dat zij in de gelegenheid waren om die dag daar te vieren. De verootmoediging van hun zielen op de verzoendag bereidde hen voor de vreugde van het Loofhuttenfeest. Hoe meer bedroefd en verootmoedigd wij zijn om de zonde, hoe meer geschikt wij zijn om de vertroostingen van de Heilige Geest te ontvangen. De blijdschap van dit feest was hun een vergoeding voor de droefheid van die vastendag, want die in tranen zaaien zullen met gejuich maaien.

II. het moest acht dagen duren, waarvan de eerste en de laatste als sabbatten moesten waargenomen worden, dagen van heilige rust en heilige samenroeping, vers 35, 36, 39. Van de offeranden, die in deze acht dagen geofferd moesten worden, vinden wij een uitvoerige beschrijving in Numeri 29:12 en verv.

III. Gedurende de eerste zeven dagen van dit feest moest het gehele volk, behalve de vrouwen en kinderen, hun huizen verlaten en in tenten wonen, die van de takken van dikke bomen, inzonderheid van palmbomen, gemaakt werden, vers 40, 42. De Joden beschouwen het nemen van de takken als een afzonderlijke plechtigheid, onderscheiden van die van het maken van de loofhutten. Er is wel gezegd Nehemia 8:16, dat zij hun loofhutten maakten van de takken van de bomen, hetgeen zij mochten doen, maar toch als uitdrukking van hun vreugde palmtakken in hun handen konden dragen, hetgeen ook bij andere gelegenheden een teken van gejuich en vrolijkheid scheen te zijn, Johannes 12:13, en er is een toespeling op in Openbaring 7:9. Sommigen houden de achtste dag voor een afzonderlijk feest, maar in Johannes 7:37 wordt hij "de grote dag van het feest" genoemd, het was de dag, waarop zij hun loofhutten verlieten om weer in hun huizen te gaan wonen.

IV. Zij moesten voor het aangezicht des Heeren huns Gods vrolijk zijn gedurende al de dagen van dit feest, vers 40. Volgens de overlevering van de Joden moesten zij aan hun vreugde uiting geven door dansen en het zingen van lofliederen ter ere van God, met begeleiding van muziekinstrumenten, en dat niet slechts het gewone volk, maar ook de wijzen in Israël en hun ouderlingen moesten dit doen in de voorhof van het heiligdom, want, (zeggen zij) de blijdschap, waarmee een mens zich verblijdt in het doen van een gebod, is in werkelijkheid een groot en ernstig dienen van de Heere.

1. Dit feest nu moest gevierd worden ter gedachtenis aan hun wonen in tenten in de woestijn. Aldus wordt het hier verklaard, vers 43, opdat uw geslachten weten, niet slechts door de geschreven geschiedenis, maar door deze zichtbare overlevering, dat Ik de kinderen Israëls in loofhutten heb doen wonen. Aldus werd in eeuwige gedachtenis gehouden:
a. Het geringe van hun begin en de treurige toestand waaruit God dit volk heeft opgeheven. Zij, die gerieflijk gevestigd zijn, moeten zich dikwijls hun vroegere toestand herinneren, toen zij klein waren in hun eigen ogen.
b. De barmhartigheid Gods over hen, daar God, toen zij in tenten woonden, niet slechts een tabernakel voor Hemzelf onder hen heeft opgericht, maar met de grootste zorg en tederheid een gewelf boven hen heeft gespannen, namelijk de wolk die hen tegen de hitte van de zon heeft beschut. Gods vorige goedertierenheden jegens ons en onze vaderen, behoren in eeuwige gedachtenis te worden gehouden. De achtste dag was de grote dag van dit feest, omdat zij dan naar hun huizen terugkeerden en herdachten hoe zij, nadat zij lang in tenten hadden gewoond in de woestijn, eindelijk tot een gelukkige vestiging kwamen in het land van de belofte, waar zij in schone huizen woonden. En zij zullen des te meer het gerieflijke waarderen van hun huizen en er dankbaar voor zijn, als zij zeven dagen in loofhutten hadden gewoond. Het is goed voor hen, die overvloed hebben en alle gemakken en gerieflijkheden des levens bezitten, om eens te leren ontberingen te kunnen verduren.

2. Het was een feest van de inzameling, zo wordt het genoemd in Exodus 23:16. Als zij "het inkomen des lands zullen ingezameld hebben," vers 39, als de wijnoogst zowel als de korenoogst voleindigd was, dan moesten zij in dankbaarheid aan God voor al de inkomsten van het jaar dit feest houden, en sommigen denken dat de achtste dag van het feest daar zeer bijzondere betrekking op had. Oogstvreugde moet gebruikt worden voor de bevordering van onze blijdschap in God. De aarde is des Heeren en haar volheid, en daarom moet Hij van alles waar wij het gerief en genot van hebben, de eer ontvangen, inzonderheid als de zegen volledig en voltooid is.

3. Dit feest was een type. Door velen wordt verondersteld, dat onze gezegende Heiland omstreeks de tijd wanneer dit feest gevierd werd is geboren, toen heeft hij Zijn woningen des

lichts hierboven verlaten, om onder ons te wonen, Johannes 1:14, en Hij heeft in loofhutten gewoond. En van de aanbidding Gods onder het Nieuwe Testament is geprofeteerd onder het begrip van de viering van "het Loofhuttenfeest," Zacharia 14:16. Want:
a. Het Evangelie van Christus leert ons "in tabernakelen te wonen" los te zijn van deze wereld, ais degenen die "hier geen blijvende stad hebben," maar door geloof en hoop, en een heilige minachting voor het tegenwoordige "uitgaan buiten de legerplaats" Hebreeën 13:13, 14.
b. Het leert ons onszelf te verblijden voor het aangezicht des Heeren van onze God. Diegenen zijn de besnijdenis, waarlijk Israëlieten, die zich in Christus Jezus verblijden, Filippenzen 3:3. En hoe meer wij gespeend worden van deze wereld, hoe minder wij onderhevig zijn aan verstoring van onze blijdschap. Eindelijk. Wij hebben hier de hoofdsom en het besluit van al deze inzettingen.

1. God heeft deze feesten ingesteld, vers 37,38 behalve de sabatten des Heeren en behalve al uw geloften en behalve al uw vrijwillige offeren. Dit leert ons:
a. Dat buitengewone diensten ons niet vrijstellen van onze gewone en gedurige diensten. Binnen de acht dagen van het Loofhuttenfeest moet tenminste een sabbat vallen, en deze moet even streng worden waargenomen als alle anderen.
b. Dat Gods inzettingen plaats laten voor vrijwillige offeranden. Niet, dat wij mogen verzinnen wat Hij nooit heeft ingesteld, maar wat Hij ingesteld heeft, mogen wij herhalen en gewoonlijk, hoe vaker hoe beter. God schept behagen in een gewillig volk.

2. Mozes heeft ze tot de kinderen Israëls uitgesproken, vers 44. Hij deed hun kond hetgeen God bepaald had, niets meer en niets minder. Zo heeft Paulus aan de gemeenten overgeleverd wat hij van de Heere had ontvangen. Wij hebben reden om dankbaar te zijn dat de feesten des Heeren, die tot ons uitgesproken zijn, niet zo talrijk zijn, en dat het waarnemen er van niet zo dekkend en kostbaar is, als die van hun geweest zijn, maar meer geestelijk en van grotere betekenis zijn, vaster en lieflijker een voorsmaak of onderpand van het eeuwige feest bij de laatste inzameling, die wij hopen tot in eeuwigheid te zullen vieren.

HOOFDSTUK 24

1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 2 Gebied de kinderen Israëls, dat zij tot u brengen zuivere gestoten olijfolie, voor de luchter, om de lampen gedurig aan te steken. 3 Aäron zal die voor het aangezicht des HEEREN gedurig toerichten, van de avond tot de morgen, buiten de voorhang van de getuigenis, in de tent der samenkomst; het is een eeuwige inzetting voor uw geslachten. 4 Hij zal op de louteren kandelaar die lampen voor het aangezicht des HEEREN gedurig toerichten. 5 Gij zult ook meelbloem nemen, en twaalf koeken daarvan bakken; van twee tienden zal een koek zijn. 6 En gij zult ze in twee rijen leggen, zes in een rij, op de reine tafel, voor het aangezicht des HEEREN. 7 En op elke rij zult gij zuiveren wierook leggen, welke het brood ten gedenkoffer zal zijn; het is een vuuroffer de HEERE. 8 Op elken sabbatdag gedurig zal men dat voor het aangezicht des HEEREN toerichten, vanwege de kinderen Israëls, tot een eeuwig verbond. 9 En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn, die dat in de heilige plaats zullen eten; want het is voor hem een heiligheid der heiligheden uit de vuurofferen des HEEREN, een eeuwige inzetting.

10 En er ging de zoon ener Israëlietische vrouw uit, die, in het midden der kinderen Israëls, de zoon van een Egyptische man was; en de zoon van deze Israëlietische en een Israëlietisch man twistten in het leger. 11 Toen lasterde de zoon der Israëlietische vrouw uitdrukkelijk de NAAM, en vloekte; daarom brachten zij hem tot Mozes; de naam nu zijner moeder was Selomith, de dochter van Dibri, van de stam Dan. 12 En zij leidden hem in de gevangenis, opdat hem, naar de mond des HEEREN, verklaring geschieden zou.

13 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 14 Breng de vloeker uit tot buiten het leger, en allen, die het gehoord hebben, zullen hun handen op zijn hoofd leggen; daarna zal hem de gehele vergadering stenigen. 15 En tot de kinderen Israëls zult gij spreken, zeggende: Een ieder, als hij zijn God gevloekt zal hebben, zo zal hij zijn zonde dragen. 16 En wie de Naam des HEEREN gelasterd zal hebben, zal zekerlijk gedood worden; de ganse vergadering zal hem zekerlijk stenigen; alzo zal de vreemdeling zijn, gelijk de inboorling, als hij de NAAM zal gelasterd hebben, hij zal gedood worden. 17 En als iemand enige ziel des mensen zal verslagen hebben, hij zal zekerlijk gedood worden. 18 Maar wie de ziel van enig vee zal verslagen hebben, hij zal het wedergeven, ziel voor ziel. 19 Als ook iemand aan zijn naaste een gebrek zal aangebracht hebben; gelijk als hij gedaan heeft, zo zal ook aan hem gedaan worden: 20 Breuk voor breuk, oog voor oog, tand voor tand; gelijk als hij een gebrek een mens zal aangebracht hebben, zo zal ook hem aangebracht worden. 21 Wie dan enig vee verslaat, die zal het wedergeven; maar wie een mens verslaat, die zal gedood worden. 22 Enerlei recht zult gij hebben; zo zal de vreemdeling zijn, als de inboorling; want Ik ben de HEERE, uw God! 23 En Mozes zeide tot de kinderen Israëls, dat zij de vloeker tot buiten het leger uitbrengen, en hem met stenen stenigen zouden. En de kinderen Israëls deden, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een herhaling van de wetten betreffende de lampen en de toonbroden, vers 1 - 9.
II. Een overtreding van de wet op Godslastering met de gevangenneming, het verhoor, de veroordeling en de terdoodbrenging van de Godslasteraar, vers 10 - 14, 23.
III. De wet tegen Godslastering versterkt, vers 15, 16, met nog enige andere wetten, vers 17 - 22.

Leviticus 24:1 - 9

Er wordt hier zorg gedragen en order gegeven voor de behoorlijke toerichting van de kandelaar en de tafel in Gods huis 1. De lampen moeten altijd brandende worden gehouden. De wet hierop hadden wij tevoren in Exodus 27:20, 21. Hier wordt zij herhaald, waarschijnlijk omdat zij nu, nadat andere dingen geregeld waren, in werking begon te komen. a. Het volk moest voorzien in de olie vers 2, en deze moest, evenals alle andere dingen, die voor de dienst van God gebruikt werden, de beste wezen, zuivere gestoten olijfolie. Dit was om de lampen gedurig aan te steken. In onze overzetting staat het woord in het meervoud, maar in het oorspronkelijke is het enkelvoudig, in vers 2 om de lamp aan te steken, maar meervoudig in vers 4. Hij zal de lampen toerichten. De zeven lampen vormden tezamen een

lamp, in toespeling hierop wordt de gezegende Geest van de genade voorgesteld door zeven vurige lampen brandende voor de troon, want "er is verscheidenheid van de gaven doch het is dezelfde Geest," 1 Korintiërs 12. 4 De Evangeliedienaren zijn als brandende lampen en schijnende lichten in Christus' kerk, maar het is de plicht van de gemeente om behoorlijk in hun onderhoud te voorzien, zoals Israël voor de lampen. Een karig onderhoud heeft een schrale bediening tengevolge.
b. De priesters moesten de lampen in orde houden, zij moesten ze snuiten, de kandelaar reinigen, de lampen van olie voorzien, 's morgens en 's avonds van iedereen dag, vers 3, 4. Aldus is het het werk van de bedienaren des Evangelies om het woord des levens voor te houden, geen nieuw licht te ontsteken, maar door het woord te prediken en te verklaren het licht er van helderder en verder te doen schijnen. Dit was de gewone manier om de lampen brandende te houden, maar als de kerk arm was en in benauwdheid verkeerde, dan zien wij dat haar lampen voortdurend en onmiddellijk gevoed werden met olie van de goede olijfboom zonder dienst van priester of volk, Zacharia 4:2, 3 want God heeft ons wel aan middelen gebonden, maar zichzelf heeft Hij er niet aan gebonden, en zo zal Hij er afdoende zorg voor dragen, dat Zijn lamp nooit zal uitgaan in de wereld uit gebrek aan olie.

2. De tafel moest altijd toegericht zijn. Dit was tevoren geboden, Exodus 25:30. De tafel moest altijd voorzien zijn:
a. Van brood, niet van lekkernijen of keur van spijzen om een verfijnd verhemelte te strelen, maar met twaalf broden, of koeken van brood, vers 5, 6. Als er overvloed is van brood, dan is er geen hongersnood, en waar geen brood is, daar is geen maaltijd. Er was een brood voor iedereen stam, want in het huis onzes Vaders is overvloed van brood, Zij werden allen gevoed door de milddadigheid Gods, en zij waren allen welkom aan Gods genade. Zelfs na de afval van de tien stammen bleef het getal van de broden bestendigd, 2 Kronieken 13:11, om de wille van de weinigen uit iedere stam, die hun liefde voor de tempel bleven behouden en er de dienst in bleven bijwonen.
b. Een handvol wierook werd in een gouden schaaltje op of bij elke rij gelegd, vers 7. Als het brood weggenomen en aan de priesters gegeven werd, dan werd deze wierook - naar ik veronderstel - behalve de dagelijkse wierook, verbrand op het gouden altaar, en dit was tot een gedenkoffer in plaats van het brood, gelijk de handvol van het spijsoffer, die op het altaar verbrand werd, daarvan het gedenkoffer genoemd wordt, Hoofdstuk 2:2. Zo werd een weinig aangenomen door God als nederige dankerkentenis, en al de broden werden aan de priesters gegeven. De twaalf broden zijn een type van geheel het geestelijk Israël Gods, en door Christus zijn zij Hem ten lieflijken reuk, en hun gebeden worden gezegd tot gedachtenis op te komen voor God, Handelingen 10:4. Het woord is ontleend aan de ceremoniële wet.
c. Elke sabbat moesten de toonbroden vernieuwd worden. Als de broden daar een week gelegen hadden, dan kregen de priesters ze om ze met anderen heilige dingen in de heilige plaats te eten, vers 9, en dan werden er op kosten van het publiek verse broden in dezelfde plaats neergelegd, vers 8. De Joden zeggen: "Dat de handen van de priesters, die de broden nederlegden, als samengevoegd waren met de handen van de priesters, die ze wegnamen, zodat de tafel nooit ledig was, maar de broden gedurig voor het aangezicht des Heeren waren." God is nooit onvoorzien om hen die Hem bezoeken, te onthalen, zoals wel dikwijls het geval is met mensen, Lukas 11:5. Ieder van deze koeken of broden bevatte twee tiende delen dat is: twee gomers meelbloem, juist zoveel manna verzamelde ieder Israëliet op de zesde dag voor de sabbat. Exodus 16:22.
Hieruit leiden sommigen af dat die toonbroden, welke op de sabbat op de tafel gelegd werden, bedoeld waren als een gedachtenis van het manna waarmee zij in de woestijn gespijzigd werden. Christus' dienaren moeten op iedere sabbatdag vers brood voorzien voor Zijn huis,

het voortbrengsel van hun nieuwe bestudering van de Schrift, "opdat hun toenemen openbaar zij in alles," I Timotheüs 4:15.

Leviticus 24:10 - 23
Slechte zeden of manieren brengen goede wetten teweeg, zeggen wij. Wij hebben hier een bericht omtrent de slechte manieren van een zekeren naamloze bastaard Israëliet, en de goede wetten, die er door in het leven werden geroepen.

I. De misdadiger was de zoon van een Egyptischen vader en een Israëlitische moeder, vers 10, zijn moeder was van de stam van Dan, vers 11, hij noch zijn vader worden genoemd, maar alleen zijn moeder, die een Israëlitische was. Deze nota, genomen van zijn afkomst, was, of:
1. Om aan te duiden wat de oorzaak was van de twist, waarin hij gewikkeld was. De Joden zeggen: "Hij wilde rechtens zijn moeder zijn tent opslaan onder de Danieten, maar werd hierin terecht tegengestaan door een of ander van die stam, die hem zei, dat hij, daar zijn vader een Egyptenaar was, deel noch lot had in de zaak, maar zich als een vreemdeling had te beschouwen. Of: 2. Om aan te tonen wat de gewone slechte gevolgen zijn van zulke gemengde huwelijken. Als een dochter Israëls een afgodische, boosaardige Egyptenaar wilde trouwen, wat kon de vrucht van zo'n huwelijk anders zijn dan een Godslasteraar? Want de kinderen zullen altijd geneigd zijn naar de slechtste zijde te neigen, of het de vader of de moeder is, en zullen veel spoediger van een Egyptisch vader leren vloeken en lasteren, dan van een Israëlitische moeder bidden en God loven.

II. De aanleiding tot de misdaad was twist. Hij twistte in het leger met een Israëlitisch man. Het vermengde volk van Egyptenaren dat met Israël optrok, Exodus 12:38, was op velerlei wijze schadelijk voor hen, en hier hebben wij er een voorbeeld van, zij waren dikwijls de oorzaak van twist. Het middel om vrede te bewaren in de kerk is haar reinheid te bewaren. Bij deze twist barstte hij los in vuile taal. Als een twist begint, dan weten wij niet welk kwaad aangericht zal zijn vóór hij eindigt, hoe een grote hoop hout door een klein vuur zal worden aangestoken. Als de drift van de mensen gaande is gemaakt, dan zullen zij allicht rede en Godsdienst vergeten, hetgeen een goede reden is waarom wij er niet zo spoedig toe moeten komen anderen te beledigen, of door belediging van een ander toornig te worden, en de twist te verlaten, eer hij zich vermengt, want het begin er van is gelijk één, die het water opening geeft.

III. De misdaad zelf was Godslastering en vloeken, vers 11. Er wordt verondersteld, dat zijn twistzaak voor de rechters kwam, die beslisten dat hij geen aanspraak had op de voorrechten van een Israëliet, daar zijn vader een Egyptenaar was, en dat hij woedend was over deze uitspraak:
1. De naam des Heeren heeft gelasterd. Hij lasterde de NAAM, dat is: God, die slechts bekend is bij Zijn naam, niet door Zijn natuur of enigerlei gelijkenis. Niet alsof God een blote naam was, maar Zijn naam is boven alle namen. De Engelse overzetters van de Bijbel hebben hier de woorden: *des Heeren* ingelast, welke woorden in het oorspronkelijke er wel in begrepen doch niet uitgedrukt zijn, tot groter eerbied voor de Goddelijke majesteit. Het is een schande om in de geschiedenis vermeld te vinden, dat zelfs de naam van JHWH gelasterd werd, verkondig het niet in Gath. Het is een dwaze waan van de bijgelovige Joden, dat zijn rastering bestond in het uitspreken van de naam JHWH, die zij onuitsprekelijk achten, Hij, die zich bij die naam bekend heeft gemaakt, heeft nooit verboden Hem bij die naam te noemen. Het is waarschijnlijk, dat hij zich benadeeld achtte door de Goddelijke bepaling, die onderscheid maakte tussen Israëlieten en vreemdelingen, en toen de onbeschaamdheid had om beide de wet en de Wetgever te smaden en Hem te trotseren.

2. Hij vloekte, hetzij God of zichzelf, (en dan was zijn vloeken gelijk aan Godslastering) of de persoon met wie hij twistte. Het inroepen van kwaad is de helse taal van drift zowel als van boosaardigheid. Of misschien vloekte hij de rechters, die uitspraak deden tegen hem. Hij beledigde het hof en bespotte zijn handelingen, en aldus stapelde hij zonde op zonde.

IV. De voorzichtigheid, waarmee tegen hem te werk werd gegaan. De getuigen of mindere rechters brachten hem en zijn zaak (die wel van buitengewone aard was) tot Mozes, vers 11, overeenkomstig hetgeen hieromtrent verordineerd en vastgesteld was, Exodus 18:22, en Mozes zelf wilde niet haastig een oordeel uitspreken, maar verwees de misdadiger naar de gevangenis, totdat hij voor deze zaak God geraadpleegd had. Rechters moeten beraadslagen, zowel zij, die uitspraak doen, als zij, die het vonnis vellen, moeten wel overwegen wat zij doen, en niets roekeloos of in haast doen, want het gericht is van God, Deuteronomium 1:17, en voor hem zal nu de zaak weer behandeld worden. Zij wachtten om te weten wat de wil des Heeren was, of hij ter dood gebracht moest worden door de hand van de magistraat, of overgelaten moest worden aan het oordeel Gods, of liever: zij wensten te weten, of hij gestenigd moest worden, zoals degenen, die slechts hun ouders vloekten, Hoofdstuk 20:9 of dat hem, daar zijn misdaad zoveel groter was, ook een zwaardere straf zou opgelegd worden. Zij, die geroepen zijn om recht te spreken, moeten oprecht begeren, en door gebed en het gebruik van alle goede middelen er naar streven, om de wil des Heeren te kennen, omdat zij het gericht voor de Heere houden, 2 Kronieken 19:6, en aan Hem verantwoordelijk zijn.

V. Het vonnis geveld over de misdadiger door de rechtvaardige Rechter van hemel en aarde zelf, vers 14, de gehele vergadering zal hem stenigen. God had hem kunnen doden door een onmiddellijke slag van de hemel maar Hij wilde deze eer leggen op de instelling van de rechterlijke macht, om er gebruik van te maken tot handhaving van Zijn eer en heerlijkheid in de wereld. Merk op:
1. De plaats van de strafoefening bepaald: Breng de vloeker uit tot buiten het leger, om hun afschuw te tonen van de misdaad, moeten zij de misdadiger uitwerpen als een gruwelijke scheut, en hem als iets onreins van hen afzonderen, als iets dat een plaats in het leger Israëls onwaardig is.

2. De uitvoerders van het vonnis, de gehele vergadering moet het doen, om hun ijver te tonen voor de naam Gods. Iedere man moet een steen hebben te werpen op hem, die God lastert, daar hij zich van nabij betrokken acht in de smaad, die op God wordt geworpen Psalm 69:10. Aldus zou ook zoveel groter verschrikking over de vergadering komen. Zij, die eens geholpen hebben om een Godslasteraar te stenigen, zullen altijd daarna een afschrik hebben voor alles wat naar Godslastering zweemt, en er op gelijkt, of er neiging toe heeft.

3. De plechtigheid, waarmee het vonnis volvoerd werd, voordat de vergadering hem stenigde moesten de getuigen hun handen op zijn hoofd leggen. De Joden zeggen, dat dit bij de terdoodbrenging van geen andere misdadigers gedaan werd, dan alleen van Godslasteraars, en dat het gedaan werd onder het uitspreken van deze woorden: Uw bloed zij op uw hoofd, want gij hebt dit over u gebracht. Laat de schuld niet geweten worden aan de wet, aan de rechters of de getuigen, een ieder als hij zijn God gevloekt zal hebben, zo zal hij zijn zonde dragen. Vl. Bij deze gelegenheid werd een vaste, blijvende wet gemaakt voor de steniging van Godslasteraars, vers 15, 16. De magistraten zijn de hoeders van de beide tafelen van de wet en moeten evenzeer ijveren voor de eer van God tegen hen, die met minachting spreken van Zijn wezen en Zijn regering, als voor de openbare vrede en de veiligheid tegen hen, die er de verstoorders van zijn.

1. Er wordt grote nadruk gelegd op deze wet, daar zij nooit buiten werking gesteld mag worden. Hij zal zeker gedood worden, de gehele vergadering zal hem zeker stenigen. Zij, die Gods eer licht achten, denken wellicht dat het hard is om een mens tot misdadiger te maken om een woord (woorden zijn slechts wind), maar God wilde hun doen weten dat woorden als deze niet licht geteld moeten worden, zij komen voort uit boosaardigheid tegen God in het hart van hem, die ze uitspreekt, en òf grote schuld, òf grote smart teweegbrengen voor hen, die ze horen.

2. Die wet wordt ook geldend gemaakt voor de vreemdelingen, die onder hen woonden, zowel als voor de inboorlingen van het land. God heeft nooit een wet gemaakt om vreemdelingen te noodzaken zich te laten besnijden, en de Joodse Godsdienst aan te nemen (door geweld gemaakte proselieten zouden geen eer wezen voor de God Israëls) maar wèl maakte Hij een wet om vreemdelingen te weerhouden kwaad te spreken van de God Israëls.

3. Van hem, die wegens Godslastering ter dood gebracht moest worden, wordt gezegd, dat hij zijn zonde draagt in de straf er voor geen offer voorgeschreven zijnde, op welks hoofd de zonde overgedragen kon worden, moet hij haar zelf op zijn eigen hoofd dragen, als een offer aan de Goddelijke gerechtigheid. Zo zal "zijn tong hem doen aanstoten," Psalm 64:9, en de tong van een Godslasteraar is scherp en wondt dodelijk.

VII. Een herhaling van sommige andere wetten, die aan deze nieuwe wet worden toegevoegd.
1. Dat moord met de dood gestraft moet worden, vers 17, en wederom in vers 21 overeenkomstig een oude wet uit de tijd van Noach Genesis 9:6, en de wet van de natuur zelf, Genesis 4:10.

2. Dat, wie iemand verminkt, naar de wet van de wedervergelding gestraft moet worden, vers 19, 20. Niet dat de mensen in zo'n geval hun eigen rechters of wrekers mogen zijn, maar zij mogen zich wenden tot de burgerlijke rechter, die de kwaaddoener lijden moest opleggen, en voldoening moest doen toekomen aan hem, aan wie het kwaad gedaan werd, naar billijk geoordeeld werd in verhouding tot het toegebrachte leed. Deze wet hebben wij tevoren, Exodus 21:24 en verv. En zij was meer overeenkomstig de bedeling, waarin de strengheid van de wet werd geopenbaard en hetgeen de zonde verdiende, dan overeenkomstig de bedeling, waaronder wij leven, en waarin de genade van het Evangelie is geopenbaard, en de vergeving van de zonden, en daarom heeft onze Heiland deze wet ter zijde gesteld, Mattheüs 5:38 - 39, niet om magistraten er van terug te houden om openlijk recht te doen, maar om ons allen er van terug te houden kwaad met kwaad te vergelden, en ons te verplichten om te vergeven gelijk wij hopen, dat ons vergeven zal worden.

3. Dat schade, moedwillig toegebracht aan vee van de naaste, gestraft moet worden, met vergoeding op te leggen voor de toegebrachte schade, vers 18, 21. Aldus heeft de Goddelijke wet niet slechts hun leven, maar ook hun bezittingen in bescherming genomen. Die dieren welke niemands bijzondere eigendom waren maar zoals onze wet zegt ferae naturae - van wilden aard zijn, mochten zij doden maar niet die, welk iemand in eigendom toebehoorden. Zorgt God ook voor ossen? Ja, en dat wel om onzentwil, 4. Dat vreemdelingen, zowel als geboren Israëlieten, recht zullen hebben op het voordeel van deze wet, zodat zij geen onrecht lijden, en onderhevig zouden zijn aan de strafbepalingen van deze wet, indien zij onrecht deden. En het schijnt wel, dat deze wetten hier voorkomen, om aan te tonen hoe billijk het was, dat vreemdelingen, zowel als Israëlieten, wegens Godslastering gestraft zouden worden, daar vreemdelingen, zowel als Israëlieten ook wegens andere misdaden strafbaar waren. En er

kan voor de herhaling van deze wetten hier nog deze reden zijn: God wilde er door aantonen welke voorziening Hij gemaakt heeft voor de veiligheid van mensen, door hen te straffen, die hem schade of nadeel toebrachten, hetgeen voor magistraten een reden moet wezen om te ijveren voor Zijn eer, en hen te straffen, die Zijn naam lasteren. Als God zorg draagt voor hun welzijn, dan behoren zij zorg te dragen voor Zijn eer.

VIII. De terdoodbrenging van de Godslasteraar. Mozes heeft, als het ware, het bevelschrift tot uitvoering van de doodstraf ondertekend, hij zei tot de kinderen Israëls het te doen, en zij deden gelijk de Heere Mozes geboden had. vers 23. Dit leert ons dat de dood de bezoldiging is van de zonde, en dat Godslastering in het bijzonder een misdaad is, strafbaar bij de rechters. Maar indien zij, die aldus de naam Gods ontheiligen, aan de straf van mensen ontkomen, zal de Heere God hen toch niet aan Zijn rechtvaardig gericht laten ontkomen. Deze Godslasteraar was de eerste, die door de wet van Mozes de doodstraf ondergaan heeft. Stefanus, de eerste, die voor het Evangelie is gestorven, stierf door misbruik van deze wet, de martelaar en de boosdoener stierven dezelfde dood, maar hoe ontzettend groot was het verschil tussen hen!

HOOFDSTUK 25

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, aan de berg Sinaï, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gij zult gekomen zijn in dat land, dat Ik u geve, dan zal dat land rusten, een sabbat de HEERE. 3 Zes jaren zult gij uw akker bezaaien, en zes jaren uw wijngaard besnijden, en de inkomst daarvan inzamelen. 4 Doch in het zevende jaar zal voor het land een sabbat der rust zijn, een sabbat de HEERE; uw akker zult gij niet bezaaien en uw wijngaard niet besnijden. 5 Wat van zelf van uw oogst zal gewassen zijn, zult gij niet inoogsten, en de druiven uwer afzondering zult gij niet afsnijden; het zal een jaar der ruste voor het land zijn. 6 En de inkomst van de sabbat des lands zal voor u tot spijze zijn, voor u, en voor uw knecht, en voor uw dienstmaagd, en voor uw dagloner, en voor uw bijwoner, die bij u als vreemdelingen verkeren; 7 Mitsgaders voor het vee, en voor het gedierte, dat in uw land is, zal al de inkomst daarvan tot spijze zijn. 8 Gij zult u ook tellen zeven jaarweken, zevenmaal zeven jaren; zodat de dagen der zeven jaarweken u negen en veertig jaren zullen zijn. 9 Daarna zult gij in de zevende maand, op de tienden der maand, de bazuin des geklanks doen doorgaan; op de verzoendag zult gij de bazuin doen doorgaan in uw ganse land.

10 En gij zult dat vijftigste jaar heiligen, en vrijheid uitroepen in het land, voor al zijn inwoners; het zal u een Jubeljaar zijn; en gij zult wederkeren een ieder tot zijn bezittingen, en zult wederkeren een ieder tot zijn geslacht. 11 Dit Jubeljaar zal u het vijftigste jaar zijn; gij zult niet zaaien, noch inoogsten wat van zelf daarin zal gewassen zijn, noch ook de druiven der afzonderingen in hetzelve afsnijden. 12 Want dat is het Jubeljaar; het zal u heilig zijn; gij zult uit het veld de inkomst daarvan eten. 13 Op dat Jubeljaar zult gij ieder wederkeren tot zijn bezitting. 14 Daarom, wanneer gij aan uw naaste wat veilbaars verkopen, of uit de hand uws naasten kopen zult, dat niemand de een de ander verdrukke. 15 Naar het getal der jaren, van het Jubeljaar af, zult gij van uw naaste kopen, en naar het getal van de jaren der inkomsten zal hij het aan u verkopen. 16 Naar de veelheid der jaren zult gij zijn koop vermeerderen, en naar de weinigheid der jaren zult gij zijn koop verminderen; want hij verkoopt aan u het getal der inkomsten. 17 Dat dan niemand zijn naaste verdrukke; maar vreest voor uw God; want Ik ben de HEERE, uw God! 18 En doet Mijn inzettingen, en houdt Mijn rechten, en doet dezelve; zo zult gij zeker wonen in het land. 19 En het land zal zijn vrucht geven, en gij zult eten tot verzadiging toe; en gij zult zeker daarin wonen. 20 En als gij zoudt zeggen: Wat zullen wij eten in het zevende jaar! Ziet, wij zullen niet zaaien, en onze inkomst niet inzamelen; 21 Zo zal Ik Mijn zegen gebieden over u in het zesde jaar, dat het de inkomst voor drie jaren zal voortbrengen. 22 Het achtste jaar nu zult gij zaaien, en zult van de oude inkomst eten, tot het negende jaar toe; totdat zijn inkomst ingekomen is, zult gij het oude eten. 23 Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt. 24 Daarom zult gij, in het ganse land uwer bezitting, lossing voor het land toelaten. 25 Wanneer uw broeder zal verarmd zijn, en iets van zijn bezitting verkocht zal hebben, zo zal zijn losser, die hem nabestaande is, komen, en zal het verkochte zijns broeders lossen. 26 En wanneer iemand geen losser zal hebben, maar zijn hand bekomen en hij gevonden zal hebben, zoveel genoeg is tot zijn lossing; 27 Dan zal hij de jaren zijner verkoping rekenen, en het overschot zal hij de man, wien hij het verkocht had, weder uitkeren; en hij zal weder tot zijn bezitting komen.

28 Maar indien zijn hand niet gevonden heeft, wat genoeg is, om aan hem weder uit te keren, zo zal zijn verkochte goed zijn in de hand van deszelfs koper tot het Jubeljaar toe; maar in het Jubeljaar zal het uitgaan, en hij zal tot zijn bezitting wederkeren. 29 Insgelijks, wanneer iemand een woonhuis in een bemuurde stad zal verkocht hebben, zo zal zijn lossing zijn, totdat het jaar zijner verkoping volkomen zal zijn; in een vol jaar zal zijn lossing wezen. 30 Maar is het, dat het niet gelost wordt, tegen dat hem het gehele jaar zal vervuld zijn, zo zal dat huis, hetwelk in die stad is, die een muur heeft, voor altoos blijven aan hem, die dat gekocht heeft, onder zijn geslachten; het zal in het Jubeljaar niet uitgaan. 31 Doch de huizen der dorpen, die rondom geen muur hebben, zullen als het veld des lands gerekend worden; daarvoor zal lossing zijn, en zij zullen in het Jubeljaar uitgaan. 32 Aangaande de steden der Levieten, en de huizen der steden hunner bezitting; de Levieten zullen een eeuwige lossing hebben. 33 En als men onder de Levieten lossing zal gedaan hebben, zo zal de koop van het huis en van de stad zijner bezitting in het Jubeljaar uitgaan; want de huizen van de steden der Levieten zijn hun bezitting in het midden van de kinderen Israëls.

34 Doch het veld van de voorstad hunner steden zal niet verkocht worden; want het is een eeuwige bezitting voor hen. 35 En als uw broeder zal verarmd zijn, en zijn hand bij u wankelen zal, zo zult gij hem vasthouden, zelfs een vreemdeling en bijwoner, opdat hij bij u leve. 36 Gij zult geen woeker noch

overwinst van hem nemen; maar gij zult vrezen voor uw God, opdat uw broeder bij u leve. 37 Uw geld zult gij hem niet op woeker geven, en gij zult uw spijze niet op overwinst geven. 38 Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland gevoerd heb, om u het land Kanaan te geven, opdat Ik u tot een God zij. 39 Desgelijks, wanneer uw broeder bij u zal verarmd zijn, en zich aan u verkocht zal hebben, gij zult hem niet doen dienen de dienst van een slaaf; 40 Als een dagloner, als een bijwoner zal hij bij u zijn; tot het Jubeljaar zal hij bij u dienen. 41 Dan zal hij van u uitgaan, hij en zijn kinderen met hem, en hij zal tot zijn geslacht wederkeren, en tot de bezitting zijner vaderen wederkeren. 42 Want zij zijn Mijn dienstknechten, die Ik uit Egypteland uitgevoerd heb; zij zullen niet verkocht worden, gelijk men een slaaf verkoopt. 43 Gij zult geen heerschappij over hem hebben met wreedheid; maar gij zult vrezen voor uw God. 44 Aangaande uw slaaf of uw slavin, die gij zult hebben, die zullen van de volken zijn, die rondom u zijn; van die zult gij een slaaf of een slavin kopen. 45 Gij zult ze ook kopen van de kinderen der bijwoners, die bij u als vreemdelingen verkeren, uit hen en uit hun geslachten, die bij u zullen zijn, die zij in uw land zullen gewonnen hebben; en zij zullen u tot een bezitting zijn. 46 En gij zult u tot bezitters over hen stellen voor uw kinderen na u, opdat zij de bezitting erven; gij zult hen in eeuwigheid doen dienen; maar over uw broeders, de kinderen Israëls, een iegelijk over zijn broeder, gij zult over hem geen heerschappij hebben met wreedheid. 47 En wanneer de hand eens vreemdelings en bijwoners, die bij u is, wat bekomen zal hebben, en uw broeder, die bij hem is, verarmd zal zijn, dat hij zich aan de vreemdeling, de bijwoner, die bij u is, of aan de stam van het geslacht des vreemdelings zal verkocht hebben; 48 Nadat hij zich zal verkocht hebben, zal er lossing voor hem zijn; een van zijn broeders zal hem lossen; 49 Of zijn oom, of de zoon zijns ooms, zal hem lossen, of die uit de naasten zijns vleses van zijn geslacht is, zal hem lossen; of heeft zijn hand wat bekomen, dat hij zichzelven losse. 50 En hij zal met zijn koper rekenen van dat jaar af, dat hij zich aan hem verkocht heeft tot het Jubeljaar toe; alzo dat het geld zijner verkoping zal zijn naar het getal van de jaren, naar de dagen eens dagloners zal het met hem zijn. 51 Indien nog vele van die jaren zijn, naar die zal hij tot zijn lossing van het geld, waarover hij gekocht is, wedergeven. 52 En indien er nog weinige van die jaren overgebleven zijn, tot aan het Jubeljaar, zo zal hij met hem rekenen; naar zijn jaren zal hij zijn lossing wedergeven. 53 Als een dagloner zal hij van jaar tot jaar bij hem zijn; men zal over hem geen heerschappij hebben met wreedheid voor uw ogen. 54 En is het, dat hij hierdoor niet gelost wordt, zo zal hij in het Jubeljaar uitgaan, hij en zijn kinderen met hem. 55 Want de kinderen Israëls zijn Mij tot dienstknechten; Mijn dienstknechten zijn zij, die Ik uit Egypteland uitgevoerd heb; Ik ben de HEERE, uw God!

De wet, in dit hoofdstuk vervat, betreft de akkers en bezittingen van de Israëlieten in Kanaän, waarvan het gebruik en de overdracht evengoed onder de leiding en het bestuur van God stonden, als de inrichting van de eredienst, want gelijk de tabernakel een heilig huis was, zo was Kanaän een heilig land, en hierom was het evenzeer als om wat het ook zij, de roem van alle landen. Ten teken van Gods bijzonder recht op dat land, en Zijn recht om er over te beschikken, heeft Hij bepaald:

I. Dat ieder zevende jaar een jaar van rust zou zijn voor het land, een sabbatsjaar, vers 1 - 7. Hierin heeft God een buitengewoon voorbeeld van geloof en gehoorzaamheid van hen geëist en verwacht, en zij konden dan van God buitengewone voorbeelden verwachten van macht en goedheid door in hun behoeften te voorzien, vers 18 - 22.
II. Dat ieder vijftigste jaar een Jubeljaar zou zijn, dat is:
    1. Een jaar van kwijtschelding van schulden, en van terugkeer van het bezit van een vervreemd land tot de oorspronkelijke eigenaar vers 8 - 17. Er worden bijzondere voorschriften gegeven:
        a. Betreffende de verkoop en de lossing van akkers, vers 23 - 28.
        b. Van huizen in steden en dorpen, met een voorbehoud voor Levietensteden, vers 29 - 34.
    2. Een jaar van vrijlating van dienstbaren en slaven.
        a. Hier wordt een wet tussengevoegd voor de vriendelijke behandeling van arme schuldenaars, vers 35 - 33.

b. Dan komt de wet voor de vrijlating van alle Israëlieten, die als slaven verkocht waren, in het Jubeljaar, indien zij niet tevoren gelost waren: als zij verkocht waren aan Israëlieten, vers 33 - 46, en als zij verkocht waren aan proselieten, vers 47 - 55. Er is in al deze bepalingen een zedelijk beginsel, iets van blijvende verplichting, hoewel zij, naar de letter, alleen voor de Joden golden, en dat wel alleen zolang zij in Kanaän waren.

Leviticus 25:1 - 7

De wet van Mozes legde groten nadruk op de sabbat, waarvan de heiliging de vroegste en oudste is van al de Goddelijke inzettingen bestemd en bedoeld om de kennis en aanbidding van de Schepper in wezen te houden onder de mensen. Deze wet nu deed niet slechts de waarneming van de wekelijkse sabbat herleven, maar tot nog verdere bevordering van de eer er van is er de inzetting van het sabbatsjaar aan toegevoegd, vers 4, in het zevende jaar zal voor het land een sabbat van de rust zijn. Hierop grondden de Joden de algemeen aangenomen overlevering dat de wereld na zes duizend jaren bestaan te hebben (duizend jaren voor God als één dag zijnde) zal ophouden en door de eeuwige sabbat gevolgd zal worden. Het is echter wel een zwakke grond om er de vaststelling op te bouwen van die dag en die ure, welke te kennen Gods kroonrecht is. Dit sabbatsjaar begon in September bij het einde van de oogst, de zevende maand van hun kerkelijk jaar, en de wet was:

1. Dat zij in de zaaitijd, die onmiddellijk volgde op hun inzameling, geen koren zouden zaaien in het land, en in de lente hun wijnstokken niet zouden snoeien, en bijgevolg ook in het volgende jaar koren - noch wijnoogst moesten verwachten.

2. Dat zij wat hun grond vanzelf opbracht zich niet mochten toeëigenen, er niets van mochten gebruiken, dan hetgeen - zoals wij zeggen - van de hand in de tand ging, maar het voor de arme dienstknechten, de vreemdelingen en het vee moesten overlaten, vers 5 - 7. Het moet een sabbat van de rust zijn voor het land, zij moeten er noch werk in doen, noch er vruchten van verwachten, alle jaarlijkse arbeid moest in het zevende jaar stilstaan, evenzeer als de dagelijkse arbeid op de zevende dag. De Joden zeggen: "Zij begonnen voor het sabbatsjaar niet te rekenen, vóór zij de verovering van Kanaän voltooid hadden, hetgeen in het achtste jaar was van Jozua, het zevende jaar daarna was het eerste sabbatsjaar, en zo was het vijftigste het Jubeljaar." In dit jaar was er een algemene vrijlating van schulden, Deuteronomium 15:1, 2, en een openbare voorlezing van de wet op het feest, Deuteronomium 31:10, 11.

Hierdoor heeft God willen tonen:

a. Dat Hij hun landheer was, en dat zij Zijn leenhouders waren, afhankelijk van Zijn wil. Landheren zijn gewoon een overeenkomst te treffen met hun pachters, waarbij zij bepalen wanneer zij hun land voor het eerst zullen beploegen, hoe lang zij het zullen bebouwen, en wanneer zij het zullen laten rusten. God wilde hun aldus dit goede land geven en overdragen onder zulke voorwaarden en beperkingen, als waardoor zij zullen weten dat zij er niet de eigenaars van waren, maar afhankelijk waren van hun Heere.

b. Het was een weldaad voor hun land om het soms te laten rusten, opdat het niet uitgeput zou raken, maar in goede staat zou blijven voor de nakomelingschap, met welks belangen God wilde, dat zij te rade zouden gaan, zij mochten de grond niet gebruiken alsof hij slechts voor één geslacht was bestemd.

c. Als zij aldus gedurende een geheel jaar van allen landelijke arbeid ontheven waren, dan hadden zij zoveel te meer tijd om zich aan de zaken en de beoefening van de Godsdienst te wijden, en kennis te verkrijgen van God en Zijn wet.

d. Hiermede werd hun geleerd barmhartig en vrijgevig te zijn, zich niet van alles meester te maken, maar anderen met hen te laten delen in de gaven van Gods milddadigheid, die de aarde vanzelf voortbracht.
e. Zij moesten in voortdurende afhankelijkheid leven van de Goddelijke voorzienigheid, bevindende dat, gelijk de mens niet bij brood alleen leeft, hij ook niet door zijn eigen vlijt alleen brood heeft, maar, indien het God behaagt, door het woord van zegen uit de mond Gods, zonder enigerlei zorg of moeite van de mens, Mattheüs 4:4.
f. Zij werden herinnerd aan het geruste leven, dat de mens in het paradijs heeft geleid, toen hij alle goede dingen at, niet zoals later in het zweet zijns aanschijns. Arbeid en moeite zijn met de zonde in de wereld gekomen. g. Hen werd geleerd te bedenken hoe de armen leefden, die zaaiden noch oogstten, namelijk door de zegen Gods op een weinig.
g. Eindelijk. Dit jaar van rust was een type van de geestelijke rust, waartoe alle gelovigen ingaan door Christus, onze ware Noach, die ons troost en rust geeft over ons werk en over de smart van onze handen, vanwege het aardrijk dat de Heere vervloekt heeft, Genesis 5:29. Door Hem worden wij ontheven van de last van wereldse zorg en moeite en instaat gesteld en aangemoedigd om door het geloof te leven. En gelijk de vruchten van deze sabbat des lands gemeenschappelijk werden gebruikt en genoten, zo is de zaligheid door Christus gewerkt een gewone zaligheid, en dit sabbatsjaar scheen herleefd te zijn in de Christelijke kerk, toen de gelovigen alle dingen gemeenschappelijk hadden, Handelingen 2:44.

Leviticus 25:8 – 22
I. Hier is de algemene instelling van het Jubeljaar, vers 8 en verv.

1. Wanneer het gevierd moest worden, na zeven jaarweken, vers 8. Of het het negen erf veertigste of vijftigste was, daarover zijn de geleerden het onderling niet eens. Dat het het zevende sabbatsjaar was, dat is: het negen en veertigste (dat naar een algemeen gebruikelijke zegswijze het vijftigste genoemd wordt) schijnt mij het waarschijnlijkst, en is, geloof ik, duidelijk aangetoond door de geleerde tijdrekenkundige **Calvisius,** die alle tegenwerping voldoende weerlegd heeft, maar het is hier de plaats niet om dit nader te betogen. Zeven sabbatten van weken werden geteld van het pascha tot het pinksterfeest, (of de vijftigste dag, want dat betekent het woord pinksteren) en zo waren er zeven sabbatten van jaren van het ene Jubeljaar tot het andere, en het zevende zeven wordt het vijftigste genoemd, en al die eer wordt gelegd op de zevende, omdat God op de zevende dag van het werk van de schepping heeft gerust.

2. Hoe het uitgeroepen moest worden: met geklank van de bazuin in het gehele land, vers 9, beide om er aan alle inwoners kennis van te geven, en om vreugde en blijdschap er over uit te drukken. Het woord "joveel", jobel heeft, naar men onderstelt, de betekenis van een bijzonder geschal van de bazuin, dat van alle andere geklank te onderscheiden is, want de bazuin, die een onzeker geluid geeft, is van weinig nut, 1 Corinthiërs 14:8. De bazuin werd geblazen aan het einde van de verzoendag, van dat ogenblik begon het Jubeljaar, en dat wel zeer gepast: als zij hun zielen verootmoedigd hadden vanwege de zonde, dan werd hun deze stem van vreugde en blijdschap te horen gegeven, Psalm 51:10. Als zij vrede hadden met God, dan werd vrijheid uitgeroepen, want het wegnemen van de schuld is nodig om plaats te maken voor alle ware vertroosting, Romeinen 5:1, 2.
In toespeling op deze plechtige uitroeping van het Jubeljaar is van onze Heere Jezus voorzegd, dat Hij het jaar van het welbehagen des Heeren zal uitroepen, Jesaja 61:2. Hij heeft Zijn apostelen gezonden om het uit te roepen met het geklank van de bazuin van het eeuwig Evangelie, dat zij moesten prediken aan alle creaturen. En nog is voorzegd dat op de laatste

dag de bazuin zal weerklinken, die de doden bevrijden zal uit de gevangenis van het graf, en ons in onze bezitting zal herstellen.

3. Wat in dat buitengewone jaar gedaan moest worden. Behalve de algemene rust van het land, die op ieder sabbatsjaar gehouden werd, vers 11, 12, en de vrijlating van persoonlijke schulden, Deuteronomium 15:2, 3, was er nog de wettelijke herstelling van ieder Israëliet in al zijn bezittingen, en in al de vrijheid, die van hem sedert het laatste Jubeljaar vervreemd was, zodat nooit aan enig volk bezitting en vrijheid (die de roem en glorie zijn van een volk) zo verzekerd waren als aan Israël. Er was afdoend voor gezorgd dat dezen, zolang zij dicht bij God bleven, hun niet alleen niet door het geweld van anderen zouden ontnomen worden, maar ook niet door hun eigen dwaasheid konden weggeworpen worpen.

A. Het bezitsrecht, dat ieder had in zijn deel van het land Kanaän, kon niet langer van hem vervreemd blijven dan tot aan het Jubeljaar, en dan moest hij (of zij) er in hersteld worden en er een even onbetwist recht op hebben en een even ongestoord bezit als ooit tevoren, vers 10, 13. Gij zult wederkeren een ieder tot zijn bezitting, zodat, indien iemand zijn bezitting of een deel er van had verkocht of verpand, zij tot hem of zijn erfgenamen vrij van alle onkosten en lasten zou wederkeren. Dit nu was geen onrecht aan de koper, omdat het Jubeljaar vastgesteld was, en iedereen wist wanneer het komen zou, en dus dienovereenkomstig zijn koop sloot. Wanneer volgens onze wet landerijen geschonken worden aan een persoon en zijn erfgenamen, op voorwaarde, dat hij ze nooit zal verkopen of vervreemden, dan is de schenking goed, maar de voorwaarde nul en van geen waarde, ja in strijd met iemands gevoel, zeggen de rechtsgeleerden: iniquum est ingenuis hominibus non este liberam rerum suarum alienationem - het is onrechtvaardig om vrije mannen te beletten hun eigen bezittingen te vervreemden, en toch is men het er over eens, dat, zo de koning iemand een land geeft als leen op voorwaarde, dat hij het niet zal vervreemden, de voorwaarde goed is. Nu heeft God aan Israël willen tonen dat het Zijn land was, en dat zij Zijn leenmannen waren, en daarom maakt Hij de bepaling, dat zij nooit het recht hebben om te verkopen, maar alleen om het te verhuren voor een zeker aantal jaren, maar niet langer dan tot aan het naaste Jubeljaar.
Door dit middel werd er in voorzien:
a. Dat hun geslachtsregisters zorgvuldig in orde werden gehouden, hetgeen nuttig zal wezen om het geslachtsregister van onze Heiland onomstotelijk vast te stellen.
b. Dat het verschil van de stammen in wezen bleef, want hoewel iemand landerijen kon kopen in een andere stam, kon hij ze niet langer dan tot aan het Jubeljaar behouden, wanneer zij dan weer aan de vorige eigenaar vervielen.
c. Dat niemand buitensporig rijk kon worden door huis aan huis te trekken, akker aan akker te brengen, Jesaja 5:8, maar dat zij zich veeleer moesten toeleggen op het nuttig gebruiken van hetgeen zij hadden, dan op de vermeerdering van hun bezittingen. De wijsheid van de Romeinse staat heeft er soms in voorzien, dat niemand meer dan vijfhonderd akkers mocht bezitten.
d. Dat geen geslacht ten ondergang zou gebracht worden, of veroordeeld tot altijddurende armoede. Deze bijzondere zorg heeft God gedragen om de eer op te houden van dat volk, en dat goede land te bewaren, niet slechts voor de natie in het algemeen, maar van ieders deel voor zich en zijn geslacht in het bijzonder tot een eeuwige erfenis, opdat het des te meer een type zou zijn van het goede deel, dat niet weggenomen zal worden van hen, die het hebben.

B. De vrijheid, waartoe ieder geboren is, moest ook, indien zij verkocht of verbeurd was in het Jubeljaar teruggegeven worden, vers 13. Gij zult wederkeren een ieder tot zijn geslacht vers 10. Zij, die aan andere geslachten verkocht waren, werden hierdoor vreemdelingen voor hun eigen geslacht, maar in dit jaar van de verlossing moesten zij tot hun geslacht weerkeren.

Dit was een type van onze verlossing door Christus van de slavernij van de zonde en van Satan en onze weerherstelling in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods. Men heeft uitgerekend dat het eigen jaar, waarin Christus gestorven is, een Jubeljaar was, het laatste dat ooit gehouden werd. Maar, hoe dit zij, hiervan zijn wij zeker, dat het de Zoon is, die ons vrijmaakt, en dan zijn wij waarlijk vrij.

II. Een wet bij deze gelegenheid tegenverdrukking bij koop en verkoop van het land. Bij koop noch verkoop moet bedrog of misleiding plaatshebben, vers 14 - 17. In één woord: de koper moet niet minder geven, en de verkoper niet meer nemen, dan de juiste waarde van de zaak, met het oog op het weerkeren er van tot de eigenaar in het Jubeljaar. Er moest vastgesteld worden wat de zuivere jaarlijkse waardij was van het land, en dan hoevele jaren er nog tot aan het naaste Jubeljaar moesten verlopen. Doch zij moesten alleen de jaren van de inkomsten berekenen, vers 15, en dus de sabbatsjaren er van aftrekken. Het is gemakkelijk na te gaan, dat hoe naderbij het Jubeljaar was, hoe minder de waarde was van het land, naar de weinigheid van de jaren zult gij zijn koop verminderen.
Maar wij vinden het niet zo gemakkelijk practisch hieruit af te leiden, dat hoe dichter de wereld tot haar einde nadert, hoe minder waarde wij moeten hechten aan de dingen, die er in zijn, omdat de tijd kort is, en de gedaante van deze wereld voorbijgaat, laat hen, die kopen zijn als niet bezittende. Men zou toch weinig waarde hechten aan een huis, dat op het punt staat van in te vallen. Alle koop en verkoop moet geschieden naar deze regel: gij zult elkaar niet verdekken, geen voordeel trekken uit iemands onwetendheid of nooddruft, maar voor God vrezen. De vreze Gods heersende in het hart zou er ons van terughouden, om in woord of daad onze naaste onrecht te doen, want al is de mens het niet, God is toch de wreker over hen, die hun broeder vertreden of bedriegen, 1 Thessalonicenzen 4:6. Misschien verwijst Nehemia naar deze wet, Hoofdstuk 5:15, als hij ons zegt dat hij hen niet verdrukt heeft, over wie hij macht had, om van de vreze Gods wil.

III. Er wordt hun de verzekering gegeven dat zij door deze jaren van rust waar te nemen, niets zullen verliezen, maar wel winst er door zullen hebben. God belooft hun:
1. Dat zij veilig zullen zijn: gij zult zeker wonen in het land, vers 18. En wederom in vers 19, het woord betekent zowel uitwendige veiligheid als innerlijke rust en vertrouwen van de ziel, dat zij beveiligd zullen zijn tegen kwaad en tegen de vrees voor kwaad.

2. Dat zij rijk zullen zijn, gij zult eten tot verzadiging toe. Als wij zorgzaam zijn om onze plicht te doen, dan kunnen wij ons gerust op God verlaten voor ons welzijn.

3. Dat zij geen gebrek zullen hebben aan het brood huns bescheiden deels in het jaar, waarin zij zaaiden noch oogstten, vers 21. Ik zal Mijn zegen gebieden over u in het zesde jaar dat het de inkomst voor drie jaren zal voortbrengen.
a. Het was een blijvend wonder dat terwijl op andere tijden een jaar slechts vruchten voortbracht om voor het volgende jaar te dienen, de opbrengst van het zesde jaar voldoende was om te duren tot aan het negende jaar. Door de zegen Gods over hetgeen wij hebben, zal men met een weinig veel kunnen doen, zodat zelfs nooddruftigen met brood verzadigd worden, Psalm 132:15. Het was:
b. Een blijvende gedachtenis aan het manna dat op de zesde dag in dubbele hoeveelheid gegeven werd voor de zevende. En,
c. Het was bestemd tot bemoediging van al Gods volk in alle eeuwen, om in de weg van de plicht op Hem te bebouwen, en hun zorg op Hem te werpen. Wij verliezen niets door geloof en zelfverloochening in onze gehoorzaamheid.

Leviticus 25:23 - 38
I. Hier is een wet betreffende onroerende goederen van de Israëlieten in het land Kanaän en de overdracht er van.

1. Geen land mocht verkocht en voor altijd vervreemd worden van het geslacht, waaraan het bij de verdeling van het land ten deel was gevallen. En de reden, die er voor is gegeven is: want het land is Mijn, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt, vers 23.
a. Daar God een bijzonder eigendomsrecht heeft in dit land, wilde Hij door dit bevel hen hiervan bewust doen blijven. Godvruchtige mensen hebben zich met alles wat zij hebben aan God gegeven, en daarom zijn hun bezittingen in zeer bijzondere zin tot Zijn beschikking, en aan Zijn beschikking hebben zij zich te onderwerpen.
b. Daar zij vreemdelingen en bijwoners bij Hem zijn in dat land, en daar Hij Zijn tabernakel onder hen heeft, zou het vervreemden van hun deel van dat land in werkelijkheid zijn een zich afsnijden van gemeenschap met God, waarvan het een teken en symbool was. Hierom wilde Naboth zich liever aan de toorn van de koning blootstellen, dan van het erfdeel van zijn vaderen afstand te doen, I Kon. 21:3.

2. Dat, zo iemand door armoede gedwongen was zijn land te verkopen ten einde zijn gezin te onderhouden, hij het echter, zo hij er later toe instaat was, vóór het Jubeljaar mocht lossen, vers 24, 26, 27, en dan moest de prijs vastgesteld worden naar het getal van de jaren, die verlopen waren sedert hij het verkocht heeft en vóór het Jubeljaar.

3. Dat, zo de persoon zelf niet bij machte was het te lossen, zijn naaste bloedverwant dit mocht doen, vers 25. Zijn losser, die zijn nabestaande is, zal komen, en zal het verkochte van zijn broeders lossen. De nabestaande wordt "goeel", de verlosser, genoemd.
Numeri 5:8, Ruth 3:9 aan wie het recht behoorde om het land te lossen. En dit was een type van Christus, die onze natuur heeft aangenomen, ten einde onze nabestaande te zijn, been van ons been, en vlees van ons vlees, en daar Hij onze enige nabestaande is, die bij machte is het te doen, behoort Hem het recht van de verlossing. Wat alle andere bloedverwanten betreft, hun schoen moet uitgetrokken worden, Ruth 4:6,7 zij zijn onmachtig om te verlossen, maar Christus kan het, en Hij heeft het erfdeel gelost, dat wij door de zonde verbeurd en vervreemd hebben, en Hij heeft het opnieuw bevestigd aan allen, die door het geloof aan Hem verwant worden. Wij weten dat deze Verlosser leeft, Job 19 25. En sommigen achten dat deze plicht van de nabestaande de broederlijke liefde betekent, die er onder Christenen behoort te wezen, en hen er toe neigt om hen, die gevallen zijn, op te richten en hen met de geest van de zachtmoedigheid terecht te brengen.

4. Dat het land, zo het niet vóór het Jubeljaar gelost was, dan als vanzelf zou wederkeren tot hem, die het verkocht of verpand had, vers 28, in het Jubeljaar zal het uitgaan. Dit was een beeld van de vrije genade Gods jegens ons in Christus, door welke - en niet door enigerlei verdienste van onszelf - wij in de gunst Gods zijn hersteld, en recht verkrijgen op het paradijs, waarvan onze eerste ouders, en wij in hen, wegens ongehoorzaamheid verdreven zijn.

5. Een verschil gesteld tussen huizen in ommuurde steden en landerijen of huizen in dorpen. Huizen in ommuurde steden waren, meer dan land, de vrucht van hun eigen vlijt, daar land meer onmiddellijk de gave was van Gods goedheid, en daarom kon iemand, die een huis in een stad verkocht, het wel binnen een jaar na de verkoop lossen, maar anders verbleef het voor altijd aan de koper, en zou niet tot de vorige eigenaar wederkeren, neen, zelfs niet in het Jubeljaar, vers 29, 30. Deze bepaling was gemaakt om vreemdelingen en proselieten er toe aan te moedigen zich onder hen te vestigen. Hoewel deze voor zich en hun erfgenamen geen

land in Kanaän konden kopen, mochten zij wel huizen kopen in ommuurde steden, hetgeen het gerieflijkst was voor hen, die verondersteld werden kooplieden te zijn. Maar over landhuizen kon niet anders beschikt worden dan over land.

6. Er is een clausule gemaakt, bij wijze van uitzondering, op deze regelen ten gunste van de Levieten.
a. Woonhuizen in de steden van de Levieten konden te allen tijde gelost worden, en, zo zij niet gelost werden, zullen zij toch in het Jubeljaar uitgaan, dat zij weer in het bezit van de vorige eigenaar komen, vers 32, 33, omdat de Levieten geen andere bezittingen hadden dan steden met haar voorsteden, en God wilde tonen, dat de Levieten Zijn bijzondere zorg waren, en het in het belang was van het publiek, dat zij niet verarmden en niet uit hun erfdeel gestoten werden.
b. De velden rondom hun steden mochten nooit verkocht worden, Numeri 35:4, 5, want die waren niet het eigendom van de Levieten, maar van de stad van de Levieten, als corporatie, en dus konden zij niet vervreemd worden zonder onrecht aan hun stam, indien dus zodanig veld verkocht was, dan was de koop van nul en gener waarde, vers 34. Zelfs de Egyptenaren droegen zorg om het land van de priesters te behouden Genesis 47:22. En er is geen mindere reden voor, om het onderhoud van de bedienaars van het Evangelie onder de bijzondere bescherming van Christelijke regeringen te stellen.

II. Een wet voor de ondersteuning van de armen, en de meedogende behandeling van arme schuldenaars, en deze zijn van meer algemene en blijvende verplichting dan de vorige.

1. De armen moeten ondersteund worden vers 35. Hier wordt:
a. Armoede verondersteld bij onze broeder. Als uw broeder zal verarmd zijn, niet alleen uw broeder als lid van uw volk, dus een Jood, maar uw broeder van nature, als mens, want er volgt op, zelfs een vreemdeling en bijwoner. Alle mensen moeten beschouwd en behandeld worden als broeders, want "allen hebben wij één Vader," Maleachi 2:10. Hoewel hij arm is, is hij toch uw broeder, en moet hij als broeder erkend en bemind worden. Armoede doet deze verwantschap niet teniet. Hoewel hij een zoon van Abraham is, kan hij toch verarmen en zijn hand wankelen, dat is: hij kan tot verval komen. Armoede en verval zijn zware beproevingen en komen zeer dikwijls voor; de armen hebt gij altijd met u.
b. De plicht, ons opgelegd: gij zult hem vasthouden, dat is: gij zult hem ondersteunen. Door medegevoel, medelijden te hebben met de armen, door dienstbetoon, door iets voor hen te doen, en door ondersteuning, hun gevende, naar hun behoefte en naar uw vermogen.

2. Arme schuldenaren moeten niet verdrukt worden. Indien uw broeder verarmd is, en het nodig heeft tot onderhoud van zijn gezin geld van u te lenen, dan zult gij geen woeker of overwinst van hem nemen, noch voor geld, noch voor spijs vers 36, 37. En in zoverre is die wet nog bindend, maar kan nooit geacht worden bindend te zijn, waar geld geleend wordt voor de aankoop van land, voor de handel of om er op een andere wijze winst mee te doen want in die gevallen is het billijk, dat hij die in leen geeft, deelt in de winst met hem, die in leen neemt. Hier is de wet duidelijk bedoeld ter ondersteuning van de armen, aan wie iets te lenen soms groter weldaad is, dan hun iets te geven. Let op de argumenten, hier gebruikt, tegen afpersing.
a. God beschermt de armen, "gij zult vrezen voor uw God, die u rekenschap zal afeisen van al het nadeel, toegebracht aan de armen, het onrecht, dat hun aangedaan is, gij vreest hen niet, zo vrees dan Hem."

b. Ondersteun de armen opdat zij bij u leven, en u op de een of andere wijze van dienst zijn. De rijken kunnen de handen van de armen evenmin missen, als de armen de beurzen van de rijken kunnen missen.
c. Hetzelfde argument wordt gebruikt om kracht bij de zetten aan dit gebod, dat als inleiding werd gebruikt voor al de tien geboden, vers 38. Ik ben de Heere uw God, die u uit Egypteland gevoerd heb. Het betaamt u, aan wie barmhartigheid geschied is, barmhartigheid te betonen. Als God voor ons genadig is geweest, dan moeten wij niet straf en hard zijn voor onze broederen.

Leviticus 25:39 - 55
Wij hebben hier de wetten betreffende dienstbaarheid, bestemd om de eer op te houden van de Joodse natie als een vrij volk, door Goddelijke macht bevrijd uit het diensthuis tot de heerlijke vrijheid van Gods kinderen, Zijn eerstgeborenen. De wet nu is: I. Dat een geboren Israëliet nooit levenslang tot slaaf gemaakt mocht worden. Als hij verkocht was voor schuld, of om een misdaad door het gericht, dan mocht hij slechte zes jaren dienen, en in het zevende vrij uitgaan, dit was bepaald in Exodus 21:2. Maar als hij, door uiterste armoede gedreven, zichzelf verkocht, daar hij niets meer heeft om van te leven, en zo het iemand van zijn eigen volk was, aan wie hij zich verkocht, dan is voor zo'n geval hier voorzien:
1. Dat hij niet mocht dienen als slaaf, vers 39, noch verkocht worden gelijk men een slaaf verkoopt, vers 42, dat is: "Het moet niet zo beschouwd worden, dat zijn meester, die hem gekocht heeft, een even volstrekt eigendomsrecht op hem heeft, als op iemand, die in de oorlog tot gevangene werd gemaakt, die hij naar willekeur kon gebruiken, verkopen, of legateren, zoals hij met zijn vee zou doen, neen hij zal u dienen als een dagloner, van wie zijn meester wel het gebruik heeft, maar over wie hij geen despotische macht heeft." En de reden is: Zij zijn Mijn dienstknechten, vers 42. God maakt Zijn dienstknechten niet tot slaven en daarom moeten hun broederen het ook niet doen. God had hen verlost uit Egypte, en daarom moeten zij nooit te koop worden aangeboden als slaven. Dit wordt door de apostel geestelijk toegepast, 1 Corinthiërs 7:23. "Gij zijt duur gekocht, wordt geen dienstknechten van mensen" dat is: "van de lusten van de mensen, neen, en ook niet van uw eigen lusten, want, "dienstknechten Gods geworden zijnde," moet "de zonde niet heersen in ons sterflijk lichaam," Romeinen 6:12 - 22.

2. Dat er, terwijl hij diende, geen heerschappij over hem gevoerd moest worden met wreedheid, zoals over de Israëlieten in Egypte vers 43. Beide zijn werk en de behandeling die hem wordt aangedaan, moeten wezen zoals het voor een zoon Abrahams voegt. Er wordt ook nu van meesters geëist, dat zij "hun dienstknechten recht en gelijk moeten doen," Colossenzen 4:1. Zij mogen gebruikt, maar niet misbruikt worden. Die heren, welke altijd dreigen, altijd een gebiedende toon voeren, bitse verwijtingen doen aan hun dienstknechten, hen schelden met strengheid over hen heersen, onredelijk zijn in het werk dat zij van hen eisen, vergeten dat hun Heere in de hemel is, en wat zullen zij doen als Hij opstaat? Zoals Job met zichzelf redeneert, Job 31:13, 14.

3. Dat hij in het Jubeljaar vrij zal uitgaan, hij en zijn kinderen, en tot zijn geslacht zal wederkeren, vers 41. Dit was een type van onze verlossing uit de dienst van de zonde en van de satan door de genade Gods in Christus wiens "waarheid ons vrijmaakt," Johannes 8:32. De Joodse schrijvers zeggen, dat gedurende tien dagen voordat de bazuin van het Jubeljaar geblazen werd, de dienstknechten, die er hun vrijheid door verkregen, hun grote vreugde te kennen gaven door feestvieren, en kransen te dragen op hun hoofd, daarom het een blij geklank of gejuich wordt genoemd, Psalm 89:16. Evenzo hebben wij ons te verblijden in de vrijheid, welke wij genieten in en door Christus.

II. Dat zij slaven mochten kopen van de heidense volken, die rondom hen woonden, of van de vreemdelingen, die in hun midden woonden (behalve van de zeven volken, die uitgeroeid moesten worden). Over deze mochten zij heerschappij voeren, hen als erfgoed nalaten aan hun familie, want het Jubeljaar deed deze niet vrij uitgaan, vers 44 - 46. Zo worden in onze Engelse plantages alleen negers als slaven geduld, in hoeverre tot eer van het Christendom waag ik niet te zeggen. Nu was:
1. Dit gezag, hetwelk zij hadden over de slaven, die zij van de naburige volken kochten, ingevolge de zegen van Jakob, Genesis 27:29 :"Volken zullen u dienen." 2. Het was een type van de toebrenging van de heidenen tot de dienst van Christus en Zijn kerk. "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot uw erfdeel," Psalm 2:8. En in Jesaja 61:5 luidt de belofte: "Uitlanders zullen staan en uw kudden weiden, en vreemden zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn, " zie Openbaring 2:26, 27. "De oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond," Psalm 40:15.

3. Het geeft te kennen, dat niemand het nut en voordeel van het Evangeliejubileum zal genieten, dan diegenen, die waarlijk Israëlieten zijn, kinderen Abrahams door het geloof, maar zij, die heidens blijven, blijven slaven. Zie hoe dit op de ongelovige Joden zelf slaat, Galaten 4:25, waar gezegd wordt van Jeruzalem, toen zij Christus had verworpen, dat zij dienstbaar is met haar kinderen. Laat mij hier nog slechts bijvoegen, dat, hoewel hun niet verboden is met strengheid of wreedheid over hun slaven te heersen, de Joodse wetgeleerden echter zeggen: "Het is de eigenschap van de barmhartigheid en de weg van de wijsheid dat de mens medelijdend zal zijn, en zijn juk op geen van zijn dienstknechten zwaar zal maken."

III. Dat zo'n Israëliet zich verkocht aan een rijke proseliet, die in hun midden woonde er zorg gedragen moest worden, dat hij dezelfde voorrechten zal genieten, als die hij zou hebben indien hij zich aan een Israëliet had verkocht, en in sommige opzichten zelfs nog grotere.
1. Dat hij bijvoorbeeld dezelfde voorrechten zou hebben van niet als slaaf te dienen, maar als een dagloner, en dat er geen heerschappij over hem zal gevoerd worden met wreedheid, vers 53, voor uw ogen, hetgeen te kennen geeft, dat de Joodse magistraten zeer bijzonder het oog op hem moesten hebben, en, zo hij mishandeld werd, er kennis van moesten nemen, zijn grieven moesten herstellen al zou ook de verongelijkte dienstknecht zelf geen klacht indienen. Ook moest hij in het Jubeljaar vrij uitgaan, vers 54. Hoewel de zonen van vreemdelingen hen in eeuwigheid mochten dienen, mochten de zonen Israëls geen vreemdelingen in eeuwigheid dienen. Evenwel deze dienstknecht, die zich door zijn eigen daad tot een slaaf had gemaakt, moest niet uitgaan in het zevende jaar van de vrijlating, maar alleen in het Jubeljaar.
2. Dat hij daarenboven nog dit voorrecht zou hebben, dat hij voor het Jubeljaar gelost mocht worden, vers 48, 49. Hij, die zich aan een Israëliet had verkocht, mocht, als hij er ooit toe instaat was, zichzelf lossen, maar zijn bloedverwanten hadden het recht daartoe niet. "Maar als iemand zich aan een vreemdeling had verkocht," zeggen de Joden, "dan werden zijn bloedverwanten aangespoord om hem te lossen, en zo zij het niet deden, dan paste het dat hij op kosten van het algemeen gelost werd", hetgeen wij bevinden geschied te zijn in Nehemia 5:8. De prijs van zijn rantsoen moest berekend worden naar het uitzicht op het Jubeljaar, vers 50 - 52, zoals voor de lossing van land, vers 15, 16.
De geleerde **bisschop Patrick** haalt één van de Joodse rabbijnen aan voor een Evangelische verklaring van deze bepaling, vers 48, één van zijn broeders zal hem lossen. "Deze losser", zegt de rabbi, "is de Messias, de Zoon van David." *Zij verwachtten dat deze Messias hun verlosser zou zijn uit hun gevangenschap, en hen wederom zou herstellen in hun land.* Maar wij heten Hem welkom als de Verlosser, die tot Sion zal komen, en de goddeloosheden zal afwenden van Jakob, want Hij zal Zijn volk zaligmaken van hun zonden. En in dit denkbeeld zijn er geweest, die de verlossing in Jeruzalem verwachtten.

HOOFDSTUK 26

1 Gij zult ulieden geen afgoden maken; noch gesneden beeld, noch opgericht beeld zult gij u stellen, noch gebeelden steen in uw land zetten, om u daarvoor te buigen; want Ik ben de HEERE, uw God! 2 Mijn sabbatten zult gij houden, en Mijn heiligdom zult gij vrezen; Ik ben de HEERE! 3 Indien gij in Mijn inzettingen wandelen, en Mijn geboden houden, en die doen zult; 4 Zo zal Ik uw regens geven op hun tijd; en het land zal zijn inkomst geven, en het geboomte des velds zal zijn vrucht geven; 5 En de dorstijd zal u reiken tot de wijnoogst, en de wijnoogst zal reiken tot de zaaitijd; en gij zult uw brood eten tot verzadiging toe, en gij zult zeker in uw land wonen. 6 Ook zal Ik vrede geven in het land, dat gij zult te slapen liggen, en niemand zij, die verschrikke; en Ik zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, en het zwaard zal door uw land niet doorgaan. 7 En gij zult uw vijanden vervolgen; en zij zullen voor uw aangezicht door het zwaard vallen. 8 Vijf uit u zullen honderd vervolgen, en honderd uit u zullen tien duizend vervolgen; en uw vijanden zullen voor uw aangezicht door het zwaard vallen. 9 En Ik zal Mij tot u wenden, en zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen; en Mijn verbond zal Ik met u bevestigen. 10 En gij zult het oude, dat verouderd is, eten; en het oude zult gij vanwege het nieuwe uitbrengen. 11 En Ik zal Mijn tabernakel in het midden van u zetten; en Mijn ziel zal van u niet walgen. 12 En Ik zal in het midden van u wandelen, en zal u tot een God zijn, en gij zult Mij tot een volk zijn. 13 Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit het land der Egyptenaren uitgevoerd heb, opdat gij hun slaven niet zoudt zijn; en Ik heb de disselbomen van uw juk verbroken, en heb u doen rechtop staan. 14 Maar indien gij Mij niet zult horen, en al deze geboden niet zult doen; 15 En zo gij Mijn inzettingen zult smadelijk verwerpen, en zo uw ziel van Mijn rechten zal walgen, dat gij niet doet al Mijn geboden, om Mijn verbond te vernietigen; 16 Dit zal Ik u ook doen, dat Ik over u stellen zal verschrikking, tering en koorts, die de ogen verteren en de ziel pijnigen; gij zult ook uw zaad te vergeefs zaaien, en uw vijanden zullen dat opeten. 17 Daartoe zal Ik Mijn aangezicht tegen ulieden zetten, dat gij geslagen zult worden voor het aangezicht uwer vijanden; en uw haters zullen over u heerschappij hebben, en gij zult vlieden, als u iemand vervolgt. 18 En zo gij Mij tot deze dingen toe nog niet horen zult, Ik zal nog daar toedoen, om u zevenvoudig over uw zonden te tuchtigen. 19 Want Ik zal de hovaardigheid uwer kracht verbreken, en zal uw hemel als ijzer maken, en uw aarde als koper. 20 En uw macht zal ijdellijk verdaan worden; en uw land zal zijn inkomsten niet geven, en het geboomte des lands zal zijn vrucht niet geven. 21 En zo gij met Mij in tegenheid wandelen zult, en Mij niet zult willen horen, zo zal Ik over u, naar uw zonden, zevenvoudig slagen toedoen. 22 Want Ik zal onder u zenden het gedierte des velds, hetwelk u beroven, en uw vee uitroeien, en u verminderen zal; en uw wegen zullen woest worden.

23 Indien gij nog door deze dingen Mij niet getuchtigd zult zijn, maar met Mij in tegenheid wandelen; 24 Zo zal Ik ook met u in tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zevenvoudig over uw zonden slaan. 25 Want Ik zal een zwaard over u brengen, dat de wraak des verbonds wreken zal, zodat gij in uw steden vergaderd zult worden; dan zal Ik de pest in het midden van u zenden, en gij zult in de hand des vijands overgegeven worden. 26 Als Ik u de staf des broods zal gebroken hebben, dan zullen tien vrouwen uw brood in een oven bakken, en zullen uw brood bij het gewicht wedergeven; en gij zult eten, maar niet verzadigd worden. 27 Als gij ook hierom Mij niet horen zult, maar met Mij wandelen zult in tegenheid; 28 Zo zal Ik ook met u in heetgrimmige tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zevenvoudig over uw zonden tuchtigen. 29 Want gij zult het vlees uwer zonen eten, en het vlees uwer dochteren zult gij eten. 30 En Ik zal uw hoogten verderven, en uw zonnebeelden uitroeien, en zal uw dode lichamen op de dode lichamen uwer drekgoden werpen; en Mijn ziel zal aan u walgen. 31 En Ik zal uw steden een woestijn maken, en uw heiligdommen verwoesten; en Ik zal uw liefelijken reuk niet rieken. 32 Ja, Ik zal dat land verwoesten; dat uw vijanden, die daarin zullen wonen, zich daarover ontzetten zullen.

33 Daartoe zal Ik u onder de heidenen verstrooien; en een zwaard achter u uittrekken; en uw land zal woest, en uw steden zullen een woestijn zijn. 34 Dan zal het land aan zijn sabbatten een welgevallen hebben, al de dagen der verwoesting, en gij zult in het land uwer vijanden zijn; dan zal het land rusten, en aan zijn sabbatten een welgevallen hebben. 35 Al de dagen der verwoesting zal het rusten, overmits het niet rustte in uw sabbatten, als gij daarin woondet. 36 En aangaande de overgeblevenen onder u, Ik zal in hun hart een wekigheid in de landen hunner vijanden laten komen; zodat het geruis van een gedreven blad hen jagen zal, en zij zullen vlieden, gelijk men vliedt voor een zwaard, en zullen vallen, waar niemand is, die jaagt. 37 En zij zullen de een op de ander als voor het zwaard vallen, waar

niemand is, die jaagt; en gij zult voor het aangezicht uwer vijanden niet kunnen bestaan. 38 Maar gij zult omkomen onder de heidenen, en het land uwer vijanden zal u verteren. 39 En de overgeblevenen onder u zullen om hun ongerechtigheid in de landen uwer vijanden uitteren; ja, ook om de ongerechtigheden hunner vaderen zullen zij met hen uitteren.
40 Dan zullen zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid hunner vaderen met hun overtredingen, waarmede zij tegen Mij overtreden hebben, en ook dat zij met Mij in tegenheid gewandeld hebben. 41 Dat Ik ook met hen in tegenheid gewandeld, en hen in het land hunner vijanden gebracht zal hebben. Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben; 42 Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond met Jakob, en ook aan Mijn verbond met Izak, en ook aan Mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken, en aan het land zal Ik gedenken; 43 Als het land om hunnentwil zal verlaten zijn geweest, en aan zijn sabbatten een welgevallen gehad hebben, wanneer het om hunnentwil verwoest was, en zij aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen zullen gehad hebben; daarom, en omdat zij Mijn rechten hadden verworpen, en hun ziel van Mijn inzettingen gewalgd had. 44 En hierenboven is dit ook; als zij in het land hunner vijanden zullen zijn, zal Ik hen niet verwerpen, noch van hen walgen, om een einde van hen te maken, vernietigende Mijn verbond met hen; want Ik ben de HEERE, hun God! 45 Maar Ik zal hun ten beste gedenken aan het verbond der voorouderen, die Ik uit Egypteland voor de ogen der heidenen uitgevoerd heb, opdat Ik hun tot een God ware; Ik ben de HEERE! 46 Dit zijn die inzettingen, en die rechten, en die wetten, welke de HEERE gegeven heeft, tussen Zich en tussen de kinderen Israëls, op de berg Sinaï, door de hand van Mozes.

Dit hoofdstuk bevat een plechtig besluit van de hoofdinhoud van de Levietische wet. De geboden welke volgen in dit en in het volgende boek, hebben of betrekking op sommige bijzondere zaken, of zijn herhalingen en verklaringen van de voorafgaande inzettingen. Dit hoofdstuk nu bevat een aandringen van al deze wetten door beloften van beloning in geval van gehoorzaamheid en bedreigingen van straf voor ongehoorzaamheid, de eersten om hoop, de laatsten om vrees op te wekken, die als de twee handvatsels zijn van de ziel, waarmee zij aangegrepen wordt.
Hier is:

I. Een herhaling van twee of drie van de voornaamste geboden, vers 1, 2.
II. Een uitlokkende belofte van alle goede dingen, zo zij slechts Gods geboden hielden, vers 3 - 13.
III. Een verschrikkelijke bedreiging van oordelen, die over hen gebracht zullen worden als zij ongehoorzaam en weerspannig zijn, vers 14 - 39.
IV. Een genaderijke belofte van barmhartigheid jegens hen, die berouw hebben en zich bekeren vers 40 en verv. Deuteronomium 28 is een parallel van dit hoofdstuk.

Leviticus 26:1 - 13
I. Hier is het inprenten van die geboden van de wet, die van het allergrootste belang waren, en waaraan hun gehoorzaamheid het meest beproefd zal worden, vers 1, 2. Zij zijn een uittreksel van het tweede en het vierde gebod, die gelijk zij van al de tien geboden het uitvoerigst zijn, ook die zijn, waarop in andere delen van de wet het meest wordt aangedrongen. Gelijk een Heere, die aan zijn dienstknecht vele zaken heeft opgedragen, besluit met de herhaling van die dingen, welke van het grootste gewicht zijn, maar het meest in gevaar om door de dienstknecht veronachtzaamd te worden, hem gebiedende, om wat hij ook doen mocht deze toch vooral niet te vergeten, zo besluit God hier door Mozes, na vele geboden, met een bijzonderen last om deze twee grote geboden te houden.

1. "Aanbidt toch, nooit beelden en maakt toch nooit beelden of schilderijen voor Godsdienstig gebruik," vers 1. Geen zonde was Godtergender dan deze, en toch was er geen waartoe zij meer neiging hadden, en die later bleek van verderflijker gevolgen voor hen te zijn. Bij de

kennis van Gods wezen, eenheid en algemenen invloed, is het ons ook nodig te weten dat Hij een oneindige Geest is, Hem daarom voor te stellen door een beeld in het maken er van Hem of Zijn tegenwoordigheid te beperken tot een beeld door het te wijden, en Hem te aanbidden in een beeld door er zich voor te buigen, dat is, evenzeer als wat het ook zij, Zijn waarheid te veranderen in een leugen, en Zijn heerlijkheid in schande.

2. "Blijft grote eerbied behouden voor sabbatten en Godsdienstige bijeenkomsten," vers 2. Gelijk niets meer strekt om de Godsdienst te verderven dan het gebruik van beelden bij de eredienst, zo is er niets dat meer bijdraagt om de Godsdienst in stand te houden dan het houden van de sabbat en het heiligdom te vrezen, dat is: te eerbiedigen. Hierin bestaat in grote mate het werktuigelijke of uitwendige van de Godsdienst, waardoor het innerlijke, het wezenlijke er van in stand wordt gehouden. Daarom zien wij in de profeten, dat er, na de zonde van afgoderij, geen zonde is waarvoor de Joden zo dikwijls bestraft, en met oordelen bedreigd worden, als de zonde van de sabbat te ontheiligen.

II. Zij worden ten sterkste aangemoedigd om in voortdurende gehoorzaamheid te leven aan al de geboden Gods, daar hun zeer ruim en zeer krachtig de verzekering wordt gegeven, dat zij, zo zij dit deden een gelukkig volk zullen zijn, en gezegend zullen worden met alle goed, dat zij slechts kunnen begeren. Menselijke regeringen zetten kracht bij aan hun wetten, door strafbepalingen voor de overtreding er van, maar God wil ook gekend zijn als een beloner van hen, die Hem zoeken en dienen. Beschouwen wij deze grote en dierbare beloften, die, hoewel zij voornamelijk betrekking hebben op het tegenwoordige leven, en de openbare nationale belangen van dat volk, toch typen waren van de geestelijke zegeningen, welke door het verbond van de genade verzekerd zijn aan alle gelovigen door Christus.

1. Overvloed van de vruchten van de aarde. God zal hun regen geven op hun tijd, niet te veel en niet te weinig, maar zoveel als nodig is voor hun land, dat bevochtigd wordt door de regen van de hemel, Deuteronomium 11:10,11, zodat het zijn opbrengst zal geven, vers 4. De afhankelijkheid van de vruchtbaarheid van de aarde beneden van de invloeden van de hemel boven, is ons een duidelijke wenk, dat alle goede en volmaakte gave verwacht moet worden van boven van de Vader van de lichten. Er is beloofd dat de aarde haar vruchten in zulken grote overvloed zal voortbrengen dat zij voortdurend werk zullen hebben, altijd bezig zullen zijn beide om de korenoogst en de wijnoogst binnen te halen, vers 5. Vóór zij hun koren hadden gemaaid en gedorst, zal de wijnoogst gereed zijn, en eer zij hun wijnoogst voleindigd hadden, zou het hoog tijd wezen om te gaan zaaien. Langdurige oogsttijden zijn bij ons dikwijls het gevolg van ongunstig weer, maar bij hen zouden zij het gevolg wezen van grote vruchtbaarheid, en dus van overvloedige voortbrengselen. Dit is een beeld van de overvloed van genade, die uitgestort zou worden in Evangelietijden, wanneer "de ploeger de maaier genaken zal," Amos 9:13, en een grote oogst van zielen voor Christus ingezameld zal worden. De overvloed zal zo groot wezen, dat zij het oude zullen uitbrengen, om het aan de armen te geven, vanwege het nieuwe, teneinde er plaats voor te maken in hun schuren, die zij niet zoals de rijke dwaas, Lukas 12:18, wilden afbreken om grotere te bouwen, want God gaf hun deze overvloed om gebruikt, niet om van jaar tot jaar opgegaard te worden. "Wie koren inhoudt, die vloekt het volk," Spreuken 11:26. Het tiende vers hier wordt verklaard door de belofte in Maleachi 3:10 :"Ik zal u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen." En wat deze zegen van overvloed kroont, is wat in vers 5 gezegd is: gij zult uw brood eten tot verzadiging toe, hetgeen te kennen geeft dat zij niet slechts overvloed zullen hebben, maar er genot en voldoening in zullen vinden. Zij zullen genoeg hebben en het weten. Aldus "zullen de zachtmoediger eten en verzadigd worden," Psalm 22:27.

2. Vrede onder de bescherming Gods, vers 5 gij zult zeker in uw land wonen, veilig in werkelijke zin, en veilig in uw eigen gevoel, uw schatting, in de kracht en de belofte Gods zult gij neerliggen en rusten, en niet alleen zal niemand u leed doen, maar er zal zelfs niemand zijn, die u verschrikt, vers 6. Zie ook Psalm 4:9. Zij zullen niet gekweld worden door wilde dieren, God zal die in het land doen ophouden, of zij zullen, zoals beloofd is in Job 5:23 " met hen bevredigd zijn." Zij zullen ook niet door krijgsgeruchten worden verschrikt: "het zwaard zal door uw land niet doorgaan." Deze heilige veiligheid is beloofd aan al de gelovigen, Psalm 91 en verv. Zij moeten wel veilig wonen, "die in God wonen." 3. Overwinning en voorspoed in hun buitenlandse oorlogen, terwijl zij binnenslands vrede en rust genieten, ver 7, 8. Hun wordt ook verzekerd, dat de hand Gods zo blijkbaar in hun veroveringen gezien zal worden, dat geen ongelijkheid van getal tot hun nadele zal wezen. Vijf uit u zullen de moed hebben om honderd aan te vallen, en de kracht om hen te vervolgen, zoals Jonathan gedaan heeft, 1 Samuel 14:12, de waarheid ervarende van zijn eigen zinspreuk, vers 6. Bij de Heere is geen verhindering om te verlossen door velen of door weinigen.

4. De toeneming van hun volk. Ik zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen, vers 9. Aldus moet de belofte aan Abraham gedaan, vervuld worden, dat zijn zaad zal wezen als het stof van de aarde, en veel talrijker nog zouden zij geweest zijn, indien zij zelf zich niet door hun zonden hadden verminderd. Aan de Evangeliekerk is beloofd, dat zij vruchtbaar zal zijn, Johannes 15:16.

5. De gunst van God, die de bron is van alle goed. Ik zal Mij tot u wenden, vers 9. Indien ons geloofsoog op God is gericht, dan zal het oog van Zijn gunst op ons gericht zijn. Er ligt meer opgesloten in die belofte, dan uitgedrukt is: Mijn ziel zal van u niet walgen, vers 11, zoals er meer opgesloten dan uitgedrukt is in de bedreiging: "Mijn ziel heeft in hem geen behagen," Hebreeën 10:38. Hoewel er datgene in hen was, dat hen met recht van Hem had kunnen vervreemden, zal toch, indien zij trouw Zijn inzettingen waarnemen, Zijn ziel niet van hen walgen.

6. Tekenen van Zijn tegenwoordigheid in en door Zijn inzettingen: Ik zal Mijn tabernakel in het midden van u zetten, vers 11. Het was hun eer en hun voordeel, dat Gods tabernakel onder hen was opgericht, maar hier geeft Hij hun kennis, dat de voortduring en vestiging er van afhingen van hun goed gedrag. De tabernakel, die nu opgericht was, zal gevestigd blijven indien zij gehoorzaam wilden zijn, maar anders niet. Het middel om Gods inzettingen onder ons gevestigd te hebben, als een nagel in een vaste plaats, is er trouw aan vast te houden. Er wordt bijgevoegd in vers 12, "Ik zal in het midden van u wandelen, met vermaak en voldoening, zoals iemand in zijn hof wandelt, Ik zal gemeenschap met u onderhouden, zoals een man, die met zijn vriend wandelt." Hierop schijnt gezinspeeld te worden in Openbaring 2:waar van Christus gezegd wordt, dat Hij "in het midden van de gouden kandelaren wandelt."

7. De genade van het verbond als de bron en grondslag, de lieflijkheid en vastheid van al deze zegeningen: Mijn verbond zal Ik met u bevestigen, vers 9. Laat hen hun deel van het verbond nakomen, dan zal God niet in gebreke blijven Zijn deel er van na te komen. Alle verbondszegeningen zijn saamgevat in de verbondsbetrekking, vers 12, Ik zal u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn, en zij zijn allen gegrond op hun verlossing, vers 13, Ik ben uw God, want Ik heb u uit van de Egyptenaren land uitgevoerd. Hen verkregen hebbende, zal Hij hen als de Zijnen erkennen, en hen nooit verwerpen, voor zij Hem zouden verwerpen. Hij heeft de disselbomen van hun juk verbroken en hen rechtop doen gaan, dat is: hun bevrijding uit Egypte bracht hen in een toestand beide van gemak en van eer, opdat zij, verlost

zijnde uit de handen van hun vijanden, God zouden dienen zonder vrees, een ieder van hen wandelende in zijn oprechtheid. Toen Israël Christus verwierp, en daarom door Hem verworpen werd, werd van hen gezegd, dat hun rug altijd verkromd is onder de last van hun schuld, die zwaarder was dan de last hunner slavernij in Egypte, Romeinen 11:10.

Leviticus 26:14 - 39
Nadat God hun de zegen had voorgesteld (het leven en het goede, dat hen tot een gelukkig volk zou maken, indien zij wilden gehoorzamen) stelt Hij hun nu de vloek voor, de dood en het kwade, dat hen rampzalig zal maken, als zij ongehoorzaam zijn. Laat hen niet denken zo vast en diep ingeworteld te zijn, dat Gods macht hen niet zou kunnen verderven of zo hoog in gunst bij Hem te staan, dat Zijn gerechtigheid hen niet zou willen verderven, indien zij van Hem afvallen en tegen Hem rebelleren, neen, Uit alle geslachten van de aardbodem heb Ik ulieden alleen gekend, daarom zal Ik alle uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken, Amos 3:2. Merk op:
I. Hoe hun zonde wordt beschreven, die al deze rampen over hen zal brengen. Geen zonden van onwetendheid en zwakheid - voor deze had God offeranden geboden, niet voor de zonden, waarvan zij zich bekeerden en die zij nalieten, maar de zonden, die met opgeheven hand werden bedreven, willens en wetens, in de verwatenheid van hun hart, en waarin zij hardnekkig bleven volharden. Twee dingen zullen dit verderf gewis over hen brengen.

1. Minachting voor Gods geboden, vers 14. "Indien gij Mij niet zult horen, sprekende tot u door de wet, en al deze geboden niet zult doen, dat is: indien gij niet zult begeren, en er naar zult streven ze te doen, en, indien gij, wanneer gij misdoet, geen gebruik maakt van het voorgeschreven middel tot herstel." Aldus wordt hun zonde ondersteld te beginnen met blote zorgeloosheid, onverschilligheid en nalatigheid. Die zonden zijn al erg genoeg, maar zij banen de weg voor nog erger, want het volk wordt voorgesteld, vers 15, als:
a. Gods inzettingen smadelijk te verwerpen, zowel de voorgeschreven plichten, als het gezag, dat ze voorschreef, met geringachting denkende aan de wet en de Wetgever. Diegenen spoeden zich heen naar hun verderf, die beginnen te denken dat de Godsdienst beneden hen is.
b. Een walgen van Zijn wetten, zij walgen er van tot in hun ziel. Zij, die de Godsdienst beginnen te verachten, zullen er langzamerhand toe komen om er van te walgen, en een min denken er van zal rijpen in een slecht denken er van, zij, die er zich van afkeren, zullen er zich tegen keren, hun hart zal er zich tegen verheffen
c. Vernietigende Zijn verbond. Hoewel iedere overtreding van het gebod geen vernietigen is van het verbond (wij waren verloren, zo het dit wèl was) zal toch, als de mensen tot zo'n graad van goddeloosheid zijn vervallen, dat zij het gebod verachten en verfoeien, de volgende stap wezen dat zij God verwerpen en in generlei betrekking tot Hem willen staan. Zij, die het gebod verwerpen, zullen ten slotte het verbond verzaken. Merk op: Het is Gods verbond, dat zij vernietigen, Hij heeft het gemaakt, maar zij verbreken het. Als een verbond gemaakt en gehouden wordt tussen God en de mens, dan moet God er al de eer van hebben, maar als het ooit vernietigd wordt, dan moet de mens er de schuld van dragen, hij heeft de breuk teweeggebracht.

2. Een minachting van Zijn bestraffing. Zelfs hun ongehoorzaamheid zou nog hun verderf niet geweest zijn, indien zij er zich niet in verhard hadden en onboetvaardig waren gebleven, in weerwil van de middelen, die God heeft aangewend om hen van hun boze weg terug te brengen. Hun minachting van Gods woord zou het verderf niet over hen gebracht hebben, indien zij er niet een minachting aan hadden toegevoegd van Zijn roede, die hen tot bekering zou hebben gebracht. Dit wordt op driëerlei wijze uitgedrukt.

a. Zo gij Mij tot deze dingen toe niet zult horen, vers 18, 21, 27. Indien gij geen gehoorzaamheid zult leren door hetgeen gij lijdt, maar als doof zult wezen voor het luid wraakgeroep van Gods oordelen, gelijk gij doof gebleven zijt voor de krachtige argumenten van Zijn woord en de stille vermaningen van uw eigen geweten, dan voorwaar zijt gij verstokt."
b. Zo gij met Mij in tegenheid wandelen zult, vers 21, 23, 27. Alle zondaars wandelen in tegenheid met God, met Zijn waarheden, Zijn wetten en raadsbesluiten, maar inzonderheid diegenen, die onverbeterlijk blijven onder Zijn oordelen. De bedoeling van de roede is hen te verootmoedigen, te vertederen, en tot bekering te brengen, maar in plaats hiervan wordt hun hart nog meer verhard en verbitterd tegen God, en in hun benauwdheid overtreden zij nog meer tegen Hem. Zie 2 Kronieken 28:22. Dat is in tegenheid te wandelen met God. De tekst kan ook gelezen worden: Indien gij lichtvaardig, roekeloos, zonder zorg of nadenken met Mij wandelt alsof gij geen acht sloeg, hetzij op wat gij doet, of het recht of onrecht is, of op hetgeen God doet met u, of Hij voor u of tegen u is, onbezonnen en in de blinde voortgaande."
c. Indien gij Mij door deze dingen nog niet getuchtigd zijt, er nog niet door verbeterd zijt. Gods bedoeling in Zijn straffen is verbeteren, door de mensen tot overtuiging te brengen van het kwaad van de zonde, en hen te nopen tot Hem de toevlucht te nemen om verlichting te verkrijgen, dit is de eerste en voornaamste bedoeling, maar zij, die door de oordelen Gods niet verbeterd willen worden, moeten verwachten er door ten verderve te worden gebracht. Diegenen hebben wel zeer veel te verantwoorden, die lang en dikwijls onder de kastijdende hand van God zijn geweest, en toch blijven voortgaan op hun zondige weg, ziek zijn en pijn lijden, en toch niet verbeterd worden, door tegenspoed verarmd zijn, en toch niet verbeterd, door breuk op breuk verbroken, en "nochtans niet tot de Heere bekeerd," Amos 4:6 en verv.

II. Hoe de ellende de rampzaligheid, beschreven wordt, die hun zonde over hen zou brengen, en wel onder twee hoofden.

1. God zelf zal tegen hen zijn, en dat is de wortel en oorzaak van al hun ellende.
a. Ik zal Mijn aangezicht tegen ulieden zetten, vers 17 dat is: "Ik zal Mijn aangezicht tegen u zetten om u te verderven." Deze trotse zondaars zal God weerstaan, en hen ter neer werpen die Zijn gezag tarten. Of wel, met het aangezicht wordt toorn bedoeld, "Ik zal Mij hoogst misnoegd op u tonen."
b. Ik zal ook met u in tegenheid wandelen, vers 24, 28, Bij de verkeerde bewijst Gij U een worstelaar. Als God in Zijn voorzienigheid de plannen dwarsboomt van een volk, die zij zo goed beraamd dachten, hun voornemens verijdelt, hun maatregelen op niets doet uitlopen, hun streven tegengaat en hun verwachtingen teleurstelt, dan wandelt Hij in tegenheid met hen. Er is niets te winnen door met God almachtig te twisten, want Hij zal of het hart, of de nek breken van hen, die tegen Hem strijden, hen of tot bekering, of ten verderve brengen. "Ik zal in tegenheid wandelen met u, alle verbondsgoedertierenheid zal vergeten zijn, en gij zult aan de gewone leidingen van Mijn voorzienigheid worden overgelaten. Zij, die God laten varen, verdienen, dat Hij hen laat varen.
c. Naarmate zij hardnekkig bleven, zouden de oordelen over hen nog toenemen. Indien de eerste merkbare tekenen van Gods misnoegen over hen hun doel niet bereiken om hen te verootmoedigen en te verbeteren, dan zal Ik daar nog toedoen, om u zevenvoudig over uw zonden te tuchtigen, vers 18, en wederom, in vers 21 :Ik zal over u, naar uw zonden, zevenvoudig slagen toedoen, en, vers 24, Ik zal u ook zevenvoudig slaan, en, vers 28, Ik zal u ook zevenvoudig over uw zonden tuchtigen. Indien de kleinere oordelen hun werk niet doen, zal God grotere zenden, want als Hij oordeelt, overwint Hij. Waar geen oprecht berouw het recht in zijn loop stuit, zal het oordeel volvoerd worden. Als zij, die hardnekkig en onverbeterlijk zijn, een storm doorstaan hebben, moeten zij een andere verwachten, die nog

heviger is, en hoe streng zij ook gestraft worden, moeten zij toch, totdat zij in de hel zijn, nog zeggen: "er komt nog erger", tenzij zij berouw hebben en zich bekeren. Indien "de smelter" tot nu toe "tevergeefs gesmolten heeft," Jeremia 6:29, dan zal de oven zevenmaal meer heet gemaakt worden, (een spreekwoordelijke uitdrukking gebruikt in Daniel 3:19) en telkens en nogmaals zevenmaal meer heet, en wie onder ons kan bij een verterend vuur wonen? God begint niet met de zwaarste oordelen, om te tonen dat Hij lankmoedig is, en geen lust heeft in de dood van de zondaren, maar zo zij zich niet bekeren, dan zal Hij tot het ergste overgaan, om te tonen dat Hij rechtvaardig is, en dat Hij zich niet laat bespotten of trotseren.
d. Hun ellende is voltooid in die bedreiging, vers 30, Mijne ziel zal van u walgen. Die mens is wel zo ongelukkig als hij wezen kan, die God verafschuwt, want Zijn toorn is rechtvaardig en van kracht. Zo zal, indien iemand zich onttrekt, zoals verondersteld wordt dat sommigen doen zullen, "Gods ziel in hem geen welbehagen hebben," Hebreeën 10:38, en Hij zal hem "uit Zijn mond spuwen," Openbaring 3:16. Er wordt van gesproken als iets vreemds, en dat toch maar al te waar "is: Heeft Uwe ziel een walging van Zion?" Jeremia 14:19 2. De gehele schepping zal tegen hen strijd voeren. Alle zware oordelen Gods zullen tegen hen uitgaan, want Hij heeft veel pijlen in Zijn pijlkoker. De bedreigingen zijn hier zeer nauwkeurig, want in werkelijkheid zijn zij profetieën geweest, en Hij, die al hun rebellie voorzien heeft, wist dat zij aldus zouden uitkomen, zie Deuteronomium 31:16, 29.

Deze lange lijst van bedreigingen toont, dat het kwaad de zondaren vervolgt.
A. Wij hebben hier: ***Tijdelijke oordelen*** bedreigd.
a. Ziekten van het lichaam, die epidemisch zullen heersen, vers 16. Ik zal over u stellen, als meesters om u met strengheid te regeren, verschrikking, tering en koorts. Het woord, dat wij vertalen door verschrikking betekent, naar sommigen denken, een bijzondere ziekte, waarschijnlijk (zegt de geleerde bisschop Patrick) vallende ziekte, die inderdaad een verschrikking is. Alle chronische ziekten zijn begrepen in tering, en alle acute ziekten in koorts. Deze verteren de ogen en veroorzaken smart, zowel aan hen, die er door bezocht worden als aan hun bloedverwanten en vrienden. Alle ziekten zijn Gods dienaressen en doen wat Hij haar gebiedt te doen, en dikwijls worden zij gebruikt als gesels, om er een weerstrevend volk mee te kastijden. In vers 25 worden zij er mee bedreigd, dat de pest hen zal bezoeken, als zij in hun steden vergaderd zijn uit vrees voor het zwaard. En hoe groter de bijeenvergadering van mensen is, hoe groter verwoesting de pest aanricht, en als zij onder de krijgslieden heerst, die een plaats moeten verdedigen, dan zijn de gevolgen uiterst noodlottig.

b. Hongersnood en schaarsheid van brood die hun op verschillende wijzen veroorzaakt zullen worden, zoals:
Ten eerste. Door plundering, vers 16. Gij zult uw zaad tevergeefs zaaien en uw vijanden zaken dat opeten, en het wegvoeren, zoals de Midianieten gedaan hebben, Richteren 6:5, 6.
Ten tweede. Door ongunstig weer, inzonderheid door het gebrek aan regen, vers 19, Ik zal uw hemel als ijzer maken, geen regen laten nederdruipen maar terugstralende hitte, en dan zal de aarde natuurlijk zo droog en hard zijn als koper en hun arbeid van ploegen en zaaien zal tevergeefs zijn, vers 20. Want de opbrengst van de aarde hangt af van Gods goede voorzienigheid meer dan van van de bekwaamheid van mensen in de landbouw. Dit zal het breken zijn van de staf des broods, vers 26, waarop het leven steunt, en waardoor het wordt onderhouden, en waarop zij wellicht meer gesteund hebben dan op Gods zegen. Er zal zo'n groten schaarsheid zijn van koren, dat, terwijl anders een gezin een oven vulde voor zijn eigen huishoudbrood, dan tien gezinnen tezamen slechts een oven er mee vullen, hetgeen hen, hun kinderen en hun dienstboden op rantsoen zal stellen, zodat zij zullen eten, maar niet verzadigd zullen worden. Hoe minder zij hadden, hoe knagender hun honger zal zijn. Ten derde. Door

de belegering van hun steden want hierdoor zullen zij tot zo'n uiterste nood gebracht worden, dat zij het vlees van hun zonen en het vlees van hun dochteren zullen eten, vers 29.

c. Oorlog en het overmogen van hun vijanden over hen, gij zult geslagen worden voor het aangezicht uwer vijanden, vers 17. De keur van uw mannen zal gedood worden in de strijd, "uw haters zullen over u heerschappij hebben," en terecht, daar gij niet hebt gewild dat de God, die u liefheeft, over u zou heersen, 2 Kronieken 12:8. Rampzalig is het volk welks vijanden zijn heersers zijn, heerschappij over hetzelve verkregen hebben, of, welks heersers zijn vijanden geworden zijn, en heimelijk zijn belangen zoeken te verderven. Aldus zou God de hovaardigheid van hun kracht verbreken, vers 19. God had hun macht gegeven over de volken, maar toen zij, in plaats van dankbaar te zijn voor die macht, om haar te gebruiken ten dienste van Gods koninkrijk, er hoogmoedig op werden en er de bedoeling van miskenden, was het rechtvaardig in God haar te verbreken. Aldus zou God een zwaard over hen brengen, dat de wrake des verbonds wreken zou, vers 25. God heeft een rechtvaardige twistzaak met hen, die Zijn verbond verbreken, want Hij zal zich niet laten bespotten door het verraad van trouwelozen, en op de een of andere wijze zal Hij die twist wreken op hen, die onstandvastig met Hem zijn of te kwader trouw met Hem handelen.

d. Wilde dieren: leeuwen, beren en wolven, die onder hen zullen toenemen, en alles zullen verscheuren wat hun in de weg komt, vers 22, zoals wij lezen van twee beren, die in een ogenblik twee en veertig kinderen verscheurden, 2 Koningen 2:24. Dit is een van de vier boze gerichten bedreigd in Ezechiel 14:21, hetwelk duidelijk naar dit hoofdstuk verwijst. De mens is geschapen om heerschappij te hebben over de dieren, en hoewel velen er van sterker zijn dan hij, zou toch geen van hen hem hebben kunnen schaden, ja meer: allen zouden hem gediend hebben, indien hij niet eerst Gods heerschappij over zich had verworpen, en daarom de zijne had verloren, en nu zijn de dieren in opstand tegen hem, die in opstand is tegen zijn Schepper, en als het de Heere van de heirscharen behaagt, dan zijn zij de uitvoerders van Zijn wraak en de dienaren van Zijn gerechtigheid.

e. Gevangenschap of verstrooiing, Ik zal u onder de heidenen verstrooien, vers 33, gij zult in het land van uw vijanden zijn, vers 34. Nooit was een volk meer tot één lichaam verenigd dan zij het waren, maar om hun zonde zal God hen verstrooien, zodat zij als verloren zullen zijn onder de heidenen van wie God hen zo genadiglijk had onderscheiden, maar met wie zij zich goddelooslijk hadden vermengd. Doch als zij nu verstrooid zijn, dan heeft de Goddelijke gerechtigheid toch nog niet met hen afgedaan, maar zal nog een zwaard achter hen uittrekken, dat hen zal vinden en vervolgen, waar zij ook zijn. Gods oordelen kunnen niet getrotseerd worden, en evenmin kan men ze ontvluchten, er aan ontkomen.

f. Het algehele verderf, de verwoesting van hun land, dat zó merkwaardig zal zijn, dat zelfs hun vijanden, die er toe hadden medegewerkt, verbaasd zullen zijn bij de beschouwing er van vers 32. Ten eerste. Hun steden zullen verwoest, verlaten, onbewoond zijn, al de gebouwen er van vernield, die aan de verwoesting door de oorlog waren ontkomen, zullen vanzelf tot verval komen. Ten tweede. Hun heiligdommen zullen verwoest worden, dat is hun synagogen, waarin zij elke sabbat voor de openbaren eredienst bijeenkwamen, zowel als hun tabernakel, tot welke zij driemaal in het jaar opgingen.

Ten derde. Het land zelf zal woest zijn, niet bebouwd worden, vers 34, 35. Dan zal het land een welgevallen hebben aan zijn sabbatten, omdat zij de sabbatsjaren, die God had verordineerd, niet nauwgezet hadden waargenomen. Zij bebouwden hun land, als God wilde dat het zou rusten, met recht werden zij er dus uit verdreven, en de uitdrukking geeft te

kennen, dat het land zelf er behagen en rust in had, toen het bevrijd was van zulke zondaars, waaronder het gezucht had, Romeinen 8:20 en verv. De gevangenschap in Babylon duurde zeventig jaren, en gedurende die tijd had het land aan zijn sabbatten een welgevallen, zoals, met verwijzing hiernaar, gezegd wordt in 2 Kronieken 36:21. g: De verwoesting of vernieling van hun afgoden, hoewel veeleer een zegen dan een oordeel, maar, een noodzakelijke daad van gerechtigheid zijnde wordt zij hier vermeld om aan te tonen wat de zonde zou wezen, die al deze ellende over hen bracht, vers 30. Ik zal uw hoogten verderven. Zij, die door Gods geboden niet van hun zonden gescheiden willen worden, zullen er door Zijn oordelen van worden gescheiden, daar zij hun hoogten niet wilden verderven, zal God het doen. En om hen te smaden wegens de onredelijke liefde, die zij voor hun afgoden hadden getoond, wordt hun voorzegd, dat hun dode lichamen op de dode lichamen van hun afgoden geworpen zullen worden. Zij, die gehuwd zijn aan hun lusten, zullen er vroeg of laat genoeg van hebben. Hun afgoden zullen noch zichzelf noch hun aanbidders kunnen helpen, maar daar zij, die ze gemaakt hebben, hun gelijk zijn, zullen beide gelijkelijk vergaan, en als blinden tezamen in de gracht vallen.

B. Zij worden hier met ***geestelijke oordelen*** bedreigd, die hun geest zullen treffen
Want Hij, die deze gemaakt heeft, kan, als het Hem behaagt, Zijn zwaard er toe laten naderen. Zij worden hier er mee bedreigd:
a. Dat God geen welgevallen aan hen zal hebben, vers 31. Ik zal uw lieflijken reuk niet ruiken. Hoewel de oordelen Gods geen scheiding hebben gemaakt tussen hen en hun zonden, hebben zij hun toch reukwerk afgedwongen, maar tevergeefs, zelfs hun reukwerk was Hem een gruwel, Jesaja 1:13.
b. Dat zij geen kloekmoedigheid zullen hebben in de strijd, maar moedeloos en versaagd zullen wezen. Zij zullen niet slechts vrezen en vluchten, vers 17, maar vrezen en vallen, waar niemand is, die jaagt, vers 36. Een schuldig geweten zal hun voortdurende verschrikking wezen, zodat niet slechts trompetgeschal, maar het geruis van een gedreven blad hen zal jagen. Zij, die de vreze Gods van zich geworpen hebben, stellen zich bloot aan de vrees voor alle andere dingen, Spreuken 28:1. Zelfs hun vrees zal hen de een op de ander doen vallen, vers 37, 38. En zij, die elkanders schuld hebben vermeerderd, zullen nu elkanders vrees doen toenemen.
c. Dat zij geen hoop zullen hebben op de vergeving van hun zonden, vers 39. Zij "zullen om hun ongerechtigheid uitteren, hoe zouden zij dan leven?" Ezechiel 33:10. Het is rechtvaardig in God, om diegenen over te laten aan wanhoop aan hun vergeving, die zich vermeten hebben te zondigen, en wij zijn het van Zijn vrije genade verschuldigd, als wij niet overgelaten zijn om uit te teren in de ongerechtigheid, waarin wij geboren zijn, en waarin wij hebben geleefd.

Leviticus 26:40 - 46
Het hoofdstuk besluit met genaderijke beloften van de hernieuwing van Gods gunst over hen na hun berouw en hun bekering, opdat zij niet - tenzij dan door hun eigen schuld - zullen uitteren om hun ongerechtigheid. Zie, en aanschouw met bewondering de rijkdom van Gods genade jegens een volk, dat met hardnekkigheid Gods oordelen heeft weerstaan, en er niet aan dacht om zich te onderwerpen, vóór het toppunt van nood en ellende was gekomen. Maar "keert gijlieden weer tot de sterkte, gij gebondenen die daar hoopt," Zacharia 9:12. Hoe slecht de zaken ook staan, er kan verandering komen ten goede. Daar is hoop voor Israël.
Merk op: I. Hoe het berouw beschreven wordt, dat hen voor deze genade ontvankelijk zou maken, vers 40, 41. Er worden drie zaken voor genoemd:
1. Belijdenis, waardoor zij eer moeten toekennen aan God, en schande aan zichzelf. Er moet een belijdenis zijn van zonde, hun eigen zonden en die van hun vaderen, waarvan zij de schuld moeten betreuren, omdat zij er de straf voor gevoelen, teneinde aldus de erfenis des

toorns teniet te doen. Zij moeten in hun belijdenis de zonde in haar slechtste aard voorstellen, namelijk als een wandelen in tegenheid met God, dat is het zondige van de zonde, het ergste er van, en dat wij in ons berouw zeer bijzonder moeten betreuren. Er moet ook een belijdenis wezen van toorn, zij moeten de werktuigen, de ondergeschikte oorzaken, van hun benauwdheid voorbijzien, en belijden dat God in tegenheid met hen heeft gewandeld en aldus met hen gehandeld heeft naar hun zonden. Zodanig een belijdenis vinden wij bij Daniël, even voor de dageraad van hun bevrijding, Hoofdstuk 9, en evenzo bij Ezra Hoofdstuk 9 en Nehemia, Hoofdstuk 9.

2. Berouw en droefheid naar God om de zonde, zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt. Een onboetvaardig, ongelovig, onverootmoedigd hart wordt een onbesneden hart genoemd, het hart van een heiden, die een vreemdeling is voor God, veeleer dan het hart van een Israëliet, in verbond met Hem. De ware besnijdenis is "de besnijdenis des harten," Romeinen 2:29,, zonder welke de besnijdenis van het vlees van geen nut is, Jeremia 9:26. Nu werd in het berouw over de zonde dit onbesneden hart gebogen, dat is: het werd in waarheid verbroken en bedroefd om de zonde. Een gebogen, verootmoedigd hart onder verootmoedigende omstandigheden, bereidt voor op verlossing en ware vertroosting.

3. Onderworpenheid aan Gods gerechtigheid in al Zijn handelingen, zo zij dan aan de straf van hun ongerechtigheid een welgevallen hebben, vers 41, en wederom in vers 43, dat is, indien zij God rechtvaardigen en zichzelf veroordelen, de straf geduldig dragen, als hetgeen zij wèl verdiend hebben, en nauwgezet aan het doel er van beantwoorden, als hetgeen door God wel beraamd is, haar aannemen als een vriendelijkheid, als een geneesmiddel, en haar gebruiken, dan zijn zij wezenlijk boetvaardig.

II. Hoe de genade beschreven wordt, die zij op hun berouw zullen verkrijgen.

1. Zij zullen niet verlaten worden. Hoewel zij Mijn rechten hadden verworpen, en hun ziel van Mijn inzettingen gewalgd had, zal Ik hen niet verwerpen, noch van hen walgen, vers 43, 44. Hij spreekt als een tedere Vader die het niet van zich kan verkrijgen een zoon, die zeer tergend is geweest, te onterven. "Hoe zou Ik u overgeven," Hosea 11:8, 9. Totdat Hij zich de fundamenten had gelegd van een kerk in de heidenwereld, was de Joodse kerk niet geheel verlaten of verworpen.

2. Zij zullen gedacht worden. Ik zal aan het land gedenken met gunst, die gegrond is op de voorafgaande belofte: Ik zal gedenken aan Mijn verbond, vers 42, en herhaald is in vers 45. God wordt gezegd Zijn verbond te gedenken, als Hij er de belofte van vervult zuiver en alleen om ter wille van Zijn getrouwheid, niet omdat er iets in ons is, dat ons in Zijn gunst aanbeveelt, maar omdat Hij Zijn woord gestand wil doen. Dat is de pleitgrond van de kerk: "Aanschouw het verbond," Psalm 74:20. Hij zal het verbond gedenken, hetwelk van zo’n aard is, dat het plaats laat voor berouw en vergeving belooft op berouw, en de Middelaar van het verbond, die beloofd was aan Abraham Izak en Jakob, en in de volheid des tijds was gezonden in gedachtenis aan dat heilig verbond. Het woord verbond is driemaal herhaald, om te kennen te geven, dat God er steeds aan indachtig is, en wil dat ook wij er aan indachtig zijn zullen. Ook worden de personen, met wie het verbond gemaakt is, op ongewone wijze genoemd, per modum ascensus - in de opgaande lijn, beginnende met Jakob, om hen trapsgewijze op te voeren tot de oudste belofte, die aan de vader van de gelovigen gedaan was, aldus wordt Hij gezegd, Micha 7:20, de trouw te houden met Jakob, en de goedertierenheid met Abraham. Hij zal om hunnentwil vers 45, niet om de wille van hun verdiensten maar hun ten beste, gedenken het verbonds met de voorouders, en uit dien hoofde

hun vriendelijkheid betonen, hoewel zij het ten enenmale onwaardig zijn, daarom wordt van hen gezegd, dat zij, "aangaande de verkiezing, beminden zijn om van de vaderen wil," Romeinen 11:28. Als zij, die in een weg van zonde in tegenheid hebben gewandeld met God, in oprecht berouw tot Hem weerkeren, dan zal Hij, hoewel in een weg van oordeel met hen in tegenheid gewandeld hebbende, in een weg van bijzondere goedertierenheid tot hen terugkeren, ingevolge het verbond van de verlossing en genade.
Niemand is zo bereid om zich te bekeren, als God bereid is om te vergeven op berouw en bekering, door Christus, die gegeven is tot een verbond. Eindelijk. Er wordt gezegd, dat dit de wetten zijn, die de Heere gegeven heeft tussen zich en tussen de kinderen Israëls, vers 46. Zijn gemeenschap met Zijn kerk wordt onderhouden door Zijn wet. Hij openbaart niet slechts Zijn heerschappij over hen, maar Zijn gunst jegens hen, door hun Zijn wet te geven, en zij betonen niet slechts hun heilige vreze, maar hun heilige liefde, door haar waar te nemen, en aldus is zij tussen hen meer gemaakt als een verbond dan als een wet, want Hij trekt met mensenzelen.

HOOFDSTUK 27

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer iemand een gelofte zal afgezonderd hebben, naar uw schatting zullen de zielen des HEEREN zijn. 3 Als uw schatting eens mans zal zijn van twintig jaren oud, tot een, die zestig jaren oud is; dan zal uw schatting zijn van vijftig sikkelen zilvers, naar de sikkel des heiligdoms. 4 Maar is het een vrouw, dan zal uw schatting zijn dertig sikkelen. 5 En is het van een, die vijf jaren oud is, tot een, die twintig jaren oud is, zo zal uw schatting van een man twintig sikkelen zijn, en voor een vrouw tien sikkelen. 6 Maar is het van een, die een maand oud is, tot een, die vijf jaren oud is, zo zal uw schatting van een man zijn vijf sikkelen zilvers, en uw schatting over een vrouw zal zijn drie sikkelen zilvers. 7 En is het van een, die zestig jaren oud is en daarboven, is het een man, zo zal uw schatting zijn vijftien sikkelen, en voor een vrouw tien sikkelen. 8 Maar zo hij armer is, dan uw schatting, zo zal hij zich voor het aangezicht des priesters zetten, opdat de priester hem schatte; naar dat de hand desgenen, die de gelofte gedaan heeft, zal kunnen bekomen, zal de priester hem schatten. 9 En indien het een beest is, waarvan men de HEERE offerande offert; al wat hij daarvan de HEERE zal gegeven hebben, zal heilig zijn. 10 Hij zal niet vermangelen, noch hetzelve verwisselen, een goed voor een kwaad, of een kwaad voor een goed; indien hij nochtans een beest voor een beest enigszins verwisselt, zo zal dit, en wat daarvoor verwisseld is, heilig zijn. 11 En indien het enig onrein beest is, van hetwelk men de HEERE geen offerande offert, zo zal hij dat beest voor het aangezicht des priesters zetten. 12 En de priester zal dat schatten, naar dat het goed of kwaad is; naar uw schatting, priester! zo zal het zijn. 13 Maar indien hij het immers lossen zal, zo zal hij deszelfs vijfde deel boven uw schatting toedoen. 14 En wanneer iemand zijn huis zal geheiligd hebben, dat het de HEERE heilig zij, zo zal de priester dat schatten, naar dat het goed of kwaad is; gelijk als de priester dat geschat zal hebben, zo zal het stand hebben. 15 En indien hij, die het geheiligd heeft, zijn huis zal lossen, zo zal hij een vijfde deel des gelds uwer schatting daarboven toedoen, zo zal het zijne zijn. 16 Indien ook iemand van de akker zijner bezitting de HEERE wat geheiligd zal hebben, zo zal uw schatting zijn naar zijn zaad; een homer gerstezaad zal zijn op vijftig sikkelen zilvers. 17 Indien hij zijn akker van het Jubeljaar af geheiligd zal hebben, zo zal het naar uw schatting stand hebben. 18 Maar zo hij zijn akker na het Jubeljaar geheiligd zal hebben, dan zal hem de priester het geld rekenen, naar de jaren, die nog overig zijn tot het Jubeljaar; en het zal van uw schatting afgetrokken worden. 19 En indien hij, die de akker geheiligd heeft, denzelven ganselijk lossen zal, zo zal hij een vijfde deel des gelds uwer schatting daarboven toedoen, en dezelve zal hem gevestigd zijn. 20 En indien hij dien akker niet zal lossen, of indien hij dien akker aan een anderen man verkocht heeft, zo zal hij niet meer gelost worden. 21 Maar die akker, nadat hij in het Jubeljaar zal uitgegaan zijn, zal de HEERE heilig zijn, als een verbannen akker; de bezitting daarvan zal des priesters zijn. 22 En indien hij de HEERE een akker heeft geheiligd, dien hij gekocht heeft, en niet is van de akker zijner bezitting; 23 Zo zal de priester hem rekenen de som uwer schatting tot het Jubeljaar; en hij zal op denzelven dag uw schatting geven, een heiligheid de HEERE. 24 In het Jubeljaar zal die akker wederkomen tot dien, van wien hij hem gekocht had, tot hem, wiens de bezitting van dat land was. 25 Al uw schatting nu zal naar de sikkel des heiligdoms geschieden; de sikkel zal zijn van twintig gera. 26 Maar het eerstgeborene, dat de HEERE van een beest eerstgeboren wordt, dat zal niemand heiligen; hetzij een os, of klein vee, het is des HEEREN. 27 Doch is het van een onrein beest, hij zal dat lossen naar uw schatting, en zal zijn vijfde deel daarboven toedoen; en indien het niet gelost wordt, zo zal het verkocht worden, naar uw schatting. 28 Evenwel niets, dat verbannen is, dat iemand de HEERE zal verbannen hebben, van al hetgeen hij heeft, van een mens, of van een beest, of van de akker zijner bezitting, zal verkocht noch gelost worden; al wat verbannen is, zal de HEERE een heiligheid der heiligheden zijn. 29 Al wat verbannen is, dat van de mensen zal verbannen zijn, zal niet gelost worden; het zal zekerlijk gedood worden. 30 Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des HEEREN; zij zijn de HEERE heilig. 31 Maar zo iemand van zijn tienden immer iets lossen zal, hij zal zijn vijfde deel daarboven toedoen. 32 Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal de HEERE heilig zijn. 33 Hij zal tussen het goede en het kwade niet onderzoeken; hij zal het ook niet verwisselen; maar indien hij het immers verwisselen zal, zo zal dit, en wat daarvoor verwisseld is, heilig zijn; het zal niet gelost worden. 34 Dit zijn de geboden, die de HEERE Mozes geboden heeft, aan de kinderen Israëls, op de berg Sinaï.

Het laatste vers van het vorige hoofdstuk scheen dit wetboek te besluiten, maar dit hoofdstuk is er als een aanhangsel aan toegevoegd. Wetten gegeven hebbende betreffende ingestelde diensten, geeft Hij nu aanwijzingen omtrent geloften en vrijwillige diensten, de vrijwillige offeranden van hun mond. Er waren misschien ernstige, vrome mensen onder hen, die, onder de indruk van hetgeen Mozes in het voorgaande hoofdstuk hun overgeleverd heeft, een sterke drang gevoelden om zich, of hun kinderen, of hun bezittingen aan Hem te wijden, en daar dit oprecht gemeend was, wilde God het ook aannemen. Daar de mensen echter allicht geneigd zijn er spijt van te hebben zulke geloften gedaan te hebben, laat Hij toe hetgeen op die wijze beloofd was, tot een zekere prijs in te lossen. Hier is:

I. De wet betreffende hetgeen Gode gewijd was, personen, vers 2 - 8. Vee, rein of onrein, vers 9 - 13. Huizen en landerijen vers 14 - 25. Met een uitzondering van eerstelingen vers 26 - 27.
II. Betreffende het verbannene, vers 28, 29.
III. Betreffende tienden, vers 30 - 34.

Leviticus 27:1 - 13
Dit is een deel van de wet betreffende geloften van afzondering, buitengewone, waarop God wel niet uitdrukkelijk heeft aangedrongen, maar waarin Hij - indien zij bestaanbaar en overeenkomstig de algemene geboden waren - toch een welbehagen had. Wij behoren niet slechts te vragen wat wij doen moeten, maar ook wat wij doen mogen tot eer en heerlijkheid van God. Gelijk de milddadige milddadigheden beraadslaagt, Jesaja 32:8, Zo beraadslaagt de Godvruchtige Godvruchtige dingen, en het verruimde hart zou gaarne iets buitengewoons doen in de dienst van zo’n goede Meester als God is. Als wij een buitengewone zegen ontvangen of verwachten, dan is het goed om God te eren met een buitengemene gelofte.

I. Het geval wordt hier gesteld voor personen, die door een buitengewone gelofte aan God gewijd zijn, vers 2. Als een man zichzelf of een kind, aan de dienst van de tabernakel wijdde, om er het een of ander geringere werk te verrichten, zoals: de vloer te vegen, de as weg te brengen, boodschappen te doen, of dergelijke zaken meer, dan zal de persoon die aldus gewijd is, des Heeren zijn, dat is "God zal genadiglijk de goeden wil aannemen" dat is: "Gij hebt wel gedaan, dat het in uw hart geweest is," 2 Kronieken 6:8, daar Hij echter hun dienst voor de tabernakel niet nodig had omdat een gehele stam er voor was aangewezen, moesten zij, die aldus door een gelofte de Heere gewijd waren, gelost worden, en hun losgeld werd gebruikt voor het onderhoud van het heiligdom, of voor een andere dienst er van, zoals blijkt uit 2 Koningen 12:4, waar het "des mans geld van de zielen van zijn schatting" genoemd wordt. Dientengevolge worden hier de prijzen vastgesteld, waarnaar de priesters hun schattingen moesten doen. Hier is:
1. De prijs voor iemand van middelbare leeftijd, tussen twintig en zestig jaren, voor deze was de schatting het hoogst, omdat zij de meeste dienst konden bewijzen, voor een man moest vijftig sikkels en voor een vrouw dertig sikkels betaald worden, vers 3, 4. De vrouwen werden toen minder geschat, maar in Christus niet, want "in Christus Jezus is geen man en vrouw," Galaten 3:28. Zij, die in de bloei van hun jaren zijn, moeten zich verplicht achten meer te doen in de dienst van God en hun geslacht, dan verwacht kan worden van minderjarigen, die nog niet tot hun bruikbaarheid zijn gekomen, of van grijsaards, die haar overleefd hebben.

2. De prijs voor de jeugdigen, tussen vijf jaren en twintig jaren, was lager, omdat zij dan tot mindere dienst instaat waren, vers 5.

3. Kinderen beneden vijf jaren konden wel door hun ouders aan God gewijd worden zelfs vóór hun geboorte, zoals Samuël, maar niet voorgesteld en gelost vóór zij een maand oud

waren, opdat, gelijk er een sabbat over heenging, eer zij besneden werden, er evenzo een maan over hen heen zou gaan, eer zij geschat werden, en hun schatting was slechts gering, vers 6. Samuël, die aldus aan God gewijd was, werd niet gelost, omdat hij een Leviet was, en een bijzonder gunstgenoot, en daarom werd hij in zijn kindsheid gebruikt in de dienst van de tabernakel.

4. De ouden van dagen waren lager geschat dan de jongen, maar hoger dan kinderen, vers 7. En de Hebreeën merken op, dat de prijs van een oude vrouw op die leeftijd het naastbij komt aan de prijs van een man waaruit het gezegde (aangehaald door bisschop Patrick) onder hen ontstaan is: Een oude vrouw in een huis is een schat in een huis. Paulus stelt de bejaarde vrouw op hogen prijs, als hij ze tot "leraressen" maakt "van het goede," Titus 2:3.

5. De armen zullen geschat worden naar hun vermogen, vers 8. Iets moeten zij betalen, opdat zij leren niet onbedacht te zijn in hun geloften aan God, want Hij "heeft geen lust aan zotten," Prediker 5:3. Maar niet boven hun vermogen maar secundum tenementum - naar hetgeen zij bezitten, opdat zij door hun ijver zichzelf en hun gezin niet aan gebrek blootstellen. God verwacht en eist van de mensen naar hetgeen zij hebben, niet naar hetgeen zij niet hebben, 2 Corinthiërs 8:12.

II. Het geval wordt gesteld voor dieren, die door een gelofte aan God gewild zijn.

1. Indien het een rein dier was, zoals die welke als offerande aan de Heere geofferd werden, dan moet het niet gelost worden, noch voor iets evenwaardige worden geruild, het zal heilig zijn, vers 9, 10. Nadat het de Heere gewijd was, mocht het tot geen gewoon gebruik worden aangewend, noch - bij nader bedenken - worden geruild, het moet of op het altaar worden geofferd, of, zo het door het een of ander gebrek niet geschikt was om geofferd te worden dan moet hij, die het de Heere gewijd heeft, daar zijn voordeel niet mee doen, maar het moet de priesters voor hun eigen gebruik gegeven worden, (want zij waren Gods ontvangers) of het moest verkocht worden ten voordele van het heiligdom. Dit leert voorzichtigheid in het doen van geloften, en trouw in het houden ervan, als zij gedaan zijn, want "het is een strik des mensen, dat hij het heilige verslindt, en na gedane geloften onderzoek te doen," Spreuken 20:25. En hierop schijnt een toespeling te zijn in die regel van de barmhartigheid. "Een ieder doe gelijk hij in zijn hart voorneemt," 2 Corinthiërs 9:7.

2. Indien het een onrein beest was, dan moet het ten gebruike van de priester worden gegeven en naar de schatting van de priester werd de prijs er van bepaald, maar zo hij, die de gelofte gedaan had het wenste te lossen dan moest hij de prijs in geld betalen, en er nog een vijfde deel aan toevoegen, vers 11 - 13. Het was behoorlijk dat de mensen boetten voor hun onstandvastigheid. God heeft ons Zijn wil doen kennen betreffende Zijn dienst, en het behaagt Hem niet, dat wij niet weten wat wij zelf willen. God verwacht dat zij die met Hem handelen, zullen weten wat zij zeggen, en wat zij zeggen zullen doen.

Leviticus 27:14 - 25
Hier is de wet op onroerende goederen, die door een buitengewone gelofte de Heere geheiligd zijn.

I. Gesteld dat iemand in zijn ijver voor de eer van Gods, Hem zijn huis geheiligd heeft, vers 14, dan moet dat huis door de priester geschat worden, en het geld, dat het bij verkoop heeft opgebracht, aangewend worden ten nutte van het heiligdom, dat langzamerhand grotelijks verrijkt werd door "geheiligde dingen," 1 Koningen 15:15. Maar als de eigenaar het wilde

lossen dan moest hij het niet zo goedkoop verkrijgen als een ander, maar aan de prijs een vijfde deel toevoegen, want hij had moeten nadenken eer hij zijn gelofte deed, vers 15. Voor de arme zal God de schatting verminderen, vers 8, maar voor de wispelturige, voor hem, die bij nader bedenken meer naar de wereld en zijn wereldlijke belangen neigt, dan in het eerst, zal God de prijs verhogen. Geloofd zij God, er is een weg om onze huizen de Heere heilig te doen zijn zonder ze te verkopen of te kopen. Als wij en ons huis de Heere dienen, als de Godsdienst heerst in ons huis, als wij er ondeugd verre van wegdoen, en een kerk in ons huis hebben, dan is er heiligheid des Heeren op geschreven, het is van Hem, en Hij zal er met ons in wonen.

II. Gesteld dat iemand een deel van zijn akker de Heere heiligt, het gevende voor werken van Godsvrucht, dan moet er geschil gemaakt worden tussen land, dat de gever door erfrecht toeviel, en land, dat door hem gekocht werd, en daarnaar kwam er dan verandering in de zaak.

1. Als het tot het erfdeel van zijn vaderen behoorde, hier genoemd: de akker van zijn bezitting, dat van de eerste verdeling van Kanaän aan zijn geslacht heeft behoord, dan mocht hij niet alles geven, neen, zelfs niet aan het heiligdom, God wilde zo'n mate van ijver niet toelaten, als waardoor iemands gezin tot armoede verviel. Maar wèl mocht hij er een deel van heiligen, of de Heere toewijden, vers 16. in zo'n geval:
a. Moest het land geschat worden naar de wijze, volgens welke ook onze landlieden de waarde van land berekenen namelijk naar de hoeveelheid van de hoeveelheid zaad, die er in gezaaid konden worden. Een stuk land, waarop een homer gerstezaad gezaaid kan worden, een homer bevattende tien efa's, Ezechiel 45:11, (en niet zoals sommigen bij vergissing stellen, een gomer, die slechts het tiende deel van een efa is, Exodus 16:36) werd geschat op vijftig zilveren sikkels, een matige prijs, vers 16, en wel, als het gewijd of geheiligd werd terstond na het Jubeljaar, vers 17. Maar indien het enige jaren later was, dan werd de prijs dienovereenkomstig verminderd, vers 18. En :
b. Als de waarde vastgesteld was, dan mocht de schenker, indien het hem behaagde, het lossen voor zestig sikkels, dat is voor de homer van het gezaaide met bijvoeging van een vijfde deel. Het geld kwam dan ten bate van het heiligdom, en het land keerde terug in het bezit van hem, die het geheiligd had, vers 19 Maar indien hij het niet wilde lossen, en de priester het aan iemand anders verkocht, dan kwam het land in het Jubeljaar - want voor langere tijd mocht het niet verkocht worden - weer in het bezit van de priesters, wier eigendom het nu voortaan blijven zou, vers 20, 21. Wat aan de Heere gegeven wordt, behoort niet gegeven te worden met macht van herroeping, wat de Heere gewijd is moet door een eeuwig verbond altijd het Zijne blijven.

2. Indien het land door hemzelf gekocht was, en hem niet door erfenis van zijn voorouders ten deel was gevallen, dan moest niet het land zelf, maar de waarde er van in geld aan de priesters gegeven worden tot Godvruchtige doeleinden, vers 22 - 24. Er werd verondersteld dat zij, die door de zegen van God zo rijk waren geworden, dat zij land konden kopen, zich verplicht zouden achten, om uit dankbaarheid een deel van het gekochte tenminste (en hierin waren zij niet beperkt, maar mochten, als zij wilden, het alles heiligen) aan de dienst van God te wijden. Want wij behoren te geven, "naar dat wij welvaren verkregen hebben," 1 Corinthiërs 16:2. Kopers zijn op zeer bijzondere wijze gehouden en verplicht om liefdadig te zijn. Daar nu gekocht land volgens een vorige wet met het Jubeljaar weer in het bezit moest komen van de familie, van welke zij het gekocht hadden, wilde God die wet en de bedoelingen er van niet teniet laten doen, door het korban, een gave te maken, Markus 7:11. Maar de waarde van het land moest berekend worden naar het getal van de jaren, die er waren van de gelofte tot aan het Jubeljaar, want slechts zolang was het zijn eigendom, want God haat de roof in het

brandoffer, en nooit kunnen wij Gode welbehaaglijk dienen met hetgeen waarmee wij onze naaste benadeeld hebben. En dit geld moest hij betalen, en het land in bezit houden tot aan het Jubeljaar, wanneer het vrij van alle lasten, zelfs van die van de wijding, of heiliging, teruggegeven moest worden aan hem, van wie het gekocht was. De waarde van de sikkel, waarnaar al deze schattingen gemaakt moesten worden, wordt hier vastgesteld, vers 25, "de sikkel zal zijn van twintig gera," en iedere gera was zestien gerstekorrels. Dit was tevoren bepaald. Exodus 30:13, en naardien er enige veranderingen gekomen zijn, is het opnieuw vastgesteld in de wetten van de tempel in Ezechiël visioen, Ezechiël 45:12, om aan te dulden dat het Evangelie de dingen tot hun oude standaard terug zal brengen.

Leviticus 27:26 - 34

I. Hier wordt er voor gewaarschuwd om niet te schertsen met het heiligen van dingen, in dier voege, dat Hem door iemand een eersteling geheiligd wordt, daar die reeds volgens de wet van Hem was, vers 26. Hoewel de zaak van een algemene gelofte datgene is, waartoe wij tevoren reeds verplicht waren door het sacrament van het verbond, behoort toch een buitengewone gelofte, een afgezonderde gelofte, uit datgene te bestaan, waartoe wij in zulke omstandigheden en verhoudingen tevoren niet gehouden waren. De wet op de eerstelingen van onreine dieren, vers 27, is dezelfde als die tevoren, vers 11, 12.

II. Verbannen dingen of personen worden hier onderscheiden van dingen en personen, die slechts geheiligd waren.

1. Verbannen dingen waren de Heere een heiligheid van de heiligheden, en konden noch tot de vorige eigenaar terugkeren, noch gelost worden, vers 28. Zij waren van dezelfde natuur als de offeranden, die heiligheid van de heiligheden genoemd werden, die door niemand dan door de priesters zelf aangeraakt mochten worden. Het verschil tussen deze en andere geheiligde dingen ontstond uit de verschillende uitdrukking van de gelofte. Als iemand een ding aan God wijdde, waarbij hij zich onder een plechtige eed verbond om het nooit tot een ander doel te gebruiken of te vervreemden, dan was dat ding verbannen.

2. Verbannen personen moesten gedood worden, vers 29. Niet, dat het in de macht van ouders of van een meester was om een kind of dienstknecht de dood te wijden, maar het moet bedoeld zijn van openbare vijanden van Israël, die, hetzij door het bevel van God of door het vonnis van de vergadering, verbannen waren, zoals de zeven volken, met welke zij geen verbond moesten aangaan. De stad Jericho inzonderheid was aldus verbannen, Jozua 6:17. De inwoners van Jabes in Gilead werden ter dood gebracht wegens het schenden van de eed of vloek, uitgesproken over hen, die niet opgekomen waren te Mizpa, Richteren 21:9, 10. Sommigen denken dat Jefta niet ten volle bekend was met de ware bedoeling en betekenis van deze wet, en dat hij daarom zijn dochter offerde als een verbannene, die niet gelost mocht worden.

III. Een wet betreffende tienden, die reeds voor de wet betaald werden voor de dienst van God, zoals blijkt uit Abrahams betalen er van, Genesis 14:20, en Jakobs beloven ervan, Genesis 28:22. Hier wordt bepaald:

1. Dat zij tienden zullen betalen van al hun inkomsten, van hun koren, hun vruchtbomen en hun vee, vers 30 - 32. Van alle voortbrengselen, waarvan zij de vrucht genoten, moest God geëerd worden met de tienden, indien zij tiendbaar waren. Aldus erkennen zij God als de eigenaar van hun land, de gever van de vruchten, en zichzelf als Zijn leenmannen, die van Hem afhankelijk zijn. Aldus brachten zij Hem dank toe voor de overvloed, die zij genoten, en smeekten zij om Zijn gunst voor de voortduring er van. En ons wordt geleerd, om in het

algemeen "de Heere te vereren van ons goed," Spreuken 3:9, en in het bijzonder Zijn dienstknechten te onderhouden, en bereid te zijn "hun mee te delen van alle goederen," Galaten 6:6, 1 Corinthiërs 9:11. En ik kan niet inzien, hoe dit op geschikter wijze en naar betere verhouding of evenredigheid kan geschieden dan door de tienden, die God zelf vanouds verordineerd heeft.

2. Hetgeen eenmaal als tiende werd aangewezen moest niet veranderd of verruild worden neen, zelfs niet voor iets beters, vers 33, want Gods voorzienigheid bestuurde de roede, die ze daarvoor tekende. God wilde het aannemen al was het niet van het beste, en zij moeten het niet misgunnen of met tegenzin geven, al was het ook het beste, want het is onder de roede doorgegaan.

3. Dat het niet gelost mocht worden, tenzij de eigenaar nog een vijfde meer betaalde als rantsoen, vers 31. Als de mensen zo'n voorkeur hadden voor hetgeen als tiende gemerkt was, dan was het recht, dat zij voor die voorkeur betaalden. Het laatste vers schijnt betrekking te hebben op het gehele boek, waarvan het slot is: Dit zijn de geboden, die de Heere Mozes geboden heeft aan de kinderen Israëls. Vele van die geboden zijn van zedelijke aard en van blijvende verplichting, anderen er van zijn ceremonieel en eigen aan de Joodse kerk, maar hebben toch een geestelijke betekenis, en zijn leerrijk voor ons, die de sleutel bezitten om tot de verborgenheden te komen, welke er in zijn opgesloten, "want ook ons is," door deze inzettingen, "het Evangelie verkondigd, gelijk als hun," Hebreeën 4:2.

En ten opzichte van de gehele zaak hebben wij reden om God te danken, dat "wij niet tot de berg Sinaï zijn gekomen," Hebreeën 12:18.
a. Dat wij niet onder de duistere schaduwen van de wet zijn, maar het heldere licht van het Evangelie hebben, dat ons "Christus" toont als het einde van de wet tot rechtvaardigheid, Romeinen 10:4. De leer van onze verzoening met God door een Middelaar is niet omwolkt door de rook van brandoffers, maar verlicht door de kennis van Christus en die gekruisigd.
b. Dat wij niet onder het zware juk zijn van de wet en rechtvaardigmakingen des vleses, (zoals de apostel ze noemt, Hebreeën 9:10, opgelegd tot de tijd van de verbetering, een juk "hetwelk noch zij, noch hun vaders hebben kunnen dragen," Handelingen 15:10, maar onder de lieflijke en zachte inzettingen van het Evangelie hetwelk diegenen de ware aanbidders noemt die de Vader aanbidden in geest en waarheid, alleen door Christus en in Zijn naam, die onze priester is, onze tempel, ons altaar, ons offer, onze reinigmaking, ons alles. Laat ons daarom niet denken dat, omdat wij niet gebonden zijn aan ceremoniële reinigingen, feesten en offeranden, een weinig tijd, zorg en onkosten genoeg zijn om er God mee te eren.
Nee, laat veeleer ons hart nog meer verruimd worden tot vrijwillige offeranden tot Zijn lof, nog meer ontvlammen in heilige liefde en blijdschap, nog meer gedrongen worden tot ernstig nadenken en oprechtheid van bedoeling. "Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs;" God met zoveel te meer blijmoedigheid en nederig vertrouwen aanbiddende, zeggende: *Geloofd zij God voor Jezus Christus.*

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

NUMERI

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELSCH VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN DR. H. BAVINCK
TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET VIERDE BOEK VAN MOZES GENAAMD NUMERI

De titels der vijf boeken van Mozes, die wij in onze Bijbels gebruiken, zijn allen ontleend aan de Griekse vertaling der Zeventigen, de oudste overzetting van het Oude Testament, die ons bekend is. Alleen voor dit boek is de titel ontleend aan het Latijn, terwijl voor al de overigen de Griekse benamingen zijn behouden. Men had ook voor dit boek de Griekse titel Arithmoi kunnen behouden, evengoed als Genesis voor het eerste en Exodus voor het tweede; of men had ook die namen kunnen vertalen, en het eerste boek: het Ontstaan of de Wording, het tweede de Uittocht of de Ontkoming hebben kunnen noemen, zoals dit derde boek Numeri, dat is: de getallen, of tellingen genoemd wordt. Dit boek is aldus genoemd vanwege de getallen der kinderen Israëls, die zo dikwijls in dit boek vermeld zijn, en zo wèl waardig om er de titel aan te geven, omdat het de merkwaardige vervulling was van Gods belofte aan Abraham; dat zijn zaad zou zijn als de sterren des hemels in menigte. Het heeft ook betrekking op hun tellingen, ene bij de berg Sinaï, Hoofdstuk 1, de andere in de vlakten van Moab, negen en dertig jaren later, Hoofdstuk 26. En geen drie mannen van nu waren dezelfden als van toen. Het boek is bijna gelijkmatig verdeeld tussen geschiedenis en wetten, door elkaar gemengd.

I. Wij hebben de geschiedenissen van de telling en rangschikking der stammen, Hoofdstuk 1 - 4; de wijding van het altaar en van de Levieten, Hoofdstuk 7, 8; hun optrekken, Hoofdstuk 9,10; hun murmureren en hun ongeloof, om welke reden zij veroordeeld werden om veertig jaren in de woestijn om te wandelen, Hoofdstuk 11 - 14; de rebellie van Korach, Hoofdstuk 16,17; de geschiedenis van het laatste der veertig jaren, Hoofdstuk. 20 - 26; de verovering van Midian, en de vestiging der twee stammen, Hoofdstuk 31 - 32; met een verhaal van hun reizen, Hoofdstuk 33.

II. Wij hebben onderscheidene wetten: omtrent de Nazareeërs enz., Hoofdstuk 5, 6; en wederom omtrent de last der priesters, enz.
Hfd. 18, 19; feesten, Hoofdstuk 28, 29; en geloften, Hoofdstuk 20; en betreffende hun vestiging in Kanaän, Hoofdstuk 27, 34, 35,36. Een uittreksel van veel in dit boek hebben wij in weinig woorden in Psalm 95:10 :Veertig jaren heb Ik verdriet gehad aan dit geslacht, en ene toepassing er van op onszelf in Hebreeën 4:1. Laat ons dan vrezen achtergebleven te zijn. Veel aanzienlijke volken waren toen in wezen, die in steden en versterkte plaatsen woonden, van wie door de gewijde geschiedschrijver geen nota wordt genomen, terwijl zeer nauwkeurig aantekening wordt gehouden van de zaken en lotgevallen van een handvol mensen, die in tenten woonden, en op vreemde wijze ronddwaalden in een woestijn, omdat zij de kinderen waren van het verbond: want des Heeren deel is Zijn volk, Jakob is het snoer Zijner erve.

HOOFDSTUK 1

1 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, in de woestijn van Sinai, in de tent der samenkomst, op de eersten der tweede maand, in het tweede jaar, nadat zij uit Egypteland uitgetogen ware, zeggende: 2 Neem op de som van de gehele vergadering der kinderen Israëls, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van al wat mannelijk is, hoofd voor hoofd. 3 Van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire in Israël uittrekken; die zult gij tellen naar hun heiren, gij en Aäron. 4 En met ulieden zullen zijn van elken stam een man, die een hoofdman is over het huis zijner vaderen. 5 Deze zijn nu de namen der mannen, die bij u staan zullen: van Ruben, Elizur, de zoon van Sedeur. 6 Van Simeon, Selumiel, de zoon van Zurisaddai. 7 Van Juda, Nahesson, de zoon van Amminadab. 8 Van Issaschar, Nethaneel, de zoon van Zuar. 9 Van Zebulon, Eliab, de zoon van Helon. 10 Van de kinderen van Jozef: van Efraim, Elisama, de zoon van Ammihud; van Manasse, Gamaliel, de zoon van Pedazur. 11 Van Benjamin, Abidan, de zoon van Gideoni. 12 Van Dan, Ahiezer, de zoon van Ammisaddai. 13 Van Aser, Pagiel, de zoon van Ochran. 14 Van Gad, Eljasaf, de zoon van Dehuel. 15 Van Nafthali, Ahira, de zoon van Enan. 16 Dezen waren de geroepenen der vergadering, de oversten der stammen hunner vaderen; zij waren de hoofden der duizenden van Israël.

17 Toen namen Mozes en Aäron die mannen, welken met namen uitgedrukt zijn. 18 En zij verzamelden de gehele vergadering, op de eersten dag der tweede maand; en die verklaarden hun afkomst, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van die twintig jaren oud was en daarboven, hoofd voor hoofd. 19 Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, zo heeft hij hen geteld in de woestijn van Sinai. 20 Zo waren de zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israël, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, hoofd voor hoofd, al wat mannelijk was, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken; 21 Hun getelden van de stam van Ruben waren zes en veertig duizend en vijfhonderd. 22 Van de zonen van Simeon, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, zijn getelden, in het getal der namen, hoofd voor hoofd, al wat mannelijk was, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken; 23 Hun getelden van de stam van Simeon waren negen en vijftig duizend en driehonderd. 24 Van de zonen van Gad, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken. 25 Waren hun getelden van de stam van Gad vijf en veertig duizend zeshonderd en vijftig. 26 Van de zonen van Juda, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 27 Waren hun getelden van de stam van Juda vier en zeventig duizend en zeshonderd. 28 Van de zonen van Issaschar, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 29 Waren hun getelden van de stam van Issaschar vier en vijftig duizend en vierhonderd. 30 Van de zonen van Zebulon, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 31 Waren hun getelden van de stam van Zebulon zeven en vijftig duizend en vierhonderd. 32 Van de zonen van Jozef: van de zonen van Efraim, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 33 Waren hun getelden van de stam van Efraim veertig duizend en vijfhonderd; 34 Van de zonen van Manasse, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 35 Waren hun getelden van de stam van Manasse twee en dertig duizend en tweehonderd. 36 Van de zonen van Benjamin, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 37 Waren hun getelden van de stam van Benjamin vijf en dertig duizend en vierhonderd. 38 Van de zonen van Dan, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 39 Waren hun getelden van de stam van Dan twee en zestig duizend en zevenhonderd. 40 Van de zonen van Aser, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 41 Waren hun getelden van de stam van Aser een en veertig duizend en vijfhonderd. 42 Van de zonen van Nafthali, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire uittrokken, 43 Waren hun getelden van de stam van Nafthali drie en vijftig duizend en vierhonderd. 44 Dezen zijn de getelden, welke Mozes geteld heeft, en Aäron, en de oversten van Israël; twaalf mannen waren zij, elk

over het huis zijner vaderen. 45 Alzo waren al de getelden der zonen van Israël, naar het huis hunner vaderen, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die in Israël ten heire uittrokken, 46 Al de getelden dan waren zeshonderd drie duizend vijfhonderd en vijftig. 47 Maar de Levieten, naar de stam hunner vaderen, werden onder hen niet geteld. 48 Want de HEERE had tot Mozes gesproken, zeggende: 49 Alleen de stam van Levi zult gij niet tellen, noch hun som opnemen, onder de zonen van Israël. 50 Maar gij, stel de Levieten over de tabernakel der getuigenis, en over al zijn gereedschap, en over alles, wat daartoe behoort; zij zullen de tabernakel dragen, en al zijn gereedschap; en zij zullen dien bedienen, en zij zullen zich rondom de tabernakel legeren. 51 En als de tabernakel zal optrekken, de Levieten zullen denzelven afnemen; en wanneer de tabernakel zich legeren zal, zullen de Levieten denzelven oprichten; en de vreemde, die daarbij komt, zal gedood worden. 52 En de kinderen Israëls zullen zich legeren, een iegelijk bij zijn leger, en een iegelijk bij zijn banier, naar hun heiren. 53 Maar de Levieten zullen zich legeren rondom de tabernakel der getuigenis, opdat geen verbolgenheid over de vergadering van de kinderen Israëls zij; daarom zullen de Levieten de wacht van de tabernakel der getuigenis waarnemen. 54 Zo deden de kinderen Israëls; naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had, zo deden zij.

Israël Zal nu gevormd worden tot een gemenebest, of liever, tot een koninkrijk, want DE HEERE WAS HUN KONING, 1 Samuel 12:12. Hun regering was een theocratie, en onder God was Mozes "koning in Jeshurun," Deuteronomium 33:5. Voor de rechte vestiging nu van deze heiligen staat was, na de instelling van goede wetten, de instelling nodig van goede orde, daarom moest een onderzoek ingesteld worden van de onderdanen van dit koninkrijk, hetgeen geschiedt in dit hoofdstuk waarin wij hebben:

I. Orders, gegeven aan Mozes om het volk te tellen, vers 1 - 4.
II. De benoeming van personen, om hem hierin behulpzaam te zijn, vers 5 - 16.
III. Het afzonderlijk getal van elke stam, zoals het aan Mozes werd ingeleverd, vers 17 - 43.
IV. De som totaal van allen tezamen vers 44 - 46.
V. Een uitzondering van de Levieten, vers 47 - 54.

Numeri 1:1 - 16
Hier wordt een volmacht gegeven voor de telling van het volk Israël. Lang daarna is het aan David duur te staan gekomen, dat hij dit zonder volmacht gedaan heeft. Hier is: I. De datum van deze volmacht, vers 1.

1. De plaats: zij wordt gegeven in het hof Gods, in de woestijn van Sinai, van Zijn koninklijk paleis, de tent van de samenkomst.

2. De tijd: in het tweede jaar nadat zij uit Egypteland uitgetogen waren, wij kunnen het het tweede jaar van die regering noemen. De wetten in Leviticus werden gegeven in de eerste maand van dat jaar, deze orders werden uitgevaardigd in het begin van de tweede maand.

II. De aanwijzingen gegeven voor de uitvoering er van, vers 2,3.

1. Alleen personen van het mannelijk geslacht moesten geteld worden en van deze alleen de zodanigen, die geschikt waren voor de strijd. Niemand beneden de twintig jaren, want hoewel er onder de zodanigen wel waren die wat grootte en lichaamskracht betreft wel voor de militaire dienst geschikt zouden zijn, wilde God in mededogen met hun jeugd toch niet, dat zij al de wapens zouden dragen.

2. Ook moesten zij niet geteld worden, die vanwege hoge leeftijd, lichaamszwakte of gebreken, zoals blindheid, kreupelheid, of chronische kwalen, ongeschikt waren voor de

strijd. Daar de kerk een strijdende kerk is worden slechts diegenen geacht er ware leden van te zijn, die zich hebben laten inschrijven als krijgsknechten van Jezus Christus, want ons leven, ons Christelijk leven is een strijd.

3. Het getal moest opgenomen worden naar het huis van hun vaders, opdat geweten zou worden, niet slechts hoevelen zij waren, en wat hun namen waren, maar ook van welke stam en geslacht zij waren, ja tot welk bijzonder huis ieder behoorde, of wel, het als het monsteren van een leger beschouwende, tot welk regiment ieder behoorde, ten einde zelf zijn plaats te weten, en de overheid mocht weten waar hem te vinden. Zij waren reeds een weinig tevoren geteld, toen hun hoofdgeld ten dienste van de tabernakel betaald moest worden, Exodus 38:25, 26. Maar het schijnt dat zij toen niet geregistreerd waren naar het huis van hun vaders, zoals dit nu geschiedde. Hun aantal was toen gelijk aan hun tegenwoordig aantal: zes honderd duizend, drie duizend en vijf honderd, want zovelen als er sedert gestorven waren, en dus van het getal afvielen zovelen hadden nu de twintigjarige leeftijd bereikt, en werden dus bij het getal gevoegd. Een geslacht gaat voorbij, en een ander komt. Dagelijks ontstaan leemten, die echter dagelijks door nieuw aangekomenen weer gevuld worden. Gods voorzienigheid zorgt er voor dat op de een of andere tijd, in de ene of andere plaats, de geboorten opwegen tegen de sterfgevallen, opdat het menselijk geslachten het heilige zaad niet uitgeroeid worden van de aarde.

III. Er werden gevolmachtigden benoemd om dit werk te verrichten. Mozes en Aäron moesten er het toezicht over houden, vers 3, en uit iedere stam moest een man, die van aanzien was in zijn stam en geacht werd er goed bekend mee te wezen, er behulpzaam bijzijn: de oversten van de stammen, vers 16. Zij, die aanzienlijk zijn, moeten er zich op toeleggen om van dienst te wezen, laat hem, die groot is, een dienaar zijn, en door zijn bekendheid met het publiek tonen, dat hij het waard is om van het publiek gekend en geëerd te worden. Dit werk van de telling werd opgedragen aan hem die de voornaamste, de edelste was van zijn stam. Maar waarom werd deze telling bevolen en deze monsterrol bewaard? Om verscheidene redenen.

1. Om de vervulling te bewijzen van de belofte, gedaan aan Abraham, dat God zijn zaad uitermate zeer zou vermenigvuldigen, welke belofte vernieuwd werd aan Jakob, Genesis 28:14, dat "zijn zaad zou wezen als het stof van de aarde." Nu blijkt het dat er niet een tittel gevallen is van die goede belofte, hetgeen een bemoediging voor hen was om te hopen, dat ook de andere belofte, die namelijk van hun het land Kanaän tot een erfelijke bezitting te geven, te bestemder tijd vervuld zal worden. Als naar het getal van een troep mensen naar ogenschijn gegist wordt, dan is het gemakkelijk voor iemand, die geneigd is tot vitten, te vermoeden dat de gissing fout is, en dat zij, geteld wordende, zouden blijken niet half zo talrijk te zijn. Daarom wilde God dat Israël geteld zou worden, opdat het in de geschiedenis zou worden vermeld, hoe grotelijks zij in korte tijd waren vermenigvuldigd, opdat de macht van Gods voorzienigheid en de waarheid van Zijn belofte door allen gezien en erkend zullen worden. Naar de gewone loop van de natuur zou het niet te verwachten zijn geweest, dat vijf en zeventig zielen (het getal van Jakobs gezin toen hij naar Egypte ging) in twee honderd vijftien jaren (en het was niet langer) tot zoveel honderdduizenden zouden worden. Het moest dus toegeschreven worden aan een buitengewone kracht in de belofte en de zegen van God.

2. Om de bijzondere zorg aan te duiden, die God zelf voor Zijn Israël wilde hebben, en verwachtte dat Mozes en de mindere oversten over hen hebben zouden. God wordt "de Herder Israëls" genoemd, Psalm 80:1. De herders nu hielden altijd berekening van hun kudden, en gaven ze bij getallen over aan de onderherders opdat zij zouden weten of er ook vermist waren, evenzo telt God Zijn kudde, opdat Hij van allen, die Hij in Zijn schaapskooi heeft

toegelaten, er geen zou verliezen, behalve voor iets gelijkwaardige, namelijk hen, die geofferd werden aan Zijn gerechtigheid.

3. Het was om een verschil te stellen tussen de geboren Israëlieten en het vermengde volk, dat zich onder hen bevond. Geen anderen werden geteld dan Israëlieten, de gehele wereld is, vergeleken bij deze juwelen, slechts rommel nutteloos goed. Er wordt weinig acht gegeven op anderen, maar de heiligen zijn Gods bijzonder eigendom, over hen draagt Hij zeer bijzonder zorg. "De Heere kent degenen, die van Hem zijn," 2 Timotheüs 2:19, Hij "kent hen bij name," Filippenzen 4:3. "De haren van hun hoofden zijn geteld, maar tot anderen zal Hij zeggen: "Ik heb u nooit gekend," heb nooit acht op u gegeven." 4. Het was om hen in verschillende afdelingen te rangschikken, ten einde de bedeling van het recht gemakkelijker te maken, en hun tocht door de woestijn geregelder. Het is een verwarde hoop volk, geen leger, dat niet gemonsterd en in orde gerangschikt is.

Numeri 1:17 – 43
Wij hebben hier de snelle uitvoering van de orders voor de telling van het volk. Zij ving aan op dezelfde dag, dat de orders gegeven waren: Op de eerste dag van de tweede maand, vergel. vers 18 met vers 1. Als er een werk gedaan moet worden voor God, dan is het goed om er spoed mee te maken, terwijl het besef van plicht nog sterk en dringend is. En voorzover blijkt, was het slechts het werk van één dag, want tussen die dag en de twintigste van die maand, toen het leger optrok, Hoofdstuk 10:11, werden zeer veel dingen gedaan. Joab heeft bijna tien maanden doorgebracht met het volk te tellen in Davids tijd, 2 Samuel 24:8, maar toen waren zij verspreid door het land, en nu woonden zij dicht bij elkaar, toen heeft Satan aangepord om het te doen, nu geschiedde het op Gods bevel. Het werd thans ook spoediger en gemakkelijker gedaan, omdat het kort tevoren ook gedaan was, en zij behoefden slechts de eerste registers na te slaan en te letten op de veranderingen, die sinds hadden plaatsgehad, en waarschijnlijk wel opgeschreven waren naar dat zij zijn voorgekomen.

In de bijzonderheden, hier vermeld, hebben wij op te merken:
1. Dat de getallen voluit in woorden zijn opgegeven (zoals ik wel zeggen kan) en niet in cijfers. Voor ieder van de twaalf stemmen wordt het herhaald, om aan het bericht meer plechtigheid bij te zetten, dat zij geteld waren, naar hun geslachten, naar het huis van hunn vaderen in het getal van de namen, om aan te tonen, dat iedere stam het getal opnam en inleverde naar dezelfde regel en dezelfde methode, hoewel er zoveel handen bij gebruikt werden, eerst hun geslachtslijst opgevende, om te tonen dat hun familie afstamde van Israël, dan de geslachten zelf, naar hun orde, vervolgens elk geslacht verdelende naar de huizen, of onderhorige gezinnen, die er als de takken van waren, en onder deze de namen van bijzondere personen, naar de regelen van de wapenkunde. Aldus kon iedereen weten, wie aan hem verwant waren, en wie zijn naaste bloedverwanten waren, waarvan sommige wetten, die wij reeds ontmoet hebben, afhingen, en behalve dat, hoe nader iemand ons bestaat in de bloede hoe meer wij bereid moeten zijn om hem goed te doen.

2. Dat zij allen eindigen met honderden, behalve Gad, die met vijftig eindigt, vers 25, maar geen van de getallen daalt af tot een eenheid, of tot tien. Sommigen denken, dat Gods voorzienigheid het toen juist zo beschikt heeft, dat al de stammen even getallen hadden, en er geen oneven of gebroken getallen onder hen waren, om te tonen, dat er in hun toeneming iets meer dan gewoons bedoeld was, daar er deze buitengewone bijzonderheid in werd opgemerkt. Het is echter veeleer waarschijnlijk, dat zij daar Mozes enige tijd tevoren oversten van de honderden en oversten van de vijftigen over hen aangesteld heeft, het volk geteld hebben naar hun respectieve oversten, hetgeen dan de getallen tot honderden en vijftigen bracht.

3. Dat Juda de talrijkste van allen is, meer dan het dubbel van Benjamin en van Manasse, en bijna twaalf duizend meer dan enige andere stam, vers 27. Het was Juda, die zijn broeders zouden loven, omdat van hem Messias, de Vorst zal afstammen, omdat dit echter nog iets in de verte was, heeft God intussen die stam op velerlei wijze geëerd, inzonderheid door de grote toeneming er van, om diens wil, die in de volheid des tijds uit Juda zal gesproten zijn, Hebreeën 7:14. Juda moest bij de tocht door de woestijn de voorhoede zijn, en daarom werd hij ook met grotere kracht toegerust dan iedere andere stam.

4. Efraïm en Manasse, de zonen van Jozef, worden als afzonderlijke stammen geteld, en beide tezamen vormen een getal, bijna zo groot als dat van Juda. Dat was ingevolge van Jakob's aannemen van hen als zijn eigen zonen, waardoor zij met hun ooms, Ruben en Simeon, gelijk werden gesteld, Genesis 48:5. Het was ook de uitwerking van de zegen over Jozef, die een "vruchtbare tak" zal zijn, Genesis 49:22. En Efraïm, de jongste, wordt het eerst genoemd en is talrijker dan Manasse, want Jakob had zijn handen boven hun hoofden gekruist, en tienduizenden voorzien van Efraïm en duizenden van Manasse. De vervulling hiervan bevestigt ons geloof in de geest van de profetie, waarmee de aartsvaders begiftigd waren.

5. Toen zij afkwamen in Egypte, had Dan slechts één zoon, Genesis 46:23, en zo was zijn stam slechts één geslacht, Hoofdstuk 26:42. Benjamin had toen tien zonen, Genesis 46:21, en toch bedraagt nu het getal van Dan bijna het dubbele van Benjamin. De toeneming en vermindering van geslachten gaat niet altijd naar hetgeen wij waarschijnlijk achten. Sommigen worden grotelijks vermenigvuldigd en nemen weer sterk af, terwijl aan anderen, die arm waren, de huisgezinnen gemaakt worden als kudden, Psalm 107:38, 39, 41, zie ook Job 12:23.

6. Van iedere stam wordt gezegd, dat diegenen geteld werden, die instaat waren om uit te gaan voor de strijd, om hen er aan te herinneren, dat hun oorlogen te wachten stonden, hoewel zij nu vrede hadden en geen tegenstand ontmoetten. Die zich aangordt beroeme zich niet als die zich losmaakt.

Numeri 1:44 - 46
Wij hebben hier de som totaal aan de voet van de rekening, zij waren met hun allen 600.000 strijdbare mannen, en nog 3550 over. Sommigen denken dat toen dit enige maanden tevoren hun getal was, Exodus 38:26, de Levieten nog meegerekend waren, maar nu die stam afgezonderd was voor de dienst van God hadden toen zovelen meer de ouderdom van twintig jaren bereikt, dat het gehele aantal hetzelfde bleef, om aan te tonen, dat wat wij ook tot de eer en de dienst van God mogen afstaan, ons op de een of andere wijze vergoed zal worden. Nu zien wij welk een groot en talrijk leger zij waren. Laat ons nu eens nagaan:
1. Hoeveel er nodig was om die allen (behalve nog ongetwijfeld dubbel hun aantal van vrouwen en kinderen, zieken en ouden van dagen, en van het gemengde volk) gedurende veertig jaren in de woestijn te onderhouden en die allen moesten iedere dag door God onderhouden worden, daar zij hun voedsel hadden van de dauw des hemels en niet van de vettigheid van de aarde. O welk een groot en goed huishouder is onze God, van wie zovelen afhankelijk zijn, die iedere dag van Hem ontvangen wat zij behoeven!.

2. Wat de zonde aanricht onder een volk, binnen veertig jaren zouden de meesten van hen natuurlijk gestorven zijn om de gemene zonde van het mensdom, want toen de zonde in de wereld kwam, is de dood er mee in gekomen, en hoe groot zijn de verwoestingen, die hij aanricht op de aarde! Maar, wegens de bijzondere zonde van ongeloof en murmureren, zijn

allen, die nu geteld zijn, behalve twee, in hun ongerechtigheid gestorven, omgekomen in de woestijn.

3. Welk een groot getal het geestelijk Israël van God zal uitmaken in het einde, hoewel zij op een tijd en in een plaats slechts een klein kuddeke schijnen te zijn, maar als zij allen samenvergaderd zijn, dan zullen zij een grote schare wezen, die niemand tellen kan, Openbaring 7:9. En hoewel het begin van de kerk gering is zal toch haar laatste zeer vermeerderd worden. De kleinste zal tot duizend worden.

Numeri 1:47 - 54
Er wordt hier zorg gedragen om de stam van Levi, die zich in de zaak van het gouden kalf gunstig had onderscheiden, Exodus 32:26, van de overige stammen te onderscheiden. Buitengewone diensten zullen met buitengewone eer beloond worden.

1. Het was de eer van de Levieten, dat zij tot hoeders aangesteld werden van de geestelijke zaken. Aan hen was de zorg opgedragen voor de tabernakel en zijn schatten, zowel in het leger als op hun reizen.
a. Als zij optrokken, dan moesten de Levieten de tabernakel afnemen, hem met alles wat er toe behoorde dragen, en hem daarna op de bestemde plaats weer oprichten, vers 50, 51. Het was voor de eer van de heilige dingen, dat het aan niemand veroorloofd was ze te zien of aan te raken, dan alleen aan hen, die door God tot deze dienst geroepen waren. Zo zijn wij allen ongeschikt en onwaardig om gemeenschap te hebben met God, totdat wij door Zijn genade geroepen worden tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus onze Heere, en aldus het geestelijk zaad zijnde van die grote Hogepriester, priesters gemaakt zijn onze Gode en er is beloofd, dat God, zelfs uit de heidenen enige tot Levieten zal nemen, Jesaja 66:21.
b. Als zij rustten, dan moesten de Levieten zich rondom de tabernakel legeren, vers 50, 53, teneinde dicht bij hun werk te zijn, en de tabernakel te bewaken, hem voor plundering of ontheiliging te bewaren. Zij moeten zich legeren rondom de tabernakel, opdat geen verbolgenheid over de vergadering van de kinderen Israëls zij, gelijk er zijn zou, indien de tabernakel en de wacht er over veronachtzaamd werden, en diegenen er zich om zouden verzamelen, aan wie het niet vergund was hem te naderen. Er moet grote zorg worden gedragen om zonden te voorkomen, omdat zonde te voorkomen is toorn of verbolgenheid te voorkomen.

2. Het was voorts nog hun eer, dat, gelijk Israël, een heilig volk zijnde, niet onder de heidenen gerekend zal worden, zij, een heilige stam zijnde, niet onder de Israëlieten gerekend werden, maar later op zichzelf geteld zullen worden, vers 49. De dienst, die de Levieten in het heiligdom hadden te verrichten, wordt een strijd genoemd, Hoofdstuk 4:23. En daar zij die strijd streden, waren zij vrijgesteld van militaire diensten, en daarom werden zij niet geteld met hen, die uittrokken in het leger. Zij, die dienst doen in het heilige moeten zichzelf niet wikkelen in wereldlijke aangelegenheden, en er zich niet laten inwikkelen. De bediening van het Evangelie geeft werk genoeg voor de gehele mens, en hij heeft slechts weinig tijd om het er in te kunnen doen. Het is een vermaning en opwekking aan leraren, om zich door een voorbeeldig gedrag en wandel van de gewone Israëlieten te onderscheiden, er niet naar strevende om groter te schijnen, maar om in werkelijkheid en in alle opzichten beter te zijn dan anderen.

HOOFDSTUK 2

1 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 2 De kinderen Israëls zullen zich legeren, een ieder onder zijn banier, naar de tekenen van het huis hunner vaderen; rondom tegenover de tent der samenkomst zullen zij zich legeren. 3 Die zich nu legeren zullen oostwaarts tegen de opgang, zal zijn de banier des legers van Juda, naar hun heiren; en Nahesson, de zoon van Amminadab, zal de overste der zonen van Juda zijn. 4 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vier en zeventig duizend en zeshonderd. 5 En nevens zal zich legeren de stam van Issaschar; en Nethaneel, de zoon van Zuar, zal de overste der zonen van Issaschar zijn. 6 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vier en vijftig duizend en vierhonderd. 7 Daartoe de stam van Zebulon; en Eliab, de zoon van Helon, zal de overste der zonen van Zebulon zijn. 8 Zijn heir nu, en zijn getelden waren zeven en vijftig duizend en vierhonderd. 9 Al de getelden des legers van Juda waren honderd zes en tachtig duizend en vierhonderd, naar hun heiren. Zij zullen vooraan optrekken. 10 De banier des legers van Ruben, naar hun heiren, zal tegen het zuiden zijn; en Elizur, de zoon van Sedeur, zal de overste der zonen van Ruben zijn. 11 Zijn heir nu, en zijn getelden waren zes en veertig duizend en vijfhonderd. 12 En nevens hem zal zich legeren de stam van Simeon; en Selumiel, de zoon van Zurisaddai, zal de overste der zonen van Simeon zijn. 13 Zijn heir nu, en zijn getelden waren negen en vijftig duizend en driehonderd. 14 Daartoe de stam van Gad; en Eljasaf, de zoon van Rehuel, zal de overste der zonen van Gad zijn. 15 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vijf en veertig duizend zeshonderd en vijftig. 16 Al de getelden in het leger van Ruben waren honderd een en vijftig duizend vierhonderd en vijftig; naar hun heiren. En zij zullen de tweede optrekken. 17 Daarna zal de tent der samenkomst optrekken, met het leger der Levieten, in het midden van de legers; gelijk als zij zich legeren zullen, alzo zullen zij optrekken, een iegelijk aan zijn plaats, naar hun banieren. 18 De banier des legers van Efraim, naar hun heiren, zal tegen het westen zijn; en Elisama, de zoon van Ammihud, zal de overste der zonen van Efraim zijn. 19 Zijn heir nu, en zijn getelden waren veertig duizend en vijfhonderd. 20 En nevens hem de stam van Manasse; en Gamaliel, de zoon van Pedazur, zal de overste der zonen van Manasse zijn. 21 Zijn heir nu, en zijn getelden waren twee en dertig duizend en tweehonderd. 22 Daartoe de stam van Benjamin; en Abidan, de zoon van Gideoni, zal de overste der zonen van Benjamin zijn. 23 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vijf en dertig duizend en vierhonderd. 24 Al de getelden in het leger van Efraim waren honderd acht duizend en eenhonderd, naar hun heiren. En zij zullen de derde optrekken. 25 De banier des legers van Dan zal tegen het noorden zijn, naar hun heiren; en Ahiezer, de zoon van Ammisaddai, zal de overste der zonen van Dan zijn. 26 Zijn heir nu, en zijn getelden waren twee en zestig duizend en zevenhonderd. 27 En nevens hem zal zich legeren de stam van Aser; en Pagiel, de zoon van Ochran, zal de overste der zonen van Aser zijn. 28 Zijn heir nu, en zijn getelden waren een en veertig duizend en vijfhonderd. 29 Daartoe de stam van Nafthali; en Ahira, de zoon van Enan, zal de overste der zonen van Nafthali zijn. 30 Zijn heir nu, en zijn getelden waren drie en vijftig duizend en vierhonderd. 31 Al de getelden in het leger van Dan waren honderd zeven en vijftig duizend en zeshonderd. In het achterste zullen zij optrekken, naar hun banieren. 32 Dezen zijn de getelden van de kinderen Israëls, naar het huis hunner vaderen; al de getelden der legers, naar hun heiren, waren zeshonderd drie duizend vijfhonderd en vijftig. 33 Maar de Levieten werden niet geteld onder de zonen van Israël, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 34 En de kinderen Israëls deden naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had, zo legerden zij zich naar hun banieren, en zo trokken zij op, een iegelijk naar zijn geslachten, naar het huis zijner vaderen. In het vorige hoofdstuk werden de duizenden Israëls gemonsterd, in dit hoofdstuk worden zij gerangschikt, en wordt hun leger ordelijk ingericht naar Goddelijke bepaling.

Hier is:

I. Een algemene order hieromtrent, vers 1,2.

II. Bijzondere aanwijzingen voor het posteren van elk van de stammen in vier onderscheidene afdelingen, drie stammen in elke afdeling.

1. In de voorhoede, naar de oostzijde waren Juda, Issaschar en Zebulon geplaatst, vers 3 - 9.
2. Aan de rechtervleugel, naar het zeiden, waren Ruben, Simeon en Gad, vers 10 - 16.
3. In de achterhoede, naar het westen, waren Efraïm, Manasse en Benjamin, vers 18 - 24.

4. Aan de linkervleugel, naar het noorden, waren Dan, Aser en Nafthali, vers 25 - 31.
5. De tabernakel was in het midden, vers 17.
En eindelijk het slot van deze beschikking, vers 32 - 34.

Numeri 2:1 - 2
Hier is het algemene bevel, gegeven zowel voor hun ordelijke regeling als zij rustten, en voor hun ordelijker gang, als zij optrokken. Waarschijnlijk was er tot nu toe ook wel enige orde onder hen geweest, zij togen bij vijven uit Egypteland, Exodus 13:18, maar nu werden zij naar een beter voorbeeld gerangschikt.

1. Allen woonden zij in tenten, en als zij optrokken, droegen zij allen hun tenten mee, want zij "vonden geen stad ter woning" Psalm 107:4. Dit is een voorstelling van onze toestand in deze wereld, het is een beweeglijke toestand (heden zijn wij hier, morgen zijn wij weg) en het is een militaire toestand. Heeft niet de mens een strijd op aarde? Wij slaan slechts onze tenten op in deze wereld, en hebben er geen blijvende stad in. Laat ons dus, zolang wij in deze wereld zijn, voorwaarts streven, om er door heen te komen.

2. Die van een stam waren, moesten zich bij elkaar legeren, een ieder onder zijn banier. Het is de wil van God, dat wederzijdse liefde omgang en gemeenschapsoefening onderhouden worden onder bloedverwanten. Zij, die aan elkaar verwant zijn, moeten zoveel zij kunnen met elkaar bekend zijn, en de banden van de natuur moeten gebruikt worden, om de banden van de Christelijke gemeenschap te versterken.

3. Iedereen moet zijn plaats kennen en er in blijven, het was hun niet veroorloofd, zich te legeren waar het hun behaagde, noch op te trekken wanneer zij wilden, God legert hen met de last in hun kwartieren te blijven. Het is God, die de bepalingen van onze woning bescheiden heeft, en aan Hem moeten wij ons houden. Hij "verkiest voor ons onze erfenis," Psalm 47:5, en in Zijn keus moeten wij berusten, en niet altijd heen en weer willen gaan, niet zijn als een vogel, die uit zijn nest omdoolt.

4. Iedere stam had zijn standaard, vlag, of banier, en ieder geslacht schijnt ook zijn bijzonder onderscheidingsteken gehad te hebben naar het huis van zijn vaderen, dat gedragen werd zoals bij ons de vaandels gedragen worden van iedere compagnie in een regiment. Dezen waren nuttig ter onderscheiding van de stammen en geslachten, en de bijeenvergadering en bijeenhouding er van. In toespeling hierop wordt van de prediking van het Evangelie gezegd, dat zij het oprichten zal zijn van een banier, waarnaar de heidenen zullen vragen, en waaronder zij zich zullen legeren, Jesaja 11:10, 12. God is een God van orde, en niet van verwarring. Deze banieren maakten dit machtige leger schoner en heerlijker voor zijn vrienden en geduchter voor zijn vijanden. Van de kerk van Christus wordt gezegd, dat zij "geducht is als krijgscharen met banieren," Hooglied 6:10. Het is niet zeker, hoe die banieren van elkaar onderscheiden waren, sommigen maken de gissing, dat de banier van iedere stam van dezelfde kleur was als het edelgesteente, waarin de naam van die stam gegraveerd was, en die op de borstlap van de hogepriester was bevestigd, en dat dit het enige verschil tussen haar was. Velen van de hedendaagse Joden denken dat op iedere banier een wapenschild geschilderd was, dat betrekking had op de zegen van Jakob over die stam. De banier van Juda droeg een leeuw, die van Dan een slang, die van Nafthali een hinde, die van Benjamin een wolf, enz. Sommigen van hen zeggen dat de vier voornaamste banieren waren: voor Juda een leeuw, voor Ruben een man, voor Jozef een os en voor Dan een arend, waarop zij dan Ezechiël visioen doen slaan. Anderen zeggen dat de naam van iedere stam op zijn banier geschreven stond. Hoe dit nu zij, ongetwijfeld hebben zij gediend tot kenmerk en aanwijzing.

5. Zij moesten zich legeren rondom de tabernakel, die in hun midden opgericht moest zijn zoals de tent van een generaal in het centrum van zijn leger. Zij moesten er zich om heen legeren:
a. Opdat hij hun allen tot troost en blijdschap zou wezen, daar hij een teken was van Gods genaderijke tegenwoordigheid onder hen, Psalm 46:6. "God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen." Hun leger had alle reden om kloekmoedig te zijn als God in hun midden was, als zij alle dagen brood van de hemel, rondom hun leger vonden en vuur van de hemel hadden met andere tekenen van Gods gunst, want dit alles was meer dan genoeg om een antwoord te geven op de vraag: Is de Heere onder ons, of niet? Welgelukzalig zijt gij, o Israël! Het is waarschijnlijk dat de deuren van al hun tenten aan alle zijden naar de tabernakel gekeerd waren, want ieder Israëliet moest steeds zijn ogen op de Heere gericht houden, daarom aanbaden zij aan de deur van de tent. De tabernakel was in het midden van het leger, opdat hij in aller nabijheid zou zijn, want het is zeer begerenswaardig om de plechtige bediening van de heilige inzettingen nabij ons en onder ons bereik te hebben. "Het koninkrijk Gods is binnen ulieden," Lukas 17:21.
b. Opdat zij naar alle zijden een wacht en bescherming zouden wezen voor de tabernakel en voor de Levieten. Geen indringer kon nabij Gods tabernakel komen, zonder eerst door de menigte van hun legerafdelingen te zijn gedrongen. Als God de bescherming van onze vertroosting en genietingen op zich neemt, dan betaamt het ons voor Zijn inzettingen te waken Zijn eer Zijn belangen en Zijn dienstknechten te beschermen.

6. Zij moesten zich van verre legeren, uit eerbied voor het heiligdom, opdat er geen gedrang zou zijn onder hen, en opdat de gewone zaken van het leger geen hinder zouden veroorzaken voor het heiligdom. Hen werd ook geleerd om op een eerbiedige afstand te blijven, opdat al te grote gemeenzaamheid geen minachting zou teweegbrengen. Er wordt verondersteld, (op grond van Jozua 3:4) dat de afstand tussen het naaste deel van het leger en de tabernakel (of misschien tussen hen en het kamp van de Levieten, die zich in de nabijheid van de tabernakel legerden) ongeveer twee duizend van hun ellen was, iets meer dan tien minuten gaans, maar de buitenste zijden van het leger moesten veel verder af zijn. Sommigen berekenen dat de gehele omvang van hun legerkamp niet minder dan vier uren moet geweest zijn, want het was als een beweegbare stad, met straten en stegen, waarin misschien het manna viel, zowel als aan de buitenzijde van het leger, opdat zij het, om zo te zeggen, aan hun deur hadden. In de Christelijke kerk lezen wij van een troon (zoals in de tabernakel van het verzoendeksel, of troon van de genade), die genoemd wordt, "een troon van de heerlijkheid van het eerste aan," Jeremia 17:12, en die troon is omringd door geestelijke Israëlieten, vier en twintig ouderlingen, dubbel het aantal van de stammen, "bekleed met witte klederen," Openbaring 4:4, en de banier boven hen is Liefde. Maar ons is niet, zoals aan hen, bevolen om van verre te legeren, neen, wij worden genodigd te naderen, en met vrijmoedigheid te komen. De heiligen van de Allerhoogste worden gezegd "rondom Hem te zijn," Psalm 76 - :12. Moge God door Zijn genade ons dicht bij Hem houden.

Numeri 2:3 - 34
Wij hebben hier de indeling van de twaalf stammen in vier afdelingen, ieder van drie stammen, van welke een de twee anderen moest aanvoeren. Merk op:
1. Dat God zelf hun plaats heeft aangewezen, teneinde twist en afgunst onder hen te voorkomen. Indien het aan hun was overgelaten om de voorrang onder hen te bepalen, dan zou er gevaar zijn geweest, dat zij in twist waren geraakt met elkaar, zoals de discipelen, die twistten wie hunner de meeste zou zijn. Ieder zou een voorwendsel hebben gehad om de eerste te zijn, of tenminste om niet de laatste te wezen. Ware het aan de beslissing van Mozes

overgelaten, zij zouden met hem getwist hebben, en hem van partijdigheid hebben beschuldigd, en daarom doet God het, die zelf de fontein en de oordeler is van de eer, en in Zijn beschikking moeten allen berusten. Indien God in Zijn voorzienigheid anderen boven ons verhoogt, en ons vernedert, dan behoren wij even tevreden te zijn met Zijn doen er van op die wijze, alsof Hij het gedaan had, zoals Hij het hier deed, door een stem uit de tabernakel, en de overweging, dat het de wil van God schijnt te wezen, dat het zo zijn zal, behoort alle nijd en ontevredenheid tot zwijgen te brengen. En als het gebeurt, dat wij zelf onze plaats moeten kiezen, dan heeft onze Heiland ons een regel gegeven, waarnaar wij moeten handelen, Lukas 14:8, "Zet u niet in de eerste plaats," en nog een anderen, Mattheüs 20:27. "Zo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht." Zij, die het nederigst en het dienstvaardigst zijn, zijn de meeste eer waardig.

2. Iedere stam had een overste of opperbevelhebber door God zelf benoemd, het waren dezelfden, die aangesteld waren om behulpzaam te wezen bij de telling, Hoofdstuk 1:5. Het feit, dat wij allen kinderen zijn van één Adam is er zover af een rechtvaardiging te zijn van de leer van de gelijkheidspredikers, die alle verschil van plaats en van eer wil uitwissen, dat zelfs onder de kinderen van dezelfde Abraham, dezelfde Jakob, dezelfde Juda, God zelf bepaald heeft, dat een van hun overste zou zijn over al de overigen. Er zijn machten, van God verordend, de zodanigen aan wie eerbied toekomt en bewezen moet worden. Sommigen letten op de betekenis van de namen van deze oversten, hoe tenminste in het algemeen, God in de gedachten was van hen die hun deze namen gegeven hebben, want in de meesten komt El, God voor, hetzij aan het begin of aan het einde.
Nethaneel, de gave Gods, Eliab, mijn God is vader, Elizur, mijn God is een rots, Selumiel, God, mijn vrede Eljasaf, God heeft toegevoegd, Elisama, mijn God heeft gehoord, Gamaliel, God, mijn loon; Pagiel, God heeft mij ontmoet. Hieruit blijkt dat de Israëlieten in Egypte de naam van hun Gods niet geheel vergeten hadden, maar bij gebrek van andere herinneringstekenen, de gedachtenis er aan bewaarden in de namen van hun kinderen, en zich daarmee troostten in hun verdrukking.

3. Die stammen werden bij elkaar en onder dezelfde banier geplaatst, die het naast aan elkaar verwant waren, Juda, Issaschar en Zebulon waren de drie jongste zonen van Lea, en zij werden samengevoegd, en Issaschar en Zebulon zullen er niet tegen geweest zijn om onder Juda te zijn, daar zij jongere broeders waren, Ruben en Simeon zouden in hun plaats niet tevreden zijn geweest. Daarom wordt Ruben, Jakobs oudste zoon, tot hoofd aangesteld van de volgende afdeling. Simeon is ongetwijfeld bereid onder hem te staan, en Gad de zoon van Zilpa, Lea's dienstmaagd, is zeer geschikt bij hem gevoegd in de plaats van Levi. Efraïm, Manasse en Benjamin zijn allen de nakomelingen van Rachel. Dan, de oudste zoon van Bilha, wordt tot een leidende stam gemaakt, hoewel hij de zoon is van een bijvrouw opdat overvloediger eer gegeven worde aan hetgeen er gebrek aan heeft, en er is gezegd: Dan zal zijn volk richten, en hem waren de twee jongere zonen van de dienstmaagden toegevoegd. Zó onberispelijk was de orde, waarin zij geplaatst waren.

4. De stam van Juda was in de eerste plaats van de eer gelegerd tegen de opgaande zon, en bij het optrekken leidde hij de voorhoede, niet slechts omdat hij het talrijkst was, maar voornamelijk omdat uit die stam Christus zou voortkomen, die de Leeuw is uit de stam van Juda, en een afstammeling zal zijn van hem, die nu tot overste van die stam was aangesteld. Nahesson wordt tot de voorouders van Christus gerekend, Mattheüs 1:4, zodat, toen hij hun voorging, in werkelijkheid Christus zelf hen als hun leider is voorgegaan. Juda was de eerste van de twaalf zonen van Jakob, die gezegend werd, Ruben, Simeon en Levi werden door hun stervende vader gelaakt, daarom is hij, de eerste zijnde in de zegen, hoewel niet in geboorte,

als de eerste gesteld, om aan kinderen te leren de goedkeuring van hun Godvruchtige ouders op prijs te stellen, maar voor hun afkeuring te vrezen.

5. De stam van Levi legerde zich rondom de tabernakel, dus binnen de overige stammen vers 17. Zij moeten het heiligdom verdedigen, en de andere stammen moeten hen verdedigen. Zo waren in het visioen, dat Johannes zag van de heerlijkheid des hemels, tussen de ouderlingen en de troon, "vier dieren vol ogen," Openbaring 4:6, 10. De burgerlijke overheid moet de Godsdienstige belangen van een volk beschermen, een sterkte wezen rondom die heerlijkheid.

6. Het leger van Dan - en zo werd die stam genoemd lang na hun vestiging in Kanaän, vanwege hun onverschrokkenheid in de strijd - kreeg bevel om, hoewel in de linkervleugel geplaatst, als zij zich legerden, toch bij hun optrekken de achterhoede aan te voeren, vers 31. Na Juda waren zij de talrijkste, en daarom werd hun een post aangewezen waarvoor, na die van het front, de meeste kracht vereist werd, want naar hun kracht zal de dag wezen. Eindelijk. De kinderen Israëls hielden zich aan de hun gegeven orders. Zij deden naar alles wat de Heere Mozes geboden had, vers 34. Zij plaatsten zich op de hun aangewezen post, zonder twist of murmurering, en gelijk dit hun veiligheid uitmaakte, zo was het ook hun schoonheid. Bileam was verrukt op het gezicht er van, Hoofdstuk 24:5. "Hoe schoon zijn uw tenten Jakob."
Aldus behoort de Evangeliekerk, het leger van de heiligen genoemd, naar het model van de Schrift saamgevoegd te zijn, ieder zijn plaats kennende, en er in blijvende, en dan zullen allen, die het goede voor haar wensen, zich verblijden, "ziende haar ordening," Colossenzen 2:5.

HOOFDSTUK 3

1 Dit nu zijn de geboorten van Aäron en Mozes; ten dage als de HEERE met Mozes gesproken heeft op de berg Sinai. 2 En dit zijn de namen der zonen van Aäron: de eerstgeborene, Nadab, daarna Abihu, Eleazar, en Ithamar. 3 Dit zijn de namen der zonen van Aäron, der priesteren, die gezalfd waren, welker hand men gevuld had, om het priesterambt te bedienen. 4 Maar Nadab en Abihu stierven voor het aangezicht des HEEREN, als zij vreemd vuur voor het aangezicht des HEEREN in de woestijn van Sinai brachten, en hadden geen kinderen, doch Eleazar en Ithamar bedienden het priesterambt voor het aangezicht van hun vader Aäron. 5 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 6 Doe de stam van Levi naderen, en stel hem voor het aangezicht van de priester Aäron, opdat zij hem dienen; 7 En dat zij waarnemen zijn wacht, en de wacht der gehele vergadering, voor de tent der samenkomst, om de dienst des tabernakels te bedienen; 8 En dat zij al het gereedschap van de tent der samenkomst, en de wacht der kinderen Israëls waarnemen, om de dienst des tabernakels te bedienen. 9 Gij zult dan, aan Aäron en aan zijn zonen, de Levieten geven; zij zijn gegeven, zij zijn hem gegeven uit de kinderen Israëls. 10 Maar Aäron en zijn zonen zult gij stellen, dat zij hun priesterambt waarnemen; en de vreemde, die nadert, zal gedood worden. 11 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 12 En Ik, zie, Ik heb de Levieten uit het midden van de kinderen Israëls genomen, in plaats van allen eerstgeborene, die de baarmoeder opent, uit de kinderen Israëls; en de Levieten zullen Mijne zijn. 13 Want alle eerstgeborene is Mijn; van de dag, dat Ik alle eerstgeborenen in Egypteland sloeg, heb Ik Mij geheiligd alle eerstgeborenen in Israël, van de mensen tot de beesten; zij zullen Mijn zijn; Ik ben de HEERE! 14 En de HEERE sprak tot Mozes in de woestijn van Sinai, zeggende: 15 Tel de zonen van Levi naar het huis hunner vaderen, naar hun geslachten, al wat mannelijk is, van een maand oud en daarboven, die zult gij tellen. 16 En Mozes telde hen naar het bevel des HEEREN, gelijk als hem geboden was. 17 Dit nu waren de zonen van Levi met hun namen: Gerson, en Kahath, en Merari. 18 En dit zijn de namen der zonen van Gerson, naar hun geslachten: Libni en Simei. 19 En de zonen van Kahath, naar hun geslachten; Amram en Izhar, Hebron en Uzziel. 20 En de zonen van Merari, naar hun geslachten: Maheli en Musi; dit zijn de geslachten der Levieten, naar het huis hunner vaderen. 21 Van Gerson was het geslacht der Libnieten, en het geslacht der Simeieten; dit zijn de geslachten der Gersonieten. 22 Hun getelden in getal waren van al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven; hun getelden waren zeven duizend en vijfhonderd. 23 De geslachten der Gersonieten zullen zich legeren achter de tabernakel, westwaarts. 24 De overste nu van het vaderlijke huis der Gersonieten zal zijn Eljasaf, de zoon van Lael. 25 En de wacht der zonen van Gerson in de tent der samenkomst zal zijn de tabernakel en de tent, haar deksel, en het deksel aan de deur van de tent der samenkomst; 26 En de behangselen des voorhofs, en het deksel van de deur des voorhofs, welke bij de tabernakel en bij het altaar rondom zijn; mitsgaders de zelen, tot zijn gansen dienst. 27 En van Kahath is het geslacht der Amramieten, en het geslacht der Izharieten, en het geslacht der Hebronieten, en het geslacht der Uzzielieten; dit zijn de geslachten der Kohathieten. 28 In getal van al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven, waren acht duizend en zeshonderd, waarnemende de wacht des heiligdoms. 29 De geslachten der zonen van Kohath zullen zich legeren aan de zijde des tabernakels, zuidwaarts. 30 De overste nu van het vaderlijke huis der geslachten van de Kohathieten, zal zijn Elisafan, de zoon van Uzziel. 31 Hun wacht nu zal zijn de ark, en de tafel, en de kandelaar, en de altaren en het gereedschap des heiligdoms, met hetwelk zij dienst doen, en het deksel, en al wat tot zijn dienst behoort. 32 De overste nu der oversten van Levi zal zijn Eleazar, de zoon van Aäron, de priester; zijn opzicht zal zijn over degenen, die de wacht des heiligdoms waarnemen. 33 Van Merari is het geslacht der Mahelieten, en het geslacht der Musieten; dit zijn de geslachten van Merari. 34 En hun getelden in getal van al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven, waren zes duizend en tweehonderd. 35 De overste nu van het vaderlijke huis der geslachten van Merari zal zijn Zuriel, de zoon van Abihail; zij zullen zich legeren aan de zijde des tabernakels, noordwaarts. 36 En het opzicht der wachten van de zonen van Merari zal zijn over de berderen des tabernakels, en zijn richelen, en zijn pilaren, en zijn voeten, en al zijn gereedschap, en al wat tot zijn dienst behoort; 37 En de pilaren des voorhofs rondom, en hun voeten, en hun pennen, en hun zelen. 38 Die nu zich legeren zullen voor de tabernakel oostwaarts, voor de tent der samenkomst, tegen de opgang, zullen zijn Mozes, en Aäron met zijn zonen, waarnemende de wacht des heiligdoms, voor de wacht der kinderen Israëls; en de vreemde, die nadert, zal gedood worden. 39 Alle getelden der Levieten, welke Mozes en Aäron, op het bevel des HEEREN, naar hun geslachten, geteld hebben, al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven, waren twee en twintig duizend.

40 En de HEERE zeide tot Mozes: Tel alle eerstgeborenen, wat mannelijk is onder de kinderen Israëls, van een maand oud en daarboven; en neem het getal hunner namen op. 41 En gij zult voor Mij de Levieten nemen (Ik ben de HEERE!), in plaats van alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls, en de beesten der Levieten, in plaats van alle eerstgeborenen onder de beesten der kinderen Israëls. 42 Mozes dan telde, gelijk als de HEERE hem geboden had, alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls. 43 En alle eerstgeborenen, die mannelijk waren, in het getal der namen, van een maand oud en daarboven, naar hun getelden, waren twee en twintig duizend tweehonderd en drie en zeventig. 44 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 45 Neem de Levieten, in plaats van alle eerstgeboorte onder de kinderen Israëls, en de beesten der Levieten, in plaats van hun beesten; want de Levieten zullen Mijn zijn; Ik ben de HEERE! 46 Aangaande de tweehonderd drie en zeventig, die gelost zullen worden, die overschieten, boven de Levieten, van de eerstgeborenen van de kinderen Israëls; 47 Gij zult voor elk hoofd vijf sikkels nemen; naar de sikkel des heiligdoms zult gij ze nemen; die sikkel is twintig gera. 48 En gij zult dat geld aan Aäron en zijn zonen geven, het geld der gelosten die onder hen overschieten. 49 Toen nam Mozes dat losgeld van degenen, die overschoten boven de gelosten door de Levieten. 50 Van de eerstgeborenen van de kinderen Israëls nam hij dat geld, duizend driehonderd vijf en zestig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms. 51 En Mozes gaf dat geld der gelosten aan Aäron en aan zijn zonen, naar het bevel des HEEREN, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

Dit hoofdstuk en het volgende betreffen de stam van Levi, die op zichzelf, en niet met de andere stammen gemonsterd en gerangschikt werd, waardoor de bijzondere eer wordt aangeduid, die hun was aangedaan, en de bijzondere plicht en dienst, die van hen geëist werden. De Levieten worden in dit hoofdstuk beschouwd:

I. Als dienaren en helpers van de priesters in de dienst van het heiligdom. En zo hebben wij een bericht:
   1. Omtrent de priesters zelf, vers 1 - 4, en hun werk, vers 10.
   2. Van de gave van de Levieten aan hen, derhalve zij geteld werden vers 14 - 16, en hun som genomen wordt vers 39. Ieder bijzonder geslacht van hen wordt geteld, ziet zich zijn plaats en zijn last aangewezen, de Gersonieten, vers 18 - 26, de Kohathieten, vers 27 - 32, de Merarieten, vers 33 - 39.

II. Als equivalenten van de eerstgeborenen, vers 11 - 13.
   1. De eerstgeborenen worden geteld, en de Levieten in hun plaats genomen, voorzover het getal van de Levieten strekte vers 40 - 45.
   2. De eerstgeborenen die er waren boven het getal van de Levieten, werden gelost, vers 46 - 51.

Numeri 3:1 - 13

I. Hier wordt het geslacht van Aäron in het priesterambt bevestigd, vers 10. Tevoren waren zij er toe geroepen en gewijd, hier worden zij aangesteld, om hun priesterambt waar te nemen. Het werk en ambt van de bediening vereisen voortdurende oplettendheid en naarstigheid, dit werk keert zo herhaaldelijk terug, en toch zijn de gunstige gelegenheden om het te doen zo voorbijgaand, dat er steeds naar uitgezien moet worden. Hier wordt herhaald wat tevoren gezegd is, Hoofdstuk 1:51, de vreemde, die nadert, zal gedood worden, hetgeen een verbod is aan ieder, wie het ook zij, om zich in te dringen in het priesterambt, niemand moet naderen om te dienen dan Aäron en zijn zonen, alle anderen zijn vreemden. Het is ook een last aan de priesters om dorpelwachters te zijn in het huis Gods, ten einde zorg te dragen, dat niemand van hen aan wie dit door de wet was verboden, naderbij zou komen, zij moeten alle indringers weren, wier nadering een ontwijding zou wezen van de heilige dingen, hun zeggende, dat het op hun gevaar was, want zo zij naderden, zouden zij, evenals Uzza, sterven door de hand Gods. De Joden zeggen, dat later boven de deur van de tempel een gouden zwaard was opgehangen (wellicht met toespeling op het vlammend zwaard aan de ingang van de hof van Eden), waarop gegraveerd stond: de vreemde, die nadert, zal gedood worden.

II. Er wordt hier een bijzonder bericht gegeven van Aärons geslacht, wat wij hieromtrent tevoren gehad hebben, wordt hier herhaald.

1. De heiliging van de zonen Aärons, vers 3. Zij waren allen gezalfd om voor het aangezicht des Heeren te dienen, hoewel het later is gebleken, en God het heeft geweten, dat twee hunner wijs waren, en twee dwaas zijn geweest.

2. De val van de twee oudsten, vers 4, zij offerden vreemd vuur en zijn daardoor gestorven, voor het aangezicht des Heeren. Dit wordt vermeld in de inleiding van de wet op het priesterschap, ter waarschuwing aan alle opvolgende priesters, Iaat hen door dit voorbeeld weten dat God een ijverig God is, en zich niet zal laten bespotten, de heilige zalfolie was een eer voor de gehoorzamen, maar geen beschutting voor de ongehoorzame. Er wordt hier gezegd: Zij hadden geen kinderen. Gods voorzienigheid had het ter verzwaring van hun straf zo beschikt dat van hen geen nakomelingen onder de priesters waren, om de naam op te houden van hen, die Gods naam hadden ontheiligd.

3. De bevestiging van de twee jongste, Eleazar en Ithamar bedienden het priesterambt voor het aangezicht van hun vaders Aärons. Dit geeft te kennen:
a. De zorg, die zij droegen bij hun dienstwerk, om geen vergissingen te begaan, zij bleven onder het oog van hun vader, en lieten zich voor alles wat zij deden door hem onderrichten omdat Nadab en Abihu waarschijnlijk van onder het oog van hun vader waren weggegaan, toen zij vreemd vuur offerden. Het is voor jonge lieden goed om onder de leiding en het toezicht te handelen van bejaarde en ervaren lieden.
b. De troost, die dit was voor Aäron, het was hem lieflijk te zien, dat zijn jongere zonen zich ernstig en voorzichtig gedroegen, nadat de ouderen zich zo misdragen hadden. Het is een grote voldoening voor ouders om hun kinderen "in de waarheid te zien wandelen," 3 Johannes : 4.

4. Een schenking wordt gemaakt van de Levieten, om hulpen te zijn van de priesters bij hun werk. Gij zult dan aan Aäron en zijn zonen de Levieten geven, vers 9. Aäron had een groter eigendomsrecht in en macht over de stam van Levi, dan iemand anders van de oversten had over zijn stam. Er was zeer veel werke, dat tot het priesterambt behoorde, en er waren nu slechts drie paar handen om het te doen, die van Aäron en van zijn twee zonen, want het blijkt niet, dat iemand van hun toen kinderen had, tenminste geen, die de leeftijd hadden om te dienen, en daarom stelt God de Levieten aan om hun behulpzaam te zijn. Voor wie God werk vindt, zal Hij ook hulp vinden.
Hier is:
a. De dienst, waarvoor de Levieten bestemd waren: zij moesten de priesters dienen bij hun dienst voor de Heere, vers 6, en Aärons wacht waarnemen, vers 7, zoals de diakenen de bisschoppen dienen in de Evangelische instellingen, de tafelen dienen, terwijl zij hun dienst waarnamen. De Levieten slachtten de offers, en dan behoefden de priesters slechts het bloed te sprengen en het vet te verbranden, de Levieten bereidden het reukwerk, de priesters brandden het. Zij moesten niet slechts Aärons wacht waarnemen, maar ook de wacht van de gehele vergadering. Het is een groot goed, dat aan leraren is toevertrouwd, niet slechts voor de eer van Christus, maar voor het welzijn van Zijn kerk, zodat zij niet alleen de wacht moeten waarnemen van de grote Hogepriester, maar ook getrouw moeten zien aan de zielen van de mensen, waarvan de wacht hun ook is opgedragen.

b. De reden waarom de Levieten tot de dienst geëist werden, zij werden genomen in de plaats van de eerstgeborenen. De bewaring van de eerstgeborenen van Israël, toen al de eerstgeborenen van de Egyptenaren (met wie velen van hen vermengd waren) werden gedood, werd beschouwd door Hem die nooit een onredelijker eis doet als een genoegzame reden om zich voortaan alle eerstgeborenen toe te eigenen, vers 13. Alle eerstgeborene is voor Mij. Dat was voldoende om hen tot de Zijnen te maken, al had Hij er ook geen reden voor gegeven, want Hij is de enige oorsprong en Heere van alle wezens en van alle machten, maar omdat alle gehoorzaamheid moet voortvloeien uit liefde, en daden van plicht daden van dankbaarheid moeten wezen, werden zij, eer zij tot bijzondere diensten opgeëist werden, met bijzondere gunsten gekroond. Als Hij, die ons geschapen heeft, ons behoudt, dan worden ons hierdoor nog meerdere verplichtingen opgelegd om Hem te dienen en voor Hem te leven. Gods recht op ons door de verlossing bevestigt Zijn recht op ons door de schepping. Omdat nu de eerstgeborenen in een gezin gewoonlijk het meest bemind en in aanzien zijn, en sommigen het als een verkleining van hun eer zouden achten, om hun oudste zonen als dienaren van de priesters aan de deur van de tent van de samenkomst de wacht te zien houden, heeft God de gehele stam van Levi voor zich genomen in plaats van de eerstgeborenen, vers 12. Gods inzettingen staan de rechtmatige belangen van de mensen niet in de weg, en gaan hun redelijke gevoelens en neigingen niet tegen. Er werd verondersteld dat de Israëlieten liever de Levieten dan hun eerstgeborenen zouden afstaan, en daarom heeft God genadiglijk die ruil bevolen, maar voor ons heeft Hij Zijn eigen Zoon niet gespaard.

Numeri 3:14 - 39

De Levieten aan Aäron geschonken zijnde om hem te dienen, worden zij hem hier geteld overgegeven, opdat hij zou weten wat hij had, en hen diensvolgens zou gebruiken. Merk op: I. Naar welke regel zij geteld werden: Al wat mannelijk is, van een maand oud en daarboven, vers 15. Van de andere stammen werden alleen geteld al wat mannelijk is van twintig jaren en daarboven, en van deze alleen degenen, die instaat waren uit te gaan ten strijde, maar in het getal van de Levieten moeten ook de kinderen en de zwakken meegerekend worden. Daar zij van krijgsdienst waren vrijgesteld, werd er niet op aangedrongen dat zij meerderjarig zouden zijn, of kracht zouden hebben ten strijde. Hoewel het later bleek dat weinig meer dan een derde van het getal van de Levieten geschikt waren om in de dienst des tabernakels gebruikt te worden, (ongeveer 8000 van de 22000, Hoofdstuk 4:47, 48), wilde God hen toch allen geteld hebben, als aanhorigen van Zijn gezin, opdat niemand zich verstoten zou achten van God, omdat hij het vermogen niet had om Hem, zoals de anderen, dienst te bewijzen.
De Levieten van een maand oud konden God niet eren en Hem dienen in de tabernakel zoals de volwassenen, maar uit de mond van de jonge kinderen en van de zuigelingen werd van de Levieten lof toebereid voor God. Laat het niet verhinderd worden, dat kinderkens ingeschreven worden als behorende tot de discipelen van Christus, want derzulken is het koninkrijk van de hemelen. De lossing van de eerstgeborenen werd gerekend van een maand oud, Hoofdstuk 18:15 - 16, daarom werden de Levieten reeds van die leeftijd af geteld. Zij werden geteld naar het huis van hun vaderen, niet van hun moeders, want als de dochter van een Leviet iemand uit een anderen stam trouwde, dan was haar zoon geen Leviet, maar wij lezen van een geestelijken priester onzes Gods, die het ongeveinsde geloof beërfde, dat gewoond heeft in zijn moeder en zijn grootmoeder, 2 Timotheüs 1:5 T.

II. Hoe zij verdeeld werden in drie klassen, naar het getal van de zonen van Levi, Gerson, Kohat en Merari, en van deze weer een onderverdeling werd gemaakt in verscheidene geslachten, vers 17 - 20. Omtrent ieder van deze drie klassen hebben wij een bericht:

1. Van hun getal. De Gersonieten waren 7500. De Kohathieten waren 8600. De Merarieten waren 6200. Van de overige stammen zijn de afzonderlijke geslachten niet afzonderlijk geteld, zoals die van Levi, aan deze stam slechts heeft God die eer aangedaan.

2. Van hun post aan de tabernakel, waar zij dienst moesten doen. De Gersonieten legerden zich achter de tabernakel westwaarts, vers 23. De Kohathieten rechts van de tabernakel naar het zuiden, vers 29. De Merarieten aan de linkerzijde noordwaarts. En om het vierkant te voltooien legerden Mozes en Aäron met de priesters zich aan de voorzijde naar het oosten, vers 36. Aldus was de tabernakel omgeven van zijn wachters, en aldus legert zich "de engel des Heeren rondom degenen, die Hem vrezen," die levende tempelen zijn, Psalm 34:8. Ieder kende zijn plaats en moest er in blijven met God.

3. Van hun overste of hoofd. Gelijk iedere klasse haar eigen plaats had, zo had ook ieder overste zijn plaats. De bevelhebber van de Gersonieten was Eljasaf, vers 24. Van de Kahathieten was het Elizafan, vers 30, van wie wij lezen in Leviticus 10:4, dat hij een van de dragers was bij de begrafenis van Nadab en Abihu. Van de Merarieten was het Zuriël, vers 35.

4. Van hun last als het leger optrok. Iedere klasse kende haar eigen werk, hetgeen nodig was, want hetgeen ieders werk is, blijkt dikwijls niemands werk te zijn. De Gersonieten waren belast met de bewaring en het dragen van al de gordijnen en behangselen en bedekkingen van de tabernakel en de voorhof, vers 25, 26, de Kohathieten met al de meubelen en gereedschappen van de tabernakel, de ark, het altaar, de tafel, enz, vers 31, 32. De Merarieten met de zware dingen, de stijlen, richelen, pilaren, enz, vers 36, 37.
Hier kunnen wij opmerken:
a. Dat de Kohathieten, hoewel zij het tweede huis waren, bevorderd waren boven het oudere geslacht van de Gersonieten. Behalve dat Aäron en de priesters tot dit geslacht behoorden, waren zij ook talrijker, en hun post en last meer eervol, hetgeen waarschijnlijk aldus bevolen was om Mozes eer te bewijzen, die van dat geslacht was. Maar,
b. toch waren de nakomelingen van Mozes noch bijzonder geëerd noch bevoorrecht, zij waren op gelijken voet met de andere Levieten, opdat het zou blijken dat hij de bevordering van zijn eigen familie niet zocht of op het oog had, generlei eer als bij erfrecht op hen wilde doen overgaan in kerk of staat, hij die zelf eer genoeg had, begeerde niet dat aan Zijn naam luister zou worden bijgezet door de glans van dat licht, liever wilde hij, dat de Levieten eer zouden ontlenen aan zijn naam. Laat niemand met geringachting denken aan de Levieten, hoewel zij de minderen waren van de priesters, want Mozes zelf achtte het voor zijn zonen hoge bevordering genoeg om Levieten te zijn. Waarschijnlijk was het, omdat het geslacht van Mozes slechts Levieten waren, dat in het opschrift van dit hoofdstuk, hetwelk over die stam handelt, vers I, Aäron vóór Mozes gesteld is.

III. De som totaal van het getal van deze stam, zij worden met hun allen op 22000 berekend, vers 39. De som van de afzonderlijke geslachten tezamen bedraagt 300 meer. Indien deze bij de som totaal gevoegd waren, dan zouden de Levieten, in plaats van 273 minder te zijn dan de eerstgeborenen, vers 43, 27 meer geweest zijn, en dan zou de schaal naar de andere zijde zijn overgeheld, maar men onderstelt dat de 300, die afgetrokken werden van het getal, toen de ruil zou plaatshebben, eerstgeborenen waren van de Levieten zelf, geboren na hun uittocht uit Egypte, en die niet in de ruil begrepen konden worden, omdat zij reeds Gode geheiligd waren. Maar wat hier bijzonder opmerkelijk is, is dat de stam van Levi bij verre de mindere was in getal dan de anderen. Gods deel in de wereld is dikwijls het kleinste. Zijn uitverkorenen zijn, vergelijkenderwijs gesproken, slechts een klein kuddeke.

Numeri 3:40 - 51 Hier wordt de ruil van de Levieten voor hun eerstgeborenen bewerkstelligd.

1. De eerstgeborenen werden geteld van een maand oud en daarboven, vers 42, 43. Diegenen werden voorzeker niet meegerekend, die wel eerstgeborenen waren, maar zelf tot hoofden van gezinnen waren geworden, maar alleen diegenen, die nog onder de jaren waren, en de geleerde bisschop Patrick is beslist van mening dat er geen anderen geteld werden dan alleen die, welke sedert hun uittocht uit Egypte geboren waren, toen de eerstgeborenen geheiligd werden, Exodus.13:2. Als er 22000 mannelijke eerstgeborenen waren, dan kunnen wij veronderstellen, dat er evenveel vrouwelijke waren, en die allen voortgebracht in het eerste jaar nadat zij uit Egypte getogen waren. Hieruit moeten wij afleiden dat er in het laatste jaar van hun dienstbaarheid, zelfs toen hun nood op het hoogst was geklommen, toch vele huwelijken onder de Israëlieten gesloten werden, zij waren niet ontmoedigd door de benauwdheid, waarin zij zich bevonden, maar huwden in het geloof, verwachtende dat God hen weldra bezoeken zou in genade, en dat hun kinderen, hoewel in slavernij geboren, in vrijheid en eer zouden leven. En het was een teken ten goede voor hen, en een bewijs dat zij door de Heere gezegend waren, dat zij niet slechts in het leven waren gebleven, maar grotelijks waren vermenigvuldigd in een woeste dorre wildernis.

2. Door een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid woog het getal van de eerstgeborenen en dat van de Levieten tamelijk tegen elkaar op. Aldus heeft Hij, "toen Hij de volken de erfenis uitdeelde, de landpalen van de volken gesteld naar het getal van de kinderen Israëls," Deuteronomium 32:8. Gode zijn al Zijn werken tevoren bekend, en er is een juiste evenredigheid tussen die werken, en dat zal blijken als zij met elkaar vergeleken worden. Er wordt gezegd dat de beesten van de Levieten genomen zullen worden in plaats van alle eerstgeborenen onder de beesten van de kinderen Israëls, dat is: de Levieten waren met al hun bezittingen aan God gewijd in plaats van de eerstgeborenen en al het hun, want als wij ons aan God geven, dan geven wij ons aan Hem met alles wat wij hebben en zijn, daar wij het alles eerst van Zijn genade hebben ontvangen.

3. Het kleine getal van de eerstgeborenen, dat het getal van de Levieten overtrof, ten bedrage van 273, moest gelost worden, naar rato van vijf sikkels per hoofd, en het losgeld aan Aäron worden gegeven, want daar de Levieten hem gegeven waren, kwam hem ook dit losgeld toe. Bij de ruil zijn zij waarschijnlijk begonnen met de oudsten van de eerstgeborenen, en zo afwaarts, zodat diegenen met geld gelost moesten worden, die de 273 jongsten van de eerstgeborenen waren, dit is meer waarschijnlijk, dan dat het door het lot werd beslist of dat het geld uit de openbare middelen betaald werd. De kerk wordt de gemeente van de eerstgeborenen genoemd, die verlost werd, niet zoals zij, met zilver en goud, maar door de zonde aan de gerechtigheid Gods gewijd zijnde, door het dierbaar bloed van de Zoon van God.

HOOFDSTUK 4

1 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 2 Neemt op de som der zonen van Kohath, uit het midden der zonen van Levi, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen. 3 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud; al wie tot dezen strijd inkomt, om het werk in de tent der samenkomst te doen. 4 Dit zal de dienst zijn der zonen van Kohath, in de tent der samenkomst, te weten de heiligheid der heiligheden. 5 In het optrekken des legers, zo zullen Aäron en zijn zonen komen, en de voorhang des deksels afnemen, en zullen daarmede de ark der getuigenis bedekken. 6 En zij zullen een deksel van dassenvellen daarop leggen, en een geheel kleed van hemelsblauw daar bovenop uitspreiden; en zij zullen derzelver handbomen aanleggen. 7 Zij zullen ook op de toontafel een kleed van hemelsblauw uitspreiden, en zullen daarop zetten de schotels, en de reukschalen, en de kroezen, en de dekschotels; ook zal het gedurig brood daarop zijn. 8 Daarna zullen zij een scharlaken kleed daarover uitspreiden, en zullen dat met een deksel van dassenvellen bedekken; en zij zullen derzelver handbomen aanleggen. 9 Dan zullen zij een kleed van hemelsblauw nemen, en bedekken de kandelaar des luchters, en zijn lampen, en zijn snuiters, en zijn blusvaten, en al zijn olievaten, met welke zij aan denzelven dienen. 10 Zij zullen ook denzelven, en al zijn gereedschap, in een deksel van dassenvellen doen, en zullen hem op de draagboom leggen. 11 En over het gouden altaar zullen zij een kleed van hemelsblauw uitspreiden, en zullen dat met een deksel van dassenvellen bedekken; en zij zullen deszelfs handbomen aanleggen. 12 Zij zullen ook nemen alle gereedschap van de dienst, met hetwelk zij in het heiligdom dienen, en zullen het leggen in een kleed van hemelsblauw, en zullen hetzelve met een deksel van dassenvellen bedekken; en zij zullen het op de draagboom leggen. 13 En zij zullen de as van het altaar vegen, en zij zullen daarover een kleed van purper uitspreiden. 14 En zij zullen daarop leggen al zijn gereedschap, waarmede zij aan hetzelve dienen, de koolpannen, de krauwelen, en de schoffelen, en de sprengbekkens, al het gereedschap des altaars; en zij zullen daarover een deksel van dassenvellen uitspreiden, en zullen deszelfs handbomen aanleggen. 15 Als nu Aäron en zijn zonen, het dekken van het heiligdom, en van alle gereedschap des heiligdoms, in het optrekken des legers, zullen voleind hebben, zo zullen daarna de zonen van Kohath komen om te dragen; maar zij zullen dat heilige niet aanroeren, dat zij niet sterven. Dit is de last der zonen van Kohath, in de tent der samenkomst. 16 Het opzicht nu van Eleazar, de zoon van Aäron, de priester, zal zijn over de olie des luchters, en het reukwerk der welriekende specerijen, en het gedurig spijsoffer, en de zalfolie; het opzicht des gansen tabernakels, en alles wat daarin is, aan het heiligdom en aan zijn gereedschap. 17 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 18 Gij zult de stam van de geslachten der Kohathieten niet laten uitgeroeid worden, uit het midden der Levieten; 19 Maar dit zult gij hun doen, opdat zij leven en niet sterven, als zij tot de heiligheid der heiligheden toetreden zullen: Aäron en zijn zonen zullen komen, en stellen hen een ieder over zijn dienst en aan zijn last. 20 Doch zij zullen niet inkomen om te zien, als men het heiligdom inwindt, opdat zij niet sterven.

21 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 22 Neem ook op de som der zonen van Gerson, naar het huis hunner vaderen, naar hun geslachten. 23 Gij zult hen tellen van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt om de strijd te strijden, opdat hij de dienst bediene in de tent der samenkomst. 24 Dit zal zijn de dienst der geslachten van de Gersonieten, in het dienen en in de last. 25 Zij zullen dan dragen de gordijnen des tabernakels, en de tent der samenkomst; te weten haar deksel, en het dassendeksel, dat er bovenop is, en het deksel der deur van de tent der samenkomst, 26 En de behangselen des voorhofs, en het deksel der deur van de poort des voorhofs, hetwelk is bij de tabernakel en bij het altaar rondom; en hun zelen, en al het gereedschap van hun dienst, mitsgaders al wat daarvoor bereid wordt, opdat zij dienen. 27 De gehele dienst van de zonen der Gersonieten, in al hun last, en in al hun dienst, zal zijn naar het bevel van Aäron en van zijn zonen; en gijlieden zult hun ter bewaring al hun last bevelen. 28 Dit is de dienst van de geslachten der zonen van de Gersonieten, in de tent der samenkomst; en hun wacht zal zijn onder de hand van Ithamar, de zoon van Aäron, de priester. 29 Aangaande de zonen van Merari, die zult gij naar hun geslachten, en naar het huis hunner vaderen tellen. 30 Gij zult hen tellen van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt tot dezen strijd, om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst. 31 Dit zal nu zijn de onderhouding van hun last, naar al hun dienst, in de tent der samenkomst: de berderen des tabernakels, en zijn richelen, en zijn pilaren, en zijn voeten; 32 Mitsgaders de pilaren des voorhofs rondom, hun voeten, en hun pennen, en hun zelen, met al hun gereedschap, en met al hun dienst; en het gereedschap van de waarneming van hun last zult gij bij namen tellen. 33 Dit is de dienst van de geslachten der zonen van Merari, naar hun gansen dienst, in de tent der samenkomst, onder de hand van Ithamar, de

zoon van Aäron, de priester. 34 Mozes dan en Aäron, en de oversten der vergadering telden de zonen der Kohathieten, naar hun geslachten, en naar het huis hunner vaderen: 35 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkwam tot dezen strijd, tot de dienst in de tent der samenkomst; 36 Hun getelden nu waren, naar hun geslachten, twee duizend zevenhonderd en vijftig. 37 Dit zijn de getelden van de geslachten der Kohathieten, van al wie in de tent der samenkomst diende, welke Mozes en Aäron geteld hebben, naar het bevel des HEEREN, door de hand van Mozes. 38 Insgelijks de getelden der zonen van Gerson, naar hun geslachten, en naar het huis hunner vaderen; 39 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkwam tot dezen strijd, tot de dienst in de tent der samenkomst; 40 Hun getelden waren, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, twee duizend zeshonderd en dertig.
41 Dezen zijn de getelden van de geslachten der zonen van Gerson, van al wie in de tent der samenkomst diende, welke Mozes en Aäron telden, naar het bevel des HEEREN. 42 En de getelden van de geslachten der zonen van Merari, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, 43 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkwam tot dezen strijd, tot de dienst in de tent der samenkomst; 44 Hun getelden nu waren, naar hun geslachten, drie duizend en tweehonderd. 45 Dezen zijn de getelden van de geslachten der zonen van Merari, welke Mozes en Aäron geteld hebben, naar het bevel des HEEREN, door de hand van Mozes. 46 Al de getelden, welke Mozes en Aäron, en de oversten van Israël geteld hebben van de Levieten, naar hun geslachten, en naar het huis hunner vaderen, 47 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkwam, om de dienst der bediening en de dienst van de last, in de tent der samenkomst, te bedienen; 48 Hun getelden waren acht duizend vijfhonderd en tachtig. 49 Men telde hen, naar het bevel des HEEREN, door de hand van Mozes, een ieder naar zijn dienst, en naar zijn last; en zijn getelden waren, die de HEERE Mozes geboden had.

In het vorige hoofdstuk werd het getal opgenomen van de hele stam van Levi, in dit worden diegenen van die stam geteld, die in de bloei van hun jaren waren voor de dienst tussen 30 en 50 jaren.

I. De tot dienst geschikte Kohathieten worden gerangschikt en geteld, en hun last hun gegeven, vers 2 - 20.
II. Die van de Gersonieten, vers 24 - 23.
III. Die van de Merarieten, vers 29 - 33.
IV. Het getal van ieder, en eindelijk de som totaal van allen worden meegedeeld, vers 34 - 49.

Numeri 4:1 - 20
Wij hebben hier een tweede telling van de stam van Levi. Gelijk die stam uit geheel Israël genomen was om in het bijzonder Gods eigendom te zijn, zo werden uit die stam de mannen van middelbare leeftijd uit de overigen genomen om in de werkelijke dienst van de tabernakel gebruikt te worden..

Merk hier nu op:
I. Wie in dit getal genomen moeten worden. Al wat mannelijk onder hen was van dertig tot vijftig jaren. Van de andere stammen waren zij, die geteld werden om met het leger uit te trekken, van twintig jaren oud en daar boven, maar van de Levieten slechts die van dertig tot vijftig, want de dienst van God eist het beste van onze kracht en de bloei van onze jaren, die niet beter gebruikt kunnen worden dan tot eer van Hem, die de eerste en de beste is. En men kan veel eerder een goed soldaat dan een goed leraar en bedienaar van de Godsdienst zijn.

1. Zij moesten niet in dienst gesteld worden vóór zij dertig jaren oud waren, omdat zij tot aan die leeftijd nog wel iets kinderachtigs en jeugdigs konden behouden hebben, en ook wellicht de ernst, de waardigheid misten, die nodig was, om de eer te dragen van een Leviet. Als zij vijf en twintig jaren oud waren werden zij als leerlingen toegelaten, Hoofdstuk 8:24, en in

Davids tijd, toen er meer werk te doen was, werden zij reeds op twintigjarige leeftijd als zodanig toegelaten, 1 Kronieken 23:24, zo ook Ezra 3:8, maar zij moesten vijf jaren leren en wachten om zich voor de dienst te bekwamen, ja zelfs waren zij in Davids tijd tien jaren in voorbereiding, van twintig tot dertig jaar.
Johannes de Doper begon zijn openbare dienst, en Christus de Zijne, op dertigjarigen leeftijd. Dit is, naar de letter, nu niet verplichtend voor Evangeliedienaren, alsof zij hun arbeid niet mochten aanvangen vóór zij dertig jaren oud zijn, en hun ambt moeten neerleggen als zij vijftig jaar zijn, maar het geeft ons twee goede regels:
a. Dat leraren geen "nieuwelingen" moeten zijn, 1 Timotheüs 3:6. Het is een werk, waarvoor rijpheid van oordeel nodig is en grote standvastigheid, en daarom zijn diegenen er niet voor geschikt, die slechts kinderen zijn in kennis, en hetgeen van een kind is nog niet hebben teniet gedaan.
b. Zij moeten leren, eer zij onderwijzen, en eerst "beproefd worden," 1 Timotheüs.3. 10 2. Als zij vijftig jaren oud waren, werden zij ontslagen van het zware werk van de dienst, inzonderheid van het dragen van de tabernakel want dat is de bijzondere dienst, waartoe zij hier verordineerd zijn, en die het meest voorkwam, zolang zij in de woestijn waren. Als zij op hoge leeftijd begonnen te komen werden zij ontslagen. a. In gunst jegens hen, opdat zij niet overwerkt zouden worden als hun kracht afnam. Twintig jaren van goede dienst werd tamelijk voldoende geacht voor een man.

2. Tot eer van het werk, opdat het niet gedaan zou worden door hen, die door zwakheid of gebreken van de ouderdom langzaam en bezwaarlijk voort kunnen. De dienst van God moet verricht worden als wij levendig, krachtig en werkzaam zijn. Zij bedenken dit niet, die hun bekering uitstellen tot zij oud geworden zijn, en dus het beste werk laten voor de slechtste tijd om het er in te doen.

II. Hoe hun werk wordt beschreven. Zij worden gezegd "in te komen tot deze strijd om het werk in de tent van de samenkomst te doen." De bediening is "een voortreffelijk werk," 1 Timotheüs 3:1. De Evangeliedienaren worden niet geordend alleen voor de eer, maar voor het werk, niet om het loon te hebben, maar om de arbeid te verrichten. Het is een "goede strijd," 1 Timotheüs 1:18. Zij, die toetreden tot de dienst van het Evangelie, moeten zich beschouwen als in het krijgsheir te zijn gekomen, en zich "goede krijgsknechten" betonen, 2 Timotheüs 2:3.

Wat nu inzonderheid de zonen van Kohath aangaat, wij zien hun hier:
A. Hun dienst aangewezen bij het verplaatsen van de tabernakel. Later, toen de tabernakel aan een vaste plaats was, werd hun ander werk aangewezen, maar dit was nu het werk van de dag, dat op die dag gedaan moest worden. Let er op dat, waar ook het leger Israëls heenging, de tabernakel des Heeren met hen ging, en er moet gezorgd worden voor het dragen er van. Waar wij ook heengaan overal moeten wij onze Godsdienst medenemen, en die niet vergeten, er zelfs geen deel van vergeten. De Kohathieten nu moesten al de heilige dingen van de tabernakel dragen. Tevoren waren zij reeds met deze dingen belast, Hoofdstuk 3:31, maar hier worden hun nog bijzondere instructies gegeven.

a. Aäron en zijn zonen, de priesters, moesten de dingen inpakken, die de Kohathieten hadden te dragen zoals hier bevolen wordt, vers 5 en verv. God had tevoren bevolen, dat niemand in het heilige van de heiligen moest komen, behalve Aäron, eenmaal in het jaar, en dan in een wolk van wierook, Leviticus 16:2, en toch wordt hier, omdat dit door hun ongevestigden toestand noodzakelijk was, vrijstelling gegeven van deze wet, want telkens, als zij optrokken, gingen Aäron en zijn zonen in om de ark af te nemen, en gereed te maken om gedragen te

worden, want (gelijk de geleerde bisschop Patrick aanmerkt) de Shechina, of tentoonspreiding van de Goddelijke Majesteit, die boven het verzoendeksel was, ging dan voor het ogenblik in de wolkkolom die opgeheven werd, en dan was het niet gevaarlijk om de ark te naderen.

b. Al de heilige dingen moesten bedekt worden, de ark en de tafel met drie kleden of bedekselen, al de overigen met twee. Zelfs de as van het altaar, waarin het heilig vuur zorgvuldig werd bewaard en ingerekend, moest met een purperen kleed bedekt worden, vers 13. Zelfs het koperen altaar moest, hoewel het in de voorhof van het heiligdom door allen gezien werd, toch bij het dragen bedekt worden.
Al deze bedekselen zijn bedoeld:
Ten eerste. Voor veiligheid, want deze heilige dingen moesten niet beschadigd of bedorven worden door wind of regen, of dof gemaakt door de zon, maar in al hun schoonheid bewaard blijven want over alles wat heerlijk is zal een beschutting wezen. De bedekselen van dassenvellen, dik en sterk zijnde, zullen het vocht afweren, en zolang wij op onze reis zijn door de woestijn van deze wereld, zal het ons goed zijn tegen alle weer en wind een beschutting te hebben, Jesaja 4:5, 6.
Ten tweede. Tot sieraad. De meeste van deze dingen hadden tot dekking een kleed van hemelsblauw, purper of scharlaken, dat er over heen gespreid was, en de ark had een geheel kleed van hemelsblauw, vers 6. Een zinnebeeld (zeggen sommigen) van de blauwe hemel, die als een gordijn is tussen ons en de Majesteit hierboven, Job 26:9. Zij, die getrouw zijn aan God, moeten er evenzo naar streven om schoon te zijn in de ogen van de mensen, opdat zij de leer van God, onze Zaligmaker, in alles mogen versieren. Ten derde. Tot verberging. Het betekende de duisternis van die bedeling. Hetgeen thans aan het licht gebracht is door het Evangelie en geopenbaard is aan kinderkens, was toen voor de wijzen en verstandigen verborgen. Zij zagen slechts de bedekking, niet de heilige dingen zelf, Hebreeën 10:11, maar nu heeft Christus" het omwindsel des aangezichts verslonden" Jesaja 25:7.

c. Als al de heilige dingen bedekt waren, dan moesten de Kohathieten ze op hun schouders dragen. Die welke handbomen hadden, moesten bij hun handbomen gedragen worden, vers 6, 8 - 11, 14,, die ze niet hadden, werden op een draagboom, baar, of berrie gedragen, vers 10, 12. Zie, hoe de tekenen van Gods tegenwoordigheid in deze wereld beweeglijke dingen zijn, maar wij verwachten een koninkrijk, dat niet bewogen kan worden.

B. Eleazar, nu de oudste zoon van Aäron is aangesteld tot opziener van de Kohathieten bij dit werk, vers 16. Hij moet er voorzorgen dat er niets wordt vergeten, niets achtergelaten of verplaatst wordt. Als priester had hij meer eer dan de Levieten, maar hij had ook meer zorg, en die zorg was ongetwijfeld een zwaarder last op zijn hart, dan al de lasten, die op hun schouders gelegd werden. Het is veel gemakkelijker het werk van de tabernakel te doen, dan belast te wezen met de zorg, dat anderen hun plicht nakomen, te gehoorzamen dan te heersen.
a. Er moet grote zorg worden gedragen voor het leven van deze Levieten, door hun ontijdige, oneerbiedige nadering te voorkomen tot de dingen, die heiligheid van de heiligheden zijn, vers 18. Gij zult de stam van de geslachten van de Kohathieten niet laten uitgeroeid worden. Zij, die niet doen wat zij kunnen om anderen van zonde af te houden, doen wat zij kunnen om hen uitgeroeid te laten worden.
b. De Kohathieten moesten de heilige dingen niet zien voordat de priesters ze bedekt hadden, vers 20. Zelfs zij, die de vaten des Heeren droegen, zagen niet wat zij droegen, zozeer waren zij zelfs in het duister omtrent het Evangelie, wier ambt het was de wet te verklaren. En Als de heilige dingen bedekt waren, dan mochten zij ze niet aanraken tenminste de ark niet, hier het heilige genoemd, en dat wel op straffe des doods, vers 15. Uzza werd gedood wegens overtreding van deze wet. Aldus werden toen de dienaren des Heeren zelf in vreze gehouden,

en het was een bedeling van de verschrikking, zowel als van de duisternis, maar nu is door Christus de zaak veranderd. Wij "hebben gezien met onze ogen, onze handen hebben getast het woord des levens," 1 Johannes 1:1, en wij worden aangemoedigd om "met vrijmoedigheid tot de troon van de genade te komen."

Numeri 4:21 - 33
Wij hebben hier de last van de twee andere geslachten van de Levieten, die, hoewel niet zo eervol als de eerste, toch nodig was en geregeld gedaan moest worden.

1. De Gersonieten waren belast met al de behangselen van de tabernakel, de gordijnen en de bedekselen van dassenvellen, vers 22 - 26. Die moesten zij afnemen als de wolk zich bewoog, en de ark en de overige heilige dingen weggedragen werden. Zij moesten ze inpakken en medenemen, en ze weer ophangen als de wolk staan bleef. Aäron en zijn zonen wezen hun ieder hun last aan: "Gij moet u belasten met de zorg voor de gordijnen, en gij met dit behangsel, opdat een ieder wete wat zijn werk is, en er geen verwarring zij", vers 27. Ithamar inzonderheid had het toezicht over hen, vers 28.

2. De Merarieten waren belast met het zware vervoer, de stijlen en richelen, de pilaren en voeten, de pinnen en zelen, en die werden hun met name overgegeven, vers 31, 32. Er werd hun een lijst gegeven, waarop alle zaken vermeld stonden, opdat alles er zij, en niets gezocht behoefde te worden, als de tabernakel weer werd opgericht. Ofschoon deze dingen van minder gewicht schenen dan de andere dingen van het heiligdom, werd er toch deze zorg voor gedragen, om ons te leren alle Goddelijke inzettingen met de grootste nauwkeurigheid rein en volledig te houden en te bewaren, opdat niets verloren ga. Het duidt ook de zorg aan, die God heeft voor Zijn kerk en ieder lid er van, "de goede Herder roept Zijn schapen bij name," Johannes 10:3. Hier werden duizenden van mensen gebruikt voor deze dienst, hoewel een veel minder aantal volstaan zou hebben om deze lasten te dragen. Maar het was nodig dat de tabernakel met de meest mogelijke spoed afgenomen en weer opgericht zou worden, en vele handen zullen dus licht en snel werk maken, inzonderheid als ieder weet wat zijn deel van het werk is. Zij hadden ook te zorgen voor hun eigen tenten, en ze mee te nemen, maar de jonge lieden onder de dertig, en de oude lieden boven de vijftig jaar, konden daarvoor dienst doen. Ook wordt van hun tenten geen melding gemaakt, want Gods huis moet altijd de voorrang hebben boven ons huis.
De zorg van hen, die zich gewelfde huizen bouwden, terwijl Gods huis woest was, was verkeerd en ongerijmd Haggaï 1:4, 9. De dood van de heiligen wordt voorgesteld als het afnemen, of breken, van de tabernakel 2 Corinthiërs 5:1, en het afleggen ervan, 2 Petrus 1:14. Evenals de dingen, die heiligheid van de heiligheden waren, wordt de onsterflijke ziel het eerst door ongeziene engelen weggedragen, onder toezicht van de Heere Jezus, of Eleazar, en er wordt ook zorg gedragen voor het lichaam, waarvan de huid en het vlees als de gordijnen zijn, de beenderen en zenuwen als de richelen en pilaren, geen er van zal verloren gaan. Er zijn orders gegeven voor het gebeente, er is een verbond gemaakt met het stof, deze zijn in veilige bewaring, en zullen allen in de grote dag tevoorschijn gebracht worden, wanneer die tabernakel wederom zal worden opgericht, en deze vernederde lichamen zullen gelijkvormig worden gemaakt aan het heerlijk lichaam van Jezus Christus.

Numeri 4:34 - 49
Wij hebben hier een bijzonder bericht omtrent de getallen van ieder van de drie geslachten van de Levieten, dat is: van de mannen tussen de dertig en vijftig jaren, die tot de werkelijken dienst geroepen waren. Merk op:

1. Dat de Kohathieten met hun allen, van een maand en daarboven acht duizend zes honderd waren, maar dat er van deze slechts twee duizend zeven honderd en vijftig mannen waren voor de dienst, dus nog geen derde. De Gersonieten waren met hun allen zeven duizend vijf honderd en van deze slechts twee duizend zes honderd en dertig dienstige mannen, iets meer dan een derde. Van de velen, die tot de getallen van de kerk worden toegedaan, zijn er, vergelijkenderwijs, slechts weinig, die tot de dienst er van bijdragen. Zo is het geweest, en zo is het, velen hebben een plaats in de tabernakel, die slechts luttel werks van de tabernakel doen, Filippenzen 2:20, 21.

2. Dat de Merarieten met hun allen slechts zes duizend twee honderd waren, en toch waren er onder hen drie duizend twee honderd dienstige mannen, dat is verscheidene meer de de helft. De grootste last werd aan dat geslacht opgelegd, de stijlen, de pilaren en voeten, en God heeft het zo beschikt, dat, hoewel zij de minste waren in aantal, zij toch de meeste mannen onder hen zouden hebben, instaat tot de dienst, want voor alle dienst, waartoe God de mensen roept, zal Hij hun de gaven en krachten geven die er voor nodig zijn, genade, die genoeg is.

3. Het gehele getal van de tot de dienst bekwame mannen van de stam van Levi, die in Gods leger kwamen, om Zijn strijd te strijden was slechts acht duizend vijf honderd en tachtig, terwijl de tot dienst bekwame mannen van de andere stammen, die in het leger Israëls waren om hun strijd te strijden, veel meer waren. De minste van de stammen had bijna vier maal meer tot de dienst geschikte mannen dan de Levieten, en sommigen van hen meer dan acht maal zoveel, want zij, die in de dienst zijn van deze wereld en strijd voeren naar het vlees, zijn veel talrijker dan degenen, die aan de dienst Gods zijn gewijd, en de goeden strijd des geloofs strijden.

HOOFDSTUK 5

1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 2 Gebied de kinderen Israëls, dat zij uit het leger wegzenden alle melaatsen, en alle vloeienden, en allen, die onrein zijn van een dode. 3 Van de man tot de vrouw toe zult gij hen wegzenden; tot buiten het leger zult gij hen wegzenden; opdat zij niet verontreinigen hun legers, in welker midden Ik wone. 4 En de kinderen Israëls deden alzo, en zonden hen tot buiten het leger; gelijk de HEERE tot Mozes gesproken had, alzo deden de kinderen Israëls. 5 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 6 Spreek tot de kinderen Israëls: Wanneer een man of een vrouw iets van enige menselijke zonden gedaan zullen hebben, overtreden hebbende door overtreding tegen de HEERE, zo is diezelve ziel schuldig. 7 En zij zullen hun zonde, welke zij gedaan hebben, belijden; daarna zal hij zijn schuld weder uitkeren, naar de hoofdsom daarvan, en derzelfder vijfde deel zal hij daarboven toedoen, en zal het dien geven, aan wien hij zich verschuldigd heeft. 8 Maar zo die man geen losser zal hebben, om de schuld aan hem weder uit te keren, zal die schuld, welken de HEERE weder uitgekeerd wordt, des priesters zijn; behalve de ram der verzoening, met welken hij voor hem verzoening doen zal. 9 Desgelijks zal alle heffing van alle geheiligde dingen der kinderen Israëls, welke zij tot de priester brengen, zijne zijn. 10 En een ieders geheiligde dingen zullen zijne zijn; wat iemand de priester zal gegeven hebben, zal zijne zijn. 11 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 12 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer van iemand zijn huisvrouw zal afgeweken zijn, en door overtreding tegen hem overtreden zal hebben; 13 Dat een man bij haar door bijligging des zaads zal gelegen hebben, en het voor de ogen haars mans zal verborgen zijn, en zij zich verheeld zal hebben, zijnde nochtans onrein geworden; en geen getuige tegen haar is, en zij niet betrapt is; 14 En de ijvergeest over hem gekomen is, dat hij ijvert over zijn huisvrouw, dewijl zij onrein geworden is; of dat over hem de ijvergeest gekomen is, dat hij over zijn huisvrouw ijvert, hoewel zij niet onrein geworden is; 15 Dan zal die man zijn huisvrouw tot de priester brengen, en zal haar offerande voor haar medebrengen, een tiende deel van een efa gerstemeel; hij zal geen olie daarop gieten, noch wierook daarop leggen, dewijl het een spijsoffer der ijveringen is, een spijsoffer der gedachtenis, dat de ongerechtigheid in gedachtenis brengt. 16 En de priester zal haar doen naderen; hij zal haar stellen voor het aangezicht des HEEREN. 17 En de priester zal heilig water in een aarden vat nemen; en van het stof, hetwelk op de vloer des tabernakels is, zal de priester nemen, en in het water doen. 18 Daarna zal de priester de vrouw voor het aangezicht des HEEREN stellen, en zal het hoofd van de vrouw ontbloten, en zal het spijsoffer der gedachtenis op haar handen leggen, hetwelk het spijsoffer der ijveringen is; en in de hand des priesters zal dat bitter water zijn, hetwelk de vloek medebrengt. 19 En de priester zal haar beedigen, en zal tot die vrouw zeggen: Indien iemand bij u gelegen heeft, en indien gij, onder uw man zijnde, niet afgeweken zijt tot onreinheid, wees vrij van dit bitter water, hetwelk de vloek medebrengt! 20 Maar zo gij, onder uw man zijnde, afgeweken zijt, en zo gij onrein geworden zijt, dat een man bij u gelegen heeft, behalve uw man: 21 (Dan zal de priester die vrouw met de eed der vervloeking beedigen, en de priester zal tot die vrouw zeggen:) De HEERE zette u tot een vloek, en tot een eed, in het midden uws volks, mits dat de HEERE uw heup vervallende, en uw buik zwellende make; 22 Dat ditzelve water, hetwelk de vervloeking medebrengt, in uw ingewand inga, om de buik te doen zwellen, en de heup te doen vervallen! Dan zal die vrouw zeggen: Amen, amen! 23 Daarna zal de priester deze zelfde vloeken op een cedeltje schrijven, en hij zal het met het bitter water uitdoen. 24 En hij zal die vrouw dat bitter water, hetwelk de vervloeking medebrengt, te drinken geven, dat het water, hetwelk de vervloeking medebrengt, in haar tot bitterheden inga. 25 En de priester zal uit de hand van die vrouw het spijsoffer der ijveringen nemen, en hij zal datzelve spijsoffer voor het aangezicht des HEEREN bewegen, en zal dat op het altaar offeren. 26 De priester zal ook van dat spijsoffer, deszelfs gedenkoffer, een handvol grijpen, en zal het op het altaar aansteken; en daarna zal hij dat water die vrouw te drinken geven. 27 Als hij haar nu dat water zal te drinken gegeven hebben, het zal geschieden, indien zij onrein geworden is, en tegen haar man door overtreding zal overtreden hebben, dat het water, hetwelk vervloeking medebrengt, tot bitterheid in haar ingaan zal, en haar buik zwellen, en haar heup vervallen zal; en die vrouw zal in het midden van haar volk tot een vloek zijn. 28 Doch indien de vrouw niet onrein geworden is, maar rein is, zo zal zij vrij zijn, en zal met zaad bezadigd worden. 29 Dit is de wet der ijveringen, als een vrouw, onder haar man zijnde, zal afgeweken en onrein geworden zijn; 30 Of als over een man die ijvergeest zal gekomen zijn, en hij over zijn huisvrouw zal geijverd hebben, dat hij de vrouw voor het aangezicht des HEEREN stelle, en de priester aan haar deze ganse wet volbrenge. 31 En de man zal van de ongerechtigheid onschuldig zijn; maar diezelve vrouw zal haar ongerechtigheid dragen.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een bevel ingevolge de reeds gemaakte wetten om de onreinen uit het leger te verwijderen, vers 1 - 4.
II. Een herhaling van de wetten betreffende vergoeding, ingeval dat aan de naaste schade werd toegebracht, vers 5 - 8 en de toewijzing van de geheiligde dingen aan de priesters, vers 9, 10.
III. Een nieuwe wet betreffende het gerechtelijk onderzoek van een vrouw, verdacht van overspel, door het water des ijvers, vers 11 - 31.

Numeri 5:1 - 10
I. Hier is een bevel voor de zuivering van het leger door allen uit zijn linies te verwijderen, die ceremoniëel onrein waren, door een vloed, door melaatsheid, of door het aanraken van een dood lichaam, totdat zij overeenkomstig de wet gereinigd waren, vers 2,3. Deze orders worden terstond ten uitvoer gebracht, vers 4.

1. Het leger was nu naar een nieuw model ingericht, en teneinde nu de verbetering ervan volkomen te maken, moet het gereinigd worden. De zuiverheid van de kerk moet evenzeer behartigd en bewaard worden, als de vrede en orde er van. Het is nodig, niet alleen dat iedere Israëliet bij zijn eigen banier blijve, maar ook dat iedere verontreinigde Israëliet er van worde afgescheiden. De wijsheid, die vanboven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam.

2. De tabernakel Gods was nu in het midden des legers gevestigd, en daarom moeten zij er voor zorgen het rein te houden. Hoe krachtiger de belijdenis van Godsdienst van een huis, of een gezin, hoe meer zij verplicht zijn, om "het onrecht van hun tenten weg te nemen," Job 22:23. De persoon bij wien, de plaats "in welker midden God woont," moet niet verontreinigd worden want zo zij het wèl is, dan is Hij beledigd, en dan zal Hij er zich van onttrekken, I Corinthiërs 3:16, 17. Deze uitdrijving van de onreinen uit het leger moest te kennen geven:
a. Wat de regeerders van de kerk behoren te doen: zij moeten het kostbare van het snode uittrekken, en personen van een ergerlijk gedrag als oude zuurdesem uit hun midden wegdoen, 1 Corinthiërs 5:8, 13,. opdat de anderen niet aangestoken en verontreinigd worden, Hebreeën 12:15. Het is voor de eer van Christus en de stichting van Zijn kerk nodig dat zij, die openlijk onheilig en van een slecht levensgedrag zijn, uit de Christelijke gemeenschap weggedaan worden, totdat zij zich bekeren.
b. Wat God zelf doen zal in de grote dag: Hij zal "Zijn dorsvloer doorzuiveren, en uit Zijn koninkrijk vergaderen al de ergernissen." Gelijk hier de onreinen buiten het leger gesloten werden, zo zal in het nieuwe Jeruzalem "niets inkomen, dat ontreinigt," Openbaring 21:27.

II. Een wet betreffende vergoeding vooraan de naaste gedaan onrecht. Het wordt genoemd menselijke zonden, vers 6, omdat zij gemeen is onder de mensen, een zonde van de mens dat is: een zonde tegen de mens, zo denkt men dat het vertaald en verstaan moet worden. Als iemand zijn broeder ten opzichte van enige zaak misleidt of bedriegt, dan moet dit beschouwd worden als een zonde tegen de Heere, Die de beschermer is van het recht, de straffer van onrecht, en die ons streng gebiedt rechtvaardig te handelen. Wat moet er nu geschieden, als iemands ontwaakt geweten hem beschuldigt van zo'n zonde, haar in zijn herinnering terugvoert, al is het ook lang geleden, dat hij haar gepleegd heeft? 1. Hij moet zijn zonde belijden, haar belijden aan God, haar belijden aan zijn naaste en zich aldus schande aandoen. Als hij het tevoren ontkend heeft, dan moet hij de leugen bekennen, al valt hem dit nog zo

zwaar, omdat zijn hart verhard was, heeft hij het ontkend, daarom is er voor hem geen ander middel om te doen blijken, dat zijn hart vertederd is, dan door het te belijden.

2. Hij moet een offer brengen, een ram van de verzoening, vers 8. Er moet voldoening gegeven worden voor de overtreding, gepleegd tegen God, wiens wet verbroken werd, zowel als voor het verlies, dat onze naaste geleden heeft, vergoeding in zo'n geval volstaat niet zonder geloof en bekering.

3. Maar de offerande zou niet welbehaaglijk zijn, indien er aan hem, aan wie het onrecht is aangedaan, geen volledige vergoeding gedaan wordt, de hoofdsom moet hem niet slechts teruggegeven worden maar nog een vijfde deel bovendien, vers 7. het is zeker dat zolang hetgeen onrechtmatig verkregen werd, willens en wetens wordt behouden, de schuld van de onrechtvaardigheid op het geweten blijft en door geen offerande, door geen gebeden of tranen wordt weggenomen, want het is één en dezelfde zonde, waarin volhard wordt. Deze wet hebben wij tevoren gehad, Leviticus 6:4, en hier wordt er bijgevoegd dat, zo de verongelijkte gestorven is, en geen bloedverwant heeft nagelaten, die recht zou hebben op het ontvangen van deze schuld, of indien het onzeker is aan wie de vergoeding gegeven moet worden, dit toch geen verontschuldiging of reden zou wezen om het onrechtmatig verkregene te behouden, wie het ook behoord moge hebben, zeker was het het zijne niet, die het door een zonde verkregen heeft, en daarom moet het de priester gegeven worden, vers 8. Als er iemand was, die er zijn recht op kon bewijzen, dan moet het niet aan de priester gegeven worden, God haat de roof in het brandoffer. Maar indien er zo iemand niet was, dan verviel het aan de Heere, (ob defectum sanguinis - bij gebrek aan een nakomeling) en de priesters waren Zijn ontvangers. Het één of andere werk van de barmhartigheid is een daad van noodzakelijke gerechtigheid, die gedaan moet worden door hen, die zich bewust zijn onrecht te hebben gepleegd maar niet weten hoe andere vergoeding te doen. Wat het onze niet is, zal ons nooit wezenlijk voordeel opleveren.

III. Een algemene regel betreffende geheiligde dingen. die bij deze gelegenheid gegeven is, dat namelijk al wat de priester gegeven wordt van hem zal wezen, vers 9, 10.

1. hij, die het gaf, zal het niet terug ontvangen, onder welk voorwendsel het zij. Deze wet bevestigt en bekrachtigt alle schenkingen voor Godvruchtige doeleinden opdat de mensen niet iets aan de priester geven in een opwelling van ijver, om het daarna, in een opwelling van spijt, weer terug te nemen.

2. De andere priesters zullen niet delen met de priester, die toen dienst deed, en aan wie het geheiligde - waarin dat ook bestond - gegeven was. Laat hem, die het ijverigst en het meest bereid was om dienst te doen, er te beter om varen, zo hij het werk doet, dan hebbe hij het loon er voor, en moge God er Zijn zegen aan toedoen.
Numeri 5:11 - 31 Wij hebben hier het plechtig gerechtelijk onderzoek van een vrouw, wier echtgenoot over haar ijvert.

I. Wat was het veronderstelde geval? Dat een man reden had zijn huisvrouw van echtbreuk te verdenken, vers 12 - 14.

1. De zonde van echtbreuk wordt hier terecht voorgesteld als uitermate zeer zondig, het is een afwijken van God en van deugd, en van de goede weg, Spreuken 2:17. Het is een zonde tegen de echtgenoot, hem berovende van zijn eer, vervreemdende zijn recht, een vals, onecht gebroed brengende in zijn gezin, om met zijn kinderen in zijn bezitting te delen, en haar

verbond met hem verbrekende. Het is verontreinigd te worden, want door niets wordt het hart en het geweten meer dan door dit verontreinigd.

2. Er wordt verondersteld dat de zondaren grote moeite en zorg hebben aangewend om die zonde te verhelen, waar geen getuige van is." Het oog des overspelers neemt de schemering waar," Job 24:15. En de overspeelster neemt de gelegenheid waar, "als de man niet in zijn huis is," Spreuken 7:19. Zij zou de duisternis, de verborgenheid niet begeren, als zij niet schandelijk was, en de duivel, die de mensen tot deze zonde verleidt, leert hen hoe haar te bedekken.

3. Er wordt verondersteld dat de ijvergeest over de echtgenoot gekomen is, waarvan Salomo zegt: dat hij "een grimmigheid is van de man," Spreuken 6:34, en dat hij "hard is als het graf. Maar", zeggen de Joodse schrijvers "hij moet doen blijken, dat hij reden heeft voor zijn verdenking." De regel, die zij geven, is: "Indien de man, voor getuigen, tot zijn vrouw gezegd heeft: ""Ga met deze man niet in het verborgen"" en het daarna bewezen is dat zij, niettegenstaande deze vermaning toch met die man in het verborgen geweest is, dan kan hij, al was het ook haar vader of haar broeder, haar noodzaken het bitterwater te drinken. Maar de wet bindt hem niet aan deze bijzondere methode om te bewijzen, dat, hij reden heeft voor zijn verdenking, zij kan ook op een andere manier bewezen worden.
Ingeval, dat het bewezen kon worden, dat zij overspel gepleegd heeft, dan moest zij ter dood gebracht worden Leviticus 20:10, maar als het niet zeker was, dan moest deze wet toegepast worden. Laat dit alle huisvrouwen vermanen om zich ook voor de geringste schijn van kwaad te hoeden, en niet de minste aanleiding te geven om haar kuisheid in verdenking te brengen. Het is niet genoeg dat zij zich onthouden van het kwaad van de onreinheid, zij moeten zich ook voor de schijn er van hoeden, voor alles, wat er het aanzien van heeft, of er toe leiden kan, of de minste reden kan geven voor jaloersheid, want een grote hoop hout kan door een klein vuur worden aangestoken! Laat ook alle mannen hierdoor gewaarschuwd zijn, om hun vrouwen niet zonder rechtmatige oorzaak te verdenken. De liefde in het algemeen, en nog zoveel te meer de echtelijke liefde, leert ons "geen kwaad te denken," 1 Corinthiërs 13:5. Het is het geluk van de deugdelijke huisvrouw, dat "het hart haars heren haar vertrouwt," Spreuken 31:11.

II. Wat in zo'n geval gedaan moest worden:
1. Opdat, zo de verdachte vrouw onschuldig was, zij niet onder de smadelijke verdenking van haar echtgenoot en de hieruit voortvloeiende onrust zou blijven.

2. Opdat, zo zij schuldig was, haar zonde ontdekt zou worden, en anderen het zullen horen, en vrezen, en er zich door zullen laten waarschuwen. Het onderzoek nu moest volgenderwijs plaats hebben.
a. Haar echtgenoot moet haar tot de priester brengen met de getuigen, die de grond voor zijn verdenking kunnen bewijzen en verlangen dat zij de proef zal ondergaan. De joden zeggen, dat de priester eerst moest trachten haar te bewegen de waarheid te bekennen, tot haar zeggende: "Lieve dochter, gij waart wellicht verrast, overrompeld door wijn te drinken, of gij waart vervoerd door jeugdige hartstocht, of door het slechte voorbeeld van anderen. Kom beken nu de waarheid, ter wille van de grote Naam, die in de heilige plechtigheid beschreven is, en laat hen niet met het bitter water uitgewist worden.
Indien zij dan bekende, zeggende: "Ik ben verontreinigd", dan werd zij niet ter dood gebracht, maar ontving de scheidbrief, en dan verloor zij haar bruidsschat. Maar als zij zei: "Ik ben rein", dan werd de proef toegepast.

b. De man moest een gering, grof offer brengen van gerstemeel, zonder olie en wierook overeenkomstig de treurige staat, waarin zijn gezin zich nu bevindt, want het was wel een zeer grote treurige beproeving, hetzij om reden te hebben om ijverzuchtig te wezen, of om ijverzuchtig te zijn zonder er grond of oorzaak voor te hebben. Het is een spijsoffer van de gedachtenis, om aan te duiden, dat hetgeen nu stond te geschieden als een Godsdienstig beroep was op de alwetendheid en rechtvaardigheid Gods.

c. De priester moest het water van de ijveringen bereiden, hij moet van het heilig water nemen uit het wasvat, waaraan de priesters zich moesten wassen, als zij dienst gingen doen. Dit water moet hij in een aarden vat doen, bevattende, naar men zegt, ongeveer een pint, en het moet een aarden vat zijn, omdat hoe "grover en minder fraai alles was, hoe meer het in overeenstemming was met deze zo treurige gelegenheid. Er moet stof in het water gedaan worden, om de smaad aan te duiden, waaronder zij lag, en de schande, die zij zich moest aandoen, haar mond in het stof leggende, maar het moest stof zijn van de vloer van de tabernakel, om eer aan te doen aan alles wat behoorde tot de plaats, die God verkoren had, om er Zijn naam te doen wonen, en er in het hart des volks eerbied voor te bewaren, zie Johannes 8:6.

d. De vrouw moest voor het aangezicht des Heeren gesteld worden. aan de oostpoort van de voorhof des tempels, (zeggen de Joden) en haar hoofd moest ontbloot worden, ten teken van de treurige toestand, waarin zij zich bevond, en daar stond zij dan tentoon voor geheel de wereld, "opdat alle vrouwen onderwezen worden, dat zij naar haar schandelijkheid niet doen," Ezechiel 23:48. De Joden zeggen: "Haar eigen dienstboden mochten daarbij niet tegenwoordig zijn, opdat zij niet gering zou schijnen in de ogen van hen, die haar moesten eren, ook haar echtgenoot moest weggezonden worden."

e. De priester moest haar beëdigen, dat is haar bezweren de waarheid te zeggen, en haar de vloek Gods aankondigen, zo zij schuldig was, en haar verklaren wat de uitwerking zou zijn van haar drinken van het water van de ijveringen, vers 19 - 22. Hij moest haar verzekeren dat het water haar niet schadelijk zou zijn, zo zij onschuldig was, vers 19. Niemand behoeft de vloek van de wet te vrezen, die niet de geboden van de wet heeft overtreden. Maar indien zij schuldig was, dan zal het water gif voor haar wezen, het zal haar buik doen zwellen en haar heup doen vervallen en zij zal een vloek en verfoeisel zijn onder haar volk, vers 21, 22. Hierop meest zij Amen, amen zeggen, zoals Israël Amen moest zeggen op de vervloekingen uitgesproken op de berg Ebal, Deuteronomium 27:26. Sommigen denken dat het Amen verdubbeld zijnde, ziet op de beide delen van de beëdiging, of bezwering op het deel dat haar vrij deed zijn, indien zij onschuldig was, en op het deel dat haar veroordeelde, zo zij schuldig was. Geen vrouw zou, als zij schuldig was Amen kunnen zeggen op deze beëdiging, en daarna het water drinken, tenzij zij de waarheid Gods niet geloofde of Zijn gerechtigheid tartte, en tot zulk een diepte van onbeschaamdheid was gezonken en tot zo’n verhard zijn in de zonde, dat zij God Almachtig tartte om dan maar het ergste aan haar te doen, en zich liever aan Zijn vloek zou wagen, dan Hem eer te geven door haar schuld te belijden, aldus heeft hoererij het hart weggenomen.

f. De priester moest deze vloeken op een cedeltje van perkament schrijven, verbatim - woord voor woord, zoals hij ze uitgesproken heeft, en daarna wat hij geschreven had uitwissen of afschrappen in het water, vers 23 om aan te duiden dat het deze vloek was, die het water doordrong en er de kracht van uitwerking aan gaf, die bedoeld was. Het betekende dat, zo zij onschuldig was, de vloek uitgewist, uitgedelgd zou worden, en niet tegen haar zal verschijnen, gelijk geschreven is, Jesaja 43:25 :"Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg, "

en, Psalm 51:10, "Delg uit al mijn overtredingen." Maar dat, zo zij schuldig was, de vloek, zoals hij geschreven was en met het water vermengd was, met het water in haar binnenste zal komen, en "als olie in haar beenderen," Psalm, 109:18, zoals wij rezen van een vloek, die in het huis komt, Zacharia 5:4. g. De vrouw moet dan het water drinken, vers 24, het wordt bitter water genoemd, omdat, naar sommigen denken, er alsem in gedaan was om het bitter te maken, of liever, omdat het de vloek teweegbracht. Zo wordt de zonde "kwaad en bitter" genoemd, Jeremia 2:19. en wel om dezelfde reden, namelijk omdat zij de vloek meebrengt. Indien zij schuldig was (en zo zij het niet was, dan bracht het de vloek niet mee) dan werd haar te weten gedaan dat, hoewel de gestolen wateren zoet waren, en het verborgen brood lieflijk, het laatste er van toch "bitter is als alsem," Spreuken 9:17, 5:4.
Laat allen, die zich inlaten met verboden genoegens, weten dat deze in het einde bitterheid zullen wezen. De Joden zeggen dat zo de vrouw door het aankondigen van vloek zó ontzet was, dat zij het water niet durfde drinken, maar bekende dat zij verontreinigd was, dan wierp de priester het water weg, en haar offer wierp hij op de as, en dan werd zij van haar man gescheiden, zonder weduwgoed. Indien zij niet wilde bekennen, en toch weigerde te drinken, dan werd zij er toe gedwongen, en als zij het wilde uitspuwen, dan zonden zij haar haastig weg, opdat zij de heilige plaats niet zou verontreinigen. h. Eer zij het water dronk werd het spijsoffer van de ijveringen bewogen en op het altaar geofferd, vers 25, 26, een handvol er van werd verbrand als gedenkoffer, en het overige door de priester gegeten, tenzij de echtgenoot een priester was, en dan werd het op de as gestrooid. Deze offerande in het midden van de handeling, betekende dat het geheel een beroep was op God, als een God, die alles weet, en voor wie niets verborgen is.

g. Eindelijk. Alles alzo naar de wet verricht zijnde, moesten zij de uitslag afwachten. Het water met een weinig stof en het afschrapsel van een beschreven stuk perkament er in, had van nature geen kracht of strekking om goed of kwaad te doen, maar indien aldus een beroep werd gedaan op God door een verordineerde inzetting, dan zou God, hoewel anders de onschuldige onder verdenking zou blijven of de schuldige onontdekt, toch Zijn eigen inzetting zó erkennen en handhaven, dat binnen weinig tijde, door de wonderdadige werking van Zijn voorzienigheid, de onschuld van de onschuldige bewezen, of de schuld van de schuldige ontdekt zou worden.

1. Indien de verdachte vrouw wezenlijk schuldig was, dan zou het water dat zij dronk gif voor haar wezen, vers 37, haar buik zou opzwellen en haar heup vervallen, door een verachtelijke ziekte als straf voor een verachtelijke zonde, en zij zou "in haar laatste brullen als haar vlees en haar lijf verteerd is." Spreuken 5:11.
Bisschop Patrick zegt dat, volgens sommigen van de Joodse schrijvers, de uitwerking van dat water terstond gezien werd de vrouw werd bleek, de ogen puilden haar uit het hoofd.
Dr. Lightfoot zegt dat de uitwerking soms twee of drie jaar later plaatshad, maar zij had geen kinderen, was ziekelijk en kwijnend, en ten slotte verging zij, waarschijnlijk echter werden sommige aanduidingen hiervan terstond gezien.
De rabbijnen zeggen dat de overspeler op dezelfde dag en in hetzelfde uur en op dezelfde wijze stierf als de overspeelster, dat ook zijn buik opzwol, en zijn heimelijke delen vervielen en verrotten, een ziekte, wellicht niet zeer ongelijk aan die, welke in deze latere tijden door de wrekende hand van een rechtvaardig God tot de gesel is gemaakt van onkuisheid, en waarmee hoeren en hoerenlopers elkaar aansteken, kwellen en ten verderve brengen, sedert zij aan de straf van mensen ontkomen.
De Joodse rabbijnen voegen er bij dat dit water alleen deze uitwerking had op de overspeelster, indien haar echtgenoot zich nooit zelf op die wijze had schuldig gemaakt, maar dat, indien hij zelf ooit het huwelijksbed had verontreinigd, God hem op deze wijze geen

recht deed tegenover zijn schuldige vrouw, en dat daarom, de laatste en ontaarde tijden van de Joodse kerk, toen onkuisheid de overhand had, deze proef in onbruik was geraakt en ter zijde werd gelaten, de mannen, hun eigen misdadigheid kennende, waren tevreden om die van hun vrouwen niet te kennen. En hierop kan wellicht de bedreiging wijzen in Hosea 4:14 : "Ik zal over uw bruiden geen bezoeking doen omdat zij overspel doen, want zij zelf scheiden zich af met de hoeren." 2. Indien zij onschuldig was, dan zou het water, dat zij dronk, medicijn voor haar wezen, vers 28. Zij zal vrij zijn, en met zaad bezadigd worden. De Joodse schrijvers verheerlijken de goede uitwerking van dat water op de onschuldige vrouw. Om haar te belonen, zeggen zij, voor het haar aangedane onrecht door de verdenking, zal zij, na van dit water gedronken te hebben, sterker wezen, er beter uitzien dan ooit. Indien zij ziekelijk was, zal zij gezond worden, een zoon baren en een voorspoedige verlossing hebben.

Uit het geheel kunnen wij leren:
a. Dat verborgen zonden bekend zijn bij God, en soms op wonderbare wijze reeds in dit leven aan het licht worden gebracht. Maar hoe dit zij: er komt een dag, wanneer God door Jezus Christus, zoals hier door de priester, de verborgen dingen van de mensen zal oordelen naar mijn Evangelie, zegt Paulus, Romeinen 2:16.
b. Dat inzonderheid God hoereerders en overspelers zal oordelen. Het verbreken van de echtelijke trouw en kuisheid is ten hoogste tergend voor de God des hemels, en vroeg of laat zal daarmee afgerekend worden. Hoewel wij thans het water van de ijveringen niet hebben tot een zichtbare verschrikking voor de onreinen, hebben wij toch een woord van God, dat ons evenzeer ter verschrikking moest wezen, dat woord namelijk: Zo iemand de tempel Gods schendt, die zal God schenden, 1 Corinthiërs 3:17.
c. Dat God een middel zal vinden om de onschuld van de onschuldigen aan het licht te brengen, en haar gerechtigheid voort te brengen als het licht.
d. Dat de reinen alles rein is, maar dat de bevlekten geen ding rein is, Titus 1:15. Hetzelfde woord is voor sommigen een reuk des levens ten leven, en voor anderen een reuk des doods ten dode, zoals dit water van de ijveringen, al naar zij het ontvangen, dezelfde leidingen van Gods voorzienigheid zijn voor sommigen ten goede, en voor anderen ten kwade, Jeremia 24:5, 8, 9. En voor wat het ook bedoeld of bestemd zij: het zal niet ledig wederkeren.

HOOFDSTUK 6

1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer een man of een vrouw zich afgescheiden zal hebben, belovende de gelofte eens Nazireers, om zich de HEERE af te zonderen; 3 Van wijn en sterken drank zal hij zich afzonderen; wijnedik, en edik van sterken drank zal hij niet drinken, noch enige vochtigheid van druiven zal hij drinken, noch verse of gedroogde druiven eten. 4 Al de dagen van zijn Nazireerschap zal hij niet eten van iets, dat van de wijnstok des wijns gemaakt is, van de kernen af tot de basten toe. 5 Al de dagen der gelofte van zijn Nazireerschap zal het scheermes over zijn hoofd niet gaan; totdat die dagen vervuld zullen zijn, die hij zich de HEERE zal afgezonderd hebben, zal hij heilig zijn, latende de lokken van het haar zijns hoofds wassen. 6 Al de dagen, die hij zich de HEERE zal afgezonderd hebben, zal hij tot het lichaam eens doden niet gaan. 7 Om zijn vader of om zijn moeder, om zijn broeder of om zijn zuster, om hen zal hij zich niet verontreinigen, als zij dood zijn; want het Nazireerschap zijns Gods is op zijn hoofd. 8 Al de dagen van zijn Nazireerschap is hij de HEERE heilig. 9 En zo de gestorvene bij hem onvoorziens haastelijk gestorven ware, dat hij het hoofd van zijn Nazireerschap zou verontreinigd hebben, zo zal hij op de dag zijner reiniging zijn hoofd bescheren; op de zevenden dag zal hij het bescheren. 10 En op de achtsten dag zal hij twee tortelduiven, of twee jonge duiven brengen tot de priester, tot de deur van de tent der samenkomst. 11 De priester nu zal een bereiden ten zondoffer, en een ten brandoffer, en zal voor hem verzoening doen, van dat hij aan het dode lichaam gezondigd heeft; alzo zal hij zijn hoofd op dienzelfden dag heiligen. 12 Daarna zal hij de dagen van zijn Nazireerschap de HEERE afzonderen, en zal een lam, dat eenjarig is, brengen ten schuldoffer; en de vorige dagen zullen vallen, omdat zijn Nazireerschap verontreinigd was. 13 En dit is de wet des Nazireers: op de dag, als de dagen van zijn Nazireerschap zullen vervuld zijn, zal hij dit brengen tot de deur van de tent der samenkomst. 14 Hij dan zal tot zijn offerande de HEERE offeren een volkomen eenjarig lam ten brandoffer, en een volkomen eenjarig ooilam ten zondoffer, en een volkomen ram ten dankoffer. 15 En een korf ongezuurde koeken, koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde vladen, met olie bestreken, mitsgaders hun spijsoffer, en hun drankofferen; 16 En de priester zal het voor het aangezicht des HEEREN brengen, en zal zijn zondoffer en zijn brandoffer bereiden. 17 Hij zal ook de ram ten dankoffer de HEERE bereiden, met de korf der ongezuurde koeken; en de priester zal zijn spijsoffer en zijn drankoffer bereiden. 18 Alsdan zal de Nazireer, aan de deur van de tent der samenkomst, het hoofd van zijn Nazireerschap bescheren; en hij zal het hoofdhaar van zijn Nazireerschap nemen, en hij zal het leggen op het vuur, dat onder het dankoffer is. 19 Daarna zal de priester een gezoden schouder nemen van de ram, en een ongezuurden koek uit de korf, en een ongezuurde vlade; en hij zal ze op de handen des Nazireers leggen, nadat hij zijn Nazireerschap afgeschoren heeft. 20 En de priester zal die bewegen ten beweegoffer, voor het aangezicht des HEEREN; het is een heilig ding voor de priester, met de borst des beweegoffers, en met de schouder des hefoffers; en daarna zal die Nazireer wijn drinken. 21 Dit is de wet des Nazireers, die zijn offerande de HEERE voor zijn Nazireerschap zal beloofd hebben, behalve wat zijn hand bekomen zal; naar zijn gelofte, welke hij beloofd zal hebben, alzo zal hij doen, naar de wet van zijn Nazireerschap. 22 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 23 Spreek tot Aäron en zijn zonen, zeggende: Alzo zult gijlieden de kinderen Israëls zegenen, zeggende tot hen: 24 De HEERE zegene u, en behoede u! 25 De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! 26 De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede! 27 Alzo zullen zij Mijn Naam op de kinderen Israëls leggen; en Ik zal hen zegenen.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. De wet betreffende de Nazireërs.

1. waartoe de gelofte van een Nazireër hen verplichtte, vers 1 - 8.
2. Een herstellende wet voor het geval wanneer een Nazireër verontreinigd was door het aanraken van een dood lichaam, vers 9 – 12.
3. De plechtigheid om hem te ontslaan van zijn gelofte als zijn tijd om was, vers 13 - 21. Instructies aan de priesters, hoe zij het volk moesten zegenen, vers 22 27.

Numeri 6:1 - 21
Na de wet ter ontdekking en beschaming van hen, die zich door de zonde verachtelijk hadden gemaakt, volgt hier gevoegelijk de wet ter onderrichting en aanmoediging van hen, die zich door grote Godsvrucht achtbaar hebben gemaakt en zich van hun naburen hebben onderscheiden. Het is zeer waarschijnlijk, dat er reeds voordat deze wet was uitgevaardigd personen waren, die als Nazireërs bekend stonden en als zodanig vermaard waren als mensen van grotere nauwgezetheid voor de Godsdienst dan anderen, want van de gelofte van een Nazireër wordt hier gesproken als van een welbekende zaak, maar de verplichting er van wordt hier onder vaster regelen gesteld dan zij tevoren waren. Jozef wordt een "Nazireër" onder zijn broederen genoemd, Genesis 49:26, niet slechts omdat hij afgezonderd van hen was, maar omdat hij boven hen voortreffelijk was. Let op I. De algemene hoedanigheid van een Nazireër: hij is iemand, die de Heere afgezonderd is, vers 2. Sommigen waren levenslang Nazireërs, hetzij door Goddelijke aanwijzing, zoals Simson, Richteren 13:5, en Johannes de Doper, Lukas 1:15, of door de gelofte van hun ouders voor hen, zoals Samuël, 1 Samuel 1:11. Van deze spreekt deze wet niet. Anderen waren het voor een zekere tijd, door hun eigen vrijwillige verbintenis, en betreffende hen worden door deze wet regelen vastgesteld. Een vrouw mocht zich door een gelofte tot het nazireërschap verbinden onder de beperkingen, die wij vinden in Hoofdstuk 30:3, waar met de gelofte, die de vrouw verondersteld wordt de Heere gedaan te hebben, inzonderheid deze bedoeld schijnt te zijn.

De Nazireërs waren:
1. De Heere gewijd gedurende de tijd van hun Nazireërschap, en zij hebben waarschijnlijk veel van hun tijd doorgebracht met het bestuderen van de wet, het verrichten van daden van de Godsvrucht en het onderwijzen van anderen. Er was dus in hun voorkomen en geheel hun wandel een kenmerk van vroomheid.

2. Zij waren afgezonderd van gewone personen en gewone zaken. Zij, die zich Gode gewijd hebben, moeten aan deze wereld niet gelijkvormig zijn. Zij onderscheidden zich niet slechts van anderen, maar van hetgeen zij zelf tevoren en daarna waren.

3. Zij scheidden zich af door een gelofte te beloven, ieder Israëliet was door de Goddelijke wet verplicht God lief te hebben met geheel zijn hart, maar de Nazireërs verbonden zich door hun eigen vrijwillige daad tot sommige Godsdienstige handelingen als vrucht en uitdrukking van die liefde, handelingen waartoe de andere Israëlieten niet verplicht waren. Er waren van de zodanigen, wier geest door God opgewekt werd om in hun tijd het sieraad te wezen van de kerk, zij waren de banierdragers van de Godsdienst en voorbeelden van Godsvrucht. Er wordt van gesproken als van een grote gunst jegens hun volk, dat God uit hun "jongelingen Nazireërs verwekt heeft," Amos 2:11. De Nazireërs werden gekend in de straten en geëerd als te zijn "reiner dan sneeuw en witter dan melk," Klaagliederen 4:7. Christus werd in versmaadheid een Nazarener genoemd, en evenzo ook Zijn volgelingen, maar Hij was geen Nazireër overeenkomstig deze wet, Hij dronk wijn, en raakte dode lichamen aan, maar toch had dit type in Hem zijn vervulling want in Hem was alle reinheid en alle volkomenheid verenigd, en ieder waar Christen is een geestelijke Nazireër, de Heere afgescheiden door een gelofte.
Wij bevinden dat Paulus zich door overreding van zijn vrienden en uit inschikkelijkheid voor de Joden, aan deze wet op de Nazireërs heeft onderworpen, maar tevens, dat gezegd is dat "de heidenen niets dergelijks zouden onderhouden," Handelingen 21:24, 25. Het werd als een grote eer beschouwd voor iemand om een Nazireër te zijn, indien dus iemand er van spreekt als van een straf, en bijvoorbeeld zegt: "Liever zou ik een Nazireër zijn, dan dit of dat te

doen", dan is hij (zeggen de Joden), een goddeloos mens, maar hij, die op heilige wijze de Heere de gelofte doet om een Nazireër te zijn, zie: de kroon Gods is op zijn hoofd.

II. De bijzondere verplichtingen, die aan de Nazireërs waren opgelegd, opdat de mensen in hun bijgelovigheid niet zouden verzinnen om de beperkingen eindeloos te vermenigvuldigen, geeft God zelf hun een wet en regel voor hun gedrag en hun levenswijze. 1.Zij moeten niets nuttigen van de vrucht des wijnstoks, vers 3, 4. Zij moeten geen wijn of sterken drank drinken, geen druiven eten zelfs de kernen en basten niet, zelfs rozijnen mochten zij niet eten.
De geleerde Dr. Lightfoot maakt de volgende gissing (Hor. Heb. in Lukas 1:15): Gelijk de ceremoniële verontreinigingen door melaatsheid, als anderszins, de zondige toestand voorstelt van de gevallen mens, zo was de instelling van de orde van de Nazireërs bedoeld om de reinen en volmaakten toestand voor te stellen van de mens in de staat van de onschuld, en dat de boom van de kennis, welks vruchten aan Adam verboden waren, de wijnstok was, en om die reden ook aan de Nazireërs verboden waren. Zij, die aan Nazireërs wijn te drinken gaven deden het werk van de verleiders, Amos 2:12 hen overredende om die verboden vrucht te eten. Dat het als een volmaaktheid en tot lof gerekend werd om geen wijn te drinken, blijkt uit het voorbeeld van de Rechabieten, Jeremia 35:6.
Zij moesten geen wijn drinken:
a. Opdat zij voorbeelden zouden zijn van matigheid en van doding van het vlees. Zij die zich afscheidden voor God en Zijn eer, moesten niet toegeven aan de lusten van het lichaam, maar het bedwingen en tot dienstbaarheid brengen. Een "weinig wijn" te gebruiken ter wille van de maag is geoorloofd, 1 Timotheüs 5:23 T. Maar veel wijn te drinken om het gehemelte te strelen, betaamt hun niet die "belijden niet naar het vlees maar naar de Geest te wandelen." b. Ten einde bevoegd en geschikt te zijn voor de dienst van God. Zij moeten niet drinken, opdat zij "de inzetting niet vergeten," Spreuken 31:5, "en van de wijn niet dwalen" Jesaja.28:7. Laat alle Christenen het zich ten plicht stellen om zeer matig te zijn in het gebruik van wijn en sterke drank, want als de liefde daartoe eens de overhand over een mens heeft verkregen, dan wordt deze een zeer gemakkelijke prooi voor Satan. Het is opmerkelijk dat zij, terwijl zij geen wijn moesten drinken (hetgeen voornamelijk bedoeld was) ook niets moesten eten dat van de wijnstok komt om ons te leren om met de uiterste zorg en behoedzaamheid de zonde te mijden en alles wat er toe leiden kan of een verzoeking voor ons zou wezen. "Onthoudt U van allen schijn des kwaads" 1 Thessalonicenzen 5:22 T.

2. Geen scheermes moet over hun hoofd gaan, vers 5. Zij moeten nóch hun hoofdhaar afknippen, noch hun baard scheren, dit was het kenmerk van Simsons nazireërschap, waarvan wij zo dikwijls lezen in zijn geschiedenis. Dit nu gaf te kennen:
a. Een edele minachting van uitwendige schoonheid of versiering van het lichaam welke betaamde aan hen, die, Gode afgezonderd zijnde, geheel vervuld moesten zijn van de zorg voor hun ziel, ten einde haar vrede en haar schoonheid te verzekeren en te bevorderen. Het betekende dat zij voor het tegenwoordige afstand hadden gedaan van alle genietingen van de zinnen, en besloten hebben een leven van zelfverloochening te leiden. Mefiboseth heeft ten teken van zijn droefheid, "zijn knevelbaard niet beschoren," 2 Samuel 19:24.
b. Sommigen merken op dat van lang haar gesproken wordt als van een kenteken van dienstbaarheid, 1 Corinthiërs 11:5 en verv, zodat het lange haar van de Nazireërs hun onderworpenheid aanduidde aan God, en hen zich stellen onder Zijn heerschappij.
c. Hieraan werden zij als Nazireërs gekend door allen, die hen zagen, en zo dwong het eerbied voor hen af. Het gaf hun een ongekunsteld groots aanzien, het was de kroon van de natuur op hun hoofd, en een getuigenis voor hen, dat zij hun reinheid hadden bewaard. Want, indien zij verontreinigd waren, dan moest hun het haar afgesneden worden, vers 9. Zie Jeremia 7:29.

3. Zij moesten tot geen dood lichaam naderen, vers 6, 7. Anderen mochten dode lichamen aanraken, en waren er slechts gedurende enige tijd ceremonieel onrein door. Sommigen moeten dit wel doen, want anders zouden de doden onbegraven blijven, maar de Nazireërs moeten het niet doen, op straffe van de eer van hun nazireërschap te verbeuren. Zij moeten de begrafenis van geen bloedverwant bijwonen, zelfs niet van vader of moeder, evenmin als de hogepriester zelf, omdat het nazireërschap Gods op hun hoofd is. Zij, die zich Gode afzonderen, moeten leren:
a. Zich te onderscheiden van anderen, en meer te doen dan anderen.
b. Hun geweten rein te bewaren van dode werken, en het onreine niet aan te raken. Hoe hoger onze belijdenis is van de Godsdienst, en hoe uitnemender wij schijnen te zijn, hoe groter zorg wij behoren te dragen om alle zonde te mijden, omdat wij er zoveel te meer ere bij hebben te verliezen.
c. Hun genegenheden te matigen, zelfs voor hun naaste bloedverwanten, zodat de droefheid over hun verlies geen inbreuk maakt op hun blijdschap in God, en hun onderworpenheid aan Zijn wil. Zie Mattheüs 8:22.

4. Al de dagen van hun afzondering moeten zij de Heere heilig zijn, vers 8. Dit was de betekenis van hun waarnemen van de uitwendige voorschriften, zonder hetwelk dit van generlei nut was. De Nazireërs moesten Gode gewijd zijn, bezig zijn in Zijn dienst, hun ziel, hun geest moest op Hem gericht zijn. Zij meesten zich rein houden in hart en leven, en in alles het Goddelijk beeld en de Goddelijke wil gelijkvormig zijn. Dit is heilig te wezen, dit is waarlijk een Nazireër te zijn.

III. De voorziening, die gemaakt was voor de reiniging van een Nazireër, als hij onvoorzien ceremoniëel onrein is geworden door het aanraken van een dood lichaam. Er wordt door deze wet geen straf vastgesteld voor het moedwillig overtreden van deze wetten, want er werd niet ondersteld dat iemand, die zó Godsdienstig was, dat hij een vrijwillige gelofte aflegde zo weinig Godsdienstig kon zijn, dat hij die wetten met opgeheven hand zou verbreken, ook kon men niet veronderstellen, dat hij wijn zou drinken, of zijn haar zou laten afsnijden uit eigen beweging, of door eigen toedoen. Maar zuiver en alleen door de voorzienigheid Gods, en zonder dat het in het minst zijn schuld is, zou hij met een dood lichaam in aanraking kunnen komen, en dat is het geval hetwelk hier gesteld wordt, vers 9. Zo de gestorvene bij hen onvoorziens haastelijk gestorven ware dat hij het hoofd van zijn nazireërschap zou verontreinigd hebben. Soms zal de dood mensen zeer plotseling overvallen, zonder enigerlei voorafgaand teken of waarschuwing. Iemand kan in zó weinig tijds gezond en dood zijn dat zelfs de meest zorgzame en voorzichtige Nazireër het niet vermijden kan, om door het dode lichaam verontreinigd te worden, zó kleine stap is er soms, en zó spoedig gedaan, van de tijd naar de eeuwigheid. God bereide ons voor op een plotseling sterven!

In dit geval:
1. Moest hij gereinigd worden van de ceremoniëele onreinheid, die hij opgedaan heeft, evenals anderen, op de zevende dag, vers 9. Ja er werd meer vereist voor de reiniging van een Nazireër, dan van iemand anders, die een dood lichaam had aangeraakt: hij moet een zondoffer en een brandoffer brengen, en er moet voor hem verzoening gedaan worden, vers 10, 11. Dit leert ons dat zonden van de zwakheid en de verkeerdheden, die wij als bij verrassing doen zonden zijn, waarvan wij ons oprecht moeten bekeren, en dat de kracht van Christus' offerande toegepast moet worden op onze ziel, opdat zij ons vergeven worden, 1 Johannes 2:1, 2. Het leert ons ook dat, indien zij, die een uitnemende belijdenis afleggen van

de Godsdienst, iets doen dat de eer van hun belijdenis bevlekt, meer van hen geëist wordt dan van anderen, om hun vrede en hun eer te herkrijgen.

2. Hij moet de dagen van zijn afzondering opnieuw beginnen, want allen, die aan zijn verontreinigd worden voorafgingen, al waren zij ook zeer dicht tot aan de voleinding van zijn gelofte gekomen, waren verloren, zij telden niet mede, vers 12. Dit verplichtte hen om zeer zorgzaam te zijn, om zich niet door een dood lichaam te laten verontreinigen, want dat was het enige, dat hun tijd deed verliezen, en het leert ons dat, "als een rechtvaardige zich van zijn gerechtigheid afkeert," en zich verontreinigt met dode werken, "dan zal aan al zijn gerechtigheden niet gedacht worden," zij zijn voor hem verloren, Ezechiel 33:13. Het is alles verloren, alles tevergeefs, indien hij niet volhardt Galaten 3:4. Hij moet opnieuw beginnen, en de eerste werken doen.

IV. De wet om een Nazireër plechtig van zijn gelofte te ontslaan, als hij de tijd, die hij zelf bepaald had, heeft vervuld, eerder kon hij niet ontslagen worden. Voordat hij de gelofte gedaan heeft, was het in zijn macht haar te doen of niet te doen, maar daarna was het te laat om onderzoek te doen. De Joden zeggen dat de tijd voor de gelofte van een Nazireër niet minder dan dertig dagen kon wezen, en als iemand zei: "Ik wil slechts gedurende twee dagen een Nazireër zijn", dan was hij toch verbonden voor dertig dagen, maar het schijnt, dat Paulus' gelofte slechts voor zeven dagen was, Handelingen 21:27. Of liever, hij volbracht toen de plechtigheid van de vervulling van de dagen van zijn Nazireërschap, waarvan hij, op een afstand zijnde van de tempel, zichzelf enige jaren tevoren ontslagen heeft te Cenchrea, I Handelingen 18:18.

Als de tijd van de beloofde afzondering voorbij was, dan moest hij er van vrijgemaakt worden:
1. In het openbaar aan de deur van de tent van de samenkomst, vers 13, opdat allen bekend zou zijn dat de dagen van zijn gelofte vervuld waren, en niemand geërgerd zou zijn, als zij hem wijn zagen drinken, die dit nog zo kort tevoren geweigerd had.

2. Het moest gedaan worden met offerande, vers 14. Opdat hij niet zou denken dat hij door zijn buitengewone daad van Godsvrucht en toewijding God aan zich verplicht had, wordt hem bevolen om, als hij zijn gelofte vervuld had, Gode een offer te brengen, want al hebben wij ons uiterste best gedaan in onze plicht jegens God, moeten wij toch onze tekortkoming er in erkennen. Hij moet van al de ingestelde offers een brengen.
a. Een brandoffer, als erkenning van Gods souvereine heerschappij nog over hem en alles wat hij had, niettegenstaande zijn ontslagen zijn van deze bijzondere gelofte.
b. Een zondoffer. Hoewel dit offer in de tweede plaats genoemd wordt, vers 14, schijnt het toch het eerst geofferd te zijn, vers 16, want er moet verzoening gedaan worden voor onze zonden, voordat enig offer van ons voor God welbehaaglijk kan zijn. En het is zeer opmerkelijk, dat zelfs de Nazireër, die in de ogen van de mensen reiner waren dan sneeuw en witter dan melk, toch niet zonder een zondoffer voor de heilige God durfde te verschijnen. Ofschoon hij de gelofte van zijn afzondering zonder enigerlei verontreiniging volbracht heeft, moet hij toch een offer brengen voor de zonde, want ook de besten van de mensen laden onmerkbaar schuld op zich, ook zelfs in hun beste werken, er is goed nagelaten, er is het een of ander kwaad toegelaten, dat, zo er naar streng recht met ons gehandeld werd, ons verderf zou wezen, en tengevolge waarvan het ons nodig is de verzoening te ontvangen, en er als onze gerechtigheid voor God op te pleiten.
c. Een dankoffer, in erkentelijkheid aan God die hem bekwaam gemaakt heeft zijn gelofte te vervullen, en in smeking van Gods genade, om hem er voor te bewaren van ooit iets te doen,

dat onbetamelijk was voor hem die eens een Nazireër geweest is, gedenkende dat hij, hoewel thans ontslagen van de verbintenis van zijn gelofte, toch onder de band en de verplichtingen bleef van de Goddelijke wet.
d. Daaraan werden toegevoegd de spijsoffers en de drankoffers, naar de gewoonte, daar deze altijd met de brandoffers en dankoffers gepaard gingen, en, behalve deze, nog een korf met ongezuurde koeken en vlaaien.
e. Een deel van het dankoffer met een koek en een vlaai moest als beweegoffer bewogen worden, vers 19, 20, en dit was een vrijwillige gift aan de priester, die haar, nadat zij eerst aan God was aangeboden, voor zijn moeite ontving.
f. Boven dit alles mocht hij nog vrijwillige offers brengen wat zijn hand bekomen zal, vers 21. Hij mocht wel meer brengen, maar niet minder. En om aan de plechtigheid luister en lieflijkheid bij te zetten, was het gebruikelijk om bij deze gelegenheid "hun vrienden bij zich te hebben om nevens hem de onkosten te doen," Handelingen 21:24. Nog een plechtigheid was tenslotte bepaald die als het vernietigen was van een schuldbewijs nadat de schuld betaald is, en die bestond in het afsnijden van zijn haar, hetwelk hij gedurende al de tijd van zijn nazireërschap heeft laten groeien, en het te verbranden in het vuur waarop het spijsoffer stond te koken, vers 18. Dit gaf te kennen dat de vervulling van zijn gelofte Gode aangenaam was in Christus, het grote offer, en niet anders. Leer hieruit de Heere uw God geloften te doen en te betalen want Hij heeft geen lust aan de zotten.

Numeri 6:22 - 27
1. Hier wordt aan de priesters geboden om, onder andere goede diensten, die zij te doen hadden, het volk plechtig te zegenen in de naam des Heeren, vers 23. Dit behoorde tot hun werk, Deuteronomium 21:5. Hiermede heeft God eer gelegd op de priesters, want het mindere wordt van het meerdere gezegend, en hiermede heeft Hij aan het volk een grote vertroosting geschonken, daar zij de priester beschouwden als Gods mond tot hen. Hoewel de priester door of uit zichzelf niet meer kon doen dan om een zegen te vragen of te bidden, heeft toch zijn gebed, daar hij door zijn ambt voorbidder was en dat deed in de naam van Hem, die de zegen gebiedt, een belofte medegebracht, en hij sprak de zegen uit, als gezaghebbende, met opgeheven handen, en zijn aangezicht tot het volk gericht. Dit nu was:
a. een type van Christus' boodschap in deze wereld, welke was "ons te zegenen," Handelingen 3:26, als de Hogepriester van onze belijdenis. Het laatste, wat Hij op aarde deed, was met opgeheven handen Zijn discipelen te zegenen, Lukas 24:50, 51. De geleerde bisschop Pearson merkt op als een overlevering van de Joden, dat de priesters alleen aan het einde van het morgenoffer het volk zegenden, niet na het avondoffer, om aan te tonen (zegt hij) dat in de laatste dagen de dagen van de Messias, die (als het ware) de avond zijn van de wereld, de zegen van de wet zou ophouden, en de zegen van Christus in de plaats er van zou komen.
b. Het was een voorbeeld voor Evangeliedienaren, de voorgangers in de vergaderingen, om hun plechtige vergaderingen op gelijke wijze te besluiten. Zij, die Gods mond zijn tot het volk om hen te onderwijzen en hun te gebieden, zijn ook Gods mond tot hen om hen te zegenen, en zij, die de wet ontvangen, zullen de zegen ontvangen. De Hebreeuwse geleerden waarschuwen het volk om niet te zeggen: "Wat baat de zegen van deze armen, eenvoudige priester? Want," zeggen zij, "het ontvangen van de zegen hangt af, niet van de priester, maar van de heilige, gezegende God."

2. Hun wordt hier bij hun andere gebeden een formulier van zegen voorgeschreven, en daar dit Gods gebod was betreffende de zegen, heeft Hij, opdat het niet de schijn zou hebben van iets van henzelf te wezen, hun zelfs de woorden in de mond gelegd, vers 24 - 26, waar wij hebben op te merken:
A. Dat de zegen geboden wordt over ieder afzonderlijk persoon:

a. De Heere zegene u, het persoonlijk voornaamwoord staat in het enkelvoud. Ieder van hun moet zich bereiden om de zegen te ontvangen, en dan zullen zij er genoeg in vinden om iedereen gelukkig te maken. "Gezegend" zult gij zijn," Deuteronomium 28:3. Als wij de wet voor onszelf nemen, dan mogen wij de zegen voor onszelf nemen, alsof er onze namen in genoemd werden.
b. Dat er de naam JHWH driemaal wordt herhaald, en, zoals de taalgeleerden opmerken, telkens met een verschillend accent, of toonteken, in het oorspronkelijke. De Joden zelf denken, dat hier een verborgenheid in is gelegen, en wij weten wat die verborgenheid is, daar het Nieuwe Testament haar verklaard heeft, hetwelk ons leert de zegen te verwachten van "de genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde van God de Vader en de gemeenschap met de Heilige Geestes," ieder van welke Personen is JHWH, en toch zijn zij "niet drie Heeren, maar een enige Heere", 2 Corinthiërs 13:13.
c. Dat de gunst van God alles in alles is in de zegen, want die is de bron van alle goed. A. De Heere zegene u! Ons zegenen van God bestaat alleen daarin dat wij goed van Hem spreken, Zijn zegenen van ons is ons goed doen, en die Hij zegent, zijn waarlijk gezegend.

B. De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten! Zinspelende op het schijnen van de zon over de aarde om haar te verlichten en te verwarmen en te verkwikken, en er het gelaat van te vernieuwen. "De Heere hebbe u lief, en doe u weten dat Hij u liefheeft." Wij kunnen niet gelukkig zijn, zo wij Gods liefde niet hebben, en wij kunnen niet anders dan gerust wezen, als wij weten, dat wij haar hebben.

C. De Heere verheffe Zijn aangezicht over u! Dat heeft dezelfde strekking als het vorige, en het schijnt een toespeling op het vriendelijk toelachen van een vader aan zijn kind, of van een man aan zijn vriend, in wie hij een welgevallen heeft. Indien God ons de verzekering geeft van Zijn bijzondere gunst en welbehagen in ons, dan zal dit "vreugde in ons hart geven," Psalm 4:7, 8.

De vruchten van deze gunst, doordie zegen tot ons gekomen, zijn bescherming, vergeving en vrede.
a. Bescherming tegen kwaad, vers 24. De Heere "behoede u," want Hij is het, die Israël behoedt, en "sluimert noch slaapt," Psalm 121:4. En alle gelovigen worden in de kracht "Gods bewaard".
b. Vergeving van zonde, vers 25. De Heere zij u genadig
c. Vrede, vers 26, waarin alles is opgesloten wat goed is, en ons volkomen gelukkig, zalig maakt. God belooft hier de zegen te bekrachtigen en te bevestigen, vers 27. Alzo zullen zij Mijn naam op de kinderen Israëls leggen.
God geeft hun verlof om gebruik te maken van Zijn naam bij het zegenen van het volk, en hen te zegenen als Zijn volk, naar Zijn naam genoemd. Dit behelsde al de zegeningen, die zij over hen konden uitspreken, om hen tot Gods bijzonder eigendom te stempelen, het volk van Zijn keuze en van Zijn liefde. Gods naam op hen was hun eer, hun vertroosting, hun veiligheid hun pleitgrond. Verlaat ons niet, wij zijn naar Uw Naam genoemd.
Er wordt bijgevoegd: en Ik zal hen zegenen. Goddelijke inzettingen gaan vergezeld van een Goddelijke zegen en die legt er kracht in. Wat Christus zegt van de vrede, is waar van de zegen: als Gods dienstknechten de zegen uitspreken: "Vrede zij deze vergadering", indien de kinderen van de vrede en de erfgenamen van de zegen daar zijn, dan zal de vrede, de zegen op hen rusten, Lukas 10:5, 6. Want, "aan alle plaats, waar Hij Zijns Naams gedachtenis sticht, zal Hij tot Zijn volk komen, en hen zegenen."

HOOFDSTUK 7

1 En het geschiedde ten dage, als Mozes geeindigd had de tabernakel op te richten, en dat hij dien gezalfd, en dien geheiligd had, en al zijn gereedschap, mitsgaders het altaar en al zijn gereedschap, en hij ze gezalfd, en dezelve geheiligd had; 2 Dat de oversten van Israël, de hoofden van het huis hunner vaderen, offerden; deze waren de oversten der stammen, die over de getelden stonden. 3 En zij brachten hun offerande voor het aangezicht des HEEREN, zes overdekte wagens, en twaalf runderen; een wagen voor twee oversten, en een os voor elk een; en brachten ze voor de tabernakel. 4 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 5 Neem ze van hen, opdat zij zijn mogen om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst; en gij zult dezelve de Levieten geven, een ieder naar zijn dienst. 6 Alzo nam Mozes die wagens, en die runderen, en gaf dezelve de Levieten. 7 Twee wagens en vier runderen gaf hij de zonen van Gerson, naar hun dienst; 8 En vier wagens en acht runderen gaf hij de zonen van Merari, naar hun dienst; onder de hand van Ithamar, de zoon van Aäron, de priester. 9 Maar de zonen van Kohath gaf hij niet; want de dienst der heilige dingen was op hen, die zij op de schouderen droegen. 10 En de oversten offerden ter inwijding des altaars, op de dag als hetzelve gezalfd werd; de oversten dan offerden hun offeranden voor het altaar. 11 En de HEERE zeide tot Mozes: Elke overste zal (een iegelijk op zijn dag) zijn offerande offeren, ter inwijding des altaars. 12 Die nu op de eersten dag zijn offerande offerde, was Nahesson, de zoon van Amminadab, voor de stam van Juda. 13 En zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 14 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 15 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 16 Een geitenbok, ten zondoffer; 17 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Nahesson, de zoon van Amminadab. 18 Op de tweeden dag offerde Nethaneel, de zoon van Zuar, de overste van Issaschar. 19 Hij offerde zijn offerande: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 20 En een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 21 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 22 Een geitenbok, ten zondoffer; 23 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Nethaneel, de zoon van Zuar. 24 Op de derden dag offerde de overste der zonen van Zebulon, Eliab, de zoon van Helon. 25 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 26 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 27 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 28 Een geitenbok, ten zondoffer; 29 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Eliab, de zoon van Helon. 30 Op de vierden dag offerde de overste der kinderen van Ruben, Elizur, de zoon van Sedeur. 31 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 32 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 33 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 34 Een geitenbok, ten zondoffer; 35 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Elizur, de zoon van Sedeur. 36 Op de vijfden dag offerde de overste der kinderen van Simeon, Selumiel, de zoon van Zurisaddai. 37 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 38 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 39 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 40 Een geitenbok, ten zondoffer; 41 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Selumiel, de zoon van Zurisaddai. 42 Op de zesden dag offerde de overste der kinderen van Gad, Eljasaf, de zoon van Dehuel. 43 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; beide vol meelbloem gemengd met olie, ten spijsoffer; 44 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 45 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 46 Een geitenbok, ten zondoffer; 47 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Eljasaf, de zoon van Dehuel. 48 Op de

zevenden dag offerde de overste der kinderen van Efraim, Elisama, de zoon van Ammihud. 49 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 50 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 51 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 52 Een geitenbok, ten zondoffer; 53 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Elisama, de zoon van Ammihud. 54 Op de achtsten dag offerde de overste der kinderen van Manasse, Gamaliel, de zoon van Pedazur. 55 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 56 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 57 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 58 Een geitenbok, ten zondoffer; 59 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Gamaliel, de zoon van Pedazur. 60 Op de negenden dag offerde de overste der kinderen van Benjamin, Abidan, de zoon van Gideoni. 61 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 62 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 63 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 64 Een geitenbok, ten zondoffer; 65 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Abidan, de zoon van Gideoni. 66 Op de tienden dag offerde de overste der kinderen van Dan, Ahiezer, de zoon van Ammisaddai. 67 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 68 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 69 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 70 Een geitenbok, ten zondoffer; 71 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Ahiezer, de zoon van Ammisaddai. 72 Op de elfden dag offerde de overste der kinderen van Aser, Pagiel, de zoon van Ochran. 73 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 74 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 75 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 76 Een geitenbok, ten zondoffer; 77 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Pagiel, de zoon van Ochran. 78 Op de twaalfden dag offerde de overste der kinderen van Nafthali, Ahira, de zoon van Enan. 79 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer; 80 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks; 81 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer; 82 Een geitenbok, ten zondoffer; 83 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Ahira, de zoon van Enan. 84 Dit was de inwijding des altaars van de oversten van Israël, op de dag als hetzelve gezalfd werd: twaalf zilveren schotels, twaalf zilveren sprengbekkens, twaalf gouden reukschalen. 85 Een zilveren schotel was van honderd dertig sikkelen, en een sprengbekken van zeventig; al het zilver van de vaten was twee duizend en vierhonderd sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms. 86 Twaalf gouden reukschalen van reukwerks; elke reukschaal was van tien sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms; al het goud der reukschalen was honderd en twintig sikkelen. 87 Al de runderen ten brandoffer waren twaalf varren, twaalf rammen, twaalf eenjarige lammeren, met hun spijsoffer; en twaalf geitenbokken ten zondoffer. 88 En al de runderen ten dankoffer waren vier en twintig varren, de rammen zestig, de bokken zestig, de eenjarige lammeren zestig. Dit is de inwijding des altaars, nadat hetzelve gezalfd was. 89 En als Mozes in de tent der samenkomst ging, om met Hem te spreken, zo hoorde hij een stem tot hem sprekende, van boven het verzoendeksel, hetwelk is op de ark der getuigenis, van tussen de twee cherubim. Alzo sprak Hij tot hem.

Daar God nu, als het ware, Zijn huis heeft opgericht in het midden van het leger Israëls, komen de vorsten Israëls Hem bezoeken met hun geschenken, als leenmannen bij hun landheer in de naam van hun respectievelijke stammen. Zij brachten geschenken:

I. Bij gelegenheid van de inwijding van de tabernakel ten dienste er van, vers 1 - 9.
II. Bij de inwijding van het altaar, ten gebruike daar van, vers 10 - 88.
III. God gaf genadiglijk Zijn welbehagen te kennen in hetgeen gedaan was, vers 89. De twee vorige hoofdstukken bevatten de additionele wetten, die God aan Israël heeft gegeven, dit hoofdstuk vermeldt de additionele diensten, die Israël voor God verricht heeft.

Numeri 7:1 - 9
Hier is de offerande van de oversten ten dienste van de tabernakel. Merk op:
1. Wanneer zij haar brachten, niet voordat Mozes geëindigd had de tabernakel op te richten, vers 1. Toen alles gedaan was aan de tabernakel zelf en aan het leger Israëls, dat er rondom was, overeenkomstig de gegeven orders en aanwijzingen, toen brachten zij hun geschenken waarschijnlijk op de achtste dag van de tweede maand. Noodzakelijke diensten moeten altijd vrijwillige offeranden voorafgaan, eerst die, en dan deze.

2. Wie zij waren, die ze brachten. De oversten Israëls, de hoofden van het huis van hun vaderen, vers 2. Zij, die boven anderen zijn in macht en waardigheid, moeten anderen voorgaan, en er naar streven, om verder te gaan dan anderen in alles wat goed is. Hoe hoger zij staan, hoe meer er van hen verwacht wordt voor de dienst van God en hun geslacht. Waartoe anders dienen rijkdom en macht indien niet daarvoor, dat zij iemand instaatstellen om zoveel te meer goed te doen in de wereld?

3. Wat zij offerden: zes wagens en voor ieder een span ossen om ze te trekken, vers 3. Ongetwijfeld waren deze wagens in overeenstemming met alle andere meubelen en benodigdheden van de tabernakel, de besten in hun soort, zoals de rijtuigen waarvan grote vorsten zich bedienen, als zij in optocht gaan. Sommigen denken dat God hun door Mozes had te kennen gegeven wat zij zouden brengen, of wellicht zijn zij door eigen nadenken er toe gekomen om dit geschenk aan te bieden. Hoewel Gods wijsheid al het hoofdzakelijke van de tabernakel had verordineerd, schijnen deze bijkomstige geriefelijkheden overgelaten om naar hun eigen inzicht gegeven te worden, en aldus te voorzien in hetgeen nog ontbrak, Titus 1:5, en deze wagens werden niet afgewezen, hoewel er geen voorbeeld van werd getoond aan Mozes op de berg. Men moet niet verwachten dat het Goddelijk voorschrift zal afdalen tot al die bijzonderheden van de inzettingen, die overgelaten kunnen worden aan de menselijke wijsheid die een uitnemende zaak is om iets recht te maken, en die vatbaar zijn voor veranderingen.
Let er op, niet zodra is de tabernakel geheel opgericht, of er worden voorzieningen getroffen om hem te kunnen verplaatsen. En als wij pas gevestigd zijn in de wereld, en denken dat wij beginnen wortel te schieten, dan moeten wij ons bereiden op veranderingen en verplaatsing, inzonderheid voor de grote verandering. Als wij hier in deze wereld zijn, dan moet alles geschikt en ingericht zijn voor een staat van verandering. Toen de tabernakel vervaardigd moest worden, waren de oversten zeer grootmoedig in hun gaven er voor, want toen brachten zij "edelgesteenten en vulstenen," Exodus 35:27 maar nu brengen zij nog meer geschenken. Zij, die goed gedaan hebben, moeten er zich op toeleggen om al meer en meer goed te doen, niet vertragen in goed te doen.

4. Hoe over hun geschenk beschikt werd, en welk gebruik er van werd gemaakt. De wagens en runderen werden aan de Levieten gegeven, om gebruikt te worden voor het vervoer van de

tabernakel, beide voor hun gemak (want God wil niet, dat Zijn dienaren overwerkt zullen worden) en tevens voor het veiliger en geschikter vervoer van de onderscheidene delen van de tabernakel, die het best bij elkaar gehouden en tegen weer en wind beschut zullen zijn in wagens.

a. De Gersonieten, die met het vervoer van de lichtere dingen belast waren, zoals de gordijnen en behangselen, kregen slechts twee wagens en twee juk runderen, vers 7 - als zij die opgeladen hadden, dan moesten zij, zo er nog iets overbleef dit op hun schouders dragen.
b. De Merarieten, die het zware vervoer hadden, de dingen, die het moeilijkst waren te hanteren, zoals de stijlen, pilaren, voeten, enz. ontvingen vier wagens en vier juk runderen vers 8, en toch, indien zij daarbij geen eigen wagens hadden, zouden zij nog zeer veel te dragen hebben, want de zilveren voeten alleen wogen honderd talenten, dus meer de vier ton, dat is vier duizend kilo, en dat was genoeg om vier wagens, elk bespannen met een juk runderen te beladen. Daar echter iedere voet een talent woog, hetgeen ongeveer de last is, die een man kan dragen, (gelijk blijkt uit 2 Koningen 5:23) K hebben zij die waarschijnlijk op hun rug gedragen, en de pilaren op de wagens geladen..
Merk hierop hoe God wijselijk en genadiglijk de meeste kracht toebeschikte aan hen, die het zwaarste werk hadden. Ieder had wagens naar zijn dienst. Welke last God in Zijn voorzienigheid ons ook oplegt, Hij zal door Zijn algenoegzame genade er ons de nodige kracht voor geven 1 Corinthiërs 10:13.
c. De Kohathieten, die belast waren met het vervoer van de meest heilige dingen, ontvingen geen wagens, omdat zij hun last op hun schouders moesten dragen, vers 9, met zeer bijzondere zorg en grote eerbied. Toen zij in Davids tijd de ark op een wagen vervoerden, heeft God hun, tot hun verschrikking door de dood van Uzza doen weten dat zij "hem niet gezocht hadden naar het recht." Zie 1 Kronieken 15:13.

Numeri 7:10 - 88
Wij hebben hier een bericht van de grote plechtigheid van de inwijding van het altaar, beide van het brandofferaltaar en van het reukaltaar, zij waren tevoren geheiligd, toen zij gezalfd werden, Leviticus 8:10, 11, maar nu werden zij voor het eerst gebruikt door de oversten met hun vrijwillige offeranden. Zij wijdden het gebruik er van in met rijke geschenken, uitdrukkingen van grote vreugde en blijdschap, en diepe eerbied voor deze tekenen van Gods tegenwoordigheid onder hen..
Merk hier nu op:
I. Dat de oversten, de aanzienlijken, de eersten en de ijverigsten waren in de dienst van God. Zij, die recht hebben op de voorrang, moeten voorgaan in goede werken, en dat is ware eer. Hier is een voorbeeld voor de adel, voor hen die met gezag zijn bekleed en van de eerste rang zijn in hun land, zij behoren hun macht en aanzien, hun goederen en hun invloed te gebruiken ter bevordering van de Godsdienst en de dienst van God in de plaatsen waar zij wonen. Er wordt met recht verwacht dat zij, die meer hebben dan anderen, meer goed zullen doen dan anderen met hetgeen zij hebben, want anders zijn zij ontrouwe rentmeesters en zullen van hun rentmeesterschap niet met blijdschap rekenschap kunnen afleggen. Ja meer: grote en aanzienlijke mannen moeten niet slechts met hun rijkdom en macht hen, die God dienen, ondersteunen en beschermen, zij moeten ook zelf Godvruchtig zijn, werken van de Godsvrucht doen ter ere van God, Psalm 138:4, 5 en een goede invloed hebben op anderen, die te eerder bewogen kunnen worden tot daden van Godsvrucht, als zij die dus in ere zien gebracht. Zeker is het, dat de aanzienlijkste van de mensen minder is dan de minste van de inzettingen Gods, en dat de geringste diensten van de Godsdienst geen verkleining zijn voor hen, die het grootste aanzien in de wereld hebben.

II. De offeranden, die zij brachten, waren zeer rijk en kostbaar, zó rijk dat sommigen denken, dat het verschil in vermogen en bezitting tussen hen en anderen, niet zo groot was, dat zij alleen de onkosten er van konden dragen, maar dat de hoofden van elke stam bijgedragen hebben tot de geschenken, die hun oversten brachten.

1. Zij brachten sommige dingen, die tot blijvende dienst bestemd waren, twaalf grote zilveren schotels, ieder van ongeveer zestig ons gewichts, evenveel zilveren sprengbekkens van omstreeks vijf en dertig ons, de eersten werden gebruikt voor het spijsoffer, de laatsten voor de drankoffers, de eersten voor het vlees van de offers, de laatsten voor het bloed. Dat laatste was, als het ware, Gods tafel, en het betaamde dat zo groot een Koning in zilver servies bediend werd. De gouden reukschalen, gevuld met reukwerk, waren waarschijnlijk bestemd voor de dienst van het gouden altaar, want beide altaren waren gelijktijdig gezalfd. Voor werken van Godsvrucht en barmhartigheid behoren wij, naar vermogen, vrijgevig te zijn. De Israëlieten waren ook wel instaat om een ruim deel van hun goud en zilver af te staan ten dienste van het heiligdom, want zij hadden het niet nodig om er spijs voor te kopen en hun leger te provianderen, daar zij dagelijks gevoed werden met brood uit de hemel, en evenmin hadden zij het nodig om land te kopen of hun leger te betalen, daar zij weldra in het bezit van Kanaän gesteld zullen worden.

2. Zij brachten sommige dingen tot dadelijk gebruik, offers van iedere soort, brandoffers, zondoffers, en zeer veel dankoffers, (op een gedeelte waarvan zij hun vrienden gingen onthalen) en spijsoffers, die daaraan toegevoegd werden. Hiermede gaven zij hun dankbare aanneming te kennen van, en hun blijmoedige onderwerping aan, al de wetten betreffende de offeranden, die God hun kort tevoren door Mozes had overgeleverd. En hoewel het een tijd was van vreugde en verheuging, is het toch opmerkelijk dat wij in het midden van hun offeranden nog een zondoffer vinden, daar wij ook bij onze beste diensten ons bewust zijn, dat er een mengsel zonde in is, het is voegzaam dat er ook in onze meest vreugdevolle diensten een mengsel van berouw is. Bij al ons naderen tot God moeten wij door het geloof het oog hebben op Christus als het grote zondoffer, en melding van Hem maken.

3. Zij brachten hun offeranden ieder op een dag, naar de orde, waarin zij nu onlangs gerangschikt waren, zodat die plechtigheid twaalf dagen heeft geduurd. Zo had God het bevolen vers 11. Elke overste zal, een ieder op zijn dag, zijn offerande offeren, en zo deden zij. Een sabbat moet in die twaalf dagen vallen, indien niet twee, want het was heilig werk, zeer geschikt om op een heilige dag gedaan te worden.
a. Opdat de plechtigheid verlengd zou worden, en er dus door geheel Israël kennis van zou worden genomen, en de herinnering er van beter bewaard zou blijven.
b. Dat aldus aan iedere stam gelijke eer zou wedervaren, op Aärons borstlap hadden zij ieder een edelgesteente, en zo hadden zij bij deze offeranden ieder hun dag.
c. Op die wijze zou alles met meer betamelijkheid gedaan worden, bij het doen van Gods werk moet geen verwarring, geen onordelijkheid zijn en geen overhaasting, neem de tijd, en het werk zal zoveel spoediger gedaan zijn, of tenminste zal het zoveel beter gedaan zijn.
d. God heeft hiermede te kennen gegeven hoeveel welbehagen Hij heeft, en hoeveel welbehagen wij moeten hebben, in de oefening van de Godsvrucht. De herhaling er van moet ons een voortdurend genot zijn, en wij moeten niet vertragen in goed doen. Als twaalf dagen lang buitengewone diensten gedaan moeten worden, dan moeten wij daar niet voor terugdeinzen, het geen zware taak of last noemen.
e. Daar de priesters en Levieten deze gelegenheid hadden om dezelfde offeranden te offeren, en dat wel sommige van iedere soort, en gedurende zovele dagen, zullen zij zeer bedreven worden in het werk en goed op de hoogte komen van de desbetreffende wetten.

f. De dankoffers moesten allen op dezelfde dag gegeten worden als zij geofferd, en twee ossen, vijf rammen, vijf bokken en vijf lammeren waren voldoende voor de feestmaaltijd van een dag, ware er meer geweest, inzonderheid indien alles op een dag gebracht was, dan zou er gevaar zijn van overdaad. De deugd van de matigheid mag niet veronachtzaamd worden onder voorwendsel van Godsdienstige feestviering.

4. Al hun offeranden waren volkomen aan elkaar gelijk, hoewel het waarschijnlijk is dat noch de oversten, noch de stammen allen even rijk waren, maar aldus werd te kennen gegeven, dat al de stammen Israëls een gelijk deel hadden in het altaar, en eenzelfde belang bij de offeranden, die er op gebracht werden. Hoewel een stam meer eervol geplaatst was in het leger dan een andere stam, waren hun diensten toch allen even welbehaaglijk aan God, en wij moeten ook het geloof van onze Heere Jezus niet hebben met aanneming des persoons, Jakobus.2:1.

5. Nahesson, de overste van de stam van Juda, offerde het eerst, omdat God aan die stam de eerste plaats van eer in het leger gegeven heeft, en de overige stammen berustten er in, en offerden naar dezelfde volgorde, als die welke God voor hun legering had verordineerd. Juda uit welke stam Christus gesproten zal zijn, eerst, en dan de overige. Zo wordt in de toewijding van onze zielen aan God, een ieder in zijn eigen orde voorgesteld, de eersteling, Christus, 1 Corinthiërs 15:23. Sommigen merken op dat Nahesson de enige is, die niet uitdrukkelijk overste of vorst wordt genoemd, vers 12, opdat hij niet opgeblazen zou worden, omdat hij het eerst offerde, en alle de anderen worden oversten of vorsten genoemd, omdat zij, hoewel sommigen van hen uit een ouder huis waren, zich onderwierpen en na hem offerden. Of wel, omdat de titel van vorst van Juda meer eigenlijk behoorde aan Christus, want "Hem zullen de volken gehoorzaam zijn," Genesis 49:10.

6. Hoewel zij allen dezelfde offeranden brachten, wordt het bericht er van telkens uitvoerig en in dezelfde woorden vermeld. Wij houden er ons van verzekerd, dat er geen ijdele herhalingen zijn in de Schrift, wat zullen wij dan van deze herhaling zeggen? Zou het niet volstaan hebben te zeggen, dat al die oversten ieder op zijn dag dezelfde offerande gebracht heeft? Neen, God wilde het voor iedere stam in bijzonderheden vermeld hebben. En waarom? a. Ter aanmoediging van deze oversten en hun respectievelijke stammen, opdat van ieder de offerande uitvoerig vermeld zijnde, geen schijn van geringschatting er op geworpen zou worden, want rijken en armen ontmoeten elkaar voor God.
b. Ter aanmoediging van alle grootmoedige daden van Godsvrucht en barmhartigheid, door ons te doen weten, dat hetgeen gegeven wordt geleend is aan de Heere, dat Hij er zorgvuldig aantekening van houdt, met de naam van de gever bij iedere gave, omdat Hij wat aldus gegeven wordt terug zal geven, en dat zelfs "een beker koud waters zijn loon zal ontvangen." Hij is niet onrechtvaardig dat Hij, hetzij de kosten, of "de arbeid van de liefde zou vergeten," Hebreeën 6:10. Wij bevinden dat Christus zeer bijzonder nota neemt van hetgeen in de schatkist werd geworpen, Markus 12:41. Al is wat geofferd wordt ook slechts weinig maar naar ons vermogen, en al is het ook een bijdrage gemengd met de liefdegaven van anderen, toch zal het vermeld worden, opdat het worde vergolden in de opstanding van de rechtvaardigen.

7. Aan de voet van de rekening wordt het gehele bedrag opgegeven, vers 84 - 88, om te tonen hoe groot een welbehagen God had in de vermelding van de vrijwillige offeranden, en hoe groot het volle bedrag was nadat ieder overste zijn bijdrage had gegeven! Hoe grotelijks zou het heiligdom Gods verrijkt en versierd worden, indien ieder in zijn eigen plaats het zijne er toe bijbracht door voorbeeldige reinheid en Godsvrucht ruime liefdegaven en algemene

dienstvaardigheid! 8. God heeft genadiglijk Zijn welbehagen te kennen gegeven in deze geschenken, die tot Hem gebracht waren, door van het verzoendeksel op gemeenzame wijze te spreken met Mozes, zoals een man spreekt tot zijn vriend, vers 89, Hoofdstuk 12:18 - en tot hem sprekende heeft Hij daardoor tot geheel Israël gesproken, hun dit teken ten goede tonende, Psalm 103:7. Hieraan kunnen wij weten dat God onze gebeden hoort en aanneemt, als Hij ons genade geeft om Zijn woord te horen en aan te nemen, want aldus wordt onze gemeenschap met Hem onderhouden. Ik weet niet waarom wij niet zouden mogen aannemen, dat Mozes op ieder van de dagen dat de offeranden gebracht werden terwijl de priesters hun maaltijd deden van het dankoffer, in de tabernakel was, en sommigen van de wetten ontving, die wij reeds ontmoet hebben in dit en het vorige boek.
De uitnemende bisschop Patrick merkt hier op, dat Gods spreken tot Mozes in een hoorbare stem, alsof Hij met een lichaam ware bekleed, beschouwd kan worden als een voorsmaak van de vleeswording van de Zoon van God in de volheid van de tijd, wanneer het Woord vlees zal geworden zijn en in de taal van de kinderen van de mensen zal spreken. Want hoe God ook voortijds vele malen en op velerlei wijze gesproken heeft tot de vaderen, in deze laatste dagen heeft Hij tot ons gesproken door de Zoon. En dat Hij, die toen, als de Shechina of Goddelijke Majesteit, tot Mozes sprak van tussen de cherubim, het Eeuwige Woord was, de tweede Persoon in de Goddelijke Drieëenheid, was de vrome gissing van velen van de ouden, want alle gemeenschapsoefening van God met de mens is door Zijn Zoon, door wie Hij de wereld heeft gemaakt en de kerk regeert, en die dezelfde is gisteren, en heden, en in van de eeuwigheid.

HOOFDSTUK 8

1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot Aäron, en zeg tot hem: Als gij de lampen aansteken zult, recht tegenover de kandelaar zullen de zeven lampen lichten. 3 En Aäron deed alzo: tegenover vooraan de kandelaar stak hij deszelfs lampen aan; gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 4 Dit werk nu des kandelaars was van dicht goud, tot zijn schacht, tot zijn bloemen was het dicht; naar de gedaante, die de HEERE Mozes vertoond had, alzo had hij de kandelaar gemaakt.
5 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 6 Neem de Levieten uit het midden van de kinderen Israëls, en reinig hen. 7 En aldus zult gij hun doen, om hen te reinigen: spreng op hen water der ontzondiging; en zij zullen het scheermes over hun ganse vlees doen gaan, en zij zullen hun klederen wassen, en zich reinigen. 8 Daarna zullen zij nemen een var, een jong rund, met zijn spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd; en een anderen var, een jong rund, zult gij nemen ten zondoffer. 9 En gij zult de Levieten voor de tent der samenkomst doen naderen; en gij zult de gehele vergadering der kinderen Israëls doen verzamelen. 10 Ja, gij zult de Levieten voor het aangezicht des HEEREN doen naderen; en de kinderen Israëls zullen hun handen op de Levieten leggen. 11 En Aäron zal de Levieten bewegen ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN, vanwege de kinderen Israëls; opdat zij zijn, om de dienst des HEEREN te bedienen. 12 En de Levieten zullen hun handen op het hoofd der varren leggen; daarna bereidt gij een ten zondoffer, en een ten brandoffer de HEERE, om over de Levieten verzoening te doen. 13 En gij zult de Levieten stellen voor het aangezicht van Aäron, en voor het aangezicht van zijn zonen, en gij zult hen bewegen ten beweegoffer de HEERE. 14 En gij zult de Levieten uit het midden van de kinderen Israëls uitscheiden, opdat de Levieten Mijn zijn. 15 En daarna zullen de Levieten inkomen, om de tent der samenkomst te bedienen; en gij zult hen reinigen, en zult hen ten beweegoffer bewegen. 16 Want zij zijn gegeven, zij zijn Mij gegeven uit het midden van de kinderen Israëls; voor de opening van alle baarmoeder, voor de eerstgeborenen van een ieder uit de kinderen Israëls, heb Ik ze Mij genomen. 17 Want alle eerstgeborene onder de kinderen Israëls is Mijn, onder de mensen en onder de beesten; ten dage dat Ik alle eerstgeboorte in Egypteland sloeg, heb Ik dezelve Mij geheiligd. 18 En Ik heb de Levieten genomen voor alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls. 19 En Ik heb de Levieten aan Aäron en aan zijn zonen tot een gift gegeven, uit het midden van de kinderen Israëls, om de dienst van de kinderen Israëls in de tent der samenkomst te bedienen, en om voor de kinderen Israëls verzoening te doen, dat er geen plage zij onder de kinderen Israëls, als de kinderen Israëls tot het heiligdom naderen zouden. 20 En Mozes deed, en Aäron, en de ganse vergadering der kinderen Israëls, aan de Levieten, naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had van de Levieten, zo deden de kinderen Israëls aan hen. 21 En de Levieten ontzondigden zich, en wiesen hun klederen, en Aäron bewoog hen ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN; en Aäron deed verzoening over hen, om hen te reinigen. 22 En daarna kwamen de Levieten, om hun dienst te bedienen in de tent der samenkomst, voor het aangezicht van Aäron, en voor het aangezicht zijner zonen; gelijk als de HEERE Mozes van de Levieten geboden had, alzo deden zij aan hen. 23 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 24 Dit is het, wat de Levieten aangaat: van vijf en twintig jaren oud en daarboven, zullen zij inkomen, om de strijd te strijden, in de dienst van de tent der samenkomst. 25 Maar van dat hij vijftig jaren oud is, zal hij van de strijd van dezen dienst afgaan, en hij zal niet meer dienen. 26 Doch hij zal met zijn broederen dienen in de tent der samenkomst, om de wacht waar te nemen; maar de dienst zal hij niet bedienen. Alzo zult gij aan de Levieten doen in hun wachten.

Dit hoofdstuk betreft de lampen van het heiligdom.

I. De BRANDENDE lampen van de kandelaar, met welker verzorging de priesters belast waren, vers 1 - 4.
II. De LEVENDE lampen - als ik hen zo noemen mag - de Levieten, die als dienaren BRANDENDE en SCHIJNENDE lichten waren. Van de wijding van de priesters hadden wij een bericht in Leviticus 8. Hier hebben wij een bericht van de wijding van de Levieten, de geestelijken van lagere rang.

1. Hoe zij gereinigd werden vers 5 - 8.
2. Hoe zij van het volk werden afgezonderd, vers 9, 10. 8,.
3. Hoe zij Gode werden aangeboden in de plaats van de eerstgeborenen vers 11 18.

4. Hoe zij werden overgegeven aan Aäron en zijn zonen, om hun tot dienaren te zijn, vers 19. 6. Hoe al deze bevelen nauwkeurig werden ten uitvoer gebracht vers 20 - 22. En tenslotte, wordt de leeftijd bepaald voor hun bediening, vers 23 - 26.

Numeri 8:1 - 26 Er waren lang tevoren aanwijzingen gegeven voor het maken van de gouden kandelaar, Exodus 25:31, en hij was gemaakt naar het voorbeeld, dat aan Mozes op de berg getoond was, Exodus 37:17. Maar nu werd voor het eerst bevolen dat de lichten aangestoken zullen worden, toen andere dingen gebruikt begonnen te worden.
Merk op:
1. Wie de lampen moeten aansteken: Aäron zelf, hij stak de lampen aan vers 3. Als de vertegenwoordiger van het volk bij God, deed hij het werk van een dienstknecht in Gods huis zijns Meesters kaars aanstekende, als Gods vertegenwoordiger bij het volk toonde hij hun de betekenis van Gods wil en gunst, aldus uitgedrukt, Psalm 18:29. "Gij doet mijn lamp lichten," en aldus was aan Aäron kort tevoren bevolen het volk te zegenen: De Heere doet Zijn aangezicht over u lichten, Hoofdstuk 6:25. Het gebod is een "lamp," Spreuken 6:23. De Schrift is "een licht schijnende in een duistere plaats," 2 Petrus i: 19. En een duistere plaats voorwaar zou, zonder haar, zelfs de kerk wezen, zoals de tabernakel (waarin geen vensters waren) zonder de lampen. Nu is het het werk van de leraren om deze lampen aan te steken, door het woord van God te verklaren en toe te passen. De middelste lamp stak de priester aan met vuur van het altaar, en de overige lampen met elkaar, hetgeen - zegt Ds. Ainsworth - betekent, dat de bron van alle licht en van alle kennis is in Christus, die "de zeven Geesten Gods" heeft, voorgesteld door "de zeven vurige lampen," Openbaring 4:5, maar dat bij het verklaren van de Schrift de ene Schriftuurplaats licht moet ontlenen aan de andere. Hij veronderstelt ook dat, daar zeven een volmaakt getal is, door de zeven armen van de kandelaar de volmaaktheid wordt aangetoond van de Schriften, die ons wijs kunnen maken tot zaligheid.

2. Tot welk doel de lampen aangestoken werden: dat zij recht tegenover de kandelaar zullen lichten, dat is naar dat gedeelte van de tabernakel, waar de tafel stond met de toonbroden er op, tegenover de kandelaar. Zij werden niet aangestoken zoals kaarsjes in een urn, om voor zichzelf te branden, maar om licht te verspreiden naar de andere zijde van de tabernakel, want daartoe worden kaarsen aangestoken Mattheüs 5:15. De lichten van de wereld, de lichten van de kerk, moeten als lichten schijnen. Wij hebben licht, opdat wij licht zullen geven. Wij lazen tevoren van de afzondering van de Levieten van onder de kinderen Israëls toen zij geteld werden, en van hun afzonderlijke telling, Hoofdstuk 3:6, 15,. opdat zij in de dienst van de tabernakel gebruikt zouden worden. Nu hebben wij hier de bevelen voor hun plechtige wijding, vers 6, en de verrichting er van in vers 20. Geheel Israël moet weten, dat zij niet zichzelf deze eer aangenomen hebben, maar er van God toe geroepen waren, het was ook niet genoeg, dat zij van hun naasten onderscheiden werden, zij moeten ook plechtig aan God worden toegewijd. Allen, die in de dienst van God gebruikt worden, moeten Hem toegewijd worden, naar dat hun bediening is, eerst moeten wij onszelf de Heere geven, en dan onze diensten, Christenen moeten gedoopt, leraren moeten geordend worden. Let op de wijze, waarop dit geschiedde.

I. De Levieten moesten gereinigd worden, en zij werden gereinigd. De plechtigheden van hun reiniging moesten verricht worden:
1. Door henzelf. Zij moeten hun kleding wassen, en niet slechts zich baden, zij moeten het scheermes over hun gehele vlees doen gaan, zoals de melaatse doen moest, als hij gereinigd moest worden, Leviticus 14:8. Zij moeten een scheermes over al hun vlees doen gaan om zich

te ontdoen van de onreinheid, die door geen water kon afgewassen worden. Jakob, die God liefhad, was een glad man, het was Ezau, die harig was. De grote moeite, die zij moesten aanwenden, om zich te reinigen leert aan alle Christenen, en inzonderheid aan leraren, om zich door bekering en doding van het vlees te reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking. Zij moeten rein zijn, die de vaten des Heeren dragen.

2. Door Mozes. Hij moest water van de ontzondiging op hen sprengen, hetwelk naar Goddelijke aanwijzing bereid was. Dit betekende de toepassing van het bloed van Christus op onze zielen door het geloof, om ons te reinigen van een kwaad geweten, ten einde geschikt te zijn om de levende God te dienen. Het is onze plicht onszelf te reinigen, en het is Gods belofte, dat Hij ons zal reinigen.

II. De Levieten aldus voorbereid zijnde, moeten in een plechtige vergadering van geheel Israël voor de Heere gesteld worden, en de kinderen Israëls meesten hun handen op hen leggen, vers 10, om aldus hun belang en hun deel in hen (waarop geheel het volk recht had) over te dragen aan God en Zijn heiligdom. Zij stelden hen aan God voor als levende, heilige en Gode welbehaaglijke offeranden, om hun redelijken Godsdienst te volbrengen, en daarom hebben zij, zoals de offeraars in alle andere gevallen deden, hun handen op hen gelegd, begerende dat hun dienst aangenomen zou worden in de plaats van die van de gehele vergadering, inzonderheid van de eerstgeborenen, waarop zij erkennen dat God recht heeft. Dit kan volstrekt niet als een bewijs aangevoerd worden, dat de gemeente de macht heeft om leraren te ordenen, want dit opleggen van de handen van de kinderen Israëls heeft hen niet tot dienaren van het heiligdom gemaakt, doch slechts aangeduid, dat het volk deze stam uit zijn midden overgaf, hen vrijstelde van krijgsdiensten, evenals van burgerlijke diensten, ten einde hen dienaren te doen zijn van Aäron, die hen voor de Heere meest stellen.
De gehele vergadering van de kinderen Israëls konden hun de handen niet opleggen, maar waarschijnlijk hebben de oversten en oudsten het gedaan, als de vertegenwoordigers van het volk. Sommigen denken dat de eerstgeborenen het gedaan hebben, omdat de Levieten in hun plaats Gode gewijd werden. Al wat God van ons vraagt om tot Zijn eer en heerlijkheid te dienen, moeten wij blijmoedig overgeven, onze handen er op leggen, niet om het terug te houden, maar om het over te geven, het te laten gaan tot Hem, die er recht op heeft.

III. Er moesten offeranden voor hen geofferd worden, eerst een zondoffer, vers 12, en dan een brandoffer, om over de Levieten verzoening te doen, die, als de daarbij belanghebbenden hun handen op het hoofd van de offers moesten leggen. Zie hierin:
1. Dat wij allen volstrekt onwaardig en ongeschikt zijn om toegelaten te worden tot, en gebruikt te worden in, de dienst van God totdat er verzoening gedaan is over de zonde, en wij daardoor vrede hebben verkregen met God. Die tussentredende wolk moet uit elkaar gedreven worden, voordat er een troostrijke, lieflijke gemeenschap kan gevestigd worden tussen God en onze ziel.

2. Dat het door offerande is, namelijk door Christus, het grote offer, dat wij verzoend zijn met God en geschikt gemaakt om Hem tot offeranden gesteld te worden. Het is door Hem, dat Christenen geheiligd worden voor het werk van hun Christendom, en leraren voor het werk van hun bediening. Bisschop Patricks idee van het offer door de Levieten geofferd, is, dat zij zelf als zoenoffer beschouwd werden want zij waren gegeven, om voor de kinderen Israëls verzoening te doen, vers 19, daar zij echter, evenmin als de eerstgeborenen, de dood gewijd waren, zijn deze twee offers in hun plaats gesteld, weshalve zij er hun handen op moesten leggen, opdat hun zonde, die de kinderen Israëls op hen gelegd hadden, vers 10 op deze dieren overgebracht zouden worden.

IV. De Levieten zelf werden ten beweegoffer voor het aangezicht des Heeren bewogen vers 11, vanwege de kinderen Israëls. Aäron gaf hen over aan God, nadat zij eerst door zichzelf en door de kinderen Israëls overgegeven waren. Niet dat zij zelf werkelijk bewogen werden, maar zij werden voorgesteld aan God als de God des hemels en de Heere van de gehele aarde, zoals dit met de beweegoffers geschiedde. En door hen beweegoffers te noemen werd te kennen gegeven, dat zij zich steeds tot God moeten opheffen in Zijn dienst, hun ogen moeten opheffen, hun harten moeten opheffen, zich heen en weer moeten bewegen met vaardigheid in de zaken van hun roeping. Zij waren niet geordend om lui of ledig te wezen, maar werkzaam en bedrijvig.

V. God geeft hier Zijn aanneming van hen te kennen, vers 14. Opdat de Levieten Mijne zijn. God nam hen aan in de plaats van de eerstgeborenen, vers 16 - 18, en tevoren, Hoofdstuk 3:41. Wat in oprechtheid aan God geofferd wordt, zal genadiglijk door Hem erkend en aangenomen worden. En op Zijn dienaren, die genade van Hem verkregen hebben om getrouw te zijn, wordt een bijzonder merkteken van gunst en eer gesteld: Zij zullen van Mij zijn, en dan, in vers 15 :Zij zullen inkomen om de tent van de samenkomst te bedienen. God neemt hen als de Zijnen, opdat zij Hem mogen dienen. Allen, die verwachten te delen in de voorrechten van de tabernakel, moeten besluiten om de dienst des tabernakels te doen. Gelijk, van de ene kant, geen van Gods schepselen Zijn nodige dienaren zijn (Hij heeft de dienst van geen hunner nodig) zo wordt, van de anderen kant, niemand van hen genomen om slechts een honorair dienaar te zijn dus om niets te doen. Allen, die God als de Zijnen erkent, worden door Hem gebruikt, de engelen zelf hebben hun diensten.

VI. Daarna werden zij als een gave aan Aäron en zijn zonen geschonken, vers 19, maar op zo'n wijze, dat het voordeel er van de kinderen Israëls ten goede kwam.

1. De Levieten moeten werkzaam zijn onder de priesters, als hun dienaren en helpers in de dienst van het heiligdom. Aäron offert hen aan God, vers 11, en nu geeft God hen terug aan Aäron, vers 19. Al wat wij aan God geven zal Hij ons met onuitsprekelijk gewin teruggeven. Ons hart, onze kinderen, onze goederen zijn nooit meer de onzen, meer waarlijk, meer troostrijk de onzen, dan wanneer wij ze aan God hebben overgegeven.

2. Zij moeten werkzaam zijn voor het volk. Zij werden genomen om de dienst van de kinderen Israëls te bedienen, dat is: niet slechts om de dienst te doen, die zij moesten doen, maar ook om hun belangen te dienen en datgene te doen, hetwelk inderdaad tot eer, veiligheid en voorspoed zou strekken van geheel de natie. Zij, die getrouwelijk de dienst van God verrichten, doen een van de beste diensten, die voor het publiek gedaan kunnen worden. Als Gods dienstknechten zich binnen de sfeer van hun ambt houden, en er nauwgezet de plichten van vervullen, dan moeten zij beschouwd worden als sommigen van de nuttigste dienaren van hun land. De kinderen Israëls kunnen de stem van Levi evenmin missen, als zij een andere van hun stammen missen kunnen. Maar wat is de dienst, die zij voor de kinderen Israëls doen?
Het is: voor de kinderen Israëls verzoening te doen, dat er geen plaag onder hen zij. Het was het werk van de priesters om verzoening te doen door offerande, maar de Levieten deden verzoening door te dienen, en de vrede met de hemel, die gemaakt was door offerande werd door hen bewaard. Als de dienst van de priesters in de tabernakel overgelaten was aan al de eerstgeborenen van Israël zonder onderscheid, dan zou hij of veronachtzaamd, of met onbedrevenheid en oneerbiedigheid gedaan zijn daar hij gedaan werd door hen, die er noch zo innig aan waren verbonden, noch zo zorgvuldig er voor opgeleid, noch er zo voortdurend aan

gewoon waren als de Levieten, en dit zou een plaag onder de kinderen Israëls gebracht hebben, bedoelende misschien de dood van de eerstgeborenen zelf, die de laatste en zwaarste plaag was van Egypte. Om dit te voorkomen, en de verzoening te behouden, zijn de Levieten aangesteld om die dienst te verrichten, die er van hun kindsheid af door hun ouders toe opgeleid werden, en er dus zeer bedreven in zullen worden, en zo behoefden dan de kinderen Israëls, dat is: de eerstgeborenen, niet tot het heiligdom te naderen, of, als er Israëlieten waren, die dit nodig hadden, dan zullen de Levieten bereid zijn om hen te onderrichten, en hen in te leiden, om aldus een noodlottige verkeerdheid of vergissing te voorkomen. Het is een zeer grote weldaad voor de kerk, dat er leraren aangesteld zijn, om haar voor te gaan in de dingen Gods als gidsen, opzieners en bestuurders in de Goddelijke eredienst, en dit tot hun levenswerk te maken. Toen Christus opgevaren is in de hoogte, heeft Hij "deze gaven gegeven," Efeziers 4:8, 11 - 12.

VII. De tijd voor hun bediening is vastgesteld.

1. Zij traden in dienst, als zij vijf en twintig jaren oud waren, vers 24. Zij werden niet belast met het dragen van de tabernakel en zijn gereedschappen voor zij dertig jaren oud waren Hoofdstuk 4:3. Maar als zij vijf en twintig jaren oud waren, kwamen zij in dienst voor ander werk, en het is een zeer goede leeftijd voor leraren om dan hun openbare arbeid aan te vangen. Toen werd er voor het werk die lichaamskracht vereist, en nu is er voor het werk die rijpheid van oordeel en standvastigheid van gedrag nodig, waartoe de mensen zelden voor die leeftijd komen, en nieuwelingen zijn in gevaar van zich te verheffen door hoogmoed.

2. Op vijftig jarige leeftijd moeten zij ontslagen worden, dan gaan zij af van de strijd zoals dit genoemd wordt in vers 25, niet smadelijk afgedankt, maar met eer bevorderd tot de rust, die hun leeftijd vereist, om beladen te zijn met de eer van hun ambt, zoals zij tot nu toe met de last er van beladen waren. Zij zullen met hun broederen dienen in de tent van de samenkomst, om de jongere Levieten te leiden, en zij zullen de wacht waarnemen als wachters van de toegangen tot de tabernakel om toe te zien, dat geen vreemdeling zich indringt, noch iemand in zijn onreinheid, maar vermoeiend werk moet hun niet meer gegeven worden.
Indien Gods genade er in voorziet dat de mensen bekwaamheid zullen hebben naar hun werk is, dan moet van de mensen wijsheid er zorg voor dragen, dat zij alleen naar hun bekwaamheid werk hebben. De ouden van dagen zijn het meest geschikt voor posten van vertrouwen, en om de wacht waar te nemen, de jongeren zijn het meest geschikt voor arbeid en om te dienen. Zij, "die wel gediend hebben, verkrijgen zichzelf een goeden opgang," 1 Timotheüs 3:13. Toch zijn gaven niet aan leeftijd gebonden, Job 32:9, "doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest." Aldus was de zaak van de Levieten vastgesteld.

HOOFDSTUK 9

1 En de HEERE sprak tot Mozes in de woestijn van Sinai, in het tweede jaar, nadat zij uit Egypteland uitgetogen waren, in de eerste maand, zeggende: 2 Dat de kinderen Israëls het pascha houden zouden, op zijn gezetten tijd. 3 Op de veertienden dag in deze maand, tussen twee avonden zult gij dat houden, op zijn gezetten tijd; naar al zijn inzettingen, en naar al zijn rechten zult gij dat houden. 4 Mozes dan sprak tot de kinderen Israëls, dat zij het pascha zouden houden. 5 En zij hielden het pascha op de veertienden dag der eerste maand, tussen de twee avonden, in de woestijn van Sinai; naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had, alzo deden de kinderen Israëls. 6 Toen waren er lieden geweest, die over het dode lichaam eens mensen onrein waren, en op denzelven dag het pascha niet hadden kunnen houden; daarom naderden zij voor het aangezicht van Mozes, en voor het aangezicht van Aäron op dienzelven dag. 7 En diezelve lieden zeiden tot hem: Wij zijn onrein over het dode lichaam eens mensen; waarom zouden wij verkort worden, dat wij de offerande des HEEREN op zijn gezetten tijd niet zouden offeren, in het midden van de kinderen Israëls? 8 En Mozes zeide tot hen: Blijft staande, dat ik hoor, wat de HEERE u gebieden zal.

9 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 10 Spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Wanneer iemand onder u, of onder uw geslachten, over een dood lichaam onrein, of op een verren weg zal zijn, hij zal dan nog de HEERE het pascha houden. 11 In de tweede maand, op de veertienden dag, tussen de twee avonden, zullen zij dat houden; met ongezuurde broden en bittere saus zullen zij dat eten. 12 Zij zullen daarvan niet overlaten tot de morgen, en zullen daaraan geen been breken; naar alle inzetting van het pascha zullen zij dat houden. 13 Als een man, die rein is, en op de weg niet is, en nalaten zal het pascha te houden, zo zal diezelve ziel uit haar volken uitgeroeid worden; want hij heeft de offerande des HEEREN op zijn gezetten tijd niet geofferd, diezelve man zal zijn zonde dragen. 14 En wanneer een vreemdeling bij u als vreemdeling verkeert, en hij het pascha de HEERE ook houden zal, naar de inzetting van het pascha, en naar zijn wijze, alzo zal hij het houden; het zal enerlei inzetting voor ulieden zijn, beiden de vreemdeling en de inboorling des lands. 15 En op de dag van het oprichten des tabernakels bedekte de wolk de tabernakel, op de tent der getuigenis; en in de avond was over de tabernakel als een gedaante des vuurs, tot aan de morgen. 16 Alzo geschiedde het gedurig; de wolk bedekte denzelven, en des nachts was er een gedaante des vuurs. 17 Maar nadat de wolk opgeheven werd van boven de tent, zo verreisden ook daarna de kinderen Israëls; en in de plaats, waar de wolk bleef, daar legerden zich de kinderen Israëls. 18 Naar de mond des HEEREN, verreisden de kinderen Israëls, en naar des HEEREN mond legerden zij zich; al de dagen, in dewelke de wolk over de tabernakel bleef, legerden zij zich. 19 En als de wolk vele dagen over de tabernakel verbleef, zo namen de kinderen Israëls de wacht des HEEREN waar, en verreisden niet. 20 Als het nu was, dat de wolk weinige dagen op de tabernakel was, naar de mond des HEEREN legerden zij zich, en naar de mond des HEEREN verreisden zij. 21 Maar was het, dat de wolk van de avond tot de morgen daar was, en de wolk in de morgen opgeheven werd, zo verreisden zij; of des daags, of des nachts, als de wolk opgeheven werd, zo verreisden zij. 22 Of als de wolk twee dagen, of een maand, of vele dagen vertoog op de tabernakel, blijvende daarop, zo legerden zich de kinderen Israëls, en verreisden niet; en als zij verheven werd, verreisden zij. 23 Naar de mond des HEEREN legerden zij zich, en naar de mond des HEEREN verreisden zij; zij namen de wacht des HEEREN waar, naar de mond des HEEREN, door de hand van Mozes.

Dit hoofdstuk handelt:

I. Over de grote inzetting van het pascha:
   1. Er worden orders gegeven voor de viering er van bij de terugkeer van het jaar, vers 1 - 5.
   2. Er worden voorwaarden bijgevoegd voor het geval van hen, die ceremoniëel onrein zijn of op andere wijze onbevoegd, op de tijd wanneer het pascha gehouden moest worden, vers 6 - 14.

II. Over de grote gunst van de wolkkolom, die Israël ten gids was door de woestijn, vers 15 - 23.

Numeri 9:1 - 14

I. Wij hebben hier een order voor de plechtige viering van het pascha een jaar nadat zij uit Egypte waren getogen, en wel op de veertiende dag van de eerste maand van het tweede jaar, enige dagen voordat zij geteld werden want dat geschiedde in het begin van de tweede maand. Merk op:

1. Dat God bijzondere orders gaf voor het vieren van dit pascha, anders zouden zij het (naar het schijnt) niet gevierd hebben, want bij de eerste instelling er van was bepaald, dat zij het zouden houden, als zij in het land van de belofte zouden gekomen zijn, Exodus 12:25. En voorzover blijkt, hebben zij daarna geen pascha gevierd vóór zij in Kanaän kwamen, Jozua 5:10. Het was reeds vroeg een aanduiding van de eindelijke afschaffing van de ceremoniële inzettingen, dat de waarneming van sommigen er van zo spoedig nadat zij waren ingesteld, gedurende zovele jaren werd nagelaten.

De inzetting van het Avondmaal des Heeren (dat in de plaats kwam van het pascha) werd in de eerste tijden van de Christelijke kerk niet aldus bij tussenpozen gevierd, of geheel terzijde gezet, ofschoon het toen voor de kerk een tijd was van grotere moeilijkheden en benauwdheid, dan Israël in de woestijn gekend heeft, ja meer: in tijden van vervolging werd het Avondmaal des Heeren meer dikwijls gevierd dan later. De Israëlieten in de woestijn konden hun bevrijding uit Egypte niet vergeten, hun tegenwoordige toestand moest er hen voortdurend aan herinneren. Al het gevaar daarvoor was toen zij in Kanaän kwamen, daar hadden zij het dus nodig om herinnerd te worden aan de rotssteen, waar zij uit gehouwen waren. Daar echter het eerste pascha zo in van de haast gevierd was, en eerder het wezen zelf dan het teken er van was, was het de wil van God dat zij, bij de terugkeer van het jaar, toen zij kalmer en rustiger waren en beter bekend met de wet Gods, het wederom zouden vieren, opdat hun kinderen de plechtigheid beter zouden begrijpen, en er de heugenis beter van zouden bewaren. Calvijn veronderstelt dat zij verplicht waren het nu te houden, en merkt het aan als een voorbeeld van hun zorgeloze onverschilligheid, dat zij het nodig hadden herinnerd te worden aan een inzetting, die zo kort tevoren verordineerd was.

2. Mozes brengt de orders, die hij ontvangen heeft, getrouwelijk over aan het volk, vers 4. Zo heeft Paulus aan de gemeenten overgeleverd wat hij betreffende het Evangeliepascha "van de Heere had ontvangen," 1 Corinthiërs 11:23. Magistraten moeten herinneraars zijn, en leraren moeten door vermaning of indachtigmaking, het gemoed van de mensen opwekken tot hetgeen goed is.

3. Het volk gehoorzaamde aan de orders, die hun gegeven waren, vers 5. Hoewel zij kort tevoren het feest van de inwijding hadden gehouden, Hoofdstuk 7, wensten zij daarom toch niet voor verontschuldigd gehouden te worden van dit feest te vieren. Buitengewone verrichtingen moeten de gewone diensten niet vervangen of verdringen. Zij hielden het pascha zelfs in de woestijn, en als wij ons in eenzame en ongevestigde toestand bevinden, moeten wij toch, als wij er de gelegenheid toe hebben, tot God naderen in heilige inzettingen, want daarin kunnen wij de lieflijkste gemeenschap en de beste rust vinden. Aldus wordt voor Gods Israël voorzien en gezorgd in een woestijn.

II. Er worden instructies gegeven betreffende hen, die ceremoniëel onrein waren, toen zij het pascha zouden eten. De wet op het pascha verplichtte iedere Israëliet om er van te eten, maar door enige later volgende wetten was het hun, die enigerlei ceremoniële onreinheid hadden opgedaan, verboden om van de heilige dingen te eten. Zij, wier hart en geweten verontreinigd zijn door zonde, zijn ten enenmale ongeschikt om gemeenschap te oefenen met God, en zij kunnen met geen ware vertroosting komen tot de inzetting van het Evangeliepascha, voordat zij gereinigd zijn door oprecht berouw en geloof. En het is wel een treurig dilemma waarin zij

zich bevinden, want als zij niet tot de heilige inzettingen komen, maken zij zich schuldig aan minachting er van, en als zij komen in hun onreinheid, dan zijn zij schuldig aan ontheiliging er van. Daarom moeten zij zich wassen en rondom Gods altaar gaan.

1. Zie hier nu wat er gebeurde, toen dit pascha gehouden zou worden. Er waren lieden, die over het dode lichaam van een mens onrein waren, vers 6, en zij moesten zeven dagen onder die ontreiniging zijn, Hoofdstuk 19:11, en gedurende die tijd mochten zij niet van de heilige dingen eten, Leviticus 7:20. Dit was niet hun schuld, maar hun ongeluk, sommige personen moeten wel dode lichamen aanraken, om die van voor hun ogen te begraven, en daarom konden zij zoveel geruster met hun klacht tot Mozes komen.

2. Hoe die lieden zich toen tot Mozes gewend hebben, vers 7. De mensen zullen wijs handelen, als zij in moeilijke gevallen ten opzichte van zonde en plicht hun leraren raadplegen, die God over hen gesteld heeft, om "uit hun mond de wet te zoeken," Maleachi 2:7. Van deze middelen moeten wij gebruik maken ingevolge van ons gebed tot God om ons op de rechte weg te leiden. Merk op met wat droefheid deze mensen klagen, dat zij verhinderd zijn om de offeranden des Heeren te offeren. Zij hebben niet geklaagd over de wet, alsof zij onrechtvaardig was, maar zij treurden om hun ongeluk, omdat zij nu juist op deze tijd onder het bedwang er van waren, en zij wensen dat er een middel gevonden mocht worden tot hun verlichting. Het is heerlijk en zielverkwikkend om de mensen te zien hongeren en dorsten naar Gods inzettingen en hen te horen klagen over hetgeen hen verhindert er van te genieten. Het moet ons een smart zijn, als wij door de een of andere omstandigheid teruggehouden worden om ons offer te brengen in de plechtigheden van een sabbat of van een sacrament, zoals het dit voor David geweest is, toen hij van het altaar was verbannen Psalm 42:2,3.

3. De beraadslaging van Mozes om tot een oplossing te komen van deze zaak. Hier scheen de wet er tegen, en hoewel het regel is, dat de laatste wet de vorige moet verklaren, had hij toch medelijden met deze Israëlieten, die aldus van het voorrecht werden verstoken om het pascha te houden, en daarom nam hij tijd om God te vragen ten einde Zijn wil te kennen omtrent deze zaak, vers 8. Blijft staande, dat ik hore wat de Heere u gebieden zal.
Hieraan moeten leraren een voorbeeld nemen als zij gewetenszaken hebben te behandelen.
a. Zij moeten niet snel en roekeloos beslissen, maar tijd nemen om na te denken, opdat elke omstandigheid van het geval behoorlijk overwogen worde, de zaak in het rechte licht worde beschouwd, en geestelijke dingen met geestelijke dingen worden vergeleken.
b. Zij moeten Gods mond om raad vragen, en niet beslissen naar de neiging hun eigen zin of genegenheid maar onpartijdig, naar de wil en de bedoeling Gods, en naar hun beste weten. Wij hebben niet zo'n orakel als Mozes had om het te kunnen raadplegen, maar moeten tot de wet en de getuigenis gaan, en spreken overeenkomstig die regel, en als wij in moeilijke gevallen de tijd nemen om de zaak in het bijzonder tot God te brengen door een ootmoedig, gelovig gebed, dan hebben wij reden te hopen dat de Geest, die beloofd is om ons in alle waarheid te leiden, ons instaat zal stellen om anderen op de goede en rechte weg te leiden.

4. De aanwijzingen, die God gaf voor dit en andere gelijksoortige gevallen, ter verklaring van de wet op het pascha. Dit onaangename voorval bracht goede wetten teweeg. Aan hen die ceremoniëel onrein waren als het pascha gegeten moest worden, werd vergund om het een maand later te eten, als zij rein zullen zijn, en dit werd evenzo vergund aan hen, die op reis, op een verre weg zijn, vers 10, 11. Hieruit zien wij dat wij, als wij tot de Heere naderen in plechtige inzettingen, zo wel rein als kalm en rustig moeten wezen. En tevens zien wij dat hetgeen ons ter verontschuldiging kan strekken, om een plicht gedurende enigen tijd uit te stellen, ons niet zal rechtvaardigen als wij hem geheel verwaarlozen en nalaten. Wie in

onenigheid is met zijn broeder, kan zijn gave daar laten voor het altaar, terwijl hij heengaat om zich met zijn broeder te verzoenen, maar als hij het zijne daarvoor gedaan heeft hetzij de verzoening tot stand gekomen is of niet, dan moet hij "komen om zijn gave te offeren," Mattheüs 5:23, 24.
a. Dit bijkomende pascha moest gevierd worden op dezelfde dag van de maand als het eerste, omdat de inzetting was ter gedachtenis van hun bevrijding op die dag van de maand. Eenmaal bevinden wij dat de gehele vergadering het pascha gehouden heeft op de veertienden dag van de tweede maand namelijk in de tijd van Hizkia, 2 Kronieken 30:15, hetgeen wellicht kan dienen om er een verklaring van te geven dat sommigen werden toegelaten om er van te eten, die niet rein waren, indien het pascha algemeen gehouden was in de eerste maand, dan zouden zij de onreinen hebben kunnen doen wachten om het in de tweede maand te houden, daar het echter algemeen in de tweede maand gehouden werd waren zij niet gemachtigd om het in de derde maand te eten, veeleer dus dan het in het geheel niet te eten werden zij toegelaten, hoewel zij niet rein waren naar de reinheid des heiligdoms, vers 18, 19.

b. Als het pascha in de tweede maand gevierd werd, dan moesten zij het nauwkeurig naar alle inzettingen houden, vers 12. Zij moesten niet denken dat, wijl het hun vergund was om het op een andere tijd te houden, ook wel iets van de plechtigheden achterwege mocht blijven, neen, als wij niet kunnen wat wij zouden willen in de dienst van God, dan moeten wij toch het uiterste doen van wat wij kunnen.

c. Deze vergunning in een geval van noodzakelijkheid moet toch niemand steunen in hun verzuim van het pascha op de gezette tijd te houden, als zo'n geval van noodzakelijkheid niet aanwezig was vers 13. Als iemand niet onbevoegd is om het pascha op de bestemde tijd te eten, en hij laat het na, op grond - naar hij waant - van de vrijheid, die door deze wet toegestaan wordt dan beledigt hij God, goddelooslijk misbruik makende van Zijn goedheid, dan zal hij gewis zijn zonde dragen en uit zijn volken uitgeroeid worden. Evenals zij, die tegen hun zin en gemoed genoodzaakt zijn van Gods inzettingen weg te blijven, gerust de gunst van Gods genade kunnen verwachten onder hun beproeving, zo kunnen zij, die door hun eigen keus wegblijven met volle recht de tekenen verwachten van Gods toorn over hun zonde. Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Er wordt ook een bepaling bijgevoegd ten gunste van vreemdelingen, vers 14.
Hoewel het van de vreemdeling, die zich met hen wilde verenigen om het pascha te eten, geëist werd, dat hij besneden zou zijn als een proseliet van hun Godsdienst, Exodus 12:48, 49, was toch deze vriendelijke toelating van hen, die geen geboren Israëlieten waren, om het pascha te eten, een aanduiding van de gunst, die door Christus voor de arme heidenen was weggelegd. Gelijk er toen een wet was, zo zal er in de dagen van de Messias een Evangelie zijn, voor de vreemdeling en voor de inboorling, want "want onder elk volk, is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig," en dit was een waarheid voordat Petrus haar vernomen heeft, Handelingen 10:34, 35.

Numeri 9:15 - 23
Wij hebben hier de geschiedenis van de wolk geen natuurlijke geschiedenis wie heeft de wetenschap van de opwegingen de, dikke wolken? maar een Goddelijke geschiedenis van een wolk, die bestemd was om een zichtbaar teken en symbool te wezen van Gods tegenwoordigheid onder Israël.

I. Toen de tabernakel voleindigd was, vestigde deze wolk, die tevoren hoog boven hun leger was, zich op de tabernakel en bedekte hem om te tonen dat God Zijn tegenwoordigheid onder Zijn volk openbaart in en door Zijn inzettingen, daarin maakt Hij zich bekend en daarop

moeten wij zien, als wij "de lieflijkheid des Heeren willen aanschouwen," Psalm 27:4, Ezechiel 37:26, 27. Aldus heeft God Zijn eigen geboden verheerlijkt, en Zijn welbehagen te kennen gegeven in de liefde en gehoorzaamheid van Zijn volk.

II. Wat overdag een wolk scheen, had gedurende de gehele nacht het aanzien van vuur, en ware het alleen vuur geweest, dan zou het over dag nauwelijks merkbaar geweest zijn, maar God wilde hun een zichtbaar bewijs geven van het voortdurende van Zijn tegenwoordigheid onder hen en van Zijn zorg over hen en dat Hij "hen dag en nacht bewaarde," Jesaja 27:3, Psalm 127:6,7. En aldus wordt ons geleerd God gedurig voor ons te stellen, en Hem nacht en dag nabij ons te zien. Er zou ook iets van de aard van de Goddelijke openbaring, door welke de Oud Testamentische kerk bestuurd werd, aangeduid kunnen zijn in deze zichtbare tekenen van Gods tegenwoordigheid: de wolk wijzende op de duisternis, en het vuur op de verschrikking van die bedeling, in vergelijking met de meer heldere, duidelijke en troostrijke openbaringen van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

III. Deze wolk- en vuurkolom bestuurde en bepaalde al de bewegingen, de reizen en de legeringen van Israël in de woestijn.

1. Zolang de wolk boven de tabernakel bleef, zolang bleven zij aan dezelfde plaats. Hoewel zij ongetwijfeld zeer begerig waren om voorwaarts te gaan, spoed te maken met hun reis naar Kanaän, waar zij verlangden te wezen, en hoopten spoedig te komen, bleven zij toch waar zij waren, zolang de wolk bleef rusten, of het een dag, een maand, of een jaar was, vers 22. Wie gelooft, die zal niet haasten. Er gaat geen tijd verloren, als wij op Gods tijd wachten. God heeft evenveel welbehagen in onze onderworpenheid aan Zijn wil door tevreden stil te zitten, indien ons levenslot dit vereist, als in ons werk voor Hem, wanneer wij er toe geroepen zijn.

2. Als de wolk opgeheven werd, dan vertrokken zij, al waren zij ook nog zo gerieflijk gelegerd, vers 17. Of het bij dag of bij nacht was, terstond volgden zij haar leiding, vers 21, en waarschijnlijk waren er sommigen aangesteld om dag en nacht de wacht te houden en er naar uit te zien, om bijtijds kennis te geven aan het leger om te vertrekken, en dit wordt genoemd de wacht des Heeren waar te nemen. Daar het volk dus voortdurend in onzekerheid gehouden werd, en geen vaste tijd had voor blijven of gaan, waren zij verplicht om zich altijd op vertrekken voorbereid te houden. En om dezelfde reden worden wij in onzekerheid gehouden omtrent de tijd van het afleggen van ons aardse huis van deze tabernakel, opdat wij altijd gereed zullen zijn om naar het bevel des Heeren te vertrekken.

3. Zolang en zover de wolk zich voortbewoog, zolang bleven zij voorttrekken, en ter plaatse waar zij bleef stilstaan, sloegen zij hun tenten op, en Gods tent in het midden er van, vers 17. Het is zeer droevig en troosteloos, om te blijven als God heengaat, maar zeer veilig en zeer lieflijk, om te vertrekken als wij God voor ons henen zien gaan, en te blijven waar Hij ons gebiedt te blijven. Dit is telkens en nogmaals herhaald in deze verzen omdat het een voortdurend wonder was, dat dikwijls herhaald werd, en op al hun reizen nooit heeft gefaald, en omdat het een zaak is, waar wij zeer bijzonder nota van moeten nemen, daar zij vol van betekenis en zeer leerrijk is. Lang daarna wordt er melding van gemaakt door David, Psalm 105:39, en door het volk van God na hun gevangenschap, Nehemia 9:19. ERn van de leiding van deze wolk wordt gesproken als betekenende de leiding van de gezegende Geest, Jesaja 63:14. "De Geest des Heeren heeft hun rust gegeven, alzo hebt Gij Uw volk geleid."

Dit leert ons:

a. De bijzondere zorg, die God draagt voor Zijn volk. Door niets kon Gods tederheid voor Israël meer nadrukkelijk en veelbetekenender worden aangeduid dan door de leiding van deze wolk, zij leidde hen "op een rechten weg," Psalm 107:7, hierdoor heeft God hen, als het ware, gedekt met Zijn vlerken. Thans moeten wij zulke zichtbare tekenen van de Goddelijke tegenwoordigheid niet verwachten, maar voor geheel het geestelijke Israël Gods is de belofte gewis, dat Hij "hen zal leiden door Zijn raad," Psalm 73:24, "tot de dood toe" Psalm 48:14, dat "alle kinderen Gods geleid zullen worden door de Geest" Gods, Romeinen 8:14, dat Hij "de paden recht zal maken van hen, die Hem kennen in al hun wegen," Spreuken 3:6. God kent al hun zaken, en leidt ze door Zijn bijzondere voorzienigheid ten beste. "De gangen des Godvruchtigen worden door de Heere bevestigd," Psalm.37:23.

b. Dat wij in al onze wegen op God moeten letten. In onze genegenheden en in onze daden moeten wij de leiding volgen van Zijn woord en Zijn Geest, al de bewegingen van onze ziel moeten geleid worden door de wil Gods, naar het bevel des Heeren moet ons hart in beweging zijn of rusten, in al onze zaken moeien wij de leiding volgen van Gods voorzienigheid, tevreden zijn met al Zijn beschikkingen, en ons gemoed in overeenstemming doen zijn met onze toestand, wat of hoe die ook zij. Het volk van Israël de wolk tot gids hebbende, waren zij ontheven van de moeite om krijgsraad te houden, om te overleggen wanneer zij zouden optrekken, en waarheen zij hun schreden zouden richten, hetgeen misschien twist en tweedracht onder hen teweeggebracht zou hebben. Ook behoefden zij geen verspieders of verkenners voor zich uit te zenden om hun bericht te brengen van de toestand van het land, en geen pioniers om de weg voor hen te banen, en geen beambten om de plaats aan te duiden, waar zij moesten legeren, dit alles heeft de wolk - en vuurkolom voor hen gedaan. En zij, die door het geloof hun weg en werk op de Heere wentelen, kunnen, hoewel zij verplicht zijn om met wijsheid en overleg de middelen te gebruiken, toch even gerust de uitkomst afwachten. "Vader, Uw wil geschiede, beschik over mij en de mijnen naar het U behaagt hier ben ik, begerende Uw welbehagen te doen, te reizen of te rusten naar de mond des Heeren. Wat Gij wilt, en waar Gij wilt, laat mij slechts de Uwe zijn, en altijd in de weg des plichts."

HOOFDSTUK 10

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Maak u twee zilveren trompetten; van dicht werk zult gij ze maken; en zij zullen u zijn tot de samenroeping der vergadering, en tot de optocht der legers. 3 Als zij met dezelve blazen zullen, dan zal de gehele vergadering tot u vergaderd worden, aan de deur van de tent der samenkomst. 4 Maar als zij met de ene zullen blazen, dan zullen tot u vergaderd worden de oversten, de hoofden der duizenden van Israël. 5 Als gij met een gebroken geklank blazen zult, dan zullen de legers, die tegen het oosten gelegerd zijn, optrekken. 6 Maar als gij ten tweeden male met een gebroken klank blazen zult, zullen de legers, die tegen het zuiden legeren, optrekken; met een gebroken klank zullen zij blazen tot hun optochten. 7 Maar in het verzamelen van de gemeente, zult gij blazen, doch geen gebroken geklank maken. 8 En de zonen van Aäron, de priesters, zullen met die trompetten blazen; en zij zullen ulieden zijn tot een eeuwige inzetting bij uw geslachten. 9 En wanneer gijlieden in uw land ten strijde zult trekken tegen de vijand, die u benauwt, zult gij ook met die trompetten een gebroken klank maken; zo zal uwer gedacht worden voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, en gij zult van uw vijanden verlost worden. 10 Desgelijks ten dage uwer vrolijkheid, en in uw gezette hoogtijden, en in de beginselen uwer maanden, zult gij ook met de trompetten blazen over uw brandofferen, en over uw dankofferen; en zij zullen u ter gedachtenis zijn voor het aangezicht uws Gods; Ik ben de HEERE, uw God! 11 En het geschiedde in het tweede jaar, in de tweede maand, op de twintigsten van de maand, dat de wolk verheven werd van boven de tabernakel der getuigenis. 12 En de kinderen Israëls togen op, naar hun tochten, uit de woestijn Sinai; en de wolk bleef in de woestijn Paran. 13 Alzo togen zij vooreerst op, naar de mond des HEEREN, door de hand van Mozes. 14 Want vooreerst toog op de banier van het leger der kinderen van Juda, naar hun heiren; en over zijn heir was Nahesson, de zoon van Amminadab. 15 En over het heir van de stam der kinderen van Issaschar was Nethaneel, de zoon van Zuar. 16 En over het heir van de stam der kinderen van Zebulon was Eliab, de zoon van Helon. 17 Toen werd de tabernakel afgenomen, en de zonen van Gerson, en de zonen van Merari togen op, dragende de tabernakel. 18 Daarna toog de banier van het leger van Ruben, naar hun heiren; en over zijn heir was Elizur, de zoon van Sedeur. 19 En over het heir van de stam der kinderen van Simeon was Selumiel, de zoon van Zurisaddai. 20 En over het heir van de stam der kinderen van Gad was Eljasaf, de zoon van Dehuel. 21 Toen togen op de Kohathieten, dragende het heiligdom; en de anderen richtten de tabernakel op, tegen dat dezen kwamen. 22 Daarna toog op de banier van het leger der kinderen van Efraim, naar hun heiren; en over het heir was Elisama, de zoon van Ammihud. 23 En over het heir van de stam der kinderen van Manasse was Gamaliel, de zoon van Pedazur. 24 En over het heir van de stam der kinderen van Benjamin was Abidan, de zoon van Gideoni. 25 Toen toog op de banier van het leger der kinderen van Dan, samensluitende al de legers, naar hun heiren; en over zijn heir was Ahiezer de zoon van Ammisaddai. 26 En over het heir van de stam der kinderen van Aser was Pagiel, de zoon van Ochran. 27 En over het heir van de stam der kinderen van Nafthali was Ahira, de zoon van Enan. 28 Dit waren de tochten der kinderen Israëls, naar hun heiren, als zij reisden.

29 Mozes nu zeide tot Hobab, de zoon van Rehuel, de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij reizen naar die plaats, van welke de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u weldoen, want de HEERE heeft over Israël het goede gesproken. 30 Doch hij zeide tot hem: Ik zal niet gaan; maar ik zal naar mijn land en naar mijn maagschap gaan. 31 En hij zeide: Verlaat ons toch niet; want dewijl gij weet, dat wij ons legeren in de woestijn, zo zult gij ons tot ogen zijn. 32 En het zal geschieden, als gij met ons zult gaan, en het goede geschieden zal, waarmede de HEERE bij ons weldoen zal, dat wij u ook weldoen zullen.

33 Zo togen zij drie dagreizen van de berg des HEEREN; en de ark des verbonds des HEEREN reisde voor hun aangezicht drie dagreizen, om voor hen een rustplaats uit te speuren. 34 En de wolk des HEEREN was des daags over hen, als zij uit het leger verreisden. 35 Het geschiedde nu in het optrekken van de ark, dat Mozes zeide: Sta op, HEERE! en laat Uw vijanden verstrooid worden, en Uw haters van Uw aangezicht vlieden! 36 En als zij rustte, zeide hij: Kom weder, HEERE! tot de tien duizenden der duizenden van Israël!

In dit hoofdstuk hebben wij,

I. Orders voor het maken en gebruiken van zilveren trompetten, die de laatste bevelen schijnen te zijn, welke God op de berg Sinai gegeven heeft, orders, die wel tot de minst gewichtige behoren, maar toch niet zonder betekenis zijn, vers 1 - 10.
II. De geschiedenis van het vertrek van Israël van de berg Sinaï en hun ordelijke tocht in de woestijn Paran, vers 11 - 25.
III. Mozes' onderhandeling met Hobab, zijn schoonbroeder, vers 26 - 32.
IV. Mozes' gebed bij het optrekken en rusten van de ark, vers 33 - 36.

Numeri 10:1 - 10
Wij hebben hier aanwijzingen voor de openbare kennisgevingen aan het volk door trompetgeschal bij verschillende gelegenheden. Men zou zo denken, dat Mozes voor zo'n zaak niet door God onderwezen behoefde te worden daar zijn eigen verstand hem wel het gerieflijke van trompetten zou hebben doen inzien, maar hun inrichting moest in alles Goddelijk zijn, en daarom wordt Mozes in deze zaak hoe onbeduidend zij ook schijnt, door God onderricht:
1. Ten opzichte van het maken van die trompetten. Zij moeten van zilver gemaakt worden, niet van gegoten zilver, maar van geslagen werk, (zoals sommigen dit lezen) de stof en de vorm waren ongetwijfeld geschikt voor het doel. Thans werd hem bevolen, om slechts twee te maken, omdat er slechts twee priesters waren, om ze te gebruiken. Maar wij lezen dat in Salomo's tijd "honderd en twintig priesters trompetten met trompetten," 2 Kronieken 5:12. Men veronderstelt dat de vorm van deze trompetten tamelijk gelijk was aan die, welke heden ten dage gebruikt worden.

2. Wie er gebruik van moest maken, geen ondergeschikt persoon, maar de priesters zelf, de zonen van Aäron. vers 8. Hoe groot en voornaam zij ook waren, toch moeten zij het geen verkleining voor zich achten, om trompetters te zijn in het huis Gods, de geringste dienst daar was nog eervol. Dit betekende dat de dienstknechten des Heeren "hun stem moeten verheffen als een bazuin, om het volk hun overtreding te verkondigen" Jesaja 58:1, en hen tot Christus te roepen, Jesaja 27:13.

3. Bij welke gelegenheid zij geblazen moesten worden.
a. Voor de samenroeping van de vergadering, vers 2. Aldus wordt hun gezegd de bazuin te blazen in Zion ter plechtige bijeenroeping van de vergadering, om een vasten te heiligen, Joël 2:15. Er behoort openbare kennisgeving te geschieden van de tijd en de plaats van de Godsdienstige bijeenkomsten, want de uitnodiging tot het voorrecht van de inzettingen is algemeen: die wil, kome. De wijsheid roept aan de spits van de hoge plaatsen. Maar, opdat de trompet geen onzeker geluid zal geven, wordt hun gezegd dat zij, indien alleen de oversten en de oudsten moesten bijeenkomen, slechts op een trompet moeten blazen, het mindere moet voldoende zijn om diegenen bijeen te roepen, die voorbeelden moeten zijn van voortvarendheid voor alles wat goed is, maar als het gehele volk bijeenvergaderd moet worden, dan moet op beide trompetten geblazen worden opdat zij op groter afstand gehoord zouden worden. Met toespeling hierop wordt gezegd dat diegenen welgelukzalig zijn, die het geklank kennen, Psalm 89:16, dat is die uitgenodigd en geroepen zijn om tot God te naderen in de openbaren eredienst, Psalm 122:1. En op de groten dag zal de algemene vergadering bijeengeroepen worden door "van de engelen bazuin van een groot geluid," Mattheüs 24:31.

b. Voor het optrekken van het leger, om het sein te geven wanneer iedere afdeling zich in beweging moet zetten, want geen menselijke stem kon zo ver reiken om het woord van bevel te geven. Bij ons worden soldaten geoefend om op het geluid van trommelslag te letten, en hieraan te weten wat zij te doen hebben. Als de trompetten voor dit doel geblazen werden, dan

moest het met een gebroken geklank zijn, korte, stotende tonen, geschikt om het hart van het volk te bemoedigen als zij moeten optrekken tegen hun vijanden, terwijl een aanhoudende, gelijkmatige toon meer geschikt is om de vergadering bijeen te roepen, vers 7. Evenwel, als het volk opgeroepen wordt om Gods oordelen af te bidden, dan moest er met zulk een kort, stotend geluid op de bazuin geblazen worden, een alarm, zoals de Engelse overzetting het heeft, hier, evenals in Joël 2:1. Op het eerste trompetgeschal moest Juda's legerafdeling optrekken op het tweede, dat van Ruben, op het derde dat van Efraïm, op het vierde dat van Dan, vers 5, 6. Sommigen denken, dat dit was tot heiliging van hun tochten, want aldus werden door de priesters, die Gods mond waren tot het volk, niet slechts de Goddelijke orders afgekondigd om op te trekken, maar ook Gods zegen bekend gemaakt op al hun bewegingen. Wie oren heeft om te horen die hore, dat God in waarheid met hen is. Koning Abia heeft zich en zijn leger hierom zeer hoog aangeslagen, 2 Kronieken 13:12. "God is met ons aan de spits, en Zijn priesteren met de trompetten des geklanks."

c. Ter opwekking en bemoediging van hun heirscharen, als zij ten strijde uittogen, vers 9. Wanneer gij ten strijde zult trekken zult gij ook met die trompetten een gebroken geklank maken, hiermede uw beroep aanduidende op de hemel voor de beslechting van uw twistzaak, en God zal deze Zijn eigen inzetting erkennen. Zo zal aan u gedacht worden voor het aangezicht des Heeren uws Gods. God zal letten op dit geklank van de trompet, en verbonden zijn om hun strijd te strijden. Laat al het volk dit weten, en aangemoedigd zijn om Zijn strijd te strijden, zoals David, toen hij het geruis hoorde van een gang in de toppen van de moerbeziënbomen. Niet dat God het nodig had om door trompetgeschal gewekt te worden, evenmin als Christus het nodig had om in de storm door Zijn discipelen gewekt te worden, Mattheüs 8:25. Maar als Hij genade, een zegen, voor ons bestemt, dan wil Hij, dat wij er Hem om zullen vragen. Leraren moeten de goede krijgsknechten van Jezus Christus opwekken, om manmoedig te strijden tegen de zonde, de wereld en de duivel, door hun te verzekeren dat Christus de overste Leidsman is van hun zaligheid, en dat Hij de Satan haast onder hun voeten zal verpletteren.

d. Ter viering van hun heilige feesten. Een van hun feesten wordt genoemd "een gedachtenis des geklanks," Leviticus 23:23 en verv. En het schijnt dat zij al hun feesten daarmee moesten opluisteren. Psalm 81:4, en ook hun offeranden, 2 Kronieken 29:27, om aan te duiden met welk een vreugde en zielsgenot zij hun plicht volbrachten jegens God, en om het hart van hen, die de dienst bijwoonden, op te heffen tot een heilige blijdschap in de God, die zij aanbaden. En dan was hetgeen zij verrichtten een gedachtenis voor God, want dan heeft Hij een welbehagen in onze oefeningen van de Godsvrucht, als wij er, zelf behagen in hebben. Heilig werk moet met heilige vreugde gedaan worden.

Numeri 10:11 - 28

I. Wij hebben hier een algemeen bericht van het vertrek van het leger Israëls van de berg Sinaï, bij welke berg zij nu omstreeks een jaar vertoefd hadden, gedurende welke tijd zeer veel gedenkwaardige zaken aan die plaats verricht zijn. Van dit vertrek schijnt God hun enigen tijd tevoren kennis gegeven te hebben, Deuteronomium 1:6, 7. "Gij zijt lang genoeg bij deze berg gebleven, keert u en vertrekt, en reist ineen naar het land van de belofte." De apostel zegt ons dat "de berg Sinai is tot dienstbaarheid barende," Galaten 4:24, ziende op de wet, die aldaar gegeven is, welke wel nuttig is als een tuchtmeester om ons tot Christus te brengen, maar wij moeten er niet in rusten, maar voorwaarts gaan naar de blijdschap en vrijheid van de kinderen Gods, want onze zaligheid is niet door de wet maar door de belofte. Wij hebben hier te letten op:

1. Het gegeven sein, vers 11, de wolk werd verheven, en wij kunnen veronderstellen dat zij enigen tijd bleef staan, totdat zij gereed waren om te vertrekken, en zeer veel werk was er dan om al die tenten af te breken, en al die goederen, welke zij er hadden, in te pakken, daar echter ieder gezin voor zijn eigen zaken zorgde, en allen het terzelfder tijd deden, hebben vele handen er licht werk van gemaakt.

2. De opmars begonnen zijnde togen zij vooreerst op naar de mond des Heeren, en zoals de wolk hen leidde, vers 13. Sommigen denken, dat in dit en het vorige hoofdstuk er zo dikwijls melding van is gemaakt dat zij optrokken naar de mond des Heeren, dat is: naar Zijn bevel, waardoor zij bij al hun reizen geleid werden, om de laster en de smaad af te wenden van Israël, die hun later aangewreven werden, alsof zij zolang in de woestijn verbleven, omdat zij er in verdwaald waren en er niet uit wisten te komen. Neen, zo stond de zaak niet, bij iedere pleisterplaats, waar zij stil hielden, voor iedere voetstap, die zij deden waren zij onder Goddelijke leiding, en zo zij al niet wisten waar zij waren, Hij, die hen leidde, wist het wèl. Zij, die zich aan de leiding van Gods woord en Geest hebben overgegeven houden een rechte koers, zelfs dan, wanneer zij in verlegenheid schijnen te zijn. Zolang zij er zeker van zijn, dat zij hun God en Gids niet kunnen verliezen, behoeven zij niet te vrezen hun weg te zullen verliezen, dat is: te verdwalen.

3. De plaats, waar zij na een driedaagse mars hebben gerust. Zij togen op uit de woestijn Sinai en rustten in de woestijn van Paran. Al ons reizen in deze wereld is slechts van de ene woestijn naar de andere. De veranderingen, die wij denken dat verbeteringen zullen zijn, blijken dit niet altijd te wezen, zolang wij overal waar wij gaan de gewone zwakheden van de menselijke natuur met ons omdragen, moeten wij verwachten waar wij ook gaan, er de gewone rampen van te zullen ontmoeten, nooit moeten wij rusten, nooit ons tehuis gevoelen, voor wij in de hemel komen, en dan zal daar alles wel met ons wezen.

II. Een bijzondere schets van de orde van hun tocht, naar het onlangs voorgeschreven model.
1. Juda's afdeling ging vooraan, vers 14 - 16. De leidende banier, die nu door die stam gevoerd werd, was een onderpand van de scepter, die in Davids tijd er aan gegeven zal worden, en zag nog verder, namelijk op de oversten leidsman van onze zaligheid, van wie voorzegd was, dat "Hem de volkeren gehoorzaam zullen zijn," Genesis 49:10.

2. Dan komen de twee geslachten van Levieten, die belast waren met het dragen van de tabernakel. Zodra de wolk opgeheven werd werd de tabernakel afgenomen, en ingepakt om vervoerd te worden, vers 17. En hier kwamen de zes wagens, beladen met de zware en grote delen van de tabernakel. Die veelvuldige verplaatsing van de tabernakel op al hun reizen betekende het beweeglijke van die ceremoniële bedeling. Hetgeen zo dikwijls veranderde, zal ten slotte verdwijnen Hebreeën 8:13.

3. Vervolgens kwam Rubens afdeling die haar plaats innam na Juda, naar de mond des Heeren, vers 18 - 20.

4. Dan volgden de Kohathieten met hun last, de heilige dingen van de tabernakel, in het midden van het leger, de veiligste en de meest eervolle plaats, vers 21. En de anderen, dat is de Gersonieten en Merarieten, richtten de tabernakel op tegen dat zij kwamen, en misschien is dit hier in zo algemene bewoording uitgedrukt, omdat niet alleen de Levieten maar ook de andere Israëlieten van de eerste afdeling hielpen, als het nodig was, om de oprichting van de tabernakel te bespoedigen, nog eer zij hun eigen tenten oprichtten.

5. Efraïms afdeling volgde onmiddellijk na de ark, vers 22 - 24, waarop, naar sommigen denken, de psalmist zinspeelt, als hij bidt, Psalm 80:3 :"Wek Uwe macht op voor het aangezicht van Efraïm, en Benjamin, en Manasse," de drie stammen die deze afdeling vormden, (en de ark wordt Zijn sterkte genoemd, Psalm 78:6 En kom tot onze verlossing 6. Dans afdeling kwam het laatst, vers 25 - 27, vormende de achterhoede, samensluitende al de legers, opnemende allen, die achtergebleven waren, niet de vrouwen en kinderen, wij kunnen veronderstellen dat voor deze door de hoofden van de gezinnen in de verschillende stammen gezorgd werd, maar al de onreinen, het vermengde volk, en allen die zwak waren, en achterbleven op hun tocht. Hij, die Jozef als schapen leidde, heeft een teder medelijden met de zwakken, die met de anderen geen gelijke tred kunnen houden, en "van allen, die Hem gegeven zijn, zal er geen verloren gaan," Johannes 17:12. Zie Ezechiel 34:16.

Numeri 10:29 - 36

I. Wij hebben hier een bericht van hetgeen voorviel tussen Mozes en Hobab, nu het leger Israëls zijn tocht begon naar Kanaän. Sommigen denken dat Hobab dezelfde was als Jethro, Mozes' schoonvader, en dat het verhaal in Exodus 18 hier behoort plaats te hebben, maar het is meer waarschijnlijk, dat Hobab de zoon was van Jethro, die ook Rehuel genaamd is, Exodus 2:18, en dat, toen de vader, die op jaren was naar zijn eigen land terugkeerde, Exodus 18:27 hij zijn zoon Hobab bij Mozes achterliet, zoals Barzillai Chimham bij David achterliet, en hetzelfde woord betekent zowel schoonvader als schoonbroeder. Nu is deze Hobab wel gaarne bij Israël gebleven, zolang zij bij de berg Sinai, dus dicht bij zijn eigen land, gelegerd waren, maar nu zij voorttrokken, wilde hij naar zijn eigen land en maagschap en naar het huis van zijn vader weerkeren.

1. Nu hebben wij hier de vriendelijke uitnodiging, die Mozes hem gaf, om met hen naar Kanaän te gaan, vers 29. Hij lokt hem met de belofte, dat zij goed en vriendelijk voor hem zullen wezen, en stelt er Gods woord voor ten onderpand. De Heere heeft over Israël het goede gesproken. Alsof hij zei: "Kom, wees lotgenoot met ons, en wat wij hebben zult gij hebben, en wij hebben er de belofte Gods voor dat wij het goed zullen hebben." Zij, die op reis zijn naar het hemelse Kanaän, moeten al hun vrienden opwekken om met hen te gaan, want wij zullen er niet minder om hebben van de schatten van het verbond en de genietingen van de hemel, als anderen ze met ons delen. En welk argument kan krachtiger bij ons zijn om Gods volk tot ons volk aan te nemen dan dit: dat God het goede over hen gesproken heeft! Het is goed om gemeenschap te hebben met hen, die gemeenschap hebben met God, 1 Johannes.1:3 en te gaan met hen, met wie God is, Zacharia 8:23.

2. Hobabs neiging en tegenwoordig besluit om naar zijn eigen land weer te keren, vers 30. Men zou gedacht hebben dat hij, die zoveel gezien had van de bijzondere tegenwoordigheid van God onder Israël, en zulke grote bewijzen van Zijn gunst jegens hen, geen zo sterke overreding nodig zou gehad hebben om met hen te gaan. Maar zijn weigering moet toegeschreven worden aan zijn gehechtheid aan zijn geboortegrond, die niet overwonnen werd, zoals zij had moeten overwonnen worden, door een gelovig achtslaan op de belofte van God en een waardering van de verbondszegeningen. Wèl was hij een afstammeling van Abraham (want de Midianieten waren Abrahams nakomelingen door Ketura) maar hij was geen erfgenaam van Abrahams geloof, Hebreeën 11:8, want dan had hij Mozes dit antwoord niet gegeven. De dingen van deze wereld, die gezien worden trekken af van de dingen van de andere wereld, die niet gezien worden. De magnetische kracht van deze aarde is voor de meeste mensen sterker dan de aantrekkelijkheid van de hemel zelf.

3. De sterke aandrang, die Mozes aanwendde om hem van besluit te doen veranderen, vers 31, 32. Hij voert aan:
a. Dat hij hun van dienst zal kunnen wezen. "Wij zullen ons legeren in de woestijn," (een land, dat aan Hobab welbekend was), zo zult gij ons tot ogen zijn, niet om ons aan te wijzen waar wij ons moeten legeren, noch werwaarts wij heen moeten gaan", (de wolk zal hun dit alles aanwijzen), maar om ons de gerieflijkheden of ongerieflijkheden aan te tonen van de plaats, waar wij door heen gaan, of waar wij ons legeren, opdat wij van de gerieflijkheden het beste gebruik maken, en ons tegen de ongerieflijkheden zo goed wij kunnen beschutten. Het is zeer goed bestaanbaar met ons vertrouwen op de voorzienigheid Gods om ook gebruik te maken van de hulp van onze vrienden in die dingen, waarin zij ons van dienst kunnen wezen. Zelfs zij, die door een wonder werden geleid, moeten de gewone middelen tot bestuur en leiding niet geringschatten.
Sommigen denken dat Mozes dit aldus aan Hobab heeft voorgesteld, niet omdat hij zo heel veel nut verwachtte van zijn kennis van het land, maar om hem te strelen met het denkbeeld, dat hij aan zo'n grote menigte van mensen van dienst zal kunnen wezen, en hem aldus te lokken door zijn begeerte op te wekken om die eer te verkrijgen. Calvijn geeft een geheel anderen zin aan deze Schriftuurplaats, zeer in overeenstemming met het oorspronkelijke, maar ik bevind niet dat daar later door anderen nota van is genomen. "Ik bid u, verlaat ons niet maar ga met ons, om met ons in het beloofde land te delen, want daarom hebt gij onze legeringen in de woestijn gekend, en zijt gij ons tot ogen geweest, en wij kunnen u geen vergoeding bieden voor de ontberingen die gij met ons geleden hebt, en voor de vele goede diensten, die gij ons hebt bewezen, tenzij gij met ons naar Kanaän gaat. Gij zijt toch voorzeker met ons opgetrokken, om nu ook voortaan bij ons te blijven." Zij, die goed zijn begonnen, moeten dit als een reden gebruiken om nu ook goed voort te gaan, daar zij anders het voordeel en het loon zullen missen van al hetgeen zij gedaan en geleden hebben.

b. Dat zij goed voor hem zullen wezen, vers 32. Het zal geschieden als gij met ons zult gaan, en het goede geschieden zal waarmee de Heere bij ons weldoen zal dat wij u ook weldoen zullen. Wij kunnen slechts geven wat wij ontvangen. Wij kunnen onze vrienden geen meer dienst doen of vriendelijkheid bewijzen, dan het Gode behaagt in ons vermogen te geven. Dat is alles wat wij durven beloven, goed te doen naardat God het ons geven zal. Zij, die met het Israël van God delen in hun moeite, zullen ook met hen delen in hun zegeningen en hun eer. Zij, die lotgenoot met hen willen wezen in de woestijn, zullen deel en lot met hen hebben in Kanaän, indien wij met hen lijden, zullen wij ook met hen heersen, 2 Timotheüs 2:12, Lukas 22:28, 29. Wij bevinden niet dat Hobab Mozes geantwoord heeft, en daarom hopen wij dat zijn stilzwijgen instemming te kennen gaf en dat hij hen niet verlaten heeft, maar dat hij, bemerkende hoe hij hun nuttig en van dienst zou kunnen zijn, hieraan de voorkeur gaf boven zijn eigen zin en neiging, en in dat geval heeft hij ons een goed voorbeeld nagelaten. En wij zien in Richteren 1:16, en 1 Samuel 15:6, dat zijn geslacht daar niets bij verloren heeft.

II. Een bericht van de gemeenschap tussen God en Israël bij dit vertrek. Zij togen weg van de berg des Heeren, vers 33, die berg Sinaï, waar zij Zijn heerlijkheid hadden gezien en Zijn stem hadden gehoord, en in verbond met Hem waren opgenomen, (zij moeten niet verwachten dat zulke verschijningen van God aan hen, als waarmee zij toen gezegend en bevoorrecht waren, voortdurend zouden plaatshebben) zij togen weg van die vermaarde berg, waarvan wij nooit meer lezen in de Schrift, behalve met toespeling op deze geschiedenissen in het verleden. En nu, vaarwel Sinaï, "Sion is" de berg, waarvan God gezegd heeft: "Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid," Psalm 132:14, en waarvan wij ook dit moeten zeggen. Maar toen zij wegtogen van de berg des Heeren, hebben zij de ark des verbonds des Heeren meegenomen, door welke hun gemeenschap met God in stand werd gehouden. Want daardoor:

1. Heeft God hun paden recht gemaakt. De ark van het verbond ging hen voor, sommigen denken ten opzichte van plaats tenminste bij dit vertrek, anderen denken, slechts ten opzichte van invloed, hoewel zij in het midden van het leger werd gedragen, heeft toch de wolk, die er boven zweefde, hen in al hun bewegingen geleid. De ark, dat is: de God van de ark, wordt gezegd een rustplaats voor hen uit te zoeken, niet alsof Gods oneindige wijsheid en kennis het nodig heeft iets te zoeken maar elke plaats waarheen zij geleid werden was zo gerieflijk voor hen, alsof de verstandigste man onder hen gezonden was om voor hen uit te gaan en de beste legerplaats voor hen aan te wijzen. Zo wordt van Kanaän gezegd, dat het het land is, hetwelk God voor hen had "uitgezocht," Ezechiel 20:6.

2. Hierdoor hebben zij in al hun wegen God erkend, haar beschouwende als een teken van Gods tegenwoordigheid als zij in beweging was of rustte hadden zij het oog op God. Als de mond van de vergadering heeft Mozes, als de ark optrok en als zij rustte een gebed opgezonden, aldus werd hun uitgaan en hun inkomen geheiligd door gebed, en het is een voorbeeld voor ons om iedere dagreize en ieder dagwerk te beginnen en te eindigen met gebed.
A. Hier is het gebed bij het optrekken van de ark vers 35. Sta op, Heere, en laat Uwe vijanden verstrooid worden. Zij waren nu in een woest land, maar zij trokken heen naar het land van een vijand, en zij steunden op God voor voorspoed en overwinning in de strijd, zowel als voor leiding en voorraad van levensmiddelen in de woestijn. David heeft lang daarna dit gebed gebruikt, Psalm 68:2, want ook hij heeft de strijd des Heeren gestreden. Merk op:
a. Er zijn van de zodanigen in de wereld, die vijanden zijn van God en die Hem haten, verborgen en openbare vijanden, vijanden van Zijn waarheid, Zijn wetten, Zijn inzettingen, Zijn volk.
b. De verstrooiing en tenonderbrenging van Gods vijanden is iets, dat door al het volk des Heeren vurig begeerd en gelovig verwacht moet worden. Dit gebed is een profetie. Zij, die volharden in opstand tegen God, spoeden zich heen naar hun verderf.
c. Om Gods vijanden te verstrooien en te verdoen, is er niets meer nodig dan dat God opstaat. "Toen God opstond ten oordeel," was het werk spoedig gedaan, Psalm 76:9, 10. "Sta op, Heere, zoals de zon opstaat om de schaduwen van de nacht te verstrooien." Christus' opstanding van de doden heeft Zijn vijanden verstrooid, Psalm 68:19.

B. Zijn gebed als de ark rustte, vers 36.
a. Dat God Zijn volk doe rusten. Sommigen lezen het aldus: "O Heere, doe de vele duizenden van Israël wederkeren tot hun rust na hun vermoeienis." Zo staat er in Jesaja 63:14 "de Geest des Heeren heeft hun rust gegeven." Zo bidt hij dat God aan Israël voorspoed en overwinning zal geven naar buiten, vrede en rust in hun eigen land.
b. Dat God zelf onder hen zou rusten. Zo lezen wij het: kom weer, Heere, tot de tienduizenden van de duizenden Israëls. De kerk Gods is een grote menigte, er zijn vele duizenden, die tot Gods Israël behoren.
In ons gebed behoren wij die menigte met liefde te gedenken. Het welzijn en geluk van het Israël van God bestaat in de voortdurende tegenwoordigheid van God onder hen. Hun veiligheid is niet gelegen in hun aantal, al zijn zij ook duizenden, ja vele duizenden, maar in de gunst van God en Zijn genaderijk weerkeren tot hen en verblijf onder hen. Deze duizenden zijn nullen, Hij is het cijfer, en daarom: Welgelukzalig zijt gij, o Israël, wie is u gelijk?

HOOFDSTUK 11

1 En het geschiedde, als het volk zich was beklagende, dat het kwaad was in de oren des HEEREN; want de HEERE hoorde het, zodat Zijn toorn ontstak, en het vuur des HEEREN onder hen ontbrandde, en verteerde, in het uiterste des legers. 2 Toen riep het volk tot Mozes; en Mozes bad tot de HEERE; en het vuur werd gedempt. 3 Daarom noemde hij de naam dier plaats Thab - era, omdat het vuur des HEEREN onder hen gebrand had. 4 En het gemene volk, dat in het midden van hen was, werd met lust bevangen; daarom zo weenden ook de kinderen Israëls wederom, en zeiden: Wie zal ons vlees te eten geven? 5 Wij gedenken aan de vissen, die wij in Egypte om niet aten; aan de komkommers, en aan de pompoenen, en aan het look, en aan de ajuinen, en aan het knoflook. 6 Maar nu is onze ziel dor, er is niet met al, behalve dit Man voor onze ogen! 7 Het Man nu was als korianderzaad, en zijn verf was als de verf van de bedolah. 8 Het volk liep hier en daar, en verzamelde het, en maalde het met molens, of stiet het in mortieren, en zood het in potten, en maakte daarvan koeken; en zijn smaak was als de smaak van de beste vochtigheid der olie. 9 En wanneer de dauw des nachts op het leger nederviel, viel het Man op hetzelve neder. 10 Toen hoorde Mozes het volk wenen door hun huisgezinnen, een ieder aan de deur zijner hut; en de toorn des HEEREN ontstak zeer; ook was het kwaad in de ogen van Mozes.

11 En Mozes zeide tot de HEERE: Waarom hebt Gij aan Uw knecht kwalijk gedaan, en waarom heb ik geen genade in Uw ogen gevonden, dat Gij de last van dit ganse volk op mij legt? 12 Heb ik dan al dit volk ontvangen? heb ik het gebaard? dat Gij tot mij zoudt zeggen: Draag het in uw schoot, gelijk als een voedstervader de zuigeling draagt, tot dat land, hetwelk Gij hun vaderen gezworen hebt? 13 Van waar zou ik het vlees hebben, om al dit volk te geven? Want zij wenen tegen mij, zeggende: Geef ons vlees, dat wij eten! 14 Ik alleen kan al dit volk niet dragen; want het is mij te zwaar! 15 En indien Gij alzo aan mij doet, dood mij toch slechts, indien ik genade in Uw ogen gevonden heb; en laat mij mijn ongeluk niet aanzien! 16 En de HEERE zeide tot Mozes: Verzamel Mij zeventig mannen uit de oudsten van Israël, dewelke gij weet, dat zij de oudsten des volks en deszelfs ambtlieden zijn; en gij zult hen brengen voor de tent der samenkomst, en zij zullen zich daar bij u stellen. 17 Zo zal Ik afkomen en met u aldaar spreken; en van de Geest, die op u is, zal Ik afzonderen, en op hen leggen; en zij zullen met u de last van dit volk dragen, opdat gij dien alleen niet draagt.

18 En tot het volk zult gij zeggen: Heiligt u tegen morgen, en gij zult vlees eten; want gij hebt voor de oren des HEEREN geweend, zeggende: Wie zal ons vlees te eten geven? want het ging ons wel in Egypte! Daarom zal de HEERE u vlees geven, en gij zult eten. 19 Gij zult niet een dag, noch twee dagen eten, noch vijf dagen, noch tien dagen, noch twintig dagen; 20 Tot een gehele maand toe, totdat het uit uw neus uitga, en u tot walging zij; overmits gij de HEERE, Die in het midden van u is, verworpen hebt, en hebt voor Zijn aangezicht geweend, zeggende: Waarom nu zijn wij uit Egypte getogen? 21 En Mozes zeide: Zeshonderd duizend te voet is dit volk, in welks midden ik ben; en Gij hebt gezegd: Ik zal hun vlees geven, en zij zullen een gehele maand eten! 22 Zullen dan voor hen schapen en runderen geslacht worden, dat voor hen genoeg zij? zullen al de vissen der zee voor hen verzameld worden, dat voor hen genoeg zij? 23 Doch de HEERE zeide tot Mozes: Zou dan des HEEREN hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet.

24 En Mozes ging uit, en sprak de woorden des HEEREN tot het volk; en hij verzamelde zeventig mannen uit de oudsten des volks, en stelde hen rondom de tent. 25 Toen kwam de HEERE af in de wolk, en sprak tot hem, en afzonderende van de Geest, die op hem was, legde Hem op de zeventig mannen, die oudsten; en het geschiedde, als de Geest op hen rustte, dat zij profeteerden, maar daarna niet meer. 26 Maar twee mannen waren in het leger overgebleven; des enen naam was Eldad, en des anderen naam Medad; en die Geest rustte op hen (want zij waren onder de aangeschrevenen, hoewel zij tot de tent niet uitgegaan waren), en zij profeteerden in het leger. 27 Toen liep een jongen heen, en boodschapte aan Mozes, en zeide: Eldad en Medad profeteren in het leger. 28 En Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, een van zijn uitgelezen jongelingen, antwoordde en zeide: Mijn Heere Mozes, verbied hun! 29 Doch Mozes zeide tot hem: Zijt gij voor mij ijverende? Och, of al het volk des HEEREN profeten waren, dat de HEERE Zijn Geest over hen gave!

30 Daarna verzamelde zich Mozes tot het leger, hij en de oudsten van Israël. 31 Toen voer een wind uit van de HEERE, en raapte kwakkelen van de zee, en strooide ze bij het leger, omtrent een dagreize herwaarts, en omtrent een dagreize derwaarts, rondom het leger; en zij waren omtrent twee ellen boven de aarde. 32 Toen maakte zich het volk op, dien gehelen dag, en dien gansen nacht, en de gansen anderen dag, en verzamelden de kwakkelen; die het minst had, had tien homers verzameld; en

zij spreidden ze voor zich van elkander rondom het leger. 33 Dat vlees was nog tussen hun tanden, eer het gekauwd was, zo ontstak de toorn des HEEREN tegen het volk, en de HEERE sloeg het volk met een zeer grote plaag. 34 Daarom heet men de naam derzelver plaats Kibroth Thaava; want daar begroeven zij het volk, dat belust was geweest. 35 Van Kibroth Thaava verreisde het volk naar Hazeroth; en zij bleven in Hazeroth.

Tot nu toe zijn de zaken tamelijk goed gegaan in Israël, er was sedert de zaak van het gouden kalf weinig stoornis in de methodes van Gods gunst jegens hen, het volk scheen volgzaam in de rangschikking en reiniging van het leger de oversten waren Godvruchtig en edelmoedig bij gelegenheid van de inwijding van het altaar, en er was goede hoop, dat zij nu spoedig in Kanaän zouden zijn. Maar in dit hoofdstuk begint een treurig tafereel, God is hun vijand geworden en strijdt tegen hen en het is zonde, zonde, die al het kwaad teweegbrengt.

I. Hun murmureren deed een vuur onder hen ontbranden, dat echter spoedig op het gebed van Mozes geblust werd, vers 1 - 3. Niet zodra is het vuur van het oordeel geblust, of het vuur van de zonde breekt weer uit! en God verheerlijkt beide Zijn goedertierenheid en Zijn gerechtigheid.

1. Het volk is ontevreden wegens gebrek aan vlees, en Mozes is verdrietig omdat hij gebrek heeft aan hulp, vers 10 - 15.
a. God belooft beide ter wille te zijn, Hij zal helpers aansteller voor Mozes vers 16, 17, en Hij zal het volk vlees geven, vers 18 - 23. En:
b. beide beloften vervult Hij terstond, want de Geest Gods maakt de zeventig oudsten bekwaam voor de regering, vers 24 - 30, en de macht Gods brengt kwakkelen, om het volk een vleesmaaltijd te geven, vers 31, 32. Evenwel, de gerechtigheid Gods straft hen voor hun murmureren, vers 33 - 35.

Numeri 11:1 - 3
1. Hier is de zonde van het volk. Zij waren zich beklagende, vers 1. Er was een verborgen morren, een ontevredenheid onder hen, die voor het ogenblik nog niet in openlijke rebellie uitbrak. Maar hoe een grote hoop hout werd door dit kleine vuur niet aangestoken! Zij hadden voortreffelijke wetten en inzettingen van God ontvangen, maar toch, niet zodra waren zij van de berg Gods weggetrokken, of zij begonnen met God zelf te twisten. Zie hierin:
a. Het zondige van de zonde. die, oorzaak genomen hebbende door het gebod, hierdoor nog te meer tergend werd.
b. De krachteloosheid van de wet door het vlees, Romeinen 8:3. De wet heeft de zonde ontdekt, maar kon haar niet tenietdoen, zij heeft haar voor een tijd in bedwang gehouden, maar kon haar niet uitroeien. Zij waren zich beklagende. De uitleggers vragen waarover zij klaagden, en waarlijk, daar zij toch zoveel reden hadden om dankbaar te zijn, kan men zich met verbazing afvragen, wat hun een reden kon geven tot klagen, en wij kunnen denken dat zij, die klaagden, het niet onder elkaar eens waren over de oorzaak. Sommigen klaagden misschien omdat zij van de berg Sinai weggezonden waren, waar zij gedurende zo lange tijd hadden gerust, anderen omdat zij er niet eerder van weggezonden waren, sommigen klaagden over het weer, anderen over de wegen, sommigen hebben misschien gedacht dat een reis van drie dagen een te lange tocht was, anderen dat die mars niet lang genoeg was, daar zij er niet door in Kanaän gekomen waren. Als wij bedenken hoe hun leger geleid, bewaakt en lieflijk was gemaakt, welke goede levensmiddelen zij hadden, en welk goed gezelschap, hoe er voor hen gezorgd werd op hun tocht, opdat hun voeten niet zouden zwellen en hun klederen aan hen niet zouden verouderen, Deuteronomium 8:4, dan kunnen wij vragen: "Wat zou er meer kunnen gedaan zijn voor een volk om het hun aangenaam te maken?" En toch, zij waren zich beklagende. Zij, die een gemelijk, ontevreden humeur hebben, zullen altijd iets vinden, dat

hun niet naar de zin is, al zijn de omstandigheden van hun uitwendigen toestand ook nog zo gunstig.

2. Gods rechtvaardige toorn over de belediging, die Hem door deze zonde werd aangedaan. De Heere hoorde het, hoewel het niet blijkt dat Mozes het hoorde. God kent de verborgen murmurering en ontevredenheid van het hart, al wordt die nog zo zorgvuldig voor de mensen verborgen gehouden. Wat Hij zag, mishaagde Hem. Zijn toorn ontstak. Hoewel God ons genadiglijk toelaat om tot Hem te klagen, als er oorzaak voor ons is, Psalm 142:3, is Zijn toorn toch terecht ontstoken, en neemt Hij het zeer euvel op, als wij zonder oorzaak over Hem klagen, zulk doen mishaagt ons in onze minderen.

3. Het oordeel, waarmee God hen kastijdde voor deze zonde. Het vuur des Heeren ontbrandde onder hen. Zulke vuurschichten uit de wolk, als die waardoor Nadab en Abihu gedood werden. Het vuur van hun toorn tegen God brandde in hun ziel, Psalm 39:4, en met recht hecht zich nu het vuur van Gods toorn aan hun lichaam. Wij hebben reeds verscheidene malen van hun murmureringen gelezen, nadat zij uit Egypte waren gegaan, Exodus 15, 16 en 17. Maar wij lezen van geen plaag, die wegens hun murmureren over hen gekomen is, zoals nu bij deze gelegenheid, want zij hadden nu grote ondervinding opgedaan van Gods zorg over hen, en daarom was hun wantrouwen zoveel te minder te verontschuldigen. Nu "werd een vuur ontstoken tegen Jakob," Psalm 78:21, maar om te tonen hoe ongaarne God tegen hen streed, hechtte dit vuur zich slechts aan hen, die in het uiterste van het leger waren. Zo kwamen Gods oordelen trapsgewijze over hen, opdat zij gewaarschuwd zouden wezen.

4. Hun roepen tot Mozes, die hun beproefde voorbidder was, vers 2. Als Hij hen doodde zo vraagden zij naar Hem, en wendden zij zich tot Mozes, opdat hij hun voorspraak zou zijn. Als wij klagen zonder er reden voor te hebben, dan is het rechtvaardig in God om ons reden tot klagen te geven. Zij, die Gods vrienden gering achten, als zij in voorspoed zijn, zullen hen gaarne tot hun vrienden hebben als zij zich in benauwdheid bevinden: Vader Abraham, zend Lazarus.

5. Het overmogen van Mozes' gebed voor hen. Mozes bad tot de Heere, (hij was altijd bereid voor hen in de bres te staan teneinde Gods toorn af te wenden), God zag hem en zijn offer aan, en het vuur werd gedempt. Hieruit blijkt, dat God geen vermaak heeft in straffen, want als Hij Zijn twistzaak begonnen is, wordt Hij spoedig bewogen haar op te geven. Mozes was een van die helden, die door het geloof de kracht van het vuur hebben uitgeblust.

6. Een nieuwe naam, die hierop aan deze plaats werd gegeven, om de schande in gedachtenis te doen blijven van een murmurerend volk, en de eer van een rechtvaardig God werd die plaats Tab - era genoemd, dat is een branding, vers 3, opdat anderen zullen horen en vrezen, en zich laten waarschuwen om niet te zondigen, zoals zij gezondigd hebben, en gestraft worden, zoals zij gestraft werden, 1 Corinthiërs 10:10.

Numeri 11:4 - 15
Deze verzen doen ons zien in welk een treurige wanorde de zaken zich bevonden in Israël, beide het volk en de vorst waren ontrust en ontstemd.

I. Het volk murmureert en spreekt tegen God zelf (zoals dit verklaard wordt in Psalm 78:19), niettegenstaande Zijn heerlijke verschijningen aan hen en voor hen. Merk op:
1. Wie de misdadigers waren. a. Het gewone volk begon, zij werden met lust bevangen, vers 4. Het gemengde volk, het grauw dat met hen uit Egypte kwam, alleen verwachtende het land

van de belofte, maar geen staat van beproeving op de weg er heen. Het waren schuimlopers, die zich aan de Joden vasthechtten als klitten, en alleen met hen mee wilden gaan, omdat zij in hun eigen land niet wisten aan de kost te komen, en dus daarbuiten fortuin wilden zoeken, dat waren de schurftige schapen, die de kudde hebben aangestoken, de zuurdesem, die het gehele deeg zuur maakte. Een handvol muitzieke, ontevreden, kwaadaardige lieden kunnen in de best ingerichte maatschappij groot onheil stichten, als er niet de grootste zorg wordt gedragen om hen tegen te gaan. De zodanigen zijn "een verkeerd geslacht," en wij zullen wijs doen met "ons er van te behouden," Handelingen 2:40.

b. Zelfs de kinderen Israëls werden er door aangestoken, zoals ons gezegd wordt in vers 4. Het heilig zaad verenigde zich met het volk van deze gruwelen. Het vermengde volk, waarvan hier gesproken wordt, was niet met de kinderen Israëls geteld, maar terzijde gesteld, als een volk, dat door God gering werd geacht, en toch hebben de kinderen Israëls, hun eigen karakter en hun onderscheiding vergetende, als het ware gemene zaak met hen gemaakt, hun wegen geleerd, alsof het schuim van het leger tot de raadslieden er van gemaakt weren. De kinderen Israëls, een volk nabij God en hogelijk door Hem bevoorrecht, nu tot opstand tegen Hem gebracht! O hoe weinig eer heeft God in de wereld, als zelfs het volk, dat Hij zich geformeerd heeft om Zijn lof te verkondigen, Hem zozeer tot oneer was! Laat dus niemand denken dat zijn uitwendige belijdenis en voorrechten hem zullen beveiligen, hetzij tegen Satans verzoeking tot zonde, of tegen Gods oordelen wegens de zonde. Zie 1 Corinthiërs 10:1, 2,12,.

2. Wat de misdaad was: zij werden met lust bevangen en murmureerden. Hoewel zij kort tevoren voor deze zonde gestraft waren, en velen van hen er om verdaan werden zoals God Sodom en Gomorra verdaan heeft en de reuk van het vuur nog in hun neusgaten was, zijn zij er toch toe teruggekeerd, zie Spreuken 27:22. Zij gaven groot op van de overvloed en de lekkernijen, die zij in Egypte hebben gehad, vers 5, alsof God hun groot onrecht had gedaan door hen vandaar uit te voeren. Toen zij in Egypte waren, kermden zij vanwege hun lasten, want het leven werd hun verbitterd door harde dienstbaarheid, en nu spreken zij van Egypte alsof zij er als vorsten hadden geleefd, daar het tot voorwendsel moet dienen voor hun tegenwoordige ontevredenheid. Maar hoe kunnen zij zeggen, dat zij in Egypte vis aten om niet, alsof het hun niets kostte, terwijl zij er toch met hun zware, harde arbeid zo duur voor betaalden? Zij gedenken aan de komkommers, en aan de pompoenen, en aan het look en aan de ajuinen, en aan het knoflook (kostelijke, heerlijke zaken, voorwaar, om er zo verzot op te zijn!) maar zij gedenken niet aan de tichelovens, en de aandrijvers, aan de stem van de verdrukker, en de striemen van de zweep. Neen, deze zijn door dit ondankbare volk vergeten. Zij waren de goede spijs, die God voor hen voorzien had, moede, vers 6. Het was brood van de hemel, het brood van de engelen. Om te tonen hoe onredelijk hun klacht was, wordt het hier beschreven, vers 7 - 9.
Het was goed tot spijze, aangenaam voor het oog) iedere korrel geleek een oosterse parel, het was een gezonde, voedzame spijze, het moest niet droog brood genoemd worden want zijn smaak was als van de beste vochtigheid van de olie. Het was (zeggen de Joden, Boek van de Wijsheid 16:20) naar ieders smaak, zoals ieder het gaarne had en hoewel de substantie altijd dezelfde was kon het hun toch door de verschillende manieren van het te koken of te bakken, een aangename afwisseling bieden. Het kostte hun geld noch moeite, want het viel in de nacht, terwijl zij sliepen, en de moeite van opzamelen was al heel gering. Zij leefden kosteloos, en toch praatten zij nog van de goedkoopte in Egypte, en van de vis, die zij daar om niet aten. Ja hetgeen nog oneindig heerlijker en kostelijker was dan dit alles: het manna kwam onmiddellijk van de macht en goedheid van God, niet van Zijn gewone voorzienigheid, maar van Zijn bijzondere gunst. Het was, evenals Gods ontferming, elke morgen nieuw, altijd vers, niet als het voedsel, waarvan men aan boord van een schip leeft. Zolang zij van het

manna leefden, schenen zij ontheven van de vloek, die de zonde over de mens heeft gebracht, namelijk dat hij in het zweet zijns aanschijns zijn brood zal eten. En toch spreken zij van het manna met zulk een verachting, alsof het nog niet eens goed genoeg was voor zwijnenvoedsel. Nu is onze ziel dor. Zij spreken alsof God hen hard behandelde door hun geen beter voedsel te geven. In het eerst hebben zij het bewonderd. Wat is dit Exodus 16:15. "Welk een wonderlijk, heerlijk ding is dit!"
Maar nu verachten zij het. Een gemelijk, ontevreden hart zal iets aan te merken vinden op hetgeen waar niets op aan te merken is, behalve dat het goed is. Het is zeer tergend voor God om Zijn gunsten te onderschatten, en bij al onze gewone zegeningen een "maar" te hebben. Het is maar manna. Zij, die zeer gelukkig zouden kunnen wezen, maken zich dikwijls ongelukkig door hun ontevredenheid. Zij konden niet tevreden zijn, of zij moesten vlees hebben te eten. Zij hebben grote kudden van runderen en schapen met zich gebracht uit Egypte, maar zij waren of gierig, en konden het niet van zich verkrijgen om ze te slachten, uit vrees dat hun veestapel dan zou afnemen (zij moeten even goedkoop vlees hebben als brood, of zij zijn ontevreden) òf zij waren kieskeurig, rund - en schapevlees kon hun niet behagen, zij moeten iets hebben, dat fijner en smakelijker is, zoals de vis, die zij in Egypte aten. Voedsel was hun niet meer genoeg, zij moeten op lekkernijen onthaald worden, zij hadden maaltijd gehouden met God op het dankoffer waarvan zij hun deel hadden maar het schijnt dat de tafel, die God voor hen hield, niet goed genoeg was, zij moeten keuriger gerechten hebben, dan die op Zijn altaar komen. Het is een blijk van de heerschappij van het vleselijke hart, als wij zo gesteld zijn op al de genietingen van de zinnen in haar uiterste volkomenheid, en daarin al ons vermaak vinden. "Begeer zijn lekkernijen niet want het is bedrieglijke spijs," Spreuken 23:1 - 3. Als God ons het brood onzes bescheiden deels geeft, dan behoren wij dankbaar te wezen, al eten wij ook niet het vette, en drinken wij niet het zoete. Zij mistrouwden de macht en goedheid Gods als onvoldoende om te voorzien in hun behoefte. Wie zal ons vlees te eten geven? Als vaststaande beschouwende, dat God het niet kon. Zo wordt dit verklaard in Psalm 78:19 - 20." Zou Hij Zijn volk vlees verschaffen?" hoewel Hij hun reeds eenmaal vlees bij hun brood had gegeven, toen Hij dit gepast oordeelde, Exodus 16:13, en zij konden verwachten, dat Hij het weer doen zou, en in goedgunstigheid, indien zij in plaats van te murmureren hadden gebeden. Het is een belediging van God, als wij onze begeerten verder laten gaan dan ons geloof. Zij waren heftig en onstuimig in hun begeerten, zij gelustten de lust (zoals de Hebreeuwse uitdrukking eigenlijk luidt), dat is: zij lustten gretig en gulzig, totdat zij weenden van spijt. Zó kinderachtig waren deze kinderen Israëls, zo grillig en gemelijk, dat zij weenden, omdat zij niet hadden wat zij wilden hebben en wanneer zij het wilden hebben. Zij hebben deze begeerte niet tot God gebracht zij wilden er liever aan ieder ander voor verplicht zijn dan aan Hem. Wij moeten ons nooit toegeven in een begeerte, die wij door het geloof niet kunnen verkeren in een gebed, hetgeen wij niet kunnen, "als wij spijze begeren naar onze lust," Psalm 78:18. Wegens deze zonde was de toorn des Heeren zeer ontstoken tegen hen, hetgeen geschreven is tot onze waarschuwing, "opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkerwijs als zij lust gehad hebben," Corinthiërs 10:6. Vlees is goed voedsel, en het is wettig en geoorloofd het te eten, maar van hen wordt gezegd, dat zij lust hadden tot het kwaad. Wat op zichzelf geoorloofd is, wordt kwaad voor ons, als het iets is, dat God ons niet toebeschikt heeft, maar dat wij toch met heftigheid begeren.

II. Mozes zelf, hoewel zo zachtmoedig en Godvruchtig een man, was toch bij deze gelegenheid ontrust, ook was het kwaad in de ogen van Mozes.

1. Het moet erkend worden, dat de terging zeer groot was. Deze hun murmureringen deden God oneer aan, en de smaad op Hem geworpen, nam Mozes ter harte. Die murmureringen waren ook voor hem een grote kwelling. Zij wisten dat hij het uiterste deed wat hij kon voor

hun welzijn, en dat hij niets deed en niets kon doen, zonder een Goddelijk bevel. En dan toch onophoudelijk geplaagd en als met verwijten overladen te worden door een onredelijk en ondankbaar volk, dat was zelfs voor het zachtmoedig karakter van een Mozes te veel. God heeft dit in aanmerking genomen, en daarom bevinden wij niet, dat Hij hem daarom bestraft heeft.

2. Toch heeft Mozes zich anders uitgedrukt dan hem betaamde bij deze gelegenheid, en in zijn beklag kwam hij tekort in zijn plicht beide jegens God en Israël.
a. Hij onderschat de eer, die God hem aangedaan heeft door hem tot de doorluchtig dienaar te maken van Zijn macht en genade in de verlossing en leiding van dat bijzondere volk, welke eer wèl tegen de last er van kon opwegen.
b. Hij klaagt te veel over een gevoelige krenking, en neemt een weinig getier en vermoeienis al te zwaar op. Indien hij de last van de regering - die toch slechts als het "lopen was met de voetgangers" niet kon dragen, hoe zal hij dan de verschrikkingen dragen van de strijd, dat een "vermengen zal zijn met de paarden"? Hij zou redenen genoeg hebben kunnen vinden om op hun geroep geen acht te slaan.
c. Hij geeft groot op van zijn eigen verrichtingen, dat de last van het gehele volk op hem lag, terwijl toch in werkelijkheid God die gehele last van hem afnam. Mozes behoefde niet in zorg te zijn om kwartieren voor hen te vinden, of levensmiddelen, dit alles deed God. En als er een moeilijk geval was, dan behoefde hij in geen verlegenheid er om te zijn, zolang hij de Godsspraak kon raadplegen, de Goddelijke wijsheid hem voorlichtte en bestuurde, het Goddelijk gezag hem steunde, en de almachtige kracht beloning of straf uitdeelde.
d. Hij is zich niet zo bewust als hij moest wezen, van de verplichting die op hem rustte, om krachtens de opdracht en het bevel, die hij van God had ontvangen, het uiterste van wat hij kon te doen voor het volk, als hij te kennen geeft dat, dewijl zij niet zijn kinderen zijn hij ook geen vaderlijke zorg voor hen behoefde te hebben, of schoon God zelf, die hem toch kon gebruiken voor hetgeen Hem behaagde, hem aangesteld had om een vader voor hen te wezen.
e. Hij stelt zijn last te zwaar voor, als hij vraagt: Van waar zou ik het vlees hebben om aan dit volk te geven? vers 13, alsof hij, en niet God, de huishouder was. "Mozes heeft hun het brood uit de hemel niet gegeven," Johannes 6:22. En het werd ook niet van hem verwacht, dat hij hun vlees zou geven, anders dan door een werktuig te zijn in Gods hand, en als hij bedoelde: Van waar zou God het voor hem hebben, dan heeft hij de Heilige Israëls te veel beperkt.
f. Hij spreekt mistrouwend van de Goddelijke genade, als hij er aan wanhoopt, al dit volk te kunnen dragen, vers 14. Al zou het werk ook veel lichter zijn geweest, dan zou hij het toch in zijn eigen kracht niet hebben kunnen volbrengen, en al ware het nog veel zwaarder geweest, dan zou hij, door God daartoe bekrachtigd zijnde, het kunnen doen.
g. Het was nog het ergste van alles, om hartstochtelijk naar zijn dood te verlangen, te begeren om maar gedood te worden, omdat hem op dat ogenblik het leven een weinig zwaar was gemaakt, vers 15. Is dit Mozes? Is dit de man, die zachtmoediger was dan alle mensen, die op de aardbodem waren? De besten hebben hun zwakheden en komen soms tekort in de beoefening van die genade, waarin zij anders het meest uitblinken. Maar God heeft de drift van Mozes toen genadig voorbijgezien, en daarom moeten ook wij niet streng zijn in onze berispingen van hem, maar bidden: Heere, leid ons niet in verzoeking.

Numeri 11:16 - 23
Wij hebben hier Gods genadig antwoord op beide bovengenoemde klachten, waarin Zijn goedheid, oorzaak genomen hebben uit van de mensen slechtheid, zoveel helderder uitblinkt.

I. Er wordt een voorziening getroffen tot herstel van de grief, waarover Mozes geklaagd heeft. Als hij de last van de regering te zwaar voor zich vindt, dan zal hem, hoewel hij een weinig te

hartstochtelijk was in zijn klacht toch verlichting worden geschonken, niet door zelf van de regering ontzet te worden, maar door helpers voor hem aan te stellen, die, zoals de apostel zegt, 1 Corinthiërs 12:28, "om te helpen om te besturen" zijn, dat is helpers in de regering, niet om zijn eer te verminderen, of in de schaduw te stellen, maar om hem het werk gemakkelijker te maken, de last des volks met hem te dragen.

En opdat die maatregel zowel aangenaam als van nut zal wezen, wordt aan Mozes bevolen:
1. De personen te benoemen, vers 16. Het volk was te hartstochtelijk en te onstuimig om met die keuze belast te worden, Mozes zelf moet hen naar zijn eigen welgevallen kiezen, opdat hij later niet zou klagen. Het aantal mannen, die hij te verkiezen had, was zeventig, overeenkomstig het getal van de zielen, die naar Egypte waren gegaan. Hij moest de zodanigen kiezen, die hij wist "oudsten te zijn." Zij, die als "oversten van de duizenden, en oversten van de honderden wel gediend hadden," Exodus 18:25, verkrijgen zichzelf nu deze goede opgang. "Kies de zodanigen, van wie gij weet dat zij waarlijk oudsten zijn, en niet slechts in naam, beambten, die hun ambt waarnemen." Wij lezen van hetzelfde getal van oudsten, die met Mozes op de berg Sinai gingen, Exodus 24:1, maar die werden alleen bij die gelegenheid onderscheiden, doch deze voor altijd, en overeenkomstig die instelling bestond het sanhedrin, of de grote raad van de Joden, die in latere eeuwen te Jeruzalem zetelde en de hoogste rechtbank onder hen was, uit zeventig leden. Onze Heiland schijnt hier het oog op gehad te hebben in Zijn keuze van zeventig discipelen, die de helpers moesten zijn van de apostelen, Lukas 10:1.

2. Belooft God hen bekwaam te zullen maken. Als zij voor het ambt niet geschikt bevonden worden, dan zullen zij er geschikt voor gemaakt worden, want anders zullen zij voor Mozes eerder een hindernis dan een hulp zijn, vers 17. Hoewel Mozes al te stout met God heeft gesproken, breekt God de gemeenschap daarom niet met hem af, Hij verdraagt zeer veel van ons, en wij moeten elkaar verdragen. Ik zal afkomen (zegt God) en met u spreken, als gij kalmer en rustiger zult zijn en Ik zal van de Geest van wijsheid en Godsvrucht, en kloekmoedigheid, die op u is, afzonderen, en op hen leggen. Niet, dat Mozes minder van de Geest had, omdat zij er in deelden, of dat zij hierdoor met hem gelijk werden gemaakt, Mozes was nog altijd weergaloos, Deuteronomium 34:10, maar zij werden begiftigd met een geest van bestuur in evenredigheid met hun plaats en met een geest van profetie om hun Goddelijke roeping er toe te bewijzen, daar de regering een theocratie was. Hen, die door God tot enigerlei dienst worden gebruikt, maakt Hij er toe bekwaam, en zij, die er niet enigermate bekwaam toe zijn, kunnen niet denken dat zij er wezenlijk toe geroepen zijn. Alle goede bekwaammaking is van God, alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader van de lichten afromende.

II. Ook de begeerte van het misnoegde volk zal ingewilligd worden, opdat alle mond gestopt worde. Zij krijgen bevel om zich te heiligen, vers 18, dat is: om zich in de houding te brengen, om zulk een blijk van Gods macht te ontvangen, dat het tegelijk een teken zal wezen van Zijn goedertierenheid en van Zijn oordeel. "Schik u, o Israël, om uw God te ontmoeten," Amos 4:12.

1. God belooft - of zal ik liever zeggen, dreigt - dat zij hun bekomst zullen hebben van vlees, dat zij een maand lang niet slechts gevoed, maar ruim onthaald zullen worden op vlees, behalve hun dagelijks manna, en zo zij hun lusten niet beter bedwingen, dan zullen zij er oververzadigd van worden, vers 19 - 20. Gij zult eten totdat het uit uw neus uitga, en u tot walging zij. Zie hier:

a. De ijdelheid van alle genietingen van de zinnen, zij zullen oververzadigen, maar niet bevredigen, geestelijke genietingen zijn daar het tegenovergestelde van. Gelijk de wereld voorbijgaat, zo gaan ook haar begeerlijkheden voorbij 1 Johannes 2:17. Hetgeen zo vurig begeerd werd, wordt weldra walglijk.
b. Welke beestachtige zonden (ja erger dan beestachtig) gulzigheid en dronkenschap zijn, zij doen de natuur geweld aan, maken het lichaam ziek door hetgeen tot gezondheid er van moest strekken, het zijn zonden, die zichzelf straffen, en die straffen welke zij als vanzelf medebrengen zijn nog niet eens de ergsten, die zij veroorzaken.
c. Hoe rechtvaardig het in God is om datgene walglijk te maken voor de mensen, waarnaar zij zo buitensporig een begeerte gekoesterd hebben. God kon hen vlees evenzeer doen minachten als zij het manna hadden geminacht.

2. Mozes werpt de onwaarschijnlijkheid tegen van de vervulling dier belofte, Markus 8:4. "Van waar zal iemand deze kunnen verzadigen?" Sommigen verontschuldigen Mozes hier en leggen hetgeen hij zegt slechts uit als een bescheiden vraag, hoe of op wat wijze die voorraad van vlees verwacht moet worden, maar het riekt toch te veel naar wantrouwen in God om gerechtvaardigd te kunnen worden. Hij werpt het grote aantal tegen van het volk alsof Hij, die deze allen van brood heeft voorzien, hun niet door diezelfde onbegrensde macht vlees kon geven. Hij acht dat het het vlees moet wezen van beesten of van vissen, omdat dit de grootste dieren zijn, weinig denkende dat het vlees van vogels en wel van kleine vogels tot dit doel zou dienen. God ziet niet zoals de mens ziet, en Zijn gedachten zijn hoger dan onze gedachten. Hij werpt de gulzigheid tegen van het volk, hun onverzadelijke begeerte, en wel in dat woord: dat er voor hen genoeg zij? Zelfs oprechte en grote gelovigen vinden het soms moeilijk om onder de ontmoedigingen van ondergeschikte oorzaken op God te vertrouwen, en op hoop tegen hoop te geloven. Mozes zelf kon zich nauwelijks weerhouden van te zeggen: Zou God een tafel kunnen toerichten in de woestijn? toen dit het algemene zeggen was geworden. Ongetwijfeld was dit zijn zwakheid.

3. God geeft een kort maar afdoend antwoord op deze tegenwerping in de vraag: Zou dan des Heeren hand verkort zijn? vers 23. Indien Mozes gedacht had aan de vorige dagen, waarin de rechterhand des Heeren zo krachtige daden gedaan had, dan zou hij al die moeilijkheden niet hebben opgeworpen, daarom herinnert God er hem aan, te kennen gevende dat zijn tegenwerpingen tekort deden aan Gods macht, die hijzelf zo dikwijls had gezien, niet alleen de getuige er van, maar ook het werktuig er voor is geweest. Had hij de wonderen vergeten, die de Goddelijke macht gewrocht heeft, toen zij de plagen bracht over Egypte, de zee heeft gekliefd, water uit de rots tevoorschijn heeft gebracht en brood uit de hemel heeft geregend? Was die macht afgenomen? Was God zwakker dan Hij placht te wezen? Of was Hij vermoeid van hetgeen Hij gedaan heeft? Wat ons ongelovig hart ook er tegen moge zeggen, zeker is het:
a. Dat Gods hand niet is verkort, dat Zijn macht niet weerhouden kan worden dan door Zijn eigen wil en dat voor Hem niets onmogelijk is. Die hand is niet kort, welke de wateren heeft gemeten en van de hemelen met de span de maat heeft genomen, Jesaja 40:12, en de wind in Zijn vuisten heeft verzameld, Spreuken 30:4.
b. Dat zij niet verkort is. Hij is even sterk als Hij ooit geweest is, Hij is niet mat en niet moede. En dit volstaat om al ons wantrouwen tot zwijgen te brengen, als de middelen ons ontbreken. Zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn? God brengt Mozes hier tot dit eerste beginsel zet hem achteruit in zijn les, om de aloude naam van God te leren: de Heere, God Almachtig, en stelt de proef of het bewijs in de uitkomst: gij zult nu zien of Mijn woord u wedervaren zal of niet. Dit verheerlijkt Gods woord boven Zijn naam, dat Zijn werken er steeds aan beantwoorden. Als Hij spreekt, dan geschiedt het.

Numeri 11:24 - 30
Wij hebben hier de vervulling van Gods woord aan Mozes, dat hij hulp zou hebben in de regering van Israël.

I. Hier is de zaak van deze zeventig raadsheren in het algemeen. Hoewel Mozes een weinig ontroerd was door het getier van het volk, was hij nu toch na zijn gemeenschapsoefening met God kalm, en was hij spoedig zichzelf weer. Naar hetgeen overeengekomen was, 1. Deed hij wat hem aangewezen was te doen, hij stelde de zeventig oudsten voor het aangezicht des Heeren rondom de tabernakel, vers 24, opdat zij daar zouden staan, bereid en gereed om de genade Gods te ontvangen, in de plaats waar Hij zich openbaarde, en opdat ook het volk getuige zou zijn van hun plechtige roeping. Zij, die gunst van God verwachten moeten zichzelf en hun diensten nederig de Heere aanbieden.

2. God bleef niet in gebreke het Zijne te doen. Hij zonderde af van de Geest, die op Mozes was, en legde Hem op de zeventig mannen, vers 25, waardoor zij, wier gaven en opvoeding hen met hun naasten gelijkgesteld hadden nu plotseling in staat gesteld werden om te zeggen en te doen wat buitengewoon was. Dit bewees dat zij zich onder Goddelijke ingeving bevonden. Zij profeteerden, en hielden de gehele dag - maar alleen op die dag naar sommigen denken - daarmee niet op. Zij spraken tot het volk van de dingen Gods, en legden misschien de wet uit, die zij kort tevoren hadden ontvangen, met bewonderenswaardige duidelijkheid en volledigheid, vaardigheid en juistheid van uitdrukking, zodat allen, die hen hoorden, konden zien en zeggen dat "God in waarheid onder hen is, " zie 1 Corinthiërs 14:24, 25. Zo werd, lang daarna, Saul voor de regering aangewezen door de gave van de profetie, die gedurende een dag en een nacht op hem gekomen is, 1 Samuel 10:6, 11. Toen Mozes Israël uit Egypte moest gaan leiden werd Aäron aangesteld om zijn profeet te wezen, Exodus 7:1, maar nu God hem tot ander werk had geroepen, had Mozes in zijn plaats zeventig profeten om hem bij te staan. Diegenen zijn het geschiktst om in Gods Israël te regeren, die wèl bekend zijn met Goddelijke zaken, en de gave hebben om te leren tot stichting.

II. Hier is de bijzondere zaak van twee hunner, Eldad en Medad, waarschijnlijk twee broeders.

1. Zij waren door Mozes benoemd om helpers te zijn in de regering, maar waren niet, zoals de anderen, uitgegaan tot de tabernakel vers 26. Calvijn maakt de gissing, dat de oproeping hun gezonden was, maar dat zij niet thuis waren toen zij kwam, zodat zij wel aangeschreven, maar niet geroepen waren. De meesten denken dat zij uit overmaat van bescheidenheid en nederigheid geweigerd hadden om tot de tabernakel te komen, daar zij zich van hun zwakheid en onwaardigheid bewust waren, en zo wensten zij voor verontschuldigd gehouden te worden om aan de regering te komen. Hun beginsel was hun tot lof, maar hun praktijk in het niet gehoorzamen van het bevel, was hun gebrek.

2. De Geest Gods vond hen in het leger waar zij zich tussen de vaten verstoken hadden, en daar profeteerden zij, dat is: zij beoefenden hun gave van bidden, prediken en God loven in de een of andere particuliere tent. De Geest Gods is niet gebonden aan de tabernakel, maar, "evenals de wind, blaast Hij waarheen Hij wil", Johannes 3:8."waar zouden wij heengaan voor die Geest?" Er was een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid in, dat deze twee afwezig waren, want zo bleek het dat het inderdaad een Goddelijke Geest was, door welke deze ouderlingen gedreven werden, en dat het niet Mozes was, die hun die Geest gaf, maar God zelf. Zij hebben met bescheidenheid bevordering afgewezen, maar God legt hun die op, dringt hen er toe, ja zij hebben de eer, dat hun namen genoemd zijn welke eer de overigen niet

hadden, want die zichzelf vernederen, zullen verhoogd worden, en diegenen zijn het meest geschikt voor de regering, wier eerzucht het minst er naar uitgaat.

3. Hiervan wordt aan Mozes kennis gegeven vers 27, Eldad en Medad profeteren in het leger. "Er is in die en die tent een conventikel, en Eldad en Medad prediken er, buiten het toezicht en het bestuur van Mozes, en buiten de gemeenschap met de andere oudsten." De persoon, die deze tijding bracht - wie hij ook moge geweest zijn - schijnt dit als een onregelmatigheid beschouwd te hebben.

4. Jozua stelt voor hun het zwijgen op te leggen, vers 28. Mijn Heere Mozes, verbied hen. Het is waarschijnlijk dat Jozua zelf een van de zeventigen was, hetgeen hem des te meer voor de eer van hun orde doet ijveren. Hij achtte het een bewezen zaak, dat zij niet onder een noodzakelijke aandrift van de Geest waren, want de geesten van de profeten zijn de profeten onderworpen, en daarom wilde hij dat zij of in het geheel niet zouden profeteren, of naar de tabernakel zouden komen, en in overeenstemming met de overigen zouden profeteren. Hij wenst niet dat zij gestraft zullen worden voor hetgeen zij gedaan hadden, maar er slechts voor het vervolg van teruggehouden zullen worden. Dit voorstel deed hij uit een goed beginsel, niet uit persoonlijker afkeer van Eldad en Medad, maar uit oprechte ijver voor hetgeen hij als de eenheid van de kerk beschouwde en uit bezorgdheid voor de eer van God en Mozes.

5. Mozes verwerpt het voorstel en bestraft hem, die het gedaan heeft, vers 29. "Zijt gij voor mij ijverende? Gij weet niet van welke geest gij zijt." Hoewel Jozua Mozes' bijzondere vriend en vertrouweling was, en hij dit gezegd had uit eerbied voor Mozes, wiens eer hij niet gaarne zag tanen door de roeping van deze oudsten, bestraft Mozes hem toch, en in hem allen, die van zo'n geest zijn.
a. Wij moeten ons niet in stilte bedroeven en bekommeren om de gaven en de bruikbaarheid van anderen. Het was het gebrek van de discipelen van Johannes, dat zij Christus Zijn eer benijdden, omdat zij die van hun meester in de schaduw stelde, Johannes 3:26 en verv.
b. Wij moeten ons niet tot toorn laten vervoeren door de zwakheid en gebreken van anderen. Gesteld dat Eldad en Medad zich schuldig maakten aan een onregelmatigheid, dan was toch Jozua al te spoedig in toorn tegen hen ontstoken. Onze ijver moet altijd getemperd worden door de zachtmoedigheid van de wijsheid, de gerechtigheid Gods heeft de toorn van de mensen niet nodig, Jakobus 1:20.
c. Wij moeten niet de beste en nuttigste mensen tot partijhoofden maken. Paulus wilde niet dat gebruik gemaakt zou worden van zijn naam om een partij in bescherming te nemen, 1 Corinthiërs 1:12, 13.
d. Wij moeten niet haastig zijn, om diegenen te veroordelen en tot zwijgen te brengen, die met ons in gevoelen verschillen, alsof zij Christus niet volgen, omdat zij "Hem niet met ons volgen," Markus 9:38. Zullen wij hen verwerpen, die door Christus zijn aangenomen? Of iemand weerhouden van goed te doen, omdat hij niet in alle opzichten met ons van één gevoelen is? Mozes was van een andere geest, het is zó ver van hem om deze twee tot zwijgen te brengen en de Geest in hen uit te blussen, dat hij wenst dat al het volk des Heeren profeten waren, dat is, dat Hij Zijn Geest op hen legde. Niet dat hij wilde, dat mensen zich tot profeten zullen opwerpen, die er niet toe bevoegd en bekwaam zijn, of dat hij verwachtte dat de Geest van de profetie aldus algemeen zou gemaakt worden, maar aldus drukt hij zijn liefde en eerbied uit voor al het volk des Heeren, zijn welgevallen in de gaven van anderen, en toonde hij hoe verre het van hem was, om misnoegd te zijn wegens Eldads en Medads profeteren buiten zijn toezicht.
Van zo'n voortreffelijke geest was ook Paulus die zich verheugde dat Christus gepredikt werd, al was het ook door hen, die hiermede meenden "aan zijn banden verdrukking toe te

brengen," Filippenzen 1:16. Het behoort ons te verblijden, dat God gediend en verheerlijkt wordt, dat er goed wordt gedaan, al is het ook dat onze roem of vermaardheid, of de roem van ons systeem er minder door wordt.

6. De oudsten, die nu geordend waren, traden terstond in dienst, vers 30, nadat hun roeping genoegzaam bewezen was door hun profeteren gingen zij met Mozes in het leger en legden zich toe op de zaken. De gave ontvangen hebbende, bedienden zij dezelve als goede uitdelers van de menigerlei genade Gods, en nu verblijdde Mozes er zich in, dat er zovelen waren, om met hem te delen in de arbeid en de eer. En:
a. Laat Mozes' getuigenis geloofd worden door hen, die zo gaarne aan de regering willen zijn, namelijk dat de regering een last is. Zij is een last van zorg en moeite en verdriet voor hen, die er de plichten nauwgezet van willen vervullen, en voor hen, die dit niet doen, zal zij een nog zwaarder last blijken te wezen in de dag des oordeels, wanneer zij onder het oordeel zullen vallen van de onnutte dienstknecht, die zijn talent begraven heeft.
b. Laat Mozes' voorbeeld gevolgd worden door hen, die aan de regering zijn, laat hen de raad en bijstand van anderen niet versmaden, maar begeren, en er dankbaar voor zijn, niet wensende wijsheid en macht voor zich te monopoliseren. In de veelheid van de raadslieden is behoudenis.

Numeri 11:31 - 35
God had Zijn belofte aan Mozes vervuld, Hij had hem helpers gegeven voor de regering, en hiermede Zijn macht bewezen over de geesten van de mensen, door Zijn Geest. Hier vervult Hij Zijn belofte aan het volk, door hun vlees te geven, en daarmee bewees Hij Zijn macht over de mindere schepselen, en Zijn heerschappij in het rijk van de natuur. Merk op:
1. Hoe aan het volk overvloed van vlees werd gegeven, vers 31. Een wind (een zuidoostenwind, zoals blijkt uit Psalm 78:26) voerde kwakkelen aan. Het is onzeker wat soort van dieren het waren, de psalmist noemt ze gevleugeld gevogelte. De geleerde bisschop Patrick is geneigd om zich te verenigen met het gevoelen van sommige hedendaagse schrijvers, die denken dat het sprinkhanen waren een smakelijke spijze, welbekend in die streken, te meer, omdat zij door een wind werden aangevoerd, in hopen op de grond lagen, en in de zon gedroogd werden tot gebruik. Wat zij nu ook waren, zij beantwoordden aan het doel, zij dienden om een maand lang aan Israël een feestmaal te bezorgen, zo'n toegevend Vader was God voor Zijn weerstrevend gezin. Sprinkhanen, die een plaag waren voor het vruchtbare Egypte, daar zij vruchten en groenten verslonden, waren een zegen in de dorre woestijn, daar zij nu zelf tot voedsel dienden.

2. Hoe gulzig zij waren op dit vlees, dat God hun zond, met onverzaadbare eetlust vlogen zij op de buit, geen acht slaande op wat Mozes hun van Gods wege had gezegd, dat zij er oververzadigd van zullen worden, vers 32 Twee dagen en een nacht waren zij bezig met vlees te verzamelen, totdat ieder hoofd van een gezin op zijn minst tien homers thuis bracht (dat was tien ezelsvrachten). David verlangde naar water uit de bronput van Bethlehem, maar toen hij het had, wilde hij het niet drinken, omdat het met levensgevaar verkregen was, veel meer reden hadden deze Israëlieten om dit vlees te weigeren, dat verkregen was door murmurering, en dat hun naar zij goed konden bemerken aan hetgeen Mozes gezegd had, in toorn was gegeven. Maar zij, die zich onder de macht bevinden van een vleselijke zin, willen hun lusten bevredigd zien, al is het ook tot verderf van hun kostelijke ziel.

3. Hoe duur zij hun maaltijden betaalden toen het tot afrekening kwam, vers 33. De Heere sloeg het volk met een zeer grote plaag, de een of andere lichaamskrankheid, waarschijnlijk wel het gevolg van oververzadiging, die aan velen hunner het leven kostte, en dat zullen wel

de aanvoerders geweest zijn in de rebellie. God geeft dikwijls de begeerten van de zondaren in toorn tegen hen, terwijl Hij de begeerten van Zijn volk afwijst in liefde. "Hij gaf hun wat zij begeerden, maar henzelf deed Hij wegteren," Psalm 106:15. Door al wat tot hen gezegd was, "waren zij nog niet vervreemd van hun lust," en daarom, "als hun spijs nog in hun mond was, ging Gods toorn tegen hen op," Psalm 78:30, 31. Wij hebben reden te vrezen dat, als wij verkrijgen wat wij zo onstuimig begeerd hebben, het op de een of andere wijze een verdriet en kruis voor ons zal worden.

God heeft eerst voor hen voorzien, en hen toen met een plaag bezocht:
a. Om de roem van Zijn macht hoog te houden, opdat er niet gezegd zou worden: "Hij zou hen niet gedood hebben, indien Hij bij machte ware geweest hen te voldoen." En:
b. Om ons de betekenis te tonen van de voorspoed van de goddelozen, het is hun toebereiding voor het verderf, zij worden gemest als een os voor de slachtbank. Eindelijk. De gedachtenis hiervan wordt bewaard in de naam, die aan deze plaats gegeven is, vers 34. Mozes noemde haar Kibroth Thaäva, de graven van de berusten, of van de lust. En het zou kostelijk geweest zijn, indien deze graven van Israël berusten gebleken hadden de graven te zijn van Israëls lust. De waarschuwing was bestemd om het alzo te doen zijn, maar zij had die uitwerking niet, want er volgt in Psalm 78:"Boven dit alles zondigden zij nog."

HOOFDSTUK 12

1 Mirjam nu sprak, en Aäron, tegen Mozes, ter oorzake der vrouw, der Cuschietische, die hij genomen had; want hij had een Cuschietische ter vrouw genomen. 2 En zij zeiden: Heeft dan de HEERE maar alleen door Mozes gesproken? Heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de HEERE hoorde het! 3 Doch de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen, die op de aardbodem waren. 4 Toen sprak de HEERE haastelijk tot Mozes, en tot Aäron, en tot Mirjam: Gij drie, komt uit tot de tent der samenkomst! En zij drie kwamen uit. 5 Toen kwam de HEERE af in de wolkkolom, en stond aan de deur der tent; daarna riep Hij Aäron en Mirjam; en zij beiden kwamen uit. 6 En Hij zeide: Hoort nu Mijn woorden! Zo er een profeet onder u is, Ik, de HEERE, zal door een gezicht Mij aan hem bekend maken, door een droom zal Ik met hem spreken. 7 Alzo is Mijn knecht Mozes niet, die in Mijn ganse huis getrouw is. 8 Van mond tot mond spreek Ik met hem, en door aanzien, en niet door duistere woorden; en de gelijkenis des HEEREN aanschouwt hij; waarom dan hebt gijlieden niet gevreesd tegen Mijn knecht, tegen Mozes, te spreken? 9 Zo ontstak des HEEREN toorn tegen hen, en Hij ging weg. 10 En de wolk week van boven de tent; en ziet, Mirjam was melaats, wit als de sneeuw. En Aäron zag Mirjam aan, en ziet, zij was melaats. 11 Daarom zeide Aäron tot Mozes: Och, mijn heer! leg toch niet op ons de zonde, waarmede wij zottelijk gedaan, en waarmede wij gezondigd hebben! 12 Laat zij toch niet zijn als een dode, van wiens vlees, als hij uit zijns moeders lijf uitgaat, de helft wel verteerd is! 13 Mozes dan riep tot de HEERE, zeggende: O God! heel haar toch! 14 En de HEERE zeide tot Mozes: Zo haar vader smadelijk in haar aangezicht gespogen had, zou zij niet zeven dagen beschaamd zijn? Laat haar zeven dagen buiten het leger gesloten, en daarna aangenomen worden! 15 Zo werd Mirjam buiten het leger zeven dagen gesloten; en het volk verreisde niet, totdat Mirjam aangenomen werd. 16 Maar daarna verreisde het volk van Hazeroth, en zij legerden zich in de woestijn van Paran. In het vorige hoofdstuk hadden wij het verdriet, aan Mozes berokkend door het volk, in dit zien wij zijn geduld beproefd door zijn eigen bloedverwanten.

I. Mirjam en Aäron, zijn eigen broeder en zuster beledigden hem, vers 1 - 3.
II. God riep hen deswege tot verantwoording, vers 4 - 9.
III. Mirjam wordt er met melaatsheid om geslagen, vers 10.
IV. Aäron onderwerpt zich, en Mozes doet nederig voorbede voor haar, vers 11 - 13.
V. Zij wordt genezen, maar gedurende zeven dagen moet zij beschaamd zijn, vers 14 - 16.
En dit is geschreven om te tonen, dat ook de beste personen en families hun dwaasheden hebben en hun kruisen.

Numeri 12:1 - 3

1. Hier is de onbetamelijke ontevredenheid van Aäron en Mirjam: zij spraken tegen Mozes, vers 1. Indien Mozes, die zoveel eer heeft ontvangen van God, toch zoveel minachting en beledigingen had te verduren van mensen zal dan iemand van onze zulke beproevingen vreemd of hard vinden, en er hetzij toornig of mismoedig door worden? Maar wie zou gedacht hebben, dat dit verdriet aan Mozes berokkend zou worden:
a. Door hen, die zelf ernstig en Godvruchtig waren, ja meer, uitnemend in de Godsdienst: Mirjam, een profetes, Aäron, de hogepriester, beide mede - afgevaardigden met Mozes ter verlossing van Israël? Micha 6:4. "Ik heb voor uw aangezicht henen gezonden Mozes Aäron en Mirjam".
b. Door hen, die zijn naaste bloedverwanten waren, zijn eigen broeder en zuster, die zo geschitterd hebben in stralen, ontleend aan zijn licht. Zo klaagt de bruid: "de kinderen van mijn moeder waren tegen mij ontstoken," Hooglied 1:6, en twisten onder bloedverwanten zijn zeer bijzonder smartelijk: "een verongelijkte broeder is ontoegankelijker dan een sterke stad en twistingen zijn als de grendel van een burcht" Spreuken 18:19. Maar dit draagt bij om de

roeping van Mozes te bevestigen, en toont dat zijn verhoging zuiver en alleen door Gods gunst was, en niet door overeenkomst of afspraak met zijn bloedverwanten die zelf hem zijn verhoging misgunden. Zo hebben ook Christus' broeders niet in Hem geloofd Johannes 7:5. Mirjam schijnt de twist begonnen te zijn, en Aäron, niet gebruikt of geraadpleegd zijnde in de keus van de zeventig oudsten, was voor het ogenblik misnoegd en ontstemd, en dus te eerder geneigd om de partij van zijn zuster te kiezen. Het zou iemand treurig kunnen aandoen om Aärons hand in zoveel overtredingen te zien, maar het toont dat de wet tot hogepriesters stelt mensen, die zwakheid hebben.
Satan heeft het eerst overmocht bij Eva, en door haar bij Adam. Zie hoe nodig het ons is, om ons niet door onze bloedverwanten te laten overhalen, om in twisten te worden betrokken, want wij weten niet hoe door een klein vuur een grote hoop hout zal worden ontstoken. Aäron had behoren te gedenken dat Mozes voor hem gebeden heeft, toen God vertoornd was tegen hem wegens het maken van het gouden kalf, Deuteronomium 9:20, en hem niet goed met kwaad moeten vergelden. Zij twistten met Mozes om twee dingen. a. Om zijn huwelijk. Sommigen denken om een huwelijk, dat hij kort tevoren had aangegaan met een Cuschietische of Arabische vrouw, anderen denken omdat naar hun oordeel, Zippora, die zij bij deze gelegenheid in minachting een Ethiopische vrouw noemden, een te groten invloed had op Mozes in de keuze van de zeventig oudsten. Er was misschien al onenigheid ontstaan tussen Zippora en Mirjam, waardoor warme woorden gesproken werden, en het een gemelijke woord het andere teweegbracht, totdat ook Mozes en Aäron er in betrokken waren.

b. Over zijn regering. Niet omdat zij slecht was, maar omdat hij haar monopoliseerde, vers 2. Heeft dan de Heere maar alleen door Mozes gesproken? Moet hij alleen de keus hebben van de personen, op wie de geest van de profetie zal komen? Heeft Hij niet ook door ons gesproken? Hadden wij niet ook enig aandeel moeten hebben in deze zaak, om onze vrienden te bevorderen, zowel als Mozes de zijne? Zij konden niet ontkennen dat God door Mozes had gesproken, maar het was duidelijk, dat Hij soms ook door hen had gesproken, en wat zij nu bedoelden was zich met hem gelijk te stellen, hoewel God hem op zo velerlei wijze had onderscheiden. Het streven om de meeste te zijn is een zonde die zelfs discipelen lichtelijk omringt, en het is uiterst zondig. Zelfs zij, die in eer en aanzien zijn, zullen er zelden genoegen in hebben, als anderen tot nog hogere eer en aanzien komen. Zij, die uitmunten, worden gewoonlijk benijd.

2. Het grote geduld van Mozes onder deze terging. De Heere hoorde het, vers 2, maar Mozes zelf lette er niet op want, vers 3, hij was zeer zachtmoedig. Hij had wel reden om de belediging zeer kwalijk te nemen, zij was boosaardig en zeer ongepast op een tijd, toen het volk naar oproer neigde, en hem kort tevoren zoveel verdriet had gebaard door hun murmureren, dat gevaar liep van weer uit te breken, wanneer zij er dus in gesteund werden door Aäron en Mirjam. maar hij was als een dove, hij hoorde niet. Als het om Gods eer ging, zoals in de zaak van het gouden kalf, dan was niemand ijveriger dan Mozes, maar als het zijn eigen eer gold, dan was niemand zachtmoediger, moedig als een leeuw voor de zaak Gods, zacht als een lam voor zijn eigen zaak. Gods volk zijn "de zachtmoedigen van het land," Zefánja 2:3, maar sommigen bezitten die genadegave in hogere mate dan anderen, zoals Mozes, die aldus geschikt gemaakt was voor het werk, waartoe hij was geroepen, en waarvoor al de zachtmoedigheid werd vereist, die hij had, en soms meer. En soms is de onvriendelijkheid van onze vrienden een grotere beproeving van onze zachtmoedigheid dan de boosaardigheid van onze vijanden. Christus zelf maakt melding van Zijn zachtmoedigheid, Mattheüs 1:1 :29. "Ik ben zachtmoedig en nederig van hart," en het voorbeeld van zachtmoedigheid, dat Christus ons gesteld heeft, was zonder vlek, die van Mozes was dit niet.

Numeri 12:4 - 9
Mozes was niet vertoornd over de belediging hem aangedaan, hij heeft er zich niet over beklaagd bij God, noch heeft hij enigerlei beroep op Hem gedaan, maar God is er vertoornd om Hij hoort alles wat wij zeggen in onze drift en is een snel getuige van onze haastige woorden, hetgeen een reden is waarom wij vastberaden onze tong in toom moeten houden, teneinde geen kwaad te spreken van anderen en waarom wij geduldig onze oren moeten toestoppen, en er geen acht op moeten geven als anderen kwaad spreken van ons. "Ik hoor niet - "want Gij "zult verhoren," Psalm 38:14 - 16. Hoe meer wij in onze eigen zaak stil zijn hoe meer God verbonden is haar voor te staan. De onschuldig beschuldigde behoeft weinig te zeggen, als hij weet dat de Rechter zelf zijn pleitbezorger zal wezen.

I. De zaak komt in behandeling, en de partijen worden opgeroepen om terstond aan de deur van de tent van de samenkomst te verschijnen, vers 4, 5. Mozes had zich dikwijls ijverig betoond voor Gods eer, en nu toonde God zich ijverig voor de eer van Mozes, want die God eren zal Hij eren, en nooit zal Hij achterblijven bij hen, die voor Hem ijveren. In oude tijden zaten de rechters in de stadspoort om recht te spreken, en nu stond bij deze gelegenheid de Shechina in de wolk van de heerlijkheid aan de deur van de tent van de samenkomst, en Aäron en Mirjam worden als misdadigers voor de balie geroepen.

II. Aan Aäron en Mirjam werd te kennen gegeven, dat zij, groot als zij waren, toch niet moeten denken Mozes' gelijken te zijn, noch zich als zijn mededingers moeten voordoen, vers 6 - 8. Waren zij profeten des Heeren? Van Mozes zou in waarheid gezegd kunnen worden: Hij meer.

1. Het was waar dat God zeer veel eer legde op profeten, al hebben de mensen hen bespot en mishandeld, toch waren zij de gunstgenoten des hemels, de vertrouwelingen Gods. God heeft zich aan hen bekend gemaakt, hetzij in dromen als zij sliepen, of door visioenen als zij wakker waren, en door hen heeft Hij zich bekend gemaakt aan anderen. En deze zijn gelukkig, deze zijn groot, waarlijk groot waarlijk gelukkig, aan wie God zich bekendmaakt. Thans doet Hij het niet door dromen en visioenen zoals vanouds, maar door de Geest van de wijsheid en van de openbaring, die aan kinderkens de dingen bekendmaakt, welke koningen en profeten begeerden te zien, en ze niet zien mochten. Vandaar dat in de laatste dagen, de dagen van de Messias, de "zonen en dochteren" gezegd worden te zullen "profeteren" Joël 2:28, omdat zij beter bekend zullen zijn met de verborgenheden van het koninkrijk van de genade, dan zelfs de profeten zelf geweest zijn, zie Hebreeën 1:1,2.

2. Maar de eer, op Mozes gelegd, was veel groter, vers 7. Alzo is Mijn knecht Mozes niet, hij overtreft ze allen. Om Mozes te belonen voor zijn zachtmoedig en geduldig dragen van de beledigingen, door Mirjam en Aäron hem aangedaan, heeft God hem niet slechts gezuiverd, maar geprezen, en die gelegenheid gebruikt om hem een lof toe te kennen, die in de geschiedenis tot zijn onsterflijke eer vermeld blijft, en zo zullen zij, die gesmaad en vervolgd worden om van de gerechtigheid wil, een groot loon hebben in de hemel, Christus zal hen belijden voor Zijn Vader en de heilige engelen.
A. Mozes was een man van grote oprechtheid en beproefde trouw. Hij is in Mijn gehele huis getrouw. Dit wordt het eerst genoemd in zijn hoedanigheden, omdat genade hoger is dan gaven of talenten, liefde is meer en hoger dan kennis, en oprechtheid in de dienst van God geeft de mens grotere eer en beveelt hem meer aan in de gunst Gods, dan geleerdheid, diepzinnige bespiegeling en de bekwaamheid om in vreemde talen te spreken. Dit is dat gedeelte van Mozes' karakter, dat de apostel aanhaalt als hij wil aantonen dat Christus groter

is dan Mozes, want Mozes was slechts getrouw als een dienstknecht, maar Christus als de Zoon, Hebreeën 3:2, 5, 6. God heeft het aan Mozes toevertrouwd om in alles Zijn wil aan Israël bekend te maken, Israël heeft het hem toevertrouwd om voor hen met God te handelen, en aan beide was hij getrouw. In de behandeling van de grote zaak zei en deed hij alles wat aan een eerlijk Godvruchtig man betaamde, die niets anders op het oog had dan de ere. Gods en Israëls welzijn.

B. Mozes werd daarom geëerd met helderder openbaringen van Gods wil en met inniger gemeenschap met God dan ieder ander profeet. Hij zal:
a. Meer dan enig ander profeet van God horen, helderder en duidelijker: "Van mond tot mond spreek Ik met hem of, van aangezicht tot aangezicht" Exodus 33:11," gelijk een man met zijn vriend spreekt", vrij en gemeenzaam, zonder verwarring of verschrikking als die, waaronder andere profeten soms geweest zijn, zoals Ezechiël en Daniël en zelfs Johannes, als God met hen sprak. Door andere profeten heeft God aan Zijn volk bestraffingen gezonden, en voorzeggingen van goed of kwaad, en die boodschappen Gods werden goed genoeg overgebracht in duistere bewoordingen, in beelden, en typen, en gelijkenissen, maar door Mozes heeft Hij aan Zijn volk wetten gegeven, en de inrichting van heilige inzettingen, die volstrekt niet in duistere bewoordingen overgebracht konden worden, maar in de duidelijkste en meest verstaanbare taal bekend gemaakt moesten worden.

b. Hij zal meer dan enig ander profeet van God zien, de gelijkenis des Heeren zal hij aanschouwen, zoals hij haar gezien heeft op Horeb, toen God Zijn naam voor hem uitriep. Toch zag hij slechts de gelijkenis des Heeren, engelen en verheerlijkte heiligen zien altijd het aangezicht onzes Vaders. Mozes bezat de geest van de profetie op een hem eigen wijze, die hem ver boven alle andere profeten stelde, en toch is de minste in het koninkrijk van de hemelen meerder dan hij, en nog veel meer wordt hij door onze Heere Jezus overtroffen, Hebreeën 3:1 en verv. Laat nu Mirjam en Aäron eens bedenken wie het was, die zij beledigden. Waarom dan hebt gijlieden niet gevreesd tegen Mijn knecht, tegen Mozes, te spreken? Hoe durft gij een dienstknecht van Mij beledigen, inzonderheid een dienstknecht als Mozes, die een vriend, een vertrouweling, een bezorger is van het huis?" Hoe durfden zij spreken tot smart en smaad van iemand, tot wiens lof God zoveel te zeggen heeft? Konden zij niet verwachten dat God er vertoornd om zou wezen, het als een belediging van Hemzelf zou beschouwen?
Wij hebben reden om bevreesd te zijn om iets tegen de dienstknechten van God te zeggen of te doen, het is op ons gevaar zo wij het doen want God zal hun zaak verdedigen, en Hij acht dat wie hen aanraakt Zijn oogappel aanraakt. Het is gevaarlijk Christus' kleinen te ergeren, Mattheüs 18:6 Diegenen zijn inderdaad wel verwaand en vermetel, die niet schromen de heerlijkheden te lasteren, 2 Petrus 2:10.

III. Nadat God hun aldus hun verkeerdheid en dwaasheid onder het oog had gebracht toonde Hij hun daarna Zijn misnoegen, vers 9. Zo ontstak des Heeren toorn tegen hen, waarvan misschien merkbare tekenen werden gegeven in de kleur van de wolk of misschien in bliksemstralen, die er uit kwamen.
Maar het was inderdaad aanduiding genoeg van Zijn ongenoegen, dat Hij wegging, en niet eens hun verontschuldiging wilde aanhoren, want dat had Hij niet nodig, Hij verstond van verre hun gedachten, en aldus wilde Hij tonen dat Hij misnoegd was. Het wegnemen van Gods tegenwoordigheid onder ons is het stelligste en treurigste teken van Gods misnoegen op ons. Wee ons als Hij heengaat, en Hij gaat nooit heen, vóór wij Hem door onze zonde en dwaasheid van ons wegdrijven.

Numeri 12:10 - 16

I. Hier is Gods oordeel over Mirjam, vers 10. De wolk week van boven dat deel van de tabernakel ten teken van Gods misnoegen, en terstond werd Mirjam melaats. Als God heengaat, komt kwaad, verwacht geen goed als God heengaat. De melaatsheid was een ziekte, die dikwijls onmiddellijk door de hand Gods werd opgelegd als straf voor een bijzondere zonde, zoals op Gehazi wegens liegen, op Uzzia wegens het inbreuk maken op het priesterambt, en hier op Mirjam wegens twisten en onenigheid veroorzaken tussen bloedverwanten. De plaag van de melaatsheid kwam waarschijnlijk uit in haar gelaat, zodat het aan allen bleek, dat zij er mee bezocht was, en wel met de ergste soort er van, want zij was melaats, wit als de sneeuw, niet slechts zo wit, maar ook zo zacht als de sneeuw, het vlees verloor zijn vastheid zoals wanneer er verrotting in is.

Haar vuile tong (zegt **bisschop Hall**) wordt terecht gestraft met een vuil gelaat, en haar dwaasheid om als mededingster van Mozes te willen optreden, is nu openbaar geworden voor alle mensen, want iedereen ziet zijn gelaat schitteren, en het hare melaats. Terwijl Mozes een sluier nodig heeft, om zijn glans te verbergen, heeft Mirjam er een nodig om haar schande te verbergen. Krankheden, die ons op de een of andere wijze misvormen, moeten beschouwd worden als een bestraffing van onze hoogmoed en gebruikt tot genezing van die hoogmoed en onder zulke vernederende beschikkingen van Gods voorzienigheid behoren wij zeer nederig te zijn. Het is een teken dat het hart waarlijk hard is, als het vlees gedood wordt, terwijl de begeerlijkheden van het vlees niet gedood zijn. Het schijnt dat deze plaag op Mirjam bedoeld was als een verklaring van de wet op melaatsheid, Levit. 13, want er wordt naar verwezen bij de herhaling van die wet, Deuteronomium 24:8. 9. Mirjam was met melaatsheid geslagen maar niet Aäron, omdat zij de eerste is geweest in de overtreding, en God een verschil wilde stellen tussen hen, die misleiden, en hen, die misleid worden.

Aärons ambt heeft hem niet tegen Gods misnoegen beschut, maar wel geholpen om hem tegen dit teken van Zijn misnoegen te beveiligen, het zou hem niet slechts voor het ogenblik geschorst hebben in zijn bediening, toen hij zo slecht gemist kon worden, (daar er behalve hem en zijn twee zonen geen andere priesters waren) maar het zou voor hem en zijn ambt smadelijk zijn geweest, en een blijvende vlek op zijn geslecht. Als priester had Aäron te oordelen over melaatsheid, en het vervullen van dit deel van zijn ambt bij deze gelegenheid, toen hij Mirjam aanzag, en zie, zij was melaats, was een genoegzame beschaming voor hem. In haar was hij zelf getroffen, en hij kon haar niet melaats verklaren zonder te blozen en te sidderen, wetende dat hij zelf even schuldig was. Dit oordeel over Mirjam kan ons nuttig zijn als een waarschuwing om ons er voor te wachten de Heere Jezus een belediging aan te doen. Indien zij aldus gekastijd werd wegens haar spreken tegen Mozes, wat zal er dan worden van hen, die tegen Christus spreken?

II. Aärons onderwerping hierop, vers 11, 12. Hij verootmoedigt zich voor Mozes, belijdt zijn schuld, en bidt om vergeving. Hij, die zo-even zich nog met zijn zuster verenigd had in te spreken tegen Mozes, is hier genoodzaakt om voor zich en zijn zuster een ootmoedig verzoek tot hem te richten, hem ten hoogste te verheffen (alsof hij Gods macht had om te vergeven en te genezen) die hij zo kort tevoren gekrenkt en verlaagd had. Zij, die de heiligen en dienstknechten Gods vertreden, zullen eenmaal zeer blij zijn om hen zich tot vrienden te maken, op zijn laatst in de andere wereld, zoals de dwaze maagden vriendschapsdienst verzochten van de wijze maagden, toen zij haar om een weinig olie vroegen, en de rijke man Lazarus tot vriend begeerde om een weinig water door hem te verkrijgen, en wellicht reeds in deze wereld, zoals Jobs vrienden, voor wie Job moest bidden, en hier Aäron bij Mozes, Openbaring 3:9. In zijn onderwerping:

1. Belijdt hij zijn eigen en van zijn zusters zonde, vers 11. Hij spreekt eerbiedig tot Mozes van wie hij met geringachting had gesproken, noemt hem zijn Heere, en wendt nu de smaad op

zichzelf, spreekt als iemand, die zich schaamt over hetgeen hij heeft gezegd, wij hebben zot gehandeld, en wij hebben gezondigd. Diegenen zondigen, en doen zottelijk, die anderen smaden en kwaad van hen spreken, inzonderheid van Godvruchtige mensen, en van hen, die met gezag zijn bekleed. Door het betonen van berouw herroept men hetgeen men verkeerd gedaan of gezegd heeft, en beter is het, dat wij het verkeerd gezegde of gedane herroepen, dan in die zonde te volharden en er door veroordeeld te worden.

2. Hij vraagt Mozes om vergeving: leg toch niet op ons de zonde. Aäron moest zijn gave naar het altaar brengen, maar, wetende dat zijn broeder iets tegen hem had was hij, eerder dan ieder ander, verplicht zich met zijn broeder te verzoenen, ten einde bevoegd te wezen om zijn gave te offeren. Sommigen denken dat die snelle onderwerping, waartoe God hem bereid zag, datgene geweest is, hetwelk voorkwam dat hij, evenals zijn zuster, met melaatsheid geslagen werd.

3. Hij wekt Mozes' medelijden op met de treurige staat van zijn zuster, vers 12. Laat haar toch niet zijn als een dode, dat is: Laat haar toch niet gebannen blijven uit de omgang, alles verontreinigende wat zij aanraakt, en zelfs reeds boven de grond als een dode verrotten. Hij beschrijft de ellende van haar toestand om zijn medelijden op te wekken.

III. Mozes' voorbede voor Mirjam, vers 13. Hij riep tot de Heere met luide stem, omdat de wolk, het symbool van Zijn tegenwoordigheid weg was en op een afstand stond, en om de vurigheid van zijn bede uit te drukken, o God! genees haar toch! Hiermede heeft hij doen blijken dat hij haar de belediging, die zij hem had aangedaan, van harte vergaf, dat hij haar niet bij God beschuldigd heeft, en niet om gerechtigheid tegen haar gevraagd had, zó verre van dien, dat, toen God uit achting voor zijn eer haar gekastijd had, hij de eerste was om het oordeel over haar af te bidden. Door dit voorbeeld wordt ons geleerd te bidden voor degenen, die ons geweld aandoen, en geen behagen te vinden in de meest rechtvaardige straf, die door God of mensen opgelegd wordt aan hen die ons schade of nadeel hebben toegebracht, of ons hebben beledigd. Jerobeams verdorde hand werd genezen op het ernstig bidden van de man Gods, tegen wie zij uitgestrekt was, 1 Koningen 13:6. K Zo werd Mirjam hier genezen op het gebed van Mozes, die zij had beledigd, en Abimelech op het gebed van Abraham, Genesis 20:17.
Mozes had kunnen terugtreden, en gezegd hebben: "Zij heeft wat zij verdient, laat het haar leren een andermaal haar tong beter in bedwang te houden." Maar niet tevreden er mee, dat hij kon zeggen niet geboden te hebben om die straf over haar, bidt hij ernstig om de wegneming er van. Wij moeten er ons op toeleggen om dit voorbeeld van Mozes, en dat van onze Heiland: Vader vergeef hun, na te volgen.

IV. De schikking van deze zaak op zo'n wijze, dat goedertierenheid en gerechtigheid elkaar kunnen ontmoeten.
1. Er wordt genade bewezen. Mirjam zal genezen worden. Mozes vergeeft haar, en God zal haar vergeven. (Zie 2 Corinthiërs 2:10.) Maar:
2. Ook de gerechtigheid heeft plaats, daar Mirjam vernederd zal worden, vers 14. Laat haar zeven dagen buiten het leger gesloten worden, opdat zij zelf meer besef krijge van haar schuld en er berouw van hebbe, en opdat haar straf te meer openbaar worde, en geheel Israël er mee bekend zij en er door gewaarschuwd zal worden om niet oproerig te wezen. Indien Mirjam, de profetes, onder zo'n merk van vernedering komt wegens een haastig woord, gesproken tegen Mozes, wat kunnen wij dan verwachten op ons murmureren? "Indien dit aan het groene hout gedaan wordt, wat zal aan het dorre geschieden?" Zie, hoe de mensen zich verkleinen en verlagen door de zonde hun heerlijkheid doen tanen, hun eer in het stof leggen. Toen Mirjam

God loofde, vonden wij haar aan het hoofd van de vergadering en een van de schitterendste sieraden er van, Exodus 15:20. Nu zij met God heeft getwist, vinden wij haar uitgeworpen als het drek en afschrapsel ervan. Er wordt een reden gegeven voor haar buitengesloten zijn van het leger gedurende zeven dagen, omdat zij aldus de straf harer ongerechtigheid moet aannemen. Indien haar vader, haar aardse vader, haar slechts in het gelaat had gespuwd, en aldus zijn ongenoegen tegen haar had te kennen gegeven, zou zij dan daarom niet zo beschaamd en ontroerd zijn en zo bedroefd, omdat zij het had verdiend, dat zij zich in haar kamer zou opgesloten hebben, en niet in zijn tegenwoordigheid zou zijn verschenen, haar aangezicht niet getoond zou hebben in het gezin, zich schamende over haar dwaasheid. Indien nu zo'n eerbied verschuldigd is aan "de vader van ons vlees," als zij ons kastijden, "hoeveel te meer dan niet aan de Vader van de geesten!" Hebreeën 12:9. Als wij onder de tekenen zijn van Gods ongenoegen over de zonde, dan betaamt het ons beschaamd te zijn, en neer te liggen in die schaamte, erkennende dat van onze is de beschaamdheid des aangezichts. Als wij ons door eigen schuld en dwaasheid blootstellen aan de smaad en de minachting van de mensen, de rechtvaardige bestraffing van de kerk, of de kastijdingen van de Goddelijke voorzienigheid, dan moeten wij erkennen dat onze Vader ons rechtvaardig in het aangezicht spuwt, en beschaamd zijn.

V. De hindernis hierdoor veroorzaakt in de voortgang des volks, vers 15. Het volk verreisde niet, totdat Mirjam aangenomen werd. God verplaatste de wolk niet, en daarom hebben zij het leger niet verplaatst. Dit was bedoeld:
1. Als een bestraffing voor het volk, dat zich bewast was gezondigd te hebben in de gelijkheid van Mirjams overtreding, door tegen Mozes te spreken. In zoverre zullen zij dus delen in haar straf, dat het hun tocht naar Kanaän zal vertragen. Vele dingen zijn ons tegen, maar niets hindert ons zo op onze weg naar de hemel als de zonde.

2. Als een teken van eerbied voor Mirjam. Indien het leger gedurende haar afzondering verreisd was, dan zou haar last en schaamte nog zoveel te groter geweest zijn, in mededogen voor haar zullen zij dus blijven, totdat haar ban is opgeheven en zij wederom aangenomen is, welke aanneming waarschijnlijk met de gewone plechtigheden voor de reiniging van melaatsen geschied is. Zij, die onder censuur en bestraffing zijn om de zonde moeten met grote tederheid behandeld worden, zij moeten niet over beladen worden, zelfs niet met de schande, die zij verdiend hebben, niet als "vijanden worden gehouden," 2 Thessalonicenzen 3:15, maar vergeven en vertroost worden, 2 Corinthiërs. 2:7. Zondaren moeten uitgeworpen worden met smart, en boetvaardiger aangenomen worden met blijdschap. Toen Mirjam weer aangenomen was, vertrok het volk naar de woestijn van Paran, die aan de zuidelijke grens van Kanaän was gelegen, en daarheen zou hun volgende mars hen gebracht hebben, indien zij zichzelf de weg niet hadden versperd.

HOOFDSTUK 13

1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 2 Zend u mannen uit: die het land Kanaan verspieden, hetwelk Ik de kinderen Israëls geven zal; van elken stam zijner vaderen zult gijlieden een man zenden, zijnde ieder een overste onder hen. 3 Mozes dan zond hen uit de woestijn van Paran, naar de mond des HEEREN; al die mannen waren hoofden der kinderen Israëls. 4 En dit zijn hun namen: van de stam van Ruben, Sammua, de zoon van Zaccur. 5 Van de stam van Simeon, Safat, de zoon van Hori. 6 Van de stam van Juda, Kaleb, de zoon van Jefunne. 7 Van de stam van Issaschar, Jigeal, de zoon van Jozef. 8 Van de stam van Efraim, Hosea, de zoon van Nun. 9 Van de stam van Benjamin, Palti, de zoon van Rafu. 10 Van de stam van Zebulon, Gaddiel, de zoon van Sodi. 11 Van de stam van Jozef, voor de stam van Manasse, Gaddi, de zoon van Susi. 12 Van de stam van Dan, Ammiel, de zoon van Gemalli. 13 Van de stam van Aser, Sethur, de zoon van Michael. 14 Van de stam van Nafthali, Nachbi, de zoon van Wofsi. 15 Van de stam van Gad, Guel, de zoon van Machi. 16 Dit zijn de namen der mannen, die Mozes zond, om dat land te verspieden; en Mozes noemde Hosea, de zoon van Nun, Jozua.

17 Mozes dan zond hen, om het land Kanaan te verspieden; en hij zeide tot hen: Trekt dit henen op tegen het zuiden, en klimt op het gebergte; 18 En beziet het land, hoedanig het zij, en het volk, dat daarin woont, of het sterk zij of zwak, of het weinig zij of veel; 19 En hoedanig het land zij, waarin hetzelve woont, of het goed zij of kwaad; en hoedanig de steden zijn, in dewelke hetzelve woont, of in legers, of in sterkten; 20 Ook hoedanig het land zij, of het vet zij of mager, of er bomen in zijn of niet; en versterkt u, en neemt van de vrucht des lands. Die dagen nu waren de dagen der eerste vruchten van de wijndruiven. 21 Alzo trokken zij op, en verspiedden het land, van de woestijn Zin af tot Rechob toe, waar men gaat naar Hamath. 22 En zij trokken op in het zuiden, en kwamen tot Hebron toe, en daar waren Ahiman, Sesai en Talmai, kinderen van Enak; Hebron nu was zeven jaren gebouwd voor Zoan in Egypte. 23 Daarna kwamen zij tot het dal Eskol, en sneden van daar een rank af met een tros wijndruiven, dien zij droegen met tweeen, op een draagstok; ook van de granaatappelen en van de vijgen. 24 Diezelve plaats noemde men het dal Eskol, ter oorzake van de tros, dien de kinderen Israëls van daar afgesneden hadden. 25 Daarna keerden zij weder van het verspieden des lands, ten einde van veertig dagen.

26 En zij gingen heen, en kwamen tot Mozes en tot Aäron, en tot de gehele vergadering der kinderen Israëls, in de woestijn van Paran, naar Kades; en brachten bescheid weder aan hen, en aan de gehele vergadering, en lieten hun de vrucht des lands zien. 27 En zij vertelden hem, en zeiden: Wij zijn gekomen tot dat land, waarheen gij ons gezonden hebt; en voorwaar, het is van melk en honig vloeiende, en dit is zijn vrucht. 28 Behalve dat het een sterk volk is, hetwelk in dat land woont, en de steden zijn vast, en zeer groot; en ook hebben wij daar kinderen van Enak gezien. 29 De Amalekieten wonen in het land van het zuiden; maar de Hethieten, en de Jebusieten, en de Amorieten wonen op het gebergte; en de Kanaanieten wonen aan de zee, en aan de oever van de Jordaan. 30 Toen stilde Kaleb het volk voor Mozes, en zeide: Laat ons vrijmoedig optrekken, en dat erfelijk bezitten; want wij zullen dat voorzeker overweldigen! 31 Maar de mannen, die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij. 32 Alzo brachten zij een kwaad gerucht voort van het land, dat zij verspied hadden, aan de kinderen Israëls, zeggende: Dat land, door hetwelk wij doorgegaan zijn, om het te verspieden, is een land, dat zijn inwoners verteert; en al het volk, hetwelk wij in het midden van hetzelve gezien hebben, zijn mannen van grote lengte. 33 Wij hebben ook daar de reuzen gezien, en de kinderen van Enak, van de reuzen; en wij waren als sprinkhanen in onze ogen, alzo waren wij ook in hun ogen.

Het is een gedenkwaardige en zeer treurige geschiedenis, die in dit en het volgende hoofdstuk verhaald wordt van Israëls terugkeer van de grenzen van Kanaän, toen zij gereed waren er de voet te zetten, en van het vonnis over hen om in de woestijn rond te dwalen en om te komen wegens hun ongeloof en murmureren. Er wordt van gesproken in Psalm 95:7 en verv, en gebruikt ter waarschuwing van ons Christenen in Hebreeën 3:7 en verv. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De zending van twaalf verspieders naar Kanaän, vers 1 - 16.
II. De instructies, aan deze verspieders gegeven, vers 17 - 20.

III. Hoe zij hun opdracht volbracht hebben naar deze instructies, en hun terugkeer na hun onderzoek, vers 21 - 25.
IV. Het rapport, dat zij in het leger van Israël hebben uitgebracht, vers 26 - 33.

Numeri 13:1 - 20
1. Wij hebben hier orders gegeven, om verspieders te zenden om het land Kanaän te onderzoeken. Hier wordt gezegd dat God Mozes bevolen heeft om hen te zenden vers 1, 2, maar het blijkt uit de herhaling van de geschiedenis daarna Deuteronomium 1:22, dat het voorstel er toe van liet volk is uitgegaan. Zij kwamen tot Mozes, zeggende: "Laat ons mannen voor ons aangezicht heenzenden, die ons het land uitspeuren," Deuteronomium 1:22, en het was de vrucht van hun ongeloof. Zij wilden er Gods woord niet voor aannemen, dat het een goed land was, en dat Hij hen ongetwijfeld in het bezit er van zou stellen. Zij konden geen vertrouwen stellen in de wolk - en vuurkolom om hun de weg er heen te wijzen, en hadden een betere dunk van hun eigen beleid dan van Gods wijsheid. Hoe ongerijmd was het dat zij heen zonden om een land uit te speuren, dat God zelf reeds voor hen uitgespeurd had, naar de weg er heen te vragen, als God zelf het op zich had genomen, om hun de weg er heen te wijzen! Maar aldus storten wij ons in het verderf door meer geloof te schenken aan de voorstellingen van de zinnen dan aan de Goddelijke openbaring, wij wandelen door aanschouwen, niet door geloof, terwijl toch, indien wij de getuigenis van de mensen aannemen, de getuigenis van God ongetwijfeld meerder is.
Toen het volk met dit voorstel bij Mozes kwam, heeft hij (wellicht het ongeloof niet bespeurende, dat er in lag opgesloten) God er over geraadpleegd, die hem zei het volk hierin ter wille te zijn, en verspieders voor hen heen te zenden. "Laat hen wandelen in hun raadslagen." Toch was God op generlei wijze medeplichtig aan de zonde, die volgde, want het zenden van deze verspieders was zo weinig de oorzaak van de zonde, dat, indien de verspieders hun plicht hadden gedaan, en het volk hun plicht, het tot bevestiging en versterking van hun geloof zou gestrekt hebben, en hun goede dienst zou hebben bewezen.

2. De personen benoemd, om in die dienst te worden gebruikt, vers 4 en verv. Één uit iedere stam, opdat het zou blijken de daad des volks in het algemeen te wezen, en oversten, personen van aanzien in hun stam, sommigen van de oversten over duizenden of honderden, ten einde aan het gezantschap meer geloofwaardigheid bij te zetten. Dit was bedoeld ten beste, maar het bleek die slechte uitwerking te hebben, dat de hoedanigheid van de personen maakte, dat aan hun slecht rapport des te meer geloof werd geschonken, en dat het groter invloed uitoefende op het volk. Sommigen denken dat zij allen genoemd worden om de wille van de twee goeden onder hen Kaleb en Jozua. Er wordt hier nota genomen van de naamsverandering van Jozua bij deze gelegenheid, vers 16. Hij was Mozes' dienaar, maar hoewel hij van de stam van Efraïm was, werd hij aangesteld als overste van de krijgsmacht, die tegen Amalek was uitgezonden. De naam, waarmee hij gewoonlijk genoemd en bekend was in zijn stam, was Hosea, maar Mozes noemde hem Jozua ten teken van zijn genegenheid voor hem en macht over hem, en nu scheen hij bevolen te hebben, dat ook anderen hem aldus zullen noemen, en bepaald te hebben dat dit van nu voortaan zijn naam zou zijn. Hosea betekent een bede om heil: Behoud Gij, Jozua betekent een belofte van heil: Hij zal behouden, als antwoord op dat gebed, zo nauw is de verwantschap tussen gebeden en beloften. Gebeden overmogen voor beloften en beloften leiden en moedigen aan tot gebed.
Sommigen denken dat Mozes, door de eerste lettergreep van de naam JHWH vóór zijn naam te plaatsen, waardoor Hosea in Jehoshua veranderd wordt, bedoeld heeft hem te eren en hem voor deze en volgende diensten aan te moedigen met de verzekering van Gods tegenwoordigheid. Toch wordt hij later nog Hosea genoemd, Deuteronomium 32:44. Jezus is dezelfde naam als Jozua, en het is de naam van onze Heere Christus, van wie Jozua een type

was als opvolger van Mozes, Israëls overste en veroveraar van Kanaän. Er was nog een ander van die naam, die ook een type van Christus is geweest, Zacharia 6:11. Jozua was de verlosser van Gods volk van de machten van Kanaän, maar Christus is hun Verlosser van de machten van de hel.

3. De instructies, welke aan deze verspieders gegeven werden. Zij werden langs de kortste weg naar Kanaän gezonden, om het land te doorreizen en van zijn tegenwoordige toestand bericht te brengen, vers 17. Er worden hun twee punten van onderzoek opgedragen:
a. Betreffende het land zelf: Beziet het land vers 18, en in vers 19, hoedanig het land zij, ziet, of het goed zij, of kwaad, vers 20, en of het vet zij of mager. Alle delen van de aarde delen niet gelijkelijk in de zegen van haar vruchtbaarheid, sommige landen zijn gezegend met een rijker grond dan anderen. Mozes zelf was wèl overtuigd, dat Kanaän een zeer goed land was, maar hij zond deze verspieders om een bericht er van te brengen ter overtuiging van het volk, zoals Johannes de Doper tot Jezus gezonden heeft, om te vragen of Hij de Christus was, niet ter inlichting van hemzelf, maar van hen die hij zond. Zij moeten er op letten of de lucht er al of niet gezond was, waaruit de grond bestond en welke voortbrengselen hij opleverde, en ter meerdere voldoening en overtuiging van het volk, moeten zij enige vruchten van het land medebrengen.

b. Betreffende de inwoners: hun aantal, velen of weinigen, hun grootte, of het krachtige, gezonde lieden zijn, of zwakke, hun woningen: of zij in tenten woonden of in huizen, in open dorpen, of in ommuurde steden, of de bomen er in het wild stonden, zoals in landen, die door de onkunde en traagheid van de bewoners niet bebouwd zijn, of dat zij afgehouwen waren, zodat er vlak en open land is, geschikt om beploegd en bezaaid te worden. Dat waren de dingen, waarnaar zij een onderzoek moesten instellen. Er was misschien in de laatste tijd niet zoveel verkeer tussen Egypte en Kanaän als in Jakobs tijd, want anders hadden zij omtrent deze dingen wel inlichtingen kunnen inwinnen, zonder mannen uit te zenden om er onderzoek naar te doen. Let op het nut en voordeel, dat wij kunnen ontlenen aan boeken en geleerdheid, die hen, welke er belang in stellen, bekend kunnen maken met de staat en toestand van vreemde landen, die op veel grotere afstand zijn, dan Kanaän nu van Israël was, zonder deze moeite en onkosten. Mozes zendt de verspieders heen met dit woord: versterkt u, te kennen gevende dat zij niet alleen zelf bemoedigd moeten zijn onder de moeilijkheden van deze reis, maar dat zij ook met een bemoedigend bericht tot het volk moeten komen, en de zaken in het beste licht moesten voorstellen. Zij werden niet slechts op een grote onderneming uitgezonden, waarvoor vastberadenheid en overleg nodig waren, maar er was hun ook een belangrijke zaak opgedragen, die zij getrouwelijk moesten behartigen.

Numeri 13:21 - 25
Wij hebben hier een kort bericht van het opnemen des lands door de verspieders.

1. Zij zijn het gehele land doorgetrokken, van Zin in het zuiden, tot Rechob bij Hamath in het noorden, vers 21. Zie Hoofdstuk 34:3, 8. Het is waarschijnlijk dat zij niet allen tezamen reisden, ten einde geen achterdocht op te wekken en gevangen genomen te worden, waarvoor wel gevaar bestond indien de Kanaänieten wisten (en men zou denken dat zij dit wel moesten weten) hoe nabij de Israëlieten waren, maar zich in onderscheidene groepjes verdeelden, om aldus onverdacht als reizigers te kunnen voorttrekken.

2. Zij namen inzonderheid nota van Hebron, vers 22, waarschijnlijk omdat dicht bij die plaats de spelonk van Machpela lag, Genesis 23:2, waarin de aartsvaders begraven waren, en wier dode lichamen, als het ware, het land in bezit hielden voor hun nakomelingen. Aan dit graf

inzonderheid hebben zij een bezoek gebracht, en de daar nabij gelegen stad vonden zij in het bezit van de kinderen Enaks, die hier genoemd worden. In die plaats, waar zij de grootste aanmoediging verwachtten, vonden zij de grootste ontmoediging. Waar de lichamen van hun voorouders bezit voor hen hielden, hielden de reuzen bezit tegen hen. Er wordt ons meegedeeld, dat zij optrokken in het zuiden en tot Hebron kwamen, dat is "inzonderheid Kaleb", zeggen de Joden, want van zijn aanwezigheid aldaar vinden wij uitdrukkelijk melding gemaakt in Jozua 14:9, 12, 13. Maar dat ook anderen van de verspieders er geweest zijn, blijkt uit hun beschrijving van de Enakim, vers 33.

3. Zij brachten een druiventros mee en sommige andere vruchten van het land, als een bewijs hoe buitengewoon goed land het was. Waarschijnlijk hebben zij zich van deze vruchten voorzien, toen zij het land verlieten en terugkeerden. De druiventros was zó groot en zó zwaar, dat zij hem met hun tweeën op een draagstok droegen, vers 23, 24. De plaats, waar zij hem afsneden, werd daarnaar het dal Eskol genoemd, dat is: het dal van de druiventros, die beroemde druiventros, die voor Israël beide een onderpand en voorproef was van al de vruchten van Kanaän. Zo zijn de tegenwoordige vertroostingen, die wij smaken in gemeenschap met God, een voorsmaak van de verzadiging van vreugde, die wij verwachten in het hemelse Kanaän. Daaraan kunnen wij zien wat de hemel is.

Numeri 13:26 - 33

Het is een wonder hoe het volk van Israël geduld had, om veertig dagen op de terugkomst van de verspieders te blijven wachten, toen zij gereed stonden Kanaän binnen te treden in de volle zekerheid van voorspoed, die de Goddelijke macht hun gaf, en die zij in de onafgebroken reeks van wonderen, welke hun tot nu toe hadden vergezeld, ervaren hadden. Maar zij mistrouwden Gods macht en belofte, en wilden liever in onzekerheid gehouden worden door hun eigen raadslagen, dan tot zekerheid gebracht worden door Gods verbond. O hoe staan wij door ons ongeloof onszelf in de weg! Eindelijk zijn de boden teruggekeerd, maar zij zijn niet eenstemmig in het bericht, dat zij brengen.

I. De meerderheid brengt een ontmoedigend rapport uit, waardoor aan het volk de moed benomen wordt om voorwaarts te gaan. En terecht worden de Israëlieten overgelaten aan deze verzoeking, daar zij zo groot vertrouwen hadden gesteld in het oordeel van mensen, terwijl zij het woord Gods hadden om op te vertrouwen. Het is rechtvaardig in God om diegenen in een kracht van de dwaling te laten komen, die de liefde van de waarheid niet hebben aangenomen. Let op hun rapport:

1. Zij kunnen niet ontkennen dat het land van Kanaän een zeer vruchtbaar land is, de druiventros, die zij medebrachten, was er het zichtbaar bewijs van, vers 27. God had hun een land beloofd, vloeiende van melk en honing, en de boze verspieders zelf erkennen dat het zo'n land is. Zo zal God zelfs uit de mond van de tegenstanders verheerlijkt worden, en de waarheid van Zijn belofte worden betuigd. En toch gaan zij daarna zichzelf tegenspreken, als zij zeggen, vers 32. Het is een land, dat zijn inwoners verteert, alsof het wel melk en honing en druiven opleverde, maar gebrek had aan andere levensbehoeften. Sommigen denken dat er toen juist een grote plaag in het land was, die zij aan de wijsheid van de Goddelijke voorzienigheid hadden moeten toeschrijven, die aldus het aantal van hun vijanden verminderde ten einde hun de verovering gemakkelijk te maken, maar zij hebben er aanleiding in gevonden om een blaam op het land te leggen. Om deze onredelijke vrees voor een plaag in Kanaän, werden zij terecht terstond afgesneden door een plaag in de woestijn, Hoofdstuk 14:37.

Maar:

2. Zij stellen het voor alsof de verovering van het land volstrekt onuitvoerbaar zal zijn en dat iedere poging daartoe vruchteloos zal wezen. Het volk is sterk, vers 28, het zijn mannen van grote lengte, vers 32, sterker dan wij, vers 31. De steden worden beschreven als onneembare sterkten, zij zijn vast, en zeer groot, vers 28. Maar niets heeft hun kwade bedoeling meer in de hand gewerkt, dan hun beschrijving van de reuzen. Ook hebben wij daar de kinderen van Enak gezien, vers 28, en wederom: Wij hebben ook daar de reuzen gezien, de kinderen Enaks, van de reuzen, vers 32. Zij spraken alsof zij reeds sidderden door hen te noemen, zoals zij gesidderd hadden toen zij hen zagen. "O die schrikkelijke reuzen! Toen wij in hun nabijheid kwamen, waren wij als sprinkhanen in onze ogen, niet slechts klein en zwak maar bevend en verschrikt." Vergelijk Job 39:23. "Zult gij het beroeren als een sprinkhaan?" Ja meer: "alzo waren wij ook in hun ogen". Zij zagen op ons met evenveel minachting, als wij op hen zagen met vrees en verschrikking."
Zodat hun oordeel over de gehele zaak is: Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, vers 31, en daarom moeten wij andere maatregelen nemen. Nu zouden zij, zelfs als zij hun oordeel hadden moeten gronden op hetgeen naar menselijk inzien waarschijnlijk was, niet van lafhartigheid vrij te pleiten zijn geweest. Waren dan de heirscharen Israëls niet zeer talrijk? Zes maal honderd duizend krachtige mannen, uitnemend gerangschikt, nauw aaneengesloten, volkomen verenigd in belangen en neiging, vormden een leger, zo geducht, als wellicht ooit een te velde gebracht was, menigeen, dat minder sterk was, heeft wellicht groter daden gedaan dan de verovering van Kanaän was, getuige het leger van Alexander de Grote. Mozes, hun opperbevelhebber was een wijs en kloekmoedig man, en zo het volk een kloek besluit had genomen en zich dapper had gedragen, wie zou dan bestand zijn geweest tegen hen? Het is waar, de Kanaänieten waren sterk, maar zij waren verstrooid, vers 29. Sommigen wonen in het zuiden, anderen in het gebergte, zodat zij, op een afstand van elkaar zijnde niet snel met elkaar verenigd konden worden, en vanwege hun verschillende belangen zouden zij ook niet lang bij elkaar kunnen blijven om aan Israël het hoofd te bieden. Het land vruchtbaar zijnde, kon het leger er gemakkelijk onderhouden worden, en hoewel de steden versterkt waren, zouden die hun vanzelf in handen vallen, als zij de inwoners in het open veld hadden verslagen. En wat nu eindelijk de reuzen betreft, hun overmatige lengte zou hen een zoveel beter doelwit doen zijn, en die het grootste, zwaarste lichaam hebben, hebben niet altijd de meeste moed in het hart. Zij verdienden dus als lafhartigen bekend te staan, maar dat was niet het ergste, de Schrift brandmerkt hen als ongelovigen.

Zij behoefden geen rekening te houden met hetgeen naar menselijk inzien waarschijnlijk was want:
a. Zij hadden de onmiskenbare tekenen van Gods tegenwoordigheid onder hen, en zij hadden de verzekering, dat Hij Zijn macht tot hun behoeve zou aanwenden. "De Kanaänieten waren sterker dan Israël". Gesteld dat dit zo was, maar waren zij ook sterker dan Israëls God? "Wij zullen niet tegen hen kunnen overmogen", maar zou de almachtige God het niet kunnen? Is Hij dan niet in het midden van ons? Gaat Hij niet voor ons heen? Is er iets dat voor Hem onmogelijk is? Waren wij als sprinkhanen in de ogen van de reuzen, en zij dan niet minder dan sprinkhanen in de ogen Gods? "Hun steden zijn versterkt tegen ons", maar zijn zij ook versterkt tegen de hemel?

b. Zij hebben grote ervaring opgedaan van de kracht van Gods arm, opgeheven en ontbloot tot hun behoeve. Waren niet de Egyptenaren evenveel sterker dan zij, als de Kanaänieten? En toch, zonder dat door Israël een zwaard werd getrokken of een enkele slag geleverd werd, zijn Egyptes wagens en ruiters verslagen en vernietigd. Door de Amalekieten zijn zij onder zeer ongunstige omstandigheden aangevallen, en toch werden deze verslagen. Wonderen waren toenmaals hun dagelijks brood, en, al was er niets anders: een leger, zo goed geproviandeerd

als het hun was zo ruim, en geheel kosteloos, moest wel op iedere andere macht het voordeel hebben. En bovendien:

c. Er waren hun bijzondere beloften gedaan van overwinning en voorspoed, God had aan Abraham de sterkste verzekeringen gegeven, dat Hij zijn zaad in het bezit zal stellen van dat land, Genesis 25:18 - 17. Door Mozes had Hij hun uitdrukkelijk beloofd, dat Hij de Kanaänieten zal uitdrijven, en dat Hij "langzamerhand zal ik hen voor u uitdrijven totdat gij zo vruchtbaar wordt" Exodus 23:30. En als zij na dat alles nu nog zeggen: Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, dan is dit hetzelfde alsof zij zeiden: "God kan Zijn woord niet houden, Hij is niet bij machte Zijn belofte te vervullen". Eigenlijk kwam het er op neer, dat zij Hem tot een leugenaar maakten, Hem zeiden dat Hij meer op zich had genomen dan Hij tot stand kon brengen. Wij hebben een korte beschrijving van hun zonde, waarmee zij de gehele vergadering besmet hebben, Zij "versmaadden het gewenste land, zij geloofden Zijn woord niet," Psalm 106:24. Hoewel zij het, na gedaan onderzoek, zo goed bevonden als Hij gezegd had dat het was, een land, vloeiende van melk en honing, wilden zij het toch niet zo zeker geloven, als Hij gezegd had dat het het van hun zijn zou, zij wanhoopten er aan het te verkrijgen, hoewel de eeuwige Waarheid zelf het hun verpand had. Dit nu is de voorstelling van de boze verspieders.

II. Kaleb moedigde hen aan om voorwaarts te gaan, hoewel hij alleen door Jozua hierin ondersteund werd, vers 30. Kaleb stilde het volk, dat hij in gisting zag komen, nog vóór Mozes zelf, wiens glinsterend gelaat hen niet verschrikte of in ontzag hield, toen zij weerspannig begonnen te worden. De naam Kaleb betekent geheel hart, en hij beantwoordde aan zijn naam, hij was zelf kloek en krachtig en zou ook het volk aldus gemaakt hebben, indien zij naar hem hadden willen luisteren. Indien Jozua gepoogd had de storm het hoofd te bieden, hij zou, als dienaar van Mozes verdacht zijn geworden van partijdigheid, en daarom heeft hij dit wijselijk vooreerst aan Kaleb overgelaten, die van de stam van Juda, de leidende stam was, en dus het meest bevoegd om gehoord te worden. Kaleb had de sterkte van de inwoners evengoed gezien en opgemerkt als zijn collega's, en over de gehele zaak spreekt hij:
1. Met een volkomen zekerheid van voorspoed en welslagen. Wij zullen het land voorzeker overweldigen, wij zullen, hoe sterk de inwoners ook zijn, hen volkomen kunnen ten onderbrengen.

2. Hij moedigt het volk aan om voorwaarts te gaan, en, daar hij tot de voorhoede behoorde, spreekt hij als een man, die vast besloten is, om hen met kloekmoedigheid aan te voeren: Laat ons vrijmoedig optrekken, een stouter stap doen, een stouter slag slaan, en de zaak zal geschied zijn, het is alles het onze, zo wij slechts de moed hebben om het tot het onze te maken. "Laat ons optrekken en dat erfelijk bezitten." hij zegt niet: "Laat ons optrekken en het veroveren", dit beschouwt hij als reeds zo goed als gedaan, maar: "Laat ons optrekken en het bezitten, er is niets andere te doen dan binnen te rukken, en de bezitting te nemen, die God, onze grote Heere, bereid is ons te geven."
Elke rechtvaardige is moedig als een jonge leeuw. Moeilijkheden op de weg van de verlossing nemen af en verdwijnen voor een levend, werkzaam geloof in de macht en de belofte Gods. Alle dingen zijn mogelijk, zo zij slechts beloofd zijn, aan hem die gelooft.

HOOFDSTUK 14

1 Toen verhief zich de gehele vergadering, en zij hieven hun stem op, en het volk weende in dienzelven nacht. 2 En al de kinderen Israëls murmureerden tegen Mozes en tegen Aäron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, of wij in Egypteland gestorven waren! of, och, of wij in deze woestijn gestorven waren! 3 En waarom brengt ons de HEERE naar dat land, dat wij door het zwaard vallen, en onze vrouwen, en onze kinderkens ten roof worden? Zou het ons niet goed zijn naar Egypte weder te keren? 4 En zij zeiden de een tot de ander: Laat ons een hoofd opwerpen, en wederkeren naar Egypte! 5 Toen vielen Mozes en Aäron op hun aangezichten, voor het aangezicht van de ganse gemeente der vergadering van de kinderen Israëls. 6 En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, zijnde van degenen, die dat land verspied hadden, scheurden hun klederen. 7 En zij spraken tot de ganse vergadering der kinderen Israëls, zeggende: Het land, door hetwelk wij getrokken zijn, om hetzelve te verspieden, is een uitermate goed land. 8 Indien de HEERE een welgevallen aan ons heeft, zo zal Hij ons in dat land brengen, en zal ons dat geven; een land, hetwelk van melk en honig is vloeiende. 9 Alleen zijt tegen de HEERE niet wederspannig! en vreest gij niet het volk dezes lands; want zij zijn ons brood! hun schaduw is van hen geweken, en de HEERE is met ons; vreest hen niet! 10 Toen zeide de ganse vergadering, dat men hen met stenen stenigen zoude. Maar de heerlijkheid des HEEREN verscheen in de tent der samenkomst, voor al de kinderen Israëls. 11 En de HEERE zeide tot Mozes: Hoe lang zal mij dit volk tergen? En hoe lang zullen zij aan Mij niet geloven, door alle tekenen, die Ik in het midden van hen gedaan heb? 12 Ik zal het met pestilentie slaan, en Ik zal het verstoten; en Ik zal u tot een groter en sterker volk maken, dan dit is. 13 En Mozes zeide tot de HEERE: Zo zullen het de Egyptenaars horen; want Gij hebt door Uw kracht dit volk uit het midden van hen doen optrekken; 14 En zij zullen zeggen tot de inwoners van dit land, die gehoord hebben, dat Gij, HEERE! in het midden van dit volk zijt; dat Gij, HEERE! oog aan oog gezien wordt, dat Uw wolk over hen staat, en Gij in een wolkkolom voor hun aangezicht gaat des daags, en in een vuurkolom des nachts. 15 En zoudt Gij dit volk als een enigen man doden, zo zouden de heidenen, die Uw gerucht gehoord hebben, spreken, zeggende: 16 Omdat de HEERE dit volk niet kon brengen in dat land, hetwelk Hij hun gezworen had, zo heeft Hij hen geslacht in de woestijn! 17 Nu dan, laat toch de kracht des HEEREN groot worden, gelijk als Gij gesproken hebt, zeggende: 18 De HEERE is lankmoedig en groot van weldadigheid, vergevende de ongerechtigheid en overtreding, die de schuldige geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaderen aan de kinderen, in het derde en in het vierde lid. 19 Vergeef toch de ongerechtigheid dezes volks, naar de grootte Uwer goedertierenheid, en gelijk Gij ze aan dit volk, van Egypteland af tot hiertoe, vergeven hebt! 20 En de HEERE zeide: Ik heb hun vergeven naar uw woord. 21 Doch zekerlijk, zo waarachtig als Ik leef, zo zal de ganse aarde met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden! 22 Want al de mannen, die gezien hebben Mijn heerlijkheid, en Mijn tekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu tienmaal verzocht hebben, en Mijner stem niet zijn gehoorzaam geweest; 23 Zo zij het land, hetwelk Ik aan hun vaderen gezworen heb, zien zullen. Ja, geen van die Mij getergd hebben, zullen dat zien! 24 Doch Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten. 25 De Amalekieten nu en de Kanaanieten wonen in het dal; wendt u morgen, en maakt uw reize naar de woestijn, op de weg naar de Schelfzee.

26 Daarna sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 27 Hoe lang zal Ik bij deze boze vergadering zijn, die tegen Mij zijn murmurerende? Ik heb gehoord de murmureringen van de kinderen Israëls, waarmede zij tegen Mij zijn murmurerende. 28 Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, indien Ik ulieden zo niet doe, gelijk als gij in Mijn oren gesproken hebt! 29 Uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen; en al uw getelden, naar uw gehele getal, van twintig jaren oud en daarboven, gij, die tegen Mij gemurmureerd hebt. 30 Zo gij in dat land komt, over hetwelk Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik u daarin zou doen wonen, behalve Kaleb, de zoon van Jefunne, en Jozua, de zoon van Nun. 31 En uw kinderkens, waarvan gij zeidet: Zij zullen ten roof worden! die zal Ik daarin brengen, en die zullen bekennen dat land, hetwelk gij smadelijk verworpen hebt. 32 Maar u aangaande, uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen! 33 En uw kinderen zullen gaan weiden in deze woestijn, veertig jaren, en zullen uw hoererijen dragen, totdat uw dode lichamen verteerd zijn in deze woestijn. 34 Naar het getal der dagen, in welke gij dat land verspied hebt, veertig dagen, elken dag voor elk jaar, zult gij uw ongerechtigheden dragen, veertig jaren, en gij zult gewaar worden Mijn afbreking. 35 Ik, de HEERE, heb gesproken: zo Ik dit aan deze ganse boze

vergadering dergenen, die zich tegen Mij verzameld hebben, niet doe, zij zullen in deze woestijn te niet worden, en zullen daar sterven!
36 En die mannen, die Mozes gezonden had, om het land te verspieden, en wedergekomen zijnde, de ganse vergadering tegen hem hadden doen murmureren, een kwaad gerucht over dat land voortbrengende; 37 Diezelfde mannen, die een kwaad gerucht van dat land voortgebracht hadden, stierven door een plaag, voor het aangezicht des HEEREN. 38 Maar Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, bleven levende van de mannen, die heengegaan waren, om het land te verspieden.
39 En Mozes sprak deze woorden tot al de kinderen Israëls. Toen treurde het volk zeer. 40 En zij stonden des morgens vroeg op, en klommen op de hoogte des bergs, zeggende: Ziet, hier zijn wij, en wij zullen optrekken tot de plaats, die de HEERE gezegd heeft; want wij hebben gezondigd! 41 Maar Mozes zeide: Waarom overtreedt gij alzo het bevel des HEEREN? Want dat zal geen voorspoed hebben. 42 Trekt niet op, want de HEERE zal in het midden van u niet zijn; opdat gij niet geslagen wordt, voor het aangezicht uwer vijanden. 43 Want de Amalekieten, en de Kanaanieten zijn daar voor uw aangezicht, en gij zult door het zwaard vallen; want, omdat gij u afgekeerd hebt van de HEERE, zo zal de HEERE met u niet zijn. 44 Nochtans poogden zij vermetel, om op de hoogte des bergs te klimmen; maar de ark des verbonds des HEEREN en Mozes scheidden niet uit het midden des legers.
45 Toen kwamen af de Amalekieten en de Kanaanieten, die in dat gebergte woonden, en sloegen hen, en versmeten hen, tot Horma toe.

Dit hoofdstuk geeft ons een bericht van de noodlottige twist tussen God en Israël, toen Hij wegens hun murmureren en ongeloof zwoer in Zijn toorn dat zij niet zouden ingaan in Zijn rust. Hier is
I. De opstand van Israël tegen God na het rapport van de boze verspieders, vers 1 - 4.
II. De vruchteloze poging van Mozes en Aärob, Kaleb en Jozua om het oproer te stillen, vers 5 - 10.
III. Hun algehele ondergang rechtvaardig gedreigd door een beledigd God, vers 11 - 12.
IV. Mozes' nederige voorbede voor hen, vers 13 - 19.
V. Een verzachting van het vonnis als verhoring van Mozes' gebed: zij zullen niet allen verdaan worden, maar het raadsbesluit gaat uit, bekrachtigd door een eed, aangekondigd aan het volk, telkens en nogmaals, dat deze gehele vergadering in de woestijn zal omkomen, en, behalve Jozua en Kaleb, geen hunner Kanaän zal binnentreden, vers 20 - 35.
VI. De dood van de boze verspieders vers 36 - 39.
VII. De bestraffing, gegeven aan hen die desniettemin wilden voorttrekken, vers 40 - 45. En dit is geschreven tot onze waarschuwing, opdat wij ook niet in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid vallen.

Numeri 14:1 - 4
Hier zien wij welk kwaad de boze verspieders door hun oneerlijke voorstelling van de zaken hebben teweeggebracht. Wij kunnen veronderstellen dat deze twaalf mannen, die gezonden waren om een onderzoek in te stellen inzake Kanaän, de zaak onder elkaar hadden besproken, eer zij hun rapport in het openbaar hebben uitgebracht. Kaleb en Jozua hebben waarschijnlijk het uiterste gedaan om de anderen tot hun gevoelen over te halen, en indien zij slechts overeen hadden kunnen komen om Kaleb als hun woordvoerder te laten optreden, hetgeen hem, naar de plaats die hij innam, toekwam dan zou alles nog wel geweest zijn, maar de boze verspieders schijnen uit zuiveren tegenstand tegen Mozes en Aäron die muiterij moedwillig beraamd te hebben, hoewel zij er voor zichzelf geen voordeel van konden behalen tenzij dan dat zij hoopten tot aanvoerders gekozen te worden in de terugtocht naar Egypte, die zij nu in de zin kregen. Maar wat was er het einde van? Hen, die zij zochten te believen, zien wij in deze verzen in de uiterste kwelling en onrust, en voor het einde van het hoofdstuk zijn zij ten verderve gebracht.
Merk op:

I. Hoe het volk zich verbitterde en kwelde. Zij hieven hun stem op en weenden, vers 1, meer geloof schenkende aan het rapport van de verspieders dan aan het woord van God, en zich inbeeldende dat hun toestand wanhopig was. Zij vierden de teugel aan hun hartstochten, en wisten zich niet in bedwang te houden. Als dwaze, ondeugende kinderen begonnen zij te wenen zonder te weten waarom. En alsof reeds alles verloren was, zaten zij neer en bleven de gehele nacht wenen. Ongeloof of wantrouwen in God is een zonde die zichzelve straft. De treurenden van de wereld zijn talrijker dan de treurenden Gods, en de droefheid van de wereld werkt de dood.

II. Hoe zij hun regeerders beledigden en trotseerden, zij murmureerden tegen Mozes en tegen Aäron, en in hen smaadden zij de Heere, vers 2, 3. De vergadering van de oudsten begon de ontevredenheid, vers 1, maar weldra verspreidde zij zich door het gehele leger, want al de kinderen Israëls murmureerden. Nijd en ontevredenheid verspreidden zich als een lopend vuur onder de onnadenkende menigte, aan wie gemakkelijk geleerd wordt "de heerschappij te verwerpen en de heerschappij te lasteren," Judas: 8.

1. Zij zien terug met een ontevredenheid zonder oorzaak. Zij wensen in Egypte te zijn gestorven met de eerstgeborenen, die aldaar gedood werden, of in de woestijn met hen, die kort tevoren gedood waren door de plaag, die wegens hun lusten over hen gekomen was. Zie de waanzin van onbeteugelde hartstochten, waardoor de mensen roekeloos wegwerpen zelfs datgene wat de natuur het dierbaarst en kostelijkst acht, namelijk het leven. Nooit waren zoveel maanden zo aangenaam doorgebracht, als die welke zij hadden doorgebracht sedert zij uit Egypte waren gekomen, beladen met eer, omringd door weldaden en gunstbewijzen, voortdurend onderhouden met het een of ander dat verrassend en verwonderlijk was, en toch, alsof hun dit alles niet van de moeite waard was om voor te leven, wensen zij in Egypte te zijn gestorven.
En de ontzettende oordelen, die God over hun naburen bracht vanwege hun zonde achtten zij zó gering, dat zij wensen gedeeld te hebben in hun plagen, liever dan een aanval te moeten wagen op Kanaän. Zij wensen liever als misdadigere te sterven onder Gods gerechtigheid, dan als overwinnaars te leven in Zijn gunst. Zij wensen te sterven uit vrees van te zullen sterven, en hebben geen verstand genoeg om te redeneren zoals de arme melaatsen, die, liever dan op staande voet te sterven, zich in het leger des vijands waagden, "indien zij ons doden, wij zullen maar sterven, 2" Kronieken 7:4. Hoe laag was het karakter van deze ontaarde Israëlieten die liever dan als krijgslieden te sterven op het veld van eer (indien het dan op zijn ergst kwam) met het zwaard in de vuist, begeren te sterven als schurftige schapen in de woestijn.

2. Zij zien voorwaarts met wanhoop zonder oorzaak, het beschouwende als vaststaande, dat zij, zo zij voorwaarts gaan, allen door het zwaard zullen sterven, en zij wenden voor, dat de oorzaak van hun grote vrees lag in hun bezorgdheid voor hun vrouwen en kinderen, die oordelen zij, de Kanaänieten ten prooi zullen worden. En hiermede werpen zij goddeloos een blaam op God zelf, alsof Hij hen herwaarts had gebracht met het doel om hen door het zwaard te laten vallen, en hun arme onschuldige vrouwen en kinderen ten roof te laten worden. Zo beschuldigden zij dan inderdaad God, die liefde is, van de snoodste boosaardigheid, en de eeuwige waarheid van de laagste huichelarij, te kennen gevende dat al de vriendelijke dingen, die Hij tot hen gezegd en voor hen gedaan heeft tot nu toe slechts bedoeld waren om hen in een valstrik te lokken, en om het geheime voornemen te bedekken van hen allen in het verderf te storten. Vermetele onbeschaamdheid! Maar wat zal die tong niet tegen de hemel spreken, die met een hels vuur is ontstoken? De duivel behoudt zijn invloed op het hart van de mensen door hun slechte gedachten nopens God in te blazen, alsof Hij lust had in de dood van de

zondaren, en zich verlustigde in het lijden en de ontberingen van Zijn eigen dienstknechten, terwijl hij weet (hetzij wij het weten of niet) dat de gedachten, die Hij over ons denkt, "gedachten zijn des vredes, en niet des kwaads," Jeremia 29:11.

III. Hoe zij eindelijk tot het wanhopig besluit kwamen om, in plaats van voorwaarts te gaan naar Kanaän, terug te gaan naar Egypte. Het voorstel daartoe wordt eerst slechts vragenderwijs gedaan, vers 3. Zou het ons niet goed zijn naar Egypte weer te keren? Maar de gisting sterk zijnde, en het volk geneigd om gretig te luisteren naar alles wat verkeerd was rijpte het spoedig tot een besluit, en dat wel zonder verdere bespreking of beraadslaging, vers 4. Laat ons een hoofd opwerpen, en wederkeren naar Egypte, en lang daarna werd het betreurd, Nehemia 9:17, dat zij "in hun weerspannigheid een hoofd gesteld hebben om weer te keren tot hun dienstbaarheid," want zij wisten dat Mozes voor die terugtocht hun aanvoerder niet zou willen zijn.

1. Nu was het de grootste dwaasheid van de wereld om zich in Egypte terug te wensen, of te denken dat zij, indien zij daar waren, in betere toestand zouden zijn. Als zij niet voorwaarts durfden gaan naar Kanaän, dan was het toch nog beter te blijven waar zij waren, dan naar Egypte terug te keren. Wat ontbrak hun? Waarover hadden zij te klagen? Zij hadden overvloed, genoten vrede en rust, waren onder een goede regering, hadden goed gezelschap, de tekenen van Gods tegenwoordigheid onder hen, genoeg om hun, zelfs in de woestijn, een aangenaam leven te bezorgen, als zij slechts een hart hadden, dat tevreden en vergenoegd kon zijn. Maar waarheen was het, dat zij nu zo gaarne wilden heengaan om in betere toestand te komen? Naar Egypte! Hadden zij zó spoedig de harde dienstbaarheid vergeten, waaronder zij zich daar hebben bevonden? Wilden zij opnieuw onder de tirannie komen van hun aandrijvers, en tot hun slavenwerk van tichelstenen te maken terugkeren?
En konden zij, na al de plagen waaronder Egypte om hunnentwil had geleden een betere behandeling verwachten, dan zij er vroeger ondervonden hebben, niet veeleer nog erger? In hoe weinig tijds (nog geen anderhalf jaar) hadden zij al het zuchten en kermen van hun dienstbaarheid vergeten, en al de hymnen van hun bevrijding! Als redeloze dieren bekommeren zij zich alleen om het tegenwoordige, en hun heugenis wordt, met andere gaven en krachten van het verstand, opgeofferd aan hun hartstochten. Zie Psalm 106:7. In Deuter. 28:68 worden zij gedreigd, dat zij tot voltooiing van hun ellende weer naar Egypte teruggebracht zullen worden, en toch is dit nu wat zij wensen. Zondaren zijn vijanden van zichzelf, en zij, die niet wandelen naar Gods raad, gaan met hun eigen verderf en ondergang te rade.

2. Het was onzinnig en bespottelijk om van een derwaarts terugkeren door de woestijn te spreken. Konden zij verwachten dat de wolk Gods hun de weg zou wijzen of dat Zijn manna hen zou blijven spijzigen? En zo neen dan moesten de duizenden Israëls onvermijdelijk verdwalen en omkomen in de woestijn. Gesteld eens dat de moeilijkheden om Kanaän te veroveren zo groot waren, als zij zich die voorstelden, dan waren toch de moeilijkheden om weer te keren naar Egypte nog veel groter. Laat ons hierin zien:
a. De dwaasheid van ongeduld en ontevredenheid onder de kruisen van onze uitwendige toestand. Wij klagen over hetgeen is, over onze plaats en ons lot, en wij wensen te veranderen van toestand, maar is er in deze wereld een plaats een toestand, waaraan geen bezwaren en moeilijkheden zijn verbonden, als wij zo geheel geneigd zijn bezwaren en moeilijkheden te zien? Het middel om onze toestand te verbeteren is, ons hart in een betere stemming te brengen en, in plaats van te vragen: "Zou het niet beter zijn om naar Egypte te gaan?" te vragen: "Zou het niet beter wezen vergenoegd te zijn, en ons voordeel te doen met hetgeen is, met hetgeen wij hebben?"

b. De dwaasheid om van Gods weg afvallig te worden. De hemel is het Kanaän, dat ons is voorgesteld, een land, vloeiende van melk en honing. Die er nog zulk een ongunstig rapport over uitbrengen, kunnen toch niet anders zeggen, dan dat het een goed land is, alleen maar, het is moeilijk er in te komen, strenge en ernstige Godsvrucht wordt beschouwd als een onuitvoerbare zaak en dit houdt velen terug, en schrikt hen af, die goed begonnen waren, liever dan de denkbeeldige moeilijkheden te ondergaan, verbonden aan een Godsdienstig leven, gaan zij de noodlottige gevolgen tegemoet van een zondige weg, en aldus herhalen zij de dwaasheden van Israël, die, toen zij nog een stap van Kanaän waren, een hoofd wilden aanstellen, om naar Egypte terug te keren.

Numeri 14:5 – 10
De vrienden Israëls treden hier tussenbeiden om hen, zo het mogelijk is, er voor te behoeden van zich in het verderf te storten, maar tevergeefs. De geneesmeesters van hun kwaal zouden hen genezen hebben, maar zij wilden niet genezen zijn, hun wachters hebben hen gewaarschuwd, maar zij wilden de waarschuwing niet ontvangen, en zo is dan hun bloed op hun hoofd.

I. De beste pogingen werden aangewend om het oproer te stillen, en indien zij nu eindelijk hadden geweten wat tot hun vrede diende, dan zou al het nu volgende kwaad voorkomen zijn.

1. Mozes en Aäron deden wat zij konden, vers 5. Hoewel het tegen hen was dat het volk murmureerde, vers 2, hebben zij toch kloekmoedig de belediging voorbijgezien, en betoonden zij zich trouwe vrienden van hen, die hun verwoede vijandschap betoonden. Het rumoer en getier van het volk waren zo groot, dat Mozes en Aäron niet gehoord konden worden, al zouden zij hun dienaren bevolen hebben om stilte te gebieden, de vertoornde menigte zou er wellicht nog rumoeriger door geworden zijn, en daarom zijn zij, ten einde gehoor te erlangen, voor de ogen van de gehele vergadering op hun aangezichten gevallen, waarmee zij te kennen gaven:
a. Hun ootmoedig gebed tot God om het bruisen van deze zee te stillen, het bruisen van haar golven, het rumoer van het volk.
b. De grote ontroering van hun eigen hart, zij vielen neer als mensen, die verbaasd en verschrikt, als van de donder getroffen zijn, verbaasd om te zien hoe het volk zijn eigen zegeningen wegsmeet, diegenen in zo slechte gemoedsstemming te zien, die zo wèl onderwezen waren. En: c. Hun dringend aanhouden bij het volk, om hun murmureren toch te doen ophouden. Zij hoopten een uitwerking ten goede bij hen teweeg te brengen door deze ootmoedige houding, bij hen te overmogen om toch niet te volharden in hun rebellie. Mozes en Aäron smeekten hen om zich met God te laten verzoenen. Wat zij tot hen zeiden, deelt Mozes ons mee in zijn herhaling van deze geschiedenis, Deuteronomium 1:29, 30. "Verschrikt niet en vreest niet voor hen: de Heere, uw God, die voor uw aangezicht wandelt, die zal voor u strijden." Zij, die oprechte, ijverige vrienden zijn van kostelijke zielen, zullen zich elke vernedering getroosten, als zij strekken kan tot haar behoudenis. Niettegenstaande de hoge plaats, die Mozes en Aäron innamen, vallen zij met het aangezicht ter aarde voor het volk om hen te smeken zich niet in het verderf te storten.

2. Kaleb en Jozua deden wat zij konden. Zij scheurden hun klederen in heilige verontwaardiging tegen de zonde van het volk, en een heilige vreze voor de toorn Gods, die zij gereed zagen tegen hen ontstoken te worden. Het was zoveel te meer verdriet voor deze Godvruchtige mannen, dat dit oproer verwekt was door de verspieders, met wie zij voor deze opdracht verenigd waren, en daarom achtten zij zich verplicht om te doen wat zij konden om

de storm te stillen, die hun medegenoten hadden verwekt. Geen redenering kon gepaster en aandoenlijker zijn dan die van hun hier, vers 7 - 9, en zij spraken met gezag.

A. Zij verzekerden hun dat het land goed was, dat zij onderzocht hebben, en dat het waard was om er voor te strijden, niet een land, dat zijn inwoners verteert, zoals de boze verspieders het hadden voorgesteld. Het is een uitermate goed land, het is zeer, zeer goed luidt het oorspronkelijke, zodat zij geen reden hadden, het gewenste land te versmaden. Indien de mensen slechts ten volle overtuigd waren van het begerenswaardige gewin van de Godsdienst, dan zouden zij niet aarzelen om er ook de dienst van op zich te nemen.
B. De moeilijkheden, die er voor hen in de weg lagen, om er bezit van te nemen, achtten zij gering, telden zij niet. "Vreest gij niet het volk van dit land, vers 9. Hoe geducht men ze u ook heeft voorgesteld de leeuw is niet zo woest en wreed als hij wordt afgeschilderd, zij zijn ons brood, dat is: zij zijn voor ons gezet veeleer om ons met hen te voeden dan om met hen te vechten, zo gemakkelijk en met zoveel voordeel voor onszelf zullen wij hen tenonder brengen." Van Farao wordt gezegd dat hij hun tot spijze gegeven is Psalm 74:i4, en dit zullen de Kanaänieten ook voor hen zijn. Zij tonen aan dat het voordeel duidelijk aan Israëls zijde is, hoe men hun ook het tegendeel daarvan gezegd moge hebben.

Want:
a. Hoewel de Kanaänieten in versterkte steden wonen, toch zijn zij open en bloot, want hun schaduw, dat is: hun bescherming, is van hen geweken, de gewone voorzienigheid, die de rechten van de volken bewaart, heeft hen verlaten, en zal hun geen beschutting of bescherming zijn. De andere verspieders hebben nota genomen van hun kracht maar deze van hun goddeloosheid, en daaruit leidden zij af, dat God hen heeft verlaten, en daarom is hun schaduw van hen geweken. Geen volk kan veilig wezen, als het God er toe gebracht heeft om hen te verlaten.
b. Hoewel Israël in tenten woont, zijn zij toch wel versterkt. De Heere is met ons, en zijn naam is een sterke toren, vreest hen niet! Zolang God met ons is, behoeven wij de sterkste macht niet te vrezen, die tegen ons is.
c. Zij toonden hun duidelijk dat al het gevaar voor hen lag in hun ontevredenheid, en dat zij al hun vijanden zullen overwinnen en ten onder brengen, zo zij slechts God niet tot hun vijand maken. Daarvan alleen hangt de gehele zaak af, vers 8. Indien de Heere een welgevallen aan ons heeft, en voorzeker heeft Hij dit, en zal Hij dit hebben, zo wij Hem niet tot toorn verwekken, zo zal Hij ons in dat land brengen, door Zijn gunst zullen wij gewis in het bezit er van komen, door Zijn gunst en het licht van Zijn aangezicht, Psalm 44:4, indien wij Zijn gunst niet verbeuren en door onze eigen dwaasheden onze zegeningen van ons wenden.
Tot dit punt is het gekomen: vers 9, alleen zijt tegen de Heere niet weerspannig. Niets dan hun eigen rebellie brengt de zondaren ten verderve. Als God hen verlaat, dan is het omdat zij Hem van hen wegdrijven, zij sterven omdat zij willen sterven. Niemand wordt van het hemelse Kanaän buitengesloten, dan zij, die zichzelf er van buitensluiten. En kon de zaak duidelijker voorgesteld worden? Kon zij hun sterker aan het hart worden gelegd? En wat was de uitwerking?

II. Het was alles tevergeefs. Zij waren doof voor deze zo duidelijke redenering, ja zij werden er door verbitterd, en werden nog meer beledigend en gewelddadig, vers 10. De gehele vergadering zei dat men hen met stenen stenigen zou. De oversten van de vergadering en de aanzienlijken (denkt bisschop Patrick) bevalen het gewone volk op hen aan te vallen, hun de hersenen in te slaan. Zeer treurig voorwaar, was hun toestand, nu hun leidslieden hen aldus verleidden. Het is iets geheel gewoons dat zij, wier hart vol is om kwaad te doen, in woede ontstoken worden tegen hen, die hun goeden raad geven. Zij, die het haten om verbeterd te

worden, haten hen, die trachten hen te verbeteren, omdat zij hun de waarheid zeggen. Zo vroeg reeds is Israël begonnen de profeten te mishandelen, en te stenigen die tot hen gezonden zijn, en dit was het, dat de mate van hun zonde vervuld heeft Mattheüs 23:37. "Hen met stenen te stenigen." Maar welk kwaad hebben zij dan gedaan? Geen misdaad kan hun ten laste gelegd worden, maar de waarheid is dat deze twee getuigen hen gepijnigd hebben, die hardnekkig waren in hun ongeloof, Openbaring 11:10. Kaleb en Jozua hadden zo-even gezegd: De Heere is met ons, vreest hen niet, vers 9, en zo zij deze bemoedigende woorden niet willen toepassen op hun eigen vrees, dan zullen zij, die ze uitgesproken hebben, er zichzelf mee bemoedigen tegen deze verwoede menigte, die sprak van hen te stenigen, zoals David in een soortgelijk geval gedaan heeft, 1 Samuel 30:6.
Zij, die niet overmogen om anderen met hun raad en vertroosting te stichten moeten pogen om tenminste zichzelf te stichten. Kaleb en Jozua wisten dat zij opkwamen voor God en Zijn eer, en daarom twijfelden zij niet, of God zou opkomen voor hen en hun veiligheid. En zij werden niet teleurgesteld want onmiddellijk verscheen de heerlijkheid des Heeren tot verschrikking en beschaming van hen, die er voor waren om de dienstknechten Gods te stenigen. Toen zij zich zo ongunstig uitlieten over God, vers 3, is Zijn heerlijkheid niet verschenen om hun lasteringen tot zwijgen te brengen, maar toen zij Kaleb en Jozua dreigden, hebben zij Zijn oogappel aangeraakt, en toen is onmiddellijk Zijn heerlijkheid verschenen. Zij die zich in getrouwheid aan God blootstellen aan gevaar zijn er zeker van onder Zijn bijzondere bescherming te worden genomen, en zij zullen tegen de woede van de mensen worden verborgen, hetzij onder de hemel of in de hemel.

Numeri 14:11 – 19
I. Hier is het rechtvaardig vonnis, dat God uitsprak over Israël wegens hun murmureren en ongeloof, hetwelk, hoewel het later verzacht werd, toch toonde wat hun zonde verdiend had, en de eis van de beledigde gerechtigheid, en wat er geschied zou zijn, indien Mozes geen voorbede voor hen gedaan had. Wij kunnen veronderstellen dat Mozes, toen de heerlijkheid des Heeren verscheen in de tabernakel, dit beschouwde als een oproeping voor hem om er terstond heen te gaan, zoals hij bij een dergelijke gelegenheid, voordat de tabernakel opgericht was, op de berg ging Exodus 32:30. Zo heeft God, terwijl het volk Mozes zocht te smaden, hem openlijk geëerd als de man Zijns raads. Nu wordt ons hier meegedeeld wat God daar tot hem zei.

1. Hij toonde hem het grote kwaad van de zonde van het volk, vers 11. Wat tussen God en Israël voorviel ging door de hand van Mozes, als zij misnoegd waren op God, dan spraken zij er Mozes van, vers 2, als God misnoegd was op hen, dan zei ook Hij dit aan Mozes, aan Zijn knecht, de profeet, Zijn verborgenheid openbarende, Amos 3:7. Over twee dingen heeft God rechtvaardig bij Mozes geklaagd:
a. Hun zonde. Zij tergen Mij, of, gelijk de velerlei betekenis is van het woord: zij, verwerpen, smaden, verachten Mij, want zij willen Mij niet geloven, dat was de bittere wortel die gal en alsem droeg. Het was hun ongeloof die deze dag tot "een dag van verzoeking" maakte in de woestijn, Hebreeën 3:8. Wantrouwen van God, van Zijn macht en Zijn belofte, is zelf een zeer grote terging en ligt op de bodem van veel andere tergingen. Ongeloof is een grote zonde, 1 Johannes 5:10.
b. Hun volharden er in. Hoelang zullen zij dat doen? De God des hemels houdt er rekening van hoelang de zondaren volharden in hun terging, en hoe langer zij het doen, hoe meer misnoegd Hij is.
De verzwaringen van hun zonde bestonden:

(1). In hun betrekking tot God. Dit volk, een bijzonder volk, een belijdend volk. Hoe nader de mensen zijn tot God in naam en belijdenis, hoe meer Hij getergd wordt door hun zonde, inzonderheid door hun ongeloof.
(2). De ervaring, die zij hadden van Gods macht en goedheid door alle tekenen, die Hij in het midden van hen gedaan heeft en door welke men zou denken dat Hij hen krachtdadig verplicht heeft Hem te vertrouwen en te volgen. Hoe meer God voor ons gedaan heeft, hoe groter de terging is, als wij Hem wantrouwen.

2. Hij toonde hem het vonnis, dat de gerechtigheid daardoor over hen uitsprak, vers 12. "Wat blijft er nu anders over, dan dat Ik een voleinding met hen maak. Het zal spoedig gedaan zijn: Ik zal hen met pestilentie slaan niemand van hen overig laten, maar hun naam en geslacht uitdelgen, hen aldus verstoten, onterven, zodat Ik niet langer verdriet aan hen zal hebben. O wee! Ik zal Mij troosten over Mijn wederpartijders, Zij wensen te sterven, zo laat hen dan sterven en dat wortel noch tak van hen overblijve. Zulke rebellerende kinderen verdienen onterfd en verstoten te worden". En als nu gevraagd wordt: "Wat zal er dan worden van Gods verbond met Abraham?" dan is hier het antwoord: "Het zal bewaard worden in het geslacht van Mozes, Ik zal u tot een groter en sterker volk maken dan dit is." Aldus heeft God:
a. Mozes op de proef willen stellen, om te zien, of hij voor Israël nog dezelfde genegenheid koesterde, als die hij bij een dergelijke gelegenheid te kennen heeft gegeven, door de voorkeur te geven aan hun belangen boven de bevordering van zijn eigen gezin en geslacht, en het is gebleken, dat Mozes nog door dezelfde geest was bezield, nog dezelfde liefde had voor het welzijn van het algemeen en het denkbeeld niet kon dragen om zijn eigen naam te verheffen op het verderf, de ondergang van de naam van Israël.
b. Wilde God ons leren, dat Hij niets verliest door de ondergang van de zondaren. Indien Adam en Eva onterfd en uitgedelgd waren, dan zou Hij een anderen Adam en een andere Eva hebben kunnen scheppen, en in hen Zijn genade hebben verheerlijkt, zoals Hij hier Zijn genade verheerlijkt zou hebben in Mozes, al ware Israël dan ook uitgeroeid geworden.

II. De nederige voorbede, die Mozes voor hen deed. Hun zonde had een noodlottige scheur doen ontstaan in de muur van hun verdediging, door welke scheur of bres het verderf gewis binnengekomen zou zijn, indien Mozes door er zich in te stellen haar niet bijtijds geheeld had. Hier was hij een type van Christus, die voor Zijn vervolgers heeft gebeden, heeft gebeden voor hen, die Hem geweld deden, ons aldus van Zijn eigen voorschrift een voorbeeld nalatende, Mattheüs 5:44.

1. Waar hij in zijn gebed om vraagt, is in een woord: Vergeef toch de ongerechtigheid van dit volk, vers 19. Dat is: "Breng niet over hen het verderf, dat zij verdienen." Dat was Christus' gebed voor hen, die Hem kruisigden: "Vader, vergeef hun." De vergeving van een nationale zonde, als zodanig, bestaat in het afwenden van de nationale straf, en dat is het waarom Mozes hier zo ernstig en vurig bidt.

2. De pleitgronden zijn vele, en zij worden krachtig aangevoerd.
A. De meeste nadruk legt hij op de pleitgrond, ontleend aan de heerlijkheid Gods, vers 13 - 16. Daarmee begint hij, en wel ietwat plotseling, naar aanleiding van het ontzettende woord: *Ik zal hen verstoten.* Heere, (zegt hij) zo zullen het de Egyptenaars horen. Gods eer lag hem nader aan het hart dan zijn eigen belangen. Merk op hoe hij deze zaak ordelijk voor God stelt. Hij voert aan:
a. Dat de ogen van Egypte en Kanaän op hen gericht waren, en grote verwachtingen omtrent hen gekoesterd werden. Het kon niet anders, of zij hebben gehoord, dat Gij, Heere, in het midden van dit volk zijt, vers 14. In de naburige landen weerklonk overal het bericht, dat dit

volk de bijzondere zorg was van de hemel, zoals nooit enig ander volk op aarde dit geweest is.

b. Dat het zeer bekend zou worden, indien dit volk uitgedelgd werd. De Egyptenaars zullen het horen, vers 13, want zij hebben hun spionnen onder ons, en zij zullen het zeggen aan de inwoners van dat land, vers 14, want er was veel verkeer tussen Egypte en Kanaän hoewel niet langs de weg door de woestijn. indien een volk, waarover zo groot gerucht is uitgegaan, geheel verdaan wordt, zodat hun grote aanspraken op niets uitlopen, dan zal dit met zeer veel genoegen verteld worden te Gath, en verkondigd worden in de straten van Askelon, en welke uitlegging zal men er daar van geven? Het zal onmogelijk zijn om hen te doen begrijpen, dat dit een daad was van Gods gerechtigheid, en als zodanig, strekkende tot Gods eer en heerlijkheid, "onvernuftige mensen weten daar niet van", Psalm 92:7, maar zullen het toeschrijven aan het onvoldoende van Gods macht, en het aldus tot Zijn smaad aanwenden. vers 16 Hij slachtte hen in de woestijn, zullen zij zeggen, omdat Hij niet bij machte was hen in Kanaän te brengen, Zijn arm was verkort, en Zijn voorraad van wonderen uitgeput. Welaan, Heere, laat niet de ene eigenschap verheerlijkt worden ten koste van een andere, laat veeleer de barmhartigheid roemen tegen het oordeel, dan dat de almachtige kracht beschuldigd of gelaakt wordt."
De beste pleitgronden in het gebed zijn die, welke ontleend zijn aan Gods eer, want die komen overeen met de eerste bede in het gebed onzes Heeren: Uw naam worde geheiligd, Werp de troon Uwer heerlijkheid niet neer. God pleit hierop bij Zichzelf, Deuteronomium 32:27, "zo Ik de toorn des vijands niet schroomde."
En wij moeten het gebruiken als een argument bij onszelf, om in alle dingen zo te wandelen, dat wij aan de vijanden geen oorzaak geven om de Heere te lasteren, 1 Timotheüs 6:1. B. Hij pleit op Gods uitroepen van Zijn Naam bij Horeb, vers 17.18 vers 18. Laat toch de kracht des Heeren groot worden, kracht wordt hier genomen voor vergevende genade, het is Zijn macht over Zijn eigen toorn. Als Hij hen verdelgt, zal Gods macht in twijfel worden getrokken, indien Hij hun verlossing voortzet en voleindigt, in weerwil van de ontstane moeilijkheden, niet slechts door de sterkte van hun vijanden, maar door hun eigen tergingen, dan zou dit de Goddelijke kracht grotelijks verheerlijken, wat kan Hij niet doen die zo zwak een volk tot overwinnaars kan maken, en zo onwaardig een volk gunstgenoten kan doen worden? Hoe meer gevaar er is dat anderen Gods macht smaden, hoe meer wij moeten begeren haar verheerlijkt te zien. Om aan deze bede kracht bij te zetten, verwijst hij naar het woord, dat God heeft gesproken: "De Heere is lankmoedig en groot van weldadigheid."
Van Gods goedheid werd daar gesproken als van Zijn heerlijkheid, God had er in geroemd, Exodus 34:6, 7.

B. Nu bidt hij hier dat Hij haar bij deze gelegenheid zal verheerlijken. Wij moeten onze aanmoediging in het gebed nemen uit het woord van God waarop Hij "ons heeft doen hopen," Psalm 119:49. "Heere, wees, en doe "naar dat Gij hebt gesproken, immers: hebt Gij gesproken, en zult Gij het niet doen?"

Er zijn drie dingen, die God plechtig verklaard heeft, en die Mozes hier aangrijpt en gebruikt om aan zijn bede kracht bij te zetten.
a. De goedheid van Gods aard in het algemeen: Hij is lankmoedig, of traag tot toorn, en van grote barmhartigheid, niet spoedig getergd, maar teder en mededogend jegens overtreders.
b. Zijn bereidwilligheid inzonderheid om de zonde te vergeven, vergevende de ongerechtigheid en overtreding, zonden van allerlei soort.
c. Zijn onwil om tot het uiterste over te gaan, zelfs als Hij straft. Want in die zin kunnen de volgende woorden gelezen worden, Die in het bezoeken van de ongerechtigheid van de

vaderen aan de kinderen niet geheel en al zal verwoesten. In het tweede gebod heeft God inderdaad gezegd, dat Hij aldus bezoeking zal doen, maar hier belooft Hij geen voleinding te zullen maken met de geslachten en zo is dit dan hier zeer toepasselijk, want Mozes kan niet bidden, dat God deze zonde in het geheel niet zal straffen, (het zou een al te grote aanmoediging zijn van rebellie, indien Hij er het teken van Zijn ongenoegen niet op plaatste) maar wel, dat Hij niet het gehele volk als een enig man zal doden, vers 15. Hij vraagt niet dat zij niet getuchtigd zullen worden, maar wèl dat zij niet zullen worden verstoten. En dit uitroepen van Gods naam was te meer van pas voor zijn doel, omdat het gedaan werd bij gelegenheid van het vergeven van hun zonde van het maken van het gouden kalf. De zonde, waarin zij nu gevallen waren, was erg genoeg, maar het was toch geen afgoderij.

C. Hij pleit op vroegere ervaring, vers 19. Vergeef toch de ongerechtigheid van dit volk naar de grootte Uwer goedertierenheid, en gelijk als Gij ze dit volk van Egypteland af tot hiertoe vergeven hebt. Dit scheen tot hun nadele te zijn, waarom zou hun nog vergeving geschonken worden, die reeds zo dikwijls vergeving hadden ontvangen, en toch al meer en meer in opstand kwamen, en door de zachtheid en het geduld huns Gods en de menigvuldige vergeving, die zij hadden ontvangen, verhard schenen, en aangemoedigd in hun rebellie? Onder de mensen zou het als onstaatkundig beschouwd worden, om in zulke omstandigheden acht te slaan op een verzoek van die aard, daar dit juist ten nadele van de verzoeker zou strekken, maar, evenals in andere dingen, zo zijn ook ten opzichte van vergeving van de zonde, Gods gedachten en wegen oneindig hoger dan de onze, Jesaja 55:9. Mozes beschouwt het als een goede pleitgrond: Heere, vergeef, zoals Gij vergeven hebt. Het zal thans evenmin als vroeger een smaad zijn voor Uwe gerechtigheid, en niet minder tot lof strekken van Uw genade, om nu te vergeven dan het er vroeger toe gestrekt heeft. "De kinderen Jakobs zijn niet verteerd," omdat wij te doen hebben met een God, "die niet verandert," Maleachi 3:6.

Numeri 14:20 - 35
Wij hebben hier Gods antwoord op het gebed van Mozes, hetwelk beide van goedertierenheid en recht zingt. Het wordt aan Mozes gegeven, vers 20 - 25, om door hem aan het volk bekend gemaakt te worden, vers 26 - 35. De menigvuldige herhalingen van dezelfde zaken, die er in voorkomen, duiden aan dat die besluiten vaststaan, onveranderlijk zijn. Laat ons de bijzonderheden er van nagaan.

I. Van de uiterste strengheid van het vonnis wordt afgezien, vers 20. Ik heb hun vergeven in dier voege, dat Ik hen niet terstond uitroei en hen verstoot." Zie de kracht van het gebed, en hoe God er zich in verlustigt het te eren. Hij bedoelde te vergeven, maar Mozes zal de lof hebben van haar te hebben verkregen op zijn gebed, het zal geschieden naar zijn woord, aldus heeft hij als een vorst macht bij God, en heeft hij overmocht. Zie, hoe God onze gebeden voor anderen goedkeurt en ondersteunt, opdat wij in ons gebed tonen dat ons het algemene welzijn ter harte gaat. Hier is geheel een natie van het verderf gered door het krachtig, vurig gebed van een rechtvaardige. Zie, hoe God bereid is de zonde te vergeven, en hoe Hij zich laat verbidden. Vergeef, zegt Mozes, vers 19. Ik heb vergeven, zegt God, vers 20. Zo heeft David Hem ook bereid gevonden om genade te betonen, Psalm 32:5. "Hij doet ons niet naar onze zonden," Psalm 103:10.

II. Er wordt in het algemeen besloten dat Gods naam zal verheerlijkt worden, vers 21. Het is gezegd, het is gezworen: de gehele aarde zal met de heerlijkheid des Heeren vervuld worden. In zijn gebed had Mozes getoond dat Gods eer en heerlijkheid hem zeer ter harte ging. "Laat het aan Mij over", zegt God, "om die te beveiligen en te bevorderen door deze beschikking." Geheel de wereld zal zien hoe God de zonde haat, zelfs in Zijn eigen volk en haar straft, maar

tevens hoe genadig en barmhartig Hij is, en hoe traag tot toorn. Zo heeft ook onze Heiland toen Hij bad: "Vader verheerlijk Uw naam," onmiddellijk het antwoord ontvangen: "Ik heb Hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken," Johannes 12:28 Zij, die in oprechtheid Gods heerlijkheid zoeken kunnen zeker zijn van hetgeen zij zoeken. Daar God dit gebed om de verheerlijking van zichzelf in een belofte heeft verkeerd, kunnen wij het, in overeenstemming met de engelen, in lofzegging verkeren, Jesaja 6:3. "De gehele aarde is van Zijn heerlijkheid vol."

III. De zonde van dit volk die God er toe bracht om tegen hen te handelen, wordt hier in haar verzwarende aard voorgesteld. Niet erger dan zij werkelijk was, maar zij wordt beschreven als uiterst zondig. Het was een boze vergadering, ieder van hun was slecht, maar allen tezamen, als vergadering, waren zij zeer slecht.

1. Zij verzochten God, verzochten Zijn macht, of Hij hen kon helpen in hun benauwdheid, Zijn goedheid, of Hij het wilde, en Zijn getrouwheid, of Hij Zijn belofte zou vervullen. Zij beproefden Zijn gerechtigheid, of hun tergingen Hem zouden vertoornen, en of Hij ze al of niet zou straffen. Zij tartten Hem, daagden Hem uit, zoals God de afgoden uitdaagt om "goed of kwaad te doen," Jesaja 41:23.

2. Zij murmureerden tegen Hem. Daar wordt sterk de nadruk op gelegd, vers 27. Gelijk zij twijfelden of Hij iets doen zou, zo twistten zij met Hem om alles wat Hij deed of gedaan had, zich steeds verbitterende, en op alles aanmerking makende, alles afkeurende. Het blijkt niet dat zij murmureerden tegen de wetten en inzettingen, die Hij hun gaf (al bleken deze ook een zwaar juk te zijn), maar zij murmureerden tegen de leiding, waaronder zij zich bevonden, en de voorziening, die er voor hen gemaakt was. Het is veel gemakkelijker om de uitwendige plichten en plechtigheden van de Godsdienst waar te nemen, dan een leven te leiden van afhankelijkheid van, en onderworpenheid aan, de Goddelijke voorzienigheid.

3. Zij deden dit, nadat zij Gods wonderen gezien hadden in Egypte en in de woestijn vers 2. Zij wilden hun eigen ogen niet geloven, die van God getuigden dat Hij in waarheid in hun midden was.

4. Zij hadden die terging tienmaal herhaald dat is: zeer dikwijls. De Joodse schrijvers rekenen uit, dat dit juist de tiende maal was, dat geheel de vergadering God tot toorn had verwekt. Eerst aan de Rode Zee, Exodus 14:11. Te Mara, Exodus 15:23, 24. In de woestijn Sin Exodus 16:2. Tweemaal over het manna, Exodus 16:20, 27. Te Rafidim, Hoofdstuk 17:1,2. Het gouden kalf, Exodus 32. Toen te Tabeëra, daarna te Kibroth Taäva, Hoofdst.11. En zo was dit nu de tiende maal. God houdt er rekening van hoe dikwijls wij onze tergingen herhalen, en zal ze ons vroeg of laat ordelijk voor ogen stellen.

5. Zij zijn aan Zijn stem niet gehoorzaam geweest, hoewel Hij hen telkens en nogmaals tegen hun zonde had gewaarschuwd.

IV. Het vonnis over hen uitgesproken wegens deze zonde.
1. Dat zij het beloofde land niet zullen zien vers 23, er niet in zullen komen, vers 30. Hij "heeft in Zijn toorn gezworen dat zij in Zijn rust niet zullen ingaan," Psalm 95:11. Ongeloof in de belofte doet ons de weldaad er van verbeuren. Zij, die het gewenste land versmaadden, zullen er van buitengesloten worden. De belofte Gods zal vervuld worden aan hun nageslacht, maar niet aan hen.

2. Dat zij onmiddellijk moesten terugkeren in de woestijn, vers 25. Hun eerstvolgend optrekken zal een terugtocht zijn. In plaats van voorwaarts te gaan naar Kanaän, op welks grenzen zij zich nu bevonden, moeten zij terugkeren naar de Rode Zee. Wendt u morgen, dat is: "Zeer spoedig zult gij teruggebracht worden in de huilende woestijn, die gij zo moede zijt. En het is tijd om voor uw veiligheid te zorgen, want de Amalekieten liggen op de loer in het dal, gereed om u aan te vallen indien gij voorwaarts gaat." Zij hadden hen in wantrouwen gevreesd, Hoofdstuk 13:29, en nu worden zij rechtvaardig door God met hen verschrikt. De vrees des goddelozen, die zal hem overkomen.

3. Dat allen, die thans volwassen waren, in de woestijn zullen sterven, niet allen tegelijk maar trapsgewijze. Zij wensten dat zij in de woestijn mochten sterven, en God zei Amen op hun hartstochtelijke wens, en maakte hun zonde tot hun verderf, verstrikte hen met de redenen van hun mond heeft hun tong doen aanstoten tegen zichzelf, hield hen aan hun woord, en bepaalde dat hun dode lichamen in deze woestijn zullen vallen, vers 28, 29, en wederom, in vers 32 en 35. Zie met welk een minachting er van hen wordt gesproken, nu zij zich door hun zonde gering hadden gemaakt worden die kloeke mannen slechts als dode lichamen beschouwd, daar de Geest des Heeren van hen was geweken. Zij waren allen slechts als doden. Hun vaderen hadden zo'n hoge waardering van Kanaän, dat zij wensten dat hun dode lichamen derwaarts gebracht zouden worden, om er te worden begraven ten teken van hun vertrouwen in Gods belofte, dat zij dit land tot een bezitting zouden hebben, maar dezen, dat goede land versmaad hebbende, en geen geloof geschonken hebbende aan de belofte er van, zullen zij ook de eer niet hebben van er begraven te worden, maar in de woestijn hun graf vinden.

4. Dat zij, ingevolge van dat vonnis, in de woestijn zullen omdwalen, als reizigers, die verdwaald zijn, en dat wel gedurende veertig jaren, zolang, dat er van hun uittocht uit Egypte tot aan hun intocht in Kanaän, juist veertig jaren zullen verlopen zijn, vers 33, 34. Zo lang moesten zij omdwalen:
a. Om te beantwoorden aan het getal van de dagen, die de verspieders doorgebracht hebben om het land te onderzoeken. Zij waren tevreden om veertig dagen te wachten op het getuigenis van mensen, omdat zij God niet op Zijn woord wilden geloven, en daarom moeten zij nu rechtvaardig veertig jaren wachten op de vervulling van Gods belofte.
b. Opdat zij hierdoor tot berouw en bekering zullen gebracht worden en genade bij God zullen vinden in de andere wereld, wat er nu ook van hen in deze wereld moge worden. Nu hadden zij tijd om na te denken en hun wegen na te gaan, en de ongerieflijkheden van de woestijn zullen er toebijdragen om hen te verootmoedigen en te verzoeken en "hun te tonen wat in hun hart was" Deuteronomium 8:2. Zolang hebben zij hun ongerechtigheden gedragen, het gewicht van Gods toorn gevoelende in hun straf. Zij werden er toe gebracht om te zuchten onder de last van hun eigen zonde, die dit over hen gebracht heeft, en die te zwaar voor hen was om te dragen.
c. Opdat zij diep zouden gevoelen hoe gevaarlijk het is voor het verbondsvolk Gods om met Hem te breken. "Gij zult gewaar worden Mijne afbreking, zowel de oorzaken er van, dat zij teweeggebracht werd door uw zonde", (want nooit verlaat God iemand, die niet eerst Hem verlaten heeft), "en de gevolgen er van, die uw verderf zullen teweegbrengen".
d. Opdat in die tijd een nieuw geslacht zou opstaan, hetgeen niet plotseling kon geschieden. En opdat de kinderen, grootgebracht zijnde onder de tekenen van Gods misnoegen tegen hun vaderen, en aldus hun hoererijen dragende, dat is: de straf voor hun zonden, inzonderheid hun afgoderij met het gouden kalf, die God tegen hen gedacht, gewaarschuwd zullen zijn om niet in de voetstappen van hun vaderen ongehoorzaamheid te treden. En hun langdurig omdwalen in de woestijn, zal hun Kanaän ten laatste des te meer welkom doen wezen. Het schijnt dat Mozes bij gelegenheid van dit vonnis de 90ste Psalm heeft geschreven, die zeer toepasselijk is

op de tegenwoordige toestand van Israël, en waarin hun geleerd wordt te bidden dat, dit vonnis niet herroepen kunnende worden, het aan hen mocht worden geheiligd, hun dagen te tellen en een wijs hart te bekomen.

V. De goedertierenheid, die met dit strenge vonnis gepaard ging.
1. Goedertierenheid en gunst jegens Kaleb en Jozua. Wel zullen zij met de overigen ronddwalen in de woestijn, maar van allen, die nu boven de twintig jaren oud waren, zullen zij alleen de jaren van hun ballingschap overleven, en in Kanaän komen. In vers 24 wordt alleen van Kaleb gesproken, en word hij met bijzondere eer getekend:
a. In het karakter, dat hem wordt toegeschreven: Er is met hem een andere geest geweest, verschillend van die van de overige verspieders, *en hij heeft volhard de Heere na te volgen* zich getrouw aan zijn plicht gehouden hoewel hij door de anderen verlaten en bedreigd werd.
b. In de hem toegezegde beloning: hem zal Ik brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was.
Het behoort van een ieder van onze de zorg en het streven te wezen, om te volharden de Heere na te volgen. Wij moeten in onze gehoorzaamheid aan Gods wil en dienst tot Zijn eer, Hem geheel volgen zonder verdeeldheid van zin of gedachten, oprecht en zonder veinzen, blijmoedig en zonder twisten, voortdurend en zonder te verslappen, dat is volharden Hem te volgen. Met hen, die God willen volgen, moet een andere geest zijn, een andere geest dan die van de wereld, een andere geest dan hun eigen geest geweest is. Zij moeten de geest hebben van Kaleb. Hen, die in tijden van algemene afval volharden in de Heere na te volgen, zal God erkennen en eren door bijzondere bewaring in tijden van algemene rampen. Het hemelse Kanaän zal het eeuwig erfdeel zijn van hen, die volharden in de Heere na te volgen. Als Kaleb weer genoemd wordt, vers 30, dan staat Jozua naast hem, omring door dezelfde gunst en gekroond met dezelfde eer, omdat hij naast hem gestaan heeft in dezelfde dienst.

2. Goedertierenheid jegens de kinderen, zelfs van deze rebellen. Er zal hun een zaad overgelaten worden, en aan dat zaad wordt Kanaän verzekerd, vers 31. Uw kinderen, die nu onder de twintig jaren oud zijn, waarvan gij, in uw ongeloof, zei: zij zullen ten roof worden, die zal Ik daarin brengen. Zij hadden hatelijk God beschuldigd van het voornemen om hun kinderen ten verderve te brengen, vers 3. Maar God zal hun doen weten, dat Hij onderscheid kan maken tussen de schuldigen en de onschuldigen, dat Hij hen kan uitroeien zonder hun kinderen aan te raken. Aldus was de belofte gedaan aan Abraham, die voor een tijd scheen te falen er voor bewaard om voor altijd te falen, en hoewel God hun overtredingen met de roede kastijdde, heeft Hij Zijn goedertierenheid toch niet van hen weggenomen.

Numeri 14:36 - 45
I. Hier is de plotselinge dood van de tien boze verspieders. Terwijl het vonnis over het volk werd uitgesproken, en voor het nog afgekondigd was, stierven zij door een plaag voor het aangezicht des Heeren, vers 36, 37. Nu wilde God:
1. Hiermede Zijn bijzonder misnoegen tonen tegen hen, die zondigden en Israël hebben doen zondigen.
a. Zij hebben zelf gezondigd, door een kwaad gerucht voort te brengen over dat land. Diegenen tergen God en verwekken Hem tot toorn, die de Godsdienst verkeerd voorstellen, er smaad op werpen, er vooroordelen tegen doen ontstaan in het hart van de mensen of aan hen, die dit zoeken te doen, aanleiding er toe te geven. Zij, die de dienst van God voorstellen als laag en verachtelijk, naargeestig en troosteloos, hard en onmogelijk, onnodig en onnut, brengen een kwaad gerucht voort van het goede land, verkeren de rechte wegen des Heeren, en maken Hem tot een leugenaar.

b. Zij deden Israël zondigen. Voorbedacht hebben zij de gehele vergadering doen murmureren tegen God. Aanvoerders in de zonde kunnen verwachten onder bijzondere tekenen van Gods toorn te vallen, daar Hij streng met hen zal afrekenen voor het bloed van de zielen, dat aldus vergoten werd.

2. God heeft hiermede getoond, wat Hij aan de gehele vergadering had kunnen doen, en er een voorproef in gegeven van de voltrekking van het vonnis, dat nu over hen was uitgesproken. Hij, die aldus een van een stam heeft afgesneden, zou plotseling de gehele stam hebben kunnen uitroeien, en Hij zal het trapsgewijze doen. De opmerkelijke dood van openbare zondaren is een voorproef van het eindelijke verderf van de goddelozen, 2 Petrus 2:5, 6. Aldus wordt de toorn Gods geopenbaard opdat de zondaren zullen horen en vrezen.

II. De bijzondere bewaring van Kaleb en Jozua, vers 38. Zij bleven levend. Waarschijnlijk stonden al de twaalf verspieders bij elkaar, want de ogen van geheel Israël waren nu op hen gevestigd, en daarom wordt het opgemerkt als iets zeer merkwaardigs, iets dat op de gehele vergadering wel indruk moest maken, dat, toen de tien boze verspieders dood neervielen door de plaag, een boze, aanstekelijke ziekte, deze levend onder hen bleven staan, en gezond waren. Hiermede heeft God hun getuigenis bevestigd, en diegenen te schande gemaakt, die er van spraken hen te stenigen. Hij gaf hun tevens de verzekering, dat zij ook verder in de woestijn bewaard zullen blijven, als er duizenden zullen vallen aan hun rechterhand en hun linkerhand, Psalm 91:7. De dood mist nooit zijn doel, noch treft bij vergissing hen die bestemd zijn om te leven, al bevinden zij zich ook in het midden van hen, die sterven.

III. De bekendmaking van het vonnis aan geheel het volk, vers 39. Hij deelde hun het raadsbesluit mee, dat tegen hen was uitgegaan en dat niet herroepen kon worden: dat zij allen in de woestijn moeten sterven, en Kanaän voor het volgend geslacht bewaard zal blijven. Wij kunnen ons wel voorstellen, dat het een zeer grote teleurstelling was voor Mozes zelf, die er naar verlangde om in Kanaän te zijn, even goed als het hele volk, maar hij berustte, doch zij weenden en treurden zeer. De verzekering, die Mozes had, dat God door dit oordeel verheerlijkt zal worden, gaf hem voldoening, terwijl de bewustheid van hun eigen schuld, en dat zij zelf dit over zich gebracht hadden, hen kwelde. Zij hadden voor niets geweend, vers 1, en nu is hun reden gegeven om te wenen, zo rechtvaardig worden murmureerders tot rouwbedrijvenden gemaakt. Indien zij getreurd hadden om de zonde, toen zij er getrouw om bestraft waren, vers 9, dan zou het oordeel voorkomen zijn maar nu zij slechts treurden om het oordeel, kwam dit treuren te laat, en baatte het hen niet, "zij vonden geen plaats des berouws hoewel zij dezelve met tranen zochten," Hebreeën 12 - 17. Zulk treuren is er in de hel, maar de tranen zullen er de vlammen niet uitblussen, noch er de tong verkoelen.

IV. De dwaze, vruchteloze poging van sommige Israëlieten om voorwaarts te gaan naar Kanaän, vers 40.
1. Zij stonden vroeg op, monsterden al hun krijgsmacht, verenigden zich tot een legercorps, en verzochten Mozes om hen aan te voeren tegen de vijand, en nu is er onder hen geen sprake meer van een hoofd op te werpen, om naar Egypte terug te keren. Zij belijden hun schuld. Wij hebben gezondigd, zij beloven verbetering: Zie, hier zijn wij, en wij zullen optrekken. Nu begeren zij het land, dat zij hadden versmaad, en stellen zij vertrouwen in de belofte, die zij gewantrouwd hadden. Zo zal God overwinnen als Hij oordeelt, en vroeg of laat de zondaren overtuigen van het kwaad van hun goddeloze daden en harde woorden, en hen noodzaken die woorden te herroepen. Maar hoewel God verheerlijkt werd door deze hun herroeping, hadden zij er toch geen nut of voordeel van, omdat zij te laat kwam. Het raadsbesluit was uitgegaan, de voleinding was besloten, zij hebben de Heere niet gezocht terwijl Hij te vinden was, en nu

wilde Hij niet van hen gevonden worden. O! indien de mensen slechts even ernstig en ijverig er naar streefden om in de hemel te komen terwijl het nog hun dag van de genade is als zij het zijn zullen, wanneer die dag voorbij is, even zorgzaam wilden zijn om zich van olie te voorzien, terwijl de Bruidegom nog toeft, als zij het zijn zullen wanneer Hij komt, hoe wèl zou het dan met hen wezen!

2. Mozes wijst hun voorstel af, en verbiedt de expeditie, die zij beraamd hadden, vers 41 - 43. Trekt niet op.
a. Hij waarschuwt hen voor de zonde, die er in gelegen is, het is het bevel des Heeren overtreden, die hun uitdrukkelijk had geboden, om naar de Rode Zee terug te keren. Hetgeen plicht was op de rechte tijd er voor, kan op de verkeerde tijd zonde worden. Wel is waar was het gebod, waarvan hij spreekt, hun als straf gegeven, maar hij, die de wet niet gehoorzaamd heeft, is verplicht zich aan de straf voor ongehoorzaamheid te onderwerpen, want de Heere is onze Rechter, zowel als onze Wetgever.
b. Hij waarschuwt hen voor het gevaar: dat zal geen voorspoed hebben. Het is dwaasheid ons voorspoed te beloven op hetgeen wij tegen de wil van God ondernemen. De Kanaänieten zijn daar voor uw aangezicht, om u aan te vallen, en de Heere zal in het midden van u niet zijn om u te beschermen en voor u te strijden, ziet dus wèl toe dat gij niet geslagen wordt voor het aangezicht uwer vijanden. Zij, die buiten de weg zijn van hun plicht, zijn weg van onder Gods bescherming, en gaan dan voort op hun gevaar. Het is gevaarlijk te gaan waar wij niet kunnen verwachten dat God met ons zal gaan. Ja meer, duidelijk voorziet en voorzegt hij hun nederlaag, gij zult vallen door het zwaard van de Amalekieten en Kanaänieten (die door hun zwaard hadden moeten vallen), omdat gij u afgekeerd hebt van de Heere, van Zijn gebod en Zijn belofte, zo zal de Heere met u niet zijn. God zal gewis hen verlaten, die Hem verlaten, en zij, die door Hem verlaten zijn, staan bloot aan iedere ellende.

3. Desniettemin gaan zij voort. Nooit was een volk zo verdorven, zo vast besloten om in alles in tegenheid te wandelen met God. God gebood hun te gaan, en zij wilden niet, Hij verbood hun te gaan, en zij wilden. Aldus is het bedenken van het vlees vijandschap tegen God.
Zij poogden vermetel op de hoogte van de berg te klimmen, vers 44. Hierin:
a. Weerstonden zij het vonnis van de Goddelijke gerechtigheid, en wilden zij, in weerwil er van, voorwaarts gaan.
b. Minachtten zij de tekenen van Gods tegenwoordigheid, want zij wilden gaan, hoewel zij Mozes en de ark des verbonds achterlieten. Gods kracht hadden zij gewantrouwd, en nu hebben zij de vermetelheid om, zonder haar, in hun eigen kracht te gaan.

4. Dienovereenkomstig is de uitslag van hun onderneming, vers 45. De vijand had post gevat op de top van de berg, om die pas tegen de aanvallers te verdedigen, en van hun verkenners bericht ontvangen hebbende van hun nadering, deden zij een uitval tegen hen en versloegen hen, en waarschijnlijk zijn vele Israëlieten gedood. Nu begon reeds het vonnis ten uitvoer te worden gebracht, dat hun dode lichamen in de woestijn zullen vallen. Die zaak kan nooit goed eindigen, die begonnen is met zonde.
Het middel om vrede te hebben met onze vrienden en voorspoed tegen vijanden is: God tot onze vriend te maken en ons te bewaren in Zijn liefde. Toen de joden, evenals deze hun voorouders, Christus' gerechtigheid hadden verworpen, hebben zij gepoogd hun eigen gerechtigheid op te richten, en de uitslag van hun pogen was ook aan die van hun voorouders gelijk, zij hebben gefaald.

HOOFDSTUK 15

1 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gij gekomen zult zijn in het land uwer woningen, dat Ik u geven zal; 3 En gij een vuuroffer de HEERE zult doen, een brandoffer, of slachtoffer, om af te zonderen een gelofte, of in een vrijwillig offer, of in uw gezette hoogtijden, om de HEERE een liefelijken reuk te maken, van runderen of van klein vee; 4 Zo zal hij, die zijn offerande de HEERE offert, een spijsoffer offeren van een tiende meelbloem, gemengd met een vierendeel van een hin olie. 5 En wijn ten drankoffer, een vierendeel van een hin, zult gij bereiden tot een brandoffer of tot een slachtoffer, voor een lam. 6 Of voor een ram zult gij een spijsoffer bereiden, van twee tienden meelbloem, gemengd met olie, een derde deel van een hin. 7 En wijn ten drankoffer, een derde deel van een hin, zult gij offeren tot een liefelijken reuk de HEERE. 8 En wanneer gij een jong rund zult bereiden tot een brandoffer of een slachtoffer, om een gelofte af te zonderen, of ten dankoffer de HEERE; 9 Zo zal hij tot een jong rund offeren een spijsoffer van drie tienden meelbloem, gemengd met olie, de helft van een hin. 10 En wijn zult gij offeren ten drankoffer, de helft van een hin, tot een vuuroffer van liefelijken reuk de HEERE. 11 Alzo zal gedaan worden met de enen os, of met de enen ram, of met het klein vee, van de lammeren, of van de geiten. 12 Naar het getal, dat gij bereiden zult, zult gij alzo doen met elkeen, naar hun getal. 13 Alle inboorling zal deze dingen alzo doen, offerende een vuuroffer tot een liefelijken reuk de HEERE. 14 Wanneer ook een vreemdeling bij u als vreemdeling verkeert, of die in het midden van u is, in uw geslachten, en hij een vuuroffer zal bereiden tot een liefelijken reuk de HEERE; gelijk als gij zult doen, alzo zal hij doen. 15 Gij, gemeente, het zij ulieden en de vreemdeling, die als vreemdeling bij u verkeert, enerlei inzetting: ter eeuwige inzetting bij uw geslachten, gelijk gijlieden, alzo zal de vreemdeling voor des HEEREN aangezicht zijn. 16 Enerlei wet en enerlei recht zal ulieden zijn, en de vreemdeling, die bij ulieden als vreemdeling verkeert.

17 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 18 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als gij zult gekomen zijn in het land, waarheen Ik u inbrengen zal, 19 Zo zal het geschieden, als gij van het brood des lands zult eten, dan zult gij de HEERE een hefoffer offeren. 20 De eerstelingen uws deegs, een koek zult gij tot een hefoffer offeren; gelijk het hefoffer des dorsvloers zult gij dat offeren. 21 Van de eerstelingen uws deegs zult gij de HEERE een hefoffer geven, bij uw geslachten. 22 Voorts wanneer gijlieden afgedwaald zult zijn, en niet gedaan hebben al deze geboden, die de HEERE tot Mozes gesproken heeft; 23 Alles, wat u de HEERE door de hand van Mozes geboden heeft; van dien dag af, dat het de HEERE geboden heeft, en voortaan bij uw geslachten; 24 Zo zal het geschieden, indien iets bij dwaling gedaan, en voor de ogen der vergadering verborgen is, dat de ganse vergadering een var, een jong rund, zal bereiden ten brandoffer, tot een liefelijken reuk de HEERE, met zijn spijsoffer en zijn drankoffer, naar de wijze; en een geitenbok ten zondoffer. 25 En de priester zal de verzoening doen voor de ganse vergadering van de kinderen Israëls, en het zal hun vergeven worden; want het was een afdwaling, en zij hebben hun offerande gebracht, een vuuroffer de HEERE, en hun zondoffer, voor het aangezicht des HEEREN, over hun afdwaling. 26 Het zal dan aan de ganse vergadering der kinderen Israëls vergeven worden, ook de vreemdeling, die in het midden van henlieden als vreemdeling verkeert; want het is het ganse volk door dwaling overkomen. 27 En indien een ziel door afdwaling gezondigd zal hebben, die zal een eenjarige geit ten zondoffer offeren. 28 En de priester zal de verzoening doen over de dwalende ziel, als zij gezondigd heeft door afdwaling, voor het aangezicht des HEEREN, doende de verzoening over haar; en het zal haar vergeven worden. 29 de inboorling der kinderen Israëls, en de vreemdeling, die in hunlieder midden als vreemdeling verkeert, enerlei wet zal ulieden zijn, dengene, die het door afdwaling doet. 30 Maar de ziel, die iets gedaan zal hebben met opgeheven hand, hetzij van inboorlingen of van vreemdelingen, die smaadt de HEERE; en diezelve ziel zal uitgeroeid worden uit het midden van haar volk; 31 Want zij heeft het woord des HEEREN veracht en Zijn gebod vernietigd; diezelve ziel zal ganselijk uitgeroeid worden; haar ongerechtigheid is op haar. 32 Als nu de kinderen Israëls in de woestijn waren, zo vonden zij een man, hout lezende op de sabbatdag. 33 En die hem vonden, hout lezende, brachten hem tot Mozes, en tot Aäron, en tot de ganse vergadering. 34 En zij stelden hem in bewaring; want het was niet verklaard, wat hem gedaan zou worden. 35 Zo zeide de HEERE tot Mozes: Die man zal zekerlijk gedood worden; de ganse vergadering zal hem met stenen stenigen buiten het leger. 36 Toen bracht hem de ganse vergadering uit tot buiten het leger, en zij stenigden hem met stenen, dat hij stierf, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 37 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 38 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Dat zij zich snoertjes maken aan de hoeken hunner klederen, bij hun

geslachten; en op de snoertjes des hoeks zullen zij een hemelsblauwen draad zetten. 39 En hij zal ulieden aan de snoertjes zijn, opdat gij het aanziet, en aan al de geboden des HEEREN gedenkt, en die doet; en gij zult naar uw hart, en naar uw ogen niet sporen, die gij zijt nahoererende; 40 Opdat gij gedenkt en doet al Mijn geboden, en uw God heilig zijt. 41 Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland uitgevoerd heb, om u tot een God te zijn; Ik ben de HEERE, uw God!

Dit hoofdstuk, dat meestal handelt over offeranden, staat hier tussen twee verhalen van rebellie, het een in Hoofdstuk 14, het andere in Hoofdstuk 16, om aan te duiden dat deze inzettingen van de wet typen waren van de gaven die Christus ontvangen zal, zelfs voor de wederhorigen, Psalm 63:19. In het vorige hoofdstuk heeft God, op Israëls terging, besloten hen te verderven, en ten teken van Zijn toorn had Hij hen veroordeeld om in de woestijn om te komen. Maar op Mozes' voorbede zei Hij: IK HEB HUN VERGEVEN, en ten teken van die genade herhaalt en verklaart Hij in dit hoofdstuk sommige van de wetten nopens de offeranden, om hun te tonen dat Hij niettegenstaande het strenge, dat over hen besloten was, toch met hen verzoend was. Hier is:

I. De wet betreffende de spijsoffers en drankoffers, vers 1 - 12, zowel voor Israëlieten als voor vreemdelingen, vers 13 - 16, en een wet op de hefoffers van de eerstelingen van hun deeg, vers 17 - 21.
II. De wet op offeranden voor zonden van dwaling, vers 22 - 29.
III. De straf voor zonden met opgeheven hand, vers 30 - 31, en een voorbeeld daarvan gegeven in de sabbatschender, vers 32 - 36.
IV. Een wet betreffende snoertjes ter gedachtenis aan de hoeken van hun kleren, vers 37 - 41.

Numeri 15:1 - 21
Wij hebben hier:
I. Volledige instructies gegeven betreffende de spijsoffers en drankoffers, die aanhangsels waren van al de offers van dieren. Het begin van deze wet is zeer bemoedigend: Wanneer gij gekomen zult zijn in het land uwer woningen, dat Ik u geven zal, dan zult gij zo en zo doen, vers 2. Hierdoor werd duidelijk te kennen gegeven, niet alleen dat God met hen verzoend was, niettegenstaande het vonnis, dat Hij over hen had uitgesproken, maar dat Hij het beloofde land zal verzekeren aan hun zaad, in weerwil van hun neiging om tegen Hem te rebelleren. Zij zouden op de een of andere tijd kunnen denken schuldig te zijn aan een wandaad, die hun noodlottig zou zijn en hen voor altijd zou buitensluiten, zoals hun laatste wangedrag de uitsluiting van een geslacht tengevolge heeft gehad, maar dit duidt een verzekering voor hen aan, dat zij weerhouden zullen worden van God in zo hoge mate te tergen en tot toorn te verwekken, dat zij de vervulling van de belofte geheel en al zouden verbeuren, want deze wet neemt aan dat sommigen van hen in Kanaän zullen komen. Er waren twee soorten van spijsoffers.
Sommigen werden op zichzelf geofferd, en de wet nopens deze hebben wij in Leviticus 2:1 en verv. Anderen werden gevoegd bij de brandoffers, en gingen er altijd mee gepaard, en voor deze worden hier aanwijzingen gegeven. Daar nu de offers van de dankzegging, die in vers 3 gespecificeerd worden, tot spijs bestemd waren op Gods tafel, was het nodig dat er voortdurend brood, olie en wijn zou zijn, waarin het vleesoffer ook mocht bestaan. De bestelmeesters van Salomo's tempel bezorgden meelbloem, I Kon. 4:22, en het was passend, dat Gods tafel wèl voorzien zou zijn van brood, zowel als van vlees, en dat Zijn beker overvloeiende zou zijn. In het huis mijns Vaders is overvloed van brood. De strekking nu van deze wet is om aan te wijzen welke verhouding er moest wezen tussen de spijs - en drankoffers en de verschillende offers, waaraan zij toegevoegd waren. Bestond het offer uit een lam, of een geit, dan moest het spijsoffer bestaan uit een tiende deel meelbloem, dat is: een omer, die vijf pinten bevatte. Dit moet gemengd worden met het vierde deel van een hin

olie, en het drankoffer moest bestaan uit eenzelfde hoeveelheid wijn, vers 3 - 5. Indien het een ram was, dan werd het spijsoffer verdubbeld, twee tiende delen meelbloem, gemengd met een derde deel van een hin olie (voor hen was olie zoals boter voor ons), en dezelfde hoeveelheid wijn tot een drankoffer vers 6, 7. Indien het offer een jong rund was dan werd het spijsoffer verdrievoudigd, drie omers meelbloem met vijf pieten olie en eenzelfde hoeveelheid wijn ten drankoffer vers 8 - 10. En aldus voor elk offer, hetzij het geofferd werd door een bijzonder persoon, of wel op kosten van het algemeen. Wat wij doen in de Godsdienst moet, evenals naar andere regelen, ook naar de regel van de evenredigheid gedaan worden.

II. Inboorlingen en vreemdelingen worden hier gelijkgesteld, zoals zij ook in andere zaken gelijkgesteld werden, vers 13 - 16. "Enerlei wet en enerlei recht zal ulieden zijn en de vreemdeling, dat is: de vreemdeling, die de Joodse Godsdienst heeft aangenomen". Nu was dit:
1. Een uitnodiging, gericht tot de heidenen, om proselieten te worden, en tot het geloof en de aanbidding van de ware God te komen. In burgerlijke zaken was er verschil tussen geboren Israëlieten en vreemdelingen, maar niet in de dingen Gods, gelijk gijlieden, alzo zal de vreemdeling voor des Heeren aangezicht zijn, want Hij is geen aannemer des persoons. Zie Jesaja 56:3.

2. Dit maakte het de Joden tot een plicht, om vriendelijk te zijn voor vreemdelingen, en hen niet te verdrukken, daar zij zagen dat God hen erkende en aannam. Gemeenschap in de Godsdienst verbindt tot wederzijdse genegenheid en moet alle vijandschap doden.

3. Het was een vernedering voor de hoogmoed van de Joden, die licht opgeblazen werden door de voorrechten van hun geboorte: "Wij zijn Abrahams zaad". God heeft hun doen weten, dat de kinderen van de vreemdeling Hem even welkom waren als de kinderen Jakob's, niemands geboorte of afkomst zal hetzij tot zijn voordeel hetzij tot zijn nadeel strekken in zijn aanneming door God. Dit gaf tevens te kennen dat, gelijk als gelovige vreemdelingen als Israëlieten geacht zullen worden, zo zullen ongelovige Israëlieten als heidenen worden geacht.

4. Het was een gelukkig voorteken van de roeping van de heidenen en van hun toelating in de kerk. Indien reeds de wet zo weinig onderscheid maakte tussen Jood en heiden, veel minder onderscheid nog zal het Evangelie tussen hen maken, dat de middelmuur van het afscheidsel heeft verbroken, en beide door een offerande met God verzoend heeft zonder het waarnemen van de plechtigheden van de wet.

III. Een wet voor het offeren van de eerstelingen van het deeg aan de Heere. Evenals de vorige berust zij op de troostrijke onderstelling, dat zij in het beloofde land zullen gekomen zijn, vers 18. Nu zij van het manna leefden, behoefden zij zo'n uitdrukkelijke erkenning niet van Gods recht op hun dagelijks brood, en van hun afhankelijkheid van Hem er voor, want nu sprak dit vanzelf, maar in Kanaän, waar zij de vrucht zullen eten van hun eigen arbeid, eiste God dat zij Hem als hun landheer zullen erkennen, en als hun grote weldoener. Zij moeten Hem niet alleen de eerstelingen en de tienden offeren van hun koren op het veld (die had de Heere zich reeds voorbehouden) maar als zij het in hun huizen hadden, in hun baktroggen, als het bijna gereed was om op hun tafel te komen, dan moet God er ook een schatting van hebben, een deel van hun deeg, (een veertigste deel er van tenminste of wel de gehele klomp, zeggen de Joden) moet opgeheven, of de Heere geofferd worden, vers 20, 21. en de priester moet het ontvangen ten gebruike van zijn gezin. Aldus moeten zij hun afhankelijkheid van God erkennen voor hun dagelijks brood, zelfs als zij het reeds in hun huis hadden, want dan moeten zij er het aangename gebruik van God van verwachten, immers wij lezen van hetgeen

in huis gebracht werd, maar waar weinig van gekomen is, omdat God er in geblazen heeft, Haggaï 1:9. Christus heeft ons geleerd te bidden, niet: "Geef ons dit jaar onze jaarlijkse oogst," maar: "Geef ons heden ons dagelijks brood." Door deze wet zei God tot het volk, wat lang daarna de profeet tot de weduwe van Sarepta gezegd heeft: "Maak Mij vooreerst een kleine koek daarvan," 1 Koningen 17:13 K. Deze offerande werd uitdrukkelijk in stand gehouden door de wetten van de tempel in Ezechiël visioen, en het is een gebod met een belofte van zegen op het huis, Ezechiël 44:30. "Ook zult gij de eerstelingen van uw deeg de priester geven, om de zegen op uw huis te doen rusten, " want als God ontvangen heeft wat Hem toekomt van onze bezittingen dan kunnen wij van hetgeen ons ten deel valt het aangename en lieflijke verwachten.

Numeri 15:22 - 29
Wij hebben hier de wetten betreffende offeranden voor zonden van afdwaling. De Joden verstaan het van afgoderij of valse eredienst uit dwaling van hun leraren. Het hier onderstelde geval is: dat gij niet zult gedaan hebben alle deze geboden, vers 22, 23. Indien zij tekort zijn gekomen in hun dankoffers, ze niet overeenkomstig de wet hadden gebracht, dan moeten zij een offer brengen ter verzoening, ja al zou het nalaten er van ook door vergeten of vergissen zijn geweest. Indien zij tekort kwamen in een deel van de ceremonie, dan moesten zij dit vergoeden door het waarnemen van een ander deel er van, hetgeen naar de aard was van een wet ter herstelling.

1. Het hier onderstelde geval is een nationale zonde, begaan door onwetendheid of afdwaling, en door de algemeen heersende dwaling gebruikelijk geworden, vers 24, de vergadering, dat is: het gehele volk, want aldus wordt het verklaard in vers 25 de gehele vergadering van de kinderen Israëls. De waar te nemen plechtigheden waren zo talrijk en van zo verschillende aard, dat men licht kan veronderstellen, dat sommige er van langzamerhand vergeten zullen worden, en alzo in onbruik komen, zoals inzonderheid die betreffende het hefoffer van hun deeg. Indien het nu na verloop van tijd door het raadplegen van de wet zou blijken, dat deze of een andere bepaling algemeen veronachtzaamd is geworden, dan moest voor de gehele vergadering een offer gebracht worden, en dan zal de dwaling of het verzuim worden vergeven, vers 25, 26, niet met een nationaal oordeel worden gestraft, zoals zij verdiend had. Het offer naar de wijze verwijst duidelijk naar een vorige wet of inzetting, waarvan deze de herhaling is, en dezelfde stier die daar een zondoffer genoemd wordt, Leviticus 4:13, 21, wordt hier een brandoffer genoemd, vers 24, omdat hij geheel verbrand werd, niet op het altaar, maar buiten het leger. En hier is nog de bijvoeging van een geitenbok ten zondoffer. Overeenkomstig deze wet bevinden wij, dat Hizkia verzoening gedaan heeft voor de dwalingen van de regering van zijn vader door zeven stieren, zeven rammen, zeven lammeren, en zeven geitenbokken, die hij offerde als een zondoffer voor het koninkrijk en voor het heiligdom en voor Juda, 2 Kronieken 29:21, en voor geheel Israël, vers 24. En hetzelfde zien wij gedaan na de terugkeer uit de ballingschap, Ezra 8:35.

2. Evenzo wordt het geval ondersteld van een particulier persoon. Indien een ziel door afdwaling gezondigd zal hebben, vers 27, door enig deel van zijn plicht te verzuimen, dan moet hij zijn offer brengen, naar het bepaald was, Leviticus 4:27 en verv. Aldus zal verzoening gedaan worden over de dwalende ziel, als zij gezondigd heeft door afdwaling, vers 28.
Merk op: Voor zonden, die door afdwaling bedreven zijn, moet verzoening gedaan worden, want hoewel dwaling of onwetendheid in zekere mate tot verontschuldiging strekt, zal zij toch hen niet rechtvaardigen, die huns Heeren wil gekend hebben, maar niet hebben gedaan. David bidt om gereinigd te worden van zijn verborgen afdwalingen, dat is: van de zonden, waarvan

hij zich niet bewust was, de afdwalingen, die hij niet verstond, Psalm 19:13. Zonden, bedreven door onwetendheid of dwaling, zullen vergeven worden door Christus, het grote Zoenoffer, die, toen Hij zich eenmaal opgeofferd heeft aan het kruis, de bedoeling van Zijn offer scheen verklaard te hebben in dat gebed: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. En Paulus schijnt te verwijzen naar deze wet betreffende zonden in onwetendheid bedreven, 1 Timotheüs 1:13. Mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid. En het had een gunstig aanzien voor de heidenen, dat deze wet om verzoening te doen voor zonden door onwetendheid of afdwaling bedreven, uitdrukkelijk uitgestrekt wordt tot hen, die vreemdelingen waren, vers 29, maar verondersteld werden proselieten van de gerechtigheid te zijn. Aldus komt de zegen Abrahams over de heidenen.

Numeri 15:30 - 36
Hier is:
I. Het algemene oordeel, uitgesproken over hen, die zondigen met opgeheven hand.

1. Diegenen worden geacht te zondigen met opgeheven hand, die openlijk Gods gezag weerstaan, en hun eigen lusten in mededinging er van stellen, die zondigen om de wille van de zonde, in tegenspraak met het voorschrift van de wet, en in uittarting van de straf, die er op gesteld is, die tegen God strijden en Hem tarten om Zijn ergste aan hen te doen, zie Job 15:25. Het is niet slechts te zondigen tegen licht en kennis, maar voorbedacht te zondigen tegen Gods wil en heerlijkheid.

2. Zonden, aldus bedreven, zijn uitermate zondig. Hij, die aldus het gebod Gods overtreedt:
a. Smaadt de Heere, vers 30, hij zegt van Hem het ergste wat hij kan, en dat wel zeer onrechtvaardig. De taal van zodanige zonde is: "De eeuwige waarheid behoeft niet geloofd te worden, de Heere van allen behoeft niet gehoorzaamd te worden, het is niet nodig, ja niet betamelijk, de almachtige kracht te vrezen, of er op te vertrouwen." Aan de oneindige Wijsheid schrijft zij dwaasheid toe en ongerechtigheid aan de rechtvaardige Rechter van hemel en aarde, zodanig is de boosheid van moedwillige zonde.
b. Zij veracht het woord des Heeren, vers 31. Er zijn mensen, die in velerlei opzicht tekortkomen in de vervulling van het woord, en er toch een grote waardering van hebben, en de wet eerbaar achten, maar zij, die zondigen met opgeheven hand, achten zichzelf te groot, te goed en te wijs om er zich door te laten regeren. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? Waarin de zonde zelf ook moge bestaan, het is weerspannigheid, die zich aan de vloek blootstelt. Het is weerspannigheid, toegevoegd aan de zonde, die als toverij is, en wederstreven als afgoderij.

3. Het oordeel, uitgesproken over de zodanigen, is vreselijk. Er blijft geen slachtoffer over voor deze zonden, de wet heeft er geen voor aangewezen, die ziel zal uitgeroeid worden uit het midden van haar volk, vers 30 die ziel zal zeker uitgeroeid worden, vers 3 opdat God eeuwiglijk zal worden gerechtvaardigd, en de zondaar eeuwiglijk te schande zal worden zal zijn ongerechtigheid op hem zijn, en meer is er niet nodig om hem in de diepste hel te doen verzinken. De Joodse schrijvers verstaan het in dier voege, dat de ongerechtigheid zijn ziel zal blijven aankleven, nadat zij uitgeroeid is, en dat de mens op de grote dag van het oordeel rekenschap zal hebben af te leggen. De zonde was wellicht van zo'n aard, dat de zondaar er niet door blootstond aan straf van de burgerlijke overheid, maar indien zij bedreven werd met opgeheven hand, dan zal God het straffen er van in Zijn eigen handen nemen, en het is vreeslijk daarin te vallen. In het Nieuwe Testament vinden wij eenzelfde oordeel van uitsluiting van al het voordeel van de grote offerande, uitgesproken over het lasteren van de

Heilige Geest, en een algehele afval van het Christendom, zie Mattheüs 12:32 Hebreeën 10:26,, en dat naar deze wet verwijst.

II. Een bijzonder voorbeeld hiervan in de zonde van sabbatsschennis.
1. De zonde bestond in hout lezen op de sabbatdag, vers 32, welk hout waarschijnlijk bestemd was om er een vuur van te ontsteken, terwijl hun geboden was op de dag tevoren te bakken en te koken wat zij te bakken of te koken hadden, Exodus 16:23. Dit scheen slechts een lichte overtreding, maar het was een schending van de wet op de sabbat, en zo lag er minachting in opgesloten van de Schepper, aan wiens eer de sabbat gewijd was, en een verbreken van de gehele wet tot welker bescherming de sabbat ingesteld was. En uit de context blijkt, dat het gedaan werd met opgeheven hand, als een belediging beide van de wet en de wetgever.

2. De overtreder werd in bewaring gesteld vers 33, 34. Zij, die hem vonden hout lezende, brachten hem in hun ijver voor de eer van de sabbat, tot Mozes en tot Aäron en tot de gehele vergadering, hetgeen te kennen geeft dat de vergadering, daar het een sabbatdag was, tot Mozes en Aäron vergaderd waren, om onderricht van hen te ontvangen, en zich met hen in de aanbidding Gods te verenigen. Het schijnt dat zelfs gewone Israëlieten, hoeveel verkeerds er ook onder hen was, het toch niet konden aanzien, dat de sabbat ontheiligd werd hetgeen een goed teken was dat zij God niet geheel hadden verlaten, noch geheel door Hem verlaten waren.

3. God werd geraadpleegd, want het was niet verklaard wat hem gedaan zou worden. De wet had de ontheiliging van de sabbat reeds tot een misdaad verklaard, waarop de doodstraf stond, Exodus 31:14, maar zij waren in twijfel, hetzij omtrent de misdaad, of hetgeen hij gedaan had al of niet als een ontheiliging van de sabbat beschouwd moest worden, of betreffende de straf, welke dood hij moest sterven. God was de Rechter, en tot Hem brachten zij de zaak.

4. Het vonnis werd geveld, de gevangene werd geoordeeld een sabbatschender te zijn in overeenstemming met deze wet, en als zodanig moet hij ter dood gebracht worden, en om te tonen hoe groot de misdaad was, en hoezeer zij de Heere mishaagde, en opdat anderen het zouden horen en vrezen, en niet evenzo met opgeheven hand zouden zondigen, wordt hij tot die dood verwezen, die als de verschrikkelijkste werd beschouwd. hij moet met stenen gestenigd worden. vers 35. God ijvert voor de eer van Zijn sabbatten, en zal wat de mensen ook mogen doen, hen niet onschuldig houden, die ze ontheiligen.

5. Het vonnis wordt voltrokken, vers 36. De vergadering stenigde hem met stenen, dat hij stierf. Zovelen als konden werden gebruikt voor de volvoering van de straf, opdat tenminste diegenen zouden vrezen de sabbat te schenden, die op deze sabbatschender een steen hadden geworpen. Dit geeft te kennen dat de openlijke ontheiliging van de sabbat een zonde is, die door de burgerlijke overheid behoort tegengegaan en gestraft te worden, daar zij, voor zover het publieke daden betreft, de hoedster is van beide tafels van de wet, zie Nehemia 13:17. Men zou denken dat er niet veel kwaads steekt in een weinig hout te sprokkelen, op welke dag het ook zij, maar God bedoelde de voorbeeldige straf van hem, die dit gedaan heeft, als een blijvende waarschuwing voor ons allen, opdat wij nauwgezet de sabbat onderhouden.

Numeri 15:37 - 41
Er was nu door de wet een voorziening gemaakt voor de vergeving van zonden van de afdwaling en zwakheid, nu wordt hier een hulpmiddel gegeven om zulke zonden te voorkomen. Hun wordt bevolen snoertjes te maken aan de hoeken van hun kleren, die hen hun plicht in herinnering moesten brengen, opdat zij niet zouden zondigen door vergeten.

1. Het vastgestelde teken is een snoertje van zijde, linnen, of wol of het kleed zelf werd van onderen uitgerafeld, en een blauwe draad van boven er aan bevestigd om het stevig te houden, vers 38. Daar de Joden een bijzonder volk waren, werden zij aldus van hun naburen onderscheiden in hun gewaad zowel als in hun spijze, en werd hun door deze kleine voorbeelden van eigenaardigheid geleerd, om ook in de grotere en gewichtiger dingen de weg, of de gewoonten, van de heidenen niet te volgen. Aldus hebben zij zich ook overal waar zij kwamen als Joden bekend gemaakt, als degenen, die zich God en Zijn wet niet schaamden. Onze Heiland, geworden zijnde onder de wet, heeft deze snoertjes gedragen, vandaar dat wij lezen van de zoom van Zijn kleed, Mattheüs 9:20. De Farizeeën hebben deze zomen of randen vergroot, opdat zij meer heilig en vroom geacht zouden worden dan anderen. Maar de gedenkcedels waren andere dingen, die hebben zij zelf uitgedacht, terwijl de snoertjes een Goddelijke inzetting waren. De tegenwoordige Joden dragen ze, en als zij ze aandoen, zeggen zij: Geloofd zijt Gij, Eeuwige, onze God, die ons door Uw geboden geheiligd, en ons het gebod van de snoertjes bevolen hebt.

2. De bedoeling er van was hen te doen gedenken, dat zij een bijzonder volk zijn. Die snoertjes waren niet bedoeld als een versiering van hun kleren, maar om door indachtigmaking hun oprecht gemoed op te wekken, 2 Petrus 3:1, en door de snoertjes aan te zien, al de geboden des Heeren te gedenken. Velen zien op hun sieraden om hun hoogmoed te voeden, maar zij moesten op deze versierselen zien om hun geweten op te wekken tot een besef van hun plicht, opdat hun Godsdienst hun steeds voor ogen zij, en zij die overal zullen meedragen, zoals zij hun kleren overal meedragen. Als zij in verzoeking waren om te zondigen, dan zullen de snoertjes hen waarschuwen om Gods geboden niet te overtreden, als een plicht vergeten was om op de bestemde tijd gedaan te worden, dan zullen de snoertjes hen er aan herinneren.
Deze inzetting, hoewel niet verplichtend voor ons, leert ons echter om altijd aan de geboden des Heeren onzes Gods te gedenken, om die te doen, ze in ons geheugen te bewaren en ze toe te passen op bijzondere gevallen, als er gelegenheid is om er gebruik van te maken. Zij waren inzonderheid bestemd om hen te bewaren voor afgoderij, dat gij niet naar uw hart en naar uw ogen zult speuren in uw Godsverering. Maar het kan zich ook uitstrekken tot de gehele wandel, want niets is meer in strijd met Gods eer en ons eigen waar belang, dan te wandelen in de weg van ons eigen hart, en naar het gezicht van onze ogen, want het gedichtsel van het hart is boos, en dat is ook de lust van de ogen. Het hoofdstuk eindigt met de grote en fundamentele wet van de Godsdienst: dat gij uw God heilig zijt, gereinigd van zonde, in oprechtheid gewijd aan Zijn dienst, en de grote reden voor al de geboden wordt telkens en nogmaals ingeprent: Ik ben de Heere, uw God. Als wij vaster geloofden, meer dikwijls en meer ernstig bedachten, dat God onze Heere is, en onze God, en onze Verlosser, wij zouden ons naar plicht, en belang en in dankbaarheid verplicht achten, om al Zijn geboden te houden.

HOOFDSTUK 16

1 Korach nu, de zoon van Jizhar, zoon van Kohath, zoon van Levi, nam tot zich zo Dathan als Abiram, zonen van Eliab, en On, de zoon van Peleth, zonen van Ruben. 2 En zij stonden op voor het aangezicht van Mozes, mitsgaders tweehonderd en vijftig mannen uit de kinderen Israëls, oversten der vergadering, de geroepenen der samenkomst, mannen van naam. 3 En zij vergaderden zich tegen Mozes, en tegen Aäron, en zeiden tot hen: Het is te veel voor u, want deze ganse vergadering, zij allen, zijn heilig, en de HEERE is in het midden van hen; waarom dan verheft gijlieden u over de gemeente des HEEREN? 4 Als Mozes dit hoorde, zo viel hij op zijn aangezicht. 5 En hij sprak tot Korach, en tot zijn ganse vergadering, zeggende: Morgen vroeg dan zal de HEERE bekend maken, wie de Zijne, en de heilige is, dien Hij tot Zich zal doen naderen; en wien Hij verkoren zal hebben, dien zal Hij tot Zich doen naderen. 6 Doet dit: neemt u wierookvaten, Korach en zijn ganse vergadering; 7 En doet morgen vuur daarin, legt reukwerk daarop voor het aangezicht des HEEREN; en het zal geschieden, dat de man, dien de HEERE verkiezen zal, die zal heilig zijn. Het is te veel voor u, gij, kinderen van Levi! 8 Voorts zeide Mozes tot Korach: Hoort toch, gij, kinderen van Levi! 9 Is het u te weinig, dat de God van Israël u van de vergadering van Israël heeft afgescheiden, om ulieden tot Zich te doen naderen; om de dienst van des HEEREN tabernakel te bedienen, en te staan voor het aangezicht der vergadering, om hen te dienen? 10 Daar Hij u, en al uw broederen, de kinderen van Levi, met u, heeft doen naderen; zoekt gij nu ook het priesterambt? 11 Daarom gij, en uw ganse vergadering, gij zijt vergaderd tegen de HEERE, want Aäron, wat is hij, dat gij tegen hem murmureert?

12 En Mozes schikte heen, om Dathan en Abiram, de zonen van Eliab, te roepen; maar zij zeiden: Wij zullen niet opkomen! 13 Is het te weinig, dat gij ons uit een land, van melk en honig vloeiende, hebt opgevoerd, om ons te doden in de woestijn, dat gij ook uzelven ten enenmaal over ons tot een overheer maakt? 14 Ook hebt gij ons niet gebracht in een land, dat van melk en honig vloeit, noch ons akkers en wijngaarden ten erfdeel gegeven. Zult gij de ogen dezer mannen uitgraven? Wij zullen niet opkomen! 15 Toen ontstak Mozes zeer, en hij zeide tot de HEERE: Zie hun offer niet aan! Ik heb niet een ezel van hen genomen, en niet een van hen kwaad gedaan. 16 Voorts zeide Mozes tot Korach: Gij, en uw ganse vergadering, weest voor het aangezicht des HEEREN; gij, en zij, ook Aäron, op morgen. 17 En neemt een ieder zijn wierookvat, en legt reukwerk daarin, en brengt voor het aangezicht des HEEREN, een ieder zijn wierookvat, tweehonderd en vijftig wierookvaten; ook gij, en Aäron, een ieder zijn wierookvat. 18 Zo namen zij een ieder zijn wierookvat, en deden vuur daarin, en leiden reukwerk daarin; en zij stonden voor de deur van de tent der samenkomst, ook Mozes en Aäron.

19 En Korach deed de ganse vergadering tegen hen verzamelen, aan de deur van de tent der samenkomst. Toen verscheen de heerlijkheid des HEEREN aan deze ganse vergadering. 20 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 21 Scheidt u af uit het midden van deze vergadering, en Ik zal hen als in een ogenblik verteren! 22 Maar zij vielen op hun aangezichten, en zeiden: O God! God der geesten van alle vlees! een enig man zal gezondigd hebben, en zult Gij U over deze ganse vergadering grotelijks vertoornen?

23 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 24 Spreek tot deze vergadering, zeggende: Gaat op van rondom de woning van Korach, Dathan en Abiram. 25 Toen stond Mozes op, en ging tot Dathan en Abiram; en achter hem gingen de oudsten van Israël. 26 En hij sprak tot de vergadering, zeggende: Wijkt toch af van de tenten dezer goddeloze mannen, en roert niets aan van hetgeen hunner is, opdat gij niet misschien verdaan wordt in al hun zonden. 27 Zo gingen zij op van de woning van Korach, Dathan en Abiram, van rondom; maar Dathan en Abiram gingen uit, staande in de deur hunner tenten, met hun vrouwen, en hun zonen, en hun kinderkens.

28 Toen zeide Mozes: Hieraan zult gij bekennen, dat de HEERE mij gezonden heeft, om al deze daden te doen, dat zij niet uit mijn eigen hart zijn. 29 Indien deze zullen sterven, gelijk alle mensen sterven, en over hen een bezoeking zal gedaan worden, naar aller mensen bezoeking, zo heeft mij de HEERE niet gezonden. 30 Maar indien de HEERE wat nieuws zal scheppen, en het aardrijk zijn mond zal opendoen, en verslinden hen met alles wat hunner is, en zij levend ter helle zullen nedervaren; alsdan zult gij bekennen, dat deze mannen de HEERE getergd hebben. 31 En het geschiedde, als hij geeindigd had al deze woorden te spreken, zo werd het aardrijk, dat onder hen was, gekloofd; 32 En de aarde opende haar mond, en verslond hen met hun huizen, en allen mensen, die Korach toebehoorden, en al de have. 33 En zij voeren neder, zij en alles wat hunner was, levend ter helle; en de aarde overdekte hen, en zij kwamen om uit het midden der gemeente. 34 En het ganse Israël, dat rondom hen was, vlood voor hun geschrei; want zij zeiden: Dat ons de aarde misschien niet verslinde! 35

Daartoe ging een vuur uit van de HEERE, en verteerde die tweehonderd en vijftig mannen, die reukwerk offerden.
36 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 37 Zeg tot Eleazar, de zoon van Aäron, de priester, dat hij de wierookvaten uit de brand opneme; en strooi het vuur verre weg; want zij zijn heilig; 38 Te weten de wierookvaten van dezen, die tegen hun zielen gezondigd hebben; dat men uitgerekte platen daarvan make, tot een overdeksel voor het altaar; want zij hebben ze gebracht voor het aangezicht des HEEREN, daarom zijn zij heilig; en zij zullen de kinderen Israëls tot een teken zijn. 39 En Eleazar, de priester, nam de koperen wierookvaten, die de verbranden gebracht hadden, en zij rekten ze uit tot een overtreksel voor het altaar; 40 Ter nagedachtenis voor de kinderen Israëls, opdat niemand vreemds, die niet uit het zaad van Aäron is, nadere om reukwerk aan te steken voor het aangezicht des HEEREN; opdat hij niet worde als Korach, en zijn vergadering, gelijk als hem de HEERE door de dienst van Mozes gesproken had.
41 Maar des anderen daags murmureerde de ganse vergadering der kinderen Israëls tegen Mozes en tegen Aäron, zeggende: Gijlieden hebt des HEEREN volk gedood! 42 En het geschiedde, als de vergadering zich verzamelde tegen Mozes en Aäron, en zich wendde naar de tent der samenkomst, ziet, zo bedekte haar die wolk; en de heerlijkheid des HEEREN verscheen. 43 Mozes nu en Aäron kwamen tot voor de tent der samenkomst.
44 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 45 Maak u op uit het midden van deze vergadering, en Ik zal hen verteren, als in een ogenblik! Toen vielen zij op hun aangezichten. 46 En Mozes zeide tot Aäron: Neem het wierookvat, en doe vuur daarin van het altaar, en leg reukwerk daarop, haastelijk gaande tot de vergadering, doe over hen verzoening; want een grote toorn is van voor het aangezicht des HEEREN uitgegaan, de plaag heeft aangevangen. 47 En Aäron nam het, gelijk als Mozes gesproken had, en liep in het midden der gemeente, en ziet, de plaag had aangevangen onder het volk; en hij leide reukwerk daarin, en deed verzoening over het volk. 48 En hij stond tussen de doden en tussen de levenden; alzo werd de plaag opgehouden. 49 Die nu aan die plaag gestorven zijn, waren veertien duizend en zevenhonderd, behalve die gestorven waren om de zaak van Korach. 50 En Aäron keerde weder tot Mozes aan de deur van de tent der samenkomst; en de plaag was opgehouden.

De datum van de geschiedenis, vervat in dit hoofdstuk, is volstrekt onzeker. Waarschijnlijk hebben die muiterijen plaats gehad na hun terugtocht van Kades Barnea, toen zij - als ik dit eens zo noemen mag - gevestigd waren voor hun omwandeling in de woestijn, en dit nu als hun vestiging, of bestemming, begonnen te beschouwen. Terstond nadat enige nieuwe wetten gegeven waren, volgt het verhaal van een nieuwe rebellie, alsof de zonde, oorzaak genomen heeft door het gebod om uitermate zeer zondig te worden.
Hier is:

I. Een vermetele en gevaarlijke rebellie tegen Mozes en Aäron gericht door Korach, Dathan en Abiram, vers 1 - 15.
    1. Korach en zijn medeplichtigen strijden om het priesterschap tegen Aäron, vers 3.
    2. Mozes redeneert met hen, en beroept zich op God voor een beslissing van dat geschil, vers 4 - 11.
    3. Dathan en Abiram twisten met Mozes, en weigeren te gehoorzamen aan zijn oproeping, hetgeen hem ten zeerste smart, vers 12 - 15.
II. Een plechtig verschijnen voor God van hen, die aanspraak maken op het priesterschap, overeenkomstig het bevel, en een openlijke verschijning van de heerlijkheid des Heeren, die de gehele vergadering verteerd zou hebben, indien Mozes en Aäron geen voorbede voor haar hadden gedaan, vers 16 - 22.
III. De beslissing van het geschil, de onderdrukking van de opstand, door de dood van de rebellen.
    1. Die in hun tenten waren, werden levend begraven, vers 23 - 34.
    2. Die aan de deur van de tabernakel waren, werden door vuur verteerd, vers 35, en hun wierookvaten werden bewaard tot een gedachtenis, vers 37 - 40.

IV. Een nieuwe opstand van het volk, vers 41 - 43.

1. God brengt het oproer tot staan door een plaag, vers 45.
2. Aäron brengt de plaag tot staan door wierook te offeren, vers 44 - 50. De wijze, waarop dit verhaal wordt meegedeeld, toont duidelijk aan dat de gisting zeer groot moet geweest zijn.

Numeri 16:1 - 11

I. Hier is een bericht van de opstandelingen, wie en wat zij waren, niet zoals tevoren de gemengde schare en de heffe des volks, die daarom nooit genoemd werden, maar mannen van naam en aanzien. Korach was de aanvoerder. Hij formeerde de factie en stelde zich aan het hoofd er van, weshalve zij de tegenspreking van Korach wordt genoemd, Judas: 11. Hij was een volle neef van Mozes, zij waren broeders kinderen, maar die verwantschap heeft hem niet weerhouden, om ruw en beledigend te zijn jegens Mozes. Acht het niet vreemd dat iemands vijanden die van zijn eigen huis zijn. Met hem verenigden zich Dathan en Abiram, oversten van de stam van Ruben Jakob's oudste zoon. Waarschijnlijk heeft het Korach gehinderd dat Aäron tot het priesterambt was bevorderd, en dat Elizafan aan het hoofd van de Kohathieten was gesteld, Hoofdstuk 3:30, en de Rubenieten waren misschien vertoornd, omdat aan Juda de ereplaats in het leger was aangewezen.
In vers 1 wordt On genoemd als een van de hoofden van de factie, maar nooit daarna in geheel de geschiedenis hetzij omdat hij, naar sommigen denken, berouw had en er zich van terugtrok, of omdat hij niet zo op de voorgrond trad als Dathan en Abiram. De Kohathieten waren aan dezelfde zijde van de tabernakel gelegerd als de Rubenieten, hetgeen wellicht aan Korach de gelegenheid gaf om hen in het komplot te betrekken, weshalve de Joden zeggen: "Wee de goddeloze en wee zijn buurman," die gevaar loopt van door hem aangestoken te worden. En daar deze zelf mannen van naam waren, hebben zij twee honderd en vijftig oversten van de vergadering, vers 2, verlokt om aan de samenzwering deel te nemen, waarschijnlijk waren deze eerstgeborenen, of tenminste hoofden van gezinnen, die vóór Aärons verheffing de heilige dingen bediend hadden. De hoogmoed en eerzucht van grote mannen hebben ten allen tijde veel kwaad gesticht, zowel in de kerk als in de staat. Moge God in Zijn genade grote mannen nederig maken, en aldus vrede geven in onze tijd! Vermaarde mannen, en mannen van naam, zoals deze hier beschreven worden te zijn, zijn de grote zondaren geweest van de oude wereld, Genesis 6:4. De naam en faam die zij hadden, waren hun niet genoeg, voldeden hen niet, zij waren hoog, maar wilden nog hoger zijn, en zo zijn de beroemde mannen berucht geworden.

II. Het bezwaar van de rebellen, vers 3. Wat zij verkeerd vinden is, dat Aäron en zijn geslacht met het priesterambt zijn bekleed. Zij achten dit een te grote eer om door Mozes gegeven en door Aäron aangenomen te worden en dus beschuldigen zij beide van overweldiging, van een onwettig zich meester maken van dit ambt. Het is te veel voor u, of: "Vergenoegt u er mee om op gelijken bodem te staan met uw naasten, die allen heilig zijn, evengoed als gij, en dus ook even groot behoren te wezen". Of: "Laat het u genoeg zijn tot dusver geheerst te hebben, en denkt er nu eens aan om uw plaats over te laten aan anderen, die er evenveel recht op hebben en evengoed instaat zijn om er de plichten van te vervullen".

1. Hovaardig roemen zij op de heiligheid van de vergadering en de tegenwoordigheid Gods onder haar. Zij allen zijn heilig, en even geschikt om offeranden te offeren als Aäron, en als hoofden van gezinnen dit eertijds waren, en de Heere is in het midden van hen, om hen te erkennen en te leiden. Weinig reden hadden zij om te roemen op de reinheid des volks, of op de gunst van God, daar het volk toch zo herhaaldelijk en nog zo onlangs verontreinigd was door de zonde, en nu onder het teken was van Gods misnoegen, weshalve zij dankbaar hadden

moeten zijn voor priesters om voor hen tussenbeide te treden bij God, maar in plaats van dankbaar voor hen te wezen, benijden zij hen.

2. Onrechtvaardig beschuldigen zij Mozes en Aäron van zichzelf de eer genomen te hebben, die zij hadden, terwijl het toch zonder tegenspraak duidelijk was gebleken, dat zij er door God toe geroepen waren, Hebreeën 5:4. Zodat zij of in het geheel geen priesters wilden hebben, noch enigerlei regering, niemand, die in burgerlijke of Godsdienstige zaken het bestuur zou hebben, niemand over de vergadering, of zij wilden niet berusten in de door God ingestelde regering, het door Hem verordineerde bestuur. Zie hieraan:
a. Van welke geest de gelijkheidspredikers zijn en zij, die de heerschappij verachten en de machten weerstaan, die God over hen gesteld heeft, zij zijn trots wangunstig, eerzuchtig, oproerig goddeloos en onredelijk.
b. Welke behandeling zelfs de beste en nuttigste mensen kunnen verwachten van hen zelfs, aan wie zij de meeste dienst bewijzen. Als diegenen voorgesteld worden als overweldigers, die het meeste recht hebben op de regering, en als tirannen, die het best regeren, zo laat hen zich herinneren, dat Mozes en Aäron evenzo verkeerd voorgesteld werden.

III. Mozes' gedrag toen deze beschuldiging tegen hem bekend werd gemaakt. Hoe heeft hij haar opgenomen?
1. Hij viel op zijn aangezicht, vers 4, zoals tevoren, Hoofdstuk 14:5. Aldus toonde hij hoe gaarne hij zich aan hen zou onderwerpen en hoe bereid hij was om afstand te doen van de regering, indien dit slechts bestaanbaar ware met zijn plicht tegenover God en zijn getrouwheid aan de hem opgedragen last. Aldus heeft hij zich ook door het gebed tot God gewend om bestuur en leiding van Hem te ontvangen voor hetgeen hij in die treurige omstandigheden te doen of te zeggen had. Hij wilde tot hen niet spreken, voordat hij zich aldus verootmoedigd had en zijn eigen gemoed tot kalmte was gekomen (het kon toch wel niet anders of hij moest ontroerd en ontrust zijn) en hij instructies van God had ontvangen. In zo'n geval zal het hart des rechtvaardigen zich bedenken om te antwoorden, en Gods mond om raad vragen.

2. Hij stelt voor om de zaak voor God te brengen en aan Hem de beslissing over te laten als iemand die wèl verzekerd is van de deugdelijkheid van zijn aanspraken, maar toch gaarne bereid zou zijn, om zijn ambt neer te leggen, indien God het voegzaam zou oordelen, om aan het misnoegde volk voldoening te geven door er anderen voor te benoemen. Een eerlijke zaak schroomt geen onderzoek, vreest geen tweede onderzoek, vreest geen spoedig onderzoek, laat het morgen reeds geschieden vers 5 - 7. Laat Korach en zijn aanhangers hun wierookvaten brengen en de Heere reukwerk offeren, en zo Hij er Zijn welgevallen in te kennen geeft, dan is Mozes nu even tevreden, dat al het volk des Heeren priesters zijn, indien dit Gode behaagt, als hij tevoren tevreden geweest is, dat al het volk des Heeren profeten zijn, Hoofdstuk 11:29. Maar zo God na beroep op Hem, voor Aäron beslist, (wat Hij ongetwijfeld doen zal) dan zullen zij het zeer gevaarlijk vinden om die proef te doen, en daarom stelt hij het uit tot morgen om te zien of de nacht ook beraad voor hen zou brengen zodat zij - tot berouw en bekering gekomen - van hun pretenties afzien.

3. Hij bespreekt de zaak openhartig met hen, teneinde door klem van redenering het oproer te stillen, zo mogelijk nog voor het beroep op God, want zo dit beroep plaatsheeft, dan weet hij, dat het in beschaming van de klagers zal eindigen.

A. Hij noemt hen kinderen van Levi, vers 7 en wederom in vers 8. Zij waren van zijn eigen stam, ja, zij waren van Gods stam, zo was het dan zoveel slechter van hen, om aldus te

rebelleren, beide tegen God en hem. Het was nog niet lang geleden, dat de kinderen van Levi zich aan de zijde Gods hebben gesteld in de zaak van het gouden kalf, en er onsterflijke eer door hebben verworven, en zullen zij, die toen de enige onschuldigen waren, nu de leidende misdadigers zijn, en al de eer verliezen, die zij toen hebben gewonnen? Kon er zulk kaf op Gods dorsvloer zijn? Levieten, en toch rebellen?

B. Hij werpt hun beschuldiging terug op henzelf, zij hadden onrechtvaardig Mozes en Aäron ten laste gelegd zich te veel aan te matigen, zeggende: het is te veel voor u, ofschoon zij niets meer gedaan hadden dan wat God hun opgelegd had te doen. Neen, zegt Mozes, het is te veel voor u, gij kinderen van Levi. Diegenen matigen zich te veel aan, die Gods verordinering durven bedillen en tegenspreken. Het is ons genoeg ons te onderwerpen, het is te veel voor ons, om de wet te willen voorschrijven.

C. Hij wijst hen op hun voorrechten als Levieten, die genoeg voor hen waren, zij hadden het niet nodig om naar de eer van het priesterschap te staan, vers 9, 10. Hij herinnert hen er aan, hoe groot de eer was, waartoe zij als Levieten bevorderd waren.
a. Zij waren afgescheiden van de vergadering Israëls, van hen onderscheiden, boven hen verwaardigd. In plaats van er over te klagen, dat Aärons geslacht boven hen was bevorderd, hadden zij dankbaar moeten wezen, dat hun stam boven de overige stammen was bevorderd, hoewel zij in ieder opzicht met hen gelijk waren. Als wij bedenken hoevelen er beneden ons zijn, dan zal dit ons helpen om niet afgunstig te wezen op hen, die boven ons zijn. In plaats van te morren omdat iemand boven ons staat in eer macht, bezitting of invloed, in gaven en bekwaamheden, in nuttige werkzaamheid voor anderen, hebben wij reden om God te danken als wij, die minder zijn dan de minsten, toch niet tot de allerlaatsten gesteld worden. Er zijn misschien velen, die beter verdienen, en minder bevorderd zijn.

b. Zij waren afgescheiden tot de zeer grote eer:
Ten eerste. Om tot God te naderen, meer dan de gewone Israëlieten, hoewel ook zij een volk waren, dat Hem nabij is. Hoe nader iemand tot God is, hoe groter eer hij heeft.
Ten tweede. Om de dienst van des Heeren tabernakel te bedienen. Het is eer genoeg om de vaten van het heiligdom te dragen, en in enigerlei deel van de dienst des tabernakels gebruikt te worden. De dienst van God is niet slechts volmaakte vrijheid, maar hoge bevordering.
Ten derde. Om te staan voor het aangezicht van de vergadering om hen te dienen. Diegenen zijn waarlijk groot, die de gemeente dienen, en het is de eer van Gods dienstknechten om de dienaren te zijn van de kerk ja een eer, die hun waardigheid bijzet.

c. Het was de God van Israël zelf, die hen had afgescheiden. Hij was het, die hen op hun plaats gesteld heeft, en daarom hadden zij niet misnoegd moeten wezen, en Hij was het evenzeer, die Aäron op zijn plaats gesteld heeft, en daarom hadden zij hem niet moeten benijden.

d. Hij overtuigt hen van de zonde om hun voorrechten te onderschatten: is het u te weinig? Alsof hij gezegd had: Van alle mensen betaamt het u wel het allerminst om Aäron zijn priesterschap te misgunnen, daar gij toch, toen hij tot die eer werd bevorderd, voor een andere eer werd bestemd en aangewezen, die daarvan afhankelijk was, zodat gij kon schitteren in een licht, dat aan het zijne ontleend was. Het voorrecht om tot de God Israëls te naderen is op zichzelf geen kleine zaak, en moet ons dus niet gering toeschijnen. Aan hen, die de gelegenheid veronachtzamen om tot God te naderen er onverschillig en vormelijk in zijn, voor wie het een taak, geen genot is, kunnen wij met recht vragen: "Is het u te weinig, schijnt het u een kleine zaak te zijn, dat God u tot een volk gemaakt heeft, dat Hem nabij is?" Zij, die staan

naar dingen die hun verboden zijn, en er zich met geweld meester van willen maken, smaden ten zeerste de eer, die hun wèl toegestaan is. Wij hebben, een ieder van ons, zo'n deel van eer en aanzien, als God geschikt voor ons acht en waarvoor Hij ons geschikt ziet, en veel groter dan wij verdienen, en wij behoren er tevreden mee te wezen, en niet, zoals deze hier, te wandelen in dingen, die te groot voor ons zijn. Zoekt gij nu ook het priesterambt? Zij wilden niet erkennen dat zij het zochten, maar Mozes zag dat zij dit op het oog hadden, de wet had zeer goed gezorgd voor hen, die het altaar bedienden, en daarom begeren zij nu dit ambt. e. Hij verklaart hun rebellie opstand te zijn tegen God, vers 11, terwijl zij voorgeven op te komen voor de heiligheid en vrijheid van het Israël Gods, hebben zij in werkelijkheid de wapenen opgevat tegen Israëls God, gij zijt vergaderd tegen de Heere. Wat zij ook mogen zeggen of voorgeven, en - hetzij zij er zich van bewust zijn of niet - zij, die tegen God strijden, strijden tegen hun Maker.
Diegenen strijden tegen de vorst, die strijden tegen hen, die door hem gemachtigd of afgevaardigd zijn, want, helaas, zegt Mozes, wat is Aäron, dat gij tegen hem murmureert? Indien murmureerders en klagers wilden bedenken, dat de werktuigen, waarmee zij twisten, slechts werktuigen zijn, die door God gebruikt worden, en dat zij slechts datgene zijn wat Hij hen doet zijn, niets meer en niets minder, niets beters en niets ergers, dan zouden zij niet zo vrij en vermetel zijn in hun berispingen en verwijten. Zij, die het priesterschap, zoals het was ingesteld, een zegen bevonden, moesten er God al de lof voor geven, maar zo iemand het een last bevond, dan moest hij daarom niet twisten met Aäron, die slechts is wat hij gemaakt is, en slechts doet wat hem wordt geboden. Alzo heeft hij zich op God beroepen in deze zaak, en hij kan er zeker van wezen, dat dit beroep voor hem gunstig zal uitvallen.

Numeri 16:12 - 22
Hier is: I. Het trotse antwoord van Dathan en Abiram en hun lasterlijke aantijging. Mozes had wat Korach te zeggen had, aangehoord en beantwoord, nu roept hij Dathan en Abiram op om met hun klachten te komen, vers 12, maar zij wilden aan zijn oproep geen gevolg geven, hetzij omdat zij zich nog schaamden om hem in het aangezicht te zeggen wat zij besloten hadden te zeggen, en dan is het een bewijs dat er nog enige bescheidenheid in hen was overgebleven, of liever, omdat zij zijn gezag niet wilden erkennen, en dan is het een bewijs van de grootste onbeschaamdheid. Zij spraken de taal van Farao zelf, die Mozes heeft getart, maar zij vergaten hoe duur hem dit te staan was gekomen. Indien hun brein niet zo ellendig verhit en hun hart niet zo verhard was geweest, dan zouden zij hebben kunnen bedenken dat, zo zij op deze boodschappers geen acht sloegen, Mozes hun spoedig in de naam van God boden des doods kon zenden. Maar aldus is het, dat de God van deze wereld de zinnen verblindt van de ongelovigen. Maar door dezelfde boden zonden zij hun artikelen van aanklacht tegen Mozes, en die aanklacht was zeer zwaar.

1. Zij beschuldigden hem hun een zeer groot kwaad aangedaan te hebben door hen uit te voeren uit Egypte, dat zij hatelijk een land noemen, vloeiende van melk en honing, vers 13. Zeker zij hadden in Egypte overvloed van uien, knoflook en vis, maar nooit heeft Egypte aanspraak gemaakt op melk en honing, doch daarmee wilden zij slechts de spot drijven met het beloofde land. Ondankbare ellendelingen! Om datgene voor te stellen als een hun aangedaan kwaad, hetgeen in werkelijkheid de grootste gunst was, die ooit aan een volk was bewezen!

2. Zij beschuldigen hem van het op hun leven toe te leggen, dat hij bedoelde hen te doden in de woestijn, ofschoon zij er goed verzorgd werden. En dat zij veroordeeld waren om in de woestijn te sterven, hadden zij toch zichzelf te wijten. Mozes zou hen genezen hebben, maar zij wilden niet genezen zijn.

3. Zij beschuldigen hem van een aanslag voor te hebben op hun vrijheid, dat hij bedoelde hen te knechten, door zich tot een overheer over hen te maken. Een overheer over hen! Was hij niet een teder, liefhebbend vader voor hen, hun trouwe dienaar om des Heeren wil? Waren hun niet hun bezittingen verzekerd, orde onder hen in stand gehouden, het recht onpartijdig bedeeld? Leefden zij niet in welvaart en eer? En toch klaagden zij, alsof Mozes' juk zwaarder was dan dat van Farao. En heeft Mozes zichzelf tot een overheer gemaakt? Verre van dien! Hoe gaarne zou hij in het begin het ambt afgewezen hebben! Hoe gaarne zou hij er naderhand niet menigmaal afstand van hebben willen doen! En toch wordt hij aldus in de zwartste kleuren geschilderd als een tiran en overweldiger.

4. Zij beschuldigen hem hen te hebben bedrogen, vers 14. Gij hebt ons niet gebracht in een land, dat van melk en honing vloeit, zoals gij beloofd hebt te zullen doen. En wiens schuld was dit? Hij had hen tot aan de grenzen er van gebracht, en stond op het punt om hen, met Gods hulp, in het bezit er van te stellen, maar zij hebben het van zich geworpen, er de deur van toegesloten tegen henzelf, zodat het zuiver en alleen hun schuld was, dat zij zich thans niet in Kanaän bevonden, en toch werpen zij er de schuld van op Mozes. "Zo is het, dat de dwaasheid des mensen zijn weg verkeert, en zijn hart zich tegen de Heere vergramt," Spreuken 19:3.

5. Zij beschuldigen hem in het algemeen van onoprechtheid, dat hij de ogen van deze mannen wil verblinden, om hen dan blindelings te laten gaan waar het hem behaagt. In alles wat hij voor hen deed was het zijn doel hun ogen te openen, en toch geven zij te kennen, dat hij voornemens was hun ogen te verblinden, opdat zij niet zouden zien dat zij misleid en bedrogen waren. Ook de wijsten en besten kunnen niet iedereen behagen, niet van iedereen het goede woord verkrijgen. Diegenen vallen soms onder de sterkste afkeuring, die de hoogste lof verdiend hebben. Menig goed werk had Mozes hun van de Vader getoond, en voor welk van die smaden zij hem? II. Mozes' rechtvaardige toorn om hun onbeschoftheid, vers 15. Hoewel Mozes de zachtmoedigste mens was, ontstak hij toch zeer daar hij in zich God gesmaad zag, hij kon het niet aanzien dat het volk zich in het verderf stortte, voor welks verlossing hij zoveel gedaan had. In zijn ontsteltenis:
1. Beroept hij zich op God ten opzichte van zijn oprechtheid, terwijl zij hem laaghartig eerzucht, hebzucht en tirannie aanwrijven door zich tot een overheer te maken. God was zijn getuige:
a. Dat hij zich nooit met iets van hen verrijkt heeft, ik heb niet een ezel van hen genomen, niet slechts bij wijze van steekpenning of door afpersing, maar ook niet bij wijze van beloning of geschenk voor al de goede diensten, die hij hun had bewezen, nooit heeft hij de soldij van een generaal of het traktement van een rechter, en nog veel minder de schatting van een vorst ontvangen. Hij verkreeg meer bezitting door Jethro's schapen te hoeden, dan toen hij koning werd in Jeshurun.
b. Dat hij hen nooit in iets benadeeld had, ik heb niet een van hen kwaad gedaan, neen, niet aan de minsten hunner, niet aan de slechtsten van hen, neen, niet aan hen, die het gemelijkst en tergendst voor hem waren, nooit heeft hij zijn macht misbruikt om het kwaad te ondersteunen. Diegenen, die zichzelf nooit bezoedeld hebben, behoeven niet te vrezen door anderen een smet aangewreven te worden, als de mensen ons veroordelen, kunnen wij gerust zijn, zo ons eigen hart ons niet veroordeelt.

2. Hij bidt God zich zijn zaak aan te nemen en hem te zuiveren, door Zijn ongenoegen te tonen als Korach en de zijnen, met wie ook Dathan en Abiram in verbintenis waren, wierook zullen offeren. Heere, zegt hij, zie hun offer niet aan. Hiermede schijnt hij te verwijzen naar

de geschiedenis van Kaïn, die hij onlangs met eigen hand geschreven heeft, van wie gezegd is, dat de Heere hem en zijn offer niet aanzag, Genesis 4:5." Zij, die de tegenspreking van Korach gevolgd zijn, zijn de weg van Kaïn ingegaan," deze twee zijn samengevoegd, en daarom bidt hij, dat zij evenals Kaïn door God toornig aangezien zullen worden, en evenals hij te schande gemaakt zullen worden.

III. Het geschil tussen Mozes en zijn beschuldigers aan de beslissing van de Rechter onderworpen.
1. Mozes daagt hen uit om met Aäron de volgende morgen, ten tijde wanneer het reukwerk geofferd werd, te verschijnen, om dan de zaak aan het oordeel des Heeren over te laten, vers 16, 17. Daar hij hen door zijn kalme, liefdevolle redenering niet tot overtuiging kon brengen, is hij bereid om met hen voor de rechterstoel van God te verschijnen en Gods uitspraak af te wachten, teneinde deze twist te beslechten. Hij had zich reeds tevoren hiertoe verbonden, vers 6, 7, en hier voegt hij er slechts een beding aan toe, waaruit zijn grote toegevendheid blijkt voor de klagers, namelijk dat Aäron, wiens verhoging zij wraakten, hoewel thans door de inzetting Gods bevorderd tot de eer om reukwerk te branden binnen de tabernakel, zich echter bij deze gelegenheid op de plaats van een nieuweling zou stellen op gelijke voet met Korach aan de deur van de tabernakel, ja meer, Mozes zelf zou ook bij hen staan, zodat de klager alle eerlijke behandeling zou ondervinden, die hij slechts kon wensen, en alzo alle mond gestopt worde.

2. Korach neemt de uitdaging aan, en verschijnt met Mozes en Aäron aan de deur van de tent van de samenkomst om zijn aanspraken te handhaven, vers 18, 19. Indien hij niet zo verregaand onbeschaamd ware geweest, dan zou hij de zaak niet zo ver hebben laten komen. Had hij niet onlangs gezien hoe Nadab en Abihu, de gezalfde priesters, dood ter aarde werden geworpen, omdat zij het hadden gedurfd reukwerk met onheilig vuur aan te steken, en kon hij met zijn medeplichtigen dan verwachten beter te zullen varen als zij reukwerk offeren met onheilige handen? En toch, om in de hoogte van zijn trots Mozes het hoofd te bieden, tart hij aldus de hemel, durft hij de Goddelijke aanneming van zijn reukwerk verwachten zonder door God gemachtigd te zijn het te brengen, zó ellendig wordt door de bedrieglijkheid van de zonde het hart verhard. Zij namen een ieder zijn wierookvat. Het waren wellicht enige van de wierookvaten, die deze hoofden van huisgezinnen gebruikt hadden bij hun huisaltaar, voordat dit deel van de Goddelijke eredienst beperkt was tot de priesterschap en het altaar in de tabernakel (en zij wilden ze weer in gebruik en in ere brengen), of misschien waren het gewone komforen, die voor gewoon dagelijks gebruik dienden.
Nu zou men gedacht hebben dat Mozes de vergadering bijeengeroepen zou hebben tegen de rebellen om getuige te zijn van dit plechtig gericht, maar het schijnt dat Korach haar verzamelde tegen Mozes, vers 19, hetgeen te kennen geeft dat een groot deel van de vergadering het met Korach hield, hem ten dienste was, en hem welslagen toewenste, en dat Korach vol was van hoop dat hij zijn doel tegenover Aäron zou bereiken. Indien hij vermoed had wat de uitslag zou zijn, hij zou niet begeerd hebben, dat deze proefneming zo in het openbaar zou plaatshebben, maar weinig dacht hij, dat hij de vergadering bijeen had geroepen om getuige te zijn van zijn beschaming. Het gebeurt dikwijls, dat trotse, eerzuchtige mensen hun eigen grootheid denken te bevorderen terwijl zij dan slechts hun eigen, schandelijke val verhaasten.

IV. De gerechtszitting heeft plaats, de Rechter spreekt het oordeel uit, en dreigt het aan de gehele vergadering te zullen volvoeren.

1. De heerlijkheid des Heeren verscheen, vers 19. Dezelfde heerlijkheid, die verschenen is om Aäron in zijn ambt te installeren, Leviticus 9:23, verscheen nu om hem er in te bevestigen, en hen te beschamen, die hem tegenstaan en zijn mededingers willen zijn. De Shechina, of Goddelijke Majesteit, de heerlijkheid des eeuwigen Woords, die gewoonlijk binnen de voorhang tussen de cherubim woonde, werd nu openlijk gezien boven de deur van de tabernakel, ter verschrikking van geheel de vergadering, want, hoewel zij generlei gelijkenis zagen, konden zij toch waarschijnlijk aan het aanzien van het licht en het vuur duidelijk bemerken, dat God in toorn tegen hen was ontstoken, zoals toen Hij verschenen is, Hoofdstuk 14:10. Niets is voor hen, die zich van schuld bewust zijn, verschrikkelijker dan de verschijning van de Goddelijke heerlijkheid, want zo'n hoogheerlijk Wezen moet wel een geducht vijand zijn.

2. God dreigde hen allen in een ogenblik te verteren, en daartoe gebood Hij aan Mozes en Aäron om zich uit het midden van hen af te scheiden, vers 21. Aldus toonde God wat hun zonde verdiend heeft, en hoe tergend zij voor Hem was. Zie hoe gevaarlijk het is om gemeenschap te hebben met zondaren, en ook maar in het minst met hen te delen. Velen van de vergadering zijn waarschijnlijk gekomen omdat anderen kwamen, de menigte volgende, of uit nieuwsgierigheid, om de uitslag te zien, maar niet gekomen zoals zij hadden behoren te komen, om getuigenis af te leggen tegen de rebellen, en zich openlijk vóór God en Mozes te verklaren, waren zij in gevaar om in een ogenblik verteerd te worden. Als wij de kudde volgen, waarin de duivel gevaren is, dan lopen wij gevaar van met haar om te komen.

V. De nederige voorbede van Mozes en Aäron voor de vergadering, vers 22.
1. Hun houding was die van dringend smeken, zij vielen op hun aangezichten, zij wierpen zich ter aarde voor God als smekelingen, die vurig begeren sparende genade te verkrijgen. Hoewel het volk hen verraderlijk had verlaten en zich gevoegd had bij hen, die de wapens tegen hen hadden opgevat, betoonden zij zich toch getrouw aan de last die hun was opgedragen, als herders van Israël, die in de bres moesten staan als zij de kudde in gevaar zagen. Indien anderen tekortkomen in hun plicht jegens ons, dan ontheft ons dit niet van onze plicht jegens hen, van de verplichting, die op ons rust om hun welvaren te zoeken.

2. Hun gebed was een pleitend gebed, en het bleek een overwinnend gebed te zijn. God zou hen nu verdelgd hebben, indien Mozes "Zijn grimmigheid niet had afgekeerd," Psalm 106:23, maar verre zij het van ons te denken, dat Mozes meer lankmoedig, meer barmhartig was dan God, doch God vond het goed en nodig Zijn rechtvaardig misnoegen te tonen tegen de zonde van de zondaren door het vonnis, en tegelijkertijd Zijn goedheid en genade te tonen door het gebed van de heiligen te verhoren, en het vonnis te herroepen.
Let in het gebed:
a. Op de titel, die zij God geven: God van de geesten van alle vlees. Zie wat de mens is, hij is een geest in vlees, een belichaamde ziel, een schepsel, wonderbaarlijk samengesteld uit hemel en aarde. Zie wat God is: Hij is de God van de geesten van geheel het mensdom. "Hij formeert de geest," Zacharia 12:1. Hij is "de Vader van de geesten," Hebreeën 12:9. Hij heeft het vermogen om ze te formeren, Psalm 33:15, en de macht om er over te beschikken, want Hij heeft gezegd: "Alle zielen zijn Mijne," Ezechiël 18:4. Zij geven hiermede te kennen dat, hoewel God als de God van de geesten van alle vlees in Zijn vrijmacht deze vergadering in één ogenblik zou kunnen verteren, het toch te hopen was dat Hij in Zijn genade hen zou sparen, niet alleen omdat zij het werk van Zijn handen waren en Hem toebehoorden, maar omdat Hij, de God zijnde van de geesten, wist wat maaksel zij zijn, en onderscheiden kon tussen de verleiders en de verleiden, tussen hen, die moedwillig en boosaardig zondigden, en

hen, die door hun lagen en listen meegesleept waren, en daarom een verschil zou maken in Zijn oordelen.

b. De drangreden, die zij aanvoeren, en die tamelijk gelijk is aan die welke Abraham aanvoerde in zijn voorbede voor Sodom, Genesis 18:23 :"Zult Gij ook de rechtvaardige met de goddeloze ombrengen?" Zo luidt hier de pleitrede: een enig man zal gezondigd hebben, en zult Gij U over deze gehele vergadering grotelijks vertoornen? Wel was het aller zonde om in deze zaak meegedaan te hebben, maar de grote overtreding lag bij hem, die het eerst dit verraad bedacht en op touw gezet heeft. Wat God in Zijn vrijmacht en strenge rechtvaardigheid ook moge doen, toch hebben wij reden te hopen, dat Hij niet om de zonde van een de gehele vergadering zal uitdelgen, maar dat, wijl gerechtigheid en vrede elkaar gekust hebben in het verlossingswerk van Christus, de barmhartigheid zal roemen tegen het oordeel. Mozes wist dat de gehele vergadering langzamerhand in de woestijn meest omkomen, toch is hij nu dringend en vurig in zijn gebed, dat zij niet allen opeens verteerd zullen worden, en zal hij het als een gunst beschouwen, om uitstel voor hen te verkrijgen: Heere! laat hem ook nog dit jaar.

Numeri 16:23 - 34
Wij hebben hier de beslissing van de strijd met Dathan en Abiram, die tegen Mozes rebelleerden, zoals wij in de volgende paragraaf de beslissing zullen hebben van de strijd met Korach en zijn aanhangers, die zich als mededingers opwierpen van Aäron. Het schijnt dat Dathan en Abiram een grote tabernakel hadden opgericht in het midden van de tenten van hun gezinnen waar zij hof hielden, ter raadsvergadering bijeenkwamen en hun oproersvlag tegen Mozes hadden uitgestoken, hier wordt zij de woning van Korach, Dathan en Abiram genoemd, vers 24, 27. Daar verbleven Dathan en Abiram, als in de plaats van samenkomst, terwijl Korach en zijn vrienden naar de tabernakel des Heeren gingen, om de uitslag van hun twistgeding met Aäron af te wachten, maar hier wordt ons gezegd, dat hun zaak al tot beslissing was gekomen, voordat die van Korach beëindigd was, want God volgt de methode, die Hem behaagt in Zijn oordelen.

I. De vergadering wordt in het openbaar gewaarschuwd om zich terstond van de tenten van de rebellen terug te trekken.
1. God gebiedt aan Mozes om in aller voege tot de vergadering te spreken, vers 24. Dit was de verhoring van Mozes' gebed, hij had gebeden, dat God niet de gehele vergadering zou verteren. "Welnu", zegt God, "Ik zal het niet doen, mits zij zo verstandig zijn om voor hun eigen veiligheid te zorgen, en het gevaar uit de weg gaan. Willen zij de rebellen verlaten, dan is het wel, en dan zullen zij niet met hen omkomen, maar anders moeten zij afwachten wat er volgen zal." Wij kunnen niet verwachten voordeel te hebben van het gebed van onze vrienden voor ons heil, tenzij wij zelf ons benaarstigen om van de middelen van de verlossing gebruik te maken, want God heeft nooit beloofd hen te verlossen door een wonder, die zichzelf niet willen verlossen, door middelen. Mozes die voor hen gebeden had, moet hun dit nu prediken en hen waarschuwen te vlieden van de toekomende toorn.

2. Vervolgens begeeft Mozes zich naar het hoofdkwartier van de rebellen, terwijl hij Aäron aan de deur van de tent van de samenkomst laat, vers 25. Dathan en Abiram hadden weerspannig geweigerd om tot hem op te komen, vers 12, nu verwaardigt hij zich om nederig af te gaan tot hen, om te zien of hij hen nog tot overtuiging kon brengen, hen nog kon redden. Aldus moeten Evangeliedienaren met zachtmoedigheid onderwijzen degenen die tegenstaan, en het niet beneden zich achten om zich zelfs tot de meest wederspannigen neer te buigen, hun ten goede. Christus zelf "heeft Zijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en

tegensprekend volk." De zeventig oudsten van Israël vergezellen Mozes als zijn lijfwacht om hem te beveiligen tegen de beledigingen van het gemeen, en hem door hun tegenwoordigheid eer aan te doen en, zo mogelijk de rebellen ontzag in te boezemen. Het is onze plicht om alles te doen wat wij kunnen om de beledigde onschuld te beschermen en te ondersteunen.

3. Er geschiedt een openbare afkondiging dat allen, die hun leven liefhadden, zich terstond van de tenten van deze goddeloze mannen moesten verwijderen, vers 26, en hiermede te kennen moesten geven dat zij hun zaak en hun belang verlieten, hun misdaden en raadslagen verfoeiden, en de straf vreesden, die over hen stond te komen. Zij, die niet willen omkomen met de zondaren, moeten van uit het midden van hen uitgaan, en zich afscheiden. Tevergeefs bidden wij: "Raap mijn ziel niet weg met de zondaren," als wij ons niet behouden van dit "verkeerd geslacht." Gods volk wordt geroepen om uit Babylon te gaan, opdat het aan haar zonden geen gemeenschap heeft, en opdat het van haar plagen niet ontvangt, Openbaring 18:4.

II. De vergadering geeft gehoor aan de waarschuwing, maar de rebellen blijven hardnekkig, vers 27.
1. In Zijn genade heeft God het hart van het volk geneigd om de rebellen te verlaten. Zij gingen op van de woning van Korach Dathan en Abiram, van rondom, zowel zij, die in hun nabijheid legerden, en die ongetwijfeld hun gezin en hun goederen met zich meegenomen hebben, als degenen, die van alle zijden opgekomen waren uit het leger om de uitslag te zien. Het was de verhoring van Mozes' gebed, dat God het hart van de vergadering neigde om aldus op hun behoud bedacht te zijn. Aan hen, die God behouden wil, geeft Hij bekering, opdat zij ontwaken mogen uit de strik des duivels, waarin zij gevangen waren tot zijn wil. Genade om zich af te scheiden van de boosdoeners, is een van de dingen waarmee de verlossing gepaard gaat.

2. In Zijn gerechtigheid heeft God de rebellen overgelaten aan de hardheid van hun hart. Hoewel zij zich verlaten zagen door al hun naburen, en als een doelwit gesteld voor de pijlen van Gods gerechtigheid, zijn zij, in plaats van op hun aangezichten te vallen en zich voor God en Mozes te verootmoedigen, hun misdaad erkennende en smekende om vergeving, in plaats van te vluchten en zich te verspreiden en een schuilplaats te zoeken onder de menigte, onbeschaamd in de deur van hun tenten gaan staan, alsof zij God zelf wilden trotseren, en Hem tarten om nu maar Zijn ergst te doen. Zo zijn hun harten verhard tot hun eigen verderfenis, en waren zij onbevreesd, toen het met hen en hun zaak het vreselijkst was. Maar hoe betreurenswaardig dat hun kinderkens, die van geen vrees of schuld wisten, door de vermetelheid van hun ouders in die gevaarlijke stelling kwamen! Zalig zij, aan wie intijds geleerd wordt zich voor God te buigen en Hem niet te weerstaan! III. Het vonnis wordt door Mozes plechtig over hen uitgesproken in de naam des Heeren, en de beslissing van de twistzaak zal uitgewezen worden in de voltrekking van dat vonnis door de almachtige kracht Gods. Toen de ogen van geheel Israël op hem gevestigd waren, wachtende op hetgeen nu gebeuren zou, heeft Mozes door Goddelijke ingeving, in rechtvaardige en heilige verontwaardiging over de onbeschaamdheid van de rebellen de zaak tot een verrassend einde gebracht, vers 28 - 30, en hiermede zijn eigen onschuld bewezen.

1. Indien de rebellen een gewone dood sterven, dan zal hij er in berusten om een bedrieger geacht en genoemd te worden, niet slechts als zij een natuurlijke dood sterven, maar ook indien zij sterven door een oordeel waardoor andere boosdoeners gestorven zijn, indien zij sterven aan de pest, of door vuur van de hemel, of door het zwaard, zegt dan: "God heeft Mozes verloochend", maar:

2. "Indien de aarde zich opent en hen verzwelgt" (een straf, waarvan geen voorbeeld was)" dan wete het gehele huis Israëls zeker, dat ik Gods dienstknecht ben, door Hem gezonden, en voor Hem gebruikt, en dat zij, die tegen mij strijden, strijden tegen Hem." Het oordeel zelf zou bewijs genoeg zijn geweest van Gods ongenoegen tegen de rebellen, en zou iedereen hebben doen weten dat zij de Heere getergd hebben, maar toen dit aldus plechtig voorzegd was, toen er niet het minste teken van was te bespeuren van buiten, toen was dit overtuigend bewijs nog zoveel te sterker en was het buiten alle twijfel gesteld, dat hij niet alleen een dienstknecht, maar een gunstgenoot des Heeren was, die zo volkomen bekend was met de Goddelijke raadsbesluiten en zo buitengewone blijken kon verkrijgen van de Goddelijke macht tot zijn verdediging en rechtvaardiging.

IV. Het vonnis wordt onmiddellijk voltrokken. Het bleek dat God en Zijn dienstknecht Mozes elkaar volkomen goed begrepen, want niet zodra had Mozes het woord gesproken, of God deed het werk: het aardrijk, dat onder hen was, werd gekloofd, vers 31, de aarde opende haar mond, en verslond hen met hun huizen, en alle mensen, die Korach toebehoorden, en al de have, vers 32, en toen overdekte zij hen, vers 33. Dit oordeel was:
1. Weergaloos. Hierin heeft God wat nieuws geschapen, deed Hij wat Hij nooit tevoren had gedaan, want Hij heeft veel pijlen in Zijn pijlkoker, en er is verscheidenheid van de werkingen in toorn, zowel als in genade. Dathan en Abiram achtten zich veilig, omdat zij op een afstand waren van de Shechina, vanwaar soms het vuur des Heeren was uitgegaan, "qui procul a Jove" (zeggen zij) "procul a fulmine - die ver is van Jupiter is ver van de bliksemschicht." Maar God heeft hen doen weten, dat Hij niet gebonden is aan een manier van straffen, als het Hem behaagt zal de aarde even goed en krachtig Zijn gerechtigheid dienen als het vuur.

2. Het is voor de zondaren zelf zeer vreeslijk om levend neer te dalen in hun graf, in een ogenblik dood en begraven, neer te delen in de afgrond, toen zij in de kracht van hun volkomenheid, geheel stil en gerust waren.

3. Het was streng jegens hun arme kinderen die tot groter verschrikking van het oordeel en tot duidelijker bewijs van Gods toorn, omkwamen als deel van hun ouders, waarin wij, hoewel wij niet weten hoe ver hun slechtheid had kunnen gaan om het te verdienen, of hoe God in Zijn goedertierenheid hun vergoeding heeft geschonken, toch hiervan volkomen zeker zijn: in het algemeen, dat de oneindige gerechtigheid hun geen onrecht deed. Verre zij God van goddeloosheid, en de Almachtige van onrecht.

4. Het was geheel en al een wonder. Het klieven van de aarde was een wonder, en evenzeer boven de kracht van de natuur als het klieven van de zee, en het weer toesluiten van de aarde was nog meer wonderbaar dan de terugkeer van de wateren. God heeft alle schepsel onder Zijn bevel, en kan, als het Hem behaagt, van alle werktuigen maken van Zijn gerechtigheid, ook zal geen van hen vriendelijk voor ons zijn, zo Hij onze vijand is. God bevestigde nu aan Israël, wat Mozes hun onlangs in zijn gebed had geleerd Psalm 90:11. "Wie kent de sterkte Uws toorns?". "Hij heeft, als het Hem behaagt, wat vreemds voor de werkers van de ongerechtigheid," Job 31:3. Laat ons dan tot deze gevolgtrekking komen: Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht des Heeren, van deze heilige God?

5. Het was vol van betekenis. Zij zetten hun mond tegen de hemel, en hun keel was een open graf, rechtvaardig opent dus de aarde haar mond om hen te verslinden. Zij maakten een scheur in de vergadering, rechtvaardig wordt dus de aarde onder hen gescheurd. Vermetele zondaars, die het haten om zich te bekeren, zijn een last voor de aarde, de gehele schepping zucht onder

hen, hetgeen nu hiermede werd aangeduid, dat de aarde wegzonk onder deze rebellen, als vermoeid om hen langer te dragen, en zich onder hen te bevinden. En als wij bedenken hoe de aarde nu nog evenzo belast is met het gewicht van de ongerechtigheid, dan hebben wij reden om ons er over te verwonderen, dat dit de enige maal was, dat zij wegzonk onder haar last. Eindelijk. Het was een voorbeeld van het eeuwig verderf van de zondaren, die onboetvaardig zijn gestorven, en die - wellicht in toespeling hierop - gezegd worden "in de groeve te zinken" Psalm 9:16, en dat zij "levend ter helle nederdalen," Psalm 55:16. Maar in het geloof bidt David, zelfs als hij in grondeloze modder is gezonken, "laat de diepte mij niet verslinden, en laat de put zijn mond over mij niet toesluiten," zoals over de verdoemden, tussen wie en het leven een grote kloof gevestigd is, Psalm 69:3 - 16. Zijn toestand was treurig, maar niet, zoals die van hen wanhopig.

V. Gans Israël is verschrikt door dit oordeel, vers 34. Zij vloden voor hun geschrei. Zij riepen om hulp, toen het te laat was, hun droevige kreten hebben, in plaats van hun naburen hun ter hulpe te doen komen, hen zoveel te verder van hen weggedreven, want hun eigen en elkanders schuld kennende, haastten zij elkaar voort, zeggende: dat ons de aarde misschien niet verslinde. Het verderf van anderen moet ons ter waarschuwing zijn. Indien wij door het geloof de kreten konden horen van hen, die naar de bodemloze afgrond gaan, dan zouden wij ons meer benaarstigen om te ontkomen, om onzes levens wil, opdat ook wij niet in hetzelfde oordeel vallen.

Numeri 16:35 - 40

Wij moeten nu terugzien naar de deur van de tabernakel, waar wij hen lieten, die naar het priesterambt stonden, met hun wierookvaten in de hand, gereed om reukwerk te offeren, en hier bevinden wij: I. Dat wraak aan hen geoefend is, vers 35. Het is waarschijnlijk dat toen de aarde zich opende in het leger om Dathan en Abiram te verslinden, een vuur uitging van de Heere en de twee honderd en vijftig mannen verteerde, die reukwerk offerden, terwijl Aäron, die bij hen stond, in het leven gespaard bleef. Deze straf was wel niet iets nieuws, zoals de vorige, want Nadab en Abihu zijn aldus gestorven, maar zij was niet minder vreemd of schrikkelijk, en het bleek:

1. Dat onze God een verterend vuur is. Is de donder een aanduiding van de verschrikking van Zijn stem? De bliksem is het teken van de macht van Zijn hand. Wij hebben er de hitte van het vuur in te zien, dat de tegenstanders zal verslinden, en er uit af te leiden hoe vreeslijk het is, "in de handen van de levende God te vallen." Hebreeën 10:27 - 31.

2. Dat het zeer gevaarlijk voor ons is, als wij ons mengen in hetgeen ons niet toekomt. God ijvert voor de eer van Zijn eigen inzettingen, en wil ze niet overweldigd zien. Hoogstwaarschijnlijk is Korach zelf met deze twee honderd en vijftig, die zich vermeten hebben reukwerk te willen offeren, verteerd geworden, want het was het priesterschap, dat hij beoogde, en daarom hebben wij reden te geloven, dat hij zijn post aan de deur van de tabernakel niet verlaten heeft. Maar zie, zij, die zich vleiden met de hoop van priesters te zijn, worden tot offers gemaakt van de gerechtigheid Gods. Waren zij tevreden geweest met hun ambt als Levieten, dat heilig en eervol was, en beter dan zij verdienden, dan zouden zij in vreugde en ere hebben kunnen leven en sterven, maar evenals de engelen, die gezondigd hebben, hun beginsel verlatende, en strevende naar een eer, die voor hen niet bestemd was, werden zij neergeworpen in hades, hun wierookvaten uit hun handen geslagen, en de adem hun ontnomen door een branding, die een voorbeeld was van de straf van het eeuwige vuur.

II. Er wordt zorg gedragen om de herinnering aan deze wraak te bewaren. Er wordt geen melding van gemaakt, dat hun dode lichamen opgenomen werden, de Schrift laat deze als

mest op de oppervlakte van de aarde, maar er worden orders gegeven ten opzichte van de reukvaten.

1. Dat zij, omdat zij heilig zijn, bewaard moeten blijven, hiermede wordt Eleazar belast, vers 37. Deze overweldigers van het priesterambt waren onder de toelating Gods zover gegaan, dat zij hun reukwerk aangestoken hebben met vuur van het altaar, dat hun bij wijze van proefneming, toegelaten was te gebruiken, maar niet zodra hadden zij hun vuur ontstoken, of God ontstak een ander vuur, dat hun aanspraken voor goed tot een ongelukkig einde bracht. Nu wordt Eleazar bevolen het vuur ver weg te strooien, met het reukwerk, dat er mee aangestoken was, in de een of andere onreine plaats buiten het leger, om Gods verfoeiing aan te duiden van hun offer als iets onreine: het offer van de goddeloze is de Heere een gruwel. Maar hij moet de wierookvaten uit de gemengde brand, Gods vuur en het hunne, opnemen, omdat zij heilig zijn. Eens tot een heilig gebruik aangewend zijnde, en dat wel op Gods bevel, (hoewel slechts als proefneming) moeten zij niet weer tot gewoon gebruik aangewend worden, zoals sommigen dit verstaan. Maar zij waren veeleer verbannen, een anathema, en daarom moeten zij, evenals al het verbannene, op de een of andere wijze dienstbaar worden gemaakt aan de heerlijkheid Gods.

2. Dat zij gebruikt moeten worden tot de dienst van het heiligdom, niet als wierookvaten, dat zou veeleer een eer geweest zijn voor de overweldigers, wier schande bedoeld werd, ook waren er geen koperen wierookvaten nodig, het gouden altaar werd met gouden wierookvaten bediend, maar zij moesten tot grote platen geslagen, of uitgerekt, worden, om er het koperen altaar mee te overtrekken, vers 38 - 40. Deze eerzuchtigen dachten het altaar verdorven te hebben, door het priesterschap weer gemeen te maken, maar om te tonen dat, wel verre dat Aärons ambt verzwakt was door hun machteloze boosaardigheid, het er veeleer door was bevestigd, werden hun wierookvaten, gebruikt in mededinging van het zijne, nu aangewend tot versiering en bewaring van het altaar, waaraan hij diende.
Maar dit was nog niet alles, dit overtreksel van het altaar moet dienen ter gedachtenis voor de kinderen Israëls in hun geslachten, van deze grote gebeurtenis. Hoewel zij zo verbazingwekkend was, en hoewel Mozes haar vermelden moest in zijn geschiedenis, was er toch gevaar, dat zij na verloop van tijd in vergetelheid zou geraken, indrukken, die diep schijnen, zijn niet altijd duurzaam, daarom was het nodig deze gedachtenis van het oordeel te verordineren, opdat de Levieten, die dit altaar bedienden en zich de mindere diensten er van zagen aangewezen, zouden leren zich binnen de hun gestelde grenzen te houden, en bevreesd zouden zijn, om ze te overschrijden, opdat zij niet worden als Korach en zijn vergadering, die Levieten waren en priesters wilden zijn. Deze wierookvaten werden bewaard "in terrorem " - opdat anderen zullen horen en vrezen en niet meer trotselijk zullen handelen. Aldus heeft God er in voorzien, dat Zijn wonderen van genade, zowel als van oordeel, in eeuwige gedachtenis zijn, opdat aan het doel er van worde beantwoord, en opdat zij mogen dienen tot lering en waarschuwing van hen, waarop de einden van de eeuwen gekomen zijn.

Numeri 16:41 - 50
Hier is: I. Een nieuwe rebellie tegen Mozes en Aäron, en wel reeds op de volgende dag. Ontzet u hierover, gij hemelen, en verwonder u, gij aarde! Was er ooit zo'n voorbeeld van het ongeneeslijk bederf van zondaren? vers 41. Des anderen daags murmureerde geheel het volk.

1. Hoewel zij zoeaven nog verschrikt waren door het gezicht van de straf over de rebellen de kreten van deze wegzinkende zondaars, die zondaars tegen hun eigen ziel, hun nog in de oren klonken, de reuk van het vuur nog was overgebleven, en de gekloofde aarde nog nauwelijks

was toegesloten, werden toch dezelfde zonden opnieuw bedreven, en al die waarschuwingen in de wind geslagen.

2. Hoewel zij nog zo kort geleden er voor behoed waren om in dezelfde straf te delen en de overlevenden als vuurbranden uit het vuur waren gerukt, beledigen en trotseren zij toch Mozes en Aäron, aan wier voorbede zij hun redding en behoud verschuldigd waren. Hun beschuldiging is zeer zwaar: *Gijlieden hebt des Heeren volk gedood.* Kon er iets gezegd worden dat meer onrechtvaardig en boosaardig was? De rebellen verklaren zij heilig, noemen hen des Heeren volk, die gestorven zijn met de wapenen tegen Hem in de hand, de Goddelijke gerechtigheid zelf brandmerken zij, het was toch duidelijk genoeg dat Mozes en Aäron de hand niet hebben gehad in hun dood, zij deden wat zij konden om hen te redden, zodat zij door hen van moord te beschuldigen, daar eigenlijk God zelf van beschuldigden. De voortdurende hardnekkigheid van dit volk in weerwil van de verschrikkingen van Gods wet, zoals zij op de berg Sinai was gegeven, en de verschrikkingen van Zijn oordelen, zoals die nu over de ongehoorzamen waren gekomen, tonen hoe nodig de genade Gods is voor een krachtdadige, afdoende verandering van hart en leven, zonder welke ook de beste middelen het doel nooit zullen bereiken. Wat vrees niet kon uitwerken, zal door liefde teweeggebracht worden.

II. Gods snelle verschijning tegen de rebellen. Toen zij vergaderd waren tegen Mozes en Aäron, misschien wel met het doel hen af te zetten of te vermoorden, wendden zij zich naar de tabernakel, alsof hun ontrust geweten wel afkeuring van daar verwachtte, en zie, de heerlijkheid des Heeren verscheen, vers 42, ter bescherming van Zijn dienstknechten, en beschaming van Zijn en hun beschuldigers en tegenstanders. Hierop kwamen Mozes en Aäron tot voor de tent van de samenkomst, deels voor hun eigen veiligheid, daar zochten zij een toevlucht "voor de twist van de tongen," Psalm 27:5, 31:21, en deels ten einde om raad te vragen, en te weten wat Gods wil was voor deze gelegenheid vers 43. Nu verklaart de gerechtigheid, dat zij verdienen als in een ogenblik verteerd te worden, vers 45. Waarom zouden zij nog een dag langer leven, die het haten om zich te bekeren, en voor wie rebellie het dagelijks werk is? Laat een rechtvaardige wraak gedaan worden, en dan zal de moeite met hen spoedig voorbij zijn, doch eerst moeten Mozes en Aäron beveiligd worden.

III. De voorbede door Mozes en Aäron voor hen gedaan. Hoewel zij, naar men zou denken, evenveel reden hadden als Elia om God tegen Israël aan te spreken, Romeinen 11:2, vergeven en vergeten zij toch de smaad en de beledigingen, die hun zijn aangedaan, en zijn zij de beste vrienden van hun vijanden.

1. Beiden vielen zij op hun aangezichten, om God nederig om genade voor hen te smeken, wetende hoe groot hun terging was. Zij hadden dit verscheidene malen tevoren bij dergelijke gelegenheden gedaan, en hoewel het volk hen er zeer slecht voor beloond had, heeft God hen toch genadig aangenomen en verhoord, en nu volgen zij nog dezelfde methode, dit is gedurig bidden.

2. Mozes, bemerkende dat de plaag had aangevangen in de vergadering van de rebellen, dat is onder diegenen van hen, die zich tegen Mozes en Aäron verzameld hadden, zond Aäron, om door een daad van zijn priesterlijk ambt verzoening voor hen te doen, vers 46. En Aäron is geredelijk gegaan, en heeft, staande tussen de levenden en de doden, reukwerk gebrand, niet om de lucht te zuiveren, maar om een beledigd God te verzoenen, en aldus de voortgang van het oordeel gestuit. Hieruit bleek:

a. Dat Aäron een zeer goed man was, een man, die oprechte liefde koesterde voor de kinderen Zijns volks, hoewel zij hem haatten en benijdden. Hoewel God thans wraak deed voor het onrecht, hem aangedaan, en de zaak van zijn priesterschap verdedigde, treedt hij nu toch tussenbeide om Gods toorn van hen af te wenden. Ja meer, niet achtende op zijn hoge jaren en de achtbaarheid van zijn ambt en positie, liep hij, met haastige tred, in het midden van de gemeente, om hen te helpen. Hij heeft niet gezegd: "Laat hen eerst een wijle lijden onder de straf, dan zal ik hun des te meer welkom zijn als ik tot hen kom", maar als iemand aan wie het leven van ieder Israëliet zeer dierbaar is, haast hij zich naar de bres, waardoor de dood binnenkomt. Mozes en Aäron, die beschuldigd waren des Heeren volk gedood te hebben, zouden hen nu terecht hebben kunnen bestraffen, konden zij verwachten, dat diegenen hun redders zullen wezen, die zij zo hatelijk hun moordenaars hadden genoemd? Maar deze Godvruchtige mannen hebben ons hier door hun voorbeeld geleerd, niet gemelijk te zijn jegens degenen, die ten onrechte misnoegd zijn op ons, en geen gebruik te maken van het voordeel, dat de mensen ons over hen geven door hun tergende woorden, door hun enigerlei vriendelijkheid of weldaad te weigeren, die wij hun kunnen bewijzen. Wij moeten kwaad met goed vergelden.

b. Dat Aäron een zeer stoutmoedig man was, stoutmoedig om zich te wagen onder het verwoede gepeupel dat zich tegen hem verzameld had, en dat, voor zoveel hij wist, in nog groter woede kon ontstoken zijn om de plaag, die nu had aangevangen, stoutmoedig, om zich te wagen temidden van de besmetting, waar de pijlen des doods het menigvuldigst waren, en honderden ja duizenden, vielen aan zijn rechterhand en zijn linkerhand. Om hun leven te redden heeft hij het zijne in de waagschaal gesteld, het niet dierbaar houdende voor zichzelf, zo hij slechts zijn dienst kon volbrengen.

c. Dat Aäron een man Gods was, gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn. Zijn roeping tot het priesterschap was hierdoor ten volle bevestigd en boven allen twijfel gesteld, God had niet slechts zijn leven gespaard, toen dat van de indringers was afgesneden, maar maakte hem nu tot het werktuig om Israël te behouden. Vergelijk het wierookvat van Aäron hier met de wierookvaten van deze zondaren tegen hun eigen zielen. Deze hebben God tot toorn verwekt, dit heeft Gods toorn gestild, deze hebben mensenlevens ten verderve gebracht, dit heeft ze behouden, geen twijfel blijft er dus over aan Aärons roeping tot het priesterschap. Diegenen bewijzen het meeste recht te hebben op openbare eerambten, die zich het meest ten koste geven voor het algemene welzijn, en genade van de Heere verkrijgen om getrouw en tot zegen te zijn. Zo iemand groot wil wezen, laat hem aller dienstknecht zijn.

d. Dat Aäron een type was van Christus, die in de wereld is gekomen om verzoening te doen voor de zonde, en Gods toorn van ons af te wenden, en die door Zijn Middelaarschap en voorbede staat tussen de levenden en de doden, om zich Zijn verkoren Israël te verzekeren, en hen te behouden van uit het midden van een wereld, besmet door de zonde en liggende onder de vloek.

IV. De uitslag en het einde van geheel deze zaak.
1. Gods gerechtigheid werd verheerlijkt in de dood van sommigen. Zeer velen werden in zeer weinig tijds door het zwaard des Heeren neergeveld. Hoewel Aäron al de spoed maakte die hem mogelijk was, lagen er toch voordat hij zijn post bereikte veertien duizend zeven honderd mensen dood ter aarde, vers 49. Vergelijkender wijze gesproken, waren het slechts weinigen, die wegens de zaak van Korach gestorven zijn, slechts de aanvoerders werden tot voorbeeld gesteld, daar echter het volk door Gods lankmoedigheid en sparende genade niet tot bekering was gebracht, is de gerechtigheid thans niet zo spaarzaam geweest met het bloed van de

Israëlieten. Zij schreeuwden wegens de dood van weinige honderden, alsof het een onbarmhartige slachting was onder het volk des Heeren, maar God brengt hier die klacht tot zwijgen door de dood van vele duizenden. Zij, die morren wegens de kleinere oordelen bereiden zich grotere, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen.

2. Zijn genade werd verheerlijkt in de behoudenis van de overigen. God toonde hun wat Hij kon doen door Zijn macht, en wat Hij zou kunnen doen in Zijn gerechtigheid, maar daarna toonde Hij hun wat Hij zal doen in Zijn liefde en barmhartigheid, Hij wilde, in weerwil van dit alles, zich een volk bewaren door een middelaar. De wolk van Aärons reukwerk, komende van zijn hand, deed de plaag ophouden. Het is ten zeerste tot eer van Gods goedheid dat Hij, zelfs in toorn, menigmaal aan Zijn goedertierenheid gedenkt, en dat, zelfs als de oordelen al begonnen waren, het gebed ze heeft doen ophouden, zo bereid is Hij te vergeven, en zo weinig lust heeft Hij aan de dood van de zondaren.

HOOFDSTUK 17

1 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israëls, en neem van hen voor elk vaderlijk huis een staf, van al hun oversten, naar het huis hunner vaderen, twaalf staven; eens iegelijken naam zult gij schrijven op zijn staf. 3 Doch Aärons naam zult gij schrijven op de staf van Levi; want een staf zal er zijn voor het hoofd van het huis hunner vaderen. 4 En gij zult ze wegleggen in de tent der samenkomst, voor de getuigenis, waarheen Ik met ulieden samenkomen zal. 5 En het zal geschieden, dat de staf des mans, welke Ik zal verkoren hebben, zal bloeien; en Ik zal stillen de murmureringen van de kinderen Israëls tegen Mij, welke zij tegen ulieden murmureerden. 6 Mozes dan sprak tot de kinderen Israëls, en al hun oversten gaven aan hem een staf, voor elke overste een staf, naar het huis hunner vaderen, twaalf staven; Aärons staf was ook onder hun staven. 7 En Mozes leide deze staven weg, voor het aangezicht des HEEREN, in de tent der getuigenis. 8 Het geschiedde nu des anderen daags, dat Mozes in de tent der getuigenis inging; en ziet, Aärons staf, voor het huis van Levi, bloeide; want hij bracht bloeisel voort, en bloesemde bloesem, en droeg amandelen. 9 Toen bracht Mozes al deze staven uit, van voor het aangezicht des HEEREN, tot al de kinderen Israëls; en zij zagen het, en namen elk zijn staf. 10 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Breng de staf van Aäron weder voor de getuigenis, in bewaring, tot een teken voor de wederspannige kinderen; alzo zult gij een einde maken van hun murmureringen tegen Mij, dat zij niet sterven. 11 En Mozes deed het; gelijk als de HEERE hem geboden had, alzo deed hij.

12 Toen spraken de kinderen Israëls tot Mozes, zeggende: Zie, wij geven de geest, wij vergaan, wij allen vergaan! 13 Al wie enigszins nadert tot de tabernakel des HEEREN, zal sterven; zullen wij dan de geest gevende verdaan worden?

Naar luid van het verhaal in het vorige hoofdstuk is er genoeg gedaan om alle aanspraken te vernietigen van de geslachten van de stam van Levi, om in mededinging te komen met Aäron, en om duidelijk te doen blijken, dat Aäron het hoofd was van die stam. Maar nu schijnt het dat, toen die zaak geregeld was, de oversten van de overige stammen begonnen te murmureren, als het hoofd van een stam priester moet zijn, waarom kan dat dan niet het hoofd van een andere stam dan die van Levi wezen? Hij, die de harten doorgrondt, wist dat dit in het hart van sommigen van hen was opgekomen, maar heeft de openbaring er van in een openlijke daad genadig verhoed ten einde bloedstorting te voorkomen, en Hij deed dit door een wonder, niet, zoals tevoren, door een wonder van toorn, maar van genade.

I. De zaak wordt aan een proeve onderworpen, door twaalf staven, een voor ieder overste, te brengen en ze voor de Heere neer te leggen, vers 1 - 7.
II. Na die proefneming wordt de zaak tot beslissing gebracht door het wonderdadige bloeien van Aärons staf, vers 8, 9.
III. De beslechting van die twist wordt geregistreerd door die staf te bewaren, vers 10, 11.
IV. Na enig aarzelen wordt door het volk er in berust, vers 12, 13.

Numeri 17:1 - 7

1. Hier hebben wij orders gegeven voor het brengen van een staf voor iedere stam (hetgeen van bijzondere betekenis was, want het woord, dat hier gebruikt is voor staf, heeft soms de betekenis van stam, zoals inzonderheid in Hoofdstuk 34:13.) opdat God door een wonder, hetwelk Hij tot dat doel zal werken, bekend zou maken, aan wie Hij de eer van het priesterschap heeft verleend.

a. Het scheen toen, dat het priesterschap een eer was, wèl waardig om naar gestaan te worden zelfs door de oversten van de stammen. Het is voor de voornaamsten onder de mensen een eer om in de dienst van God te worden gebruikt. Maar deze hebben er misschien meer naar gestaan om de wille van het gewin en de macht die aan het ambt verbonden waren, dan om hetgeen er Goddelijk en heilig in was.

b. Ook schijnt het dat, in weerwil van alles wat er geschied was om die zaak vast te stellen, er nog personen waren, bereid om bij iedere gelegenheid het ambt aan Aäron te betwisten. Zij

wilden niet berusten in de benoeming door God gedaan, zij streden met God om de heerschappij, en nu is de vraag: wiens woord en wil zal bestaan? God wil regeren, maar Israël wil niet geregeerd worden, en dat is nu de twist en de vraag.
c. Het is een wonder van Gods genade, dat Hij, na verschillende wonderen gewrocht te hebben, om zonde te straffen, er nog een zal werken, om zonde te voorkomen. God heeft er afdoend voor gezorgd, dat de hardnekkigen zonder verontschuldiging worden gelaten en alle mond gestopt zal worden. Israël was zeer geneigd tot murmureren, beide tegen God en tegen hun regeerders. "Welnu", zegt God" Ik zal stillen de murmureringen van de kinderen Israëls tegen Mij, vers 5. Indien er iets is, dat hen kan overtuigen, dan zullen zij overtuigd worden, en indien dit hen niet overtuigt, dan zal niets hen overtuigen". Dit zal voor hen wezen, wat Christus zei het teken van de profeet Jona te wezen (dat is Zijn eigen opstanding) voor de mannen van dat geslacht: het grootste bewijs van Zijn zending, dat gegeven kon worden.

De bevelen luiden:
aa. Dat twaalf staven gebracht moesten worden. Waarschijnlijk zijn die staven toen niet vers van een boom gesneden, want dan zou het wonder niet zo groot zijn geweest, maar dat het de staven waren, die de oversten gewoonlijk gebruikten als teken van hun gezag, zoals die, waarvan wij lezen in Hoofdstuk 21:18, oude droge staven waarin geen sap meer was, en het is waarschijnlijk, dat zij allen van een amandelboom gesneden waren. Het schijnt dat er in het geheel slechts twaalf staven waren, die van Aäron meegerekend, want als Levi met de andere stammen geteld wordt, dan worden Efraïm en Manasse tot een gerekend onder de naam Jozef.
bb. Dat de naam van ieder overste op zijn staf geschreven moest worden, opdat ieder de zijne zou kennen, ten einde strijd te voorkomen, want op hetgeen geschreven is, kan men zich ten allen tijde beroepen.
cc. Dat zij gedurende een nacht in de tabernakel weggelegd moesten worden, voor de getuigenis, dat is: voor de ark, die, met haar verzoendeksel, een symbool of getuigenis was van Gods tegenwoordigheid onder hen.
dd. Zij moesten verwachten, daar hun dit van tevoren gezegd was, dat de staf van de stam, of van de overste, die God tot het priesterambt had verkoren, bloeien zal, vers 5. Het was nodig dat hun dit gezegd werd, opdat het niet als iets toevalligs beschouwd zal worden, maar dat het aldus geschiedde naar de raad en de wil van God.

2. De uitvoering van Gods bevel. De oversten brachten hun staven, sommigen hunner waarschijnlijk in de zoete hoop, dat de keuze op hen zou vallen, en allen het als genoegzame eer beschouwende, om mededingers van Aäron en kandidaten voor het priesterambt te zijn, vers 7, en Mozes legde ze weg voor het aangezicht des Heeren. Hij heeft de tegenwerping niet gemaakt, dat de zaak reeds genoegzaam beslist was, en er reeds genoeg was geschied om diegenen te overtuigen, die niet onoverwinlijk verhard waren in hun vooroordelen. Hij heeft het niet ondernomen om zelf de twist te beslechten, ofschoon dit licht te doen ware geweest, ook kwam hij niet met de bedenking, dat het nergens toe zou dienen, om voldoening te willen bieden aan mensen, die willens blind waren, maar, daar God het aldus wilde, deed hij wat hem bevolen was, en gaf de zaak over aan de Heere, op wie met algemene instemming het beroep gedaan was.

Numeri 17:8 - 13
Hier is: I. De eindbeslissing van de strijd over het priesterschap door een wonder, vers 8, 9. De staven werden uit het heilige der heiligen gebracht, waar zij weggelegd waren, en openlijk aan het volk getoond, en, terwijl al de overigen gebleven zijn zoals zij waren, is alleen Aärons staf van een droge stok tot een levende tak geworden, die bloesem bloesemde en amandelen droeg. In sommige plaatsen waren knoppen, in andere bloesems, in nog andere vruchten, en

dat wel op dezelfde tijd. Dit was wonderdadig en nam alle vermoeden weg van bedrog, alsof Mozes ‘s nachts Aärons staf had weggenomen, en er een levende tak van een amandelboom voor in de plaats had gelegd, want geen gewone tak zou tegelijk knoppen, bloesems en vruchten dragen.

1. Nu was dit voor het volk een duidelijke aanwijzing, dat Aäron tot het priesterambt was verkoren, en geen van de andere oversten van de stammen. Aldus werd hij van hen onderscheiden, en werd het voor allen openbaar dat hij onder de bijzondere zegen des hemels was die soms wasdom geeft, waar de hand des mensen noch geplant, noch net gemaakt heeft. Bisschop Hall merkt hier op, dat vruchtbaarheid het beste bewijs is van een Goddelijke roeping "en dat de plantingen Gods, en de takken, die er afgesneden worden, bloeien zullen," zie Psalm 92:12 - 14. "De bomen des Heeren" kunnen wel dorre bomen schijnen te zijn, "maar zij zijn vol van sap," Psalm 104:16.

2. Het was een zeer gepast teken om het priesterschap zelf voor te stellen, dat hierdoor aan Aäron bevestigd werd.
a. Dat het vruchtbaar zou wezen voor, en dienstbaar aan de kerk Gods. Het bracht niet slechts bloesems voort maar amandelen, want het priesterschap was bestemd en bedoeld, niet slechts om een eer te zijn voor Aäron, maar om een zegen te zijn voor Israël. Aldus heeft Christus Zijn apostelen en dienstknechten verordineerd, om heen te gaan en vrucht te dragen, en dat "hun vrucht zal blijven," Johannes 15:16.
b. Dat er een opeenvolging van priesters zou zijn, hier waren niet slechts amandelen voor het tegenwoordige ogenblik, maar knoppen en bloesems, die weer beloofden voor later. Aldus heeft Christus gezorgd voor Zijn kerk, dat er van geslacht tot geslacht een zaad zou wezen, dat Hem dient.
c. Dat dit priesterschap toch niet eeuwig zal duren, maar in verloop van tijd, evenals de takken en bloesems van een boom, zal falen en verdorren. "Het bloeien van de amandelboom" wordt vermeld als een van de tekenen van de ouderdom, Prediker 12:5. Deze hoedanigheid werd intijds aan het priesterschap toegekend dat spoedig "oud gemaakt is en verouderd en nabij de verdwijning," Hebreeën 8:13, Het was een type en voorbeeld van Christus en Zijn priesterschap, want Hij is "de Man, de Spruite" Zacharia 6:12, die "een priester zal zijn op zijn troon," en zal opschieten voor het aangezicht Gods, zoals deze staf hier voor de ark, "als een wortel uit een dorre aarde," Jesaja 53:2.

II. De gedachtenis van deze zaak door de bewaring van de staf voor de getuigenis, "in perpetuam rei memoriam, ter eeuwige gedachtenis," vers 10, 11. Het is waarschijnlijk dat de knoppen, bloesems en vruchten fris zijn gebleven, dezelfde Goddelijke macht, die ze in een nacht voortgebracht heeft, heeft ze eeuwenlang bewaard, tenminste zolang als het nodig was tot een teken voor de weerspannigen. Zo was het een blijvend wonder, en de voortduring er van een onloochenbaar bewijs van de waarheid. Zelfs het blad van Gods bomen "zal niet afvallen," Psalm 1:3. Deze staf werd bewaard, zoals de wierookvaten bewaard werden, om een einde te maken aan hun murmureringen, dat zij niet sterven. Gods doel in al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, in de beloning van Zijn genade en in Zijn oordelen, en in de gedachtenis er van, is: zonde weg te nemen en te voorkomen. Deze dingen zijn gedaan, deze dingen zijn "geschreven, opdat wij niet zondigen," 1 Johannes 2:1. Christus is geopenbaard "om onze zonden weg te nemen." Wat God doet ter wegneming van zonde, wordt in ware liefde en goedertierenheid jegens ons gedaan, "opdat wij niet sterven."
Al de bittere medicijnen, die Hij ons geeft, en al de strenge maatregelen, die Hij voor ons neemt zijn ter genezing van een ziekte, die anders dodelijk zou zijn. Bisschop Hall merkt hier op, dat de tafelen van de wet, het kruikje met manna en Aärons staf tezamen in of bij de ark

bewaard werden, (de apostel noemt ze alle drie tezamen, Hebreeën 9:4) om aan de latere eeuwen te tonen, hoe de kerk vanouds onderwezen, gevoed en geregeerd werd, en daaruit leidt hij af hoe kostelijk en dierbaar de leer, de sacramenten en de regering van de kerk hem zijn, en ons behoren te wezen. De staf van Mozes werd gebruikt om vele wonderen te doen, maar wij bevinden niet dat deze bewaard werd, want dat zou alleen gediend hebben om de nieuwsgierigheid van de mensen te bevredigen, maar de staf van Aäron, waarin een blijvend wonder was, werd zorgvuldig bewaard, omdat dit van blijvend nut zal wezen om het geweten van de mensen te overtuigen, alle twist omtrent het priesterschap te doen eindigen, en van Gods Israël het geloof te bevestigen in Zijn inzettingen. Zodanig is het verschil tussen de sacramenten, die Christus verordineerd heeft tot stichting, en de relikwieën, die de mensen hebben verzonnen tot bijgeloof.

III. Het angstgeschrei van het volk vers 12 13. Zie, wij geven de geest, wij vergaan, wij allen vergaan! Dit kan beschouwd worden als de taal, hetzij:
1. Van een morrend volk, klagende over de oordelen Gods, die zij door hun hoogmoed en hardnekkigheid zelf over zich gebracht hadden. Zij schijnen te spreken in wanhoop, alsof God een harde meester was, die steeds twist met hen zocht, zodat zij om de geringste afwijking of de kleinste misstap moesten sterven. Zij moeten omkomen, zij moeten allen vergaan! laaghartig te kennen gevende dat God nooit tevreden zou zijn met hun bloed en hun verderf voordat Hij met allen een einde had gemaakt, allen waren omgekomen. Zo schijnen zij "gelijk een wilde os in het net, vol van de grimmigheid des Heeren," Jesaja 51:20, zich er over verbitterende, dat God hun te sterk was, en dat zij genoodzaakt waren zich te onderwerpen, omdat zij niet anders konden. Het is zeer goddeloos om, als wij in benauwdheid zijn ons tegen God te verbitteren, en dus in die benauwdheid nog meer te zondigen. Als wij sterven, als wij omkomen dan hebben wij dit onszelf te wijten, de schuld er van is op ons eigen hoofd. Of:

2. Van een berouwhebbend volk, veel Schriftverklaarders zien er de taal van hun onderwerping. "Nu bemerken wij dat het Gods wil is, dat wij op onze plaats blijven, en dat het gevaarlijk voor ons is, om meer nabij te komen dan het voor ons is verordineerd. Wij onderwerpen ons in deze teleurstelling aan de wil van God, wij zullen niet meer twisten, opdat wij niet omkomen".
En zij vragen Mozes om voor hen tussenbeide te treden, opdat zij niet allen vergaan. Aldus was het doel bereikt, en heeft God ten opzichte van deze zaak hun murmureringen gestild, van nu voortaan zullen zij berusten.
Als God oordeelt, dan zal Hij overwinnen, en op de een of andere wijze zal Hij de hardnekkigste tegensprekers vroeg of laat hun dwaasheid doen bekennen, bekennen ook, dat Hij in de zaak waarin zij trots gehandeld hebben, boven hen was. "Vicisti Galilaee - Gij hebt overwonnen, o Galileer!"

HOOFDSTUK 18

1 Zo zeide de HEERE tot Aäron: Gij, en uw zonen, en het huis uws vaders met u, zult dragen de ongerechtigheid des heiligdoms; en gij, en uw zonen met u, zult dragen de ongerechtigheid van uw priesterambt. 2 En ook zult gij uw broederen, de stam van Levi, de stam uws vaders, met u doen naderen, dat zij u bijgevoegd worden, en u dienen; maar gij, en uw zonen met u, zult zijn voor de tent der getuigenis. 3 En zij zullen uw wacht waarnemen, en de wacht der ganse tent; doch tot het gereedschap des heiligdoms en het altaar zullen zij niet naderen, opdat zij niet sterven, zo zij als gijlieden. 4 Maar zij zullen u bijgevoegd worden, en de wacht van de tent der samenkomst waarnemen, in allen dienst der tent; en een vreemde zal tot u niet naderen. 5 Gijlieden nu zult waarnemen de wacht des heiligdoms, en de wacht des altaars; opdat er geen verbolgenheid meer zij over de kinderen Israëls. 6 Want Ik, zie, Ik heb uw broederen, de Levieten, uit het midden der kinderen Israëls genomen; zij zijn ulieden een gave, gegeven de HEERE, om de dienst van de tent der samenkomst te bedienen. 7 Maar gij, en uw zonen met u, zult ulieder priesterambt waarnemen in alle zaken des altaars, en in hetgeen van binnen de voorhang is, dat zult gijlieden bedienen; uw priesterambt geve Ik u tot een dienst van een geschenk; en de vreemde, die nadert, zal gedood worden. 8 Voorts sprak de HEERE tot Aäron: En Ik, zie, Ik heb u gegeven de wacht Mijner hefofferen, met alle heilige dingen van de kinderen Israëls heb Ik ze u gegeven, om der zalving wil, en aan uw zonen, tot een eeuwige inzetting. 9 Dit zult gij hebben van de heiligheid der heiligheden, uit het vuur: al hun offeranden, met al hun spijsoffer, en met al hun zondoffer, en met al hun schuldoffer, dat zij Mij zullen wedergeven; het zal u en uw zonen een heiligheid der heiligheden zijn. 10 Aan het allerheiligste zult gij dat eten; al wat mannelijk is zal dat eten; het zal u een heiligheid zijn. 11 Ook zal dit het uwe zijn: het hefoffer hunner gave, met alle beweegofferen der kinderen Israëls; Ik heb ze aan u gegeven, en aan uw zonen, en aan uw dochteren met u, tot een eeuwige inzetting; al wie in uw huis rein is, zal dat eten. 12 Al het beste van de olie, en al het beste van de most, en van koren, hun eerstelingen, die zij de HEERE zullen geven, u heb Ik ze gegeven. 13 De eerste vruchten van alles, wat in hun land is, die zij de HEERE zullen brengen, zullen uwe zijn; al wie in uw huis rein is, zal dat eten. 14 Al het verbannene in Israël zal het uwe zijn. 15 Al wat de baarmoeder opent, van alle vlees, dat zij de HEERE zullen brengen, onder de mensen, en onder de beesten, zal het uwe zijn; doch de eerstgeborenen der mensen zult gij ganselijk lossen; ook zult gij lossen de eerstgeborenen der onreine beesten. 16 Die nu onder dezelve gelost zullen worden, zult gij van een maand oud lossen, naar uw schatting, voor het geld van vijf sikkelen, naar de sikkel des heiligdoms, die is twintig gera. 17 Maar het eerstgeborene van een koe, of het eerstgeborene van een schaap, of het eerstgeborene van een geit zult gij niet lossen, zij zijn heilig; hun bloed zult gij sprengen op het altaar, en hun vet zult gij aansteken, tot een vuuroffer van liefelijken reuk de HEERE. 18 En hun vlees zal het uwe zijn; gelijk de beweegborst, en gelijk de rechterschouder, zal het uwe zijn. 19 Alle hefofferen der heilige dingen, die de kinderen Israëls de HEERE zullen offeren, heb Ik aan u gegeven, en aan uw zonen, en aan uw dochteren met u, tot een eeuwige inzetting; het zal een eeuwig zoutverbond zijn, voor het aangezicht des HEEREN, voor u en voor uw zaad met u.

20 Ook zeide de HEERE tot Aäron: Gij zult in hun land niet erven, en gij zult geen deel in het midden van henlieden hebben; Ik ben uw deel en uw erfenis, in het midden van de kinderen Israëls. 21 En zie, aan de kinderen van Levi heb Ik alle tienden in Israël ter erfenis gegeven, voor hun dienst, dien zij bedienen, de dienst van de tent der samenkomst. 22 En de kinderen Israëls zullen niet meer naderen tot de tent der samenkomst, om zonde te dragen en te sterven. 23 Maar de Levieten, die zullen bedienen de dienst van de tent der samenkomst, en die zullen hun ongerechtigheid dragen; het zal een eeuwige inzetting zijn voor uw geslachten; en in het midden van de kinderen Israëls zullen zij geen erfenis erven. 24 Want de tienden der kinderen Israëls, die zij de HEERE tot een hefoffer zullen offeren, heb Ik aan de Levieten tot een erfenis gegeven; daarom heb Ik tot hen gezegd: Zij zullen in het midden van de kinderen Israëls geen erfenis erven. 25 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 26 Gij zult ook tot de Levieten spreken, en tot hen zeggen: Wanneer gij van de kinderen Israëls de tienden zult ontvangen hebben, die Ik u voor uw erfenis van henlieden gegeven heb, zo zult gij daarvan een hefoffer des HEEREN offeren, de tienden van die tienden; 27 En het zal u gerekend worden tot uw hefoffer, als koren van de dorsvloer, en als de volheid van de perskuip. 28 Alzo zult gij ook een hefoffer des HEEREN offeren van al uw tienden, die gij van de kinderen Israëls zult hebben ontvangen; en gij zult daarvan des HEEREN hefoffer geven aan de priester Aäron. 29 Van al uw gaven zult gij alle hefoffer des HEEREN offeren; van al het beste van die, van zijn heiliging daarvan.

30 Gij zult dan tot hen zeggen: Als gij deszelfs beste daarvan offert, zo zal het de Levieten toegerekend worden als een inkomen des dorsvloers, en als een inkomen der perskuip. 31 En gij zult dat eten in alle plaatsen, gij en uw huis; want het is ulieden een loon voor uw dienst in de tent der samenkomst. 32 Zo zult gij daarover geen zonde dragen, als gij deszelfs beste daarvan offert; en gij zult de heilige dingen van de kinderen Israëls niet ontheiligen, opdat gij niet sterft.

Nu Aäron ten volle gevestigd is in het priesterschap, tot zijn eigen en des volks grote voldoening (hetgeen het goede was, dat God uit de boze tegenstand tegen hem heeft doen voortkomen) geeft God hem nu volledige instructies betreffende zijn ambt, of liever, herhaalt Hij die, welke Hij hem tevoren gegeven had. Hij zegt hem:

I. Wat zijn werk moest wezen, welke zorg en last hem waren opgedragen, en welke hulp hij van de Levieten zou hebben voor dat werk, vers 1 - 7.
II. Wat voor dit werk zijn loon en dat van de Levieten zal wezen.
    1. De emolumenten voor de priesters, vers 8 - 19.
    2. Het vastgestelde onderhoud van de Levieten, vers 20 - 24.
III. Het deel, dat uit het onderhoud van de Levieten aan de priesters moest gegeven worden, vers 25 - 32. Zo wist iedereen wat hij te doen had, en wat hij had om van te leven.

Numeri 18:1 - 7
De samenhang van dit hoofdstuk met het vorige is zeer opmerkelijk.

I. Aan het einde van dat hoofdstuk had het volk geklaagd over de moeilijkheid en het gevaar, die er in gelegen waren om tot God te naderen, waardoor zij de ontzettende vrees koesterden, dat de tabernakel in hun midden, die naar zij hadden gehoopt hun blijdschap en hun eer zou zijn, veeleer hun verschrikking en hun verderf zou wezen. In antwoord nu op deze klacht geeft God hun door Aäron te verstaan, dat de priesters als hun vertegenwoordigers zouden naderen, zodat het volk wel op een afstand moest blijven, maar dat hun niet tot schande of nadeel zou strekken, maar dat hun troostrijke gemeenschap met God onderhouden zou worden door tussenkomst of bemiddeling van de priesters.

II. God had nu aan Aäron zeer grote eer bewezen, zijn staf had gebloeid, terwijl de staven van de andere oversten droog en dor waren gebleven, ontbloot van vrucht, zowel als van sieraad. Opdat nu Aäron niet opgeblazen zou zijn door de veelheid van de gunsten, die hem waren bewezen, en de wonderen, die gewrocht waren tot zijn ondersteuning en handhaving in zijn hoge plaats, komt God tot hem om hem te herinneren aan de last, die hem was opgelegd, en de plicht die van hem, als priester, geëist werd. Hij zal reden zien om niet hovaardig te wezen op zijn bevordering, maar de eer van zijn ambt te ontvangen met eerbied en heilig vrezen, als hij bedenkt hoe groot de zorg, en hoe zwaar de last was, die hem waren opgelegd, en hoe moeilijk het voor hem zou wezen om goede rekenschap te geven van zijn gedrag in dit ambt. Wees niet hooggevoelende, maar vrees.

1. God spreekt hem van het gevaar, dat aan zijn waardigheid is verbonden, vers 1.
a. Dat beide priesters en Levieten Gij, en uw zonen en het huis uws vaders, de ongerechtigheid van het heiligdom zullen dragen, dat is: indien het heiligdom ontwijd werd door het indringen van vreemdelingen of van personen in hun onreinheid, dan zullen de Levieten en de priesters er de schuld van dragen, daar zij hen verwijderd hadden moeten houden. Hoewel de zondaar, die zich daar moedwillig binnendrong, in zijn ongerechtigheid zou sterven, zal zijn bloed toch van de hand van de wachter geëist worden. Of, het kan genomen worden in meer algemene zin: "Indien een van de ambtsplichten van het heiligdom verzuimd of veronachtzaamd wordt, indien een dienst niet op de bestemde tijd wordt verricht,

of niet overeenkomstig de wet, indien er bij de verplaatsing van het heiligdom iets verloren of verlegd is, dan zult gij er rekenschap van hebben te geven, gij zult het hebben te verantwoorden".
b. Dat de priesters zelf de ongerechtigheid van hun priesterambt zullen dragen, dat is: indien zij enig deel van hun werk veronachtzamen, of iemand anders toestaan om zich in te dringen in hun ambt en hun het werk uit handen te nemen, dan zullen zij er de schuld van dragen. Hoe groter het werk of de macht is, die ons is toevertrouwd, hoe groter ons gevaar van schuld op ons te laden door er ontrouw aan te zijn. Het is een goede reden, waarom wij niet afgunstig moeten wezen op anderer eer of ambt, en waarom wij voor onszelf geen hoge plaatsen moeten begeren, dat grote eer en waardigheid ons blootstellen aan grote ongerechtigheid. Zij, aan wie de zorg voor het heiligdom is opgedragen, zullen zeer veel te verantwoorden hebben. Wie zou de zorg over zielen begeren, die denkt aan de rekenschap, die er van afgelegd moet worden?

2. Hij spreekt hem van de plicht, die aan zijn waardigheid is verbonden.
a. Dat hij en zijn zonen moeten zijn - dat is: dienen - voor de tent van de getuigenis, vers 2, dat is (zoals bisschop Patrick het verklaart, voor het heilige van de heiligen, waarin de ark was, aan de buitenzijde van de voorhang van die tabernakel, maar binnen de deur van de tabernakel van de vergadering, zij moesten het gouden altaar bedienen, de tafel en de kandelaar verzorgen waartoe geen Leviet mocht naderen. Gij zult bedienen, vers 7, niet: "Gij zult heersen", er was nooit bedoeld dat zij de meester zouden spelen over het erfdeel des Heeren, maar "gij zult God en de vergadering dienen." Het priesterschap is een dienst. "Zo iemand tot een opzienersambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk." Evangeliedienaren moeten gedenken dat zij dienaren zijn, van wie geëist wordt dat zij ootmoedig, naarstig en getrouw zijn.

b. Dat de Levieten hem en zijn zonen behulpzaam moeten zijn, hen moeten dienen in allen dienst des tabernakels, vers 2 - 4, hoewel zij volstrekt niet mogen naderen tot de vaten van het heiligdom, noch zich mogen mengen met de gewichtige diensten om het vet te verbranden of het bloed te sprengen. Aärons gezin was zeer klein, en naarmate het toenam zullen ook de andere gezinnen van Israël toenemen, zodat hun handen thans niet volstonden voor al de dienst van de tabernakel, en ook in de toekomst er waarschijnlijk niet voor zullen volstaan. Daarom (zegt God) zullen de Levieten u bijgevoegd worden en u dienen, vers 2, en wederom in vers 4, waar een toespeling schijnt te wezen op de naam Levi, die "bijgevoegd" betekent. Velen van de Levieten hadden zich onlangs tegen Aäron verzet, maar God belooft dat zij van nu voortaan van harte met hem verenigd zullen zijn in belang en genegenheid, en niet meer met hem zullen twisten. Het was voor Aäron een goed teken dat God hem erkende toen Hij het hart neigde van hen, die hem moesten dienen om hem als hun meerdere te erkennen. De Levieten worden gezegd een gave te zijn, geschonken aan de priesters, vers 6. Wij behoren het als een grote gave van Gods goedheid te waarderen, dat ons diegenen bijgevoegd zijn, die ons behulpzaam zijn in de dienst van God.

c. Dat beide, priesters en Levieten, zorgvuldig moeten waken tegen de ontheiliging van de heilige dingen. De Levieten moeten de wacht waarnemen van de tabernakel opdat geen vreemde (dat is: ieder aan wie het verboden was) nabij kome, vers 4, en dat wel op straffe des doods, vers 7. En de priesters moeten de wacht waarnemen van het heiligdom vers 5, moeten het volk onderrichten, en hen waarschuwen ten opzichte van de behoorlijke afstand, waarop zij zich hadden te houden, en hun niet toelaten om de hun gezette perken te overschrijden, zoals Korachs vergadering gedaan had, opdat er geen verbolgenheid meer zij over de kinderen Israëls. Zonde voorkomen is toorn voorkomen, en het kwaad, dat de zonde gewrocht heeft,

behoort ons een waarschuwing te zijn voor de toekomst, om er zowel in onszelf als in anderen tegen te waken.

Numeri 18:8 - 19
De dienst van de priesters wordt een krijg genoemd, en wie dient ooit in de krijg op eigen bezolding? Gelijk zij goed gebruikt werden, zo werden zij ook goed verzorgd en goed betaald. Niemand zal God om niet dienen. Alle gelovigen zijn geestelijke priesters, en God heeft beloofd voor hen te zorgen, zij "zullen de aarde bewonen en voorzeker gevoed worden" Psalm 37. 3, en "het goede wordt hun niet onthouden." De Godzaligheid heeft de belofte van het tegenwoordige leven. En uit deze overvloedige voorziening, die hier voor de priesters gemaakt is, leidt de apostel af, dat het de plicht is van de Christelijke gemeenten om haar leraren te onderhouden, zij, die steeds bij het altaar waren deelden met het altaar. Zo behoren ook zij, die het Evangelie verkondigen, van het Evangelie te leven, er goed en behoorlijk van te leven, 1 Corinthiërs 9:13, 14. Merk nu op:
1. Dat een groot deel van de voorziening, die voor hen gemaakt was, voortkwam uit de offers, die zij zelf moesten offeren. Van bijna al de offers ontvingen zij de huiden, die zij mochten verkopen, en ook hadden zij een groot deel van de spijsoffers en de zondoffers enz. Zij, die de wacht van de offers hadden, hadden er ook het voordeel van, vers 8. Gods werk brengt zijn eigen loon mede. Zelfs in het houden van Gods geboden is een groot loon. Het tegenwoordig genot van de Godsdienst is een deel van loon ervan.

2. Dat er niet slechts een goede tafel voor hen gehouden werd, maar dat zij ook geld ontvingen voor de lossing van de eerstgeborenen, en die eerstelingen van vee, welke niet als offers geofferd mochten worden. Aldus was hun onderhoud in elk opzicht zo geregeld, dat zij niet ingewikkeld behoefden te zijn in de handelingen voor de leeftocht. Zij hadden geen landerijen in bezit, geen grond te bebouwen, geen wijngaarden te snoeien, geen kudden te weiden geen onroerende goederen te besturen, en toch hadden zij een ruimer inkomen dan wie ook. God heeft het aldus bevolen:
a. Opdat zij zich geheel en volkomen aan hun dienstwerk zouden kunnen wijden, er niet van afgeleid of in gestoord zouden worden door enigerlei wereldlijke zorg of aangelegenheid. De dienst des Evangelies vereist de gehele mens.
b. Opdat zij een voorbeeld zouden zijn van een leven door geloof, niet slechts in Gods voorzienigheid, maar in Zijn inzetting. Zij leefden van de hand in de tand, opdat zij zouden leren niet bezorgd te zijn voor de morgen, elke dag zal genoeg hebben aan de voorziening, die er voor gemaakt is, en zij hadden geen bezittingen na te laten aan hun kinderen, opdat zij hen door het geloof zouden overgeven aan de zorg van God, die hen hun levenlang had gevoed.

3. Een deel van hetgeen voorzien was voor hun tafel wordt gezegd een heiligheid van de heiligheden te zijn, vers 9, 10,. dat door de priesters zelf gegeten moest worden, en alleen in de voorhof van de tabernakel, maar andere emolumenten waren minder heilig, en daarvan mocht geheel hun gezin eten, mits zij rein waren vers 11 - 13. Zie Leviticus 22:10 en verv. Er is bevolen dat het beste van de olie en het beste van most en van koren als eerstelingen de Heere geofferd moesten worden, en de priesters gegeven, vers 12. Wij moeten God altijd dienen en eren met het beste dat wij hebben, want Hij is de beste, en verdient het beste, Hij is de eerste en daarom moet Hij de eerste rijpe vruchten hebben. Zij, die denken onkosten te sparen door God af te schepen met het uitschot, bedriegen slechts zichzelf, want God laat zich niet bespotten.

4. Dit alles wordt aan de priesters gegeven om der zalving wil, vers 8. Het was niet om de wille van hun verdienste boven andere Israëlieten, dat hun deze schatting betaald werd, dit zij

hun bekend, maar zuiver en alleen om wille van het ambt, waartoe zij gezalfd waren. Aldus worden al de zegeningen, die aan des Heeren volk gegeven worden, hun gegeven om der zalving wil, die zij hebben ontvangen. Het wordt gezegd hun gegeven te zijn tot een eeuwige inzetting, vers 8, en het is een eeuwig zoutverbond, vers 19. Zolang het priesterschap zal duren, zolang zal dit er het onderhoud van zijn, opdat deze lamp niet zal uitgaan uit gebrek aan olie om haar brandende te houden. Zo is er ook voorziening gemaakt dat de Evangeliedienst in stand zal blijven totdat Christus komt, door een eeuwige inzetting. Zie, Ik ben met ulieden (dat is hun onderhoud) al de dagen tot de voleinding van de wereld. Dank zij de Verlosser, is dit het woord, dat Hij ingesteld heeft tot in het duizendste geslacht.

Numeri 18:20 - 32
Hier is nog een nader bericht ten behoeve van de voorziening, die er voor de priesters en de Levieten gemaakt was.

I. Zij moeten geen erfdeel hebben in het land, later werden hun slechts steden gegeven om in te wonen, maar geen land tot bezitting. Gij zult geen deel in het midden van hen hebben, vers 20. Dit wordt herhaald in vers 23, en nog eens in vers 24. Onder de kinderen Israëls zullen zij geen erfdeel hebben, noch door aankoop noch door afkomst. God wilde dat zij goed verzorgd zouden zijn, maar Hij wilde niet dat hun geslachten al te rijk zouden worden, opdat zij zich niet verheven zouden achten boven het werk, waarvoor zij loon ontvingen en waaraan zij verplicht waren zich voortdurend te wijden. Gelijk Israël een bijzonder volk was en onder de heidenen niet gerekend moest worden, zo was Levi een bijzondere stam, die niet als de overige stammen gevestigd moest worden, maar er in alle opzichten van onderscheiden moest wezen. Er wordt een goede reden gegeven, waarom zij geen erfdeel meesten hebben in het land, want, zegt God, Ik ben uw deel en uw erfenis. Zij, die God hebben tot hun erfenis en hun deel tot in eeuwigheid, moeten met heilige minachting en onverschilligheid op de erfenissen van deze wereld zien, en er geen deel aan begeren te hebben. "De Heere is mijn deel, daarom zal ik op Hem hopen," en niet steunen op iets dat ik op deze aarde heb, Klaagliederen 3:24. De Levieten zullen geen erfdeel hebben, en toch zullen zij ruim en gerieflijk kunnen leven, om ons te leren, dat God in Zijn voorzienigheid verschillende middelen heeft om diegenen te onderhouden, die er in afhankelijkheid van leven, de vogels oogsten niet, en worden toch gevoed, de lelies spinnen niet, en zijn toch bekleed, de levieten hebben geen erfdeel in Israël, en leven toch beter dan iedere andere stam. De herhaling van de waarschuwing dat geen Israëliet moet naderen tot de tent van de samenkomst is hier gepast, hoewel enigszins plotseling ingevoegd, vers 22.
Zij schijnt hier geplaatst in tegenstelling met de order betreffende de priesters en Levieten, dat zij geen erfdeel zullen hebben in Israël, om te tonen hoe God Zijn gunsten met onderscheid uitdeelt. De Levieten hebben de eer de tabernakel te bedienen, welke eer aan de Israëlieten ontzegd is, maar de Israëlieten hebben de eer een erfdeel te hebben in Kanaän, die aan de Levieten ontzegd is. Zo wordt ieder er voor bewaard om de ander te benijden of te verachten, en beide hebben reden om zich te verblijden in hun lot. De Israëlieten moeten niet tot de tabernakel naderen, maar de Levieten moeten geen erfdeel hebben in het land. Als de leraren willen dat de gemeenteleden zich in hun sfeer zullen houden, en zich niet in het heilige ambt zullen mengen, dan moeten zij zich in de hunne houden, en zich niet in wereldlijke zaken laten inwikkelen.

II. Maar zij moeten beide tienden hebben van het land. Behalve de eerstelingen, die de priesters waren toegewezen, en die - zeggen de Joden - een vijftigste deel moesten zijn, of tenminste een zestigste deel, was het tiende hun ook toegeschikt.

1. De Levieten ontvingen de tienden van het inkomen van het volk. vers 21. Ik (wiens het geheel, het alles, is) heb alle tienden in Israël van alle voortbrengselen des lands aan de kinderen van Levi ter erfenis gegeven, om gelijkelijk onder hen verdeeld te worden, voor hun dienst die zij bedienen. De Levieten waren de kleinste stam van de twaalf, en toch hadden zij behalve alle andere voordelen, een tiende deel van de jaarlijkse winst, zonder dat zij de moeite en onkosten hadden van ploegen en zaaien. Zodanige zorg heeft God gedragen voor hen, die aan Zijn dienst gewijd waren, niet slechts opdat zij goed en behoorlijk onderhouden zouden worden, maar ook opdat zij geëerd zouden worden door de nationale erkenning van de goede diensten, die zij aan het publiek bewezen, en erkend mede als Gods agenten en ontvangers, want hetgeen een hefoffer was of een offerande, opgeheven naar de hemel tot de Heere, werd door Hem aan de Levieten toegewezen.

2. Aan de priesters werden de tienden van de tienden van de Levieten toegekend. De order hiervoor moest Mozes aan de Levieten overbrengen, en God wilde dat deze ze blijmoedig zullen betalen veeleer dan dat de priesters ze met gezag zullen eisen. Gij zult ook tot de Levieten spreken en tot hen zeggen, dat het door hen geofferd moet worden, veeleer dan dat het van hen geheven zal worden. Merk nu op:
a. Dat de Levieten uit hun tienden aan God moesten geven wat Hem toekwam, even goed als de Israëlieten het Hem moesten geven uit hun inkomsten. Zo moeten thans ook leraren liefdegaven geven uit hetgeen zij ontvangen, en hoe milder zij ontvangen hebben, hoe ruimer zij moeten geven, ja voorbeelden zijn van vrijgevigheid, vers 26. Gij zult daarvan een hefoffer de Heere offeren. Zij, die gebruikt worden om anderen behulpzaam te zijn in hun oefeningen van de Godsvrucht, moeten ook zelf de Heere hun hefoffer brengen. Gebed en lofzegging, opgezonden tot God, of liever het hart daarin tot Hem opgeheven, zijn thans onze hefoffers. Dit (zegt God) zal u gerekend worden als koren van de dorsvloer, dat is hoewel het niet de vrucht was van hun grond, noch van hun eigen arbeid, zoals de tienden van de andere Israëlieten dit waren, zal het toch, daar het was wat zij hadden, aangenomen worden, tot heiliging van al het overige.

b. Dit moest gegeven worden aan de priester Aäron, vers 28, en aan zijn opvolgers, de hogepriesters, om door hen verdeeld te worden onder de mindere priesters zoals zij het geschikt zullen oordelen. De priesters, die voortdurend het altaar bedienden, ontvingen het grootste deel van de voordelen van het priesterambt, die voortkwamen uit de offers, daar er echter veel priesters gebruikt werden op het land om te onderwijzen en te besturen, werden de tienden, door de Levieten geofferd, waarschijnlijk door de hogepriester aan hen toegewezen voor hun onderhoud. Het is de waarschijnlijke gissing van de geleerde bisschop Patrick, dat het tiende van dit laatste tiende aan de hogepriester zelf bleef voorbehouden, om hem in zijn hoge staat en waardigheid te onderhouden: want wij lezen van geen bijzondere voorziening, die voor hem gemaakt is.

c. Als de Levieten aldus het tiende van hun inkomen, als een hefoffer, aan de Heere betaald hadden, dan hadden zij zelf het volkomen genot van de andere negen delen, vers 30. Als gij deszelfs beste daarvan offert, (want nog moet Gods deel het beste wezen), en gij zult dat eten, niet als iets heiligs, maar met dezelfde vrijheid als waarmee de andere Israëlieten hun deel eten, in alle plaatsen gij en uw huis, vers 31. Zie hier dus op wat wijze wij het lieflijk en aangenaam genot kunnen hebben van al onze wereldlijke bezittingen zodat wij daarover geen zonde dragen, vers 32. Ten eerste. Wij moeten er zeker van wezen dat hetgeen wij hebben eerlijk verkregen is, en in de dienst van God, Het is u een loon voor uw dienst, die spijze wordt het best gegeten die eerst verdiend is, maar "zo iemand niet wil werken, dat hij ook niet ete," 2 Thessalonicenzen 3:10. En van het loon op getrouwe diensten, gedaan in de tabernakel

van de vergadering, schijnt gesproken te worden op een wijze, die aanduidt, dat er een zeer bijzonder en lieflijk genot in is gelegen. Ten tweede. Wij moeten er zeker van wezen, dat God er het deel van heeft dat Hem toekomt. Dan eerst hebben wij het ware genot van ons goed, als wij er de Heere mee geëerd hebben. Gij zult daarover geen zonde dragen, als gij deszelfs beste daarvan offert. Dit geeft te kennen dat wij ons nooit moeten voeden zonder vrees, opdat onze tafel ons geen strik worde, en wij daarover zonde dragen, en dat wij er op bedacht moeten zijn om tot aalmoes te geven hetgeen daarin is, o dat alles ons rein en lieflijk zij.

HOOFDSTUK 19

1 Wijders sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende: 2 Dit is de inzetting van de wet, die de HEERE geboden heeft, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij tot u brengen een rode volkomen vaars, in welke geen gebrek is, op welke geen juk gekomen is. 3 En gij zult die geven aan Eleazar, de priester; en hij zal ze uitbrengen tot buiten het leger, en men zal haar voor zijn aangezicht slachten. 4 En Eleazar, de priester, zal van haar bloed met zijn vinger nemen, en hij zal van haar bloed recht tegenover de tent der samenkomst zevenmaal sprengen. 5 Voorts zal men deze vaars voor zijn ogen verbranden; haar vel, en haar vlees, en haar bloed, met haar mest, zal men verbranden. 6 En de priester zal nemen cederhout, en hysop, en scharlaken, en werpen ze in het midden van de brand dezer vaars. 7 Dan zal de priester zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden, en daarna in het leger gaan; en de priester zal onrein zijn tot aan de avond. 8 Ook die haar verbrand heeft, zal zijn klederen met water wassen, en zijn vlees met water baden, en onrein zijn tot aan de avond. 9 En een rein man zal de as dezer vaars verzamelen, en buiten het leger in een reine plaats wegleggen; en het zal zijn ter bewaring voor de vergadering van de kinderen Israëls, tot het water der afzondering; het is ontzondiging. 10 En die de as dezer vaars verzameld heeft, zal zijn klederen wassen, en onrein zijn tot aan de avond. Dit zal de kinderen Israëls, en de vreemdeling, die in het midden van henlieden als vreemdeling verkeert, tot een eeuwige inzetting zijn.

11 Wie een dode, enig dood lichaam van een mens, aanroert, die zal zeven dagen onrein zijn. 12 Op de derden dag zal hij zich daarmede ontzondigen, zo zal hij op de zevenden dag rein zijn; maar indien hij zich op de derden dag niet ontzondigt, zo zal hij op de zevenden dag niet rein zijn. 13 Al wie een dode, het dode lichaam eens mensen, die gestorven zal zijn, aanroert, en zich niet ontzondigd zal hebben, die verontreinigt de tabernakel des HEEREN; daarom zal die ziel uitgeroeid worden uit Israël; omdat het water der afzondering op hem niet gesprengd is, zal hij onrein zijn; zijn onreinheid is nog in hem. 14 Dit is de wet, wanneer een mens zal gestorven zijn in een tent: al wie in die tent ingaat, en al wie in die tent is, zal zeven dagen onrein zijn. 15 Ook alle open gereedschap, waarop geen deksel gebonden is, dat is onrein. 16 En al wie in het open veld een, die met het zwaard verslagen is, of een dode, of het gebeente eens mensen, of een graf zal aangeroerd hebben, zal zeven dagen onrein zijn. 17 Voor een onreine nu zullen zij nemen van het stof des brands der ontzondiging, en daarop levend water doen in een vat. 18 En een rein man zal hysop nemen, en in dat water dopen, en sprengen het aan die tent, en op al het gereedschap, en aan de zielen, die daar geweest zijn; insgelijks aan dengene, die een gebeente, of een verslagene, of een dode, of een graf aangeroerd heeft. 19 En de reine zal de onreine op de derden dag, en op de zevenden dag besprengen; en op de zevenden dag zal hij hem ontzondigen; en hij zal zijn klederen wassen, en zich met water baden, en op de avond rein zijn. 20 Wie daarentegen onrein zal zijn, en zich niet zal ontzondigen, die ziel zal uit het midden der gemeente uitgeroeid worden; want hij heeft het heiligdom des HEEREN verontreinigd, het water der afzondering is op hem niet gesprengd, hij is onrein.

21 Dit zal hunlieden zijn tot een eeuwige inzetting. En die het water der afzondering sprengt, zal zijn klederen wassen; ook wie het water der afzondering aanroert, die zal onrein zijn tot aan de avond. 22 Ja, al wat die onreine aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn; en de ziel, die dat aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn tot aan de avond.

Dit hoofdstuk handelt uitsluitend over de bereiding en het gebruik van de as, die in het reinigingswater gedaan moest worden. Het volk had geklaagd over de strengheid van de wet, die hun verbood tot de tabernakel te naderen, Hoofdstuk 17:13. In antwoord op deze klacht wordt hun hier bevolen zich te reinigen, zodat zij zonder vrees konden naderen zo dicht als het hun nodig was. Hier is:

I. De wijze van bereiding van deze as door het verbranden van een rode vaars, dat met grote plechtigheid gedaan moest worden vers 1 - 10.
II. De manier van haar te gebruiken.
1. Zij was bestemd om personen te reinigen van de onreinheid door het aanraken van een dood lichaam, vers 11 - 16.

2. Een kleine hoeveelheid er van moest in levend water gedaan worden, waarmee de te reinigen persoon gereinigd moest worden, vers 17 - 22. Dat deze ceremoniële reiniging een type was van de reiniging van het geweten van de gelovigen blijkt uit de rede van de apostel, Hebreeën 9:13, 14, waar hij een vergelijking maakt tussen de kracht van Christus' bloed en de heiligende kracht, die er was in de as van een jonge koe, beprengende de onreinen.

Numeri 19:1 - 10
Wij hebben hier het Goddelijk bevel omtrent het plechtig verbranden van een rode vaars tot as en het bewaren van de as, ten einde er, niet een schoonheidswater maar een reinigend water van te maken, want dat was het uiterste, waartoe de wet reikte, zij kon niet, zoals het Evangelie, versieren, maar slechts reinigen. Dit verbranden van de vaars, hoewel het geen eigenlijk zoenoffer was, daar zij niet op het altaar geschiedde, was toch een afschaduwing van de dood en het lijden van Christus, waarmee Hij bedoelde niet slechts aan Gods gerechtigheid te voldoen, maar ook ons geweten te reinigen en te bevredigen, opdat wij vrede hebben met God, en vrede in ons eigen hart. Hiervoor is Christus gestorven, niet slechts gelijk de stieren en bokken op het altaar, maar zoals de vaars buiten het leger.

I. De te verbranden vaars moest met zeer veel zorg gekozen worden, veel meer nog dan voor de keus van ieder ander offer, vers 2. Zij moest niet slechts zonder gebrek wezen, als type van de vlekkeloze reinheid en zondeloze volmaaktheid van de Heere Jezus, maar het moest een rode vaars zijn, opdat zij, vanwege de zeldzaamheid van de kleur, des te opmerkelijker zou zijn. De Joden zeggen: "Al waren er slechts twee haren zwart of wit aan, dan was zij onwettig". Als mens was Christus de zoon van Adam, rode aarde, en wij vinden Hem rood in Zijn gewaad, rood door Zijn eigen bloed en rood door het bloed van Zijn vijanden. En het moet er een wezen, waarop geen juk gekomen is, hetgeen niet verboden was voor andere offers, maar aldus werd het vrijwillig offer afgeschaduwd van de Heere Jezus, toen Hij zei: Zie, Ik kom. Hij is door geen andere koorden gebonden, dan die van Zijn eigen liefde. Deze vaars moest op kosten van de vergadering aangeschaft worden, omdat zij er gemeenschappelijk belang bij hadden, en dat hebben ook alle gelovigen in Christus.

II. De verbranding geschiedde met grote plechtigheid. De zorg er voor was opgedragen aan Eleazar, niet aan Aäron zelf, omdat het niet passend was dat hij iets zou doen, waardoor hij ceremonieel onrein werd, ja zelfs niet al was het ook maar tot de avond, vers 8, daar het echter een zaak van groot belang was, inzonderheid vanwege de betekenis, die er in lag opgesloten, moest zij verricht worden door hem, die na Aäron de hoogste was in waardigheid. De overpriesters van Christus' tijd hebben de voornaamste hand gehad in Zijn dood.

1. De vaars moest geslacht worden buiten het leger, als iets onreins, hetgeen de ongenoegzaamheid aanduidt van de methodes, voorgeschreven door de ceremoniële wet, om zonde weg te nemen, wel verre van afdoende te reinigen, waren zij zelf onrein, alsof de onreinheid, die ze opgelegd werd, ze bleef aankleven. Om echter aan dit type te beantwoorden, heeft onze Heere Jezus, zonde voor ons gemaakt zijnde, "buiten de poort geleden," Hebreeën 2. Eleazar moest van haar bloed nemen en het recht tegenover de tent van de samenkomst sprengen, terwijl hij er gestadig heenzag, vers 4.
Hierdoor werd het enigermate van de natuur van een zondoffer, want het sprengen van bloed voor het aangezicht des Heeren was de voornaamste plechtigheid, die bij alle zoenoffers in acht werd genomen, daardoor werd te kennen gegeven, dat, hoewel dit niet op het altaar geschiedde, maar toch in de richting van het heiligdom, de kracht en geldigheid er van berustte op het heiligdom en er aan ontleend was. Hiermede werd de genoegdoening aangeduid, die aan God gedaan was door de dood van Christus, onze grote Hogepriester, die

door de eeuwige Geest (en de Geest wordt, gelijk Ainsworth opmerkt, de vinger Gods genoemd Lukas 11:20) "zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, " Hij heeft, als het ware, Zijn eigen bloed recht tegenover het heiligdom gesprengd, toen Hij zei: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest." Het geeft ook te kennen hoe noodzakelijk het was voor de reiniging van ons hart, dat aan de Goddelijke gerechtigheid voldaan zou worden. Deze besprenging van het bloed legde kracht in de as.

3. De vaars moest geheel verbrand worden vers 5. Dit was een afschaduwing van het uiterste lijden van onze Heere Jezus, beide in ziel en lichaam, als een vuuroffer. De priester moest, terwijl het vuur brandende was, er cederhout, hysop en scharlaken in werpen, die gebruikt werden voor de reiniging van melaatsen, Leviticus 14:6, 7, opdat de as er van zich met de as van de vaars zou vermengen, omdat zij ter reiniging moesten dienen.

4. De as van de vaars (zoveel mogelijk afgescheiden van de as van het hout, waarmee zij verbrand werd) moest zorgvuldig door de hand van een rein persoon verzameld, en (zeggen de Joden) fijn gestampt en gezift worden, en aldus bewaard worden ten gebruike van de vergadering, als het nodig was, vers 9, niet alleen ten behoeve van dat geslacht, maar ook voor de nakomelingschap, want de as van deze een vaars was voldoende om er evenveel vaten mee te bereiden als het volk van Israël er gedurende veel eeuwen nodig zou hebben. De Joden zeggen dat deze as hun geduurd heeft tot aan de ballingschap, dus bijna duizend jaren en dat nooit een andere vaars verbrand werd tot aan de tijd van Ezra, na hun terugkeer. Ik zie geen reden om aan deze hun overlevering alleen gegrond (naar ik veronderstel) op het stilzwijgen hieromtrent van hun oude geschriften, geloof te hechten, daar zij in de latere eeuwen van hun kerk, waarvan zij vollediger berichten hebben, niet minder dan acht verbrand vinden tussen Ezra's tijd en de verwoesting van de tweede tempel, een tijdperk dus van ongeveer vijfhonderd jaren. Deze as wordt hier gezegd weggelegd of bewaard te worden, als een ontzondiging, omdat zij, hoewel slechts bedoeld om van ceremoniële onreinheid te reinigen, toch een type was van die reiniging van zonde, die onze Heere Jezus heeft teweeggebracht door Zijn dood. As, gemengd met water, wordt gebruikt om te schuren, maar de kracht van deze as lag zuiver en alleen in de Goddelijke inzetting, en haar vervulling en volkomenheid in de volmaaktheid van Christus, die het einde van deze wet is tot gerechtigheid.

Merk nu op:
a. Dat het water van de afzondering die hoedanigheid verkreeg door de as van een vaars, waarvan het bloed voor het heiligdom gesprengd werd, zodat datgene dat ons geweten reinigt, de blijvende kracht is van Christus' dood, het is Zijn bloed, "dat ons reinigt van alle zonde," 1 Johannes 1:7.
b. Dat die as voldoende was voor geheel het volk. Er behoefde geen vaars geslacht te worden voor ieder persoon, of gezin, die reiniging van node had, deze ene was genoeg voor allen, zelfs voor de vreemdelingen, die in het midden van hen als vreemdelingen verkeerden, vers 10, en er is kracht genoeg in Christus' bloed voor allen, die zich bekeren en het Evangelie geloven, voor ieder Israëliet, en niet alleen voor hun zonden, "maar ook voor de zonde van de gehele wereld," 1 Johannes 2:2.
c. Dat deze as onbedorven gedurende veel eeuwen bewaard kon blijven. Geen lichamelijke zelfstandigheid is zo onverderflijk als as, hetgeen (zegt bisschop Patrick) deze as tot een zeer gepast embleem maakte van de eeuwige kracht van Christus' offerande. Hij kan volkomen reinigen en daarom ook volkomen zaligmaken, allen, die door Hem tot God gaan. Deze as werd weggelegd, als een voorraad of schat tot voortdurende reiniging van Israël van hun onreinheden, en zo is het bloed van Christus voor ons weggelegd in het woord en de

sacramenten, als een onuitputtelijke fontein van verdienste, waartoe wij door het geloof dagelijks de toevlucht kunnen nemen voor de reiniging van ons geweten, zie Zacharia 13:1.

5. Allen, die tot deze dienst gebruikt werden, werden er ceremonieel onrein door, ook Eleazar zelf, hoewel hij slechts het bloed sprengde, vers 7. Hij, die de vaars verbrand heeft, was onrein, vers 8, ook hij, die de as verzameld heeft, vers 10. En zo hebben allen, die de hand gehad hebben in Christus' dood, er schuld mee op zich geladen, Zijn verrader, Zijn vervolgers, Zijn rechter, Zijn scherprechter, allen deden wat zij gedaan hebben met onrechtvaardige handen, hoewel "naar de bepaalde raad en voorkennis Gods," Handelingen 2:23, toch zijn sommigen van hen - en allen hadden het kunnen zijn - gereinigd door hetzelfde bloed, waarvan zij de schuld over zich gebracht hadden.
Sommigen zien hier de betekenis in van de onvolkomenheid van de wettische diensten, en hun ongenoegzaamheid om de zonde weg te nemen, daar zij, die de reiniging bereidden van anderen, door die bereiding zelf onrein werden. De Joden zeggen: dit is een verborgenheid, die Salomo zelfs niet verstond, namelijk dat dezelfde zaak hen, die rein waren, onrein maakte, en die onrein waren rein maakte. Maar (zegt bisschop Patrick) het is niet vreemd voor hen, die bedenken, dat al de offers, die geofferd werden voor de zonde, als onrein beschouwd werden, omdat er de zonden van de mensen op gelegd werden, gelijk al onze zonden gelegd werden op Christus, die dieswege gezegd wordt "zonde voor ons te zijn gemaakt," 2 Corinthiërs 5:21.

Numeri 19:11 - 22
Hier worden aanwijzingen gegeven omtrent het gebruik van de as, die tot afzondering of reiniging bereid was. Zij werd bewaard om uitgedeeld te worden, en daarom werd zij nu wel, terwijl geheel Israël zo dicht bij elkaar gelegerd lag, op een enkele plaats bewaard en was dit ook voldoende, maar toen zij in Kanaän kwamen, werd waarschijnlijk in iedere stad een deel van die as bewaard, omdat er dagelijks behoefte aan kon wezen.
Merk op:

I. Voor welke gevallen een reiniging met die as nodig was. Er wordt hier geen ander genoemd dan de ceremoniële onreinheid veroorzaakt door de aanraking van een dood lichaam, of van het gebeente, of het graf van een dode, of het zijn in de tent of het huis waar een dood lichaam lag, vers 11, 14 - 16. Ik beschouw dit als een van de grootste lasten van de ceremoniële wet, en een van de meest onverklaarbare. Hij, die het dode lichaam van een onrein dier aanraakte, of die een levend mens aanraakte, die zich onder de grootste ceremoniële onreinheid bevond, werd er slechte onrein door tot aan de avond, en had slechts gewoon water nodig om er zich mee te reinigen, maar hij, die nabij het dode lichaam kwam van een man, een vrouw of een kind, moest zeven dagen lang de smaad van zijn onreinheid dragen, moest tweemaal met het water van de afzondering gereinigd worden, dat hij niet zonder moeite en onkosten kon verkrijgen, en mocht voor hij gereinigd was, op straffe des doods, niet nabij het heiligdom komen. Dit was vreemd, in aanmerking genomen:
1. Dat wanneer iemand stierf, en wij zijn menigmaal in doodsgevaar, verscheidene personen onvermijdelijk deze onreinheid moeten opdoen. Het lichaam moest ontkleed, gewassen en omwonden worden, uitgedragen en begraven worden, en dit kon niet geschieden zonder dat er vele handen voor werden gebruikt en toch zijn die alle dan onrein, hetgeen betekent, dat er in onze verdorven en gevallen staat niemand leeft, die niet zondigt, wij kunnen het niet vermijden om besmet te worden door de verontreinigende wereld, waar wij door heengaan, en dagelijks overtreden wij, maar de onmogelijkheid voor ons om zondeloos te zijn, maakt de zonde niet minder verontreinigend.

2. Dat het zorgdragen voor de doden, om hen op betamelijke wijze te begraven, niet slechts noodzakelijk, maar ook een zeer goed werk is, en een daad van vriendelijkheid, zowel ter ere van de doden als ter vertroosting van de overlevenden, en er toch onreinheid door werd opgedaan, hetgeen aanduidt, dat de onreinheid van de zonde ook onze beste werken aankleeft. "Voorwaar, daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt," op de een of andere wijze doen wij verkeerd, zelfs in ons goed doen.

3. Dat deze onreinheid opgedaan werd door hetgeen zij binnen hun woning deden, hetgeen te kennen geeft (zoals bisschop Patrick opmerkt) dat God ziet wat er in het verborgene gedaan wordt, en dat niets voor de Goddelijke Majesteit verborgen kan blijven.

4. Dat deze onreinheid opgedaan kon worden, zonder dat men het wist, zoals door de aanraking van een graf, zonder dat men bespeurde dat het een graf was, waarvan onze Heiland zei: dat zij, "die daarover wandelen, het niet weten," Lukas 11:44, hetgeen de verontreiniging aanduidt van de consciëntie door zonden van de afdwaling of van de onwetendheid, en dat wij reden hebben om uit te roepen: "Wie zou de afdwalingen verstaan?" en te bidden: "reinig ons van de verborgen afdwalingen, van de fouten en gebreken, waarvan wij ons niet bewust zijn, waaraan wij ons niet schuldig zien." Maar waarom heeft de wet een dood lichaam tot zo iets verontreinigends gemaakt?
a. Omdat de dood de bezolding is van de zonde, er door in de wereld gekomen is, en door de kracht er van heerst. Voor het mensdom is de dood iets anders dan wat hij voor de andere schepselen is, hij is een vloek, hij is de uitvoering van de wet, en daarom betekent de verontreiniging van de dood de verontreiniging door de zonde.
b. Omdat de wet de dood niet kon overwinnen, noch hem tenietdoen en er de eigenschap van veranderen zoals het Evangelie dit doet door leven en onsterflijkheid aan het licht te brengen, en ons aldus in te leiden tot een betere hoop. Daar onze Verlosser dood en begraven was, is de dood niet meer verwoestend voor het Israël Gods, en daarom zijn dode lichamen ook niet meer verontreinigend, maar zolang de kerk onder de wet was, kon het niet anders, of de verontreiniging van dode lichamen moest treurige denkbeelden in hun gemoed doen ontstaan betreffende de dood, terwijl thans de gelovigen door Christus er over kunnen triumferen en juichend uitroepen: "Graf, waar is uw overwinning," 1 Corinthiërs 15:55. Waar is uw verontreiniging? II. Hoe de as in deze gevallen gebruikt moest worden.

1. Een kleine hoeveelheid van de as moest in een vat met levend water gedaan en ermede vermengd worden, waardoor het, zoals het hier genoemd wordt, water van de afzondering werd, omdat het gesprengd moest worden op degenen, die door hun onreinheid van het heiligdom waren afgezonderd of verwijderd. Gelijk de as van de vaars de verdienste betekende van Christus, zo betekende het levend water de macht en genade van de gezegende Geest, die vergeleken wordt bij stromen van levend water en het is door Zijn werking, dat de gerechtigheid van Christus op ons wordt toegepast tot onze reiniging. Vandaar dat wij gezegd worden gewassen te zijn, dat is: geheiligd en gerechtvaardigd, niet slechts in de naam van de Heere Jezus maar door de Geest van onze God, 1 Petrus 1:2. Zij, die zich het nut en voordeel beloven van Christus' gerechtigheid, terwijl zij zich niet onderwerpen aan de genade en de invloed des Geestes, bedriegen zichzelf, want wij kunnen niet scheiden wat God verenigd heeft noch op andere wijze door de as gereinigd worden dan in levend water.

2. Dit water moet op de te reinigen persoon gedaan worden met een bundeltje hysop, in het water gedoopt, vers 18. In toespeling hierop bidt David: ontzondig mij met hysop. Het geloof is het bundeltje hysop, waarmee het geweten besprengd en het hart gereinigd wordt. Velen zouden tegelijk besprengd kunnen worden, en het water, waarmee de as vermengd werd, zou

voor vele besprengingen kunnen dienen, totdat het alles gebruikt was en zeer weinig er van, dat op een mens viel volstond om hem te reinigen, indien het met die bedoeling op hem gesprengd was. In toespeling op deze besprenging met het water van de afzondering, wordt van het bloed van Christus gezegd, dat het is het bloed van de besprenging, Hebreeën 12:24, en daarmee wordt, naar Hebreeën 10:22, "ons hart gereinigd van het kwaad geweten," dat is: wij worden verlost van de onrust, die voortkomt uit een besef van onze schuld. En er is voorzegd, dat Christus door Zijn doop "vele heidenen zal besprengen," Jesaja 52:15.

3. De onreine persoon moest met dit water besprengd worden op de derde dag na zijn verontreiniging, en op de zevende dag, vers 12 - 19. Wij kunnen veronderstellen dat de dagen gerekend werden van dat hij de laatste maal nabij het dode lichaam was gekomen, of het had aangeraakt, want hij zou de dagen van zijn reiniging niet beginnen, terwijl het nog noodzakelijk is dat hij die verontreiniging nogmaals op moet doen. Maar als het dode lichaam begraven was, zodat er geen noodzakelijkheid meer was om er mee in aanraking te komen, dan begon hij zijn dagen te rekenen. Dan alleen kunnen wij gerust en met vertroosting Christus' verdienste toepassen op onze ziel als wij afstand hebben gedaan van de zonde en geen gemeenschap meer hebben met de onvruchtbare werken des doods en van de duisternis. De herhaling van de besprenging leert ons dikwijls de daden van bekering en geloof te vernieuwen, ons, evenals Naäman, zeven maal te wassen, het is nodig dat wij dikwijls doen, wat zo goed gedaan moet worden.

4. Hoewel de opgedane onreinheid slechts ceremonieel was, zou toch het nalaten van de voorgeschreven reiniging tot morele schuld worden, Wie onrein zal zijn, en zich niet zal ontzondigen, die ziel zal uit het midden van de gemeente uitgeroeid worden, vers 20. Het is gevaarlijk Goddelijke inzettingen te minachten, al schijnen zij ons ook gering of nietig toe. Een kleine wond kan, als zij verwaarloosd wordt noodlottig worden, een zonde, die wij klein noemen, zal, zo wij er ons niet van bekeren, ons ten verderve zijn, terwijl grote zondaren die zich bekeren, genade zullen vinden. Onze onreinheid maakt scheiding tussen ons en God, maar als wij onrein zijn en ons niet ontzondigen, dan zal dit ons voor eeuwig van Hem scheiden, het is niet zozeer de wonde, die noodlottig is, als wel het minachten van het geneesmiddel er voor.

5. Zelfs hij, die het water van de afzondering sprengde, of het aanraakte, of de onreine persoon aanraakte moest onrein zijn tot aan de avond, dat is, hij moest op die dag niet nabij het heiligdom komen, vers 21, 22. Aldus wilde God hun het onvolkomene doen zien van die diensten, en hun ongenoegzaamheid om het geweten te reinigen, opdat zij zouden uitzien naar de Messias, die zich in de volheid des tijds door de eeuwige Geest Gode onstraffelijk zou opofferen, en aldus ons geweten zou reinigen van dode werken, (dat is: van de zonde, die als een dood lichaam verontreinigt, en daarom een lichaam des doods wordt genoemd) opdat wij vrijheid van toegang zouden hebben tot het heiligdom om de levende God met levende offeranden te dienen.

HOOFDSTUK 20

1 Als de kinderen Israëls, de ganse vergadering, in de woestijn Zin gekomen waren, in de eerste maand, zo bleef het volk te Kades. En Mirjam stierf aldaar, en zij werd aldaar begraven. 2 En er was geen water voor de vergadering; toen vergaderden zij zich tegen Mozes en tegen Aäron. 3 En het volk twistte met Mozes, en zij spraken, zeggende: Och, of of wij de geest gegeven hadden, toen onze broeders voor het aangezicht des HEEREN de geest gaven! 4 Waarom toch hebt gijlieden de gemeente des HEEREN in deze woestijn gebracht, dat wij daar sterven zouden, wij en onze beesten? 5 En waarom hebt gijlieden ons doen optrekken uit Egypte, om ons te brengen in deze kwade plaats? Het is geen plaats van zaad, noch van vijgen, noch van wijnstokken, noch van granaatappelen; ook is er geen water om te drinken. 6 Toen gingen Mozes en Aäron van het aangezicht der gemeente tot de deur van de tent der samenkomst, en zij vielen op hun aangezichten; en de heerlijkheid des HEEREN verscheen hun. 7 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 8 Neem dien staf, en verzamel de vergadering, gij en Aäron, uw broeder, en spreekt gijlieden tot de steenrots voor hun ogen, zo zal zij hun water geven; alzo zult gij hun water voortbrengen uit de steenrots, en gij zult de vergadering en haar beesten drenken. 9 Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht des HEEREN, gelijk als Hij hem geboden had. 10 En Mozes en Aäron vergaderden de gemeente voor de steenrots, en hij zeide tot hen: Hoort toch, gij wederspannigen, zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots hervoorbrengen? 11 Toen hief Mozes zijn hand op, en hij sloeg de steenrots tweemaal met zijn staf; en er kwam veel waters uit, zodat de vergadering dronk, en haar beesten. 12 Derhalve zeide de HEERE tot Mozes en tot Aäron: Omdat gijlieden Mij niet geloofd hebt, dat gij Mij heiligdet voor de ogen der kinderen van Israël, daarom zult gijlieden deze gemeente niet inbrengen in het land, hetwelk Ik hun gegeven heb. 13 Dit zijn de wateren van Meriba, daar de kinderen Israëls met de HEERE om getwist hebben; en Hij werd aan hen geheiligd. 14 Daarna zond Mozes boden uit Kades tot de koning van Edom, welke zeiden: Alzo zegt uw broeder Israël: Gij weet al de moeite, die ons ontmoet is; 15 Dat onze vaders naar Egypte afgetogen zijn, en wij in Egypte vele dagen gewoond hebben; en dat de Egyptenaars aan ons en onze vaderen kwaad gedaan hebben. 16 Toen riepen wij tot de HEERE, en Hij hoorde onze stem, en Hij zond een Engel, en Hij leidde ons uit Egypte; en ziet, wij zijn te Kades, en stad aan het uiterste uwer landpale. 17 Laat ons toch door uw land trekken; wij zullen niet trekken door de akker, noch door de wijngaarden, noch zullen het water der putten drinken; wij zullen de koninklijken weg gaan, wij zullen niet afwijken ter rechter hand noch ter linkerhand, totdat wij door uw landpalen zullen getrokken zijn. 18 Doch Edom zeide tot hem: Gij zult door mij niet trekken, opdat ik niet misschien met het zwaard uitga u tegemoet! 19 Toen zeiden de kinderen Israëls tot hem: Wij zullen door de gebaanden weg optrekken, en indien wij van uw water drinken, ik en mijn vee, zo zal ik deszelfs prijs daarvoor geven; ik zal alleenlijk, zonder iets anders, te voet doortrekken. 20 Doch hij zeide: Gij zult niet doortrekken! En Edom is hem tegemoet uitgetrokken, met een zwaar volk, en met een sterke hand. 21 Alzo weigerde Edom Israël toe te laten door zijn landpale te trekken; daarom week Israël van hem af. 22 Toen reisden zij van Kades; en de kinderen Israëls kwamen, de ganse vergadering, aan de berg Hor. 23 De HEERE nu sprak tot Mozes, en tot Aäron, aan de berg Hor, aan de pale van het land van Edom, zeggende: 24 Aäron zal tot zijn volken verzameld worden; want hij zal niet komen in het land, hetwelk Ik aan de kinderen Israëls gegeven heb, omdat gijlieden Mijn mond wederspannig geweest zijt bij de wateren van Meriba. 25 Neem Aäron, en Eleazar, zijn zoon, en doe hen opklimmen tot de berg Hor. 26 En trek Aäron zijn klederen uit, en trek ze Eleazar, zijn zoon, aan; want Aäron zal verzameld worden, en daar sterven. 27 Mozes nu deed, gelijk als de HEERE geboden had; want zij klommen op tot de berg Hor, voor de ogen der ganse vergadering. 28 En Mozes trok Aäron zijn klederen uit, en hij trok ze zijn zoon Eleazar aan; en Aäron stierf aldaar, op de hoogte diens bergs. Toen kwam Mozes en Eleazar van dien berg af. 29 Toen de ganse vergadering zag, dat Aäron overleden was, zo beweenden zij Aäron dertig dagen, het ganse huis van Israël.

Met dit hoofdstuk begint de geschiedenis van het veertigste jaar (dat het laatste jaar was) van de omwandelingen van de Israëlieten in de woestijn. En van hun tweede jaar, waarin zij veroordeeld werden tot hun quarantaine in de woestijn, wordt weinig van hen vermeld tot op dit laatste jaar, dat hen tot aan de grenzen van Kanaän bracht. En de geschiedenis van dit jaar is bijna even groot als de geschiedenis van het eerste jaar. Dit hoofdstuk geeft een bericht van I. De dood van Mirjam, vers 1.

II. Het tevoorschijn brengen van water uit de rots. Daarin merken wij op:
1. De nood, waarin Israël verkeerde wegens gebrek aan water, vers 2.
2. Hun ontevredenheid en murmurering in die nood, vers 3 5.
3. Gods ontferming en macht, waardoor zij van water werden voorzien uit de rots, vers 6 - 9,.
4. De zwakheid van Mozes en Aäron bij die gelegenheid vers 10.
5. Gods misnoegen op hen, vers 12, 13.

III. De onderhandeling met de Edomieten. Israëls verzoek, vers 14 - 17, en afwijzing van de Edomieten er van, vers 18 - 21.

IV. De dood van Aäron de hogepriester, op de berg Hor, Eleazars installatie in zijn plaats, en de rouw van het volk over hem. vers 22 - 29.

Numeri 20:1 - 13

Na acht en dertig jaren van vervelende tochten, of liever van vervelende rusten, in de woestijn, terug naar de Rode Zee, richtten de heirscharen Israëls nu eindelijk hun aangezicht weer naar Kanaän, en zijn niet ver van de plaats waar zij waren, toen zij door het rechtvaardig vonnis van de Goddelijke gerechtigheid hun omdwalingen moesten beginnen. Tot nu toe waren zij als in een doolhof rondgeleid terwijl er gerechtigheid geoefend werd aan de veroordeelde rebellen, maar nu waren zij weer op de rechte weg gebracht. Zij verbleven te Kades, vers 1, niet Kades - Barnea, dat nabij de grenzen van Kanaän lag, maar een ander Kades op de grenzen van Edom, verder weg van het land van de belofte, maar toch op de weg er heen van de Rode Zee, waarheen zij teruggedreven waren. Hier nu:

I. Sterft Mirjam, de zuster van Mozes en Aäron, en, naar het schijnt, ouder dan deze beide. Zij moest wel ouder zijn geweest indien zij de zuster was, die gesteld was om te zien wat er met Mozes geschieden zou, nadat hij in de kist van biezen aan de oever van de rivier gelegd was, Exodus 2:4. Mirjam stierf aldaar, vers 1. Zij was een profetes geweest, en het werktuig om veel goed te doen aan Israël, Micha 6:4. Toen Mozes en Aäron met hun staf voor hen heengingen, om wonderen voor hen te doen, ging Mirjam met haar trommel hun voor om God te loven voor deze wonderen, Exodus 15:20, en hierin heeft zij hun ware diensten bewezen. Eenmaal echter had ook zij gemurmureerd, en daarom mocht zij niet in Kanaän komen.

II. Hier is een ander Meriba, een plaats van die naam hebben wij tevoren ontmoet in het begin van hun tocht door de woestijn die aldus genoemd werd om "de twist van de kinderen Israëls," Exodus 17:7. En nu hebben wij aan het laatste gedeelte van hun tocht weer een plaats, die dezelfde naam draagt, en om dezelfde reden: dit zijn de wateren van Meriba vers 13. Wat daar gedaan werd, werd hier herhaald.

1. Daar was geen water voor de vergadering, vers 2. Het water uit de rots van Rafidim had hen gevolgd zolang er behoefte aan was, maar het is waarschijnlijk, dat zij gedurende enige tijd in een landstreek vertoefd hadden, waar zij op gewone wijze van water werden voorzien, en waar Gods gewone voorzienigheid in hun behoefte voorzag, daar was het passend dat het wonder zou ophouden. Maar nu bleek het dat er in de plaats, waar zij zich nu bevonden, geen water was, of tenminste nooit genoeg voor de vergadering. Wij leven in een wereld van gebrek, en waar wij ook zijn, overal moeten wij de een of andere ongerieflijkheid verwachten. Het is een grote zegen om overvloed van water te hebben, een zegen, waarvan wij de waardij zouden beseffen en erkennen, als wij hem moesten missen.

2. Hierop gingen zij murmureren, rebelleren, vers 2. Zij vergaderden zich, en namen de wapens op tegen Mozes en Aäron. Zij twistten met hen, vers 3, spraken dezelfde onzinnige taal, die hun vaderen tevoren gesproken hadden.

A. Zij wensten als kwaaddoeners gestorven te zijn door de hand van de Goddelijke gerechtigheid, liever dan voor even veronachtzaamd te schijnen door de Goddelijke barmhartigheid. Och, of wij de geest gegeven hadden toen onze broeders voor het aangezicht des Heeren de geest gaven! In plaats van God te danken, zoals zij hadden behoren te doen dat Hij hen gespaard heeft. Niet alleen achten zij die goedertierenheid gering, maar zij zijn er boos om, alsof God hun groot onrecht had gedaan door hun hun leven te geven tot een buit en hen als vuurbranden uit het vuur gerukt te hebben. Maar zij behoeven niet te wensen met hun broeders te zijn gestorven, zij slaan de rechte weg in om weldra als hun broeders te sterven. "Wee degenen, die des Heeren dag begeren," Amos 5:18.
B. Zij zijn boos, omdat zij uitgevoerd zijn uit Egypte, en in deze woestijn zijn geleid, vers 4, 5. Zij twistten met Mozes om hetgeen zij wisten des Heeren doen te zijn, zij stellen datgene voor als een hun aangedaan leed, dat de grootste gunst was, die ooit aan een volk werd bewezen. Zij verkiezen slavernij boven vrijheid, het huis van de dienstbaarheid boven het land van de belofte, en hoewel zij nu slechts gebrek hadden aan water, stellen zij, nu zij in de stemming zijn om aanmerkingen te maken, het voor als een ondraaglijke ontbering, dat zij geen vijgen en wijnstokken hebben.

Het was een verzwaring van hun misdaad:
a. Dat zij zolang geleden hadden wegens de ontevredenheid en het wantrouwen van hun vaderen. Zij hadden hun hoererijen nu reeds bijna veertig jaren gedragen in de woestijn, Hoofdstuk 14:33 en toch treden zij nu in hun voetstappen, en was het ook van hen waar wat aan Belsazar verweten werd, namelijk dat zij "hun hart niet vernederd hebben, alhoewel zij dit alles wel geweten hebben," Daniel 5:22.
b. Dat zij zo langdurig en zo voortdurend Gods goedheid jegens hen hebben ervaren, zoals zij ook de liefde en trouw van Mozes en Aäron hebben ervaren.
c. Dat Mirjam nu onlangs was gestorven, en dat zij dus, nu zij een van hun leidslieden verloren hebben, meer eerbiedig hadden behoren te wezen voor hen, die hun nog overgelaten waren, maar alsof zij besloten hadden God er toe te brengen om hen als schapen te laten zijn zonder herder, gaan zij zich te buiten jegens hen in beledigingen, in plaats van medegevoel te betonen met Mozes en Aäron wegens de dood van hun zuster, doen zij droefenis toe tot hun smart.

3. Mozes en Aäron antwoordden hen niet maar gingen tot de deur van de tent van de samenkomst, ten einde Gods wil in deze zaak te vernemen, vers 6. Daar vielen zij op hun aangezichten, zoals vroeger bij een dergelijke gelegenheid, om de toorn Gods af te bidden en Hem om raad en leiding te smeken. Hier wordt geen melding gemaakt van iets dat zij zeiden, zij wisten dat God de murmureringen van het volk hoorde, en voor Hem buigen zij zich ootmoedig neer, voorbidding doende met onuitsprekelijke zuchtingen. Daar lagen zij wachtende op orders. "Spreek, Heere, want Uw knechten horen."

4. God verscheen niet op Zijn rechterstoel om de weerspannigen naar verdienste te vonnissen, nee, "Hij zal niet weerkeren om Efraïm te verderven," Hosea 11:9, "zal niet altoos twisten' Psalm 103:9,. Maar Hij verscheen:
A. Op Zijn troon der heerlijkheid om hun onrechtvaardige murmureringen tot zwijgen te brengen, vers 6. De heerlijkheid des Heeren verscheen om het rumoer des volks te stillen door

hun ontzag in te boezemen. Een gelovig zien op de heerlijkheid des Heeren zou een krachtige beteugeling zijn van onze lusten en hartstochten, en onze mond met een toom bewaren.
B. Op Zijn troon van de genade, om hun rechtvaardige begeerten te vervullen. Het was nodig dat zij water zouden hebben, en hoewel hun manier van er om te vragen onregelmatig en onordelijk was, heeft God het hun daarom toch niet willen weigeren, maar onmiddellijk orders gegeven om hen er van te voorzien, vers 8. Mozes moet voor de tweede maal in de naam Gods water voor hen gebieden uit de rots, om te tonen dat God nog even machtig is als ooit tevoren om Zijn volk van het goede te voorzien, zelfs in hun grootste nood en bij een volstrekt falen van uitwendige middelen of ondergeschikte oorzaken. De almachtige kracht kan water uit de rots doen voortkomen, God heeft dit gedaan, en Hij kon het wederom doen, want Zijn arm is niet verkort. Opdat het niet de schijn zou hebben dat er in de vorige rots zelf iets bijzonders was, een verborgen bron, door de natuur tevoren er in verborgen, gebiedt God hem hier een andere te openen, en wijst hem niet aan tot welke hij zich moest wenden, maar laat hem gebruik maken van welke hij wil, of van de eerste de beste tot welke hij kwam, want voor de Almacht is het volkomen hetzelfde.

a. God gebiedt hem die staf te nemen, die vermaarde staf, waarmee hij de plagen van Egypte heeft opgeroepen en de zee heeft gekliefd opdat, die in zijn hand hebbende, hij, zowel als het volk, indachtig zou zijn aan de grote dingen, die God tevoren voor hen gedaan heeft, en aangemoedigd om thans op Hem te vertrouwen. Deze staf schijnt in de tabernakel bewaard te zijn, vers 9, want het was de staf Gods, de scepter van Zijn sterkte zoals het Evangelie genoemd wordt, Psalm 110:2, misschien wel in toespeling hierop.
b. God gebiedt hem de vergadering te verzamelen, niet slechts de oudsten, maar het volk, om getuige te zijn van hetgeen er geschieden zal, opdat zij door hun eigen ogen overtuigd zouden worden, en beschaamd zouden zijn om hun ongeloof. Er is geen bedrog in Gods wonderwerken, en daarom schuwen zij het licht niet noch het onderzoek van vele getuigen.
c. Hij gebiedt hem tot de rots te spreken, die doen zal wat haar wordt bevolen, om het volk te beschamen, tot hetwelk zo dikwijls gesproken is, maar dat nooit heeft willen horen en gehoorzamen. Hun harten waren harder dan deze rots, niet zo week, zo handelbaar, zo gehoorzaam.
d. Hij belooft dat de rots haar water zal geven, vers 8, en zij deed het, vers 11. Er kwam veel water uit. Dit is een voorbeeld niet alleen van de macht van God, dat Hij aldus honing uit de rotssteen kon doen zuigen en olie uit de kei van de rots, maar van Zijn genade en goedertierenheid, dat Hij het wilde doen voor zo'n tergend volk. Dit was een nieuw geslacht, (de meesten van het oude geslacht waren reeds in de woestijn gevallen) maar zij waren al even slecht als hun voorgangers, het murmureren zat hun in het bloed, maar toch werd hun het erfdeel van Gods gunst niet ontnomen, integendeel, de Goddelijke lankmoedigheid schittert hier met even heldere glans als de Goddelijke gunst. Hij is God, en geen mens, in te sparen en te vergeven, ja meer, Hij gaf hun hier niet slechts de drank, die zij gemeenschappelijk dronken met hun vee vers 9, 11,. maar Hij gaf er hun ook geestelijk in te drinken, daar het een type was van geestelijke zegeningen, "want die steenrots was Christus."

5. Mozes en Aäron hebben in deze zaak niet betamelijk gehandeld, ja zó onbetamelijk hebben zij gehandeld, dat God hun in Zijn misnoegen terstond zei, dat zij de eer niet zullen hebben om Israël in Kanaän te brengen, vers 10 - 12. Dit deel van de gewijde geschiedenis is zeer merkwaardig en zeer leerrijk.
A. Het is zeker dat God ten zeerste en rechtvaardig op hen vertoornd was, want Hij is nooit toornig zonder reden. Hoewel zij Zijn dienstknechten waren, die genade hadden verkregen om getrouw te zijn, hoewel zij Zijn gunstgenoten waren, die Hij hogelijk had geëerd, heeft Hij hen toch om iets, dat zij bij deze gelegenheid dachten, of zeiden, of deden onder de schande

en vernedering gebracht om te sterven, zoals andere ongelovige Israëlieten gestorven zijn, zonder in Kanaän te komen. En ongetwijfeld heeft de misdaad de straf verdiend.
B. Maar toch is het onzeker wat het in hun doen geweest is, dat God zo zeer had mishaagd. De fout was van ingewikkelde aard.

a. Zij hebben hun orders niet stipt opgevolgd, maar zijn in sommige opzichten afgeweken van hun opdracht. God gebood hun te spreken tot de rots, en zij spraken tot het volk en sloegen op de rots, hetgeen hun ditmaal niet bevolen was, maar zij dachten dat spreken tot de rots niet zou helpen. Als wij, in mistrouwen van de macht van het woord, de toevlucht nemen tot de wereldlijke macht voor zuivere gewetenszaken, dan doen wij wat Mozes hier gedaan heeft, wij slaan de rots, tot welke wij alleen hadden moeten spreken.

b. Zij eigenden zichzelf te veel toe van de heerlijkheid van dit wonderwerk: Zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots voorbrengen? Alsof het door enigerlei macht of waardigheid van hen geschiedde. Daarom wordt hun ten laste gelegd, dat zij God niet geheiligd hebben, dat is: dat zij Hem de heerlijkheid niet toebrachten van dit wonder, die Hem toekwam.

c. Ongeloof was de grote zonde, vers 12. Gijlieden hebt Mij niet geloofd, ja meer, het wordt weerspannigheid genoemd tegen Gods gebod, Hoofdstuk 27:14. Het gebod was water uit de rots te doen komen, maar zij rebelleerden tegen het gebod, door het te wantrouwen en er aan te twijfelen, of het zou geschieden. Zij spreken op twijfelachtige wijze: Zullen wij water voorbrengen? En waarschijnlijk hebben zij ook op andere wijze de onzekerheid van hun gemoed aan de dag gelegd, of er al of niet water zou komen voor zo'n weerspannig geslacht. En misschien hebben zij, hoewel God het beloofd had, er te meer aan getwijfeld, omdat de heerlijkheid des Heeren hun niet was verschenen op deze rots, zoals zij hun op die te Rafidim verschenen was, Exodus 17:6. Zij wilden zonder teken Gods woord niet aannemen. Dr. Lightfoots denkbeeld van hun ongeloof is, dat zij zich afvroegen of zij, nu de veertig jaren ten einde waren, eindelijk Kanaän zouden binnentrekken, of dat zij vanwege hun murmureren van het volk veroordeeld zouden worden tot wederom een tijdperk van reizen en zwoegen, daar er nu weer een rots geopend was voor hun watervoorraad, hetgeen zij als een aanduiding beschouwden van hun langduriger verblijf in de woestijn. Indien dit zo was, dan zijn zij zelf rechtvaardig buiten Kanaän gehouden, terwijl het volk erop de bepaalde tijd binnentrok.

d. Zij zeiden en deden alles in drift en hartstocht, aldus wordt van hun zonde gesproken in Psalm 106:33. Zij "verbitterden zijn geest, zodat hij wat onbedachtelijk voortbracht met zijn lippen." Het was in drift, dat hij hen weerspannigen noemde. Weliswaar, zij waren dit, God had hen zo genoemd, en later heeft Mozes hen in rechtvaardige bestraffing aldus genoemd, zonder daarin te zondigen, maar nu kwam het voort uit een verbitterd gemoed, en werd het onbedacht gezegd. Het was te veel gelijk "Raka" en "Gij dwaas." Zijn tweemaal slaan van de rots (zonder naar het schijnt te wachten op het uitstromen van het water na de eerste slag) toont dat hij in drift was. Hetgeen gezegd of gedaan is in zachtmoedigheid, en te rechtvaardigen is, kan gezegd of gedaan zijnde in toorn, zeer schuldig zijn. Zie Jakobus 1:20.

e. Hetgeen al het overige nog verzwaarde, en te meer tot toorn verwekte, was dat het in het openbaar gedaan werd, voor de ogen van de kinderen Israëls, voor wie zij voorbeelden hadden moeten wezen van geloof, en hoop en zachtmoedigheid. Wij bevinden Mozes schuldig aan zondig mistrouwen, Hoofdstuk 11:22, 23. Dat bleef echter tussen God en hem, en daarom werd het slechts berispt, maar dit was in het openbaar, het onteerde God voor het aangezicht van Israël, alsof hij hun Zijn gunsten misgunde, en het volk ontmoedigde om op

God te hopen, en daarom werd het streng gestraft en wel te meer vanwege de waardigheid en uitnemendheid van hen, die zondigen.

Uit het geheel kunnen wij leren:
Ten eerste. Dat de besten van de mensen hun gebreken en tekortkomingen hebben, tekortkomen zelfs in die genade, waarin zij gewoonlijk het meest uitblinken. De man Mozes was zeer zachtmoedig, en toch zondigde hij door drift, dat dan hij, die meent te staan, toezien, dat hij niet valle.
Ten tweede. Dat God betreffende de zonde niet oordeelt zoals de mens oordeelt, wij zouden kunnen denken dat er niet veel verkeerds was in hetgeen Mozes toen zei en deed, maar God vond er reden in om het streng te beoordelen. Hij kent het maaksel van de geest van de mensen, Hij kent hun aard en karakter, Hij weet in welke gemoedsgesteldheid zij zijn bij bijzondere gelegenheden, en uit welke gedachten en bedoelingen de woorden en daden voortkomen, en wij zijn er zeker van, dat daarom zijn oordeel naar waarheid is, als het niet overeenkomt met het onze.
Ten derde. Dat God niet slechts de zonden van Zijn volk opmerkt, en er misnoegd om is, maar dat, hoe nader zij tot Hem staan, hoe aanstotelijker Hem hun zonden zijn, Amos 3:2. De psalmist schijnt naar deze zonde van Mozes en Aäron te verwijzen, als hij zegt: Gij zijt hun geweest een vergevend God, hoewel wraak doende over hun daden. Gelijk velen gespaard worden in dit leven, en gestraft worden in het andere, zo worden ook velen gestraft in dit leven, en gespaard in het andere.
Ten vierde. Dat als ons hart heet wordt in ons binnenste, het ons zeer nodig is om wel acht te geven, dat wij niet zondigen met onze tong.
Ten vijfde. Dat het een blijk is van Mozes' oprechtheid, en van zijn onpartijdigheid bij het schrijven, dat hij dit omtrent zichzelf in de geschiedenis heeft vermeld, en geen sluier heeft geworpen over zijn zwakheid en tekortkoming, waaruit blijkt dat hij in hetgeen hij schreef, zowel als in hetgeen hij deed, Gods eer meer heeft gezocht dan zijn eigen eer. Eindelijk. De plaats wordt daarom Meriba genoemd, vers 13. Zij wordt Meriba - Kades genoemd, Deuteronomium 32:51, om haar te onderscheiden van het andere Meriba. Het is het "twistwater" om de gedachtenis te bewaren van de zonde van het volk en van Mozes, maar ook van Gods goedertierenheid, waarmee Hij hun van water voorzag, en Mozes, in weerwil van alles, erkende en eerde. Aldus werd Hij in hen geheiligd als de Heilige Israëls, gelijk Hij genoemd wordt, als Zijn barmhartigheid roemt tegen het oordeel, Hosea 11:9. Mozes en Aäron hebben God niet geheiligd, zoals hun betaamd had, in de ogen van Israël, vers 12 maar God was in hen geheiligd, want Hij zal door geen mens van Zijn eer verliezen. Indien Hij niet door ons wordt geheiligd, dan zal Hij aan ons worden geheiligd.

Numeri 20:14 - 21
Wij hebben hier het verzoek van Israël aan de Edomieten. De naaste weg naar Kanaän van de plaats waar Israël nu gelegerd was, lag door het land van Edom.

1. Mozes zond gezanten tot de koning van Edom om met hem te onderhandelen over verlof om door zijn land te trekken, en hij geeft hun instructies voor hetgeen zij moesten zeggen, vers 14 - 17.
A. Zij moeten zich beroepen op hun bloedverwantschap met de Edomieten. Alzo zegt uw broeder Israël. Beide natiën stamden af van Abraham en Izak, Ezau en Jakob, de twee stamvaders van hun respectieve volken, waren tweelingbroeders, en daarom konden zij redelijkerwijs die vriendelijkheid van hen verwachten, ook behoefden de Edomieten niet te vrezen dat hun broeder Israël boze bedoelingen met hen had, of voordeel tegen hen zou zoeken.

B. Zij moeten een kort bericht geven van de geschiedenis en de tegenwoordige toestand van Israël, waarmee zij achtten dat de Edomieten niet geheel onbekend waren. En hierin lag een dubbele pleitgrond.

a. Israël is mishandeld geworden door de Egyptenaren, en daarom behoren hun bloedverwanten medelijden met hen te hebben en hen te ondersteunen. De Egyptenaars hebben ons en onze vaderen kwaad gedaan, maar wij kunnen hopen dat onze broeders, de Edomieten, ons niet zo kwaad gezind zijn.
b. Israël is op wondere wijze verlost door de Heere, en daarom behoren zij gesteund en begunstigd te worden, vers 16." Wij riepen tot de Heere en Hij hoorde onze stem, en Hij zond een engel, de Engel van Zijn aangezicht, de Engel des verbonds, het eeuwige Woord, en Hij leidde ons uit Egypte, en heeft ons hier gebracht." Het was dus in het belang van de Edomieten om zich aangenaam te maken aan een volk, dat zo grote invloed had in de hemel, en er zo'n gunstgenoot van was, en het was gevaarlijk voor hen om het leed te willen doen. Het is ons belang en onze plicht om vriendelijkheid te bewijzen aan hen, die het Gode behaagt als Zijn volk te erkennen, en dit volk tot ons volk aan te nemen. "Kom in, gij gezegende des Heeren."

C. Zij moeten nederig om een doortocht door hun land verzoeken. Hoewel God zelf in de wolk - en vuurkolom hun God was, en zij, die gids volgende, hun doortocht door ieders land voor geheel de wereld hadden kunnen rechtvaardigen, wilde God toch dat die beleefdheid aan de Edomieten betoond zou worden, om te tonen dat niemands eigendom onder schijn van Godsdienst aangerand mag worden. Heerschappij is gegrond in Gods voorzienigheid, niet in genade. Zo heeft Christus toen Hij door een vlek van de Samaritanen wilde gaan voor wie Zijn komst waarschijnlijk aanstotelijk zou zijn, "boden voor Zijn aangezicht gezonden," om hun om verlof te vragen, Lukas 9:52. Zij die vriendelijkheid willen ontvangen, moeten het niet versmaden er om te vragen.

D. Zij moeten borgtocht geven voor het goede gedrag van de Israëlieten op deze tocht, dat zij zich op de grote koninklijke weg zullen houden, op niemands erf zouden komen zich noch aan land noch aan water zouden vergrijpen, zelfs van geen waterput gebruik zouden maken zonder er voor te betalen, met alle mogelijke spoed zouden voorttrekken, zo snel als het hun als voetreizigers slechts mogelijk was, vers 17, 19. Geen voorstel kon billijker wezen, of vriendelijker gedaan worden.

1. De gezanten keren terug met een weigerend antwoord, vers 18. Edom, dat is: de koning van Edom, als beschermer van zijn land zei: Gij zult door mij niet trekken. En als de gezanten blijven aanhouden, herhaalt hij de weigering en voegt er de bedreiging aan toe, vers 20, dat het op hun gevaar zou zijn zo zij het beproefden, want dat hij zijn krijgsmacht dan tegen hen zou doen aanrukken. Alzo weigerde Edom Israël toe te laten door zijn landpale te trekken. De reden hiervoor was:
a. Hun naijver op de Israëlieten, zij vreesden schade en nadeel door hen te zullen ondervinden, en stelden geen vertrouwen in hun beloften. En inderdaad, indien dit talrijk leger onder een andere tucht ware geweest dan die van de rechtvaardige God zelf, die evenmin zou dulden dat zij kwaad deden, dan dat hun kwaad zou gedaan worden, dan zou er wel oorzaak geweest zijn voor die achterdocht, maar wat konden zij vrezen van een natie die zulke rechtvaardige wetten en rechten had?
b. Het was ook toe te schrijven aan de oude vijandschap van Ezau voor Israël. Al hadden zij ook geen reden om schade of nadeel van hen te vrezen, toch waren zij niet bereid om hun zoveel vriendelijkheid te betonen. Ezau haatte Jakob vanwege de zegen, en nu herleefde die

haat, wijl de zegen beërfd stond te worden. God wilde hiermede de kwaadwilligheid van de Edomieten aan de dag doen komen tot hun schande, en de goedaardigheid van de Israëlieten op de proef stellen tot hun eer: zij weken van hem af, en hebben die gelegenheid niet aangegrepen om met hen te twisten. Wij moeten het niet vreemd achten, als door onredelijke mensen het redelijkste verzoek wordt afgewezen, en dat zij, aan wie God gunst betoont, door hen worden beledigd. "Ik ben als een dove, ik hoor niet." Na deze smaad door de Edomieten aan Israël aangedaan, heeft God aan de Israëlieten een bijzondere waarschuwing gegeven, om "de Edomiet voor geen gruwel te houden," Deuteronomium 23:7, al hadden de Edomieten ook voor hen zulk een afschuw aan de dag gelegd, om ons te leren, dat wij in zulke gevallen niet op wraak moeten zinnen.

Numeri 20:22 - 29
Het hoofdstuk begon met de begrafenis van Mirjam, en eindigt met de begrafenis van haar broeder Aäron. Als de dood in een huisgezin komt, dan zal dikwijls meer dan een lid ervan door zijn slagen getroffen worden. Israël had de vorige beproeving, die hun getroffen had in de dood van hun profetes, niet tot hun nut aangewend, en daarom nam God spoedig daarna hun priester weg, om te beproeven of zij diens dood ter harte zouden nemen. Dit gebeurde reeds bij hun eerstvolgende pleisterplaats toen zij naar de berg Hor gingen langs een omweg om het land van de Edomieten heen, en dit links lieten liggen. Waar wij ook heengaan, overal wacht ons de dood en is het graf voor ons gereed.

I. God gebood Aäron te sterven, vers 24. God neemt Mozes en Aäron ter zijde, en zegt hun: Aäron zal tot zijn volken verzameld worden. Aan deze broeders, die elkaar liefhadden, wordt gezegd dat zij moeten scheiden. Aäron, de oudste, moet het eerst sterven, maar Mozes zal hem waarschijnlijk niet lang overleven, zodat het slechts voor een wijle, een kleine wijle, is dat zij gescheiden zullen zijn.

1. Er is enig misnoegen in deze orders. Aäron moet niet in Kanaän komen, omdat hij bij het twistwater tekort was gekomen in zijn plicht. De vermelding hiervan heeft Mozes ongetwijfeld in het hart getroffen, daar hij misschien toen wist, dat hij de schuldigste was van de twee.

2. Er is in die orders ook veel goedertierenheid. Hoewel Aäron sterft om zijn overtreding wordt hij toch niet als een kwaaddoener ter dood gebracht, niet gedood door een plaag, of door vuur van de hemel, maar hij sterft in vrede en in eer. Hij is niet "uitgeroeid uit het midden zijns volks," zoals de uitdrukking gewoonlijk luidt betreffende hen, die sterven door de hand van de Goddelijke gerechtigheid, maar hij is verzameld tot zijn volken, als een, die stierf in de armen van de Goddelijke genade.

3. Er is veel type en betekenis in. Aäron moet niet in Kanaän komen, om te tonen dat het Levietische priesterschap geen ding volmaakt heeft, dat moest geschieden door een betere hoop. Vanwege zonde en dood konden deze priesters niet blijvend zijn maar het priesterschap van Christus, onbevlekt zijnde, is ook onveranderlijk, en aan dit priesterschap, dat eeuwig blijft, moet Aäron al zijn eer afstaan, Hebreeën 7:23 - 25.

II. Aäron onderwerpt zich en sterft op de bepaalde plaats en wijze, en, voor zoveel blijkt, even goedsmoeds, alsof hij zich slechts ter ruste begaf.

1. Hij trekt zijn heilige kleren aan om er afscheid van te nemen, en begeeft zich met zijn broeder en zijn zoon, en waarschijnlijk ook met sommigen van de oudsten van Israël naar de

top van de berg Hor, vers 27. Zij gingen op voor de ogen van de gehele vergadering waarschijnlijk was hun gezegd met welk doel zij daar opklommen. Door die plechtige optocht laat Aäron aan Israël weten, dat hij noch vreest, noch beschaamd is, om te sterven, maar dat hij, als de Bruidegom komt, zijn lamp brandende heeft, en kan uitgaan om Hem te ontmoeten. Zijn opgaan naar de berg om te sterven betekende dat de dood van de heiligen, (en Aäron wordt "de heilige des Heeren genoemd)" hun opgang is, zij gaan veeleer op dan af, naar de dood.

2. Mozes, wiens handen Aäron het eerst met zijn priesterlijke kleren bekleed hadden, trekt ze hem nu uit, want uit eerbied voor het priesterschap was het niet passend, dat hij er in zou sterven. De dood zal ons ontkleden, naakt zijn wij in de wereld gekomen, en naakt moeten wij er uitgaan. Wij zullen weinig reden zien om trots te wezen op onze kleren, onze sieraden of eretekenen, als wij bedenken hoe spoedig de dood ons van al onze heerlijkheid zal beroven, ons de kroon van het hoofd zal nemen.

3. Mozes trekt Eleazar terstond de priesterkleren aan, bekleedt hem met het gewaad van zijn vader, en "sterkt hem met zijn gordel," Jesaja 22:21. Het was:
a. Een grote troost voor Mozes, door wiens hand de wet van het priesterschap was gegeven, te zien dat het in opvolging zou blijven, dat er voor de gezalfde een lamp was toegericht, die de dood zelf niet zou uitblussen. Dit was voor de kerk een gelukkig voorteken en onderpand van de zorg, die God er voor zou hebben, dat, als een geslacht van leraren en Christenen (geestelijke priesters) voorbijgaat, een ander geslacht in zijn plaats zal opkomen.
b. Het was voor Aäron een grote voldoening, om zijn zoon, die hem dierbaar was, aldus bevorderd te zien, en zijn ambt, dat hem nog dierbaarder was, aldus bewaard te zien, en inzonderheid om hierin Christus' eeuwig priesterschap te zien. Nu, zou Aäron kunnen zeggen, "laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien."
c. Het was een grote goedheid voor het volk. De installatie van Eleazar voordat Aäron nog was gestorven, zal hen, die slecht gezind zijn voor Aärons geslacht, weerhouden van elke poging om na zijn dood iemand anders in mededinging te stellen met zijn zoon. Wat konden zij doen nu de zaak alreeds beslist en geregeld was? Het zal ook een bemoediging geweest zijn voor hen, die God vreesden, en hun een teken ten goede geweest zijn, dat Hij hen niet zal verlaten, Zijn goedertierenheid niet van hen zal wegnemen.

4. Aäron stierf aldaar. Spoedig nadat hem zijn priesterkleren uitgetrokken waren, legde hij zich neer en stierf tevreden, want een Godvruchtige zal begeren om, als het de wil des Heeren is, zijn nuttigheid voor anderen niet te overleven. Waarom zouden wij begeren langer in deze wereld te zijn, dan zolang wij er God en ons geslacht van enige dienst zijn?
5. Mozes en Eleazar met degenen die hen vergezelden, begroeven Aäron waar hij gestorven is, zoals blijkt uit Deuteronomium 10:6, en kwamen toen af van de berg. En toen zij nu afgekomen waren en Aäron hadden achtergelaten, hadden zij alle recht om te denken, dat hij veeleer was opgegaan tot een betere wereld, en hen had achtergelaten.

6. De gehele vergadering beweende Aäron dertig dagen, vers 29. Hoewel het verlies vergoed was in Eleazar, die nog in de bloei van zijn jaren zijnde, geschikter was voor de openbare dienst, dan Aäron zou geweest zijn, indien hij was blijven leven, was het toch een eer de overleden hogepriester verschuldigd, om rouw over hem te bedrijven. Terwijl hij leefde hebben zij bij iedere gelegenheid tegen hem gemurmureerd, maar nu hij dood was beweenden zij hem. Zo wordt aan velen geleerd het verlies te bewenen van de zegeningen, waarvoor zij niet wilden leren dankbaar zijn, toen zij ze hadden. Aan de gedachtenis van vele

Godvruchtigen is meer eer bewezen, dan aan hun persoon terwijl zij leefden, getuigen zij, die bij hun leven vervolgd werden, maar van wie men na hun dood de graven ging versieren.

HOOFDSTUK 21

1 Als de Kanaaniet, de koning van Harad, wonende tegen het zuiden, hoorde, dat Israël door de weg der verspieders kwam, zo streed hij tegen Israël, en hij voerde enige gevangenen uit denzelven gevankelijk weg. 2 Toen beloofde Israël de HEERE een gelofte, en zeide: Indien Gij dit volk geheel in mijn hand geeft, zo zal ik hun steden verbannen. 3 De HEERE dan verhoorde de stem van Israël, en gaf de Kanaanieten over; en hij verbande hen en hun steden; en hij noemde de naam dier plaats Horma. 4 Toen reisden zij van de berg Hor, op de weg der Schelfzee, dat zij om het land der Edomieten heentogen; doch de ziel des volks werd verdrietig op dezen weg. 5 En het volk sprak tegen God en tegen Mozes: Waarom hebt gijlieden ons doen optrekken uit Egypte, opdat wij sterven zouden in de woestijn? Want hier is geen brood, ook geen water, en onze ziel walgt over dit zeer lichte brood. 6 Toen zond de HEERE vurige slangen onder het volk, die beten het volk; en er stierf veel volks van Israël. 7 Daarom kwam het volk tot Mozes, en zij zeiden: Wij hebben gezondigd, omdat wij tegen de HEERE en tegen u gesproken hebben; bid de HEERE, dat Hij deze slangen van ons wegneme. Toen bad Mozes voor het volk. 8 En de HEERE zeide tot Mozes: Maak u een vurige slang, en stel ze op een stang; en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij haar aanziet, zo zal hij leven. 9 En Mozes maakte een koperen slang, en stelde ze op een stang; en het geschiedde, als een slang iemand beet, zo zag hij de koperen slang aan, en hij bleef levend.

10 Toen verreisden de kinderen Israëls, en zij legerden zich te Oboth. 11 Daarna reisden zij van Oboth, en legerden zich aan de heuvelen van Abarim in de woestijn, die tegenover Moab is, tegen de opgang der zon. 12 Van daar reisden zij, en legerden zich bij de beek Zered. 13 Van daar reisden zij, en legerden zich aan deze zijde van de Arnon, welke in de woestijn is, uitgaande uit de landpalen der Amorieten; want de Arnon is de landpale van Moab, tussen Moab en tussen de Amorieten. 14 (Daarom wordt gezegd in het boek van de oorlogen des HEEREN: Tegen Waheb, in een wervelwind, en tegen de beken Arnon, 15 En de afloop der beken, die zich naar de gelegenheid van Ar wendt, en leent aan de landpale van Moab.) 16 En van daar reisden zij naar Beer. Dit is de put, van welken de HEERE tot Mozes zeide: Verzamel het volk, zo zal Ik hun water geven. 17 (Toen zong Israël dit lied: Spring op, gij put, zingt daarvan bij beurte! 18 Gij put, dien de vorsten gegraven hebben, dien de edelen des volks gedolven hebben, door de wetgever, met hun staven.) En van de woestijn reisden zij naar Mattana; 19 En van Mattana tot Nahaliel; en van Nahaliel tot Bamoth; 20 En van Bamoth tot het dal, dat in het veld van Moab is, aan de hoogte van Pisga, en dat tegen de wildernis ziet. 21 Toen zond Israël boden tot Sihon, de koning der Amorieten, zeggende: 22 Laat mij door uw land trekken. Wij zullen niet afwijken in de akkers, noch in de wijngaarden; wij zullen het water der putten niet drinken; wij zullen op de koninklijken weg gaan, totdat wij uw landpale doorgetogen zijn. 23 Doch Sihon liet Israël niet toe, door zijn landpale door te trekken; maar Sihon vergaderde al zijn volk, en hij ging uit, Israël tegemoet, naar de woestijn, en hij kwam te Jahza, en streed tegen Israël; 24 Maar Israël sloeg hem met de scherpte des zwaards, en nam zijn land in erfelijke bezitting, van de Arnon af tot de Jabbok toe, tot aan de kinderen Ammons; want de landpale der kinderen Ammons was vast. 25 Alzo nam Israël al deze steden in; en Israël woonde in al de steden der Amorieten, te Hesbon, en in al haar onderhorige plaatsen. 26 Want Hesbon was de stad van Sihon, de koning der Amorieten; en hij had gestreden tegen de vorigen koning der Moabieten, en hij had al zijn land uit zijn hand genomen, tot aan de Arnon. 27 Daarom zeggen zij, die spreekwoorden gebruiken: Komt tot Hesbon; men bouwe en bevestige de stad van Sihon! 28 Want er is een vuur uitgegaan uit Hesbon; een vlam uit de stad van Sihon; zij heeft verteerd Ar der Moabieten, en de heren der hoogten van de Arnon. 29 Wee u, Moab! Gij, volk Kamoz zijt verloren! Hij heeft zijn zonen, die ontliepen, en zijn dochters in de gevangenis geleverd aan Sihon, de koning der Amorieten. 30 En wij hebben hen nedergeveld! Hesbon is verloren tot Dibon toe; en wij hebben hen verwoest tot Nofat toe, welke tot Medeba toe reikt. 31 Alzo woonde Israël in het land van de Amoriet. 32 Daarna zond Mozes om Jaezer te verspieden; en zij namen haar onderhorige plaatsen in; en hij dreef de Amorieten, die er waren, uit de bezitting. 33 Toen wendden zij zich en trokken op de weg van Basan; en Og, de koning van Basan, ging uit hun tegemoet, hij en al zijn volk, tot de strijd, en Edrei. 34 De HEERE nu zeide tot Mozes: Vrees hem niet; want Ik heb hem

in uw hand gegeven, en al zijn volk, ook zijn land; en gij zult hem doen, gelijk als gij Sihon, de koning der Amorieten, die te Hesbon woonde, gedaan hebt. 35 En zij sloegen hem, en zijn zonen, en al zijn volk, alzo dat hem niemand overbleef; en zij namen zijn land in erfelijke bezitting.

Numeri 21:4 - 9

I. Hier is de vermoeienis van Israël door een lange tocht om het land van Edom, omdat zij geen verlof konden verkrijgen om door de naaste weg te gaan, vers 4. Des volks ziel werd verdrietig op deze weg. De weg was misschien ruw en oneffen, of vuil en modderig, of wellicht verdroot het hun zo'n lange omweg te maken, en dat het hun niet toegelaten werd zich met geweld een weg te banen door het land van de Edomieten. Wie ontevreden van aard is, zal altijd wel iets hebben om over te klagen.

II. Hun ongeloof en murmureren bij deze gelegenheid, vers 5. Hoewel zij pas een glorierijke overwinning hadden behaald op de Kanaänieten, en overwinnende zouden voortgaan, en opdat zij overwonnen, spreken zij toch met misnoegen van hetgeen God voor hen gedaan heeft, en met wantrouwen van hetgeen Hij nog wilde doen, zij waren verdrietig, omdat zij uit Egypte waren opgevoerd, omdat zij geen brood en water hadden, zoals andere mensen, door hun eigen zorg en vlijt, maar door een wonder. Zij hadden overvloed van brood, en toch klagen zij dat er geen brood is. want hoewel het engelenbrood is, dat zij eten, zijn zij het toch moede, van het manna walgen zij, zij noemen het zeer licht brood, geschikt voor kinderen, niet voor mannen en krijgslieden. Wat zal hun kunnen behagen, aan wie het manna niet behaagt? Wie twisten wil zal verkeerds vinden waar geen verkeerds is. Zo zullen zij, die gedurende lange tijd het genot hebben gehad van de middelen van de genade, zich zelfs met het hemelse manna overladen, en geneigd zijn het zeer licht brood te noemen. Maar laat ons vanwege de verachting, waarmee sommigen van het woord Gods spreken, het er niet minder om waarderen, het is het brood des levens, krachtig brood, dat hen zal voeden en versterken, die er zich in het geloof mee voeden ten eeuwigen leven, wie het dan ook zeer licht brood moge noemen.

III. Het rechtvaardig oordeel, dat God over hen bracht wegens hun murmureren, vers 6. Hij zond vurige slangen onder hen, die hen beten, waardoor velen stierven. De woestijn waar zij doorheen trokken, was overal onveilig gemaakt door deze vurige slangen, zoals blijkt uit Deuteronomium 8:15. Maar tot nu toe had God Zijn volk wonderbaarlijk bewaard om er door geschaad te worden, totdat zij aan het murmureren gingen, om hen hiervoor te straffen, hebben deze dieren, die tot nu toe hun leger geschuwd hadden, het nu aangevallen. Rechtvaardig komen diegenen onder Gods oordelen, die niet dankbaar zijn voor Zijn zegeningen. Deze slangen worden varia genoemd, hetzij naar haar kleur, of naar haar woede en de uitwerking van haar beet, ontsteking teweeg brengend in het lichaam, gepaard met hoge koorts en een onlesbare dorst. Zij hadden onrechtvaardig geklaagd over gebrek aan water, vers 5, om hen hiervoor te kastijden zendt God hun deze dorst, die door geen water gelest kon worden. Aan hen, die schreien zonder reden, wordt rechtvaardig reden gegeven om te schreien. Wantrouwig zeggen zij, dat zij moeten sterven in de woestijn, en God houdt hen aan hun woord en laat hun vrezen over hen komen, velen van hen zijn gestorven. Onbeschaamd hebben zij God zelf beledigd en weerstaan, slangenvenijn was onder hun lippen, en nu vliegen deze vurige slangen, die vliegende draken schijnen geweest te zijn, Jesaja 14:29, hun in het gelaat, en vergiftigen hen. In hun hoogmoed waren zij tegen God en Mozes opgestaan, en nu vernedert God hen door deze verachtelijke dieren een plaag voor hen te maken. Het geschut, waarvan vroeger gebruik werd gemaakt tot hun verdediging tegen de Egyptenaren, werd nu tegen hen gericht. Hij, die kwakkelen heeft doen komen om hun een feestmaal te geven, liet hun weten dat Hij slangen zal doen komen om hen te bijten, de gehele schepping voert krijg tegen hen, die krijg voeren tegen God.

IV. Hun berouw en hun smeking aan God onder dit oordeel, vers 7. Zij belijden hun schuld, wij hebben gezondigd, zij zeggen waarin zij gezondigd hebben: wij hebben tegen de Heere gesproken en tegen u. Het is te vrezen dat zij hun zonde niet bekend zouden hebben indien zij er de straf niet voor hadden gevoerd, maar nu zijn zij vertederd onder de roede, "als Hij hen doodde zo vroegen zij naar Hem." Zij verzoeken om Mozes' gebed voor hen, zich bewust zijnde van hun eigen onwaardigheid om verhoord te worden, en overtuigd zijnde van Mozes' grote invloed in de hemel. Hoe spoedig is hun toon anders geworden! Zij, die even tevoren met hem getwist hadden, alsof hij hun grootste vijand was, wenden zich nu tot hem als tot hun beste vriend, en verkiezen hem tot hun voorspraak bij God. Beproevingen brengen dikwijls veranderingen aan in de gevoelens van mensen omtrent Gods volk, en leren hun de gebeden op prijs te stellen, die zij tevoren geminacht hadden. Om te tonen dat hij hun van harte had vergeven, zegent Mozes hen, die hem hadden vervloekt, en bidt voor hen, die hem hadden gelasterd. Hierin was hij een type van Christus, die voor Zijn vervolgers heeft gebeden, en een voorbeeld voor ons, om heen te gaan en desgelijks te doen, en aldus te tonen dat wij onze vijanden liefhebben.

V. De wondere wijze, waarop God hun te hulp kwam. Hij heeft Mozes niet gebruikt om het oordeel op te roepen, maar ten einde hem in de liefde van het volk aan te bevelen, maakte Hij hem tot het werktuig van hun redding, vers 8, 9. God gebood aan Mozes een voorstelling te maken van een vurige slang. Die voorstelling maakte hij van koper, en bevestigde haar aan een zeer lange stang, zodat zij in alle delen van het leger gezien kon worden, en ieder die door een vurige slang gebeten was, werd genezen door op die koperen slang te zien. Het volk bad dat God deze slangen van hen mocht wegnemen, vers 7, maar God oordeelde het passend om dat niet te doen, want Hij geeft afdoende hulp op de beste wijze, al is het niet op onze wijze. Zo heeft God hen die om hun murmurering niet gestorven zijn er toch om doen lijden, opdat zij met te dieper gevoel er berouw van zouden hebben, en er zich om zouden verootmoedigen. Ook moesten zij door Mozes hun genezing van God ontvangen, opdat zij - zo het mogelijk was - zouden leren nooit meer tegen God en Mozes te spreken. Deze methode van genezing was geheel en al wonderbaar, indien het waar is wat sommige natuurkundigen zeggen, dat het zien op schitterend gepolijst koper schadelijk is voor hen, die door vurige slangen zijn gebeten. God kan Zijn doeleinden tot stand brengen door tegenstrijdige middelen. De Joden zelf zeggen, dat het het gezicht op de koperen slang niet was, dat hen genas, maar door er naar op te zien, zagen zij op tot God als de Heere, die hen genas. Maar er was zeer veel Evangelie in dit bevel. Onze Heiland heeft ons dit gezegd, Johannes 3:14, 15, namelijk dat "gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, de Zoon des mensen alzo verhoogd moet worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve."

Let dan op de overeenkomst:
1. Tussen hun ziekte en de onze. De duivel is de oude slang, een vurige slang vandaar dat hij verschijnt als een grote rode draak, Openbaring 12:3. De zonde is de beet van deze vurige slang, zij is pijnlijk voor het opgeschrikte geweten, en giftig voor het toegeschroeide geweten. Satans verzoekingen worden zijn vurige pijlen genoemd, Efeziers 6:16. Hartstocht en lust ontsteken de ziel, dat doen ook de verschrikkingen van de Almachtige, als zij zich tegen haar keren. In het einde zal de zonde bijten als een slang, en steken als een adder, en zelfs het zoete er van wordt tot gal van de adderen.

2. Tussen hun geneesmiddel en het onze.

a. Het was God zelf, die dit tegengif uitgedacht en voorgeschreven heeft tegen de vurige slangen, en zo is het plan van onze verlossing door Christus door de oneindige Wijsheid beraamd, God zelf heeft het rantsoen gevonden.
b. Het was een zeer onwaarschijnlijke methode van genezing, en zo is onze verlossing en zaligheid door de dood van Christus voor de Joden een ergernis en voor de Grieken een dwaasheid. Het was Mozes, die de slang in de woestijn verhoogd heeft, en zo is de wet een tuchtmeester om ons tot Christus te brengen en Mozes heeft van Hem geschreven, Johannes 5:46. Christus werd verhoogd door de oversten van de Joden, die Mozes' opvolgers zijn geweest.
c. Hetgeen genas was geformeerd in de gelijkenis van hetgeen wondde. Zo is Christus, hoewel zelf volkomen vrij van zonde, gezonden in gelijkheid met het zondige vlees, Romeinen 8:3, zozeer in gelijkheid ermee, dat het werd aangenomen als iets dat vanzelf sprak, dat deze mens een zondaar is, Johannes 9:24.
d. De koperen slang werd opgericht, verhoogd, ook Christus werd verhoogd - verhoogd aan het kruis Johannes 12:33, 34, want Hij is een schouwspel geworden van de wereld. Hij werd verhoogd door de prediking van het Evangelie. Het woord dat hier gebruikt is voor een stang betekent een banier, want Christus gekruist "staat tot een banier van de volken," Jesaja 11:10. Sommigen zien in de verhoging van de slang een beeld of type van Christus' overwinning over Satan, de oude slang, wier kop Hij vermorzelde, toen Hij in Zijn kruis de overheden en de machten heeft uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld, Colossenzen 2:15.

3. Tussen de aanwending van hun geneesmiddel en het onze. Zij zagen en leefden, en wij zullen, als wij geloven, niet verderven. Het is door het geloof, dat wij zien op Jezus. Hebreeën 12:2. "Ziet Mij aan en wordt behouden" Jesaja 45:22. Wij moeten ons bewust zijn van onze wonde, en van het gevaar waarin wij door die wonde verkeren, het getuigenis ontvangen dat God van Zijn Zoon gegeven heeft, en vertrouwen op de verzekering, die Hij ons heeft gegeven dat wij door Hem genezen en behouden zullen worden, als wij ons onder Zijn leiding en hoede stellen. De koperen slang opgeheven zijnde zou niet genezen, indien er niet op gezien werd. Degenen, die wel op hun wonde staarden, maar niet op de koperen slang wilden zien, moesten onvermijdelijk sterven. Als zij deze geneeswijze veronachtzaamden, en de toevlucht namen tot natuurlijke geneesmiddelen en daarop vertrouwden, dan zijn zij rechtvaardig omgekomen, en als zondaren Christus' gerechtigheid minachten, of wanhopen er het nut en voordeel van te ontvangen, dan zal hun wonde ongetwijfeld dodelijk worden. Maar al wie op dit teken ter genezing zag, al was het ook van de uiterste delen van het leger, al was het ook met een zwak en wenend oog, werd stellig genezen, en zo zal een ieder, die in Christus gelooft al is het nog slechts met een klein of zwak geloof, niet verderven. Er zijn zwakke broeders, voor wie Christus gestorven is. Het leger Israëls was misschien enige tijd nadat de koperen slang was opgericht, nog gekweld door vurige slangen, en sommigen hebben de waarschijnlijke gissing gemaakt, dat zij deze koperen slang op hun overige reizen meegevoerd hebben, en haar hebben opgericht als zij zich legerden, en haar, toen zij in Kanaän kwamen, ergens binnen de grenzen van het land hebben opgericht, want het is niet waarschijnlijk, dat zij in de woestijn zo ver zijn gegaan om er reukwerk voor te branden, zoals wij bevinden dat zij later gedaan hebben 2 Koningen 18:4. Zelfs zij, die verlost zijn van de eeuwige dood welke de bezoldiging is van de zonde, moeten verwachten er nog, zolang zij in deze wereld zijn, de pijn van te gevoelen, maar wij kunnen steeds vergezeld zijn door de koperen slang om er bij alle gelegenheden op te zien, door steeds de gedachte in ons levendig te houden aan het sterven van onze Heere Jezus.

Numeri 21:10 - 20

Wij hebben hier een bericht van de verschillende tochten van de pleisterplaatsen van de kinderen Israëls, totdat zij aan de vlakten van Moab kwamen, waarvan zij eindelijk over de Jordaan Kanaän binnentrokken, zoals wij in het begin van het boek Jozua zullen lezen. De natuurlijke bewegingen gaan sneller, naarmate zij dichter bij haar middelpunt zijn. En nu verreisden zij, vers 10. Het zou goed zijn indien wij aldus op onze weg naar de hemel meer spoed maakten om hem af te leggen, om hoe dichter wij er bij komen, des te ijveriger en overvloediger te zijn in het werk des Heeren. Twee dingen inzonderheid zijn in het korte bericht van deze tochten opmerkelijk:

1. De grote voorspoed, waarmee God Zijn volk zegende bij de beken van Arnon, vers 13 - 15. Zij hadden nu het land van Edom, dat zij niet mochten aanvallen, ja zelfs niet mochten verontrusten of lastig vallen, Deuteronomium 2:4, 5, omgetrokken, en waren aan de grenzen van Moab gekomen. Het is gelukkig, dat er meer dan een weg is naar Kanaän. De vijanden van Gods volk kunnen hun tocht daarheen vertragen, maar kunnen hun ingaan tot de beloofde rust niet beletten. Er wordt zorg gedragen om ons te doen weten, dat de Israëlieten op hun tocht stipt en nauwkeurig de orders hebben opgevolgd die God hun gegeven had, om geen vijandelijkheden te plegen tegen de Moabieten, Deuteronomium 2:9, omdat zij de nakomelingen waren van de rechtvaardige Lot, weshalve zij zich aan deze zijde van de Arnon legerden, vers 13, de zijde, die nu in het bezit was van de Amorieten, een van de verbannen volken, hoewel zij vroeger aan Moab had behoord, zoals hier blijkt, vers 26, 27. Deze zorg van hen om geen geweld te plegen jegens de Moabieten wordt lang daarna aangevoerd door Jeftha in zijn protest tegen de Ammonieten, Richteren 11:15 en verv, en als een getuigenis tegen hen gekeerd. Welke krijgsbedrijven zij verrichtten, nu zij aan die rivier Arnon gelegerd waren, wordt ons niet in bijzonderheden meegedeeld, maar wij worden verwezen naar "het boek van de oorlogen des Heeren," het boek wellicht, dat begonnen was met de geschiedenis van de oorlog met de Amalekieten, Exodus 17:14.

Schrijft het (zei God) ter gedachtenis in een boek, waarbij nog andere veldslagen, door de Israëlieten geleverd, gevoegd werden, en onder deze hun krijgsbedrijven bij de rivier Arnon, te Waheb in Supha, zoals de kanttekening op de Engelse Bijbelvertaling het heeft, en aan andere plaatsen bij deze rivier. Of, er zal gezegd worden (zoals sommigen de tekst hier lezen) in de gedachtenis van de oorlogen des Heeren, wat Hij gedaan heeft aan de Rode Zee, toen Hij Israël heeft uitgevoerd uit Egypte en wat Hij gedaan heeft aan de beken van Arnon even voordat Hij hen in Kanaän bracht. Bij de herdenking van Gods gunsten jegens ons is het goed er de reeks van na te gaan, en te zien hoe Gods goedheid en genade ons voortdurend hebben gevolgd, van de Rode Zee aan tot aan de beken van Arnon. In ieder tijdperk van ons leven, ja bij iedere stap die wij doen, moeten wij opmerken wat God voor ons gedaan heeft wat Hij toen en toen, en in zulk en zo'n plaats voor ons gedaan heeft moet duidelijk en onderscheidenlijk herdacht worden.

2. De wonderbare voorziening van water waarmee God Zijn volk gezegend heeft te Beer, vers 16. In vers 10 wordt gezegd: zij legerden zich te Oboth, dat flessen betekent, aldus genoemd, omdat zij daar hun flessen met water vulden, om voor enige tijd voorraad te hebben, maar wij kunnen veronderstellen, dat het toen met hen was zoals met Hagar Genesis 21:15. "Het water uit de fles was uit" maar wij bevinden niet dat zij murmureerden, en daarom heeft God in Zijn ontferming over hen, hen tot een waterput gebracht, om hen aan te moedigen om in ootmoed en kalmte op Hem te vertrouwen, en te geloven dat Hij genadig kennis zal nemen van hun behoeften, al klagen zij er ook niet over. In deze wereld legeren wij ons op zijn best te Oboth, waar onze vertroostingen in weinige en bekrompen vaten liggen besloten, als wij in de hemel komen, dan gaan wij naar Beer, de bron des levens, de fontein van levende wateren. Tot nu toe hebben wij gezien dat als zij van water werden voorzien, zij er in onrechtvaardig

misnoegen om gevraagd hadden, en dat God het hun in rechtvaardig misnoegen had gegeven, maar hier bevinden wij:
a. Dat God het hun heeft gegeven in liefde, vers 16. Verzamel het volk, om getuige te zijn van het wonder en deelgenoten te zijn in de gunst, zo zal Ik hun water geven. Eer zij vroegen, heeft God gegeven, en is Hij hun voorgekomen met de zegeningen van Zijn goedheid.

b. Dat zij het met vreugde en dankbaarheid hebben ontvangen, waardoor de zegen dubbel lieflijk voor hen werd, vers 17. Toen zongen zij ter ere Gods en ter bemoediging van elkaar dit lied: Spring op, gij put. Aldus bidden zij dat de bron zal ontspringen, want beloofde zegeningen moeten tot ons komen door gebed. Zij verheugen zich er over, dat hij opspringt, en begroeten dit met blij gejuich, wij moeten "met vreugde water scheppen uit de fonteinen des heirs," Jesaja 12:3. Gelijk de koperen slang een type was van Christus, die verhoogd werd tot onze genezing, zo is deze put of bron, een type van de Heilige Geest, die uitgestort is tot onze vertroosting, en uit wie "stromen van levend water vloeien," Johannes 7:38. Ontspringt deze bron in onze ziel? Dan moeten wij daarvan zingen, ons er de vertroosting van toeëigenen en Gode de eer er van geven, wek deze gave op, zing er van. ‘Spring op, gij put, gij fontein van de hoven, om mijn ziel te bewateren," Hooglied 4:15, pleit op de belofte, die wellicht zinspeelt op deze geschiedenis: "Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten,’ Jeremia 41:17, 18.

c. Dat, terwijl tevoren de gedachtenis aan het wonder vereeuwigd werd in de namen, welke aan de plaatsen gegeven werden, en het twisten en murmureren van het volk betekenden, het wonder nu vereeuwigd werd in een loflied, waarin de herinnering bewaard werd aan de wijze, waarop het gedaan werd, vers 18. Gij put, die de vorsten gegraven hebben, de zeventig oudsten waarschijnlijk, door de wetgever, of op aanwijzing van de wetgever, dat is Mozes, onder God, met hun staven, dat is: met hun staven maakten zij kuilen in de losse, zandige grond, en God heeft in de kuilen, die zij gemaakt hebben, het water wonderdadig doen opspringen. Zo hebben lang daarna de vrome Israëlieten, "gaande door het dal van Baca," een dorre en dorstige plaats, putten gemaakt, en God heeft door regen van de hemel die poelen gevuld, Psalm 84:7.

Merk op:
Ten eerste. God beloofde hun water te geven, maar zij moeten de grond openen, om er doortocht aan te geven en het te ontvangen. Gods gunsten moeten verwacht worden in het gebruik van de middelen, die onder ons bereik zijn, maar toch is de uitnemendheid van de kracht Godes. Ten tweede. De edelen van Israël waren ijverig om hun handen aan dit werk te slaan, en gebruikten hun staven, waarschijnlijk die welke de tekenen waren van hun eer en macht ten dienste van het publiek, en hiervan wordt tot hun eer melding gemaakt. En wij kunnen veronderstellen, dat het gestrekt heeft om hen zeer te bevestigen in hun ambt, en dat het een grote troost was voor het volk, dat zij door de Goddelijke macht gebruikt werden als werktuigen voor deze wonderbare voorziening van water. Hieruit bleek dat de geest van Mozes die weldra moest sterven, enigermate op de edelen van Israël heeft gerust. Mozes heeft niet zelf de grond geslagen, zoals hij vroeger de rots geslagen heeft, maar hij gaf hun de aanwijzing om het te doen, opdat hun staven in de eer zouden delen van zijn staf, en opdat zij de troostrijke hoop zouden koesteren, dat, als hij hen ging verlaten, God hun niet zou verlaten, maar dat ook zij in hun tijd en geslacht tot een zegen zullen zijn, en Gods tegenwoordigheid onder hen zouden kunnen verwachten, zolang zij handelden onder de leiding van de wetgever. Want troost kan alleen verwacht worden in de weg van de plicht, en zo wij Goddelijke blijdschap willen smaken dan moeten wij zorgvuldig de Goddelijke leiding volgen.

Numeri 21:21 - 35
Wij hebben hier een bericht van de overwinningen, behaald door Israël over Sihon en Og, welke overwinningen afzonderlijk beschouwd moeten worden, niet alleen omdat zij apart verhaald zijn, maar omdat zij lang daarna in de gedachtenis er van afzonderlijk tot Gods lof werden bezongen als voorbeelden van Gods eeuwige goedertierenheid. Hij heeft heerlijke koningen gedood, "Sihon, de Amorietischen koning, want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, en Og, de koning van Basan, want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid" Psalm 136:19, 20.

I. Israël zond een vreedzame boodschap aan Sihon, koning van de Amorieten, vers 21, maar ontving een niet vreedzaam antwoord, een nog ongunstiger antwoord dan dat van de Edomieten op een gelijke boodschap, Hoofdstuk 20:18, 20. Want de Edomieten weigerden hun slechts de doortocht en wilden zich tegen hen verdedigen zo zij hun land wilden binnentrekken, maar Sihon trok uit met zijn strijdmacht tegen Israël in de woestijn, buiten zijn landsgrens, en zo ging hij uit op zijn verderf. Jeftha geeft te kennen dat hij door zijn staatkunde hiertoe geleid werd, Richteren 11:20. Sihon stond Israël niet toe door zijn land te trekken, maar zijn staatkunde bedroog hem, want Mozes zegt: "De Heere verhardde zijn geest en verstokte zijn hart, opdat Hij hem in de hand van Israël gave," Deuteronomium 2:30. De vijanden van Gods kerk zijn dikwijls verdwaasd, juist in die raadslagen, die zij zo wijs achten. Sihons leger werd verslagen, en heel zijn land kwam in het bezit van Israël, vers 24, 25. Deze inbezitneming is:
1. Tegen de Amorieten zelf gerechtvaardigd, want zij waren de aanvallers, en hebben Israël ten strijde gedaagd, en toch zou dit wellicht niet voldoende geweest zijn om Israël recht te geven op hun land, maar God zelf, de Koning van de volken, de Heere van de gehele aarde, had het hun geschonken. De Amorieten waren een van de volken, die uitgeroeid moesten worden, en wier land God aan Abraham en zijn zaad beloofd had, welke belofte vervuld zal worden als de ongerechtigheid van de Amorieten volkomen zal zijn geworden, Genesis 15:16. Jeftha wijst op deze schenking als op hun recht, Richteren 11:23, 24. De overwinning, die God hun gaf over de Amorieten, stelde hen in het bezit van hun land, en krachtens de belofte, gedaan aan hun vaderen, hadden zij er recht op, en behielden zij dus het bezit er van.

2. Tegen de Moabieten, die vroeger de eigenaren waren van dit land, indien zij het ooit mochten opeisen, en er op zouden pleiten dat God zelf bepaald had, dat "geen erfenis van hun land aan Israël gegeven zou worden," Deuteronomium 2:9. Mozes voorziet hier het nageslacht van een wederantwoord op hun pleiten, en Jeftha maakt er tweehonderd zestig jaren later gebruik van, toen Israëls recht op dit land betwist werd.
A. De rechtvaardiging bestaat hierin, dat dit land wel aan de Moabieten had behoord, maar dat de Amorieten het hun enige tijd tevoren hadden ontnomen, en nu ervan in het rustig bezit waren, vers 26. De Israëlieten hebben het niet aan de Moabieten ontnomen, deze hadden het tevoren verloren aan de Amorieten, en zij waren genoodzaakt hun aanspraken er op op te geven. Toen Israël het nu op de Amorieten had veroverd, waren zij niet onder de verplichting om het aan de Moabieten terug te geven, wier recht er op nu al lang verjaard was. Zie hier het onzekere van wereldlijke bezittingen, hoe dikwijls zij van eigenaar veranderen, en hoe spoedig wij er van beroofd kunnen zijn zelfs als wij er ons in het zekerste bezit van wanen, "zij maken zich vleugelen." Wij zullen dus wijs doen om ons te verzekeren van het goede deel, dat ons niet ontnomen kan worden. Zie ook de wijsheid van de Goddelijke voorzienigheid, waardoor lang tevoren toebereidselen gemaakt zijn voor de vervulling van al de voornemens Gods op hun tijd. Dit land, dat bestemd is voor Israël, komt tevoren in de handen van de Amorieten, die weinig denken dat zij het slechts als beheerders hebben, totdat Israël meerderjarig wordt, en dat zij het dan moeten overgeven. Wij begrijpen de grote

middelen en doeleinden Gods niet, maar Gode zijn al Zijn werken bekend, zoals blijkt uit dit voorbeeld, dat Hij "de landpalen van de volken gesteld heeft naar het getal van de kinderen Israëls," Deuteronomium 32:8. Al het land, dat Hij voor Zijn uitverkoren volk bestemd had, heeft Hij in het bezit gegeven van de gevloekte volken, die uitgedreven moesten worden.

B. Ten bewijze van hetgeen hij aanvoert verwijst hij naar de authentieke archieven van het land, want dat waren hun spreekwoorden of liederen, uit een waarvan hij enige plaatsen aanhaalt, vers 27 - 30, dat genoegzaam bewijst wat hier verklaard wordt, namelijk:
a. Dat de plaatsen, die hier genoemd zijn, wel in het bezit van de Moabieten geweest waren, maar door recht van verovering onder de heerschappij kwamen van Sihon, de koning van de Amorieten. Hesbon is zijn stad geworden, en hij heeft er zo ongestoord bezit van gekregen, dat zij voor hem gebouwd en bevestigd werd, vers 27. Evenzo zijn het land van Dibon en Nofah onderworpen, en bij het koninkrijk van de Amorieten ingelijfd, vers 30.
b. Dat de Moabieten volstrekt niet in staat waren om het ooit weer in bezit te krijgen. Zelfs Ar van de Moabieten, hoewel niet door Sihon genomen, maar nog altijd de hoofdstad van Moab, was toch zo verzwakt door het verlies van die delen van het land, dat zij niet instaat was een vijand het hoofd te bieden vers 28. De Moabieten waren verloren, en zelfs Kamos, hun God, had hen opgegeven, als niet instaat om hen uit de handen van Sihon te verlossen, vers 29. Uit dit alles blijkt, dat aanspraken van de Moabieten op dit land voor altijd uitgesloten waren. Er kan nog een andere reden zijn voor de opneming van dit gedicht van de Amorieten, namelijk om te tonen dat het triomferen van de goddelozen van korte duur is. Zij, die de Moabieten hadden overwonnen en over hen hadden gejuicht, zijn nu zelf overwonnen door Gods Israël, die over hen juichen. Het is zeer waarschijnlijk dat het dezelfde Sihon, koning van de Amorieten, was, die dit land op de Moabieten had veroverd, die het nu aan de Israëlieten verloor, want er is wel gezegd, dat het op een vorige koning van Moab veroverd was, vers 26, maar niet door een vorige koning van de Amorieten, en dan toont het dat de gerechtigheid de mensen soms spoedig doet verliezen hetgeen zij door geweld verkregen hebben, en op welk onrechtmatig gewin zij zo trots waren. Zij zijn slechts een weinig tijds verheven.

II. Og, de koning van Basan, in plaats van gewaarschuwd te zijn door het lot, dat zijn naburen getroffen heeft, om vrede te maken met Israël, wordt er door aangespoord om hun de krijg aan te doen, hetgeen evenzo op zijn eigen verderf uitliep. Og was ook een Amoriet en hij dacht misschien beter dan zijn naburen instaat te zijn om te vechten tegen Israël en van hen te winnen, vanwege zijn eigen reusachtige kracht en statuur, waarvan Mozes nota neemt, Deuteronomium 3:11, waar hij een vollediger bericht geeft van deze gebeurtenis..
Merk hierop:
1. Dat de Amoriet de krijg begint, vers 33. Hij ging uit hun (Israël) tegemoet, hij en al zijn volk, tot de strijd in Edreï: Zijn land was zeer rijk en lieflijk. Basan was vermaard voor het beste hout, (getuige de eikenbomen van Basan) en het beste ras van vee, (getuige de stieren en koeien van Basan) en de lammeren en rammen van dat land waren beroemd, Deuteronomium 32:14. Goddeloze mensen doen hun uiterste best om zich hun bezittingen te verzekeren tegen de oordelen Gods, maar tevergeefs, als hun dag komt moeten zij vallen.

2. Dat God belang stelt in de zaak, aan Israël zegt niet te vrezen voor deze dreigende macht, en hun een volkomen overwinning belooft. "Ik heb hem in uw hand gegeven, vers 34, de zaak is reeds zo goed als afgedaan, het land is geheel het uwe, treedt het binnen en neemt er bezit van. Reuzen zijn voor Gods macht slechts wormen.

3. Dat Israël meer dan overwinnaar is, niet alleen het leger van de vijand verslaat, maar het land van de vijand in bezit neemt, dat later een deel werd van het erfdeel van de twee en een

halve stam, die zich aan deze zijde van de Jordaan hebben gevestigd. God gaf aan Israël deze voorspoed terwijl Mozes nog met hen was, zowel tot zijn eigen vertroosting, opdat hij het begin zou zien van het heerlijke werk waarvan hij het einde niet zal beleven, als tot bemoediging van het volk in hun oorlog met Kanaän onder Jozua. Hoewel dit vergelijkender wijs voor hen slechts was als de dag van kleine dingen, was het toch een voorproef en onderpand van grote dingen.

HOOFDSTUK 22

1 Daarna reisden de kinderen van Israël, en legerden zich in de vlakke velden van Moab, aan deze zijde van de Jordaan van Jericho. 2 Toen Balak, de zoon van Zippor, zag al wat Israël aan de Amorieten gedaan had; 3 Zo vreesde Moab zeer voor het aangezicht dezes volks, want het was veel; en Moab was beangstigd voor het aangezicht van de kinderen Israëls. 4 Derhalve zeide Moab tot de oudsten der Midianieten: Nu zal deze gemeente oplikken al wat rondom ons is, gelijk de os de groente des velds oplikt. Te dier tijd nu was Balak, de zoon van Zippor, koning der Moabieten. 5 Die zond boden aan Bileam, de zoon van Beor, te Pethor, hetwelk aan de rivier is, in het land der kinderen zijns volks, om hem te roepen, zeggende: Zie, er is een volk uit Egypte getogen; zie, het heeft het gezicht des lands bedekt, en het blijft liggen recht tegenover mij. 6 En nu, kom toch, vervloek mij dit volk, want het is machtiger dan ik; misschien zal ik het kunnen slaan, of het uit het land verdrijven; want ik weet, dat, wien gij zegent, die zal gezegend zijn, en wien gij vervloekt, die zal vervloekt zijn. 7 Toen gingen de oudsten der Moabieten, en de oudsten der Midianieten, en hadden het loon der waarzeggingen in hun hand; alzo kwamen zij tot Bileam, en spraken tot hem de woorden van Balak. 8 Hij dan zeide tot hen: Vernacht hier dezen nacht, zo zal ik ulieden een antwoord wederbrengen, gelijk als de HEERE tot mij zal gesproken hebben. Toen bleven de vorsten der Moabieten bij Bileam. 9 En God kwam tot Bileam en zeide: Wie zijn die mannen, die bij u zijn? 10 Toen zeide Bileam tot God: Balak, de zoon van Zippor, de koning der Moabieten, heeft hen tot mij gezonden, zeggende: 11 Zie, er is een volk uit Egypte getogen, en het heeft het gezicht des lands bedekt; kom nu, vervloek het mij; misschien zal ik tegen hetzelve kunnen strijden, of het uitdrijven.
12 Toen zeide God tot Bileam: Gij zult met hen niet trekken; gij zult dat volk niet vloeken, want het is gezegend. 13 Toen stond Bileam des morgens op, en zeide tot de vorsten van Balak: Gaat naar uw land; want de HEERE weigert mij toe te laten met ulieden te gaan. 14 Zo stonden dan de vorsten der Moabieten op, en kwamen tot Balak, en zij zeiden: Bileam heeft geweigerd met ons te gaan. 15 Doch Balak voer nog voort vorsten te zenden, meer en eerlijker, dan die waren; 16 Die tot Bileam kwamen, en hem zeiden: Alzo zegt Balak, de zoon van Zippor: Laat u toch niet beletten tot mij te komen! 17 Want ik zal u zeer hoog vereren, en al wat gij tot mij zeggen zult, dat zal ik doen; zo kom toch, vervloek mij dit volk! 18 Toen antwoordde Bileam, en zeide tot de dienaren van Balak: Wanneer Balak mij zijn huis vol zilver en goud gave, zo vermocht ik niet het bevel des HEEREN mijns Gods te overtreden, om te doen klein of groot. 19 En nu, blijft gijlieden toch ook hier dezen nacht, opdat ik wete, wat de HEERE tot mij verder spreken zal. 20 God nu kwam tot Bileam des nachts, en zeide tot hem: Dewijl die mannen gekomen zijn, om u te roepen, sta op, ga met hen; en nochtans zult gij dat doen, hetwelk Ik tot u spreken zal. 21 Toen stond Bileam des morgens op, en zadelde zijn ezelin, en hij trok heen met de vorsten van Moab. 22 Doch de toorn van God werd ontstoken, omdat hij heentoog; en de Engel des HEEREN stelde Zich in de weg, hem tot een tegenpartij; hij reed nu op zijn ezelin, en twee zijner jongeren waren bij hem. 23 De ezelin nu zag de Engel des HEEREN staande in de weg, met Zijn uitgetrokken zwaard in Zijn hand; daarom week de ezelin uit de weg, en ging in het veld. Toen sloeg Bileam de ezelin, om dezelve naar de weg te doen wenden. 24 Maar de Engel des HEEREN stond in een pad der wijngaarden, zijnde een muur aan deze, en een muur aan gene zijde. 25 Toen de ezelin de Engel des HEEREN zag, zo klemde zij zichzelve aan de wand, en klemde Bileams voet aan de wand; daarom voer hij voort haar te slaan. 26 Toen ging de Engel des HEEREN noch verder, en Hij stond in een enge plaats, waar geen weg was om te wijken ter rechter hand noch ter linkerhand. 27 Als de ezelin de Engel des HEEREN zag, zo leide zij zich neder onder Bileam; en de toorn van Bileam ontstak, en hij sloeg de ezelin met een stok. 28 De HEERE nu opende de mond der ezelin, die tot Bileam zeide: Wat heb ik u gedaan, dat gij mij nu driemaal geslagen hebt? 29 Toen zeide Bileam tot de ezelin: Omdat gij mij bespot hebt; och, of ik een zwaard in mijn hand had! want ik zoude u nu doden. 30 De ezelin nu zeide tot Bileam: Ben ik niet uw ezelin, op welke gij gereden hebt

van toen af, dat gij mijn Heere geweest zijt, tot op dezen dag? Ben ik ooit gewend geweest u alzo te doen? Hij dan zeide: Neen! 31 Toen ontdekte de HEERE de ogen van Bileam, zodat hij de Engel des HEEREN zag, staande in de weg, en Zijn uitgetrokken zwaard in Zijn hand; daarom neigde hij het hoofd en boog zich op zijn aangezicht. 32 Toen zeide de Engel des HEEREN tot hem: Waarom hebt gij uw ezelin nu driemaal geslagen? Zie, Ik ben uitgegaan u tot een tegenpartij, dewijl deze weg van Mij afwijkt. 33 Maar de ezelin heeft Mij gezien, en zij is nu driemaal voor Mijn aangezicht geweken; indien zij voor Mijn aangezicht niet geweken ware, zekerlijk Ik zoude u nu ook gedood, en haar bij het leven behouden hebben. 34 Toen zeide Bileam tot de Engel des HEEREN: Ik heb gezondigd, want ik heb niet geweten, dat Gij mij tegemoet op dezen weg stond; en nu, is het kwaad in Uw ogen, ik zal wederkeren.
35 De Engel des HEEREN nu zeide tot Bileam: Ga heen met deze mannen; maar alleenlijk dat woord, wat Ik tot u spreken zal, dat zult gij spreken. Alzo toog Bileam met de vorsten van Balak. 36 Als Balak hoorde, dat Bileam kwam, zo ging hij uit, hem tegemoet, tot de stad der Moabieten, welke aan de landpale van de Arnon ligt, die aan het uiterste der landpale is. 37 En Balak zeide tot Bileam: Heb ik niet ernstiglijk tot u gezonden, om u te roepen? Waarom zijt gij niet tot mij gekomen? Kan ik u niet te recht vereren? 38 Toen zeide Bileam tot Balak: Zie, ik ben tot u gekomen; zal ik nu enigszins iets kunnen spreken? Het woord, hetwelk God in mijn mond leggen zal, dat zal ik spreken. 39 En Bileam ging met Balak; en zij kwamen te Kirjath - huzzoth. 40 Toen slachtte Balak runderen en schapen; en hij zond aan Bileam, en aan de vorsten, die bij hem waren. 41 En het geschiedde des morgens, dat Balak Bileam nam, en voerde hem op de hoogten van Baal, dat hij van daar zag het uiterste des volks.

In dit hoofdstuk begint de vermaarde geschiedenis van Balak en Bileam, hun poging om Israël te vloeken, en hoe zij in die poging werden teleurgesteld. Aan Gods volk wordt lang daarna geboden te gedenken wat Balak, de koning van Moab, beraadslaagde, en wat Bileam, de zoon van Beor, hem antwoordde, opdat zij de gerechtigheden des Heeren zouden kennen, Micha 6:5. In dit hoofdstuk hebben wij

I. Balaks vrees voor Israël, en het plan, dat hij beraamde om hen vervloekt te krijgen, vers 1 - 4.
II. Het gezantschap door Hem gezonden tot Bileam, een waarzegger of tovenaar, om hem tot dat doel te laten komen, en de teleurstelling, die hij met dat eerste gezantschap ondervond, vers 5 - 14.
III. Bileams komst na de tweede boodschap, die tot hem gezonden was, vers 15 - 21.
IV. De tegenstand, die Bileam op weg ontmoette, vers 22 - 35.
V. Het onderhoud, dat ten laatste plaats had tussen Balak en Bileam, vers 36 - 41.

Numeri 22:1 - 14
De kinderen Israëls hebben nu eindelijk hun omwandelingen in de woestijn volbracht, waaruit zij getrokken zijn, Hoofdstuk 21:18, en zijn nu gelegerd in de vlakke velden van Moab, nabij de Jordaan, waar zij bleven totdat zij na de dood van Mozes onder aanvoering van Jozua deze rivier overgetrokken zijn. Nu hebben wij hier:
I. De angst, waarin de Moabieten verkeerden op de nadering van Israël, vers 2 - 4. Zij behoefden geen kwaad van hen te vrezen, als zij wisten (en waarschijnlijk heeft Mozes het hun doen weten) welke orders God aan Israël had gegeven, namelijk om niet tegen de Moabieten te strijden, noch hun enigerlei vijandschap te betonen, Deuteronomium 2:9. Maar zo zij hier al kennis van droegen, vreesden zij toch dat dit slechts geveinsd was om hen in slaap te wiegen, ten einde hen dan zoveel gemakkelijker te kunnen ten onder brengen. In weerwil van de oude vriendschap tussen Abraham en Lot besloten de Moabieten Israël ten verderve te brengen, zo zij konden, en daarom nemen zij voor waar aan, zonder de minste grond voor hun vermoeden te hebben, dat Israël besloten had hen te verderven. Zo is het de gewoonte van hen, die kwaad beramen, voor te geven dat kwaad beraamd wordt tegen hen, en hun vrees zonder grond moet dan tot dekmantel dienen voor hun kwaadwilligheid zonder

oorzaak. Zij horen van de overwinningen, behaald op de Amorieten, vers 2, en denken nu dat hun eigen huis in gevaar is, als dat van hun nabuur in brand staat. Zij letten op hun menigte, vers 3. Moab vreesde voor het aangezicht dezes volks, want het was veel, en daaruit maken zij op hoe gemakkelijk zij hun land konden veroveren indien er niet terstond krachtige maatregelen werden genomen, om hen in hun zegevierende loop te stuiten. Zij zullen ons oplikken, of ons verslinden, al wat rondom ons is, even snel en onweerstaanbaar als de os het groen des velds oplikt, vers 4, en daarmee erkennende, dat zij tegen zo'n geduchte vijand niet opgewassen zijn. Daarom waren zij zeer bevreesd en in grote angst, aldus zijn de goddelozen "vervaard geworden, waar geen vervaardheid is," Psalm 53:6. Deze vrees deelden zij mee aan hun naburen, de oudsten van Midian, opdat zij tezamen maatregelen zouden beramen voor hun wederzijdse veiligheid want, zo het koninkrijk van Moab valt, zal de republiek van Midian niet lang in stand blijven. Als de Moabieten gewild hadden, dan hadden zij hun voordeel kunnen doen met Israëls voorspoed tegen de Amorieten, zij hadden reden om zich te verblijden, en God en Israël te danken, dat zij verlost waren van de dreigende macht van Sihon, de koning van de Amorieten, die reeds een deel van hun land had weggenomen en zeer waarschijnlijk ook het overige zou overmeesterd hebben. Zij hadden ook wel reden naar Israëls vriendschap te dingen, en hun te hulp te komen, maar de Godsdienst van hun stamvader, Lot, verlaten hebbende en verzonken zijnde in de afgoderij, haatten zij het volk van de God Abrahams, en zijn zij rechtvaardig verdwaasd geworden in hun beraadslagingen en overgegeven aan benauwdheid en ellende.

II. Het plan, beraamd door de koning van Moab, om het volk van Israël vervloekt te krijgen, dat is: God tegen hen te doen zijn, die, zoals zij bespeurden, tot nu toe voor hen had gestreden. Hij vertrouwde meer op zijn kunstenarijen dan op zijn wapenen, en had het idee, dat, zo hij de een of andere profeet kon krijgen, om door zijn krachtige tovermiddelen kwaad over hen in te roepen, en over hemzelf en zijn krijgsmacht een zegen uit te spreken, hij, hoewel anders te zwak, dan wel instaat zou zijn hun het hoofd te bieden. Dit denkbeeld ontstond:
1. Uit de overblijfselen van de een of andere Godsdienst, want hiermede wordt afhankelijkheid erkend van sommige onzichtbare soevereine machten, die de zaken van de mensen beheersen en ze bepalen, en de verplichting die wij hebben, om ons tot die machten te wenden, ze in te roepen.

2. Uit het verderf van de ware Godsdienst, want indien de Midianieten en Moabieten niet ellendig ontaard waren en afgeweken van het geloof en de aanbidding van hun vrome voorvaderen, Abraham en Lot, dan zouden zij het niet voor mogelijk hebben kunnen denken, om met hun vervloekingen enigerlei kwaad te kunnen doen aan een volk, dat nog alleen de dienst van de ware God bleef aankleven, van wiens dienst zij zelf waren afgekeerd.

III. Zijn aanzoek bij Bileam, de zoon van Beor, een vermaard waarzegger, om Israël te komen vervloeken. Deze Bileam woonde op een grote afstand, in het land, vanwaar Abraham gekomen was, en waar Laban heeft gewoond, maar hoewel er waarschijnlijk dichter bij velen waren, die aanspraak maakten op waarzeggerij, was er toch niemand, die vanwege zijn succes er zich zo'n naam in had gemaakt als Bileam, en Balak wil de beste gebruiken, die hij krijgen kan, al moet hij hem dan ook van zeer ver laten komen, zozeer heeft hij zijn hart gesteld op dit plan. Om hem te krijgen:
1. Maakt hij hem tot zijn vriend, doet hij zijn beklag bij hem, als zijn vertrouweling over het gevaar, waarin hij verkeert vanwege de talrijkheid en de nabijheid van het leger Israëls, vers 5, het heeft het gezicht van het land bedekt, en het blijft liggen recht tegenover mij.

2. Hij maakt hem eigenlijk tot zijn god door de grote kracht en macht, die hij toeschrijft aan zijn woord: wie gij zegent zal gezegend zijn, en wie gij vervloekt, die zal vervloekt zijn vers 6. Bisschop Patrick is geneigd om met veel Joodse schrijvers te denken, dat Bileam een groot profeet is geweest, die wegens het uitkomen van zijn voorzeggingen en de verhoring van zijn gebeden, beide voor goed en voor kwaad, terecht beschouwd werd als een man, die grote invloed had bij God, maar dat hij trots en geldgierig geworden was, en dat daarom God van hem was geweken, en dat hij om zijn afnemende reputatie nog op te houden, zich aan duivelskunstenarijen had gewijd. Hij wordt een profeet genoemd, 2 Petrus 2:16, omdat hij dit eenmaal geweest is, of misschien heeft hij reeds van het begin zijn vermaardheid verworven door toverkunsten, zoals Simon de tovenaar, die het volk zozeer betoverd had, dat zij hem "de grote kracht Gods" noemden, Handelingen 8:10. Vervloekingen, door Gods profeten in de naam des Heeren uitgesproken, hebben een wonderbaarlijke uitwerking, zoals die van Noach, Genesis 9:25 die van Elisa, 2 Koningen 2:24, K maar "een vloek die zonder oorzaak is, zal niet komen," Spreuken 26:2, niet meer dan die van Goliath gekomen is, toen "hij David vloekte bij zijn goden," 1 Samuel 17:43.
Laat ons begeren de gebeden van Gods dienaren voor ons te hebben, en vrezen ze tegen ons te hebben, want er wordt bijzonder acht op geslagen door Hem, die in waarheid zegent, en in waarheid vloekt. Maar Balak kan toch op deze vleiende plichtplegingen niet vertrouwen als alleen voldoende om met Bileam te overwinnen, de voornaamste drijfveer moet nog komen, vers 7, zij "hadden het loon van de waarzeggingen in hun hand, het loon van de ongerechtigheid, dat hij liefgehad heeft," 2 Petrus 2:15.

IV. Het bedwang, dat God Bileam heeft opgelegd, hem verbiedende Israël te vloeken. Het is zeer waarschijnlijk dat Bileam, een weetgierig en nieuwsgierig man zijnde, geen vreemdeling was voor Israëls zaak en hoedanigheid en gehoord had dat God in waarheid met hen was, zodat hij de boden terstond het antwoord had moeten geven, dat hij nooit een volk zou vloeken, dat God gezegend heeft, maar hij laat de boden bij zich vernachten, om zich in die nacht te beraden over hetgeen hij doen zou, en instructies van God te ontvangen vers 8. Als wij met een verzoeking in bespreking treden, dan lopen wij groot gevaar er door overwonnen te worden. In de nacht komt God tot hem, waarschijnlijk in een droom, en vraagt hem wat die vreemdelingen bij hem komen doen, Hij weet het, maar Hij wil het van hem weten. Bileam zegt Hem met welke boodschap zij gekomen zijn, vers 9 - 11, en nu gebiedt God hem om niet met hen te gaan, noch het te wagen om dat gezegende volk te vloeken, vers 12. Zo heeft het God soms behaagd om ter bewaring van Zijn volk, tot slechte mensen te spreken, zoals tot Abimelech, Genesis 20:3, en tot Laban, Genesis 31:24. En wij lezen van sommigen, die werkers van de ongerechtigheid zijn geweest, en toch in Christus' naam hebben geprofeteerd, en veel wonderen hebben gedaan. Aan Bileam wordt gelast niet slechts om niet tot Balak te gaan maar ook om het niet te beproeven dit volk te vloeken, hetgeen hij gepoogd kon hebben op een afstand te doen, en de reden voor dit verbod wordt gegeven: "want het is gezegend." Dit was een deel van de zegen van Abraham, Genesis 12:"Ik zal vervloeken, die u vervloekt," zodat een poging om hen te vloeken niet slechts vruchteloos, maar gevaarlijk zou zijn. Israël had God dikwijls getergd in de woestijn, maar toch wil Hij hun vijanden niet toelaten hen te vloeken, want Hij "vergeldt hun niet naar hun ongerechtigheden.' De zaligheid van hen, wier zonden bedekt zijn, is hun deel, Romeinen 4:6, 7.

V. De terugkeer van de boden zonder Bileam.
1. Biléam geeft niet getrouw Gods antwoord aan de boden weer, vers 13. Hij zegt hun slechts: De Heere weigert mij toe te laten met ulieden te gaan. Hij zei hun niet wat hij hun had behoren te zeggen, namelijk dat Israël een gezegend volk was, en volstrekt niet vervloekt mag worden, want dan zou het plan teniet zijn gedaan, en de verzoeking niet zijn herhaald, maar

inderdaad verzoekt hij hun namens hem aan Balak te zeggen, dat hij zijn onderdanige dienaar is, zijn plan zeer toejuicht, en hem zeer gaarne ter wille geweest zou zijn, maar dat hij in waarheid het karakter heeft van een profeet, en zonder verlof van God niet moet heengaan, welk verlof hij niet gekregen heeft en daarom moet hij voor het ogenblik voor verontschuldigd gehouden worden. Diegenen zijn een goed doelwit voor de pijlen van Satans verzoekingen, die op verkleinende wijze van Gods verboden spreken, alsof zij niets meer waren dan een weigering van verlof, en alsof tegen Gods wet in te gaan alleen maar was een gaan zonder Zijn verlof.

2. De boden brengen Bileams antwoord ook niet getrouw over aan Balak, zij berichten hem niets anders dan: Bileam heeft geweigerd met ons te gaan, vers 14, te kennen gevende dat hij slechts nog meer aangezocht wilde worden, en hogere aanbiedingen wilde ontvangen, maar zij willen niet, dat Balak te weten zou komen, dat God Zijn afkeuring van de zaak heeft te kennen gegeven. Zo worden de groten van de aarde ellendig misleid door de vleierijen van hen, die hen omringen, die alles doen wat zij kunnen om te beletten, dat zij hun eigen dwaasheden en gebreken zien.

Numeri 22:15 - 21
Wij hebben hier een tweede gezantschap tot Bileam gezonden, om hem te halen teneinde Israël te vervloeken. Het zou goed voor ons zijn indien wij even vurig en standvastig waren in het streven om een goed werk te doen, niettegenstaande teleurstellingen, als Balak was om zijn boos opzet te volvoeren. De vijanden van de kerk zijn rusteloos en onvermoeid in hun pogingen om haar te verderven, maar die in de hemel zit lacht en bespot hen. Let op: I. De verzoeking, die Balak aan Bileam voorhield, hij wist die aanval krachtiger te maken dan de vorige. Zeer waarschijnlijk heeft hij aan deze boden dubbel geld meegegeven, maar bovendien verzoekt hij hem nog met eerbewijzen, een lokaas niet slechts voor zijn hebzucht, maar voor zijn hoogmoed en zijn eerzucht. Hoe vurig behoren wij God dagelijks te bidden deze twee leden van de oude mens in ons te doden! Zij, die met heilige minachting op wereldlijke rijkdom en bevordering kunnen zien, zullen niet evenals de meeste mensen, het zo heel moeilijk vinden om een goede consciëntie te bewaren. Zie hoe listig Balak het bij hem aanlegt met zijn verzoeking.

1. De boden, die hij zond, waren meer en eerlijker, dat is: aanzienlijker, vers 15. Hij zond tot deze waarzegger met even veel achting en eerbied voor zijn hoedanigheid, alsof hij een regerend vorst was, vrezende wellicht dat Bileam zich geminacht vond vanwege het kleine personeel en de geringe hoedanigheid van het vorige gezantschap.

2. Het verzoek was zeer dringend, deze machtige vorst richt een nederige bede tot hem: "Laat u toch niet beletten tot mij te komen vers 16, neen, niet door God of uw geweten of door enigerlei vrees voor zonde en schande."

3. De aanbiedingen waren zeer hoog. Ik zal u zeer hoog vereren onder de vorsten van Moab, ja meer, hij geeft hem "carte blanche," waarop hij zelf zijn voorwaarden kan schrijven, al wat gij tot mij zeggen zult, dat zal ik doen, dat is: "al wat gij begeert, zal ik u geven, en al wat gij beveelt, zal ik nakomen, uw woord zal mij wet wezen", vers 17. Zo zullen zondaars voor geen moeite terugdeinzen, geen kosten ontzien, en zich tot het laagste neerbuigen, om hetzij hun zucht tot weelde te voldoen of aan hun boosaardigheid de vrije teugel te kunnen vieren. En zullen wij dan aarzelen om ons aan de wetten van de deugd te onderwerpen? Dat zij verre! II. Bileams schijnbaar weerstaan van, maar in werkelijkheid toegeven aan deze verzoeking. Wij kunnen hier in Bileam een worsteling opmerken tussen zijn overtuiging en zijn bederf.

1. Zijn overtuiging gebood hem om zich te houden aan het gebod van God, en hij sprak de taal van die overtuiging, vers 18. En niemand kon betere woorden spreken: " Wanneer Balak mij zijn huis vol zilver en goud gave , en dat is meer dan hij kan geven, of ik kan vragen, zo vermocht ik niet het bevel des Heeren mijns Gods te overtreden". Zie met hoeveel eerbied hij spreekt van God, Hij is: Jehovah, mijn God. Velen noemen God de hunne, die de Zijnen niet zijn, niet in waarheid de Zijnen zijn, omdat zij niet alleen de Zijnen zijn, zij zweren bij de Heere en zweren bij Malkam. Zie met hoeveel eerbied hij spreekt van het woord van God, als een, die besloten is, er zich aan te houden, en er in niets van af te wijken, en met hoeveel geringachting van de rijkdom van deze wereld, alsof goud en zilver hem als niets waren in vergelijking met de gunst van God, en toch terzelfder tijd wist Hij, die de harten doorgrondt, dat hij het loon van de ongerechtigheid liefhad. Het is voor slechte mensen gemakkelijk om zeer goede woorden te spreken, en met hun mond een groot vertoon van vroomheid te maken. Men kan de mensen niet beoordelen naar hun woorden, God kent het hart.

2. Terzelfder tijd heeft zijn bederf hem er sterk toe geneigd om tegen het gebod in te gaan. Hij scheen de verzoeking af te wijzen, vers 18. Maar in die afwijzing heeft hij er toch geen afschuw van te kennen gegeven, zoals Christus gedaan heeft, toen Hem de koninkrijken van de wereld werden aangeboden: "Ga weg Satan," en zoals Petrus gedaan heeft, toen Simon de tovenaar hem geld bood: "Uw geld zij met u ten verderve." Maar het blijkt uit vers 19 dat hij een sterke neiging had om het aanbod aan te nemen, want hij wilde nog wachten om te weten wat de Heere verder tot hem spreken zal, hopende dat God van zin of gevoelen veranderd zou zijn en hem zou toelaten te gaan. Hiermee heeft Hij goddeloos een blaam geworpen op God Almachtig, alsof Hij van zin kon veranderen, zodat Hij nu ten laatste zou toelaten hen te vloeken, die Hijzelf gezegend had genoemd, en alsof Hij er toe gebracht zou willen worden om datgene te veroorloven, wat Hij reeds verklaard had slecht te zijn. Gewis, hij meende dat God ten enenmale was zoals hij. Hem was alreeds gezegd wat Gods wil was, waarin hij had moeten berusten, en niet wensen om nog eens gehoor te verkrijgen voor de zaak, die zo duidelijk beslist was. Het is een grote belediging van God, en een stellig blijk van de heerschappij van het bederf in het hart verlof te vragen om te mogen zondigen.

III. Het verlof, dat God hem gaf, om te gaan vers 20. God kwam tot hem, waarschijnlijk door een engel, en zei hem dat hij zo hij wilde, met de boden gaan mocht. Aldus heeft Hij hem overgegeven in het goeddunken zijns harten. "Daar gij zoveel lust hebt om te gaan, zo ge maar weet, dat de eer de uwe niet zal wezen op deze weg, want, hoewel gij verlof hebt om te gaan, zult gij toch niet, gelijk gij hoopt, verlof hebben om te vervloeken, want gij zult datgene doen, wat Ik tot u spreken zal. God houdt de bozen aan een keten, tot hiertoe zullen zij onder Zijn toelating komen, maar niet verder dan Hij het hun toelaat. Zo zal de grimmigheid van de mensen Hem loffelijk maken, maar terzelfder tijd zal Hij het overblijfsel van de grimmigheden opbinden. Het was in toorn, dat God tot Bileam zei: "Ga met hen", en wij hebben reden te denken, dat Bileam zelf het zo begrepen heeft want wij bevinden niet dat Bileam pleit op Zijn verlof toen God hem bestrafte voor zijn gaan. Gelijk God soms de gebeden van Zijn volk in liefde afwijst, zo geeft Hij soms in toorn de begeerten van de goddelozen.

IV. Zijn heengaan op deze reis vers 21. God gaf hem verlof om te gaan indien de mannen hem riepen, maar hij wilde die reis zo gaarne ondernemen, dat wij niet bevinden dat hij wachtte, totdat zij hem riepen maar hijzelf stond des morgens op, maakte alles zo spoedig mogelijk gereed, en trok heen met de vorsten Moabs, die er zeer trots op waren hun doel te hebben

bereikt. De apostel beschrijft Bileams zonde als daarin te bestaan, dat hij zich om loon gretig in dwaling gestort heeft. Geldgierigheid is de wortel van alle kwaad.

Numeri 22:22 - 35
Hier wordt ons bericht hoe God Bileam tegenstond op zijn reis naar Moab. Waarschijnlijk waren de vorsten van Moab vooruitgegaan, of deden de reis misschien langs een andere weg en had Bileam een plaats bepaald, waar hij met hen samen zou komen of waar zij op hem moesten wachten, want wij lezen niets van hen in dit deel van ons verhaal, maar alleen, dat Bileam, als een persoon van aanzien, vergezeld was van zijn twee dienaren, eer genoeg, zou men denken, voor zo'n man, zodat hij niets aan Balak verplicht behoefde te zijn voor rang of aanzien.

I. Wij hebben nu hier Gods misnoegen op Bileam wegens zijn ondernemen van deze reis: Gods toorn was ontstoken, omdat hij heentoog vers 22. De zonde van de zondaren moet niet minder God tergend geacht worden, omdat Hij haar toelaat. Wij moeten niet denken dat, wijl God de mensen door Zijn voorzienigheid niet weerhoudt van zonde, Hij haar daarom goedkeurt, of dat zij Hem daarom niet hatelijk is, Hij laat de zonde toe, en toch vertoornt zij Hem. Niets mishaagt God meer dan boosaardige plannen tegen Zijn volk, die hen aanraakt, raakt Zijn oogappel aan.

II. De wijze, waarop God aan Bileam Zijn misnoegen kenbaar maakte: de engel des Heeren stelde zich in de weg, hem tot een tegenpartij. Nu vervulde God Zijn belofte aan Israël: Ik zal uwer vijanden vijand zijn, Exodus 23:22. De heilige engelen zijn tegenpartijders van de zonde en worden misschien meer gebruikt dan wij weten om haar te voorkomen, inzonderheid om diegenen tegen te staan, die kwade bedoelingen hebben tegen Gods kerk en volk, voor wie Michael onze vorst staat, Daniel 12:1, 10:21. Hoe troostrijk is dit voor allen, die het goede wensen voor Gods Israël dat Hij aan de bozen nooit toelaat om iets tegen hen te ondernemen, zonder Zijn heilige engelen uit te zenden, om die ondernemingen op niets te doen uitlopen, en Zijn kinderkens te beveiligen. Toen de profeet de vier hoornen zag, welke Juda en Israël verstrooid hebben, zag hij tevens vier smeden, die deze hoornen neer moesten werpen Zacharia 1:18 en verv. Als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des Heeren de banier tegen hem oprichten. Deze engel was een tegenpartij voor Bileam, omdat Bileam hem als zijn tegenpartij beschouwde, maar anders zijn diegenen in werkelijkheid onze beste vrienden, (en wij behoren hen als zodanig te beschouwen) die ons tegenhouden op de weg van de zonde. De engel stond met uitgetrokken zwaard, vers 23, een vlammig zwaard, zoals dat in de hand van de cherub, Genesis 3:24 dat zich omkeerde naar alle zijden. De heilige engelen voeren krijg tegen hen, op wie God vertoornd is, want zij zijn de dienaren van Zijn gerechtigheid. Aan Bileam wordt Gods misnoegen te kennen gegeven:

1. Door de ezelin, en dat heeft hem niet verschrikt. De ezelin zag de engel, vers 23. Hoe ijdel was Bileams roemen dat hij een man was, wie de ogen geopend zijn, en dat hij de gezichten des Almachtigen ziet, Hoofdstuk 24:3 - 4, als toch de ezelin, die hij bereed, meer zag dan hij, daar zijn ogen verblind waren door geldgierigheid en eerzucht, en het loon van de waarzeggingen. Velen hebben God en de heilige engelen tegen zich zonder er zich van bewust te zijn. De ezelin kent haar bezitter en ziet zijn gevaar, maar Bileam heeft geen kennis, verstaat niet, Jesaja 1:3. Heere, is Uw hand verhoogd, zij zien het niet. Laat niemand opgeblazen zijn door een denkbeeld van visioenen en openbaringen, als zelfs een ezelin een engel zag, maar laat diegenen zich schamen over hun domheid, groter dan die van de beesten die vergaan, die, als hun gesproken wordt van het zwaard van Gods toorn, dat tegen hen is uitgetrokken zolang zij volharden in hun boze weg, er toch in voortgaan. Dan verstond de

ezelin beter de wet van de zelfbewaring, want om zowel zichzelf als haar onzinnige berijder te redden:
a. Week zij uit de weg, vers 23. Bileam had moeten achtslaan op die wenk, en eens bij zichzelf moeten nagaan, of hij niet buiten de weg was van zijn plicht, maar in plaats hiervan, sloeg hij de ezelin om haar naar de weg te doen wenden vers 23. Aldus zijn zij, die zich door moedwillige zonde in het verderf storten, toornig op hen, die hun verderf zouden willen voorkomen.
b. Zij was nog niet veel verder gegaan, of wederom ziet zij de engel, en om hem te mijden klemt zij zich aan de wand, en klemt Bileams voet aan de wand, vers 24, 25. Aan hoe velerlei ongevallen staan wij bloot, als wij op reis zijn, als wij er voor bewaard worden, dan moeten wij dit toeschrijven aan Gods voorzienigheid, die ons door de dienst van de engelen bewaart in al onze wegen opdat wij onze voet aan geen steen stoten, maar als ons te eniger tijd een ramp overkomt, dan behoren wij te onderzoeken of in Gods oog onze weg recht is of niet. Dit klemmen van Bileams voet redde hem het leven, maar toch ontstak het hem zozeer in toorn, dat hij de ezelin voor de tweede maal sloeg. Zo geneigd zijn wij om vertoornd te wezen op hetgeen, hoewel voor het ogenblik een ongerief, toch een wezenlijke vriendelijkheid is.
c. Bij de volgende ontmoeting met de engel, legde de ezelin zich neer onder Bileam, vers 26, 27. Nu had hij moeten bedenken dat hier stellig iets buitengewoons in was, want zijn ezelin was niet weerspannig, het was niet haar gewone doen, maar gewoonlijk zullen zij, wier hart vol is om kwaad te doen, met geweld voortgaan, en door alle moeilijkheden, die Gods voorzienigheid hun in de weg legt, om hen te weerhouden, heenbreken. Voor de derde maal sloeg Bileam zijn ezelin, hoewel zij hem thans de beste dienst had bewezen, die zij hem ooit bewezen had, hem reddende van het zwaard van de engel, en door haar neervallen onder hem, hem lerende om hetzelfde te doen.
d. Toen nu dit alles niets op hem vermocht, opende God de mond van de ezelin, en zij sprak tot hem, maar ook dit bewoog hem niet, vers 28. De Heere opende de mond van de ezelin. Dit was een groot wonder, ten enenmale boven de kracht van de natuur, en gewrocht door de God van de natuur, die de mens de mond gemaakt heeft, en hem geleerd heeft te spreken, want anders (daar wij zuiver door navolging leren spreken, weshalve zij, die doof geboren zijn, dientengevolge stom zijn) zou de eerste mens nooit gesproken hebben en zijn nakomelingen evenmin. Hij, die de mens heeft doen spreken, kon, als het Hem behaagde, de ezelin met mensenstem doen spreken, 2 Petrus 2:16.
Ds. Ainsworth merkt hier op, dat de duivel, toen hij onze eerste ouder verleid heeft om te zondigen, een listige slang gebruikt heeft, maar dat God, toen Hij Bileam wilde overtuigen, een domme ezelin heeft gebruikt, een spreekwoordelijk dom en dwaas schepsel, want Satan verderft de geest van de mensen door de bedriegerij van de mensen, om hen listig tot dwaling te brengen, maar Christus heeft het dwaze van de wereld uitverkoren, opdat hij de wijzen beschamen zou. Door een stomme ezelin kan God de dwaasheid van de profeet bestraffen want Hij heeft nooit gebrek aan bestraffers, maar kan, als het Hem behaagt, de stenen doen roepen tot een getuigenis tegen hen, Lukas 19:40, Habakuk 2:11.

a. De ezelin klaagde over Bileams wreedheid, vers 28. Wat heb ik u gedaan, dat gij mij nu driemaal geslagen hebt? vers 28. De rechtvaardige God wil ook de geringsten en zwaksten niet mishandeld zien, zij zullen of in staat gesteld worden om tot hun eigen verdediging te spreken, of Hij zal zelf op de een of andere wijze voor hen spreken. God wil geen beest verongelijkt zien, veel minder nog een mens, een Christen, een van Zijn eigen kinderen. Wij kunnen de mond van de stommen niet openen zoals God hier gedaan heeft, maar wij kunnen en moeten onze mond openen voor de stomme, Spreuken 31:8 Job 31:13. De klacht van de ezelin was rechtvaardig. Wat heb ik gedaan? Als wij de neiging gevoelen om iemand met hand of mond te slaan, dan moeten wij nadenken en ons afvragen wat hij ons gedaan heeft.

Wij horen het niet, maar het gehele schepsel zucht, Romeinen 8:22, bezwaard zijnde. Het was veel dat Bileam niet verbaasd was zijn ezelin te horen spreken, en niet beschaamd werd, maar sommigen denken dat het voor hem, die een bezweerder was, niets nieuws was om aldus door duivelen in de gedaante van dieren te worden aangesproken. Anderen denken dat zijn hartstocht en woede hem zo vervoerd hebben, dat hij niet instaat was op het vreemde van de zaak te letten. Door niets wordt de mens zo verdwaasd en versuft als door ongebreidelde toorn. In zijn woede wenst Bileam, dat hij een zwaard had om er zijn ezelin mee te doden, vers 29. Zie zijn onmacht: kan hij denken door zijn vervloekingen kwaad te zullen doen aan Israël, die niet eens de macht heeft zijn eigen ezelin te doden? Dat kan hij niet, hoewel hij het zo gaarne wilde, en wat zou hij er bij winnen? Hij zou er zich slechts armer door maken (zoals velen doen) door aan zijn hartstocht en wraaklust toe te geven. Zodanig was de dwaasheid van deze valse profeet. Het is een groot kwaad merkt Bisschop Hall hier op, om in de handen te vallen van hen, die de stomme dieren onbarmhartig voor zich vinden, want de rechtvaardige kent het leven van zijn beesten.

b. De ezelin sprak met hem, vers 30. God stelde het stomme dier niet alleen in staat om te spreken, maar het onvernuftige dier om met verstand te spreken. Drie dingen voert zij aan bij hem. Ten eerste. Zijn eigendomsrecht in haar: Ben ik niet uw ezelin? God heeft de mens heerschappij gegeven over de dieren, zij zijn in zijn hand gegeven om gebruikt te worden, en onder zijn voeten gesteld om geregeerd te worden. Zelfs slechte mensen hebben een recht op de bezittingen, die God hun geeft, welk recht hun niet ontnomen mag worden. De heerschappij, die God ons over de dieren gegeven heeft, is een goede reden, waarom wij hen niet moeten mishandelen. Wij zijn hun heren, en daarom moeten wij niet hun tirannen zijn. Ten tweede. Haar gedienstigheid voor hem: waarop gij gereden hebt. Het is goed voor ons om dikwijls te bedenken hoe nuttig de mindere schepselen zijn, en voor ons geweest zijn, opdat wij er Gode dankbaar voor zijn, en opdat wij barmhartig zijn voor hen. Ten derde. Dat zij niet gewoon was alzo te doen, nooit tevoren zijn voet had geklemd, of onder hem was gaan neerliggen. Hij kon hier dus uit besluiten dat er iets buitengewoons was, dat haar nu alzo deed doen. Als een verkeerdheid zelden voorkomt, dan moet dit ons misnoegen matigen tegen hem, die de verkeerdheid deed. Als de dieren afwijken van hun gewone gehoorzaamheid jegens ons, dan moeten wij de oorzaak hiervan zoeken in onszelf, en verootmoedigd zijn om onze zonde.

2. Bileam krijgt ten laatste kennis van Gods misnoegen jegens hem door de engel, en dat heeft hem verschrikt. Toen God zijn ogen opende, zag hij de engel, vers 31, en toen boog hij zich op zijn aangezicht in eerbied voor die glorierijke bode, en in vrees voor het zwaard, dat hij in zijn hand zag. God heeft velerlei middelen om het harde, onverootmoedigde hart naar beneden te brengen.
a. De engel bestrafte hem om zijn woede en gewelddadigheid, vers 32, 33. Waarom hebt gij uw ezelin nu driemaal geslagen? Hetzij wij hieraan denken of niet, zeker is het, dat God rekenschap van ons zal eisen wegens het mishandelen van Zijn schepselen. Ja hij toont hem hoeveel meer reden hij had om zich op de borst te slaan en zichzelf te veroordelen, dan aldus uit te varen tegen zijn ezelin, "Uw weg wijkt van mij af, hoe kunt gij dan denken voorspoed te zullen hebben?" En hoeveel wijzer was zijn ezelin dan hij, en hoeveel had hij haar te danken, dat zij terzijde was uitgeweken, het was voor zijn, niet voor haar veiligheid, want indien zij was voortgegaan, dan zou hij gedood en zij in het leven gebleven zijn. Als onze ogen geopend worden, dan zullen wij zien in welk gevaar wij zijn in een zondige weg, en hoezeer het in ons voordeel is, als wij er in worden tegengegaan, en welke dwazen wij zijn, als wij ons om die tegenstand vertoornen, die er toe bijgedragen heeft om ons leven te redden.

b. Toen scheen Bileam verzacht te worden, vers 34, "Ik heb gezondigd, gezondigd door deze reis te ondernemen, gezondigd om met zoveel geweld voort te gaan" maar hij verontschuldigt dit door te zeggen dat hij de engel niet gezien heeft, maar nu hij hem zag, was hij bereid terug te keren. Wat God mishaagde was niet zozeer zijn gaan, als wel zijn gaan met een boosaardige bedoeling tegen Israël en een stille hoop, dat hij, in weerwil van de voorwaarde waarmee zijn verlof bezwaard was, toch wel zou kunnen overmogen om hen te vervloeken, Balak ter wille te zijn, en bevordering van hem te verkrijgen. Het blijkt niet dat hij zich bewust is van deze boosheid van zijn hart, of gewillig was om haar te erkennen, maar als hij bemerkt dat hij niet voorwaarts kan gaan, dan zal hij tevreden zijn (daar hij toch niet anders kan) om terug te gaan. Hier is geen teken dat zijn hart veranderd is, maar, zo hem de handen gebonden worden, dan kan hij hier niets aan doen. Zo verlaten velen hun zonden om niets anders, dan omdat hun zonden hen verlaten hebben. Er schijnt een verbetering van leven te zijn, maar wat zal dit baten, zo er geen vernieuwing is van het hart?

c. Maar de engel laat hem zijn verlof om te gaan behouden vers 35. Ga heen met deze mannen. Ga heen indien gij lust hebt om daar te schande gemaakt te worden voor Balak en al de vorsten van Moab. Ga, maar "alleen dat woord, dat ik tot u spreken zal, dat zult gij spreken, hetzij gij wilt of niet." Want dit schijnt niet een voorschrift, maar een voorzegging te zijn van de gebeurtenis, dat hij niet slechts niet bij machte zou zijn om Israël te vervloeken, maar gedwongen zou zijn hen te zegenen, hetgeen meer tot eer van God en tot zijn beschaming zal zijn, dan indien hij teruggekeerd was. Zo heeft God hem gewaarschuwd, maar hij wilde de waarschuwing niet aannemen, en zo toog hij dan met de vorsten van Balak. Over de ongerechtigheid van Bileams gierigheid was God verbolgen, en sloeg hem, evenwel ging hij afkerig heen, Jesaja 57:17.

Numeri 22:36 - 41

Wij hebben hier de ontmoeting tussen Balak en Bileam, saamverbonden vijanden van Gods Israël, maar zij schijnen het niet eens te zijn in hun verwachtingen van een goede uitslag.

1. Balak spreekt er van met vertrouwen, niet twijfelend of hij zal, nu Bileam gekomen is zijn doel bereiken. In deze verwachting gaat hij hem tot aan de uiterste grens van zijn land tegemoet, vers 36, deels om aan zijn eigen ongeduldig verlangen te voldoen om de man te zien, van wie hij zulke grote verwachtingen koesterde, en deels om aan Bileam eer te bewijzen en alles aan te wenden om hem aan zijn dienst te verbinden. Zie hoeveel eerbied heidense vorsten bewezen aan hen, die slechts de naam hadden van profeten te zijn en voorgaven invloed te hebben in de hemel, en hoe welkom een was, wiens mond vol was van vervloekingen. Hoe schandelijk is het dan niet, dat de gezanten van Christus zo weinig geëerd worden door de meesten en zo veracht worden door sommigen, en dat diegenen een zo koud onthaal vinden, die een boodschap brengen van vrede en van zegen! Balak heeft nu over niets anders te klagen dan dat Bileam niet eerder gekomen is, vers 37. En hij vindt dat Bileam meer acht had moeten slaan op zijn aandrang: "heb ik niet dringend tot u gezonden?" (en de aandrang van personen van mindere rang dan die van de koningen heeft bij velen overmocht om hen tegen hun zin en neiging te laten handelen) alsmede op Balaks voornemens en bedoelingen jegens hem: "kan ik u niet naar recht vereren?" Als koning was Balak in zijn eigen land de fontein van de eer, en Bileam had slechts te kiezen tot welk hoog eerambt hij bevorderd wilde zijn, daarom acht hij zich beledigd door Bileams dralen, dat de schijn had alsof hij de eer, die voor hem bestemd was, niet de moeite waard achtte om haar aan te nemen. Bevordering tot eer en aanzien is voor velen een zeer groot lokaas, en het zou goed zijn, indien wij ons tot de dienst van God voelden aangetrokken door de eer die Hij ons voorhoudt. Waarom vertoeven wij tot Hem te komen? Kan Hij ons niet naar recht vereren?

2. Biléam spreekt alsof hij aan de goede uitslag twijfelde, en zegt aan Balak dat hij niet al te veel op hem moet rekenen, vers 38. " Zal ik nu wel iets kunnen spreken? Ik ben gekomen, maar zijt gij hiermede nu nader aan uw doel? Ik zou zeer gaarne Israël willen vervloeken, maar ik moet het niet doen, ik kan het niet doen, God laat het mij niet toe." Hij schijnt met ergernis te spreken over de haak in zijn neus, en het gebit in zijn lippen, waarmee Sanherib gebonden was, Jesaja 37:29.

3. Zij begeven zich nu met alle mogelijke spoed tot de zaak. Bileam wordt ‘s avonds koninklijk onthaald, aan de goden van Moab wordt een dankoffer geofferd wegens de veilige aankomst van de welkome gast, en hij wordt op het offermaal onthaald, vers 40. En om geen tijd verloren te laten gaan, voert Balak de volgende morgen Bileam in zijn wagen naar de hoogten van zijn koninkrijk, niet slechts omdat hij dacht, dat zij vanwege hun heiligheid, (zoals die dan was) gunstig zouden zijn voor zijn bezweringen, maar omdat hij van die hoogten een goed uitzicht had op het leger van Israël, dat het doelwit was, waarop hij zijn giftige pijlen moest afschieten. En nu is Bileam in waarheid even begerig om Balak te behagen, zoals hij ooit voorgewend heeft begerig te zijn om Gode te behagen. Zie hoe nodig het ons is om iedere dag te bidden: Onze Vader in de hemel, leid ons niet in verzoeking

HOOFDSTUK 23

1 Toen zeide Bileam tot Balak: Bouw mij hier zeven altaren, en bereid mij hier zeven varren en zeven rammen. 2 Balak nu deed, gelijk als Bileam gesproken had; en Balak en Bileam offerden een var en een ram, op elk altaar. 3 Toen zeide Bileam tot Balak: Blijf staan bij uw brandoffer, en ik zal heengaan; misschien zal de HEERE mij tegemoet komen; en hetgeen Hij wijzen zal, dat zal ik u bekend maken. Toen ging hij op de hoogte. 4 Als God Bileam ontmoet was, zo zeide hij tot Hem: Zeven altaren heb ik toegericht, en heb een var en een ram op elk altaar geofferd. 5 Toen leide de HEERE het woord in de mond van Bileam, en zeide: Keer weder tot Balak, en spreek aldus. 6 Als hij nu tot hem wederkeerde, ziet, zo stond hij bij zijn brandoffer, hij en al de vorsten der Moabieten. 7 Toen hief hij zijn spreuk op, en zeide: Uit Syrie heeft mij Balak, de koning der Moabieten, laten halen, van het gebergte tegen het oosten, zeggende: Kom, vervloek mij Jakob, en kom, scheld Israël! 8 Wat zal ik vloeken, dien God niet vloekt; en wat zal ik schelden, waar de HEERE niet scheldt? 9 Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem, en van de heuvelen aanschouw ik hem; ziet, dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden. 10 Wie zal het stof van Jakob tellen, en het getal, ja, het vierde deel van Israël? Mijn ziel sterve de dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!

11 Toen zeide Balak tot Bileam: Wat hebt gij mij gedaan? Ik heb u genomen, om mijn vijanden te vloeken; maar zie, gij hebt hen doorgaans gezegend! 12 Hij nu antwoordde en zeide: Zal ik dat niet waarnemen te spreken, wat de HEERE in mijn mond gelegd heeft? 13 Toen zeide Balak tot hem: Kom toch met mij aan een andere plaats, van waar gij hem zult zien; gij zult niet dan zijn einde zien, maar hem niet ganselijk zien; en vervloek hem mij van daar! 14 Alzo nam hij hem mede tot het veld Zofim, op de hoogte van Pisga; en hij bouwde zeven altaren, en hij offerde een var en een ram op elk altaar. 15 Toen zeide hij tot Balak: Blijf hier staan bij uw brandoffer, en ik zal Hem aldaar ontmoeten. 16 Als de HEERE Bileam ontmoet was, zo leide Hij het woord in zijn mond, en Hij zeide: Keer weder tot Balak, en spreek alzo. 17 Toen hij tot hem kwam, ziet, zo stond hij bij zijn brandoffer, en de vorsten der Moabieten bij hem. Balak nu zeide tot hem: Wat heeft de HEERE gesproken? 18 Toen hief hij zijn spreuk op, en zeide: Sta op, Balak, en hoor! Neig uw oren tot mij, gij, zoon van Zippor! 19 God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen, en niet doen, of spreken, en niet bestendig maken? 20 Zie, ik heb ontvangen te zegenen; dewijl Hij zegent, zo zal ik het niet keren. 21 Hij schouwt niet aan de ongerechtigheid in Jakob; ook ziet Hij niet aan de boosheid in Israël. De HEERE, zijn God, is met hem, en het geklank des Konings is bij hem. 22 God heeft hen uit Egypte uitgevoerd; zijn krachten zijn als van een eenhoorn. 23 Want er is geen toverij tegen Jakob noch waarzeggerij tegen Israël. Te dezer tijd zal van Jakob gezegd worden, en van Israël, wat God gewrocht heeft. 24 Zie, het volk zal opstaan als een oude leeuw, en het zal zich verheffen als een leeuw; het zal zich niet neerleggen, totdat het de roof gegeten, en het bloed der verslagenen gedronken zal hebben!

25 Toen zeide Balak tot Bileam: Gij zult het ganselijk noch vloeken, noch geenszins zegenen. 26 Doch Bileam antwoordde en zeide tot Balak: Heb ik niet tot u gesproken, zeggende: Al wat de HEERE spreken zal, dat zal ik doen? 27 Verder zeide Balak tot Bileam: Kom toch, ik zal u aan een ander plaats medenemen; misschien zal het recht zijn in de ogen van dien God, dat gij het mij van daar vervloekt. 28 Toen nam Balak Bileam mede tot de hoogte van Peor, die tegen de woestijn ziet. 29 En Bileam zeide tot Balak: Bouw mij hier zeven altaren, en bereid mij hier zeven varren en zeven rammen. 30 Balak nu deed, gelijk als Bileam gezegd had; en hij offerde een var en een ram op elk altaar.

In dit hoofdstuk zien wij Balak en Bileam druk aan het werk in hun pogingen om Israël kwaad te doen, en, voor zoveel blijkt, weten noch Mozes, noch Israël iets van de zaak, en zij zijn ook niet bij machte de strik te verbreken. Maar God, die Israël bewaart, en slaapt noch sluimert, verijdelt hun poging, zonder hun voorbede of tussenkomst. Hier is:

I. De eerste poging om Israël te vervloeken.

1. De toebereidselen ervoor door offerande, vers 1 - 3.
2. De tegenovergestelde instructie door God aan Bileam gegeven, vers 4,5.
3. De zegen, die Bileam gedwongen was over Israël uit te spreken, in plaats van een vervloeking, vers 7 - 10.

4. De grote teleurstelling van Balak, vers 11, 12.

II. De tweede poging, gedaan op dezelfde wijze, en op dezelfde wijze verijdeld vers 13 - 26.

III. Toebereidselen gemaakt voor een derde poging, vers 27 - 30, waarvan wij de uitslag hebben in het volgende hoofdstuk.

Numeri 23:1 - 12

Hier zijn:

I. Grote toebereidselen gemaakt, om Israël te vervloeken. Er werd bedoeld de God van Israël er toe te brengen hen te verlaten, en òf aan Moabs zijde te staan, òf zich onzijdig te houden. O hoe groot is de zotheid van het bijgeloof, om zich in te beelden dat God klaar staat om van de mensen bevelen op te volgen! Bileam en Balak denken Hem om te kopen met altaren en offeranden, geofferd zonder Zijn volmacht of instelling, alsof Hij stierenvlees zou eten of bokkenbloed zou drinken. Bespottelijke onzin, te denken dat deze Gode zouden behagen en Zijn gunst zouden verkrijgen, als er noch geloof in beoefend, noch gehoorzaamheid in bewezen werd! Toch schijnt het, dat zij deze offeranden hebben geofferd aan de God des hemels, de opperste Numen of Godheid, en niet tot een hunner lokale godheden. Maar het vermenigvuldigen van de altaren was een voorbeeld van hun ontaarding van de Godsdienst van hun voorvaderen, en hun afval tot afgoderij, want zij, die de altaren vermenigvuldigden, vermenigvuldigden de goden: Efraïm heeft de altaren vermenigvuldigd tot zondigen, Hosea 8:11. Het heeft hun niet goed gedacht God in erkentenis te houden, maar zij zijn verijdeld geworden in hun overleggingen, en toch hebben zij in hun verwaandheid gedacht er God mee te winnen voor hen tegen Israël, onder wie zich Zijn heiligdom en Zijn gezalfd altaar bevond..

Merk hierop:

1. Hoe gebiedend Bileam was, trots om over een koning te gebieden en aan vorsten de wet te stellen. Zodanig is de geest van de boze, die zich verheft boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt. Met welk een gezag geeft Bileam zijn orders: Bouw mij hier (in de plaats die ik uitgekozen heb) zeven altaren van steen of graszoden. Aldus bedekt hij zijn boosaardigheid tegen Israël met een vertoon van vroomheid, maar zijn offer was een gruwel, daar hij het met zo'n schandelijk voornemen brengt, Spreuken 21:27. Wat hij bedoelde was, niet God te eren met de offeranden van de gerechtigheid, maar zichzelf te verrijken met het loon van de ongerechtigheid.

2. Hoe kruipend onderdanig Balak was. De altaren werden terstond gebouwd, en de offeranden bereid, de beste van iedere soort, zeven varren en zeven rammen. Balak heeft geen bezwaar tegen de onkosten, en hij acht het ook geen vermoeidheid noch een verkleining om bij zijn brandoffer te staan, zoals Bileam hem had bevolen.

II. Het verkeren van een vloek in een zegen door de macht van God, in liefde tot Israël dat het bericht is, dat Mozes er van geeft, Deuteronomium 23:5.

1. God legt de zegen in Bileams mond. Terwijl de offers brandden, trok Bileam zich terug, hij ging alleen, door niemand vergezeld, in het een of ander beschaduwd bosje op de hoogte, vers 2 in de Kanttekening. Zoveel wist hij, dat eenzaamheid een goede gelegenheid biedt voor gemeenschapsoefening met God, zij, die Hem willen ontmoeten, moeten zich terugtrekken van de wereld en de zaken en gesprekken er van, en verlangen in het verborgene te zijn, zich nooit minder alleen achtende, dan wanneer zij alleen zijn, omdat de Vader met hen is. Ga dus in uw binnenkamer, en sluit de deur, en houd u er van verzekerd, dat God u zal ontmoeten indien gij Hem zoekt naar het recht. Maar Bileam trok zich slechts met een misschien terug, wel enig idee hebbende dat God hem kon ontmoeten, maar zich bewust van schuld, en wetende dat God hem kort tevoren had ontmoet in toorn, had hij reden om twijfelend te

spreken, vers 3. Misschien zal de Heere mij tegemoet komen. Maar laat zo'n man niet denken dat hij gunst van God zal ontvangen. Ja meer, het schijnt dat hij wel voorwendde uit te gaan om God te ontmoeten, maar in werkelijkheid voornemens was zich tot toverijen te begeven, zie Hoofdstuk 24:1. Maar wat hij nu ook voor gehad moge hebben, God bedoelde hem dienstbaar te maken aan Zijn eigen eer en heerlijkheid, en daarom ontmoette Hij Bileam, vers

4. Wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Geen vriendelijke gemeenschap, daarvan zijn wij zeker, Bileams weg week nog af, was nog verkeerd, en God was nog zijn tegenstander, maar terwijl Balak hem tot zijn orakel had gekozen, wilde God hem dwingen om zo'n belijdenis uit te spreken tot eer van God en Israël, dat hierdoor allen zonder verontschuldiging zullen gelaten worden, die de wapenen tegen hen opvatten. Toen Bileam bemerkte dat God hem ontmoette, roemde hij op hetgeen hij gedaan had: Zeven altaren heb ik toegericht, en heb een var en een ram op elk altaar geofferd. Hoe had hij het gedaan?
Het kostte hem niets, het was op Balaks kosten gedaan, en toch:
a. Roemt hij er op, alsof hij een grote daad had verricht. De daden van vroomheid, die in geveinsdheid gedaan worden, worden met trots en eigenwaan beschouwd en vermeld. Zo ging de Farizeër op naar de tempel om op zijn godsdienstigheid te roemen, Lukas 18:12.
b. Hij voert het aan als een reden, waarom God zijn begeerte moet inwilligen om Israël te vervloeken, alsof hij God nu tot zijn schuldenaar had gemaakt, en nu alles van Hem kon eisen wat hij wilde. Hij denkt dat God hem zo verplicht is voor deze offers, dat het minste wat Hij kon doen ter vergelding er van was Israël op te offeren aan de boosaardigheid van de koning van Moab. Gewoonlijk denken slechte mensen dat zij door een vertoon van vroomheid God er toe zullen brengen, om hen te steunen, hun grofste onzedelijkheid en ongerechtigheid door de vingers te zien, vooral in vervolging, Jesaja 66:5. Maar hoewel het offer een gruwel was, gebruikte God de gelegenheid van Bileams verwachting, om het woord in Bileams mond te leggen, vers 5, want het antwoord van de tong is van de Heere, en aldus wilde Hij tonen hoe zeer diegenen zich vergissen, die zeggen: Wij zullen de overhand hebben met onze tong, onze lippen zijn onze, Psalm 12:5. Hij, die de mens de mond gemaakt heeft, weet hem te besturen en hem tot Zijn eigen doeleinden te doen dienen. Dit is genoeg om de stoutmoedige zondaren te verschrikken, die hun mond opzetten tegen de hemel. God kan hun tong doen aanstoten tegen zichzelf. En het spreekt van vertroosting tot Gods getuigen, die Hij te eniger tijd roept om voor Hem te spreken, want indien God een woord legde in de mond van Bileam, die God en Israël had willen schelden, dan zal Hij gewis hun niet ontbreken, die begeren God te verheerlijken en Zijn volk door hun getuigenis te stichten, maar in die ure zal hun gegeven worden, wat zij zullen spreken.

2. Bileam sprak in het gehoor van Balak de zegen uit. Hij vond hem staande bij zijn brandoffer, vers 6, er nauwkeurig acht op gevende en in de volle verwachting van succes. Zij, die een antwoord van vrede van God wensen moeten bij het offer blijven, en de Heere wel aanhangen zonder herwaarts en derwaarts getrokken te worden, niet vertragende in goed doen. Bileam stelt zich op de plaats, waar hij zijn vervloekingen van Israël, die hij misschien reeds in de vereiste vorm had opgesteld, zou gaan uitspreken, heft zijn spreuk op, en het blijkt een zegen te zijn, vers 7. Hij verklaart Israël veilig en gelukkig, en aldus zegent hij hen.

A. Hij verklaart hen veilig, buiten het bereik van zijn giftige pijlen.
a. Hij erkent dat de bedoeling was hen te vervloeken, dat Balak naar zijn land om hem gezonden heeft, en dat hij met die bedoeling gekomen is, vers 7. De boodschap, hem gezonden, was: Kom, vervloek mij Jakob, en, kom, scheld Israël. Balak was voornemens krijg tegen hen te voeren, en hij wilde dat Bileam zijn wapenen zou zegenen, en om het verderf van Israël zou bidden, en het zou profeteren.

b. Hij erkent dat dit plan verijdeld is, en erkent ook zijn eigen onmacht om het uit te voeren. Hij kon hun niet eens een kwaad woord geven, geen boze wens voor hen koesteren. Wat zal ik vloeken die God niet vloekt? vers 8, niet dat hij het daarom niet wilde doen, maar dat hij het daarom niet kon doen. Dit is een oprechte bekentenis: Ten eerste, van de zwakheid en onmacht van zijn eigen toverkunst, die door anderen zo hoog geroemd werd, en die hij zelf ongetwijfeld niet minder hoog geroemd heeft. Hij was onder allen, die deze kunst beoefenden, de vermaardste, en toch erkent hij dat zijn kunst tekort schiet. God had de Israëlieten gewaarschuwd zich niet te keren tot de waarzeggers Leviticus 19:31, en in hetgeen nu gebeurde gaf Hij hun een reden voor deze wet, door hun de zwakheid en dwaasheid er van te tonen. Gelijk zij de tovenaars van Egypte verdwaasd hadden gezien, zo zagen zij hier de grote waarzegger van het oosten verdwaasd. Zie Jesaja 47:12 - 14. Ten tweede. Het is een belijdenis van de souvereine heerschappij van de Goddelijke macht. Hij erkent niet meer te kunnen doen dan God hem toelaat, want God kan al zijn raadslagen vernietigen. Ten derde. Het is een belijdenis van de onaantastbare veiligheid van Gods volk. Gods Israël wordt door Hem erkend en gezegend. Hij heeft hen niet gevloekt, want zij zijn verlost van de vloek van de wet, Hij heeft hen niet gescholden noch hen verworpen of verlaten, al zijn zij ook laag en gering. Zij, die de liefde hebben des hemels, worden door de hel gehaat, de slang en zijn zaad koesteren vijandschap tegen hen. Hoewel de vijanden van Gods volk in menig opzicht over hen kunnen zegevieren, kunnen zij hen toch niet vervloeken, dat is: zij kunnen hun geen wezenlijk kwaad doen, en nog veel minder een kwaad, dat hen in het verderf stort want zij kunnen hen niet scheiden van de liefde Gods, Romeinen 8:39.

B. Hij verklaart hen gelukkig in drieerlei opzicht.
a. Gelukkig in het bijzondere van hen, in hun onderscheiden zijn van de andere volken vers 9. Van de hoogte van de steenrotsen zie ik hem. En waarschijnlijk was het een grote verrassing voor hem, dat hij hen, die hem waarschijnlijk afgeschilderd waren als een woeste onordelijke troep, die als roofbende de omliggende landen onveilig maakte, in een regelmatig ingericht kamp zag, met alle tekenen van orde en tucht, dat hij hen zag als een volk dat alleen woonde, en voorzag dat zij alleen zullen blijven wonen, en dat dit bijzondere hun tot onuitsprekelijke eer zal wezen. Personen van rang en aanzien noemen wij gedistingeerde personen, dat is personen, die van anderen onderscheiden zijn, dit was Israëls lof, hoewel hun vijanden het hun tot een smaad aanrekenden, dat zij van alle naburige volken verschilden, niet slechts in hun Godsdienst en in hun heilige plechtigheden, in hun gewaad en hun gewone gebruiken, als een volk, geroepen uit de wereld, en dat er niet gelijkvormig aan moest wezen. Nooit hebben zij hun eer en goede naam verloren, voordat zij zich vermengden met de heidenen, Psalm 106:35. Het is de plicht en de eer van hen, die Gode gewijd zijn, om afgescheiden te wezen van de wereld, en niet te wandelen naar haar zeden en gewoonten. Zij, die zich nauwgezet toeleggen op bijzondere plichten kunnen zich de vertroosting toeëigenen van bijzondere voorrechten, waar Bileam hier waarschijnlijk het oog op heeft. Gods Israël zal met andere volken niet op gelijke bodem staan, maar boven allen geëerd worden, als het volk, dat Gode nabij en Hem afgezonderd is.

b. Gelukkig in hun aantal, niet zo weinig en zo verachtelijk als zij hem voorgesteld waren, maar een talloze menigte, waardoor zij tegelijk eerbaar en geducht waren, vers 10. Wie zal het stof Jakob's tellen? Het grote aantal van het volk was de zaak, die Balak ergerde en vertoornde, Hoofdstuk 22:3. Moab vreesde zeer voor het aangezicht van dit volk, want het was veel, en God doet door Bileam die vrees en ergernis nog toenemen, door zijn voorzegging van hun nog verdere vermeerdering. Balak wilde dat hij het uiterste van het volk zou zien, Hoofdstuk 22:41, hopende dat hij, hoe meer hij van hen zag, hoe meer verbitterd op hen zou worden, en zijn vervloekingen met des te meer scherpheid en woede over hen zou

uitstorten, maar het tegendeel had plaats, in plaats van om hun groot aantal vertoornd te zijn, bewonderde hij het. Hoe beter wij met Gods volk bekend worden hoe betere mening wij van hen zullen koesteren. Hij neemt nota van hun aantal. Ten eerste. Van het stof Jakob's, dat is: het volk Jakob's, waarvan voorzegd was dat het zal wezen als het stof van de aarde in menigte Genesis 28:14. Aldus erkent hij de vervulling van de belofte, gedaan aan hun vaderen, en verwacht hij dat zij ook nog verder vervuld zal worden. Het was misschien een deel van de zonde van David om het volk te tellen, dat hij beproefde het stof Jakob's te tellen, terwijl God gezegd had dat het ontelbaar zou wezen. Ten tweede. Van het vierde deel van Israël zinspelende op de vorm van hun kamp, dat in vier eskadrons verdeeld was onder vier banieren. Gods Israël vormt een zeer groot heir. Zijn geestelijk Israël is dit, en dit zal blijken als zij in de grote dag allen tot Hem bijeenvergaderd zullen zijn, Openbaring 7:9.

c. Gelukkig in hun einde. Mijn ziel sterve de dood van de oprechten, van de oprechte Israëlieten, die in verbond staan met God, en mijn uiterste, of mijn toekomstige staat, zij gelijk het hun, of wel mijn beloning, namelijk in de andere wereld.
Hier wordt:
Ten eerste, voor vaststaand aangenomen, dat de dood het einde is van alle mensen, ook de oprechten, de rechtvaardigen, moeten sterven, en het is goed hieraan te denken met toepassing op onszelf, zoals Bileam dit hier doet, sprekende van zijn eigen dood.
Ten tweede. Hij spreekt in de veronderstelling van de onsterflijkheid van de ziel, en een andere staat of toestand na de dood, waarvan dit een groot en heerlijk getuigenis is, en een bewijs dat het vanouds bekend was en geloofd werd. Want waarom zou de dood van de oprechten begeerlijker zijn dan de dood van de goddelozen, als het niet was omdat op die dood gelukzaligheid volgt in een andere wereld, daar wij toch zien, dat in de omstandigheid en wijze van sterven alle ding hun wedervaart gelijk alle anderen?
Ten derde. Hij verklaart de oprechten waarlijk gezegend, niet slechts terwijl zij leven, maar ook als zij sterven, waardoor hun dood niet slechts begeerlijker wordt dan de dood van anderen, maar zelfs begeerlijker dan het leven zelf, want in die zin kan zijn wens worden opgevat: "als ik sterf, sterve mijn ziel de dood des oprechten, maar dat niet alleen, ik zou wel gaarne nu sterven, mits dat ik de dood des oprechten sterf, thans reeds aan mijn einde gekomen zou, mits het gelijk zij aan het zijne." Zeer dicht bij de plaats, waar Bileam nu was, op een van de bergen Moabs, is niet lang daarna Mozes gestorven, en misschien heeft God, die dat woord in zijn mond gelegd heeft, bedoeld dat het daarop betrekking zou hebben, opdat Mozes er door aangemoedigd zou zijn om op te gaan en zo'n dood te sterven, als Bileam begeerde te sterven.
Ten vierde. Hij toont dat zijn denkbeeld van de Godsdienst beter is dan zijn beoefening er van, er zijn velen, die de dood van de oprechten begeren te sterven, maar er niet naar streven om het leven van de oprechten te leven, zeer gaarne zouden zij hun uiterste willen hebben als het hunne, hun einde, maar niet hun weg. Zij zouden heiligen willen zijn in de hemel, maar geen heiligen op aarde. Dat is de begeerte van de luiaard, die hem zal doden, want zijn handen weigeren te werken. Van Bileam is dit slechts een wens, geen gebed, en het is een ijdele wens, daar het slechts een wens is voor het einde, het doel zonder enigerlei begeerte om gebruik te maken van het middel er toe. Zover nu gaat deze zegen, namelijk tot aan de dood, en tot na de dood, tot aan het uiterste, het einde.

Nu wordt ons hier gezegd in vers 11 en 12:
1. Hoe dit Balak heeft verbitterd, vers 11. Hij gaf voor de Heere te eren met zijn offers, en te wachten op het antwoord, dat God hem zou zenden, en toch, toen het bleek dat dit antwoord hem niet naar de zin was vergat hij God en ontstak in woede tegen Bileam alsof dit zuiver en alleen zijn doen was. "Wat hebt gij mij gedaan? Hoe hebt gij mij teleurgesteld!" Soms maakt

God de vijanden van Zijn kerk tot een kwelling voor elkaar, terwijl Hij, die in de hemel zit, hen en de machteloze pogingen van hun boosaardigheid bespot.

2. Hoe Bileam genoodzaakt was er in te berusten. Hij onderwerpt zich, omdat hij niet anders kan, maar hij toont niet weinig handigheid in het behandelen van de zaak, alsof hij er zeer oprecht en nauwgezet in gehandeld had, en antwoordt Balak met de statige ernst van een profeet: "Zal ik dat niet waarnemen te spreken, dat de Heere in mijn mond gelegd heeft?" vers 12. Aldus wordt aan een goddeloze profeet een belijdenis van Gods alles beheersende macht ontwrongen, tot verdere beschaming van een goddeloze koning.

Numeri 23:13 - 30
I. Hier worden voor de tweede maal, evenals tevoren, toebereidselen gemaakt om Israël te vervloeken.

1. Zij zijn hierbij van plaats veranderd, vers 13. Balak verbeeldde zich dat Bileam, omdat hij van de hoogte van de steenrotsen, vers 9, het volle gezicht had op Israëls leger, of zo ingenomen was met de schoonheid er van, dat hij hen niet wilde vervloeken, of zo verschrikt was door het ontzaglijke er van, dat hij het niet durfde, daarom wilde hij hem naar een andere plaats brengen, vanwaar hij slechts een gedeelte er van zien kon, een gedeelte, dat hem meer verachtelijk zou toeschijnen, en daarvoor hoopte hij dan tenminste, dat hij verlof zou krijgen om het te vervloeken, om dan aldus langzamerhand de overhand over hen te zullen verkrijgen, daar hij ongetwijfeld het plan had, om, zo hij hierin zijn doel bereikte, zijn aanval te richten op dat deel van Israëls leger, waarop Bileam nu het oog gericht had, en waarin hij de vuurballen van zijn vervloekingen zou werpen. Zie, hoe rusteloos en onvermoeid de vijanden van de kerk zijn in hun boosaardige pogingen om haar te verderven, zij laten geen middel onbeproefd om hun oogmerk te bereiken. O mochten wij toch even schrander en vastberaden zijn in het najagen van goede plannen ter ere Gods!

2. De offeranden worden herhaald, er worden nieuwe altaren gebouwd, en op ieder altaar een var en een ram geofferd, en Balak staat even ijverig en waakzaam bij zijn brandoffer als tevoren, vers 14, 15. Indien wij even ernstig begeerden om de zegen te verkrijgen als Balak om een vloek teweeg te brengen (als bedoeld over Israël, maar in werkelijkheid over zichzelf en zijn volk), dan zouden noch de onkosten, noch het werk van de Godsdienst ons te veel zijn.

3. Wederom wendt Bileam zich tot God, en God ontmoet hem voor de tweede maal, en legt hem een ander woord in de mond, niet om het vorige te herroepen, maar om het te bevestigen, vers 16, 17. Indien nu God niet tot Bileam zei: Zoek Mij tevergeefs, dan zal Hij dit nog veel minder tot het zaad Jakobs zeggen, die Hem gewis zullen vinden, niet alleen zoals Bileam, als hun onderrichter, maar als hun overvloedige beloner. Toen Bileam terugkeerde, was Balak ongeduldig om te vernemen met welke boodschap hij kwam: "Wat heeft de Heere gesproken?" Komt gij met betere tijding, met enige hoop om wel te zullen slagen? Dat moet ook onze vraag zijn, als wij komen om het woord Gods te horen? Jeremia 23:35.

II. Voor de tweede maal is de vloek, door de allesbesturende macht van God, in een zegen veranderd, en deze zegen is ruimer en krachtiger dan de vorige, en snijdt alle hoop af om hem te veranderen. Daar Balak zo ijverig was om te vragen wat de Heere heeft gesproken vers 17, richt Bileam zich nu in het bijzonder tot hem, vers 18. Sta op, Balak en hoor. Het was een boodschap van God, die hij hem had te brengen, en van Balak wordt geëist, of schoon hij een koning is:

1. Dat hij zal opletten, zal horen, met al de aandacht van zijn geest, opdat hem geen woord ontga.

2. Dat hij zal horen met eerbied, Sta op Balak, en hoor. Toen zijn opvolger Eglon een boodschap van God moest ontvangen, stond hij op van de stoel, Richteren 3:20. In zijn rede maakt Bileam Balak, tot diens uiterste smart en teleurstelling, bekend met twee dingen.

A. Dat hij geen reden had te hopen Israël te zullen verderven, het zou doelloos zijn het te beproeven, en hij zou zichzelf misleiden zo hij het verwachtte, en dat wel om twee redenen:
a. Omdat God onveranderlijk is, vers 19. God is geen man, dat Hij liegen zou. De mensen veranderen van zin, van gedachten, en daarom breken zij hun woord, zij liegen, omdat zij berouw, spijt hebben. Maar God doet noch het een noch het ander. Hij verandert nooit van zin, en daarom herroept Hij nooit Zijn belofte. Bileam had erkend, vers 8, dat hij Gods raad niet kon veranderen, en daaruit leidt hij af, dat God zelf Zijn raad niet zou veranderen, zodanig is de onvolmaaktheid van de mens, en zodanig is de volmaaktheid van God. Het is onmogelijk dat God liege, Hebreeën 6:18. En als in de Schrift gezegd wordt dat het Hem berouwt, dan wordt hiermede generlei verandering van zin bedoeld maar slechts van weg of van wijze. Het is een grote waarheid, dat bij God geen verandering is of schaduw van omkering. Nu beroept hij zich hiervoor op Balak zelf: "Zou Hij het zeggen en niet doen?" het zeggen naar Zijn eigen bedoeling en voornemen, en het niet tot stand brengen in Zijn voorzienigheid, naar de raad van Zijn wil? Heeft Hij gesproken in Zijn woord, en zal Hij het niet bestendig maken? Kunnen wij anders van God denken, dan dat Hij onveranderlijk is en getrouw aan Zijn woord? Al Zijn raadsbesluiten zijn onveranderlijk, en al Zijn beloften onschendbaar. Hij past die algemene waarheid toe op het onderhavige geval, vers 20. Hij heeft gezegend, en ik kan het niet keren, dat is: "Ik kan er Hem niet toe brengen om het te keren." Israël was vanouds een gezegend volk, een zaad, dat de Heere had gezegend, de zegen van Abraham kwam op hen, zij zijn geboren onder de zegen van het verbond, en geboren tot de zegen van Kanaän, en daarom konden zij niet vervloekt worden, tenzij gij kunt veronderstellen dat de God van de eeuwige waarheid Zijn woord zal breken, ontrouw zal worden aan zichzelf, en aan Zijn volk.

b. Omdat Israël voor het ogenblik niet laakbaar is, vers 21. Niet alsof er geen ongerechtigheid was in Jakob, of dat God haar niet zag, maar:
Ten eerste. Er was niet zo'n mate van ongerechtigheid als waardoor God er toe gebracht zou worden hen te verlaten, hen prijs te geven aan het verderf. Hoe slecht zij ook waren, zo slecht waren zij niet.
Ten tweede. Er was geen afgoderij onder hen die in bijzondere zin ongerechtigheid en boosheid wordt genoemd. Sedert het gouden kalf hebben wij niets van die aard in Israël gevonden, en daarom wilde God, hoewel zij in andere opzichten tergend waren, hen toch niet verstoten. Bileam wist dat niets scheiding kon maken tussen hen en God dan de zonde, zolang God geen heersende zonde onder hen zag, wilde Hij geen verdervende vloek over hen doen komen, zolang zij dus in de gunst blijven bij God, wanhoopte hij er aan om hun ooit kwaad te kunnen doen. Zolang wij verre blijven van de zonde, blijven wij verre van kwaad. Sommigen geven een andere zin aan deze woorden zij lezen ze aldus: Hij heeft geen kwaad beproefd willen zien tegen Jakob, en Hij zal geen leed willen zien doen aan Israël, dat is: Hij heeft het niet toegelaten, en Hij zal het niet toelaten, Hij wil Israël niet zien geschaad of verongelijkt, maar zal hun recht doen en hun twistzaak twisten. God zal het niet dulden, dat aan Zijn kerk, Zijn volk, leed geschiedt, want wat hun aangedaan wordt, acht Hij zichzelf aangedaan, en zal er dienovereenkomstig rekenschap van vragen.

c. Omdat beider macht onweerstaanbaar was. Hij toont Balak aan, dat er met hen niet te strijden was, het was doelloos het te beproeven, want:
Ten eerste. Gods tegenwoordigheid was onder hen. De Heere, zijn God, is met hen, op bijzondere wijze, en zal er niet toe gebracht worden van hen te wijken.
Ten tweede. Zij genoten de blijdschap van die tegenwoordigheid en zij juichten er in, het geklank des konings is bij hem. Zij juichen over hun vijanden, zeker van voorspoed en overwinning, voortdurend roemende in God als hun Koning en overwinnaar voor hen.
Ten derde. Zij hadden de weldaad ervaren van Gods tegenwoordigheid onder hen, en van Zijn macht, die voor hen werd aangewend. Want God heeft hen uit Egypte uitgevoerd, vers 22. De macht, die dit gedaan heeft, kan nooit weerhouden, nooit weerstaan worden, en zo glorierijk begonnen zijnde, zal Hij ongetwijfeld ook glorierijk voleindigen
Ten vierde. Zolang Gods tegenwoordigheid onder hen was, hadden zij de kracht van een eenhoorn, waren zij in staat allen het hoofd te bieden, die tegen hen zijn. Zie Hoofdstuk 24:8. Zodanig is de sterkte, die de God Israëls geeft aan Zijn volk. Hieruit leidt hij nu af dat het doelloos voor hem zou zijn om hun kwaad te veroorzaken, dat daartoe al zijn kunstenarijen tekort zouden schieten, vers 23.

1. Hij erkent zich verslagen. Waarlijk, er is geen toverij tegen Jakob, die iets tegen hem vermag. De vervloekingen van de hel zijn niet bestand tegen de zegeningen van de hemel. Niet alsof er zulke pogingen niet gedaan zouden worden, maar zij zullen gewis vruchteloos blijven. Sommigen merken op dat de naam Jakob een toestand van zwakheid en beproeving van de kerk aanduidt, terwijl de naam Israël een toestand aanduidt van voorspoed en vooruitgang, maar hetzij de kerk in een toestand verkeert van zwakheid of van kracht, haar vrienden weinigen of velen zijn, ondergeschikte oorzaken gunstig of ongunstig zijn, het komt alles op hetzelfde neer. Geen instrument, dat tegen haar bereid wordt, zal gelukken. God kan gemakkelijk alle raadslagen van de machten van de duisternis tegen de kerk doen mislukken, en ongetwijfeld zal Hij het, zodat zij niet zullen overwinnen om haar te verderven.

2. Hij voorziet dat dit in toekomende tijden herdacht zal worden.
A. Van deze tijd, dat is: van de tijd, waarin wij nu zijn, zal betreffende Jakob en Israël, en door Israël, gezegd worden wat God gewrocht heeft! Wat grote dingen God voor Zijn volk gedaan heeft! Het zal gezegd worden met verwondering, blijdschap en dankbaarheid en een tarten van de naburige volken om voorbeelden bij te brengen van een zelfde zorg van hun goden voor hen. De verijdeling van de aanslagen van de vijanden van de kerk moet tot eer van God in eeuwige gedachtenis worden gehouden. Niemand is er gelijk God. o Jeshurun! Naar hetgeen Bileam hier zegt betreffende de voortreffelijkheid van God boven al de goden van de heidenen, verwijst Mozes misschien, als hij zegt: "Hun rots is niet als onze Rots, onze vijanden mogen zelf oordelen," (volgens NBG) Deuteronomium 32:31, en in het bijzonder Bileam. Balak heeft dus geen hoop om Israël te verderven maar:

B. Bileam toont hem, dat hij meer reden had om te vrezen door hen ten verderve gebracht te zullen worden, want waarschijnlijk zullen zij bloedig werk verrichten onder zijn naburen, en, mochten hij en zijn land ontkomen, dan was het niet, omdat hij te groot of te machtig voor hen was, maar omdat hij niet begrepen was in hun opdracht van de verdelging, vers 24. Zie, en sidder, het volk dat daar nu enige tijd in uw nabijheid gelegerd was, rust slechts voor een tijd als een neerliggende leeuw, maar weldra zal het zich verheffen als een oude leeuw, en zich niet neerleggen totdat het de roof gegeten en het bloed van de verslagenen gedronken zal hebben. Dit schijnt te wijzen op de overwinningen, die zij, naar hij voorzag, op de Kanaänieten zullen behalen, dat zij de wapens niet zullen neerleggen voor zij het land, dat nu voor hen lag, geheel zouden veroverd hebben. En als het huis van zijn buurman in brand staat,

dan zal het zaak voor hem zijn om aan zijn eigen gevaar te denken. Wat was nu het gevolg van deze teleurstelling?

a. Balak en Bileam waren nu beide de zaak moede.
Ten eerste. Balak wil nu gaarne zijn bezweerder het zwijgen zien opgelegd. Daar hij niet kan zeggen wat hij wil dat hij zeggen zal, wenst hij dat hij in het geheel niets zegt, "gij zult hen in het geheel niet vloeken noch zegenen, vers 25. Indien gij hen niet kunt vloeken, dan smeek ik u hen tenminste niet te zegenen. Indien gij mijn krijgsmacht niet kunt steunen en bemoedigen, zo sta haar tenminste niet tegen, en ontmoedig haar niet." God kan hen, die van Hem afwijken, moede maken in de veelheid van hun raadslagen, Jesaja 47:13, 57:10.
Ten tweede. Bileam is nog bereid te bekennen dat hij overwonnen is, en beroept zich op hetgeen hij gezegd had aan het begin van deze onderneming, Hoofdstuk 22:38. Het woord, dat God in mijn mond leggen zal, dat zal ik spreken. Dat toont:

Ten eerste. In het algemeen, dat de weg van de mens niet in hemzelf is, er zijn veel raadslagen in het hart van de mensen, maar Gods raad zal bestaan.

Ten tweede. a. In het bijzonder: dat evenals geen instrument, dat tegen de kerk bereid wordt, zal gelukken, zo zal God iedere tong, die in het gericht tegen haar opstaat, verdoemen, Jesaja 54:17.

b. Toch besluiten zij om nog een poging te doen. Zij vinden het een schande om zich gewonnen te geven, en daarom gaan zij voort met hun plan, al zal het dan ook nog verder op hun beschaming uitlopen. En nu gaan zij voor deze derde maal: Ten eerste. Van plaats veranderen. Balak is er ten laatste van overtuigd, dat het de schuld niet is van Bileam, die hij eerst wel gelaakt had, maar dat hij zich werkelijk onder Goddelijk bedwang bevond, en daarom hoopt hij hem nu naar een plaats te brengen, waar God hem eindelijk zou toelaten hen te vervloeken, vers 27. Waarschijnlijk waren hij en Bileam te meer aangemoedigd om hun poging te hernieuwen, omdat God aan Bileam de tweede maal had veroorloofd te gaan, hoewel Hij het hem de eerste maal had verboden, omdat zij toen door herhaalde pogingen hun doel bereikt hadden, hopen zij ook ditmaal te zullen slagen. En zo is het dat terwijl het vonnis over de zondaren niet spoedig voltrokken wordt, hun hart vol in hen is om kwaad te doen. De plaats, waar hij hem nu heen bracht, was de hoogte van Peor, de hoogste bergtop van dat land, waar Baäl waarschijnlijk werd aangebeden, en die vandaar Baäl - Peor genoemd werd. Hij koos die plaats in de hoop hetzij omdat het, naar hij zich inbeeldde, de woonstede was van Baäl, de god van de Moabieten, Jehovah, de God van Israël, daar niet wilde, of niet kon komen om de volvoering van hun voornemen te verhinderen, of wel omdat die plaats welgevallig was aan zijn god, zij ook de Heere welgevallig zou wezen, en Hij dus in een vriendelijke stemming gebracht zou worden. Zulk een ijdele waan hebben dwaze mensen van God, en zo ijdel zijn hun overleggingen aangaande Hem. Zo hebben de Syriërs zich verbeeld, dat de Heere wel de God is van de bergen, maar niet van de dalen 1 Koningen 20:28, K alsof Hij machtiger was in de ene plaats dan in de andere plaats.

Ten tweede. Zij herhalen hun offerande, zeven varren en zeven rammen op zeven altaren, vers 29, 30. Zo gaan zij voort met hun kostbare offers al hadden zij ook geen belofte om er hun hoop op succes op te bouwen. Laat ons dan die de belofte hebben, dat Hij op het einde het gezicht zal voortbrengen en niet liegen, niet ontmoedigd worden door vertraging of uitstel, maar volharden in gebed en niet vertragen, Lukas 18:1.

HOOFDSTUK 24

1 Toen Bileam zag, dat het goed was in de ogen des HEEREN, dat hij Israël zegende, zo ging hij ditmaal niet heen, gelijk meermalen, tot de toverijen; maar hij stelde zijn aangezicht naar de woestijn. 2 Als Bileam zijn ogen ophief, en Israël zag, wonende naar zijn stammen, zo was de Geest van God op hem. 3 En hij hief zijn spreuk op, en zeide: Bileam, de zoon van Beor, spreekt, en de man, wien de ogen geopend zijn, spreekt! 4 De hoorder der redenen Gods spreekt, die het gezicht des Almachtigen ziet; die verrukt wordt, en wien de ogen ontdekt worden! 5 Hoe goed zijn uw tenten, Jakob! uw woningen, Israël! 6 Gelijk de beken breiden zij zich uit, als de hoven aan de rivieren; de HEERE heeft ze geplant, als de sandelbomen, als de cederbomen aan het water. 7 Er zal water uit zijn emmeren vloeien, en zijn zaad zal in vele wateren zijn; en zijn koning zal boven Agag verheven worden, en zijn koninkrijk zal verhoogd worden. 8 God heeft hem uit Egypte uitgevoerd; zijn krachten zijn als van een eenhoorn; hij zal de heidenen, zijn vijanden, verteren, en hun gebeente breken, en met zijn pijlen doorschieten. 9 Hij heeft zich gekromd, hij heeft zich nedergelegd, gelijk een leeuw, en als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan? Zo wie u zegent, die zij gezegend, en vervloekt zij, wie u vervloekt! 10 Toen ontstak de toorn van Balak tegen Bileam, en hij sloeg zijn handen samen; en Balak zeide tot Bileam: Ik heb u geroepen, om mijn vijanden te vloeken; maar zie, gij hebt hen nu driemaal gedurig gezegend! 11 En nu, pak u weg naar uw plaats! Ik had gezegd, dat ik u hoog vereren zou; maar zie, de HEERE heeft u die eer van u geweerd! 12 Toen zeide Bileam tot Balak: Heb ik ook niet tot uw boden, die gij tot mij gezonden hebt, gesproken, zeggende: 13 Wanneer mij Balak zijn huis vol zilver en goud gave, zo kan ik het bevel des HEEREN niet overtreden, doende goed of kwaad uit mijn eigen hart; wat de HEERE spreken zal, dat zal ik spreken. 14 En nu, zie, ik ga tot mijn volk; kom, ik zal u raad geven, en zeggen wat dit volk uw volk doen zal in de laatste dagen. 15 Toen hief hij zijn spreuk op, en zeide: Bileam, de zoon van Beor, spreekt, en die man, wien de ogen geopend zijn, spreekt! 16 De hoorder der redenen Gods spreekt, en die de wetenschap des Allerhoogsten weet; die het gezicht des Almachtigen ziet, die verrukt wordt, en wien de ogen ontdekt worden. 17 Ik zal hem zien, maar nu niet; ik zal hem aanschouwen, maar niet nabij. Er zal een ster voortkomen uit Jakob, en er zal een scepter uit Israël opkomen; die zal de palen der Moabieten verslaan, en zal al de kinderen van Seth verstoren. 18 En Edom zal een erfelijke bezitting zijn; en Seir zal zijn vijanden een erfelijke bezitting zijn; doch Israël zal kracht doen. 19 En er zal een uit Jakob heersen, en hij zal de overigen uit de steden ombrengen. 20 Toen hij de Amalekieten zag, zo hief hij zijn spreuk op, en zeide: Amalek is de eersteling der heidenen; maar zijn uiterste is ten verderve! 21 Toen hij de Kenieten zag, zo hief hij zijn spreuk op, en zeide: Uw woning is vast, en gij hebt uw nest in een steenrots gelegd. 22 Evenwel zal Kain verteerd worden, totdat u Assur gevankelijk wegvoeren zal! 23 Voorts hief hij zijn spreuk op, en zeide: Och, wie zal leven, als God dit doen zal! 24 En de schepen van de oever der Chitteers, die zullen Assur plagen, zij zullen ook Heber plagen; en hij zal ook ten verderve zijn. 25 Toen stond Bileam op, en ging heen, en keerde weder tot zijn plaats. Balak ging ook zijn weg.

Dit hoofdstuk bevat het vervolg en besluit van de geschiedenis van het verijdelen van de raadslagen van Balak en Bileam tegen Israël, zij werden teniet gedaan, niet door kracht of geweld maar door de Geest van de Heere van de heirscharen, en dit is een even groot voorbeeld van Gods macht over de kinderen van de mensen, en Zijn gunst over Zijn eigen kinderen als van welke overwinningen ook, die vermeld zijn in het boek van de oorlogen des Heeren. Van de toebereidselen, die gemaakt werden om Israël te vervloeken, lazen wij aan het einde van het vorig hoofdstuk. In dit hoofdstuk wordt ons meegedeeld:

I. In welke zegen die bedoelde vervloeking veranderd werd, vers 1 - 9.
II. Hoe Balak hierop Bileam wegzond uit zijn dienst, vers 10 - 13.
III. De voorzeggingen omtrent Israël en sommige van de naburige volken door Bileam achtergelaten, vers 14 - 25.

Numeri 24:1 - 9

De zegen zelf, die Bileam hier over Israël uitspreekt, is tamelijk gelijk aan de twee, welke wij in het vorige hoofdstuk gehad hebben, maar de inleiding er toe is verschillend.

I. De wijze van handelen is in verscheidene opzichten zeer verschillend.

1. Bileam laat de toverijen ter zijde, waarop hij tot nu toe gesteund had, daar hij bevond dat zij hem van generlei nut weren, het diende nergens toe om met de duivel te handelen voor een vloek, nu het toch duidelijk bleek dat God besloten was te zegenen, vers 1. Vroeg of laat zal God de mensen overtuigen van hun dwaasheid in het zoeken van valse ijdelheden, die tot niets nut zijn. Waartoe zou hij zich naar toverijen begeven? Hij wist dat God buiten het bereik er van was.

2. Hij trok zich nu niet, zoals tevoren, terug naar een eenzame plaats, maar richtte zijn aangezicht terstond naar de woestijn, waar Israël gelegerd was, en daar er niets aan te doen is dat zij gezegend moeten worden, zal hij niets anders bedenken, maar toegeven aan de drang.

3. Nu was de Geest Gods op hem, namelijk: de Geest van de profetie, zoals op Saul, om hem te beletten David gevangen te nemen, 1 Samuel 19:23. Hij sprak niet zijn eigen gevoelen, maar de taal van de Geest, die op hem kwam.

4. Zijn inleiding verschilde van die, welke hij tevoren gebruikt had, vers 3, 4, en is enigszins gelijk aan die van David, 2 Samuel 23:1 - 3, maar sterk riekend naar hoogmoed en verwaandheid (denken sommigen), al de lof van deze profetie voor zichzelf nemend, en zichzelf verheerlijkend als een, die in de raad des hemels zit. Hij roemt op twee dingen:
a. De gunst, die God hem bewees, door zich aan hem bekend te maken. Hij hoorde de woorden Gods, en zag de gezichten van de Almachtige. God zelf had hem ontmoet en tot hem gesproken, Hoofdstuk 23:16, en dit maakt hem opgeblazen. Paulus spreekt met ootmoed van zijn visioenen en de openbaringen, die hem gedaan zijn, 2 Corinthiërs 12:1, maar Bileam spreekt er van met hoogmoed.
b. Zijn eigen macht en kracht om deze openbaringen te ontvangen en te dragen. Wèl is hij, evenals andere profeten, in een vertrekking van zinnen geweest, maar daarbij waren zijn ogen open. Tweemaal maakt hij hier melding van, maar in het oorspronkelijke zijn de woorden niet gelijk. Sommigen denken, dat vers 3 gelezen kan worden: de man wiens ogen gesloten waren, maar die nu de ogen open heeft, vers 4. Hij erkent dwalend te zijn geweest, toen hij Israël poogde te vloeken, maar nu begint hij zijn dwaling in te zien, en toch blijft hij nog verblind door de dwaze en schadelijke lusten van geldgierigheid en eerzucht. Zij, die God en Zijn volk tegenstaan, zullen vroeg of laat moeten inzien dat zij ellendig misleid en bedrogen zijn. Van velen zijn wèl de ogen open, maar niet het hart, zij zijn verlicht, maar niet geheiligd, en de kennis, die de mensen opgeblazen maakt van hoogmoed, zal slechts dienen om hen bij te lichten naar de hel, waar velen met geopende ogen heengaan.

II. Maar de inhoud van de zegen is gelijk aan die van de vorigen. Verscheidene dingen bewondert hij in Israël.

1. Hun schoonheid, vers 5. Hoe schoon zijn uw tenten, o Jakob! Hoewel zij niet woonden in statige paleizen, maar in eenvoudige, ruwe tenten, die ongetwijfeld ook nog droevig verweerd waren, ziet Bileam toch schoonheid in deze tenten, vanwege hun bewonderenswaardige orde en rangschikking naar hun stammen, vers 2. Niets beveelt de Godsdienst meer aan in de goede mening van hen, die hem van verre beschouwen, dan de eenheid en eensgezindheid van zijn belijders, Psalm 133:2. Het lieflijke van dit volk, en de grote roem, die zij zullen verkrijgen onder hun naburen worden vergeleken bij de schoonheid en lieflijkheid van vruchtbare valleien en schone lusthoven, bloeiende bomen en geurige specerijen, vers 3.

Diegenen, wier ogen open zijn zien de heiligen als de voortreffelijken van de aarde, en dienovereenkomstig verlustigen zij zich in hen. De rechtvaardige is ongetwijfeld voortreffelijker dan zijn naaste. Zij zijn bomen, die de Heere geplant heeft, daarin bestaat hun voortreffelijkheid. De scheuten van de gerechtigheid zijn de planting des Heeren. Zie Hosea 14:5 - 7.

2. Hun vruchtbaarheid en toeneming. Die kunnen bedoeld zijn in de beeldspraak van de valleien, hoven en bomen, zowel als in deze uitdrukkingen, in vers 7 :daar zal water uit zijn emmers vloeien, dat is: God zal hen bewateren met Zijn zegen, zoals met regen van de hemel, en dan zal zijn zaad in vele wateren zijn, vergelijk Hosea 2:23. Ik zal ze Mij op de aarde zaaien. En wateren worden in de Schrift genomen voor volk, en menigten, en natiën. Dit is vervuld geworden in de wonderbare toeneming van dat volk en hun groot aantal, zelfs in hun verstrooiing.

3. Hun eer en verhoging. Gelijk in de menigte van het volk van de koning heerlijkheid is, zo is in de grootheid van de koning de heerlijkheid van het volk, daarom voorzegt Bileam dat zijn koning boven Agag zal verheven worden. Agag is waarschijnlijk de machtigste monarch geweest in die streken, Bileam had van niemand gehoord, die groter of aanzienlijker was, hij verhief zich boven zijn naburen, maar Bileam voorzegt, dat Israëls opperbevelhebber, die, na Mozes, Jozua geweest is, groter en heerlijker zou zijn dan Agag zelf ooit geweest is, en groter roem zou hebben in de geschiedenis. Saul, hun eerste koning, overwon Agag hoewel van hem gezegd is dat hij welgemoed ging.

4. Hun macht en zegepraal, vers 8.
a. Hij ziet terug op hetgeen zij gedaan hebben, of liever, op hetgeen voor hen gedaan was. God heeft hen uit Egypte uitgevoerd. Daarvan had hij tevoren gesproken, Hoofdstuk 23:22. De wonderen, waarmee hun verlossing gepaard ging, hebben meer dan iets anders bijgedragen tot hun heerlijkheid en de verschrikking van hun tegenstanders, Jozua 2:10. Hij, die hen uitgevoerd heeft uit Egypte, zal niet in gebreke blijven om hen in Kanaän te brengen, want Gods werk is volmaakt.
b. Hij ziet op hun tegenwoordige kracht. Israël heeft als het ware de krachten van een eenhoorn, van welk schepsel gezegd wordt: zal de eenhoorn u willen dienen, zal hij vernachten aan uw kribbe? Zult gij de eenhoorn met zijn touw aan de voren binden? Job 39:12, 13. Neen, Israël is te machtig om door mijn vervloekingen beteugeld te worden of door uw heirscharen te worden verslagen.

5. Hun moed en veilige rust, vers 9. Hij heeft zich neergelegd gelijk een leeuw en als een oude leeuw. Nu doet hij dit in de vlakke velden van Moab, en vraagt daartoe geen verlof van de koning van Moab, en ook vreest hij hem niet. Weldra zal hij dit doen in Kanaän als hij zijn prooi verscheurd zal hebben, dan zal hij rusten, gerust tegen de vrees des kwaads en al zijn naburen tarten, want wie zal een slapende leeuw wakker maken? Men heeft opgemerkt dat leeuwen, (zoals de geleerde bisschop Patrick hier zegt) zich niet naar een schuilplaats terugtrekken om er te gaan slapen maar overal neerliggen, wetende dat niemand hen zou durven storen, en zó gerust waren de Israëlieten in Kanaän, inzonderheid in de tijd van David en Salomo, en aldus is de rechtvaardige moedig als een jonge leeuw, Spreuken 28:1, niet om anderen aan te vallen, maar om te rusten, omdat God hen zeker doet wonen, Psalm 4:8.

6. Hun invloed op hun naburen. Hun vrienden en bondgenoten waren gelukkig, gezegend: Zo wie u zegent, die zij gezegend. Zij, die hun enigerlei vriendelijkheid bewijzen, zullen er voorzeker des te beter om varen, maar hun vijanden, en zij die krijg tegen hen voeren, waren

zeer zeker ongelukkig: vervloekt zij wie u vervloekt. Zij, die hun kwaad doen, doen dit op hun eigen risico, want wat hun gedaan wordt, hetzij goed of kwaad, wordt door God geacht als Hem te zijn aangedaan. Aldus bevestigt hij de zegen van Abraham, Genesis 12:3 en spreekt alsof hij Israël toen zegende en niet vloekte, omdat hij begeerde te delen in de zegen van Israëls vrienden, en de vloek vreesde van Israëls vijanden.

Numeri 24:10 - 14
Wij hebben hier het einde van de vruchteloze poging om Israël te vervloeken, en hoe die poging nu voor goed wordt opgegeven.

1. Balak nam het op zijn ergst. Hij ontstak in woede tegen Bileam, vers 10. Beide in woorden en gebaren, uitte hij in de hevigste mate zijn ergernis en toorn over deze teleurstelling. Hij sloeg zijn handen in elkaar van verontwaardiging, nu hij zag dat al zijn maatregelen op niets uitliepen en geheel zijn plan verijdeld was. Hij beschuldigde Bileam hem op de grofste wijze beledigd en bedrogen te hebben. "Ik heb u geroepen om mijn vijanden te vloeken, en gij hebt u betoond met hen in verbond te zijn en in hun belang, want gij hebt hen nu driemaal gedurig gezegend, hoewel gij mij door uw bevel om altaren te bouwen en offeranden te offeren, hebt doen geloven dat gij hen gewis zoudt vervloeken." Hierop bande hij hem uit zijn tegenwoordigheid, wees hem het land uit, verweet het hem, dat hij hem tot hoge eer had willen bevorderen, maar dat die eer hem nu zou ontgaan, vers 11. "De Heere heeft die eer van u geweerd. Zie nu wat gij er bij wint om de Heere te behagen in plaats van mij te behagen, dat kost u uw bevordering." Zo wordt aan hen, die door plichtsbetrachting verliezen lijden, dit gewoonlijk smadelijk verweten, alsof zij door de voorkeur te geven aan hun plicht boven hun werelds belang, als dwazen hebben gehandeld. Terwijl toch God, indien Bileam vrijwillig en oprecht het woord des Heeren had opgevolgd en daardoor de bevordering zou verloren hebben, die Balak voor hem bestemd had, hem dit verlies ruimschoots vergoed zou hebben.

2. Bileam heeft er zich zo goed hij kon uit zien te redden.
a. Hij tracht de teleurstelling te verontschuldigen. En een zeer goede, geldige verontschuldiging heeft hij er voor, namelijk dat God hem weerhouden heeft van te zeggen wat hij had willen zeggen, en hem noodzaakte te zeggen wat hij niet heeft willen zeggen, en dat dit iets was waarop Balak niet misnoegd behoorde te wezen, niet slechts omdat hij het niet verhelpen kon, maar omdat hij aan Balak vooruit gezegd had waarop hij had te rekenen, vers 12, 13. Balak kon niet zeggen, dat hij hem had bedrogen, daar hij hem eerlijk gewaarschuwd had, hem gezegd had onder welk bedwang hij zich bevond.
b. Hij tracht het te vergoeden, vers 14. Ofschoon hij niet doen kon wat Balak wilde, zal hij toch zijn nieuwsgierigheid bevredigen met voorzeggingen betreffende de hem omringende volken. Het is ons van nature eigen om behagen te scheppen in profetie, en daarmee hoopt hij dus de vertoornde vorst te verzoenen. Hij wil hem tevreden stellen met de verzekering dat, wat dit geduchte volk ook aan zijn volk moge doen, het niet zal wezen vóór de laatste dagen, zodat hij voor zich generlei kwaad of overlast van hen te vrezen had, het gezicht was nog voor vele dagen, maar in zijn dagen zal er vrede zijn. Hij zal hem op weg helpen om Israël kwaad te doen zonder de plechtigheden van toverij en vervloeking. Dat schijnt opgesloten in het woord: ik zal u raad geven. Waarin die raad bestond, wordt hier niet gezegd, omdat hij in het geheim werd gegeven, maar later wordt het ons meegedeeld Hoofdstuk 31:16. Hij ried hem aan de Israëlieten tot afgoderij te verlokken, Openbaring 2:14. Daar hij geen verlof van God kon verkrijgen om hen te vloeken, helpt hij hem op weg om hulp te krijgen van de duivel om hem te verzoeken. "Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo. Als ik de hemel niet kan bewegen, dan zal ik aanzoek doen bij de hel."

Numeri 24:15 - 25
Het ambt van de profeten was om in de naam des Heeren te zegenen en te profeteren. Als profeet heeft Bileam Israël moeten zegenen, en hier voorzegt hij de toekomstige gebeurtenissen.

I. Zijn inleiding is tamelijk gelijk aan die in vers 3 en 4. Op bewonderenswaardige wijze neemt hij de houding aan van een waar profeet. God liet hem dit toe en gebood het hem omdat, wat hij ook moge zijn, de profetie zelf was een ware profetie. Hij roemt:
1. Dat zijn ogen geopend zijn, vers 15, want in oude tijden werden de profeten zieners genoemd, 1 Samuel 9:9, omdat zij meestal spreken wat zij hadden gezien, voordat zij dus hun lippen openden, was het nodig dat hun ogen geopend waren.

2. Dat hij de redenen Gods hoorde, velen horen ze ook, maar geven er geen acht op, en horen er God niet in.

3. Dat hij de wetenschap des Allerhoogsten weet, dit is hier bijgevoegd. Een mens kan vol zijn van de wetenschap Gods, en toch geheel ontbloot wezen van de genade Gods, kan de waarheid ontvangen in het licht er van, en toch vreemd wezen aan de liefde er van.

4. Dat hij de gezichten des Almachtigen zag maar niet zó, dat hij naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd werd. Hij noemt God de Allerhoogste en de Almachtige, niemand kon met meer eer van Hem spreken en groter prijs stellen op zijn bekendheid met Hem, en toch had hij geen ware vrees voor Hem of liefde tot Hem of geloof in Hem, zó ver kan iemand op de weg naar de hemel wezen en hem toch nooit bereiken.

II. Hier is zijn profetie van Hem, die de kroon en heerlijkheid van Zijn volk Israël zal wezen, en deze is:
1. In type of afschaduwing, David, die niet nu, niet spoedig, maar in verloop van tijd, de landpalen van de Moabieten zal verslaan, bezit zal nemen van Edom en het gebergte Seïr, en onder wie de strijdmacht van Israël kracht zal oefenen, vers 18. Dit werd vervuld toen David de Moabieten sloeg en ze mat met een snoer zodat de Moabieten David tot knechten werden, 2 Samuel 8:2. En terzelfder tijd werden ook de Edomieten onderworpen, vers 14. Maar het is:
2. Onze Heere Jezus, de beloofde Messias die voornamelijk bedoeld is, en van Hem is het een heerlijke en uitnemende profetie. Het was de wil van God, dat er aldus lang tevoren kennis zou worden gegeven van Zijn komst, niet alleen aan het volk van de Joden, maar ook aan andere natiën, omdat Zijn Evangelie en koninkrijk zich zouden uitstrekken ver buiten de grenzen van het land Israëls.

Hier wordt voorzegd:
a. Dat het nog zeer lang zal duren eer Hij komt: "Ik zal hem zien, maar nu niet. Ik zie hem in visioen, maar op zeer grote afstand, door de tussenliggende ruimte heen van tenminste vijftien honderd jaren." Of versta het aldus: Bileam, een goddeloos man, zal Christus zien, maar zal Hem niet van nabij zien, Hem ook niet zien zoals Job, die Hem gezien heeft als zijn Verlosser, Hem gezien heeft voor zichzelf, Job 19:25 - 27. Als Hij komt op de wolken zal alle oog Hem zien, maar velen zullen Hem zien, zoals de rijke man in de hel Abraham zag, van verre.
b. Dat hij zal voortkomen uit Jakob en Israël, als een ster en een scepter, de eerste Zijn heerlijkheid en luister aanduidende, de blinkende morgenster, de laatste Zijn macht en gezag, hij zal heersen. Deze profetie van Bileam (een van de kinderen van het Oosten) betreffende een ster, die zal voortkomen uit Jakob, als de aanduiding van een scepter, ontstaande in Israël,

als een overlevering van dat land bewaard, was misschien de aanleiding voor de wijzen die ook uit het Oosten waren om op het gezicht van een buitengewone ster boven het land van Judea onderzoek te doen naar Hem, die de geboren Koning van de Joden was, Mattheüs 2:2.
c. Dat zijn koninkrijk universeel zal zijn, zegevierende over alle tegenstand, hetgeen afgeschaduwd werd door Davids overwinningen op Moab en Edom. Maar de Messias zal al de kinderen Seths verstoren, of zoals sommigen de tekst lezen zal over al de kinderen Seths heersen, vers 17, dat is, al de kinderen van de mensen, die afstammelingen zijn van Seth, de zoon van Adam, daar de afstammelingen van de andere zonen van Adam uitgeroeid werden door de zondvloed. Christus zal Koning zijn, niet alleen van Jakob en Israël, maar van geheel de wereld, zodat al de kinderen Seths òf geregeerd zullen worden door Zijn gouden scepter, of verbrijzeld zullen worden door Zijn ijzeren roede. Hij zal Zijn eigen algemene heerschappij oprichten, Zijn gezag en macht vestigen, en alle heerschappij die Hem tegenstaat, tenietdoen, 1 Corinthiërs 15:24. Hij zal alle kinderen Seths ontmuren, zoals sommigen de tekst lezen. Hij zal al hun verdedigingswerken neerwerpen, al hun vleselijk bebouwen tenietdoen, zodat zij, òf zich aan Zijn heerschappij zullen onderwerpen, òf open en bloot liggen voor Zijn oordelen.
d. Dat Zijn Israël kracht zal doen. De onderdanen van Christus, bezield en bemoedigd door Zijn macht, zullen een geestelijke krijg voeren met de machten van de duisternis, en meer dan overwinnaars zijn. Het volk dat hun God kent, zal sterk zijn en grote daden doen, Daniel 11:32.

III. Hier is een profetie betreffende de Amalekieten en Kenieten, van welker land hij waarschijnlijk sommige delen zag.

1. De Amalekieten waren toen de eerstelingen van de heidenen, dat is: het voornaamste van de volken, vers 20. Daarom werd van Agag gesproken, in vers 7, als van een voornaam vorst en zij waren de eersten, die streden tegen Israël toen hij uit Egypteland kwam. Maar de tijd zal komen, wanneer dat volk, groot als het thans schijnt te zijn, aan een algeheel verderf zal worden overgegeven en geheel uitgeroeid zal worden. Zijn uiterste is ten verderve. Hier bevestigt Bileam het vonnis door Mozes aangekondigd, Exodus 17:14, 16, daar God gezworen had, dat de oorlog des Heeren tegen Amalek zou zijn van geslacht tot geslacht. Zij, tegen wie God krijg voert, zullen gewis voor eeuwig omkomen, want als God oordeelt zal Hij overwinnen.

2. De Kenieten waren nu van alle volken het meest gerust, de ligging van hun land was zodanig, dat de natuur zijn vestingbouwkundige was en het buitengewoon had versterkt. Uw woning is vast, en gij hebt, als de adelaar, uw nest in een steenrots gelegd, vers 21. Gij acht u veilig, en toch zal de Keniet verteerd worden vers 22 langzamerhand tot verval komen, totdat zij door de Assyriërs gevankelijk weggevoerd zullen worden, hetgeen geschiedde tijdens de gevangenschap van de tien stammen. Staatslichamen, al zijn zij ook nog zo sterk, zullen evenals natuurlijke lichamen langzamerhand vervallen, en ten laatste ten verderve gaan, zelfs een nest in een steenrots zal geen altijddurende veiligheid bieden.

IV. Hier is een profetie die ver vooruitziet naar de Grieken en Romeinen, want hun land wordt verondersteld bedoeld te zijn met de oever van de Chittieten, vers 24.

1. De inleiding tot deze spreuk, dit artikel van zijn profetie, is zeer merkwaardig, vers 23. Och, wie zal leven als God dit doen zal. Hiermede erkent hij dat alle omwentelingen van staten en koninkrijken het doen zijn van God, "als God dit doen zal", wie ook de werktuigen er voor zijn, Hij is de opperste bestuurder. Maar hij spreekt er van met droefheid en hij heeft een zeer treurig vooruitzicht van deze gebeurtenissen. Wie zal leven? Hetzij dat zijn

bedoeling is: Die gebeurtenissen liggen nog zo ver, dat het moeilijk te zeggen is, wie zal leven als zij plaatshebben. Maar wie ze ook zal beleven, zij zullen zien dat zij uiterst verbazingwekkend zijn. Of wel: Die gebeurtenissen zullen zo treurig wezen, en zulke verwoestingen aanrichten, dat nauwelijks iemand zal ontkomen of in het leven gelaten worden. Wie zal leven, als de dood zegevierend rondwaart? Openbaring 6:8. Zij, die dan leven, zullen als vuurbranden zijn, uit het vuur gerukt, hun zal het leven gegeven zijn als een buit. Moge God ons bereiden en geschikt maken voor de ergste tijden!

2. De profetie zelf is opmerkelijk. Beide Griekenland en Italië liggen dicht aan de zee en daarom werden hun legers meestal in schepen uitgezonden. Nu schijnt hij hier te voorspellen:
a. Dat de legers van de Grieken de Assyriërs, die met de Perzen verbonden waren, zouden vernederen en tenonder brengen, hetgeen vervuld werd toen het land van het Oosten door Alexander overmeesterd werd.
b. Dat hun krijgsmacht en die van de Romeinen de Hebreeën of Joden, die de kinderen van Heber genoemd worden, zal plagen. Dit werd ten dele vervuld, toen het Griekse rijk de Joodse natie verdrukte, maar voornamelijk toen het Romeinse rijk haar ten verderve bracht, en er een einde aan maakte. Maar:
c. Dat Chittim, dat is het Romeinse rijk, waarin het Griekse ten laatste was opgegaan, zelf voor eeuwig zal vergaan, als de steen, die zonder handen van de berg wordt afgehouwen, al deze koninkrijken zal verteren, en inzonderheid de voeten van ijzeren leem, Daniel 2:34. Aldus zegt Dr. Lightfoot heeft Bileam in plaats van de kerk te vervloeken, het eerst Amalek en het laatst Rome, de vijand van de kerk, vervloekt. Alzo moeten omkomen, al Uwe vijanden, o Heere!

HOOFDSTUK 25

1 En Israël verbleef te Sittim, en het volk begon te hoereren met de dochteren der Moabieten. 2 En zij nodigden het volk tot de slachtofferen harer goden; en het volk at, en boog zich voor haar goden. 3 Als nu Israël zich koppelde aan Baal - Peor, ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël. 4 En de HEERE zeide tot Mozes: Neem al de hoofden des volks, en hang ze de HEERE tegen de zon, zo zal de hittigheid van des HEEREN toorn gekeerd worden van Israël. 5 Toen zeide Mozes tot de rechters van Israël: Een iedere dode zijn mannen, die zich aan Baal - Peor gekoppeld hebben! 6 En ziet, een man uit de kinderen Israëls kwam, en bracht een Midianietin tot zijn broederen voor de ogen van Mozes, en voor de ogen van de ganse vergadering der kinderen Israëls, toen zij weenden voor de deur van de tent der samenkomst. 7 Toen Pinehas, de zoon van Eleazar, de zoon van Aäron, de priester, dat zag, zo stond hij op uit het midden der vergadering, en nam een spies in zijn hand; 8 En hij ging de Israëlietischen man na in de hoerenwinkel, en doorstak hen beiden, de Israëlietischen man en de vrouw, door hun buik. Toen werd de plaag van over de kinderen Israëls opgehouden. 9 Degenen nu, die aan de plaag stierven, waren vier en twintig duizend.
10 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 11 Pinehas, de zoon van Eleazar, de zoon van Aäron, de priester, heeft Mijn grimmigheid van over de kinderen Israëls afgewend, dewijl hij Mijn ijver geijverd heeft in het midden derzelve, zodat Ik de kinderen Israëls in Mijn ijver niet vernield heb. 12 Daarom spreek: Zie, Ik geef hem Mijn verbond des vredes. 13 En hij zal hebben, en zijn zaad na hem, het verbond des eeuwigen priesterdoms, daarom dat hij voor zijn God geijverd, en verzoening gedaan heeft voor de kinderen Israëls. 14 De naam nu des verslagenen Israëlietischen mans, die verslagen was met de Midianietin, was Zimri, de zoon van Salu, een overste van een vaderlijk huis der Simeonieten. 15 En de naam der verslagene Midianietische vrouw was Kozbi, een dochter van Zur, die een hoofd was der volken van een vaderlijk huis onder de Midianieten. 16 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 17 Handel vijandelijk met de Midianieten, en versla hen; 18 Want zij hebben vijandelijk tegen ulieden gehandeld door hun listen, die zij listig tegen u bedacht hebben in de zaak van Peor, en in de zaak van Kozbi, de dochter van de overste der Midianieten, hun zuster, die verslagen is, ten dage der plaag, om de zaak van Peor.

Aan Israël, dat aan de vervloeking van Bileam was ontkomen, wordt hier zeer groot nadeel en veel versmaadheid berokkend door de raad van Bileam, die Balak, voordat hij van hem wegging, een krachtiger middel aan de hand deed om scheiding te maken tussen de Israëlieten en hun God, dan het middel dat hij had verzonnen. Er is bij de Heere niets te bereiken met Bileams toverijen en bezweringen om hen te verderven, beproef nu eens of de bekoringen van de dochters van Moab bij hen niets zullen uitrichten, om zichzelf ten verderve te brengen. Niemand wordt ellendiger betoverd dan zij, die door hun eigen lusten betoverd zijn. Hier is:

I. Israëls zonde. Zij lieten zich door de dochteren Moabs verleiden beide tot hoererij en afgoderij, vers 1 - 3.
II. De straf gevolgd op deze zonde, door de hand van de magistraat, vers 4,5. En onmiddellijk door de hand van God, vers 9.
III. De vrome ijver van Pinehas in zijn doden van Zimri en Kozbi, twee verharde, onbeschaamde zondaren, vers 6 - 8, 14, 15,.
IV. Gods loven van de ijver van Pinehas, vers 10 - 13.
V. Vijandschap gesteld tussen de Israëlieten en de Midianieten, hun verleiders, zoals in de beginne tussen de vrouw en de slang vers 16, 18.

Numeri 25:1 - 5

I. Hier is Israëls zonde, waartoe zij verlokt werden door de dochteren van Moab en Midian zij maken zich schuldig, beide aan lichamelijke en geestelijke hoererij, want Israël koppelde zich aan Baäl - Peor, vers 3, niet allen, ook niet de meesten, maar toch zeer velen werden in deze strik gevangen. Merk hieromtrent op:

1. Dat Balak op Bileams raad de kinderen Israëls deze aanstoot heeft voorgeworpen, Openbaring 2:14. Diegenen zijn onze ergste vijanden, die ons verlokken tot zonde, want dat is het grootste kwaad dat een mens ons doen kan. Indien Balak zijn gewapende manschappen tegen hen had afgezonden om met hen te strijden, dan zou Israël hen kloekmoedig weerstaan hebben, en ongetwijfeld meer dan overwinnaar zijn gebleven, maar nu hij zijn schone vrouwen onder hen zendt, en hen tot zijn afgodsmaaltijden nodigt, geven de Israëlieten laaghartig toe, en worden schandelijk overwonnen. Diegenen worden verslagen door zijn hoeren, die hij niet met zijn zwaard had kunnen verslaan. De bekoring van een ons vriendelijk toelachende wereld is gevaarlijker voor ons dan de verschrikking van een ons dreigend aanziende wereld.

2. Dat de dochteren van Moab hun verleidsters waren en hen hebben overwonnen. Van dat Eva de eerste is geweest in de overtreding is de schone sekse, hoewel de zwakkere, voor menigeen een strik geweest, ja sterke mannen zijn door de lippen van de vreemde vrouw gewond en gedood, Spreuken 7:26, getuige Salomo, wiens vrouwen netten en garen voor hem geweest zijn, Prediker 7:26.

3. Dat hoererij en afgoderij samen gepaard gingen. Eerst hebben zij hun geweten verontreinigd door ontucht te plegen met de vrouwen, en toen werden zij uit inschikkelijkheid voor haar, en in minachting van de God Israëls, er gemakkelijk toe gebracht om zich voor haar afgoden te buigen. En zij zullen dit verder doen, indien, naar algemeen verondersteld wordt, en hier wegens de samenvoeging er van waarschijnlijk is, de bedreven ontucht een deel uitmaakte van de eredienst van Baäl - Peor. Zij, die door de heiningen van de zedigheid zijn heengebroken, zullen nooit door de banden van Godsvrucht worden gehouden, en zij, die zich onteerd hebben door vleselijke lusten, zullen er geen bezwaar in vinden om God te onteren door afgodendienst, waarom zij dan ook rechtvaardig overgegeven werden tot oneerlijke bewegingen.

4. Dat zij door van afgodenoffer te eten zich aan Baäl-Peor gekoppeld hebben, aan wie die offeranden geofferd werden, hetgeen de apostel aanvoert als een reden, waarom Christenen niet moeten eten van hetgeen de afgoden geofferd is, wijl zij daardoor gemeenschap hebben met de duivelen, aan wie die offers geofferd werden, 1 Corinthiërs 10:20. Het wordt genoemd de offeranden van de doden te eten, Psalm 106:28. Niet alleen omdat de afgod zelf een dood ding was, maar ook omdat de persoon, die er door werd voorgesteld, de een of andere held was die na zijn dood verafgood werd, zoals de heiligen in de kerk van Rome gecanoniseerd worden.

5. Het was een grote verzwaring van hun zonde, dat Israël toen te Sittim verbleef, waar zij het gezicht hadden op het land Kanaän, en op het punt stonden om er bezit van te gaan nemen. Het was de hoogste mate van verraad en ondankbaarheid om ontrouw te zijn aan hun God, die zij zo trouw hadden bevonden aan hen, en afgodenoffer te eten als zij gereed stonden om zo rijkelijk op Gods gunsten onthaald te worden.

II. Gods rechtvaardig ongenoegen tegen hen vanwege deze zonde. Israëls hoererij deed wat al de toverijen en bezweringen van Bileam niet konden doen, zij maakte dat God tegen hen was, nu was Hij hun in een vijand verkeerd en heeft Hij zelf tegen hen gestreden. Zovelen van het volk, ja zovelen van de oversten waren schuldig, dat het een nationale zonde is geworden, en daarom was God vertoornd op de gehele vergadering.

1. Er brak terstond een plaag uit, want in vers 8 lezen wij van het ophouden er van, en in vers 9 wordt het getal opgegeven van hen, die er aan gestorven zijn, maar er wordt geen melding gemaakt van het begin van deze plaag, dat dus opgesloten moet zijn in de woorden: de toorn des Heeren ontstak tegen Israël, vers 3. In Psalm 106:29 wordt uitdrukkelijk gezegd: de plaag deed een inbreuk onder hen. Epidemische ziekten zijn de vrucht van Gods toorn en de rechtvaardige straf voor epidemische zonden, de ene besmetting volgt op de andere. Ongetwijfeld heeft de plaag hen aangetast, die het schuldigst waren en weldra hun verboden genietingen duur moesten betalen, en ofschoon God thans zulke zondaren niet altijd met een plaag bezoekt, zoals Hij het hier gedaan heeft, zal toch dit woord van God vervuld worden: Zo iemand de tempel Gods schendt, die zal God schenden, 1 Corinthiërs 3:17.

2. Er wordt bevel gegeven om de aanvoerders in deze zonde door het gerecht ter dood te brengen, hetgeen het enige middel zal wezen om de plaag te doen ophouden, vers 4. Neem al de hoofden des volks, dat is: van dat deel van het volk, dat uit het leger Israëls in het land van Moab ging, om zich bij de afgodsdienst te voegen. Neem hen en hang hen de Heere, tegen de zon, als offers aan Gods gerechtigheid, en ter verschrikking voor het overige deel van het volk. De rechters moeten bevel geven om hen eerst te doden met het zwaard, vers 5, en hun dode lichamen moeten opgehangen worden, opdat de stompzinnige Israëlieten, hun leidslieden en oversten zo streng gestraft ziende voor hun hoererij en afgoderij, zonder acht te slaan op hun rang en waardigheid, enig besef zouden krijgen van het kwaad van de zonde, en de verschrikking van Gods toorn tegen hen. Aanvoerders in de zonde moeten tot voorbeelden gesteld worden van de gerechtigheid.

Numeri 25:6 - 15
Hier is een merkwaardige strijd tussen goddeloosheid en gerechtigheid, die met stoutmoedigheid en vastberadenheid gestreden zal worden, en de gerechtigheid draagt de overwinning weg, zoals zij ook ten laatste ongetwijfeld zal zegevieren.

I. Nooit was ondeugd brutaler en uittartender dan van Zimri, een overste van een vaderlijk huis van de Simeonieten. Tot zo'n mate van onbeschaamdheid in het boze was hij gekomen, dat hij openlijk verscheen met een hoer (en zij was een hoer van hoge afkomst, de dochter van een overste van een vaderlijk huis in Midian) voor de ogen van Mozes en van alle Godvruchtigen in Israël. Hij vond het niet genoeg om met zijn hoer uit te gaan om de goden van Moab te aanbidden, maar na dit gedaan te hebben bracht hij haar mee om de God Israëls te onteren. Hij heeft haar niet slechts openlijk erkend als zijn vriendin, hoger in gunst bij hem dan een van de dochteren Israëls, maar ging openlijk met haar in de hoerenwinkel, een plaats van de ontucht. Aldus heeft hij, gelijk Sodom, zijn zonde vrijuit gesproken, en heeft er zich zo weinig voor geschaamd, dat hij er veeleer trots op was, en dus roemde in zijn schande. Al de omstandigheden droegen er toe bij om die zonde uiterst zondig, uiterst schandelijk te maken.

1. Het was de gerechtigheid van het volk beledigen en haar te tarten. Aan de rechters was bevolen de misdadigers ter dood te brengen, maar hij achtte zich te hoog en te voornaam dan dat zij zich met hem zouden durven bemoeien, ja eigenlijk tartte hij hen om hem aan te raken zo zij durfden. Voorzeker heeft hij alle vreze Gods van zich geworpen, die geen ontzag had voor de machten, welke Hij verordineerd had tot een vrees voor de kwaaddoeners.

2. Het was een belediging van de Godsdienst van het volk, een smaden er van. Mozes en het gros van de vergadering, die hun oprechtheid bewaard hadden, weenden aan de deur van de tent van de samenkomst, treurende over de zonde, die begaan was, en biddende dat de plaag mocht ophouden, zij heiligden een vasten in een plechtige bijeenkomst, wenende tussen het

voorhuis en het altaar, om de toorn Gods van de vergadering af te wenden, en nu komt Zimri onder hen met zijn hoer aan de hand om hen te bespotten en hun te zeggen, dat hij besloten was de maat van de zonde even snel te vullen als zij haar ledigden.

II. Nooit was deugd kloekmoediger dan zij was in Pinehas. Onderricht van Zimri's onbeschaamdheid, die de gehele vergadering waarschijnlijk had opgemerkt, staat hij op van zijn gebedsoefening, grijpt zijn zwaard of spies, volgt die onbeschaamde zondaars in hun tent, en doorsteekt hen, vers 7, 8. Het is volstrekt niet moeilijk Pinehas' daad te rechtvaardigen, want als vermoedelijke erfgenaam van het hogepriesterschap, was hij ongetwijfeld een van de rechters van Israël, aan wie Mozes, volgens de aanwijzing Gods, bevolen had, om allen te doden, die zich aan Baäl-Peor hadden gekoppeld, zodat geen particuliere personen zich hierop kunnen beroepen om, onder voorgeven van ijver tegen de zonde, misdadigers ter dood te brengen, die door het gerecht vervolgd moeten worden. De burgerlijke overheid is de wreekster tot straf van dengene, die kwaad doet, en geen particulier persoon mag haar het werk uit de hand nemen. Op tweeërlei wijze betuigde God Zijn welbehagen in de vrome ijver van Pinehas.

1. Hij heeft onmiddellijk de plaag doen ophouden, vers 8. Hun wenen en bidden hadden niet overmocht voordat deze daad van noodzakelijke gerechtigheid volvoerd was. Als de overheid er niet voor zorgt de zonde te straffen, dan zal God het doen, maar hun gerechtigheid zal het beste middel wezen om Zijn oordeel te voorkomen, zoals in de zaak van Achan, Jozua 7:13.

2. Hij heeft eer gelegd op Pinehas. Hoewel hij niets meer gedaan had dan zijn plicht als rechter, maar het gedaan heeft in buitengewone ijver tegen de zonde en om de eer van God en van Israël hoog te houden, en het gedaan heeft toen de andere rechters, uit eerbied voor Zimri's rang als overste, bevreesd waren en weigerden het te doen, heeft God hem Zijn bijzondere tevredenheid betuigd, en werd het hem tot gerechtigheid gerekend, Psalm 106:31. Men verliest er niets bij om voor Gods eer op te komen. Indien Zimri's bloedverwanten hierom wrok tegen hem koesterden, indien zijn eigen vrienden hem laakten als onbezonnen in zijn heftige en haastige daad, wat behoefde hij zich dit aan te trekken als God hem Zijn goedkeuring schonk? In een goede zaak behoren wij ijverig te zijn. Pinehas, hoewel nog een jonge man, wordt bij deze gelegenheid verklaard de beste vriend van zijn volk te zijn, vers 11. Hij heeft Mijn grimmigheid over de kinderen Israëls afgewend. Zozeer verlustigt God er zich in barmhartigheid te betonen, dat Hij een welbehagen heeft in hen, die het werktuig zijn om Zijn toorn af te wenden. Dit is de beste dienst, die wij ons volk doen kunnen, en wij kunnen hier iets toe bijdragen door onze gebeden en door op onze plaats pogingen te doen om de boosheid van de goddelozen een einde te doen nemen. Het priesterdom wordt door een verbond aan zijn geslacht verzekerd. Het was tevoren reeds voor hem bestemd, maar nu werd het aan hem bevestigd, en hetgeen er de lieflijkheid en eer nog zeer van verhoogde, was dat het hem toegekend werd als beloning voor zijn Godvruchtige ijver, vers 12, 13.
Het wordt hier een eeuwig priesterdom genoemd, omdat het zou duren zolang als de Oud Testamentische bedeling zou duren, en dan zijn volkomenheid en eeuwigdurendheid zou verkrijgen in het onveranderlijke priesterschap van Christus, die in eeuwigheid geheiligd is. Door het verbond des vredes, dat hem gegeven wordt, verstaan sommigen, in het algemeen: een belofte van lang leven en voorspoed, en alle goed, maar het schijnt veeleer bedoeld, in het bijzonder, van het verbond van het priesterdom, want dat wordt een verbond van leven en vrede genoemd, Maleachi 2:5, en het werd gemaakt ter bewaring van vrede tussen God en Zijn volk. Merk op, hoe de beloning beantwoordde aan de dienst, door gerechtigheid te oefenen, heeft hij verzoening gedaan voor de kinderen Israëls, vers 13, en daarom zullen van nu voortaan hij en zijn geslacht gebruikt worden om verzoening te doen door offerande. Hij

heeft geijverd voor zijn God, en daarom zal hij het verbond hebben van een eeuwig priesterdom. Het is een vereiste, dat Evangeliedienaren niet slechts voor God zijn, maar voor God ijveren. Van hen wordt geëist, dat zij meer dan de anderen doen om de belangen van Gods koninkrijk onder de mensen te steunen en te bevorderen.

Numeri 25:16 - 18
God had de Israëlieten voor hun zonde gestraft met een plaag, als een Vader heeft Hij Zijn eigen kinderen met de roede gekastijd, maar wij lezen niet dat iemand van de Midianieten aan die plaag gestorven is, God heeft voor hen andere maatregelen genomen, Hij strafte hen met het zwaard van een vijand, niet met de roede van een vader.

1. Aan Mozes wordt bevolen, hoewel hij de zachtmoedigste mens was, en allesbehalve wraakzuchtig, vijandelijk met de Midianieten te handelen en hen te verslaan, vers 17. Wij moeten ons stellen tegen hetgeen ons een aanleiding is tot zonde, waarin het ook moge bestaan, al was het ook een rechteroog, of een rechterhand, Mattheüs 5:29, 30. Dat is de heilige toorn en wraak, die door droefheid naar God wordt gewerkt, 2 Corinthiërs 7:11.

2. De reden, gegeven voor die wraakoefening is: dat zij vijandig tegen ulieden gehandeld hebben door hun listen, vers 18. Al wat ons tot zonde brengt, moeten wij beschouwen als iets dat ons vijandig is, als een doorn in het vlees. Het kwaad, dat de Midianieten aan Israël gedaan hebben door hen tot hoererij te verleiden, moet in gedachtenis worden gehouden en gestraft worden met evenveel strengheid als het kwaad, dat de Amalekieten hun gedaan hebben door met hen te strijden toen zij uit Egypte kwamen, Exodus 17:14. God zal gewis afrekenen met hen, die des duivels werk doen door de mensen tot zonde te verleiden, inzonderheid met hen, die Israël doen zondigen. Zie voor nadere orders omtrent deze zaak Hoofdstuk 31:2.

HOOFDSTUK 26

1 Het geschiedde nu na die plaag, dat de HEERE sprak tot Mozes, en tot Eleazar, de zoon van Aäron, de priester, zeggende: 2 Neem de som van de gehele vergadering der kinderen Israëls op, van twintig jaren oud en daarboven, naar het huis hunner vaderen, al wie ten heire in Israël uittrekt. 3 Mozes dan en Eleazar, de priester, spraken hen aan, in de vlakke velden van Moab, aan de Jordaan van Jericho, zeggende: 4 Dat men opneme van twintig jaren oud en daarboven; gelijk als de HEERE Mozes geboden had, en de kinderen Israëls, die uit Egypteland uitgetogen waren. 5 Ruben was de eerstgeborene van Israël. De zonen van Ruben waren: Hanoch, van welken was het geslacht der Hanochieten; van Pallu het geslacht der Palluieten; 6 Van Hezron het geslacht der Hezronieten; van Karmi het geslacht der Karmieten. 7 Dit zijn de geslachten der Rubenieten; en hun getelden waren drie en veertig duizend zevenhonderd en dertig. 8 En de zonen van Pallu waren Eliab. 9 En de zonen van Eliab waren Nemuel, en Dathan, en Abiram; deze Dathan en Abiram waren de geroepenen der vergadering, die gekijf maakten tegen Mozes en tegen Aäron, in de vergadering van Korach, als zij gekijf tegen de HEERE maakten. 10 En de aarde haar mond opendeed, en verslond hen met Korach, als die vergadering stierf, toen het vuur tweehonderd en vijftig mannen verteerde, en werden tot een teken. 11 Maar de kinderen van Korach stierven niet. 12 De zonen van Simeon, naar hun geslachten: van Nemuel, het geslacht der Nemuelieten; van Jamin het geslacht der Jaminieten; van Jachin het geslacht der Jachinieten; 13 Van Zerah het geslacht der Zerahieten; van Saul het geslacht der Saulieten. 14 Dat zijn de geslachten der Simeonieten: twee en twintig duizend en tweehonderd. 15 De zonen van Gad, naar hun geslachten: van Zefon het geslacht der Zefonieten; van Haggi het geslacht der Haggieten; van Suni het geslacht der Sunieten. 16 Van Ozni het geslacht der Oznieten; van Heri het geslacht der Herieten; 17 Van Arod het geslacht der Arodieten; van Areli het geslacht der Arelieten. 18 Dat zijn de geslachten der zonen van Gad, naar hun getelden: veertig duizend en vijfhonderd. 19 De zonen van Juda waren Er en Onan; maar Er en Onan stierven in het land Kanaan. 20 Alzo waren de zonen van Juda naar hun geslachten: van Sela het geslacht der Selanieten; van Perez het geslacht der Perezieten; van Zerah het geslacht der Zerahieten. 21 En de zonen van Perez waren: van Hezron het geslacht der Hezronieten; van Hamul het geslacht der Hamulieten. 22 Dat zijn de geslachten van Juda, naar hun getelden: zes en zeventig duizend en vijfhonderd. 23 De zonen van Issaschar, naar hun geslachten, waren: van Tola het geslacht der Tolaieten; van Puva het geslacht der Punieten; 24 Van Jasub het geslacht der Jasubieten; van Simron het geslacht der Simronieten. 25 Dat zijn de geslachten van Issaschar, naar hun getelden: vier en zestig duizend en driehonderd. 26 De zonen van Zebulon, naar hun geslachten, waren: van Sered het geslacht der Seredieten; van Elon het geslacht der Elonieten; van Jahleel het geslacht der Jahleelieten. 27 Dat zijn de geslachten der Zebulonieten, naar hun getelden: zestig duizend en vijfhonderd. 28 De zonen van Jozef, naar hun geslachten, waren Manasse en Efraim. 29 De zonen van Manasse waren: van Machir het geslacht der Machirieten; Machir nu gewon Gilead; van Gilead was het geslacht der Gileadieten. 30 Dit zijn de zonen van Gilead: van Jezer het geslacht der Jezerieten; van Helek het geslacht der Helekieten. 31 En van Asriel het geslacht der Asrielieten; en van Sechem het geslacht der Sechemieten; 32 En van Semida het geslacht der Semidaieten; en van Hefer het geslacht der Heferieten. 33 Doch Zelafead, de zoon van Hefer, had geen zonen, maar dochters; en de namen der dochteren van Zelafead waren: Machla en Noa, Hogla, Milka en Tirza. 34 Dat zijn de geslachten van Manasse: en hun getelden waren twee en vijftig duizend en zevenhonderd. 35 Dit zijn de zonen van Efraim, naar hun geslachten: van Sutelah het geslacht der Sutelahieten; van Becher het geslacht der Becherieten; van Tahan het geslacht der Tahanieten. 36 En dit zijn de zonen van Sutelah; van Eran het geslacht der Eranieten. 37 Dat zijn de geslachten der zonen van Efraim, naar hun getelden: twee en dertig duizend en vijfhonderd. Dat zijn de zonen van Jozef, naar hun geslachten. 38 De zonen van Benjamin, naar hun geslachten: van Bela het geslacht der Belaieten; van Asbel het geslacht der Asbelieten; van Ahiram het geslacht der Ahiramieten; 39 Van Sefufam het geslacht der Sufamieten; van Hufam het geslacht der Hufamieten. 40 En de zonen van Bela waren Ard en Naaman; van Ard het geslacht der Ardieten; van Naaman het geslacht der Naamieten. 41 Dat zijn de zonen van Benjamin, naar hun geslachten; en hun getelden waren vijf en veertig duizend en zeshonderd. 42 Dit zijn de zonen van Dan, naar hun geslachten: van Suham het geslacht der Suhamieten; dat zijn de geslachten van Dan, naar hun geslachten. 43 Al de geslachten der Suhamieten, naar hun getelden, waren vier en zestig duizend en vierhonderd. 44 De zonen van Aser, naar hun geslachten, waren: van Imna het geslacht der Imnaieten; van Isvi het geslacht der Isvieten; van Beria het geslacht der Beriieten. 45 Van de zonen van Beria waren: van

Heber het geslacht der Heberieten; van Malchiel het geslacht der Malchielieten. 46 En de naam der dochter van Aser was Serah. 47 Dat zijn de geslachten der zonen van Aser, naar hun getelden: drie en vijftig duizend en vierhonderd. 48 De zonen van Nafthali, naar hun geslachten: van Jahzeel het geslacht der Jahzeelieten; van Guni het geslacht der Gunieten; 49 Van Jezer het geslacht der Jezerieten; van Sillem het geslacht der Sillemieten. 50 Dat zijn de geslachten van Nafthali, naar hun geslachten; en hun getelden waren vijf en veertig duizend en vierhonderd. 51 Dat zijn de getelden van de zonen Israëls: zeshonderd een duizend zevenhonderd en dertig. 52 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 53 Aan dezen zal het land uitgedeeld worden ter erfenis, naar het getal der namen. 54 Aan degenen, die veel zijn, zult gij hun erfenis meerder maken, en aan hen, die weinig zijn, zult gij hun erfenis minder maken; aan een iegelijk zal, naar zijn getelden, zijn erfenis gegeven worden. 55 Het land nochtans zal door het lot gedeeld worden; naar de namen der stammen hunner vaderen zullen zij erven. 56 Naar het lot zal elks erfenis gedeeld worden tussen de velen en de weinigen. 57 Dit zijn nu de getelden van Levi, naar hun geslachten: van Gerson het geslacht der Gersonieten; van Kohath het geslacht der Kohathieten; van Merari het geslacht der Merarieten. 58 Dit zijn de geslachten van Levi: het geslacht der Libnieten, het geslacht der Hebronieten, het geslacht der Machlieten, het geslacht der Muzieten, het geslacht der Korachieten. En Kohath gewon Amram. 59 En de naam der huisvrouw van Amram was Jochebed, de dochter van Levi, welke de huisvrouw van Levi baarde in Egypte; en deze baarde aan Amram, Aäron, en Mozes, en Mirjam, hun zuster. 60 En aan Aäron werden geboren Nadab en Abihu, Eleazar en Ithamar. 61 Nadab nu en Abihu waren gestorven, toen zij vreemd vuur brachten voor het aangezicht des HEEREN. 62 En hun getelden waren drie en twintig duizend, al wat mannelijk is, van een maand oud en daarboven; want dezen werden niet geteld onder de kinderen Israëls, omdat hun geen erfenis gegeven werd onder de kinderen Israëls. 63 Dat zijn de getelden van Mozes en Eleazar, de priester, die de kinderen Israëls telden in de vlakke velden van Moab, aan de Jordaan van Jericho. 64 En onder dezen was niemand uit de getelden van Mozes en Aäron, de priester, als zij de kinderen Israëls telden in de woestijn van Sinai. 65 Want de HEERE had van die gezegd, dat zij in de woestijn gewisselijk zouden sterven; en er was niemand van hen overgebleven, dan Kaleb, de zoon van Jefunne, en Jozua, de zoon van Nun.

Dit boek wordt
Numeri genoemd naar de tellingen van de kinderen Israëls, waarvan het mededeling doet. Eenmaal werden zij geteld aan de berg Sinai in het eerste jaar nadat zij uit Egypte waren getogen waarvan wij het bericht hadden in Hoofdstuk 1 en 2. En nu worden zij voor de tweede maal geteld in de vlakke velden van Moab, even vóór zij Kanaän binnentrokken, en daarvan hebben wij een bericht in dit hoofdstuk.

I. Er worden orders voor gegeven, vers 1 - 4.
II. Een register van de geslachten en getallen van iedere stam, vers 5 - 50, en de som totaal, vers 51.
III. Er worden regels aangeduid volgens welke het land onder hen verdeeld moest worden, vers 52 - 56.
IV. De geslachten en getallen van de Levieten afzonderlijk, vers 57 - 62.
V. Er wordt nota genomen van de vervulling van de bedreiging met de dood van hen die het eerst geteld werden, vers 63 - 65, en hierop schijnt bij deze telling bijzonder acht geslagen te zijn.

Numeri 26:1 - 4.
Merk hierop:
1. Dat Mozes het volk niet anders geteld heeft, dan wanneer God het hem gebood. David heeft het in zijn tijd gedaan zonder een gebod van God, en het is hem duur te staan gekomen. God was Israëls koning, en Hij wilde niet, dat die daad van gezag gedaan zou worden, dan op Zijn uitdrukkelijk bevel. Mozes had nu misschien gehoord van de zegen, die Bileam, zeer tegen zijn zin en wil, genoodzaakt was geweest over Israël uit te spreken, en in het bijzonder

van zijn nota nemen van hun aantal en dit getuigenis van hun kracht en heerlijkheid, afgelegd door een tegenstander, behaagt hem wel, ofschoon hij het juiste getal van het volk niet kent, voordat God hem nu zegt er de som van op te nemen.

2. Eleazar wordt hem voor die opdracht toegevoegd, zoals Aäron het tevoren geweest is, waardoor God Eleazar eerde voor de oudsten van zijn volk en hem bevestigde in de opvolging.

3. Het was terstond na de plaag, dat die telling bevolen werd, om te tonen dat God in Zijn gerechtigheid wel met hen gestreden heeft in die alles - wegvagende pestilentie, maar toch geen einde met hen gemaakt had, noch hen geheel en al zou verstoten. Gods Israël zal niet aan het verderf worden prijsgegeven al worden zij ook streng gekastijd.

4. Zij moesten nu dezelfde methode volgen als bij de eerste telling, alleen diegenen tellende die ten heire uittrekken, want dat was de dienst, die zij thans hadden te volbrengen.

Numeri 26:5 - 51
Dit is het register van de stammen zoals zij nu ingeschreven waren, naar dezelfde orde waarmee zij in hoofdstuk 1 geteld waren..
Merk hierop:
1. Dat van elke stam de geslachten vermeld worden, dat is: van de afstammelingen van de verschillende zonen van de patriarchen tot wier eer zij naar hun naam genoemd zijn. De geslachten van de twaalf stammen worden aldus geteld: van Dan slechts een geslacht, want Dan heeft maar een zoon gehad, en toch was die stam de talrijkste van alle, behalve die van Juda, vers 42, 43. Zijn begin was gering, maar zijn laatste is zeer vermeerderd geworden. Zebulon was verdeeld in drie geslachten, Efraïm in vier, Issaschar in vier, Nafthali in vier en Ruben in vier, Juda Simeon en Aser hadden ieder vijf geslachten. Gad en Benjamin hadden ieder zeven geslachten, en Manasse had acht.
Benjamin heeft tien zonen naar Egypte gebracht. Genesis 46:21, maar drie van hen zijn of kinderloos gestorven, of hun geslachten zijn uitgestorven, want wij vinden hier van slechts zeven de namen bewaard, en die gehele stam behoort niet tot de talrijkste, want in de opbouw van geslachten en volken bindt Gods voorzienigheid zich niet aan hetgeen ons waarschijnlijk voorkomt. De onvruchtbare heeft zeven gebaard, en die vele kinderen had is krachteloos geworden 1 Samuel 2:5.

2. De getallen van elke stam. Als wij deze getallen vergelijken met die, welke voortkwamen uit hun telling bij de berg Sinai, dan vinden wij dat de som totaal bijna gelijk is. Thans bedraagt de gehele som achttien honderd en twintig minder dan toen, en toch is van zeven stammen het getal toegenomen. Juda nam toe met negentien honderd, Issaschar met negen duizend negen honderd, Zebulon met drie duizend een honderd, Manasse met twintig duizend vijf honderd, Benjamin met tien duizend twee honderd, Dan met zeventien honderd Aser met elf duizend negen honderd. Maar die toeneming werd meer dan opgewogen door de afneming van de vijf andere stammen. Ruben nam af met twee duizend zeven honderd en zeventig, Simeon met zeven en dertig duizend een honderd, Gad met vijf duizend een honderd en vijftig, Efraïm met acht duizend en Nafthali met acht duizend. Hierin hebben wij op te merken:
a. Dat alle drie stammen, welke gelegerd waren onder de banier van Juda, die de voorvader was van Christus, zijn toegenomen, want Zijn kerk zal gebouwd en vermeerderd worden.
b. Dat geen van de stammen zo sterk was toegenomen als die van Manasse die bij de vorige telling de kleinste van al de stammen was, slechts twee en dertig duizend twee honderd

bedroeg, terwijl hij hier een van de grootste is, en zijn broeder Efraïm, die daar talrijk was, is nu hier een van de minsten. Jakob had zijn handen kruiselings op hun hoofden gelegd, en Efraïm boven Manasse gesteld waarop de Efraïmieten zich misschien verhovaardigd hebben, zodat zij hun broeders, de Manassieten, gingen vertreden, maar toen de Heere zag, dat Manasse veracht was, heeft Hij hem aldus uitermate doen vermenigvuldigen want het is Zijn heerlijkheid de zwakken te hulp te komen en hen die neergeworpen zijn, op te richten.
c. Dat geen van de stammen zo sterk afnam als die van Simeon, van negen en vijftig duizend drie honderd, verminderde hij op twee en twintig duizend twee honderd dus bijna tot op een derde van hetgeen hij geweest is. Een geheel geslacht van die stam (namelijk dat van Ohad, vermeld in Exodus 6:14, was uitgestorven in de woestijn. Vandaar dat Simeon niet genoemd wordt in de zegen van Mozes, Deuteronomium 33, en dat het erfdeel van die stam in Kanaän onaanzienlijk was, het was slechts onder het snoer van de kinderen van Juda, Jozua 19:9. Sommigen maken de gissing dat de meesten van de vier en twintig duizend, die aan de plaag gestorven zijn om de ongerechtigheid van Peor, tot die stam behoorden, want Zimri, die een aanvoerder was in die ongerechtigheid, was een overste van die stam, velen van zijn stamgenoten zullen dus door zijn invloed zijn verderfenissen zijn nagevolgd.

3. In het bericht van de stam van Ruben wordt melding gemaakt van de rebellie van Dathan en Abiram, die van die stam hadden een bondgenootschap met Korach, een Leviet vers 9 - 11. Hoewel de geschiedenis er van slechts enige hoofdstukken vroeger uitvoerig verhaald is, wordt er hier toch weer melding van gemaakt, als gepast om bij het nageslacht in herinnering te blijven, er aan te denken telkenmale als zij hun stamboom aanzagen en behagen vonden in de oudheid van hun geslachten en de heerlijkheid van hun voorouders, opdat zij zich een zaad van kwaaddoeners zouden noemen.
Twee dingen worden hier van hen gezegd:
a. Dat zij vermaard of beroemd waren in de vergadering, vers 9. Waarschijnlijk waren zij merkwaardig wegens hun vernuft, hun werkzaamheid en hun geschiktheid voor zaken. Deze Dathan en Abiram hadden ter bestemder tijd onder God en Mozes tot eer kunnen komen, maar hun eerzuchtig gemoed bracht hen er toe om tegen God en Mozes te strijden, en toen zij twistten met de een, twistten zij ook met de ander. En wat was het gevolg?
b. Dat zij, die beroemd hadden kunnen worden, berucht werden, zij werden tot een teken, vers 10. Zij zijn tot gedenktekenen gemaakt van de Goddelijke gerechtigheid, in hun verderf toonde God zich heerlijk in heiligheid, en zo werden zij gesteld tot een waarschuwing aan anderen in alle eeuwen, om zich te wachten om in de voetstappen te treden van hun hoogmoed en rebellie. Er wordt hier nota genomen van de bewaring van de kinderen van Korach, vers 11, zij stierven niet, zoals de kinderen van Dathan en Abiram, ongetwijfeld omdat zij zich rein gehouden hebben van de besmetting, en zich niet bij de opstand wilden voegen, neen, zelfs niet met hun eigen vader. Indien wij niet delen in de zonde van de zondaren, dan zullen wij ook niet delen in hun plagen. Deze kinderen van Korach waren later van grote dienst voor de kerk, daar zij door David aangesteld werden als zangers in het huis des Heeren, vandaar dat vele psalmen gezegd worden te zijn voor de kinderen van Korach, en misschien moesten zij zolang daarna zijn naam dragen, veeleer dan die van een hunner andere voorvaderen, als een waarschuwing aan henzelf en als een voorbeeld van de macht van God die deze keurige vruchten uit die bittere wortel heeft doen voortkomen. De kinderen van geslachten, die geschandvlekt waren, moeten er naar streven om door hoge deugden de schande van hun vaderen af te wissen.

Numeri 26:52 - 56
Mocht iemand vragen waarom er zo bijzonder rekening gehouden werd van de stammen en geslachten en van getal van het volk van Israël dan is hier het antwoord: naar hun toeneming

werden zij bedeeld, niet door de gewone voorzienigheid Gods, maar naar belofte, en ter ere van de Goddelijke openbaring, wil God, dat er nota zal genomen worden van de vervulling van de belofte, zowel in hun toeneming als in hun erfdeel. Toen Mozes het volk had geteld, heeft God niet gezegd: Door deze zal het land veroverd worden, maar, dit als aangenomen beschouwende, zegt Hij hem: Aan deze zal het land uitgedeeld worden, zij, die nu ingeschreven zijn als de zonen Israëls, zullen toegelaten worden als erfgenamen van het land Kanaän. Nu wordt bij de verdeling van het land onder deze stammen:
1. Aan Mozes de algemene regel van de billijkheid voorgeschreven, namelijk dat hij aan velen meer moest geven en aan weinigen minder, vers 54. Maar helaas, zover was hij van aan anderen te geven, dat hij zelf niets zal ontvangen, maar deze aanwijzing, die hem gegeven werd, was bestemd voor Jozua, zijn opvolger.

2. De toepassing van deze algemene regel moest geschieden door het lot vers 55. Niettegenstaande het aldus aan de wijsheid van hun vorst schijnt overgelaten, blijft de zaak toch ter eindbeslissing aan de voorzienigheid Gods, waarin zij hebben te berusten, al zou die nog zozeer ingaan tegen hun staatkunde en hun neiging, het land nochtans zal door het lot gedeeld worden. Als de God van de volkeren, en de God van Israël in het bijzonder, behoudt Hij zich voor de bepaling van hun woning te verordenen. En zo heeft Christus, onze Jozua, toen men Hem drong de plaats van een van Zijn discipelen te bepalen aan Zijn rechterhand, en die van een anderen aan Zijn linkerhand in Zijn koninkrijk, de soevereiniteit Zijns Vaders erkend in het beschikken hierover: Het staat bij Mij niet te geven. Jozua moet over de erfdelen in Kanaän niet beschikken naar zijn eigen wil of neiging, het zal gegeven worden hun aan wie het bereid is van Mijn Vader.

Numeri 26:57 - 62
Levi was Gods stam, een stam, die niet met de overigen een erfdeel zou hebben in het land Kanaän, en daarom ook niet met de overigen geteld werd, maar op zichzelf. Aldus werden zij geteld aan het begin van dit boek bij de berg Sinai, en daarom vielen zij niet onder het vonnis, uitgesproken over allen, die toen geteld waren, namelijk dat niemand van hen in Kanaän zou komen dan Kaleb en Jozua, want van de Levieten, die niet met hen geteld waren, en ook niet met het leger moesten uittrekken, zijn Eleazar en Ithamar, en misschien nog anderen, die toen boven de twintig jaren oud waren zoals blijkt uit hoofdst. 4:16, 28 Kanaän binnengegaan, en toch was deze stam bij deze tweede telling slechts met duizend toegenomen, en was nog altijd een van de kleinste stammen. Er wordt hier melding gemaakt van de dood van Nadab en Abihu wegens hun brengen van vreemd vuur voor het aangezicht des Heeren, zoals tevoren van de zonde en de straf van Korach, want deze dingen zijn hun overkomen tot voorbeelden.

Numeri 26:63 - 65
Hetgeen opmerkelijk is in het slot van dit verhaal, is de volvoering van het vonnis, uitgesproken over de murmureerders, Hoofdstuk 14:29, dat niet een van hen, die geteld waren, van twintig jaar oud en daarboven, (en dat waren de Levieten niet, want deze waren geteld òf van een maand oud, of van dertig jaar tot vijftig) in Kanaän zou komen behalve Kaleb en Jozua. Bij de monstering, die nu gehouden werd, zijn ongetwijfeld aan diegenen van iederen stam, die aangesteld waren om de getallen op te nemen bijzondere aanwijzingen gegeven om hun lijsten te vergelijken met de vorige en na te gaan of er van de getelden bij de berg Sinai nog enigen waren overgebleven, en het bleek, dat geen enkel man, die nu geteld was, toen ook geteld was, behalve Kaleb en Jozua, vers 64, 65. Hierin blijkt:

1. De rechtvaardigheid Gods, en Zijn getrouwheid aan Zijn bedreigingen, als het raadsbesluit eens is uitgegaan. Hij heeft gezworen in Zijn toorn, en wat Hij gezworen heeft, heeft Hij

volbracht. Het is beter dat al die dode lichamen, al waren er ook tienmaal meer geweest, ter aarde vallen, dan dat het woord Gods ter aarde valt. Hoewel het opkomend geslacht met hen vermengd was, en velen van de schuldige en veroordeelde misdadigers het vonnis lang overleefd hebben, zelfs tot in het laatste van de veertig jaren, zijn zij toch allen op de een of andere wijze afgesneden, voordat deze telling geschiedde. Zij, die door God veroordeeld zijn, kunnen niet ontkomen, noch door als het ware opgelost te worden in de menigte, noch door uitstel van executie.

2. De goede tijding van God aan dit volkin weerwil van hun tergingen. Hoewel dit murmurerend geslacht uitgeroeid was, heeft God toch een ander geslacht verwekt, dat even talrijk was, zodat, hoewel deze omkwamen, de naam Israël toch niet uitgedelgd was, en het erfdeel van de belofte niet teloorging uit gebrek aan erfgenamen. En hoewel het getal iets minder was dan het bij de berg Sinai geweest is, hadden de thans getelden dit voordeel, dat zij allen mannen waren van middelbaren leeftijd tussen de twintig en de zestig jaren, in de bloei van hun ouderdom voor de dienst. Gedurende de acht en dertig jaren van hun omzwervingen in de woestijn hadden zij gelegenheid om bekend te worden met de wetten en inzettingen Gods, daar zij generlei werk of bezigheid hadden van burgerlijken of militairen aard om hen van die heilige studie af te leiden en Mozes en Aäron hebbende, om hen te onderwijzen, alsmede Gods goede Geest, Nehemia 9:20.

3. De getrouwheid Gods in de vervulling van Zijn belofte aan Kaleb en Jozua. Zij zouden er voor behoed worden om in dit algemene verderf te vallen, en zij zijn er voor behoed. De pijlen des doods, hoewel zij in de duisternis vliegen, vliegen toch niet in ‘t wilde, ook niet als zij het menigvuldigst vliegen, maar worden naar het bestemde doel gericht, en naar geen ander. Aan allen, die ten leven geschreven zijn, zal hun leven gegeven worden als een buit ook zelfs in de gevaarlijkste tijden. Duizenden mogen vallen aan hun rechterhand, en tien duizend aan hun linkerhand, maar zij zullen ontkomen.

HOOFDSTUK 27

1 Toen naderden de dochteren van Zelafead, de zoon van Hefer, de zoon van Gilead, de zoon van Machir, de zoon van Manasse, onder de geslachten van Manasse, de zoon van Jozef (en dit zijn de namen zijner dochteren: Machla, Noa, en Hogla, en Milka, en Tirza); 2 En zij stonden voor het aangezicht van Mozes, en voor het aangezicht van Eleazar, de priester, en voor het aangezicht van de oversten, en van de ganse vergadering, aan de deur van de tent der samenkomst, zeggende: 3 Onze vader is gestorven in de woestijn, en hij is niet geweest in het midden der vergadering dergenen, die zich tegen de HEERE vergaderd hebben in de vergadering van Korach; maar hij is in zijn zonde gestorven, en had geen zonen. 4 Waarom zou de naam onzes vaders uit het midden van zijn geslacht weggenomen worden, omdat hij geen zoon heeft? Geef ons een bezitting in het midden der broederen van onzen vader. 5 En Mozes bracht haar rechtzaak voor het aangezicht des HEEREN. 6 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 7 De dochteren van Zelafead spreken recht; gij zult haar ganselijk geven de bezitting ener erfenis, in het midden van de broederen haars vaders; en gij zult de erfenis haars vaders op haar doen komen. 8 En tot de kinderen Israëls zult gij spreken, zeggende: Wanneer iemand sterft, en geen zoon heeft, zo zult gij zijn erfenis op zijn dochter doen komen. 9 En indien hij geen dochter heeft, zo zult gij zijn erfenis aan zijn broederen geven. 10 Indien hij nu geen broederen heeft, zo zult gij zijn erfenis aan de broederen zijns vaders geven. 11 Indien ook zijn vader geen broeders heeft, zo zult gij zijn erfenis geven aan zijn naastbestaande, die hem de naaste van zijn geslacht is, dat hij het erfelijk bezitte. Dit zal de kinderen Israëls tot een inzetting des rechts zijn, gelijk als de HEERE Mozes geboden heeft. 12 Daarna zeide de HEERE tot Mozes: Klim op dezen berg Abarim, en zie dat land, hetwelk Ik de kinderen Israëls gegeven heb. 13 Wanneer gij dat gezien zult hebben, dan zult gij tot uw volken verzameld worden, gij ook, gelijk als uw broeder Aäron verzameld geworden is; 14 Naardien gijlieden Mijn mond wederspannig zijt geweest in de woestijn Zin, in de twisting der vergadering, om Mij aan de wateren voor hun ogen te heiligen. Dat zijn de wateren van Meriba, van Kades, in de woestijn Zin. 15 Toen sprak Mozes tot de HEERE, zeggende: 16 Dat de HEERE, de God der geesten van alle vlees, een man stelle over deze vergadering. 17 Die voor hun aangezicht uitga, en die voor hun aangezicht inga, en die hen uitleide, en die hen inleide; opdat de vergadering des HEEREN niet zij als schapen, die geen herder hebben. 18 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Neem tot u Jozua, de zoon van Nun, een man, in wien de Geest is; en leg uw hand op hem; 19 En stel hem voor het aangezicht van Eleazar, de priester, en voor het aangezicht der ganse vergadering; en geef hem bevel voor hun ogen; 20 En leg op hem van uw heerlijkheid, opdat zij horen, te weten de ganse vergadering der kinderen Israëls. 21 En hij zal voor het aangezicht van Eleazar, de priester, staan, die voor hem raad vragen zal, naar de wijze van Urim, voor het aangezicht des HEEREN; naar zijn mond zullen zij uitgaan, en naar zijn mond zullen zij ingaan, hij, en al de kinderen Israëls met hem, en de ganse vergadering. 22 En Mozes deed, gelijk als de HEERE hem geboden had; want hij nam Jozua, en stelde hem voor het aangezicht van Eleazar, de priester, en voor het aangezicht der ganse vergadering. 23 En hij leide zijn handen op hem, en gaf hem bevel; gelijk als de HEERE door de dienst van Mozes gesproken had. Hier is:

I. Een beslissing in de zaak van de dochteren van Zelafead, vers 1 - 11.
II. Aan Mozes wordt kennis gegeven van zijn naderenden dood, vers 12 - 14.
III. Voorziening gemaakt voor een opvolger in de regering:
    1. Door Mozes gebed, vers 15 - 17.
    2. Door Gods bestel, vers 18 - 23.

Numeri 27:1 - 11

In vers 33 van het vorige hoofdstuk is van deze dochteren Zelafeads reeds melding gemaakt. Naar de bijzondere nota, die er van genomen wordt, schijnt het een buitengewoon geval te zijn geweest, en dat zulk een geval in geheel Israël nog niet was voorgekomen, namelijk dat het hoofd van een gezin alleen dochters, en geen zonen had. Haar geval wordt nogmaals besproken in hoofdstuk 36 ten opzichte van een andere bepaling er van, en volgens de uitspraak, die in haar zaak gedaan was, vinden wij haar in het bezit van de erfenis gesteld, Jozua 17:3,4. Men kan veronderstellen dat haar persoonlijk karakter van zo'n aard was, dat er

gewicht door werd bijgelegd aan haar zaak, en dat er daarom zo dikwijls nota van genomen werd. Hier is: I. Hare zaak door haarzelf voorgedragen en bepleit voor het hoogste gerechtshof, hetwelk bestond uit Mozes, als koning, de oversten als staatsraden, en de vergadering, of oudsten van het volk, die gekozen werden als vertegenwoordigers van het volk, vers 2. Deze hoge vergadering zat aan de deur van de tent van de samenkomst, opdat zij voor moeilijke gevallen het orakel konden raadplegen. Tot hen richtten deze jonge dochters haar verzoek, want het is de plicht van de overheid de wezen recht te doen, Psalm 82:3. Wij bevinden niet dat zij een advocaat hadden om voor haar te spreken, maar zij hebben zelf haar zaak zeer verstandig voorgedragen en bepleit, hetgeen haar zoveel gemakkelijker viel, omdat zij eenvoudig en eerlijk was, en zij dus het recht aan haar zijde hadden..

Merk hier nu op:
1. Wat de inhoud is van haar verzoek, namelijk dat zij een bezitting mochten hebben in het land Kanaän in het midden van de broederen van hun vader, vers 4. Wat God aan Mozes gezegd had, Hoofdstuk 26:53, had hij getrouwelijk aan het volk bekend gemaakt, namelijk dat het land Kanaän verdeeld moest worden onder hen, die nu geteld werden. Deze dochters wisten dat zij niet geteld waren, en dus waren zij naar die regel buitengesloten, en moesten zij geen erfdeel verwachten, en het geslacht van hun vader moest dan beschouwd worden als uitgestorven kinderloos te zijn aangeschreven, hoewel hij al deze dochters had. Dit vonden zij hard, en daarom verzoeken zij erfgenamen te mogen zijn van hun vader. Indien zij een broeder hadden gehad, dan zouden zij zich niet tot Mozes hebben gewend (zoals iemand zich eens tot Christus heeft gewend, Lukas 12:13, om een bevel dat hij de erfenis met haar zou delen. Maar geen broeder hebbende, verzoeken zij om een bezitting. Hierin toonden zij:
a. Een krachtig geloof in de macht en de belofte van God betreffende het schenken van het land Kanaän aan Israël. Hoewel het nog niet veroverd was, en nog in het volle bezit was van de inboorlingen verzoeken zij toch om er deel in te hebben, alsof het alreeds van hun was. Zie Psalm 60:8 - 9. God heeft gesproken in zijn heiligheid, en dan: Gilead is mijn, en Manasse is mijn.
b. Een vurige begeerte naar een plaats en naam in het land van de belofte, dat een type was van de hemel, en indien zij, zoals sommigen denken, daar het oog op hadden, en aldus het eeuwige leven hebben aangegrepen, dan waren zij voorzeker vijf wijze maagden, en haar voorbeeld behoort ons op te wekken om met alle naarstigheid ons te verzekeren van ons recht op de hemelse erfenis, in de beschikking waarvan door het verbond van de genade geen verschil wordt gemaakt tussen man en vrouw, Galaten 3:28.
c. Ware achting en eerbied voor haar vader, wiens naam haar dierbaar was, nu hij was heengegaan, en daarom wensten zij dat zijn naam niet uit het midden van zijn geslacht zou weggenomen worden. Kinderen hebben een schuld aan de nagedachtenis van hun ouders, hun opgelegd door het vijfde gebod: Eer uw vader en uw moeder.

2. Wat haar pleitgrond is, namelijk dat haar vader niet gestorven is onder een oordeel, dat vervallenverklaring van zijn stand en verbeurte van zijn bezitting tengevolge had, maar in zijn zonde gestorven is, vers 3, niet betrokken in enigerlei muiterij of opstand tegen Mozes, inzonderheid niet in de opstand van Korach en zijn aanhangers, noch op enigerlei wijze betrokken was in de zonden van anderen, maar alleen schuldig was aan de algemene ongerechtigheid van het mensdom, en daarvoor moest hij zijn eigen Meester staan of vallen, maar aan een rechterlijke vervolging of aanklacht voor Mozes en de oversten had hij zich niet blootgesteld. Hij heeft nooit iets gedaan dat de rechten van zijn kinderen in de weg kon staan. Het is voor ouders, als zij komen te sterven, een grote vertroosting, zich niet bewust te zijn van die ongerechtigheden, die God bezoekt aan de kinderen al is het dan ook dat zij voor zich zeer te lijden hebben onder en wegens hun zonde.

II. Hare zaak wordt door het Goddelijk orakel beslist. Mozes heeft zich niet aangematigd om zelf een oordeel er over uit te spreken, omdat haar zaak wel rechtvaardig en billijk scheen, maar hij toch uitdrukkelijke orders had ontvangen, om het land onder de getelden te verdelen, en dat waren alleen mannen. Daarom brengt hij haar rechtszaak voor het aangezicht des Heeren, en wacht op Zijn beslissing, vers 5, en God zelf doet er uitspraak in. Hij neemt kennis van de zaken, niet alleen van volken maar ook van particuliere geschillen, en regelt ze naar de raad van Zijn wil.

1. Het verzoek wordt toegestaan, vers 7. De dochters van Zelafead spreken recht, gij zult haar zeker geven de bezitting van een erfenis. Zij, die een erfenis zoeken in het land van de belofte, zullen vinden wat zij zoeken, en andere dingen zullen hun toegeworpen worden. Dat zijn aanspraken, die God zal steunen en tot een goed einde brengen. Deze dochters van Zelafead gingen niet slechts met haar eigen gerieflijkheid en de eer van haar geslacht te rade, maar ook met de eer en het geluk van haar sekse, want bij deze bijzondere gelegenheid werd een algemene wet gemaakt, dat in geval iemand geen zoon had, zijn bezittingen zouden overgaan op zijn dochters, vers 8. Niet op de oudste dochter, zoals op de oudsten zoon, maar op allen in gelijke delen. Zij, die in zo'n geval hun dochters beroven van haar recht zuiver en alleen om de naam van hun familie in stand te houden, zullen tenzij haar een ruime vergoeding gegeven wordt beter de erfopvolging voor hun land, dan een zegen met en op dit land verzekeren.

2. Er worden nog verdere aanwijzingen gegeven voor de beschikking omtrent erfenissen vers 9 - 11. Indien iemand in het geheel geen kinderen heeft, dan moeten zijn bezittingen overgaan op zijn broeders, indien hij geen broeders heeft, dan op de broeders zijns vaders en indien ook deze er niet zijn, dan op zijn naasten bloedverwant. Hiermede komen ook onze Engelse wetten overeen. De Joodse wetgeleerden willen het zo zien opgevat, dat indien iemand geen kinderen heeft, zijn bezitting overgaat voor zijn broeders, op zijn vader indien deze nog leeft, maar hiervan staat niets in de wet, en in de Engelse wet komt een bepaling voor, die het uitdrukkelijk verbiedt namelijk dat geen bezitting in de opgaande lijn aan iemand kan toevallen, zodat, indien een zoon een vrij leengoed koopt, en nog bij het leven zijns vaders kinderloos sterft, zijn vader er de erfgenaam niet van zijn kan. Zie hoe God erfgenamen maakt, en in Zijn beschikkingen hebben wij te berusten.

Numeri 27:12 - 14

I. God spreekt Mozes hier van zijn verkeerdheden, van zijn onbedachtelijk spreken bij de twistwateren, waar hij zich niet zo behoedzaam had uitgedrukt ter ere van God en van Israël als hem betaamd had, vers 14. Hoewel Mozes een dienstknecht des Heeren was een getrouw dienstknecht, is hij toch eenmaal weerspannig geweest tegen Gods gebod, is hij tekort gekomen in zijn plicht, en hoewel hij zeer eervol God gediend had en in hoge gunst bij Hem stond, zal hij nu toch horen van zijn verkeerdheid, ook de gehele wereld zal ervan horen, telkens en nogmaals, want God zal Zijn misnoegen tegen de zonde tonen, zelfs in hen die Hem het naast en het liefst zijn. Zij, die kostelijk zijn van wijsheid en van eer, hebben het nodig om voortdurend te letten op hun woorden en wegen, opdat zij niet te eniger tijd zeggen of doen, wat nog lang daarna schadelijk is aan hun welzijn, of aan hun eer, of wel aan beide.

II. Hij spreekt Mozes van zijn dood. Zijn dood was de straf van zijn zonde, en toch wordt hem zijn dood aangekondigd op zo'n wijze, dat het oordeel er van verzacht, ja lieflijk gemaakt wordt, en hem er mee kan verzoenen.

1. Mozes moet sterven, maar eerst zal hij de voldoening hebben van het land van de belofte te zien, vers 12. God heeft met hem dit gezicht er op te geven niet bedoeld hem er mee te tergen, of hem zijn dwaasheid te verwijten door datgene te doen wat hem belette er in te komen, ook werd er zo'n indruk niet door teweeggebracht op hem, maar God bedoelde het, en Mozes nam het aan, als een gunst. Zijn gezichtsvermogen werd (naar wij reden hebben te denken) wonderbaarlijk versterkt, zodat hij er zo helder en duidelijk een gezicht op kreeg, dat zijn onschuldige nieuwsgierigheid er geheel door werd voldaan. Dit gezicht op Kanaän betekende zijn gelovig vooruitzicht op het betere land, dat is: het hemelse, hetgeen voor stervende heiligen zeer troostrijk is.

2. Mozes moet sterven, maar de dood roeit hem niet uit, doch verzamelt hem slechts tot zijn volken, brengt hem ter ruste met de heilige aartsvaders, die hem zijn voorgegaan, Abraham, en Izak en Jakob waren zijn volken, de volken van zijn keuze en van zijn liefde, en tot hen wordt hij door de dood verzameld.

3. Mozes moet sterven, doch slechts zoals Aäron vóór hem stierf, vers 13. En Mozes had gezien hoe gemakkelijk en blijmoedig hij eerst het priesterschap, en daarna het lichaam heeft afgelegd. Laat Mozes dus niet vrezen te sterven, het is slechts een verzameld worden tot zijn volken, zoals Aäron tot zijn volken verzameld is. Zo behoren wij van de dood van onze naaste en dierbaarste bloedverwanten gebruik te maken:
a. Als een aansporing voor ons om dikwijls aan ons sterven te denken. Wij zijn niet beter dan onze vaderen of broederen, als zij zijn heengegaan, zullen wij ook heengaan, indien zij nu reeds verzameld zijn tot hun volken, zullen wij weldra er ook toe verzameld worden.
b. Als een aanmoediging voor ons om zonder verschrikking aan de dood te denken, en er zelfs met welbehagen aan te denken, het is slechts te sterven zoals die en die gestorven zijn, indien wij leven zoals zij geleefd hebben, en hun einde was vrede, zij hebben met blijdschap de loop geëindigd waarom zouden wij dan in het dal van de schaduw des doods kwaad vrezen?

Numeri 27:15 - 23
I. Mozes bidt hier om een opvolger. Toen God hem gezegd had dat hij moest sterven, heeft hij, zoals blijkt uit Deuteronomium 3:24, 25, om uitstel voor zichzelf gebeden, maar toen hij dit niet kon verkrijgen, heeft hij ernstig gebeden dat Gods werk voortgezet mocht worden, al mocht hij dan de eer niet hebben van het te voleindigen. Afgunstige zielen beminnen hun opvolgers niet, maar Mozes behoorde niet tot hen. Wij moeten in ons gebed en in ons streven voor het opkomend geslacht onze vurige wensen tonen dat de Godsdienst moge bloeien en dat de belangen van Gods koninkrijk onder de mensen verdedigd en bevorderd worden als wij in ons graf zijn. In dit gebed geeft Mozes uitdrukking aan zijn tedere zorg voor het volk van Israël, dat de vergadering des Heeren niet zij als schapen, die geen herder hebben. Onze Heiland gebruikt deze vergelijking in Zijn mededogen met het volk, toen zij gebrek hadden aan goede leraren, Mattheüs 9:36. Overheidspersonen en Evangeliedienaren zijn de herders van een volk, indien deze er niet zijn of niet zijn zoals zij moeten wezen, dan zei het volk allicht afdwalen en verstrooid worden, dan zijn zij blootgesteld aan vijanden, in gevaar van gebrek te hebben aan voedsel, en elkaar te schaden, zoals schapen, die geen herder hebben. Een gelovig steunen op God als de God van de geesten van alle vlees. Hij is beide de formeerder en de doorgronder van de geesten, en daarom kan Hij of geschikte mannen vinden of hen geschikt maken om Zijn doeleinden te dienen tot welzijn van Zijn kerk. Hij bidt God, niet om een engel te zenden, maar om een man te stellen over de vergadering, dat is: iemand te benoemen en aan te stellen, die Hij zou bekwaam maken en erkennen als heerser over het volk Israël. Eer God deze zegen aan Israël gaf, heeft Hij Mozes opgewekt om er voor te bidden. Zo heeft Christus, voor Hij Zijn apostelen uitzond, hen die Hem omringden geroepen,

om de Heere des oogstes te bidden dat Hij arbeiders in Zijn oogst zou uitstoten Mattheüs 9:38.

II. God verhoort Zijn gebed en beroemt zijn opvolger, namelijk Jozua, die zich reeds sedert lang onderscheiden had door zijn moed in de strijd tegen Amalek, door zijn nederigheid in Mozes te dienen, en zijn geloof en getrouwheid in zijn getuigenis tegen het bericht van de boze verspieders. Dit is de man die God verkiest om Mozes op te volgen. Een man in wie de Geest is, de Geest van de genade. Hij is een goed man, die God vreest, de gierigheid haat en die handelt uit beginsel. De geest van bestuur, of van de regering, hij is geschikt om het werk te doen, zijn ambt naar behoren waar te nemen, een geest van leiding en kloekmoedigheid, en hij had ook de geest van de profetie, want de Heere heeft dikwijls tot hem gesproken, Jozua 4:1, 6:2, 7:10. Nu zegt God hier aan Mozes

1. Hoe of op wat wijze hij de opvolging aan Jozua moest verzekeren.
a. Hij moet hem ordenen, leg uw hand op hem. Dit geschiedde ten teken, dat Mozes hem de regering overdroeg, zoals het leggen van de handen op het offer, het offer in de plaats stelde van de offeraar, en ook ten teken, dat God hem de zegen des Geestes gaf, hetwelk Mozes verkregen had op zijn gebed. In Deuteronomium 34:9 wordt gezegd: Jozua was vol van de Geest, want Mozes had zijn handen op hem gelegd. Die plechtigheid van de handoplegging vinden wij gebruikt in het Nieuwe Testament ter afzondering van Evangeliedienaren, waarmee een plechtige aanwijzing van hen wordt aangeduid voor het ambt, en een ernstige begeerte, dat God er hen bekwaam toe zal maken, en hen er in zal zegenen. Zij worden aldus aan Christus en Zijn kerk geofferd als levende offeranden.
b. Hij moet hem voorstellen aan Eleazar en aan het volk, hem stellen voor hun aangezicht, opdat zij zouden weten dat hij door God was aangewezen en bestemd voor dat gewichtig werk, en met die benoeming zouden instemmen.
c. Hij moet hem bevel geven, een last opdragen. Hij moet belast worden met het volk van Israël die in zijn hand waren overgegeven als schapen in de hand van een herder, en voor wie hij verantwoordelijk zal zijn. Hij moet streng bevel ontvangen om zijn plicht aan hen te doen. Zij stonden wel onder zijn bevel, maar hij stond onder Gods bevel, en van Hem moet hij bevel ontvangen, de hoogsten moeten weten, dat er Één is, hoger dan zij. Dit bevel moet hem gegeven worden voor hun ogen, opdat Jozua er te meer door getroffen zou zijn, en opdat het volk, het werk en de zorg ziende, die aan hun vorst waren opgelegd, zich te meer verplicht zouden gevoelen om hem te steunen en te bemoedigen.
d. Hij moet hem van zijn heerlijkheid, dat is een deel van zijn heerlijkheid, opleggen, vers 20. Op zijn meest had Jozua toch slechts iets van de heerlijkheid van Mozes, en in vele opzichten stond hij bij hem achter. Maar hiermede scheen bedoeld te zijn, dat hij hem nu, terwijl hij nog leefde, als mederegent moest aannemen, hem moest toelaten om als zijn medehelper gezag uit te oefenen. Het is een eer om voor God en Zijn kerk te worden gebruikt, iets van die eer moet op Jozua gelegd worden, opdat het volk, nog bij Mozes' leven gewend zijnde hem te gehoorzamen, hem later die gehoorzaamheid zoveel blijmoediger zou bewijzen.
e. Hij moet Eleazar, de hogepriester met de borstlap van het gericht aanstellen als zijn geheimraad, vers 21. Hij zal voor het aangezicht Eleazars, des priesters staan, om door hem de Godsspraak te raadplegen, bereid en gereed, om al de instructies op te volgen, die hem er door gegeven zullen worden. Dit was een aanwijzing voor Jozua dat hij, ofschoon hij vol was van de Geest en hem al die heerlijkheid opgelegd was, toch niets moest doen zonder God om raad te vragen, niet moest steunen op zijn verstand. Het was ook een grote bemoediging voor hem. Israël te regeren en Kanaän te veroveren waren twee moeilijke, zware zaken, maar God verzekert hem, dat hij voor beide onder de Goddelijke leiding zal wezen, en dat God hem voor elk moeilijk geval raad zal geven om te doen wat het beste is. Mozes kon zelf de

Godsspraak raadplegen, maar Jozua en de hem opvolgende richters moeten van de dienst van de hogepriester gebruik maken, en het oordeel raadplegen van de Urim, dat, zeggen de Joden, niet geraadpleegd mocht worden dan door de koning, of door het hoofd van het sanhedrin, of door de vertegenwoordiger van het volk voor hen en in hun naam. Aldus stond Israël nu onder een zuivere Godsregering, want de aanstelling van hun vorsten geschiedde door God, en God bestuurde hen in de regering. Naar de mond van de priester, dat is naar zijn woord, naar de wijze van urim moeten Jozua en geheel Israël uitgaan en ingaan, en ongetwijfeld zal God, die hen aldus leidde en bestuurde, hun uitgang en hun ingang bewaren. Diegenen zijn veilig en kunnen gerust zijn, die God volgen en Hem erkennen in al hun wegen.

2. Mozes doet naar hetgeen hem door God gezegd was, vers 22, 23. Blijmoedig heeft hij Jozua geordend.
a. Hoewel dit voor het ogenblik een vermindering was voor hemzelf, en bijna gelijkstond aan een afstand doen van de regering. Hij wil zeer gaarne, dat het volk zal afzien van hem, en de ogen zal richten op de opgaande zon.

b. Hoewel dit een eeuwige schande voor zijn eigen gezin schijnt te wezen. Het zou hem niet tot zo grote lof geweest zijn, indien hij zijn eer en waardigheid afgestaan had aan zijn eigen zoon, maar om met zijn eigen handen eerst Eleazar te ordenen tot priester, en nu Jozua, iemand uit een anderen stam, tot oppersten bestuurder, terwijl zijn eigen kinderen generlei bevordering hadden maar in de rang van gewone Levieten moesten blijven, dat was een voorbeeld van zelfverloochening en onderworpenheid aan de wil van God, dat meer tot zijn eer was dan de hoogste bevordering van zijn gezin zou geweest zijn, want het bevestigt zijn karakter als de zachtmoedigste mens op aarde, getrouw aan Hem, die hem in geheel Zijn huis gesteld heeft. Hiermede toont hij (zegt de uitnemende bisschop Patrick) een beginsel gehad te hebben, dat hem verhief boven alle andere wetgevers, die er altijd voor gezorgd hebben dat hun familie zou delen in de grootheid, die zij hadden verworven maar hieruit bleek dat Mozes niet handelde uit zichzelf, daar hij niet voor zichzelf heeft gehandeld.

HOOFDSTUK 28

1 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Gebied de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Mijn offerande, Mijn spijze voor Mijn vuurofferen, Mijn liefelijken reuk, zult gij waarnemen, om Mij te offeren op zijn gezetten tijd. 3 En gij zult tot hen zeggen: Dit is het vuuroffer, hetwelk gij de HEERE offeren zult: twee volkomen eenjarige lammeren des daags, tot een gedurig brandoffer. 4 Het ene lam zult gij bereiden des morgens; en het andere lam zult gij bereiden tussen de twee avonden. 5 En een tiende deel ener efa meelbloem ten spijsoffer, gemengd met het vierendeel van een hin van gestoten olie. 6 Het is het gedurig brandoffer, hetwelk op de berg Sinai ingesteld was tot een liefelijken reuk, een vuuroffer de HEERE. 7 En zijn drankoffer zal zijn het vierendeel van een hin, voor het ene lam; in het heiligdom zult gij het drankoffer des sterken dranks de HEERE offeren. 8 En het andere lam zult gij bereiden tussen de twee avonden; gelijk het spijsoffer des morgens, en gelijk zijn drankoffer zult gij het bereiden, ten vuuroffer des liefelijken reuks de HEERE. 9 Maar op de sabbatdag twee volkomen eenjarige lammeren, en twee tienden meelbloem, ten spijsoffer, met olie gemengd, mitsgaders zijn drankoffer. 10 Het is het brandoffer des sabbats op elken sabbat, boven het gedurig brandoffer, en zijn drankoffer. 11 En in de beginselen uwer maanden zult gij een brandoffer de HEERE offeren: twee jonge varren, en een ram, zeven volkomen eenjarige lammeren; 12 En drie tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd tot de enen var; en twee tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot de enen ram; 13 En tot elk tiende deel meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot het ene lam; het is een brandoffer tot een liefelijken reuk, een vuuroffer, de HEERE. 14 En hun drankofferen zullen zijn de helft van een hin tot een var, en een derde deel van een hin tot een ram, en een vierendeel van een hin van wijn tot een lam; dat is het brandoffer der nieuwe maan in elke maand, naar de maanden des jaars. 15 Daartoe zal een geitenbok ten zondoffer de HEERE, boven het gedurige brandoffer, bereid worden, met zijn drankoffer. 16 En in de eerste maand, op de veertienden dag der maand, is het pascha de HEERE. 17 En op de vijftienden dag derzelve maand is het feest; zeven dagen zullen ongezuurde broden gegeten worden. 18 Op de eersten dag zal een heilige samenroeping zijn; geen dienstwerk zult gijlieden doen; 19 Maar gij zult een vuuroffer ten brandoffer de HEERE offeren: twee jonge varren, en een ram, daartoe zeven eenjarige lammeren; volkomen zullen zij u zijn. 20 En hun spijsoffer zal zijn meelbloem, met olie gemengd; drie tienden tot een var, en twee tienden tot een ram zult gij bereiden. 21 Tot elk zult gij een tiende deel bereiden tot een lam, tot die zeven lammeren toe. 22 Daarna een bok ten zondoffer, om over ulieden verzoening te doen. 23 Behalve het morgenbrandoffer, hetwelk tot een gedurig brandoffer is, zult gij deze dingen bereiden. 24 Achtervolgens deze dingen zult gij des daags, zeven dagen lang, de spijze des vuuroffers bereiden tot een liefelijken reuk de HEERE; boven dat gedurig brandoffer zal het bereid worden, met zijn drankoffer. 25 En op de zevenden dag zult gij een heilige samenroeping hebben; geen dienstwerk zult gij doen. 26 Insgelijks op de dag der eerstelingen, als gij een nieuw spijsoffer de HEERE zult offeren naar uw weken, zult gij een heilige samenroeping hebben; geen dienstwerk zult gij doen. 27 Dan zult gij de HEERE een brandoffer ten liefelijken reuk offeren: twee jonge varren, een ram, zeven eenjarige lammeren; 28 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd: drie tienden tot een var, twee tienden tot een ram; 29 Tot elk een tiende tot een lam, tot die zeven lammeren toe; 30 Een geitenbok, om voor u verzoening te doen. 31 Behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, zult gij ze bereiden; zij zullen u volkomen zijn met hun drankofferen.

Nu het volk geteld is, worden orders gegeven voor de verdeling van het land, en wordt een opperbevelhebber aangesteld van de krijgsmacht. Nu zou men gedacht hebben dat het volgende hoofdstuk het verhaal zou bevatten van de geschiedenis van de veldtocht, of ons tenminste een bericht zou geven van de verordeningen betreffende de oorlog, maar neen, het bevat verordeningen omtrent de eredienst. Zij staan nu op het punt Kanaän binnen te treden, en moeten er op bedacht zijn hun Godsdienst mee te nemen, en die in de beslommeringen van de strijd niet te vergeten, vers 1, 2. Wij vinden hier een herhaling van de wetten op de offers, die geofferd moesten worden.

I. Dagelijkse, vers 3 - 8.
II. Wekelijkse, vers 9, 10.
III. Maandelijkse, vers 11 - 15.

IV. Jaarlijkse.

1. Bij het paasfeest, vers 16 - 25.
2. Op het pinksterfeest, vers 26 - 31.

In het volgende hoofdstuk vinden wij die betreffende de jaarlijkse plechtigheden van de zevende maand.

Numeri 28:1 - 8 I. Hier wordt een algemene order gegeven betreffende de offeranden des Heeren, die op hun tijd gebracht moesten worden, vers 2. Deze wetten worden hier opnieuw gegeven, niet omdat het waarnemen er van gedurende de acht en dertig jaren van hun omwandelingen in de woestijn geheel in onbruik was geraakt, wij kunnen niet denken dat zij zolang zonder openbare eredienst zijn gebleven, maar dat tenminste het dagelijkse lam s'morgens en s'avonds geofferd werd en op de sabbatdag werd verdubbeld, dat is de gissing van bisschop Patrick, maar dat vele van de offeranden nagelaten werden, wordt duidelijk te kennen gegeven in Amos 5:25, aangehaald door Stefanus, Handelingen 7:42. "Hebt gij ook slachtofferen en offeranden Mij opgeofferd veertig jaren in de woestijn, gij huis Israëls!" Daarin ligt opgesloten: Neen, dat deedt gij niet. Maar, of nu die reeks van offeranden al of niet onderbroken werd, God oordeelde het gepast om nu de wet op de offers te herhalen:

1. Omdat dit een nieuw geslacht was, waarvan de meesten nog niet geboren waren toen de vorige wetten gegeven werden. Opdat zij nu zonder verontschuldiging zouden gelaten worden, hebben zij niet alleen deze geschreven wetten, die hun voorgelezen moeten worden, maar zij worden door God zelf herhaald, in kleiner bestek en eenvoudiger methode.

2. Omdat zij nu op het punt waren van strijd te voeren, en in verzoeking kunnen zijn om te denken dat zij, terwijl zij daarmee bezig waren, geen offers behoefden te brengen, "inter arma, silent leges onder het wapengedruis wordt slechts weinig acht gegeven op de wet". Neen, zegt God, Mijne offerande, Mijne spijze voor Mijne vuurofferen, zult gij ook nu, waarnemen te offeren, en dat wel op hun tijd. Het was voor hen wel van het grootste belang om nu zij oorlog gingen voeren tegen hun vijanden, vrede te hebben met God. In de woestijn waren zij eenzaam, geheel afgezonderd van andere volken, en daarom hadden zij hun onderscheidingstekenen hier minder nodig, en hun nalaten van de offers zou hier niet zo'n ergernis geven, als toen zij in Kanaän kwamen en met andere volken vermengd werden.

3. Omdat hun nu het land van de belofte in bezit zou gegeven worden, het land vloeiende van melk en honing, waar zij overvloed zouden hebben van alle goed. "Als gij nu uw overvloedige maaltijden zult hebben", zegt God, "vergeet dan niet aan uw God de spijze voor Zijn vuurofferen te offeren." Kanaän was hun gegeven op voorwaarde, dat zij Zijn inzettingen zouden onderhouden, en Zijn wetten bewaren, Psalm 105:44, 45.

II. De bijzondere wet van het dagelijks offer, een lam s'morgens en een lam s'avonds, dat vanwege het gestadige wederkeren er van op elke dag het gedurig brandoffer genoemd wordt, vers 3, hetgeen te kennen geeft dat, als ons gezegd wordt altijd te bidden, te bidden zonder ophouden, hiermede bedoeld wordt dat wij tenminste s'morgens en s'avonds onze plechtige gebeden en lofzeggingen tot God moeten opzenden. Dit wordt gezegd ingesteld te zijn op de berg Sinaï, vers 6, toen de andere wetten werden gegeven. De instelling er van hebben wij in Exodus 29:38. In de herhaling van de wet hier wordt niets anders bijgevoegd, dan dat de wijn van het drankoffer sterke wijn moet wezen, vers 7. De krachtigste, edelste wijn, die zij konden bekomen. Hoewel hij niet gedronken, maar op het altaar uitgestort moest worden, (weshalve zij konden denken, dat wijn van de minste kwaliteit nog goed genoeg zou zijn om weggeworpen te worden) eist God toch de beste, de krachtigste, om ons te leren, dat wij God moeten dienen met het beste, dat wij hebben.

De wijn moet krachtig wezen, zegt ***Ainsworth,*** omdat hij een beeld of type was van het bloed van Christus, waarvan de gedachtenis nog aan de kerk gelaten is in wijn, en van het bloed van de martelaren, dat als een drankoffer werd uitgestort "over de offerande en de bediening onzes geloofs", Filippenzen 2:17.

Numeri 28:9 - 15

De nieuwe manen en sabatten worden dikwijls tezamen genoemd als grote plechtigheden in de Joodse kerk, zeer troostrijk voor de toenmalige heiligen, en in type de Evangelie - genade voorstellende. Nu hebben wij hier de bepaling voor de offers:

1. Op de sabbatdagen. Op iedere sabbatdag moet het offer verdubbeld worden, behalve de twee lammeren als dagelijks brandoffer, moeten er nog twee geofferd worden, een waarschijnlijk toegevoegd aan het morgenoffer, en het andere aan het avondoffer, vers 9, 10. Dit leert ons op de sabbatdagen onze oefeningen van de Godsvrucht te verdubbelen, want dit eist de plicht van de dag. De sabbatsrust moet gehouden worden, opdat wij ons te meer kunnen toeleggen op het sabbatswerk, dat geheel onze sabbatstijd moet innemen. In Ezechiëls tempeldienst, die op Evangelie - tijden wijst, moesten de offeranden op de sabbat bestaan uit zes lammeren en een ram met hun spijsoffers en drankoffers, Ezechiël 46, om te kennen te geven, niet slechts de voortduring van de sabbatsheiliging, in de dagen van de Messias, maar ook de toeneming, de verhoging er van. Dit is het brandoffer van de sabbat in zijn sabbat, luidt het oorspronkelijke in vers 10. Wij moeten het werk van elke sabbat werken op zijn dag, er ons op toeleggende om iedere minuut van de sabbatstijd uit te kopen, als degenen die geloven dat hij kostbaar is, er niet aan denken om het werk van de ene sabbat naar de anderen te verschuiven, want iedere sabbat is genoeg voor deszelfs dienst.

2. Voor de nieuwe maanden. Sommigen opperen het denkbeeld dat gelijk de sabbat gehouden werd met het oog op de schepping van de wereld, de nieuwe maanden geheiligd werden met het oog op de Goddelijke voorzienigheid, want God heeft de maan gemaakt tot de gezette tijden, Hij leidt de wentelingen destijds naar haar wisselingen, en bestuurt de ondermaanse dingen (naar velen denken) door haar invloeden. Hoewel wij nu geen feesten van de nieuwe maanden vieren, moeten wij toch niet vergeten aan God de eer te geven van al de kostelijke dingen door de nieuwe maan tevoorschijn gebracht die eeuwiglijk bevestigd is in de hemel, Psalm 89:38. In de nieuwe maanden waren de offers zeer aanzienlijk, twee varren, een ram en zeven lammeren met de spijsoffers en de drankoffers, die er mee gepaard moesten gaan, vers 11 en verv, behalve nog een zondoffer, vers 15. Want als wij eer geven aan God door Zijn zegeningen te erkennen, dan moeten wij Hem ook eer geven door onze zonden te belijden. En als wij ons verblijden in de gaven van Zijn gewone voorzienigheid, dan moeten wij het offer van Christus, die grote gave van bijzondere genade, tot de bron en oorsprong maken van onze blijdschap. Sommigen hebben betwijfeld, of de nieuwe maanden tot hun feesten gerekend moesten worden, maar waarom zouden zij er niet toe gerekend worden, als zij, behalve de bijzondere offers, die dan geofferd moesten worden, ook geen dienstwerk. verrichtten, Amos 8:5, "de trompetten bliezen," Hoofdstuk 10:10, en tot de profeten gingen "om het woord te horen", 2 Koningen 4:23. En de aanbidding bij de nieuwe manen wordt als type gesteld van de aanbidding in de tijden van het Evangelie, Jesaja 66:23.

Numeri 28:16 - 31

1. Hier is de bepaling voor de offers bij het pascha, niet van het voornaamste van die offers, namelijk het paaslam (daartoe zijn tevoren genoegzame instructies gegeven) maar die welke geofferd moesten worden op de zeven dagen van de ongezuurde broden, die er op volgden vers 17 - 25. De eerste en de laatste van die zeven dagen moesten als een sabbat geheiligd worden door een heilige rust en een heilige samenroeping, en gedurende elk van de zeven

dagen moesten zij zeer vrijgevig zijn met hun offers, ten teken van hun grote en voortdurende dankbaarheid voor hun bevrijding uit Egypte, twee varren, een ram en zeven lammeren . Een Godvruchtige wandel in dankbaarheid voor "Christus, ons Pascha", die voor ons geofferd werd, wordt "het houden van dit feest genoemd", 1 Corinthiërs 5:8. Want het is niet genoeg dat wij de zuurdesem van de kwaadheid en van de boosheid uitzuiveren, maar wij moeten Gode opofferen een offerande des lofs, en hiermede voortgaan ten einde toe.

2. Evenzo werden de offers bepaald, die geofferd moesten worden op het pinksterfeest, hier de dag van de eerstelingen genoemd, vers 26. Op het feest van de ongezuurde broden offerden zij een garf van de eerstelingen van gerst, (die bij hen het eerst rijp was) aan de priester, Leviticus 23:10, als een inleiding tot hun oogst, maar nu, ongeveer zeven weken later, moesten zij een nieuw spijsoffer de Heere brengen bij het einde van de oogst in dankbaarheid aan God die hun de vriendelijke vruchten van de aarde niet slechts had gegeven maar ook voor hen bewaard had, zodat zij er te bestemder tijd het genot van konden hebben. Het was op dit feest "dat de Geest werd uitgestort", Handelingen 2:1 en verv. en duizenden op de prediking van de apostelen bekeerd werden, en aan Christus werden geofferd als een soort van eerstelingen van Zijn schepselen. Het offer, dat met de broden van de eerstelingen geofferd moest worden, was voorgeschreven in Leviticus 23:18. Maar bovendien en behalve de dagelijkse offers, moesten zij twee varren offeren, een ram en zeven lammeren, met een geitebok ten zondoffer, vers 27 - 30. Als God overvloedig voor ons zaait, dan verwacht Hij van ons een overvloedige oogst.
Bisschop Patrick merkt op dat in dit hoofdstuk geen dankoffers worden voorgeschreven, die voornamelijk de offeraars ten goede kwamen en daarom meer aan henzelf werden overgelaten, maar brandoffers, die zuiver en alleen tot eer van God gebracht werden, en die Evangelische Godsvrucht voorstelden, door welke de ziel Gode geheel geofferd wordt in de vlammen van heilige liefde, en zondoffers, die typen waren van Christus' offerande van zichzelf, waardoor wij en onze dienst volmaakt en geheiligd worden.

HOOFDSTUK 29

1 Desgelijks in de zevende maand, op de eersten der maand, zult gij een heilige samenroeping hebben; geen dienstwerk zult gij doen; het zal u een dag des geklanks zijn. 2 Dan zult gij een brandoffer, ten liefelijken reuk, de HEERE bereiden: een jongen var, een ram, zeven volkomen eenjarige lammeren; 3 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd; drie tienden tot de var, twee tienden tot de ram. 4 En een tiende tot een lam, tot die zeven lammeren toe; 5 En een geitenbok ten zondoffer, om over ulieden verzoening te doen; 6 Behalve het brandoffer der maand, en zijn spijsoffer, en het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, met hun drankofferen, naar hun wijze, ten liefelijken reuk, ten vuuroffer de HEERE. 7 En op de tienden dezer zevende maand zult gij een heilige samenroeping hebben, en gij zult uw zielen verootmoedigen; geen werk zult gij doen; 8 Maar gij zult brandoffer, ten liefelijken reuk, de HEERE offeren: een jongen var, een ram, zeven eenjarige lammeren; volkomen zullen zij u zijn. 9 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd: drie tienden tot de var, twee tienden tot de enen ram; 10 Tot elk een tiende tot een lam, tot die zeven lammeren toe; 11 Een geitenbok ten zondoffer, behalve het zondoffer der verzoeningen, en het gedurig brandoffer; en zijn spijsoffer, met hun drankofferen. 12 Insgelijks op de vijftienden dag dezer zevende maand, zult gij een heilige samenroeping hebben; geen dienstwerk zult gij doen; maar zeven dagen zult gij de HEERE een feest vieren. 13 En gij zult een brandoffer ten vuuroffer offeren, ten liefelijken reuk de HEERE: dertien jonge varren, twee rammen, veertien eenjarige lammeren; zij zullen volkomen zijn; 14 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd: drie tienden tot een var, tot die dertien varren toe; twee tienden tot een ram, onder die twee rammen; 15 En tot elke een tiende tot een lam, tot die veertien lammeren toe; 16 En een geitenbok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankoffer. 17 Daarna op de tweeden dag: twaalf jonge varren, twee rammen, veertien volkomen eenjarige lammeren; 18 En hun spijsoffer, en hun drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze; 19 En een geitenbok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, met hun drankofferen. 20 En op de derden dag: elf varren, twee rammen, veertien volkomen eenjarige lammeren; 21 En hun spijsofferen, en hun drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze; 22 En een bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en zijn drankoffer. 23 Verder op de vierden dag: tien varren, twee rammen, veertien volkomen eenjarige lammeren; 24 Hun spijsoffer, en hun drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze; 25 En een geitenbok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankoffer. 26 En op de vijfden dag: negen varren, twee rammen, en veertien volkomen eenjarige lammeren; 27 En hun spijsoffer, en hun drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze; 28 En een bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en zijn drankoffer. 29 Daarna op de zesden dag: acht varren, twee rammen, veertien volkomen eenjarige lammeren; 30 En hun spijsoffer, en hun drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze; 31 En een bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankofferen. 32 En op de zevenden dag: zeven varren, twee rammen, veertien volkomen eenjarige lammeren; 33 En hun spijsoffer, en hun drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar hun wijze; 34 En een bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankoffer. 35 Op de achtsten dag zult gij een verbodsdag hebben; geen dienstwerk zult gij doen. 36 En gij zult een brandoffer ten vuuroffer offeren, ten liefelijken reuk de HEERE; een var, een ram, zeven volkomen eenjarige lammeren; 37 Hun spijsoffer, en hun drankofferen tot de var, tot de ram, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze; 38 En een bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en zijn drankoffer. 39 Deze dingen zult gij de HEERE doen op uw gezette hoogtijden; behalve uw geloften, en uw vrijwillige offeren, met uw brandofferen, en met uw spijsofferen en met uw drankofferen, en met uw dankofferen. 40 En Mozes sprak tot de kinderen Israëls naar al wat de HEERE Mozes geboden had.

In dit hoofdstuk worden de vuuroffers voorgeschreven welke de Heere gebracht moesten worden op de feesten van de zevende maand.

I. Op de dag des geklanks, op de eerste dag van die maand, vers 1 - 6.
II. Op de verzoendag, op de tiende dag, vers 7 - 11.

III. Op het feest van de loofhutten, op de vijftiende dag en de zeven daarop volgende dagen, vers 12 - 38. En dan het besluit van deze inzettingen, vers 39 - 40.

Numeri 29:1 - 11
Er waren in de zevende maand meer heilige feesten dan in enige andere maand van het jaar, niet slechts omdat zij tot aan de bevrijding van Israël uit Egypte (welke bevrijding in de maand Abib plaats had, daarom is die maand van toen af in alle kerkelijke tijdrekeningen tot het begin van de maanden was gemaakt) de eerste maand geweest is, maar ook omdat zij voor alle burgerlijke rekeningen van het Jubeljaar en de jaren van de vrijlating nog de eerste maand bleef en tevens omdat het de rusttijd was tussen oogst en zaaitijd, als zij de meeste vrijen tijd hadden om op te gaan naar het heiligdom, hetgeen te kennen geeft, dat God uit aanmerking van werken van de noodzakelijkheid of van de barmhartigheid wel vrijstelling van de offerdienst wil verlenen, maar dat wij dan ook de tijd, die ons van de beslommeringen des levens overblijft, in de onmiddellijke dienst van God moeten doorbrengen.

1. Wij hebben hier het voorschrift nopens de offers, die op de eerste dag van de maand geofferd moesten worden, op de dag van het geklank, welk een voorbereiding was voor de twee grote feestdagen, die van het heilig treuren op de verzoendag, en die van de heilige vreugde op het feest van de loofhutten. Als de ene plechtige dienst er toe bijdraagt om ons geschikt te maken voor de andere, en zowel de een als de ander ons bereidt voor de hemel, dan wordt aan het doel van de Goddelijke inzettingen beantwoord. De dag des geklanks werd ingesteld, Leviticus 23:24. Hier wordt hun voorgeschreven welke offers zij op die dag moesten brengen, terwijl er daar geen melding van werd gemaakt. Zij, die Gods wil en bedoeling willen kennen in de Schrift, moeten Schrift met Schrift vergelijken, die delen er van samenvoegen, die betrekking hebben op dezelfde zaak, want de laatste openbaringen van het Goddelijk licht verklaren wat duister was, en vullen aan wat er in de vorige ontbrak, opdat de mens Gods volmaakt zij. De offers, die toen geofferd meesten worden, zijn hier in het bijzonder voorgeschreven, vers 2 - 6, en er wordt voor gezorgd dat zij niet in de plaats gesteld zullen worden van de dagelijkse offers en dat van de nieuwe maan. Hiermede wordt te kennen gegeven dat wij geen gelegenheid moeten zoeken om in de dienst van God af te nemen, niet blijde moeten wezen met een voorwendsel om een plicht na te laten, maar ons veeleer moeten verheugen met een gelegenheid om meer dan het gewone te doen in de Godsdienst. Als wij de huisgodsdienst hebben waargenomen, dan moeten wij niet denken dat dit ons nu ontheft van de plicht om in het verborgen Gods aangezicht te zoeken, of dat wij op de dagen als wij naar de kerk gaan geen huisgodsdienst behoeven te hebben, want wij moeten altijd overvloedig zijn in het werk des Heeren.

2. Op de verzoendag. Boven en behalve al de diensten op die dag, waarvan wij de instelling hadden in Leviticus 16, en die, naar men zou denken, genoeg moeite en last oplegden wordt hier nog bevolen brandoffers te offeren, vers 8 - 10. Want in ons geloof en onze bekering, de twee grote genadegaven van het Evangelie, die door hetgeen op die dag verricht werd zijn afgeschaduwd, moeten wij het oog hebben op de eer en heerlijkheid Gods, die zuiver en alleen bedoeld was in de brandoffers. Er moest ook een geitenbok als zondoffer zijn, behalve het zondoffer van de verzoeningen, vers 11 hetgeen te kennen geeft, dat er zelfs in onze uitdrukkingen van berouw zoveel fouten en gebreken zijn, dat wij deel moeten hebben in een offer ter verzoening van de schuld zelfs van dat deel van de heilige dingen. Hoewel wij geen berouw moeten hebben van ons berouw, moeten wij er wel berouw van hebben, dat ons berouw niet dieper, niet hartgrondiger was. Ook werd hiermede de onvolkomenheid aangeduid van de offeranden van de wet, en haar ongenoegzaamheid om de zonde weg te nemen, want op dezelfde dag dat het zondoffer van de verzoening gebracht werd, moest nog

een ander zondoffer gebracht worden. Maar hetgeen van de wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, dat heeft Christus gedaan.

Numeri 29:12 - 22
Kort na de verzoendag, de dag waarop de mensen hun zielen moesten verootmoedigen, volgde het feest van de loofhutten, waarop zij zich voor het aangezicht des Heeren moesten verblijden, want die met tranen zaaien, zullen weldra met gejuich maaien. Aan de vorige wetten betreffende dit feest, die wij hadden in Leviticus 23:34 en verv. zijn hier nog aanwijzingen toegevoegd nopens de vuuroffers, die zij gedurende de zeven dagen van dat feest de Heere moesten offeren, Leviticus 23:36..
Merk hierop:
1. Hun dagen van blijdschap en verheuging moesten dagen zijn van offeranden. Een blijmoedige stemming doet ons geen kwaad, en is geen kwaad teken, als die stemming ons niet ongeschikt maakt voor de plichten van de onmiddellijke dienst van God, maar veeleer ons hart er toe aanspoort en verruimt.

2. Al de dagen van hun wonen in loofhutten moesten zij offeranden offeren. Zolang wij nog hier in de tabernakelstaat zijn, is het ons belang en onze plicht, om voortdurend gemeenschap te onderhouden met God, ook zal het onzekere, het onvaste, van onze toestand ons niet verontschuldigen, als wij de plichten van Gods eredienst veronachtzamen.

3. De offeranden van al die zeven dagen worden, hoewel zij in niets verschilden dan in het getal van de varren, allen afzonderlijk voorgeschreven, hetgeen toch geen ijdele herhaling is, want God wilde hen leren zeer nauwkeurig te zijn in het waarnemen van deze diensten, en in het werk van elke dag het oog van het geloof op de inzetting gericht te houden. Evenzo wordt er door te kennen gegeven dat de herhaling van dezelfde diensten, indien zij verricht worden met een oprecht hart en met het gestadige vuur van Godvruchtige liefde, voor God geen vermoeienis is, en daarom moeten wij er ons ook niet aan ergeren, en zeggen: zie wat een vermoeidheid!

4. Het aantal varren (die het kostbaarste waren van het offer) werd met iedere dag minder. Op de eerste dag van het feest moesten zij er dertien offeren, op de tweede dag slechts twaalf, op de derde dag elf enz, zodat zij op de zevende dag zeven offerden. En hoewel de laatste dag de grote dag was van het feest en met een heilige samenroeping werd gevierd, moesten zij toch slechts één var offeren, en terwijl zij op al de andere dagen twee rammen en veertien lammeren offerden, offerden zij op die dag slechts één ram en zeven lammeren. Zo was het de wil van de wetgever, en dat is reden genoeg voor de wet.
Sommigen opperen het denkbeeld dat God hierin de zwakheid aanzag van het vlees, dat geneigd is over de onkosten te morren van de Godsdienst, daarom wordt bevolen dat die al minder en minder moeten worden, opdat zij niet zouden klagen, dat God "hen deed dienen met spijsoffer" Jesaja 43:23. Of wel, er wordt hun hiermede te kennen gegeven, dat de bedeling van de wet zal verouderen, en ten laatste verdwijnen, en de menigte van hun offers eindigen zal in een groot offer, oneindig kostelijker dan die allen. Het was op de laatste dag van het feest, nadat al die offers geofferd waren, dat onze Heere Jezus stond en riep tot hen, die nog dorstten naar de gerechtigheid, (zich bewust zijnde van de ongenoegzaamheid van deze offers om hen te rechtvaardigen)" tot Hem te komen en te drinken", Johannes 7:37.

5. De spijsoffers en drankoffers vergezelden al die offers naar hun getal en naar de wijze. Al is er nog zoveel vlees, is er toch geen maaltijd zonder brood en drank, daarom moeten die nooit weggelaten worden van Gods altaar, dat Zijn tafel was. Wij moeten niet denken dat veel

doen in de Godsdienst Gode welbehaaglijk zal zijn, zo wij het niet goed doen en naar de door God bepaalde wijze.

6. Op elke dag moet er een zondoffer zijn, zoals op andere feesten. Onze brandofferen des lofs kunnen Gode niet welbehaaglijk zijn, tenzij wij deel hebben aan het grote zoenoffer door Christus geofferd, toen Hij zich voor ons ten zondoffer heeft gesteld.

7. Zelfs als al die offeranden geofferd werden moet het gedurige brandoffer niet achterwege blijven, noch des morgens noch des avonds, dat moet iedere dag het eerst geofferd worden in de morgen, en het laatst in de avond. Geen buitengewone diensten moeten de vastgestelde oefeningen van de Godsvrucht verdringen. Eindelijk. Hoewel al deze diensten door de gehele vergadering moesten geschieden, en op algemene onkosten, moesten toch particuliere personen God verheerlijken met hun geloften en vrijwillige offers, vers 39.
Toen God gebood dat zij dit moesten doen, heeft Hij plaats en ruimte gelaten voor edelmoedigheid in hun Godsvrucht, voor zeer veel, dat zij nog mogen doen, geen andere wijze van Godsverering bedenkende, maar overvloedig zijnde in deze, zoals in 2 Kronieken 30:23,24. Er zijn in Leviticus uitvoerige aanwijzingen gegeven betreffende al de soorten van offeranden, die door particuliere personen gebracht moesten worden, overeenkomstig de leidingen van Gods voorzienigheid met hen. Hoewel ieder Israëliet deel had in deze algemene offers, moet hij toch niet denken dat die in de plaats kunnen komen van zijn geloften en vrijwillige offers. En zo zal het gebed van onze leraren met ons en voor ons ons niet vrijstellen van ook zelf te bidden.

HOOFDSTUK 30

1 En Mozes sprak tot de hoofden der stammen van de kinderen Israëls, zeggende: Dit is de zaak, die de HEERE geboden heeft: 2 Wanneer een man de HEERE een gelofte zal beloofd, of een eed zal gezworen hebben, zijn ziel met een verbintenis verbindende, zijn woord zal hij niet ontheiligen; naar alles, wat uit zijn mond gegaan is, zal hij doen. 3 Maar als een vrouw de HEERE een gelofte zal beloofd hebben, en zich met een verbintenis in het huis haars vaders in haar jonkheid zal verbonden hebben; 4 En haar vader haar gelofte, en haar verbintenis, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zal horen, en haar vader tegen haar zal stilzwijgen, zo zullen al haar geloften bestaan, en alle verbintenis, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zal bestaan. 5 Maar indien haar vader dat zal breken, ten dage als hij het hoort, al haar geloften, en haar verbintenissen, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zullen niet bestaan; maar de HEERE zal het haar vergeven; want haar vader heeft ze haar doen breken. 6 Doch indien zij immers een man heeft, en haar geloften op haar zijn, of de uitspraak harer lippen, waarmede zij haar ziel verbonden heeft; 7 En haar man dat zal horen, en ten dage als hij het hoort, tegen haar zal stilzwijgen, zo zullen haar geloften bestaan, en haar verbintenissen, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zullen bestaan. 8 Maar indien haar man ten dage, als hij het hoorde, dat zal breken, en haar gelofte, die op haar was, zal te niet maken, mitsgaders de uitspraak harer lippen, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zo zal het de HEERE haar vergeven.

9 Aangaande de gelofte ener weduwe, of ener verstotene: alles, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zal over haar bestaan. 10 Maar indien zij ten huize haars mans gelofte gedaan heeft, of met een eed door verbintenis haar ziel verbonden heeft; 11 En haar man dat gehoord, en tegen haar stil zal gezwegen hebben, dat niet brekende; zo zullen al haar geloften bestaan, mitsgaders alle verbintenis, waarmede zij haar ziel verbonden heeft, zal bestaan. 12 Maar indien haar man die dingen ganselijk te niet maakt, ten dage als hij het hoort, niets van al wat uit haar lippen gegaan is, van haar gelofte, en van de verbintenis harer ziel, zal bestaan; haar man heeft ze te niet gemaakt, en de HEERE zal het haar vergeven. 13 Alle gelofte, en allen eed der verbintenis, om de ziel te verootmoedigen, die zal haar man bevestigen, of die zal haar man te niet maken. 14 Maar zo haar man tegen haar van dag tot dag ganselijk stilzwijgt, zo bevestigt hij al haar geloften, of al haar verbintenissen, dewelke op haar zijn; hij heeft ze bevestigd, omdat hij tegen haar stilgezwegen heeft, ten dage als hij het hoorde. 15 Doch zo hij ze ganselijk te niet maken zal, nadat hij het gehoord zal hebben, zo zal hij haar ongerechtigheid dragen. 16 Dat zijn de inzettingen, die de HEERE Mozes geboden heeft, tussen een man en zijn huisvrouw, tussen een vader en zijn dochter, zijnde in haar jonkheid, ten huize haars vaders.

In dit hoofdstuk hebben wij een wet betreffende geloften waarvan aan het einde van het vorige hoofdstuk melding is gemaakt.

I. Er wordt ten algemenen regel gesteld, dat alle geloften zorgvuldig en nauwkeurig betaald moeten worden, vers 1, 2.

II. Enkele uitzonderingen op die regel.

1. Dat de geloften van dochters niet verbindend zijn, tenzij haar vader er in toestemt, vers 3 - 5.
2. Dat de geloften van vrouwen niet verbindend zijn, tenzij haar echtgenoten er in toestemmen.

Numeri 30:1 - 2

Deze wet werd overgegeven aan de hoofden van de stammen, opdat zij hen, die onder hun zorg en hoede waren, zouden onderrichten en hun de wet zouden verklaren, hun nodige waarschuwingen zouden geven, en, zo het geval zich voordeed, hen ter verantwoording zouden roepen wegens het niet nakomen van hun geloften. De hoofden van de stammen hadden misschien bij een voorval van dien aard Mozes geraadpleegd, en begeerd om door hem de wil van God te kennen, en hier wordt hun die nu meegedeeld. Dit is de zaak, die de Heere geboden heeft betreffende geloften, en het gebod is nog van kracht.

1. Het geval, dat hier verondersteld wordt, is dat iemand de Heere een gelofte doet, en er Zijn eer en heerlijkheid mee op het oog heeft. Er wordt verondersteld dat hetgeen in de gelofte beloofd wordt, iets wettigs is, want niemand kan door zijn eigen gelofte verplicht zijn datgene te doen wat door een Goddelijk voorschrift verboden is te doen. Maar er wordt verondersteld dat het iets is, waartoe hij voordat hij de gelofte gedaan was, niet in die trap of mate reeds verplicht was. Iemand zou de gelofte kunnen doen, om op zekere tijden deze of die offeranden te offeren, een zekere som geld aan de armen te geven, zich van deze of die spijzen en dranken, welke door de wet geoorloofd zijn, te onthouden, te vasten en zijn ziel te verootmoedigen, (gespecificeerd in vers 13) op andere dagen, buiten en behalve de verzoendag. Vele dergelijke geloften zouden gedaan kunnen worden, hetzij in een buitengewone warmte van heilige ijver, of in verootmoediging wegens een begane zonde, of ter verkrijging van een begeerde zegen, of uit dankbaarheid voor ontvangen zegeningen. Het is zeer nuttig dergelijke geloften te doen, mits zij in oprechtheid gedaan worden en met de nodige voorzichtigheid. Geloften (zeggen de Joodse wetgeleerden) zijn de heg van de afscheiding, dat is: een heining om de Godsdienst. Hij, die een gelofte doet, wordt hier gezegd zijn ziel met een verbintenis te verbinden. Het is een gelofte aan God, die een geest is, en aan Hem moet de ziel met al haar krachten verbonden zijn. Een belofte aan de mens is een verbintenis op zijn goed, zijn bezitting, maar een belofte aan God is een verbintenis op zijn ziel. Onze sacramentele geloften, die ons tot niets meer verplichten dan tot hetgeen tevoren reeds onze plicht was, en die noch door vader, noch door echtgenoot teniet kunnen gedaan worden, zijn verbintenissen op de ziel, en door deze moeten wij ons verbonden gevoelen tegen alle zonde, en verbonden om geheel de wil van God te doen. Onze gelegenheidsgeloften betreffende hetgeen tevoren "in onze macht was", Handelingen 5:4, zijn, als zij gedaan zijn, ook" verbintenissen van de ziel."

2. Het gebod luidt dat deze geloften nauwgezet gehouden moeten worden. Zijn woord zal hij niet ontheiligen, al zou hij ook later van gedachte of zin veranderen, maar alles, dat uit zijn mond gegaan is, zal hij doen. Het doen van geloften is een inzetting Gods, als wij geloften doen in geveinsdheid, dan ontheiligen wij die inzetting. Duidelijk en beslist wordt gezegd: "Het is beter, dat gij niet belooft, dan dat gij belooft en niet betaalt", Prediker 5:5. "Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten". Zijn beloften aan ons zijn "ja en amen", laat de onze aan Hem niet zijn "ja en neen."

Numeri 30:3 - 16
Hier wordt verondersteld dat alle personen, die sui juris zijn, dat is: over zichzelf kunnen beschikken en ook gezond zijn van zinnen en van geheugen, verplicht zijn na te komen al wat zij beloven, dat wettig en mogelijk is, maar als de persoon, die een gelofte doet onder de heerschappij en ter beschikking van iemand anders is, dan verandert de zaak. Er worden hier twee gevallen, die veel op elkaar gelijken, gesteld en beslist.

I. Het geval van een dochter in het huis van haar vader, en sommigen denken, en met veel waarschijnlijkheid, dat het zich ook uitstrekte tot een zoon, zolang hij thuis was bij zijn vader en onder voogden en leermeesters stond. Of de uitzondering zich zover uitstrekt, zou ik niet kunnen zeggen. Non est distinguendum, ubi lex non distinguit. Wij mogen geen onderscheidingen maken, die de wet niet maakt. De regel is algemeen. Als iemand een gelofte doet, moet hij haar betalen. Maar voor een dochter is de gelofte onzeker, totdat haar vader er kennis van draagt, er (naar verondersteld wordt) van haarzelf de mededeling van heeft ontvangen, want als zij tot zijn kennis komt is het in zijn macht haar òf te bekrachtigen of teniet te doen. Maar ten gunste van de gelofte:

1. Zal zelfs zijn stilzwijgen volstaan om haar te bekrachtigen, vers 4. Indien haar vader tegen haar zal stilzwijgen, zo zullen al haar geloften bestaan. Qui facet consentire videtur Stilzwijgen geeft toestemming. Hiermede staat hij aan zijn dochter de vrijheid toe, die zij zich genomen heeft, en zolang hij niets zegt tegen haar gelofte, is zij er door verbonden. Maar: 2. Zijn protest er tegen zal haar volkomen tenietdoen, omdat het mogelijk is, dat zodanige gelofte nadelig is voor de zaken van de familie,'s vaders maatregelen zou verstoren, de voorziening, die gemaakt is voor zijn tafel, in verwarring zou brengen, (als de gelofte betrekking had op spijzen) of de voorziening zou verminderen, die hij voor zijn kinderen gemaakt heeft, indien de gelofte meer onkosten meebrengt, dan hij instaat is te dragen. In elk geval was het een schending van zijn vaderlijk gezag over zijn kind, indien hij dus haar gelofte breekt, dan gaat zij vrij uit, de Heere zal het haar vergeven, dat is: de schuld van haar gelofte geschonden te hebben zal niet op haar rusten. Zij toonde haar goede wil door de gelofte te doen, en zo haar bedoelingen er mee oprecht waren, dan zal zij aangenomen worden, en haar vader te gehoorzamen zal geacht worden beter te zijn dan offerande.
Dit toont aan welk een eerbied kinderen aan hun ouders zijn verschuldigd, en hoe zij hen behoren te eren en gehoorzaamheid te betonen. Het is in het belang van het publiek, dat het vaderlijk gezag gesteund moet worden, want als kinderen gestijfd worden in hun ongehoorzaamheid tegen hun ouders, (zoals dit geschiedde door de inzettingen van de ouden, Mattheüs 15:5, 6) dan worden zij spoedig in andere dingen kinderen Belials. Indien deze wet zich al niet uitstrekt (zoals sommigen gedacht hebben) tot het huwen van de kinderen zonder de toestemming van hun ouders, waardoor het in de macht van de ouders zou zijn het huwelijk teniet te doen, en er de verplichting van op te heffen, dan bewijst zij toch voorzeker wel het zondige er van, en legt aan de kinderen die aldus dwaas gehandeld hebben, de verplichting op er berouw van te tonen, en zich voor God en hun ouders te verootmoedigen.

II. Het geval betreffende een huisvrouw is hieraan tamelijk gelijk. Wat betreft een weduwe of een gescheiden vrouw, zij heeft vader noch echtgenoot om macht over haar uit te oefenen, zodat alle geloften, waarmee zij haar ziel verbonden heeft, over haar bestaan, vers 9. Het is op haar gevaar zo zij er zich aan onttrekt, maar een echtgenote, die niets heeft, dat zij strikt genomen, het hare kan noemen, dan met goedvinden van haar man, kan, zonder dat goedvinden, geen gelofte doen.

1. De wet is duidelijk voor een vrouw een echtgenote, die dit nog lang na haar gelofte blijft. Indien haar echtgenoot zijn toestemming geeft tot haar belofte, al is het alleen maar door zijn stilzwijgen, dan zal haar gelofte bestaan, vers 6, 7. Indien hij haar gelofte breekt, dan zal, wijl haar verplichting ten opzichte van hetgeen zij beloofd had, zuiver en alleen uit haar eigen daad voortkwam, en niet uit een daaraan voorafgaand gebod van God haar plicht jegens haar echtgenoot in de plaats er van komen, want aan hem behoort zij onderdanig te zijn, als de Heere, en nu is het zo ver van haar plicht om haar gelofte te betalen, dat het haar zonde zou wezen om haar man ongehoorzaam te zijn, wiens toestemming zij wellicht had moeten vragen voor zij de gelofte deed, en daarom heeft zij vergeving nodig, vers 8.

2. De wet is dezelfde in het geval dat een vrouw spoedig daarna weduwe wordt, of een scheidbrief ontvangt. Indien zij terugkeert naar haars vaders huis, dan komt zij er wel niet zo terug, dat zij wederom onder zijn gezag staat, zodat hij macht zou hebben haar geloften teniet te doen, vers 9, maar indien de gelofte gedaan werd, toen zij nog in het huis van haar man was, en haar man die gelofte brak, dan was zij teniet gedaan, voor altijd van nul en gener waarde gemaakt, en zij keert niet terug onder de wet van haar gelofte, als zij van de wet van haar man is losgemaakt. Dat schijnt de bepaalde betekenis te wezen van vers 10 - 14 want anders zouden die verzen slechts een herhaling bevatten van vers 6 - 8. Maar er wordt

bijgevoegd in vers 15, dat de man, zo hij de geloften van zijn vrouw tenietdoet haar ongerechtigheid zal dragen, dat is: indien de gelofte die zij gedaan heeft, wezenlijk goed was voor de eer Gods en het heil van haar eigen ziel, en de man deze gelofte breekt uit geldgierigheid of wrevel, of om slechts zijn gezag te tonen dan is zij wel van de verplichting ontheven van haar gelofte, maar hij zal zeer veel te verantwoorden hebben. Nu is het hier zeer opmerkelijk hoe zorgvuldig de wet Gods te rade gaat met de goede orde in de huisgezinnen, het gezag ophoudt van de meerdere, en plicht en eerbied gebiedt aan de mindere. Het is betamelijk dat ieder man zijn eigen huis regeert, zijn vrouw en kinderen in onderdanigheid houdt met alle stemmigheid, en liever dan dat deze grote regel zal verbroken worden, of aan de mindere leden van het gezin aanmoediging zou worden gegeven om deze banden te verbreken, wilde God zelf afstand doen van Zijn recht, en de verplichting zelfs van een plechtige gelofte opheffen, zozeer versterkt de Godsdienst de banden tussen alle betrekkingen, en verzekert het welzijn van de maatschappelijke samenleving en daarin zijn de geslachten van de aarde gezegend.

HOOFDSTUK 31

1 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 2 Neem de wraak der kinderen Israëls van de Midianieten; daarna zult gij verzameld worden tot uw volken. 3 Mozes dan sprak tot het volk, zeggende: Dat zich mannen uit u ten strijde toerusten, en dat zij tegen de Midianieten zijn, om de wraak des HEEREN te doen aan de Midianieten. 4 Van elken stam onder alle stammen Israëls zult gij een duizend ten strijde zenden. 5 Alzo werden geleverd uit de duizenden van Israël, duizend van elken stam, twaalf duizend toegerusten ten strijde. 6 En Mozes zond hen ten strijde, duizend van elken stam, hen en Pinehas, de zoon van Eleazar, de priester, ten strijde, met de heilige vaten, en de trompetten des geklanks in zijn hand. 7 En zij streden tegen de Midianieten, gelijk als de HEERE Mozes geboden had, en zij doodden al wat mannelijk was. 8 Daartoe doodden zij boven hun verslagenen, de koningen der Midianieten, Evi, en Rekem, en Zur, en Hur, en Reba, vijf koningen der Midianieten; ook doodden zij met het zwaard Bileam, de zoon van Beor. 9 Maar de kinderen Israëls namen de vrouwen der Midianieten, en hun kinderkens gevangen; zij roofden ook al hun beesten, en al hun vee, en al hun vermogen. 10 Voorts al hun steden met hun woonplaatsen, en al hun burchten verbrandden zij met vuur. 11 En zij namen al de roof, en al de buit, van mensen en van beesten. 12 Daarna brachten zij de gevangenen, en de buit, en de roof, tot Mozes en tot Eleazar, de priester, en tot de vergadering der kinderen Israëls, in het leger, in de vlakke velden van Moab, dewelke zijn aan de Jordaan van Jericho. 13 Maar Mozes en Eleazar, de priester, en alle oversten der vergadering, gingen uit hen tegemoet, tot buiten voor het leger. 14 En Mozes werd grotelijks vertoornd tegen de bevelhebbers des heirs, de hoofdlieden der duizenden, en de hoofdlieden der honderden, die uit de strijd van dien oorlog kwamen.

15 En Mozes zeide tot hen: Hebt gij dan alle vrouwen laten leven? 16 Ziet, deze waren, door de raad van Bileam, de kinderen Israëls, om oorzake der overtreding tegen de HEERE te geven, in de zaak van Peor; waardoor die plaag werd onder de vergadering des HEEREN. 17 Nu dan, doodt al wat mannelijk is onder de kinderkens; en doodt alle vrouw, die door bijligging des mans een man bekend heeft. 18 Doch al de kinderen van vrouwelijk geslacht, die de bijligging des mans niet bekend hebben, laat voor ulieden leven. 19 En gijlieden, legert u buiten het leger zeven dagen; een ieder, die een mens gedood, en een ieder, die een verslagene zult aangeroerd hebben, zult u op de derden dag en op de zevenden dag ontzondigen, gij en uw gevangenen. 20 Ook zult gij alle kleding, en alle gereedschap van vellen, en alle geiten haren werk, en gereedschap van hout, ontzondigen. 21 En Eleazar, de priester, zeide tot de krijgslieden, die tot dien strijd getogen waren: Dit is de inzetting der wet, die de HEERE Mozes geboden heeft. 22 Alleen het goud en het zilver, en het koper, het ijzer, het tin en het lood; 23 Alle ding, dat het vuur lijdt, zult gij door het vuur laten doorgaan, dat het rein worde; evenwel zal het door het water der afzondering ontzondigd worden; maar al wat het vuur niet lijdt, zult gij door het water laten doorgaan. 24 Gij zult ook uw klederen op de zevenden dag wassen, dat gij rein wordt; en daarna zult gij in het leger komen. 25 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 26 Neem op de som van de buit der gevangenen van mensen en van beesten; gij en Eleazar, de priester, en de hoofden van de vaderen der vergadering. 27 En deel de buit in twee helften tussen degenen, die de strijd aangegrepen hebben, die tot de strijd uitgegaan zijn, en tussen de ganse vergadering. 28 Daarna zult gij een schatting voor de HEERE heffen, van de oorlogsmannen, die tot dezen krijg uitgetogen zijn, van vijfhonderd een ziel, uit de mensen en uit de runderen, en uit de ezelen, en uit de schapen. 29 Van hun helft zult gij het nemen, en de priester Eleazar geven tot een heffing des HEEREN. 30 Maar van de helft der kinderen Israëls zult gij een gevangene van vijftig nemen, uit de mensen, uit de runderen, uit de ezelen, en uit de schapen, uit al de beesten; en gij zult ze aan de Levieten geven, die de wacht van de tabernakel des HEEREN waarnemen.

31 En Mozes en Eleazar, de priester, deden, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 32 De buit nu, het overschot van de roof, dat het krijgsvolk geroofd had, was zeshonderd vijf en zeventig duizend schapen; 33 En twee en zeventig duizend runderen; 34 En een en zestig duizend ezelen; 35 En der mensen zielen, uit de vrouwen, die geen bijligging des mans bekend hadden, alle zielen waren twee en dertig duizend. 36 En de helft, te weten het deel dergenen, die tot dezen krijg uitgetogen waren, was in getal driehonderd zeven en dertig duizend en vijfhonderd schapen. 37 En de schatting voor de HEERE van schapen was zeshonderd vijf en zeventig. 38 En de runderen waren zes en dertig duizend, en hun schatting voor de HEERE twee en zeventig. 39 En de ezelen waren dertig duizend en vijfhonderd, en hun schatting voor de HEERE was een en zestig. 40 En der mensen zielen waren zestien duizend, en hun schatting voor de HEERE twee en dertig zielen. 41 En Mozes gaf Eleazar, de priester, de schatting

van de heffing des HEEREN, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 42 En van de helft der kinderen Israëls, welke Mozes afgedeeld had, van de mannen, die gestreden hadden; 43 (Het halve deel nu der vergadering was, uit de schapen, driehonderd zeven en dertig duizend en vijfhonderd; 44 En de runderen waren zes en dertig duizend; 45 En de ezelen dertig duizend en vijfhonderd; 46 En der mensen zielen zestien duizend;) 47 Van die helft der kinderen Israëls nam Mozes een gevangene uit vijftig, van mensen en van beesten; en hij gaf ze aan de Levieten, die de wacht van de tabernakel des HEEREN waarnamen, gelijk als de HEERE Mozes geboden had. 48 Toen traden tot Mozes de bevelhebbers, die over de duizenden des heirs waren, de hoofdlieden der duizenden, en de hoofdlieden der honderden; 49 En zij zeiden tot Mozes: Uw knechten hebben opgenomen de som der krijgslieden, die onder onze hand geweest zijn; en uit ons ontbreekt niet een man. 50 Daarom hebben wij een offerande des HEEREN gebracht, een ieder wat hij gekregen heeft, een gouden vat, een keten, of een armring, een vingerring, een oorring, of een afhangenden gordel, om voor onze zielen verzoening te doen voor het aangezicht des HEEREN. 51 Zo nam Mozes en Eleazar, de priester, van hen het goud, alle welgewrochte vaten. 52 En al het goud der heffing, dat zij de HEERE offerden, was zestien duizend zevenhonderd en vijftig sikkelen, van de hoofdlieden der duizenden, en van de hoofdlieden der honderden. 53 Aangaande de krijgslieden, een iegelijk had geroofd voor zichzelven. 54 Zo nam Mozes en Eleazar, de priester, dat goud van de hoofdlieden der duizenden en der honderden, en zij brachten het in de tent der samenkomst, ter gedachtenis voor de kinderen Israëls, voor het aangezicht des HEEREN.

Dit hoofdstuk behoort TOT HET BOEK DER OORLOGEN DES HEEREN, waarin het waarschijnlijk was opgenomen. Het is de geschiedenis van een heilige oorlog, een oorlog met Midian. Hier is:

I. Een Goddelijk bevel voor de oorlog, vers 1 2.
II. Het ondernemen van de oorlog, vers 3 - 6.
III. De heerlijke uitkomst er van, vers 7 - 12.
IV. Hun zegevierende terugkeer van de oorlog.
    1. De eer door Mozes aan de krijgslieden bewezen, vers 13.
    2. De bestraffing, die hij hun gaf wegens hun sparen van de vrouwen, vers 14 - 18.
    3. De voorschriften, die hij hun gaf, om zich en hun goederen te reinigen, vers 19 - 24.
    4. De verdeling van de buit, die zij genomen hadden, de ene helft voor de krijgslieden, de andere helft voor de vergadering, en uit ieder van deze twee helften een schatting aan de Heere, vers 25 - 47.
    5. De vrijwillige offeranden van de bevelhebbers vers 48 - 54.

Numeri 31:1 - 6

1. De Heere der heirscharen geeft hier bevel aan Mozes om oorlog te voeren tegen Midian en Zijn bevel, of lastbrief, heeft deze oorlog ongetwijfeld gerechtvaardigd, hoewel een oorlog zonder zodanig bevel niet gerechtvaardigd zou zijn. De Midianieten waren nakomelingen van Abraham bij Ketura, Genesis 25:2. Sommigen van hen vestigden zich ten zuiden van Kanaän onder wie Jethro heeft gewoond, en deze behielden de aanbidding van de ware God, maar anderen van hen hadden zich ten oosten van Kanaän gevestigd en waren tot afgoderij vervallen, zij waren naburen van de Moabieten en in verbond met hen. Hun land was niet bestemd om aan Israël gegeven te worden, en Israël zou hen ook wel ongemoeid hebben gelaten, indien zij zich niet blootgesteld hadden aan Israëls wrok door hun slechte vrouwen onder hen te zenden en hen tot hoererij en afgoderij te verlokken. Dat was de belediging, het hun aangedane kwaad. Hiervoor, (zegt God) neem de wraak van de kinderen Israëls van de Midianieten, vers 2.

a. God wilde de Midianieten gekastijd hebben, er moest een vijandelijke inval gedaan worden in dat deel van hun land, dat het dichtst bij Israëls leger was gelegen, en betrokken was

geweest in dit kwaad, meer misschien dan de Moabieten, die daarom ook ongemoeid bleven. God wil dat wij diegenen tot onze grootste vijanden zullen rekenen, die ons tot zonde brengen, en dat wij hen zullen mijden. En daar een ieder verzocht wordt als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt, en deze de Midianieten zijn, die ons verstrikken door hun listen, behoren wij onze wraak van hen te nemen, niet alleen geen verbond met hen aangaan, maar strijd tegen hen te voeren door een leven te leiden van doding van het vlees. God heeft op Zijn eigen volk wraak genomen omdat zij aan van de Midianieten verleiding hebben toegegeven, maar nu moet met de Midianieten afgerekend worden van wie de verzoeking is uitgegaan, want Zijns is de dwalende en die doet dwalen, Job 12:16, beide zijn verantwoordelijk aan Hem, en hoewel het oordeel begint van het huis Gods, 1 Petrus 4:17, zal het er toch niet eindigen. De dag komt, wanneer wraak zal genomen worden van hen, die dwaling en bederf in de kerk gebracht hebben, en de duivel, die de mensen verleidde, zal in de poel des vuurs geworpen worden. Israëls twist met Amalek, dat tegen hen streed, werd niet dan lang daarna gewroken, maar hun twist met Midian, dat hen tot zonde verleidde, werd spoedig gewroken, want zij werden als veel gevaarlijker en boosaardiger vijanden beschouwd.

b. God wilde dat dit gedaan zou worden door Mozes, nog bij zijn leven, opdat hij, die dit kwaad zo diep gevoeld heeft, de voldoening zou hebben van het gewroken te zien. "Zie, dat deze wraakoefening op de vijanden van God en Israël geschiedt, daarna zult gij verzameld worden tot uw volkeren." Dat was de enige dienst van die aard, die Mozes nog doen moest, en dan heeft hij als de dagloner, zijn dag vervuld, en zal hij zijn quietus hebben, ingaan tot Zijn rust. Tot hiertoe moet zijn openbare arbeid gaan, en niet verder, de oorlogen van Kanaän moeten door een andere hand gevoerd worden. Soms neemt God nuttige mensen weg, als wij denken dat zij slecht gemist kunnen worden, maar dit moet ons tot voldoening zijn, daar zij toch nooit weggenomen worden, voor zij het voor hen bestemde werk volbracht hebben.

2. Mozes geeft orders aan het volk om zich voor deze veldtocht te bereiden, vers 3. Hij wilde niet het gehele leger doen uittrekken maar sommigen van hen moeten zich ten strijde toerusten, de zodanigen, die of het meest geschikt, òf het ijverigst waren, om de wraak des Heeren te doen aan de Midianieten. God zei: Neem de wraak van de kinderen Israëls, Mozes zegt: Neem de wraak des Heeren, want de belangen van God en Israël zijn verenigd, en beider zaak is een en dezelfde. En zo God in hetgeen Hij doet zich ijverig betoont voor de eer van Israël, dan voorzeker moet Israël, in hetgeen zij doen, zich ijverig betonen voor de eer van God. Dan alleen kunnen wij onze wraakoefening rechtvaardigen, als het de wraak des Heeren is, die wij doen. Ja om die reden is het ons verboden ons te wreken, omdat God gezegd heeft: Mij is de wraak, Ik zal het vergelden.

3. Dienovereenkomstig wordt een legerafdeling gevormd voor deze dienst, van iederen stam duizend man, twaalf duizend in het geheel, een klein getal in vergelijking met wat zij hadden kunnen zenden, klein ook waarschijnlijk in vergelijking van het aantal vijanden, tegen wie zij uitgezonden werden. Maar God wilde hen leren dat bij Hem geen verhindering is om te verlossen door velen of door weinigen, 1 Samuel 14:6.

4. Pinehas, de zoon van Eleazar, wordt met hen uitgezonden. Het is vreemd dat geen melding wordt gemaakt van Jozua in dit grote krijgsbedrijf. Indien hij de opperbevelhebber was van dit leger, waarom zien wij het hem dan niet aanvoeren? Indien hij thuis bleef waarom vinden wij hem dan niet met Mozes om hen bij hun terugkeer tegemoet te gaan? Het is waarschijnlijk dat er, omdat iedere stam zijn eigen hoofdman heeft over duizend, geen opperbevelhebber was, maar dat zij uittrokken naar de orde van hun mars door de woestijn, Juda waarop, en de

overigen op hun plaats, onder het bevel van hun respectieve bevelhebbers, vermeld in vers 48. Doch daar de oorlog een heilige oorlog was, was Pinehas hun algemeen hoofd, niet om de plaats in te nemen van een generaal, maar om door de Godsspraak de besluiten van hun krijgsraden te bepalen waarin de oversten van duizenden allen zullen berusten, en naar welke zij hun gemeenschappelijke handeling zullen regelen. Daarom heeft hij de heilige vaten medegenomen, de borstlap van het gericht waarschijnlijk, door welke God in enigerlei moeilijke omstandigheid geraadpleegd kon worden.
Hoewel hij de hogepriester nog niet was kon hij pro hac vice voor deze bijzondere gelegenheid gevolmachtigd worden, om de urim en tummim te dragen, zoals 1 Samuel 25:6. Er was een bijzondere reden voor het zenden van Pinehas als hoofd van deze expeditie, hij had zich reeds onderscheiden door zijn ijver tegen de Midianieten en hun gevloekte listen om Israël te verstrikken, toen hij Kozbi, de dochter van een overste van een vaderlijk huis onder de Midianieten, had gedood, Hoofdstuk 25:15. Hij die het zwaard van de gerechtigheid zo goed gebruikt had tegen een particuliere misdadiger, was het meest bevoegd om het oorlogszwaard te besturen tegen geheel de natie. Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten.

Numeri 31:7 - 12
1. Hier is de aanval van dit kleine leger van de Israëlieten onder het bevel en de leiding van God op het land van Midian. Zij streden tegen de Midianieten. Waarschijnlijk hebben zij eerst hun manifest uitgevaardigd, waarin de redenen voor deze oorlog waren blootgelegd, en waarin zij hun de eis stelden, om de aanvoerders van het kwaad over te leveren aan de gerechtigheid, want dit is later de wet geworden, Deuteronomium 20:10, en in praktijk gebracht, Richteren 20:12, 13. Daar de Midianieten echter rechtvaardigden wat zij hadden gedaan, en de bedrijvers van het kwaad steunden en het voor hen opnamen, hebben de Israëlieten hen te vuur en te zwaard aangevallen, met al de Godvruchtige kloekmoedigheid, waarmee hun ijver voor God en hun volk hen had bezield.

2. Hun krijgsverrichtingen bij deze aanval.
a. Zij doodden al wat mannelijk was, vers 7, dat is, allen die zij ontmoetten zover zij gingen. Zij joegen die allen over de kling, en gaven geen kwartier. Dat zij echter niet al de mannen van dat volk hebben gedood is zeker want wij bevinden de Midianieten een machtig en geducht vijand van Israël in de dagen van Gideon, en zij waren de Midianieten van dit land, want zij worden gerekend met de kinderen van het oosten, Richteren 6:3.

b. Zij doodden de koningen van de Midianieten, dezelfden, die de oudsten van de Midianieten genoemd worden Hoofdstuk 22:4 en de geweldige Sihons, Jozua 13:21. Vijf van deze vorsten worden hier genoemd, een van hen was Zur, dezelfde Zur waarschijnlijk, die de vader was van Kozbi, Hoofdstuk 25:15.

c. Zij doodden ook Bileam. Er worden vele gissingen gemaakt omtrent de oorzaak, die Bileam toen onder de Midianieten heeft gebracht. Waarschijnlijk hebben de Midianieten, onderricht zijnde van het optrekken van dit leger van Israëlieten tegen hen, Bileam gehuurd om hen te komen helpen met zijn toverijen, opdat, zo hij niet tot hun gunste aanvallend kon te werk gaan door het leger Israëls te vervloeken, hij toch verdedigender wijs voor hen zou kunnen optreden door het land van Midian te zegenen. Wat nu ook de aanleiding moge geweest zijn van zijn tegenwoordigheid aldaar, het was Gods alles-besturende Voorzienigheid, die hem er heen bracht, en de rechtvaardige wraak heeft er hem gevonden. Had hij zelf geloofd wat hij van de gelukkige staat van Israël gezegd heeft, hij zou zich niet bij Israëls vijanden gevoegd hebben, maar rechtvaardig sterft hij de dood van de goddelozen,

(hoewel hij voorgaf de dood van de rechtvaardigen te begeren) en daalt hij neer in de groeve met de onbesnedenen, die tegen de overtuiging van hun eigen consciëntie hebben gerebelleerd. De listen van de Midianieten waren hun door Bileam aan de hand gedaan, het was dus rechtvaardig dat hij met hen is omgekomen, Hoséa 4:5. Nu is zijn dwaasheid voor allen openbaar geworden, die het lot van anderen heeft voorzegd maar zijn eigen lot niet heeft voorzien.

d. Zij namen de vrouwen en kinderen gevangen, vers 9. e. Zij verbrandden hun steden en burchten vers 10, niet voornemens zijnde om die zelf te gaan bewonen, (dat land lag buiten hun lijn) maar aldus voorkomende dat zij die gevlucht waren er een schuilplaats in zouden vinden, en er zich opnieuw zouden vestigen. Sommigen verstaan het van hun afgodstempels, het was voegzaam, dat die mee begrepen zouden zijn in de wraak. f. Zij plunderden het land, voerden al het vee weg alsmede goederen van waarde, en zo keerden zij terug naar het leger Israëls, beladen met een rijken buit, vers 9, 11, 12., En zo werden zij, evenals toen zij uit Egypte kwamen, verrijkt met de buit van hun vijanden, en voorzien van kudden voor het goede land, waarin God hen bracht.

Numeri 31:13 - 24
Wij hebben hier de zegevierende terugkeer van het leger Israëls van de krijg tegen Midian. En hier:
1. Werd hun grote eer bewezen, vers 13. In weerwil van zijn hoge ouderdom en zijn statigheid ging Mozes zelf hun buiten het leger tegemoet om hun geluk te wensen met de overwinning, en de plechtigheden van de triomf met zijn tegenwoordigheid te vereren. Voordelen, die voor het algemeen welzijn zijn behaald, moeten in het openbaar worden erkend tot eer van God, en ter bemoediging van hen, die voor de zaak huns volks hun leven in de waagschaal hebben gesteld.

2. Zij werden er streng om bestraft, dat zij de vrouwen in het leven hebben laten blijven. Zeer waarschijnlijk had Mozes hun geboden de vrouwen te doden, dat lag tenminste opgesloten in het algemeen bevel om Israël te wreken op de Midianieten, de strafoefening gold de misdaad, door welke zij hen tot de aanbidding van Baäl Peor hebben verleid, het was dus gemakkelijk om tot de gevolgtrekking te komen, dat de vrouwen, die de voornaamste misdadigsters zijn geweest, niet gespaard moesten worden. Hoe! (zegt Mozes) hebt gij dan alle vrouwen laten leven? vers 15. Een heilige verontwaardiging vervulde hem, toen hij ze zag. Dezen waren door Bileams raad de kinderen Israëls om oorzaak van de overtreding tegen de Heere, en daarom:
a. Is het rechtvaardig, dat zij sterven. In geval van hoererij luidde de wet: De overspeler en de overspeelster zullen zeker gedood worden. God had de overspelers van Israël gedood door de plaag, en nu was het voegzaam, dat de overspeelsters van Midian, inzonderheid wijl zij de verleidsters geweest zijn, ter dood zouden worden gebracht door het zwaard.
b. "Het is gevaarlijk ze in het leven te laten, zij zullen wederom de Israëlieten tot onkuisheid verleiden, en zo zullen uw gevangenen uw overwinnaars worden, en voor de tweede maal uw verdervers." Er worden dus strenge orders gegeven, dat al de volwassen vrouwen in koelen bloede gedood zullen worden, en alleen kinderen van het vrouwelijk geslacht gespaard worden.

3. Zij waren verplicht zich naar de ceremonie van de wet te reinigen, en zeven dagen buiten het leger te blijven, totdat hun reiniging volbracht was. Want:
a. Zij hadden hun handen bezoedeld met bloed, waardoor zij wel geen zedelijke schuld op zich geladen hebben, daar de oorlog wettig en rechtvaardig was, maar zij zijn er door onder

ceremoniële onreinheid gekomen, die hen ongeschikt maakte om, voordat zij gereinigd waren, nabij de tabernakel te komen. Aldus wilde God een vrees voor en afschuw van moord in hun gemoed bewaren. David moest de tempel niet bouwen omdat hij een krijgsman was en veel bloed had vergoten, 1 Kronieken 28:3.
b. Het kon niet anders, of zij moesten dode lichamen hebben aangeraakt, waardoor zij verontreinigd zijn geworden en dit maakte het nodig, dat zij met het water van de afzondering ontzondigd zouden worden vers 19, 20, 24,.

4. Ook de buit, die zij genomen hadden moesten zij reinigen, de gevangenen, vers 19, en al de goederen, vers 21 - 23. Wat het vuur kon verdragen, moest door het vuur gaan, en wat het vuur niet kon lijden, moest met water gewassen worden. Deze dingen zijn door de Midianieten gebruikt, en nu in het bezit gekomen zijnde van Israëlieten, was het voegzaam dat zij geheiligd tot de worden tot de dienst van dit heilig volk en ter ere van hun heilige God. Voor ons wordt thans alles geheiligd door het woord en het gebed, indien wij geheiligd zijn door de Geest, die bij vuur en water wordt vergeleken. De reinen is alles rein.

Numeri 31:25 - 47
Wij hebben hier de verdeling van de buit die in deze krijgstocht tegen de Midianieten genomen was. God zelf wees aan hoe dit moest geschieden, en Mozes en Eleazar deden naar Zijn aanwijzing. Aldus werden onzalige twisten onder elkaar voorkomen, en kwam de overwinning allen ten goede. Het was voegzaam dat Hij, die hun de buit gaf, er de beschikking over had, alles wat wij hebben is van God, en daarom moet het onderworpen worden aan Zijn wil.

1. De buit moet in twee delen verdeeld worden, een deel voor de twaalf duizend mannen, die voor de strijd waren uitgetrokken, en het andere deel voor de vergadering. De buit, die verdeeld moest worden, schijnt alleen bestaan te hebben in de gevangenen en in het vee, maar wat betreft zilverwerk, juwelen en andere goederen, ieder behield wat hij nam, zoals te kennen wordt gegeven in vers 50 - 53. Alleen datgene werd verdeeld wat van nut kon zijn in het goede land, waarin zij weldra komen zullen. Merk nu op:
a. Dat de ene helft van de buit aan de gehele vergadering werd gegeven, aan iederen stam werd door Mozes zijn deel toegewezen, terwijl het verder aan de hoofden van de stammen overgelaten werd, om hun respectieve delen onder elkaar te verdelen naar hun geslachten. De oorlog was ondernomen ten behoeve van de gehele vergadering, allen zouden zij bereid geweest zijn heen te gaan tot de hulp des Heeren tegen de machtigen, indien hun dit bevolen was geworden en waarschijnlijk hebben zij ook geholpen door hun gebeden, en daarom beveelt God, dat zij die thuis bleven de roof zouden uitdelen Psalm 68:13. David heeft het in zijn tijd tot een inzetting en tot een recht gesteld in Israël, dat gelijk het deel is dergenen, die in de strijd mee afgetogen zijn, alzo zal ook het deel zijn dergenen, die bij het gereedschap gebleven zijn, 1 Samuel 30:24, 25. Zij, die in openbare dienst gebruikt worden, moeten niet zichzelf alleen willen bevoordelen door hun arbeid en het gevaar, waaraan zij blootgesteld waren, zij moeten het voordeel van de gehele gemeenschap op het oog hebben.

b. Dat echter aan de twaalf duizend, die ten strijde waren uitgetrokken, evenveel ten deel viel als aan de gehele vergadering, wier getal vijftig maal groter was, zodat de krijgslieden een veel beter deel hadden dan hun broeders, die thuis waren gebleven, en hiervoor waren goede redenen. Hoe meer moeite wij ons geven, en aan hoe groter gevaar wij ons blootstellen in de dienst van God en ons geslacht, hoe groter ten laatsten dage ons loon zal wezen, want God is niet onrechtvaardig, dat Hij ons werk zou vergeten en de arbeid van de liefde.

2. Aan God moet er een schatting van worden gegeven, als een erkenning van Zijn soevereiniteit over hen in het algemeen, en dat Hij was hun Koning, aan wie schatting verschuldigd was, en in het bijzonder van Zijn aandeel aan deze strijd en de winsten er van, daar Hij hun de voorspoed gegeven heeft, en opdat de priesters, des Heeren ontvangers, iets zouden hebben, dat aan hetgeen voor hun onderhoud voorzien was, toegevoegd werd. Van alles wat wij hebben moet aan God gegeven worden wat er Hem van toekomt. En, evenals tevoren, worden de krijgslieden hier bevoorrecht boven de overigen van de vergadering, want van het deel van het volk eiste God één op vijftig, maar van het deel van de krijgslieden slechts één op vijfhonderd, omdat het volk het hun gemakkelijk had verkregen, zonder enigerlei moeite of gevaar. Hoe minder gelegenheid wij hebben om God te eren met onze persoonlijke diensten, hoe groter onze geldelijke bijdragen behoren te wezen. De helft van de schatting uit de buit van de krijgslieden werd aan de priesters gegeven, vers 29. Die uit de helft van het volk werd aan de Levieten gegeven, vers 30. Want de priesters werden uit de Levieten genomen, zoals de krijgslieden uit het volk voor bijzonderen dienst, en met gevaar van hun leven, en dienovereenkomstig was het hun loon.

Numeri 31:48 - 54

Wij hebben hier een groot voorbeeld van Godsvrucht en toewijding van de bevelhebbers van het leger, de kolonels, die oversten of hoofdlieden van de duizend, en de mindere officieren die hoofdlieden van de honderd genoemd worden. Zij kwamen tot Mozes als hun generaal en opperbevelhebber, en, hoewel hij nu weldra het toneel van deze wereld zal verlaten, hebben zij zich toch met grote eerbied en nederigheid tot hem gericht, zich zijn knechten noemende. De eer, die zij behaald hebben, maakte hen niet opgeblazen, zodat zij niet vergaten wat hun plicht en houding tegenover Mozes moest zijn. In hun toespraak tot hem hebben wij er op te letten:

1. Hoe zij Gods wonderbare goedheid jegens hen hebben gezien in hun veldtocht daar Hij niet alleen hun leven, maar ook het leven van al de krijgslieden onder hun bevel had bewaard zodat, toen zij de som van de krijgslieden hebben opgenomen, het bleek dat niet één man ontbrak, vers 49. Dit was zeer buitengewoon waarvan misschien de weerga in de geschiedenis van geen enkel land gevonden kan worden. Zoveel duizenden levens op het oorlogsveld in gevaar geweest, en geen enkel er van verloren, noch door het zwaard van de vijand, noch door ziekte of ongeval! Dit was van de Heere geschied, en kan niet anders dan wonderlijk zijn in de ogen van hen, die bedenken hoe het leven van alle mensen, en inzonderheid het leven van krijgslieden, voortdurend in gevaar is. Het is een bewijs hoe aan deze bevelhebbers het leven van hun manschappen dierbaar en kostelijk was, dat zij het als een zegen en weldaad voor zichzelf beschouwden, dat aan niemand van hen, die onder hun bevel waren, leed overkomen is. Van allen, die hun gegeven waren hadden zij niemand verloren, zó dierbaar is aan Christus het bloed van zijn onderdanen en krijgsknechten, Psalm 72:14.

2. Hun Godvruchtige erkentenis wegens deze gunst, vers 50. Daarom hebben wij een offerande aan de Heere gebracht. De offerande, die zij brachten, was afkomstig van hetgeen een ieder gekregen heeft, en zij hadden het eerlijk verkregen en onder de volmacht Gods. Zo behoort een ieder iets bij zichzelf weg teleggen naar dat hij welvaren verkregen heeft, 1 Corinthiërs 16:2. Want waar God overvloedig zaait in de gaven van Zijn milddadigheid, verwacht Hij dienovereenkomstig te oogsten in de vruchten van onze Godsvrucht en liefdadigheid. Eerst de tabernakel, en daarna de tempel, werden versierd en verrijkt met de buit, die van de vijanden van Israël genomen werd, zoals door David, 2 Samuel 8:11, 12, en zijn krijgsoversten, 1 Kronieken 26:26, 27. Nooit moeten wij in de krijg, of in de handel, iets voor onszelf nemen, waarvan wij niet in het geloof een deel aan God kunnen toewijden, die de roof haat in het brandoffer, maar als God ons opmerkelijk heeft bewaard en voorspoedig

gemaakt, dan verwacht Hij dat wij op bijzondere wijze Hem onze erkentelijkheid zullen betonen. Wat nu deze offerande betreft:

a. De bevelhebbers offerden haar, om voor hun zielen verzoening te doen, vers 50. In plaats van tot Mozes te komen om een beloning van hem te vragen voor de goede diensten, die zij gedaan hadden in de wraak des Heeren te doen aan de Midianieten, of om trofeeën op te richten van hun zegepraal ten einde hun eigen namen onsterflijk te maken, brengen zij een offerande om verzoening te doen voor hun zielen, zich bewust zijnde, zoals de mensen zich bewust moeten zijn, van tekortkoming ook zelfs in hun beste diensten, niet alleen in de zaak waarvoor zij bestraft waren geworden, vers 14, maar in nog vele andere opzichten, want daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt.

b. Mozes nam de offerande aan, en bracht het in de tabernakel, ter gedachtenis voor de kinderen Israëls, vers 54, dat is: een gedenkteken van Gods goedheid jegens hen, opdat zij aangemoedigd zouden wezen om op Hem te vertrouwen voor hun verdere oorlogen, en een gedenkteken van hun dankbaarheid aan God, opdat Hij, een welgevallen hebbende in deze dankbare erkentenis van verleende gunsten, die gunsten en zegeningen voor hen bestendig zou maken.

HOOFDSTUK 32

1 De kinderen van Ruben nu hadden veel vee, en de kinderen van Gad hadden machtig veel; en zij bezagen het land Jaezer, en het land van Gilead, en ziet, deze plaats was een plaats voor vee. 2 Zo kwamen de kinderen van Gad en de kinderen van Ruben, en spraken tot Mozes, en tot Eleazar, de priester, en tot de oversten der vergadering, zeggende: 3 Ataroth, en Dibon, en Jaezer, en Nimra, en Hesbon, en Eleale, en Schebam, en Nebo, en Behon; 4 Dit land, hetwelk de HEERE voor het aangezicht der vergadering van Israël geslagen heeft, is een land voor vee; en uw knechten hebben vee. 5 Voorts zeiden zij: Indien wij genade in uw ogen gevonden hebben, dat ditzelve land aan uw knechten gegeven worde tot een bezitting; en doe ons niet trekken over de Jordaan.

6 Maar Mozes zeide tot de kinderen van Gad en tot de kinderen van Ruben: Zullen uw broeders ten strijde gaan, en zult gijlieden hier blijven? 7 Waarom toch zult gij het hart der kinderen Israëls breken, dat zij niet overtrekken naar het land, dat de HEERE hun gegeven heeft? 8 Zo deden uw vaders, als ik hen van Kades - barnea zond, om dit land te bezien. 9 Als zij opgekomen waren tot aan het dal Eskol, en dit land bezagen, zo braken zij het hart der kinderen Israëls, dat zij niet gingen naar het land, dat de HEERE hun gegeven had. 10 Toen ontstak de toorn des HEEREN te dien dage, en Hij zwoer, zeggende: 11 Indien deze mannen, die uit Egypte opgetogen zijn, van twintig jaren oud en daarboven, het land zullen zien, dat Ik Abraham, Izak en Jakob gezworen heb! Want zij hebben niet volhard Mij na te volgen; 12 Behalve Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keniziet, en Jozua, de zoon van Nun; want zij hebben volhard de HEERE na te volgen. 13 Alzo ontstak des HEEREN toorn tegen Israël, en Hij deed hen omzwerven in de woestijn, veertig jaren, totdat verteerd was het ganse geslacht, hetwelk gedaan had, wat kwaad was in de ogen des HEEREN. 14 En ziet, gijlieden zijt opgestaan in stede van uw vaderen, een menigte van zondige mensen, om de hittigheid van des HEEREN toorn tegen Israël te vermeerderen. 15 Wanneer gij van achter Hem u zult afkeren, zo zal Hij wijders voortvaren het te laten in de woestijn; en gij zult al dit volk verderven. 16 Toen traden zij toe tot hem, en zeiden: Wij zullen hier schaapskooien bouwen voor ons vee, en steden voor onze kinderen. 17 Maar wij zelven zullen ons toerusten, haastende voor het aangezicht der kinderen Israëls, totdat wij hen aan hun plaats zullen gebracht hebben; en onze kinderen zullen blijven in de vaste steden, vanwege de inwoners des lands. 18 Wij zullen niet wederkeren tot onze huizen, totdat zich de kinderen Israëls tot erfelijke bezitters zullen gesteld hebben, een ieder van zijn erfenis. 19 Want wij zullen met hen niet erven aan gene zijde van de Jordaan, en verder heen, als onze erfenis ons toegekomen zal zijn aan deze zijde van de Jordaan, tegen de opgang. 20 Toen zeide Mozes tot hen: Indien gij deze zaak doen zult, indien gij u voor het aangezicht des HEEREN zult toerusten ten strijde. 21 En een ieder van u, die toegerust is, over de Jordaan zal trekken voor het aangezicht des HEEREN, totdat Hij Zijn vijanden voor Zijn aangezicht uit de bezitting zal verdreven hebben. 22 En het land voor het aangezicht des HEEREN ten ondergebracht zij; zo zult gij daarna wederkeren, en onschuldig zijn voor de HEERE en voor Israël, en dit land zal u ter bezitting zijn voor het aangezicht des HEEREN. 23 Indien gij daarentegen alzo niet zult doen, ziet, zo hebt gij tegen de HEERE gezondigd; doch gij zult uw zonde gewaar worden, als zij u vinden zal! 24 Bouwt u steden voor uw kinderen, en kooien voor uw schapen; en doet, wat uit uw mond uitgegaan is. 25 Toen spraken de kinderen van Gad en de kinderen van Ruben tot Mozes, zeggende: Uw knechten zullen doen, gelijk als mijn Heere gebiedt. 26 Onze kinderen, onze vrouwen, onze have en al onze beesten zullen aldaar zijn in de steden van Gilead; 27 Maar uw knechten zullen overtrekken, al wie ten heire toegerust is, voor het aangezicht des HEEREN tot de strijd, gelijk als mijn Heere gesproken heeft.

28 Toen gebood Mozes, hunnenthalve, de priester Eleazar, en Jozua, de zoon van Nun, en de hoofden der vaderen van de stammen der kinderen Israëls; 29 En Mozes zeide tot hen: Indien de kinderen van Gad, en de kinderen van Ruben, met ulieden over de Jordaan zullen trekken, een ieder, die toegerust is ten oorlog, voor het aangezicht des HEEREN, als het land voor uw aangezicht zal ten ondergebracht zijn; zo zult gij hun het land Gilead ter bezitting geven. 30 Maar indien zij niet toegerust met u zullen overtrekken, zo zullen zij tot bezitters gesteld worden in het midden van ulieden in het land Kanaan. 31 En de kinderen van Gad en de kinderen van Ruben antwoordden, zeggende: Wat de HEERE tot uw knechten gesproken heeft, zullen wij alzo doen. 32 Wij zullen toegerust overtrekken voor het aangezicht des HEEREN naar het land Kanaan; en de bezitting onzer erfenis zullen wij hebben aan deze zijde van de Jordaan. 33 Alzo gaf Mozes hunlieden, de kinderen van Gad, en de kinderen van Ruben, en de halven stam van Manasse, de zoon van Jozef, het koninkrijk van Sihon, koning der Amorieten, en het koninkrijk van Og, koning van Bazan; het land met de steden van hetzelve in de

landpalen, de steden des lands rondom. 34 En de kinderen van Gad bouwden Dibon, en Ataroth, en Aroer, 35 En Atroth - sofan, en Jaezer, en Jogbeha, 36 En Beth - nimra, en Beth - haran, vaste steden en schaapskooien. 37 En de kinderen van Ruben bouwden Hezbon, en Eleale, en Kirjathaim, 38 En Nebo, en Baal - meon, veranderd zijnde van naam, en Sibma; en zij noemden de namen der steden, die zij bouwden, met andere namen. 39 En de kinderen van Machir, de zoon van Manasse, gingen naar Gilead, en namen dat in, en zij verdreven de Amorieten, die daarin waren, uit de bezitting. 40 Zo gaf Mozes Gilead aan Machir, de zoon van Manasse; en hij woonde daarin. 41 Jair nu, de zoon van Manasse, ging heen en nam hunlieder dorpen in, en hij noemde die Havvoth - jair. 42 En Nobah ging heen, en nam Kenath in, met haar onderhorige plaatsen, en noemde ze Nobah naar zijn naam.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. Het nederig verzoek van de stammen van Ruben en Gad om een erfdeel aan die zijde van de Jordaan, waar Israël nu gelegerd was, vers 1 - 5.
II. Mozes' misduiding van hun verzoek, vers 6 - 15.
III. De nadere verklaring er van, vers 16 - 19.
IV. Het verzoek toegestaan op de voorwaarden door henzelf gesteld, vers 2442.

Numeri 32:1 - 15
Israëls tenten waren nu opgeslagen in de vlakke velden van Moab, waar zij vele maanden verbleven, terugziende op de reeds behaalde overwinningen in het land van Sihon en Og, en vooruitziende naar Kanaän, waarvan zij zich binnen weinig tijds hoopten meester te maken. Terwijl zij daar nu halt hielden, kwam de grote zaak van beschikking over het reeds veroverde land ter sprake, en tot beslissing, niet door een bijzonder bevel of aanwijzing van God, maar op het bijzonder en dringend verzoek van twee van de stammen, dat door Mozes na een langdurig debat, dat er over ontstond, ingewilligd werd. Want zelfs toen, wanneer zoveel gedaan werd door buitengewone aanwijzingen van de Goddelijke voorzienigheid, werden toch vele dingen overgelaten aan het bestuur van de menselijke wijsheid, want in Zijn regering beide van de wereld en van de kerk maakt God gebruik van het verstand van de mensen en brengt er Zijn eigen doeleinden door tot stand.

I. Hier wordt door de Rubenieten en Gadieten het voorstel gedaan om het land, dat zij nu onlangs in het bezit hadden genomen, en dat, naar het recht van verovering, aan geheel Israël behoorde, aan hen in het bijzonder tot een erfdeel te geven. Naar het algemene denkbeeld, dat zij van het land van de belofte hadden, veronderstelden zij dat dit ongeveer hun deel er van zou wezen. Ruben en Gad waren onder dezelfde banier gelegerd, en zo hadden zij goede gelegenheid om met elkaar te beraadslagen en tezamen maatregelen te nemen omtrent deze zaak. In het eerste vers worden de kinderen van Ruben het eerst genoemd maar daarna de kinderen van Gad in vers 2, 25, 3, ,, hetzij omdat de Gadieten het eerst het voorstel hebben gedaan en er het ijverigst voor waren, of wel omdat zij de beste woordvoerders waren, en meer bedreven in het behandelen van zaken, daar Rubens stam nog lag onder het vonnis van Jakob: Gij zult de voortreffelijkste niet zijn.

Twee dingen, zeer algemeen in de wereld dreven deze stammen er toe om die keus en het desbetreffende voorstel te doen namelijk de begeerlijkheid van de ogen en de grootsheid des levens, 1 Johannes 2:16.
1. De begeerlijkheid van de ogen. Dit land, hetwelk zij begeerden, was niet alleen schoon van ligging en lieflijk voor het oog, maar het was ook goed voor weiden voor het vee, en zij hadden zeer veel vee, meer dan de andere stammen, omdat zij naar men veronderstelt meer meegebracht hebben uit Egypte dan de anderen, maar dat was veertig jaren geleden, en veestapels kunnen in minder tijd dan dat, af of toenemen, ik zou dus eerder denken, dat zij in

de woestijn zuiniger waren geweest op hun vee, het beter hadden beheerd, beter hadden gezorgd voor de toeneming van het ras, en minder verkwistend waren geweest dan de anderen om de lammeren van de kudden te eten en de kalveren uit het midden van de meststal. Daar zij nu die grote veestapel hadden, begeerden zij land in verhouding er van. In vele Schriftuurplaatsen wordt van Basan en Gilead gesproken als plaatsen, vermaard voor het vee, dit was reeds zo, en daarom hoopten deze twee stammen, dat zij het ook voor hen zijn zouden, en, wat er de uitkomst ook van moge wezen, hier wensen zij zich te vestigen.
De oordeelkundige ***Calvijn*** denkt dat er veel verkeerds was in het beginsel, waaruit zij handelden, en dat zij meer met hun eigen voordeel en gemak te rade gingen, dan met het algemene welzijn, minder acht sloegen op de eer en het belang van Israël en de belofte, gedaan aan Abraham van het eigenlijke land Kanaän dan zij wel moesten. En nog is het maar al te waar, dat velen meer het hunne zoeken dan hetgeen van Christus Jezus is, Filippenzen 2:21, en dat velen meer denken aan hun wereldlijk belang en voordeel dan aan het hemelse Kanaän. Hun ziel is gehecht aan deze wereld, aan de dingen, die gezien worden en tijdelijk zijn, "het is ons goed hier te wezen", zeggen zij, en zo verliezen zij wat hiernamaals is, omdat zij dit niet gezocht hebben. Zo heeft ook Lot naar het gezicht van de ogen gekozen, en deze zijn keus is hem duur te staan gekomen, heeft hem veel doen lijden. Willen wij ons deel goed kiezen, dan moeten wij het oog richten boven de dingen, die gezien worden.

2. Er was misschien ook wel iets van de grootsheid des levens in. Ruben was Israëls eerstgeborene, maar hij had zijn geboorterecht verloren, onderscheidene stammen, inzonderheid Juda, hadden hem voorbijgestreefd in macht en aanzien, hij kon dus niet verwachten, dat hij het beste deel van Kanaän zou verlangen. Om nu de schaduw van zijn geboorterecht nog te redden, toen hij er het wezen van reeds lang had verloren, grijpt hij het eerste deel aan, hoewel het buiten Kanaän lag, en ver was van de tabernakel. Zo heeft Ezau zijn geboorterecht verkocht, en werd toch het eerst met een erfdeel begiftigd in Seir. De Gadieten stamden af van de eerstgeborene van Zilpa en maakten dezelfde aanspraken als de Rubenieten, ook Manasse was een eerstgeborene, maar wist, dat hij bij Efraïm, zijn jongere broeder, achtergesteld was, en daarom begeerde ook hij enigen voorrang.

II. Aan Mozes mishaagt dit voorstel, en als getrouw vorst en profeet geeft hij aan de voorstellers een strenge bestraffing. Het moet erkend worden, dat de zaak prima facie op de eerste aanblik een slecht aanzien had, inzonderheid de laatste woorden van hun verzoek, vers 5, doe ons niet trekken over de Jordaan.

1. Het scheen voort te komen uit een slecht beginsel, een minachting van het land van de belofte, dat Mozes zelf zozeer verlangde te zien, een wantrouwen ook van de macht van God om de Kanaänieten uit het bezit te stoten, alsof een erfdeel in een land, dat zij kenden en dat alreeds veroverd was, begerenswaardiger was dan een erfdeel in een land, dat zij niet kenden en dat nog veroverd moest worden, één vogel in de hand is meer waard dan tien in de lucht. Er scheen ook begeerlijkheid in want wat zij met klem aanvoerden was, dat het land zo goed was voor hun vee, ook sprak er wel veronachtzaming uit van hun broederen, alsof er hun niets aan gelegen was wat er van Israël werd, mits het hun zelf maar wèl ging.

2. Het zou slechte gevolgen kunnen hebben. Het volk zou er onjuiste denkbeelden door kunnen opvatten, en zeggen dat zij al weinig genoeg waren om met de Kanaänieten te strijden, toen zij nog allen tezamen waren, hun leger dus nog voltallig was, maar dat nu de strijd zeer ongelijk zou worden, als er twee en een halve stam afvielen (meer dan een vijfde van hun gehele sterkte) en aan deze zijde van de Jordaan bleven. Het zou ook een slecht precedent zijn: als hun het land moest gegeven worden zodra het was veroverd, dan zouden de

andere stammen met dezelfde aanspraken kunnen komen, en dan zou de regelmatige verdeling van het land door het lot voorkomen worden. Mozes is zeer streng jegens hen in zijn antwoord, hetgeen toegeschreven moet worden aan zijn Godvruchtigen ijver tegen de zonde, en niet aan enigerlei gemelijkheid als uitwerking van zijn hoge ouderdom, want zijn zachtmoedigheid was evenmin afgenomen als zijn lichaamskracht. Hij toonde hun wat hij vreesde verkeerd te zijn in hun voorstel, namelijk dat het hart van hun broederen er door ontmoedigd zou worden, vers 6 ! 7
"Hoe!" (roept hij in heilige verontwaardiging over hun zelfzucht) "zullen uw broeders ten strijde gaan", zich blootstellen aan al de ontberingen en gevaren van de strijd en gijlieden zult op uw gemak hier blijven? Neen, bedriegt uzelf niet, in deze traagheid en lafhartigheid zal ik u niet toegeven". Aan iemand, die tot Gods Israël behoort voegt het slecht om in de moeilijke en gevaarlijke ogenblikken voor zijn broederen onbekommerd neer te zitten alsof hem hun persoonlijke of algemene belangen niet aangaan. Hij herinnert hen aan de noodlottige gevolgen van het ongeloof en de lafhartigheid van hun vaderen, toen zij, zoals deze nu, op het punt stonden Kanaän binnen te trekken.
Hij verhaalt hun de geschiedenis zeer nauwkeurig, vers 8 - 13. Zo deden uw vaders, wier straf een waarschuwing voor u moet wezen, om u er voor te hoeden om te zondigen in de gelijkheid hunner overtreding". Hij waarschuwt hen voor het kwaad, dat waarschijnlijk uit die afscheiding zou voortkomen, welke zij gereed stonden in het leger Israëls teweeg te brengen. Zij zullen gevaar lopen van toorn te brengen over de gehele vergadering, en hen allen terug te drijven in de woestijn, vers 15, 16. Gijlieden zijt opgestaan in plaats van uw vaderen, om het goede land te minachten en te verwerpen, zoals zij gedaan hebben, nu wij hoopten dat gij in hun plaats waart opgestaan om er bezit van te gaan nemen". Het was voor Mozes een bemoediging te zien, hoe zij in aantal waren toegenomen, maar een ontmoediging te zien, dat het daarbij een toeneming was van zondige mensen, die in de voetstappen traden van de goddeloosheid van hun vaderen. Het is treurig te bemerken, wat maar al te dikwijls valt op te merken, dat het opkomend geslacht niet alleen niet beter, maar erger is dan het vorige, en wat is daar dan het gevolg van? Ach! het zal de hittigheid van des Heeren toorn vermeerderen, dat vuur niet slechts aanhouden, maar vermeerderen, en de maat vullen totdat zij overloopt in een vloed van de verwoesting. Als de mensen bedachten, zoals zij moesten bedenken, wat het einde zal wezen van de zonde, dan zouden zij bevreesd zijn om er mee te beginnen.

Numeri 32:16 - 27
Wij hebben hier de schikking van de zaak tussen Mozes en de twee stammen ten opzichte van hun vestiging aan deze zijde van de Jordaan. Die het verzoek gedaan hadden hebben zich waarschijnlijk teruggetrokken om bij zichzelf te overleggen welk antwoord zij zouden geven op Mozes' strenge bestraffing en na enig beraad keren zij terug met dit voorstel, namelijk dat hun krijgslieden met hun broederen zouden optrekken om hen behulpzaam te zijn in de verovering van Kanaän maar dat zij hun gezin, hun vrouwen en kinderen en hun vee in dit land zouden achterlaten, en aldus kon hun verzoek ingewilligd worden, zonder dat er kwade gevolgen uit zouden voortkomen. Nu is het niet zeker, of zij dit al of niet bedoeld hebben, toen zij met hun verzoek gekomen zijn.

1. Indien zij het bedoeld hebben, dan is dit een voorbeeld hoe hetgeen goed en eerlijk bedoeld is soms verkeerd kan worden opgevat en uitgelegd. Mozes is hierin te verontschuldigen, want hij had reden het ergste van hen te verwachten, en de bestraffing, die hij hun gaf, kwam voort uit zijn grote begeerte om zonde te voorkomen.

2. Maar zo zij het niet bedoeld hebben, dan is het een voorbeeld van de goede uitwerking van oprechtheid, want dan heeft Mozes door hun hun zonde te tonen en het gevaarlijke er van, hen

tot hun plicht gebracht zonder murmurering of twisting. Zij werpen niet tegen, dat hun broeders ook wel zonder hun hulp instaat zouden zijn om met de Kanaänieten te strijden, inzonderheid omdat zij er zeker van waren dat God voor hen zou strijden, maar zij verbinden zich om hun bijstand te verlenen.

I. Hun voorstel is billijk en edelmoedig, en van zo'n aard, dat zij, in plaats van hun broederen te ontmoedigen, hen bemoedigden.

1. Dat hun krijgslieden, die geschikt waren voor de dienst, toegerust voor het aangezicht van de kinderen Israëls zouden optrekken naar Kanaän, zover was het er dus vandaan, dat zij hen zouden verlaten, dat zij, indien dit geschikt wordt geacht, hen zouden aanvoeren en de eersten zouden zijn op alle gevaarlijke tochten. Zover was het ook van hen om geen vertrouwen te hebben in de verovering van Kanaän, of het land te minachten, dat zij bereid waren om er met kracht en vastberadenheid behulpzaam bij te zijn.

2. Dat zij hun gezin en hun vee, dat slechts een belemmering zou zijn voor het leger, zouden achterlaten, en aldus aan hun broederen van meer dienst zouden zijn, vers 16.

3. Dat zij niet naar hun bezittingen zouden terugkeren, voordat de verovering van Kanaän voltooid was, vers 18. Zij zullen hun broederen met hun beste krachten ten dienste zijn, zolang zij hun hulp nodig hebben.

4. Dat zij echter generlei deel verwachten van het land, dat nog veroverd moest worden vers 19. "Wij zullen met hen niet erven noch onder voorgeven van hen bij te staan In de strijd een deel van hun land voor ons opeisen, wij zullen tevreden zijn met ons erfdeel aan deze zijde van de Jordaan, en zo zal er dan aan de andere zijde des te meer voor hen zijn." II. Mozes staat hun nu hun verzoek toe op voorwaarde, dat zij bij hun voorstel zouden blijven.

1. Hij dringt er ten zeerste op aan, dat zij de wapens niet zouden nederleggen, voordat hun broeders die van hun nederlegden. Zij beloofden om zich te haasten toegerust voor het aangezicht van de kinderen Israëls te gaan, vers 17. Nee", zegt Mozes, voor het aangezicht des Heeren zult gij u toerusten ten strijde vers 20, 21. Het is Gods zaak, veel meer dan de zaak van uw broederen, op Hem, en niet alleen op hen, moet gij het oog hebben." Voor het aangezicht des Heeren, dat is: Voor de ark des Heeren, het teken van Zijn tegenwoordigheid, die zij met zich gevoerd hebben bij hun oorlogen in Kanaän, en deze twee stammen waren onmiddellijk vóór de ark geplaatst, gelijk wij zien in de orde van hun optrekken in de woestijn, Hoofdstuk 2:10, 17.

2. Op die voorwaarde geeft hij hun dit land en dan zal er geen zonde aan kleven, noch tegenover de Heere, noch tegenover Israël, en, welke bezittingen wij ook mogen hebben, het is begerenswaardig om er aldus schuldeloos aan gekomen te zijn. Maar:

3. Hij waarschuwt hen voor hun gevaar, zo zij hun woord niet gestand deden, indien gij niet alzo doet, zo hebt gij tegen de Heere gezondigd, vers 23, en niet alleen tegen uw broederen, en, weest er zeker van, uw zonde zal u vinden, dat is: "God zal er voorzeker afrekening voor houden met u, al zoudt gij u de zaak ook licht voorstellen." Vroeg of laat zal de zonde de zondaar gewis vinden. Daarom is het zaak voor ons, dat wij onze zonde vinden ten einde er berouw van te hebben, en er afstand van te doen, opdat onze zonden ons niet vinden tot ons verderf en onze schande.

III. Eenstemmig nemen zij de voorwaarden van de schenking aan, en geven als het ware een borgtocht voor de nakoming er van, door een plechtige belofte, vers 25. Uw knechten zullen doen, gelijk als mijn Heere gebiedt. Hun broederen hadden allen meegewerkt aan de verovering van dit land, en daarom erkennen zij zich verplicht en gehouden om hen te helpen in de verovering van hetgeen hun bezitting zal zijn. Vriendelijkheid ontvangen hebbende behoren wij van onze kant ook vriendelijkheid te betonen, al was er ook niet die voorwaarde aan verbonden, toen wij haar ontvingen. Wij kunnen veronderstellen dat die belofte van beide kanten zo begrepen was, dat niet al de getelden van deze stammen toegerust zouden medegaan, maar alleen diegenen, welke het geschiktst waren voor de expeditie, en het best dienst konden bewijzen, daar het toch nodig was, dat sommigen zouden blijven om de grond te bewerken en het land te beschermen, dienovereenkomstig bevinden wij, dat van de twee en een halve stam ongeveer veertigduizend man toegerust mee ten strijde trokken, Jozua 4:13, terwijl hun gehele aantal ongeveer honderd duizend bedroeg.

Numeri 32:28 - 42

1. Mozes regelt hier deze zaak met Eleazar, en met Jozua, die zijn opvolger zal zijn, wetende dat hij zelf de tenuitvoerbrenging er van niet zal beleven, vers 28 - 30. Hij geeft hun een bezitting voorwaardelijk, het aan Jozua overlatende om, zo zij de voorwaarde nakwamen er hen in het volstrekte bezit van te stellen. "Indien zij niet toegerust met u zullen overtrekken", dan zegt hij niet dat hij hun in het geheel geen erfdeel zal geven, maar dat hij hun dit erfdeel, dat zij begeren, niet moet geven. Indien hun strijders niet met u willen overtrekken, dan moet gij de gehele stammen noodzaken om met u over te trekken, laat hen dan deel en lot hebben met hun broederen zij zullen tot bezitters gesteld worden in Kanaän, en laat hen niet verwachten, dat het lot hen zal begunstigen. Hierop herhalen zij hun belofte, dat zij hun broederen trouw zullen zijn, vers 31, 32.

2. Mozes vestigt hen in het door hen begeerde land. Hij gaf het hun tot een bezitting vers 33. Hier wordt er nu voor het eerst melding van gemaakt, dat de halve stam van Manasse met hen dit land zal delen. Waarschijnlijk hadden zij zich niet bij hen gevoegd om het verzoek te doen, maar toen men er toe overging om het land te verdelen, bleek het te veel voor hen, en zo had dan deze halve stam deel en lot met hen, hetzij op hun eigen verzoek, of door Goddelijke aanwijzing, of omdat zij zich onderscheiden hadden in de verovering van dit land, want de kinderen Machirs een kloek, krijgshaftig geslacht, hadden Gilead genomen, en de Amorieten verdreven, vers 39. En daar zij zo vermaard waren wegens hun dapperheid en moed, was het voor de algemene veiligheid des volks goed en nuttig, dat zij in dit grensland gevestigd waren. Betreffende de vestiging van deze stammen hier hebben wij op te merken:

a. Dat zij de steden bouwden dat is, ze herstelden, of omdat zij geleden hadden door de strijd of omdat de Amorieten ze tot verval hadden laten komen.

b. Dat zij er de namen van veranderden, vers 38, hetzij om hun gezag te tonen, opdat de verandering van naam de betekenis zou hebben van verandering van bezitters, of wel omdat zij afgodische namen hadden ter ere van de drekgoden, die daar aangebeden werden. Nebo en Baäl waren namen van hun goden, en het was hun verboden die namen te gedenken of te noemen Exodus 23:13. Door nu de namen van die steden te veranderen, poogden zij ze in vergetelheid te brengen, en God belooft dat Hij de namen van de Baäls zal wegdoen uit de mond Zijns volks, Hosea 2:17.

c. Eindelijk. Het is opmerkelijk dat, gelijk deze stammen thans voor de andere stammen gevestigd waren, zij lang daarna ook vóór de andere stammen verdreven werden. Wij bevinden dat zij enige jaren vóór de andere stammen gevankelijk naar Assyrië gevoerd werden, 2 Koningen 15:29. Zulk een verhouding neemt Gods voorzienigheid soms waar, om voorspoed en tegenspoed tegen elkaar te doen opwegen. Hij stelt de een tegenover de ander.

HOOFDSTUK 33

1 Dit zijn de reizen der kinderen Israëls, die uit Egypteland uitgetogen zijn, naar hun heiren, door de hand van Mozes en Aäron. 2 En Mozes schreef hun uittochten, naar hun reizen, naar de mond des HEEREN; en dit zijn hun reizen, naar hun uittochten. 3 Zij reisden dan van Rameses; in de eerste maand, op de vijftienden dag der eerste maand, des anderen daags van het pascha, togen de kinderen Israëls uit door een hoge hand, voor de ogen van alle Egyptenaren; 4 Als de Egyptenaars begroeven degenen, welke de HEERE onder hen geslagen had, alle eerstgeborenen; ook had de HEERE gerichten geoefend aan hun goden. 5 Als de kinderen Israëls van Rameses verreisd waren, zo legerden zij zich te Sukkoth. 6 En zij verreisden van Sukkoth, en legerden zich in Etham, hetwelk aan het einde der woestijn is. 7 En zij verreisden van Etham, en keerden weder naar Pi - hachiroth, dat tegenover Baal - sefon is, en zij legerden zich voor Migdol. 8 En zij verreisden van Hachiroth, en gingen over, door het midden van de zee, naar de woestijn, en zij gingen drie dagreizen in de woestijn Etham, en legerden zich in Mara. 9 En zij verreisden van Mara, en kwamen te Elim; in Elim nu waren twaalf waterfonteinen en zeventig palmbomen, en zij legerden zich aldaar. 10 En zij verreisden van Elim, en legerden zich aan de Schelfzee. 11 En zij verreisden van de Schelfzee, en legerden zich in de woestijn Sin. 12 En zij verreisden uit de woestijn Sin, en zij legerden zich in Dofka. 13 En zij verreisden van Dofka, en legerden zich in Aluz. 14 En zij verreisden van Aluz, en legerden zich in Rafidim; doch daar was geen water voor het volk, om te drinken. 15 En zij verreisden van Rafidim, en legerden zich in de woestijn van Sinai. 16 En zij verreisden uit de woestijn van Sinai, en legerden zich in Kibroth - thaava. 17 En zij verreisden van Kibroth - thaava, en legerden zich in Hazeroth. 18 En zij verreisden van Hazeroth, en legerden zich in Rithma. 19 En zij verreisden van Rithma, en legerden zich in Rimmon - perez. 20 En zij verreisden van Rimmon - perez, en legerden zich in Libna. 21 En zij verreisden van Libna, en legerden zich in Rissa. 22 En zij verreisden van Rissa, en legerden zich in Kehelatha. 23 En zij verreisden van Kehelatha, en legerden zich in het gebergte van Safer. 24 En zij verreisden van het gebergte Safer, en legerden zich in Harada. 25 En zij verreisden van Harada, en legerden zich in Makheloth. 26 En zij verreisden van Makheloth, en legerden zich in Tachath. 27 En zij verreisden van Tachath, en legerden zich in Tharah. 28 En zij verreisden van Tharah, en legerden zich in Mithka. 29 En zij verreisden van Mithka, en legerden zich in Hasmona. 30 En zij verreisden van Hasmona, en legerden zich in Moseroth. 31 En zij verreisden van Moseroth, en legerden zich in Bene - jaakan. 32 En zij verreisden van Bene - jaakan, en legerden zich in Hor - gidgad. 33 En zij verreisden van Hor - gidgad, en legerden zich in Jotbatha. 34 En zij verreisden van Jotbatha, en legerden zich in Abrona. 35 En zij verreisden van Abrona, en legerden zich in Ezeon - geber. 36 En zij verreisden van Ezeon - geber, en legerden zich in de woestijn Zin, dat is Kades. 37 En zij verreisden van Kades, en legerden zich aan de berg Hor, aan het einde des lands van Edom. 38 Toen ging de priester Aäron op de berg Hor, naar de mond des HEEREN, en stierf aldaar, in het veertigste jaar na de uittocht van de kinderen Israëls uit Egypteland, in de vijfde maand, op de eersten der maand. 39 Aäron nu was honderd drie en twintig jaren oud, als hij stierf op de berg Hor.

40 En de Kanaaniet, de koning van Harad, die in het zuiden woonde in het land Kanaan, hoorde, dat de kinderen Israëls aankwamen. 41 En zij verreisden van de berg Hor, en legerden zich in Zalmona. 42 En zij verreisden van Zalmona, en legerden zich in Funon. 43 En zij verreisden van Funon, en legerden zich in Oboth. 44 En zij verreisden van Oboth, en legerden zich aan de heuvelen van Abarim, in de landpale van Moab. 45 En zij verreisden van de heuvelen van Abarim, en legerden zich in Dibon - gad. 46 En zij verreisden van Dibon-Gad, en legerden zich in Almon-diblathaim. 47 En zij verreisden van Almon - diblathaim, en legerden zich in de bergen Abarim, tegen Nebo. 48 En zij verreisden van de bergen Abarim, en legerden zich in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho. 49 En zij legerden zich aan de Jordaan van Beth - jesimoth, tot aan Abel - sittim, in de vlakke velden der Moabieten. 50 En de HEERE sprak tot Mozes, in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho, zeggende: 51 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gijlieden over de Jordaan zult gegaan zijn in het land Kanaan; 52 Zo zult gij alle inwoners des lands voor uw aangezicht uit de bezitting verdrijven, en al hun beeltenissen verderven; ook zult gij al hun gegotene beelden verderven, en al hun hoogten verdelgen. 53 En gij zult het land in erfelijke bezitting nemen, en daarin wonen; want Ik heb u dat land gegeven, om hetzelve erfelijk te bezitten. 54 En gij zult het land in erfelijke bezitting nemen door het lot, naar uw geslachten; dengenen, die veel zijn, zult gij hun erfenis meerder maken, en dien, die weinig zijn, zult gij hun erfenis minder maken; waarheen voor iemand het lot zal uitgaan, dat zal hij hebben; naar de stammen uwer vaderen zult gij de erfenis

nemen. 55 Maar indien gij de inwoners des lands niet voor uw aangezicht uit de bezitting zult verdrijven, zo zal het geschieden, dat, die gij van hen zult laten overblijven, tot doornen zullen zijn in uw ogen, en tot prikkelen in uw zijden, en u zullen benauwen op het land, waarin gij woont. 56 En het zal geschieden, dat Ik u zal doen, gelijk als Ik hun dacht te doen.

I. In dit hoofdstuk hebben wij een bijzonder bericht van de reizen en legeringen van de kinderen Israëls van hun verlossing uit Egypte tot aan hun intocht in Kanaän, twee en veertig in het geheel, met enige merkwaardige gebeurtenissen, die in sommigen dier plaatsen zijn voorgevallen, vers 1 - 49.
II. Een streng bevel om al de inwoners van Kanaän te verdrijven, dat zij nu gingen veroveren en in bezit nemen, vers 50 - 56. Zodat het eerste gedeelte van het hoofdstuk terugziet op hun tocht door de woestijn, en het laatste gedeelte voorwaarts ziet naar hun vestiging in Kanaän.

Numeri 33:1 - 49
Dit is een kort overzicht van de reizen van de kinderen Israëls door de woestijn. Het was een gedenkwaardige geschiedenis, wel waardig om aldus in verkorte vorm bewaard te blijven tot eer van God die hen geleid heeft, en ter bemoediging van latere geslachten.

1. Merk hierop: Wie er de schrijver van was. Mozes schreef hun uittochten, vers 2. Toen zij deze moeizame tocht ondernamen heeft God hem bevolen een journaal of dagboek bij te houden, en daar al de merkwaardige gebeurtenissen in op te tekenen, die op hun reizen voorvielen, om voor hemzelf bij het terugzien een voldoening te zijn, en voor anderen een lering. Het kan voor particuliere Christenen, maar inzonderheid voor hen die een openbare post bekleden, goed en nuttig zijn, om een verhaal in geschrift te brengen en te bewaren van de leidingen van Gods voorzienigheid met hen, de onafgebroken reeks van zegeningen, die zij hebben ervaren, inzonderheid de wendingen en veranderingen, die sommige dagen van hun leven meer merkwaardig hebben gemaakt. Ons geheugen is bedrieglijk en heeft die hulp nodig, opdat wij gedenken aan al de weg die de Heere onze God ons in de woestijn geleid heeft, Deuteronomium 8:2.

2. Wat het bericht zelf was. Het begon met hun vertrek uit Egypte, ging voort met hun tocht door de woestijn, en eindigde in de vlakke velden van Moab, waar zij nu gelegerd waren.
A. Er worden hier sommige dingen opgemerkt betreffende hun vertrek uit Egypte, waaraan zij bij alle gelegenheden herinnerd worden als aan een nooit te vergeten wonderwerk.
a. Dat zij uitgetogen zijn met hun legers, vers 1, in gelederen, als een leger met banieren.
b. Onder Mozes en Aäron, hun leidslieden, opzieners en bestuurders, onder God.
c. Door een hoge hand, omdat Gods hand hoog was, die het voor hen had gewrocht, en voor de ogen aller Egyptenaren, vers 3. Zij zijn niet heimelijk gevlucht, Jesaja 52:12, maar in trotsering van hun vijanden, voor wie God hen tot zo'n lastige steen had gesteld, dat zij hen niet konden, of wilden, of durfden weerstaan.
d. Zij trokken uit terwijl de Egyptenaren hun eerstgeborenen begroeven, of zich tenminste voorbereidden om hen te begraven. e. Aan al de plagen van Egypte wordt hier nog toegevoegd, dat de Heere ook aan hun goden gerichten had geoefend, De afgoden, die zij aanbaden, werden waarschijnlijk verbroken zoals later Dagon voor de ark, zodat zij hen niet konden raadplegen nopens deze grote zaak. Hiernaar wordt misschien verwezen in Jesaja 19. De afgoden van Egypte zullen bewogen worden voor Zijn aangezicht.

B. Betreffende hun reizen naar Kanaän. Merk op:
a. Dat zij voortdurend verreisden. Als zij voor een poos in een plaats gelegerd waren, dan vertrokken zij vandaar naar een andere plaats. Zodanig is onze toestand in deze wereld, wij hebben hier geen blijvende stad.

b. Het grootste deel van hun weg lag door de woestijn, ontbloot zelfs van de noodzakelijkheden van het menselijk leven, hetgeen de wijsheid en de macht verheerlijkt van God, door wiens wonderbare leiding en milddadigheid de duizenden van Israël niet slechts hebben bestaan in de woeste, eenzame plaats, maar er even talrijk en krachtig uit tevoorschijn kwamen, als zij er in gegaan waren. In het eerst legerden zij zich aan het einde of de grens van de woestijn, vers 6, maar later in het hart van de woestijn, door de kleinere moeilijkheden bereidt God Zijn volk voor op grotere. Wij vinden hen in de woestijn van Etham, vers 8, van Sin, vers 11, van Sinaï, vers 15. Onze reizen in deze wereld gaan slechts van de ene woestijn in de andere.
c. Dat zij heen en weer geleid werden, voorwaarts en achterwaarts, zoals in een doolhof, en toch waren zij al die tijd onder de leiding van de wolken vuurkolom. Hij voerde hen rondom, Deuteronomium 32:10, en toch leidde Hij hen op een rechte weg, Psalm 107:7. De weg, die God neemt om Zijn volk tot zich te brengen, is altijd de beste weg, hoewel hij ons niet altijd de kortste weg schijnt.
d. Sommige gebeurtenissen worden in dit journaal vermeld, zoals hun gebrek aan water te Rafidim, vers 14, de dood van Aäron vers 38, 39, de aanval van Harad, vers 40, zelfs aan de naam Kibroth Thaäva, de graven van de lusten, vers 16, is een geschiedenis verbonden. Aldus behoren wij al de leidingen van Gods voorzienigheid met ons, ons gezin en ons land in gedachtenis te houden, en de vele voorbeelden van de Goddelijke zorg, waarmee Hij ons heeft geleid, en gevoed en bewaard al onze dagen tot nu toe. Sittim, de plaats waar het volk zondigde in de zaak van Peor, Hoofdstuk 25:1, wordt hier Abel - Sittim genoemd - Abel betekent rouw, zoals in Genesis 50:11, en waarschijnlijk werd die plaats zo genoemd naar het treuren van het volk van Israël over deze zonde, en tengevolge daarvan Gods toorn tegen hen. De rouw was zo groot, dat de plaats er naar genoemd werd.

Numeri 33:50 - 56
Terwijl de kinderen Israëls in de woestijn waren, heeft hun algehele afzondering van andere volken hen uit de weg gehouden van verzoeking tot afgoderij, en dat was misschien een van de bedoelingen met hun langdurige opsluiting in de woestijn, namelijk dat hierdoor de afgoden van Egypte vergeten zouden worden, en het volk, als het ware, gelucht en ontsmet zou zijn, en het geslacht dat in Kanaän kwam deze diepten van Satan nooit gekend zou hebben. Maar nu zij over de Jordaan zullen gaan, komen zij weer in die verzoeking, en daarom:
1. Ontvangen zij streng bevel om al de overblijfselen van de afgoderij te vernietigen. Zij moeten niet slechts al de inwoners van het land uit de bezitting verdrijven, teneinde hun land in bezit te nemen, maar zij moeten al hun afgodische beeltenissen verderven, alsmede hun gegoten beelden, en al hun hoogten, vers 52. Zij moeten er geen van laten bestaan of bewaren, zelfs niet als gedenktekenen van de oudheid, om de nieuwsgierigen te bevredigen, of als versierselen van hun woningen, of als speelgoed voor hun kinderen, zij moeten ze allen vernietigen, beide ten teken van hun afschuw van afgoderij, en om te voorkomen dat zij in verzoeking zouden zijn, om die beelden te aanbidden en de valse goden, die er door voorgesteld werden, of wel om in zulke beelden of voorstellingen de God Israëls te aanbidden.

2. Hun wordt verzekerd dat God, zo zij dit deden, hen langzamerhand in het volle bezit van het land van de belofte zou stellen, vers 53 - 54. Indien zij zich zuiver hielden van de afgoden van Kanaän, dan zal God hen met de schatten van Kanaän verrijken. Leer hun weg niet, dan behoeft gij hun macht niet te vrezen.

3. Zij worden er mee bedreigd dat zij, zo zij hetzij de afgoden of de afgodendienaars spaarden, met hun eigen roeden geslagen zullen worden, en hun zonde gewis hun straf zal zijn.

a. Zij zullen adders aan hun boezem koesteren, vers 55. Wie van de Kanaänieten overblijven, zullen, als er een verbond met hen wordt aangegaan, al was het maar voor een wapenstilstand, doornen in hun ogen en prikkelen in hun zijden zijn, dat is: zij zullen bij alle gelegenheden een kwelling voor hen wezen, hen beledigen, en beroven en zoveel zij slechts kunnen kwaad onder hen aanrichten. Wij moeten last en moeite verwachten van hetgeen waaraan wij op zondige wijze toegeven, waarin het ook moge bestaan hetgeen waardoor wij ons in verzoeking willen laten komen, zal ons kwellen en plagen.
b. De rechtvaardige God zal het rad op de Israëlieten wenden, dat bestemd was om de Kanaänieten te verpletteren, vers 56. Ik zal u doen, gelijk als Ik hun dacht te doen. Er was bedoeld dat de Kanaänieten uit het bezit zouden gestoten worden, maar als de Israëlieten met hen instemmen en hun weg leren, dan zullen zij uit het bezit gestoten worden, want rechtvaardig zou God dan meer misnoegd zijn op hen, dan op de Kanaänieten zelf. Laat ons dit horen en vrezen. Als wij de zonde niet uitdrijven, dan zal de zonde ons uitdrijven, als wij onze lusten niet doden, dan zullen onze lusten de dood veroorzaken van onze ziel.

HOOFDSTUK 34

1 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Gebied de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gij in het land Kanaan ingaat, zo zal dit land zijn, dat u ter erfenis vallen zal, het land Kanaan, naar zijn landpalen. 3 De zuiderhoek nu zal u zijn van de woestijn Zin, aan de zijden van Edom; en de zuider landpale zal u zijn van het einde der Zoutzee tegen het oosten; 4 En deze landpale zal u omgaan van het zuiden naar de opgang van Akrabbim, en doorgaan naar Zin; en haar uitgangen zullen zijn, van het zuiden naar Kades - barnea; en zij zal uitgaan naar Hazar - addar, en doorgaan naar Azmon. 5 Voorts zal deze landpale omgaan van Azmon naar de rivier van Egypte, en haar uitgangen zullen zijn naar de zee. 6 Aangaande de landpale van het westen, daar zal u de grote zee de landpale zijn; dit zal uw landpale van het westen zijn. 7 Voorts zal u de landpale van het noorden deze zijn: van de grote zee af zult gij u de berg Hor aftekenen. 8 Van de berg Hor zult gij aftekenen tot daar men komt te Hamath; en de uitgangen dezer landpale zullen zijn naar Zedad. 9 En deze landpale zal uitgaan naar Zifron, en haar uitgangen zullen zijn te Hazar - Enan; dit zal u de noorder landpale zijn. 10 Voorts zult gij u tot een landpale tegen het oosten aftekenen van Hazar - enan naar Sefam. 11 En deze landpale zal afgaan van Sefam naar Ribla, tegen het oosten van Ain; daarna zal deze landpale afgaan en strekken langs de oever van de zee Cinnereth oostwaarts. 12 Voorts zal deze landpale afgaan langs de Jordaan, en haar uitgangen zullen zijn aan de Zoutzee. Dit zal u zijn het land naar zijn landpale rondom.

13 En Mozes gebood de kinderen Israëls, zeggende: Dit is het land, dat gij door het lot ten erve innemen zult, hetwelk de HEERE aan de negen stammen en de halven stam van Manasse te geven geboden heeft. 14 Want de stam van de kinderen der Rubenieten, naar het huis hunner vaderen, en de stam van de kinderen der Gadieten, naar het huis hunner vaderen, hebben ontvangen; mitsgaders de halve stam van Manasse heeft zijn erfenis ontvangen. 15 Twee stammen en een halve stam hebben hun erfenis ontvangen aan deze zijde van de Jordaan, van Jericho oostwaarts tegen de opgang. 16 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 17 Dit zijn de namen der mannen, die ulieden het land ten erve zullen uitdelen: Eleazar, de priester, en Jozua, de zoon van Nun. 18 Daartoe zult gij uit elken stam een overste nemen, om het land ten erve uit te delen. 19 En dit zijn de namen dezer mannen: van de stam van Juda, Kaleb, zoon van Jefunne; 20 En van de stam der kinderen van Simeon, Semuel, zoon van Ammihud; 21 Van de stam van Benjamin, Elidad, zoon van Chislon; 22 En van de stam der kinderen van Dan, de overste Bukki, zoon van Jogli; 23 Van de kinderen van Jozef: van de stam der kinderen van Manasse, de overste Hanniel, zoon van Efod; 24 En van de stam der kinderen van Efraim, de overste Kemuel, zoon van Siftan; 25 En van de stam der kinderen van Zebulon, de overste Elizafan, zoon van Parnach; 26 En van de stam der kinderen van Issaschar, de overste Paltiel, zoon van Azzan; 27 En van de stam der kinderen van Aser, de overste Achihud, zoon van Selomi; 28 En van de stam der kinderen van Nafthali, de overste Pedael, zoon van Ammihud. 29 Dit zijn ze, dien de HEERE geboden heeft, de kinderen Israëls de erfenissen uit te delen, in het land Kanaan.

In dit hoofdstuk onderricht God Mozes, en deze moet dan Israël onderrichten:
I. Betreffende de grenzen van het land Kanaän, vers 1 - 15.
II. Betreffende de verdeling en de uitdeling er van aan de stammen Israëls, vers 17 - 24. Wij hebben hier een beschrijving van de grenzen van het land Kanaän naar alle zijden.

God onderrichtte Mozes hier om deze grenzen vast te stellen, niet als een aardrijkskundige op een landkaart, om aan de weetgierigheid te voldoen, maar als een vorst voor een schenking opdat met zekerheid geweten zou worden, wat in die schenking begrepen is. Er was hun een veel grotere bezitting beloofd, die hun ook ter bestemder tijd gegeven zou zijn, indien zij gehoorzaam waren geweest, reikende zelfs tot aan de Eufraat, Deuteronomium 11:24. En zover heeft Israëls heerschappij zich ook werkelijk uitgestrekt in de tijd van David en Salomo, 2 Kronieken 9:26. Maar wat hier beschreven wordt, is alleen Kanaän, dat het deel was van de negen en een halve stam, want de andere twee en een halve stam waren reeds gevestigd. vers 14 - 15. Betreffende deze grenzen nu van Kanaän valt op te merken:

I. Dat zij binnen zekere bepalingen waren afgeperkt, want God heeft de bepalingen van onze woningen verordend, Handelingen 17:26. Die landpalen waren hun gesteld:
1. Opdat zij zouden weten wie zij hadden te verdrijven, en hoever de opdracht, die hun gegeven was, zich uitstrekte, Hoofdstuk 33:53 dat zij de inwoners zouden uitdrijven. Alleen diegenen, welke zich tussen deze grenzen bevonden, moesten zij verdelgen, tot hiertoe moet hun bloedig zwaard gaan en niet verder.

2. Opdat zij zouden weten welke bezitting zij te wachten hadden. God wilde niet dat Zijn volk hun begeerte naar wereldlijk goed zou vergroten, maar dat zij zouden weten genoeg te hebben, om daarmee dan tevreden te zijn. De Israëlieten zelf moeten niet alleen inwoners gemaakt worden in het midden van het land, maar plaats laten voor hun naburen om bij hen te wonen. God stelt bepalingen aan onze erve zo laat ons dan perken stellen aan onze begeerten en ons schikken naar de toestand, waarin God ons geplaatst heeft.

II. Dat het, betrekkelijk, een kleine omvang had. Zoals de grenzen hier gesteld zijn, wordt het berekend slechts een lengte gehad te hebben van honderd zestig mijlen, en een breedte van ongeveer vijftig mijlen, het bevatte misschien niet veel meer dan de helft van de oppervlakte van Engeland, en toch is dit het land, dat aan de vader van de gelovigen beloofd was, en de bezitting van het zaad Israëls. Dit was het plekje gronds, waarin gedurende veel eeuwen God alleen bekend was en Zijn naam groot was Psalm 76:2. Dit was de wijngaard des Heeren de besloten hof, maar zoals het is met wijngaarden en hoven, de beperktheid van omvang werd ruim opgewogen door de buitengewone vruchtbaarheid van de grond, want anders zou het kleine land het talrijke volk, dat het bewoonde niet hebben kunnen onderhouden. Zie hieraan:
1. Hoe klein een deel van de wereld God voor zichzelf heeft, hoewel de aarde des Heeren is, en haar volheid, zijn er slechts weinigen, die Hem kennen en Hem dienen, maar die weinigen zijn gelukkig, zeer gelukkig, omdat zij Gode vruchtbaar zijn.

2. Hoe klein een deel van de wereld God dikwijls aan Zijn volk geeft. Zij, die hun deel hebben in de hemel, hebben reden om tevreden te wezen met een klein deel op aarde, maar evenals hier, wat er ontbreekt aan hoeveelheid wordt vergoed door de hoedanigheid, want het weinige, dat de rechtvaardige heeft, het van de liefde Gods hebbende en met Zijn zegen, is veel beter en veel troostrijker, dan de overvloed van de goddelozen, Psalm 37:16.

III. Er was iets opmerkelijks in die grenzen en landpalen.
1. Kanaän zelf was een schoon, lieflijk, sierlijk land, Daniel 8:9, Psalm 48:3 - en toch grensde het aan woestijnen en zeeën, en was omringd van onderscheidene treurig - uitziende landschappen. Aldus is de wijngaard van de kerk aan alle zijden omgeven door de woestijn van deze wereld, die als contrast er van dient om te doen uitkomen, hoe schoon van gelegenheid zij is.
2. Velen van die grenzen waren zijn bolwerken en natuurlijke versterkingen, om de toegang voor vijanden moeilijk te maken, waarmee hun te kennen werd gegeven dat de God van de natuur hun beschermer was en hen met goedgunstigheid zal omringen als met een rondas, Psalm 5:13.
3. De grens reikte tot aan de rivier van Egypte, vers 5. Opdat de aanblik van dat land, dat zij van uit het hunne zien konden, hen zou doen gedenken aan hun dienstbaarheid aldaar en hun wonderbare bevrijding.
4. Het begin van hun grenzen wordt hier gesteld aan de Zoutzee, vers 3, en daar eindigen zij, vers 12. Dat was het blijvende gedenkteken van de verwoesting van Sodom en Gomorra, de schone, vruchtbare vallei, waarin deze steden gestaan hebben, werd een meer, welks wateren nooit door een wind werden bewogen, geen schip droegen, met geen vis werden gevuld,

generlei levend schepsel werd er in gevonden, en daarom de Dode Zee werd genoemd. Dit was een deel van hun grenzen, om een gedurige waarschuwing voor hen te wezen, om zich te wachten voor de zonden die het verderf over Sodom hebben gebracht toch werd de ongerechtigheid van Sodom later in Israël gevonden, Ezechiel 16:49, om welke Kanaän wel niet, zoals Sodom tot een zoutzee werd gemaakt, maar wel tot een onvruchtbare grond, en dat gebleven is tot op de huldigen dag.
5. Hun westergrens was de grote zee, vers 6, die thans de Middellandse Zee genoemd wordt. Sommigen beschouwen die zee zelf als deel uitmakende van hun bezit, en dat zij krachtens deze schenking de heerschappij er over hadden, zodat zij er de meesters van hadden kunnen zijn, indien zij het niet verbeurd hadden door hun zonde.

Numeri 34:16 - 29
God benoemt hier commissarissen om het land onder hen te verdelen. De verovering er van wordt als een gedane zaak beschouwd hoewel er tot nu toe nog niets voor gedaan of ondernomen was. Hier hebben wij geen benoeming of aanstelling van generaals en opperbevelhebbers, die de oorlog moesten voeren want zij zullen het land in bezit krijgen, niet door hun zwaard, noch door hun boog, maar door de macht en de gunst van God, en zij moeten zo zeker zijn van de overwinning en van voorspoed, zolang God voor hen streed dat nu reeds de personen benoemd moeten worden, aan wie de verdeling van het land zal worden opgedragen, dat is: die presideren zullen bij de loting, in twistgedingen, die ontstaan kunnen, zullen hebben te beslissen en zullen toezien, dat in alles naar recht en billijkheid gehandeld zal worden.

1. De voornaamsten van die commissie waren Eleazar en Jozua, vers 17, als typen van Christus, die als priester en koning het hemelse Kanaän onder het geestelijk Israël verdeelt, maar, zoals hier door het lot beslist moet worden, zo erkent Christus dat de beschikking moet zijn naar de wil des Vaders, Mattheüs 20:23, vergel. Efeziers 1:11.

2. Opdat er geen schijn van partijdigheid zou wezen, werd, behalve dezen nog een overste van elken stam aangesteld om toezicht te houden bij deze zaak, en er voor te zorgen, dat de stam die hij diende, niet benadeeld werd. Publieke zaken moeten zo behandeld worden, dat ieder niet slechts krijgt wat hem toekomt, maar dat zo het mogelijk is, aan ieder de overtuiging wordt gegeven, dat hem recht gedaan is en dat hij werkelijk heeft ontvangen wat hem toekomt. Het bevordert het geluk en welzijn van een land, als de oversten van het volk, enige uit iederen stam samenkomen, om over de zaken te beraadslagen, waar allen belang bij hebben, een instelling, die zeer tot eer, rust en veiligheid strekt van de natie, die er mee gezegend is. Sommigen merken op dat de volgorde van de stammen grotelijks verschilt van die, waarmee zij tot nu toe bij alle gelegenheden genoemd zijn, en overeenkomt met de nabuurschap van hun lot bij de verdeling van het land. Juda, Simeon en Benjamin, de eerste drie welke hier genoemd zijn, lagen dicht bij elkaar, aan de ene zijde naast hen lag het erfdeel van Dan dat van Efraïm en Manasse aan de andere zijde, Zebulon en Issaschar lagen naast elkaar meer noordwaarts, Aser en Nafthali het noordelijkste van allen, zoals men gemakkelijk op een kaart van Kanaän zien kan.
Dit is een bewijs, zegt bisschop Patrick, dat Mozes in zijn geschriften door Gods Geest geleid werd. Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend, en wat voor ons nieuw en verrassend is, heeft Hij volkomen voorzien, zonder enigerlei verwarring of onzekerheid.

HOOFDSTUK 35

1 En de HEERE sprak tot Mozes, in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho, zeggende: 2 Gebied de kinderen Israëls, dat zij van de erfenis hunner bezitting aan de Levieten steden zullen geven om te bewonen; daartoe zult gijlieden aan de Levieten voorsteden geven, aan de steden rondom dezelve. 3 En die steden zullen zij hebben om te bewonen; maar hun voorsteden zullen zijn voor hun beesten, en voor hun have, en voor al hun gedierte, 4 En de voorsteden der steden, die gij aan de Levieten zult geven, zullen van de stadsmuur af, en naar buiten, van duizend ellen zijn rondom. 5 En gij zult meten van buiten de stad, aan de hoek tegen het oosten, twee duizend ellen, en aan de hoek van het zuiden, twee duizend ellen, en aan de hoek van het westen, twee duizend ellen, en aan de hoek van het noorden, twee duizend ellen; dat de stad in het midden zij. Dit zullen zij hebben tot voorsteden van de steden. 6 De steden nu, die gij aan de Levieten zult geven, zullen zijn zes vrijsteden, die gij geven zult, opdat de doodslager daarheen vliede; en boven dezelve zult gij hun twee en veertig steden geven. 7 Al de steden, die gij aan de Levieten geven zult, zullen zijn acht en veertig steden, deze met haar voorsteden. 8 De steden, die gij van de bezitting der kinderen Israëls geven zult, zult gij van dien, die vele heeft, vele nemen, en van dien, die weinig heeft, weinige nemen; een ieder zal naar zijn erfenis, die zij zullen erven, van zijn steden aan de Levieten geven. 9 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 10 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gij over de Jordaan gaat naar het land Kanaan. 11 Zo zult gij maken, dat u steden tegemoet liggen, die u tot vrijsteden zullen zijn; opdat de doodslager daarheen vliede, die een ziel onwetend geslagen heeft. 12 En deze steden zullen u tot een toevlucht zijn voor de bloed wreker; opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering aan het gericht gestaan hebbe. 13 En deze steden, die gij geven zult, zullen zes vrijsteden voor u zijn. 14 Drie dezer vrijsteden zult gij geven op deze zijde van de Jordaan, en drie dezer steden zult gij geven in het land Kanaan; vrijsteden zullen het zijn. 15 Die zes steden zullen voor de kinderen Israëls, en voor de vreemdeling, en de bijwoner in het midden van hen, tot een toevlucht zijn; opdat daarheen vliede, wie een ziel onvoorziens slaat. 16 Maar indien hij hem met een ijzeren instrument geslagen heeft, dat hij gestorven zij, een doodslager is hij; deze doodslager zal zekerlijk gedood worden. 17 Of indien hij hem met een handsteen, waarvan met zoude kunnen sterven, geslagen heeft, dat hij gestorven zij, een doodslager is hij; deze doodslager zal zekerlijk gedood worden. 18 Of indien hij hem met een houten handinstrument, waarvan men zoude kunnen sterven, geslagen heeft, dat hij gestorven zij, een doodslager is hij; deze doodslager zal zekerlijk gedood worden. 19 De wreker des bloeds, die zal de doodslager doden; als hij hem ontmoet, zal hij hem doden. 20 Indien hij hem ook door haat zal gestoten hebben, of met opzet op hem geworpen heeft, dat hij gestorven zij; 21 Of hem door vijandschap met zijn hand geslagen heeft, dat hij gestorven zij; de slager zal zekerlijk gedood worden, een doodslager is hij; de bloedwreker zal dezen doodslager doden, als hij hem ontmoet. 22 Maar indien hij hem met der haast zonder vijandschap gestoten heeft, of enig instrument zonder opzet op hem geworpen heeft; 23 Of onvoorziens met enigen steen, waarvan men zoude kunnen sterven, en hij dien op hem heeft doen vallen, dat hij gestorven zij, zo hij hem toch geen vijand was, noch zijn kwaad zoekende; 24 Zo zal de vergadering richten tussen de slager, en tussen de bloedwreker, naar deze zelve rechten. 25 En de vergadering zal de doodslager redden uit de hand des bloedwrekers, en de vergadering zal hem doen wederkeren tot zijn vrijstad, waarheen hij gevloden was; en hij zal daarin blijven tot de dood des hogepriesters, dien men met de heilige olie gezalfd heeft. 26 Doch indien de doodslager enigszins zal gaan uit de palen zijner vrijstad, waarheen hij gevloden was, 27 En de bloedwreker hem zal vinden buiten de palen zijner vrijstad; zo de bloedwreker de doodslager zal doden, het zal hem geen bloedschuld zijn. 28 Want hij zou in zijn vrijstad gebleven zijn tot de dood des hogepriesters; maar na de dood des hogepriesters zal de doodslager wederkeren tot het land zijner bezitting. 29 En deze dingen zullen ulieden zijn tot een inzetting van recht, bij uw geslachten, in al uw woningen. 30 Al wie de ziel slaat, naar de mond der getuigen zal men de doodslager doden, maar een enig getuige zal niet getuigen tegen een ziel, dat zij sterve. 31 En gij zult geen verzoening nemen voor de ziel des doodslagers, die schuldig is te sterven; want hij zal zekerlijk gedood worden. 32 Ook zult gij geen verzoening nemen voor dien, die gevlucht is naar zijn vrijstad, dat hij zou wederkeren, om te wonen in het land, tot de dood des hoge priesters. 33 Zo zult gij niet ontheiligen het land, waarin gij zijt; want het bloed ontheiligt het land; en voor het land zal geen verzoening gedaan worden over het bloed, dat daarin vergoten is, dan door het bloed desgenen, die dat vergoten heeft. 34 Verontreinigt dan het land niet, waarin gij gaat wonen, in welks midden Ik wonen zal; want Ik ben de HEERE, wonende in het midden der kinderen Israëls.

Daar er nu orders gegeven waren voor de verdeling van het land Kanaän onder de leken - stammen, (als ik ze zo eens noemen mag) wordt nu gezorgd voor een behoorlijke voorziening voor de geestelijkheid, de stam van Levi, die de heilige zaken bediende.

I. Er moesten hun acht en veertig steden toegewezen worden, met haar voorsteden, sommigen ervan in elke stam, vers 1 - 8.
II. Uit deze moesten zes vrijsteden zijn, waar ieder een toevlucht moest vinden die iemand onwetend verslagen heeft, vers 1 - 15. In de wet hieromtrent hebben wij op te merken.

1. In welke gevallen de vrijplaats niet toegestaan werd: in geen geval van moedwilliger moord, vers 16 - 21.
2. In welke gevallen zij wel toegestaan was, vers 22 - 24.
3. De wet betreffende hen, die in deze vrijsteden een toevlucht hadden gezocht, vers 25 - 34.

Numeri 35:1 - 8

De wetten op de tienden en de offeranden hadden ruim voorzien voor het onderhoud van de Levieten, maar het was niet te denken, en het zou ook niet goed zijn geweest voor het algemene welzijn, als zij, toen zij in Kanaän kwamen, allen nabij of rondom de tabernakel zouden wonen, zoals in de woestijn, en daarom moet er gezorgd worden voor geschikte woonplaatsen voor hen, waarin zij op aangename, en tevens nuttige wijze kunnen wonen. Dat is het, waarvoor hier gezorgd wordt.

I. Er werden hun steden toegewezen met haar voorsteden, vers 2. Zij moeten geen grond hebben om te bebouwen, zij behoefden noch te zaaien, noch te mouten, noch in de schuren te verzamelen, want hun hemelse Vader voedde hen met de tienden van de opbrengst van de arbeid van anderen, opdat zij zich des te meer konden toeleggen op de bestudering van de wet, en meer tijd zouden hebben om het volk te onderwijzen, want zij werden niet aldus gemakkelijk gevoed en onderhouden, opdat zij lui en ledig zouden zijn, maar opdat zij zich geheel zouden toewijden aan hun roeping, en niet ingewikkeld zouden zijn in de handelingen des leeftochts.

1. Er werden hun steden gegeven, opdat zij bij elkaar zouden kunnen wonen, met elkaar konden spreken over de wet tot hun onderlinge stichting, en in twijfelachtige gevallen elkaar konden raadplegen en elkanders handen versterken.

2. Deze steden hadden voorsteden, bestemd voor hun vee, vers 3. Van de stadsmuur af gerekend, werden hun duizend ellen toegestaan voor de stallingen van hun vee, en dan nog twee duizend ellen voor weiden, om er het vee in te laten grazen, vers 4,5. Er was zorg gedragen, niet alleen, dat zij konden leven, maar ruim konden leven, en alle begerenswaardige gemakken en gerieflijkheden zouden hebben, opdat zij door hun naburen niet met minachting aangezien zouden worden.

II. Die steden moeten hun toegewezen worden uit het erfdeel van elke stam, vers 8.

1. Opdat iedere stam aldus een dankbare erkentenis zou bewijzen aan God uit zijn onroerend zowel als uit zijn roerend goed, want wat aan de Levieten gegeven werd, werd beschouwd als gegeven aan de Heere, en zo werden hun bezittingen hun geheiligd.

2. Opdat iedere stam het voordeel en voorrecht zou hebben, dat er Levieten onder hen woonden, om hun de goede kennis des Heeren te leren. Aldus werdt dat licht verspreid door alle delen van het land, en nergens duisternis gelaten, Deuteronomium 33:10. Zij zullen Jakob Uwe rechten leren. Jakob's vloek op Levi's toorn was: Ik zal hem verstrooien onder Israël, Genesis 49:7. Maar die vloek werd in een zegen veranderd, en door aldus verstrooid te zijn, werden de Levieten instaat gesteld om zoveel te meer goed te doen. Het is voor een land een grote zegen, om er overal getrouwe leraren in te hebben. Het aantal van de hun toegewezen steden was in het geheel acht en veertig, door elkaar genomen vier in elken stam. Uit de verenigde stammen van Simeon en Juda negen, uit Nafthali drie, en van ieder van de overigen vier, zoals blijkt uit Jozua 21. Aldus werden zij gezegend met goede leraren, en die leraren met een goed levensonderhoud, niet slechts in tienden maar ook in vaste goederen. En hoewel het Evangelie voor deze zaak niet zo nauwkeurig is als de wet, blijkt er toch duidelijk uit dat die onderwezen wordt, mee behoort te delen van alle goederen, dengenen die hem onderwijst, Galaten 6:6.

Numeri 35:9 - 34
Wij hebben hier de orders, gegeven betreffende de vrijsteden, welke orders zeer gepast volgen op hetgeen voorafgaat, omdat die vrijsteden allen Levieten - steden waren. In dit deel van de inrichting is een goede wet, en er is ook veel zuiver Evangelie in.

I. Een goede wet nopens moord en manslag, en dat is een zaak waarvan de wetten van alle natiën zorgvuldig kennis hebben genomen. Hetgeen hier vastgesteld wordt, komt overeen met de natuurlijke billijkheid.

1. Dat moedwillige moordenaars met de dood gestraft moeten worden. In zo'n geval mag geen toevlucht in een vrijstad worden toegestaan, geen losgeld worden aangenomen, geen verwisseling van straf worden toegestaan, de doodslager zal zeker gedood worden, vers 16. Er wordt verondersteld dat die doodslag door haat geschied is,. vers 20, of door vijandschap, vers 21, door plotselinge terging, (want onze Heiland verklaart onrechtmatige toorn evengoed moord te zijn, als een moord met kwaad opzet gepleegd, Mattheüs 5:21, 22,) hetzij de persoon vermoord is met een instrument van ijzer, vers 16, of van hout, vers 18, of met een steen, die op hem geworpen is, vers 17, 20, ja, indien hij hem in vijandschap slaat met de hand, zodat er de dood op volgt, dan is het moord, vers 21, en het was een aloude wet, in overeenstemming met de wet van de natuur dat wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden, Genesis 9:6. Waar onrecht geschied is, moet vergoeding gedaan worden, en daar de moordenaar het leven niet kan wedergeven, dat hij ten onrechte weggenomen heeft, moet het zijne in de plaats er van geëist worden, niet (zoals sommigen zich ingebeeld hebben) om de schim van de verslagene te verzoenen, maar om aan de wet en de gerechtigheid van een volk voldoening te geven, en om voor alle anderen een waarschuwing te zijn om niet evenzo te doen.
Hier wordt gezegd en dit is wel de aandacht waard van alle vorsten en staten dat bloed ontheiligt niet alleen het geweten van de moordenaar, die daarmee bewijst, dat hij het eeuwige leven niet in zich heeft blijvende, 1 Johannes 3:15, maar ook het land waarin het bloed gestort wordt, zo aanstotelijk is het voor God en alle goede mensen. En er wordt bijgevoegd, dat het land niet gereinigd kan worden van het bloed, dat er in vergoten is, dan door het bloed desgenen, die het vergoten heeft, vers 33. Als moordenaars aan de straf ontkomen van mensen, dan zullen zij, die hen hebben laten ontkomen, zeer veel te verantwoorden hebben, en God zal hen toch niet aan Zijn rechtvaardig oordeel laten ontkomen. Naar hetzelfde beginsel wordt ook bepaald, dat geen verzoening moet genomen worden voor de ziel, dat is: het leven des doodslagers, vers 31. Al gaf iemand al het goed van zijn huis aan de rechters,

aan het land, of aan de bloedwreker ter verzoening van zijn misdaad, men zou hem ten enenmale verachten. De verlossing van het leven is zo kostelijk, dat zij door geen aardse schatten verkregen kan worden. Aangaande degenen, die op hun goed vertrouwen, en op de veelheid huns rijkdoms roemen, niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen, Psalm 49:7, 8 hetgeen misschien een toespeling is op deze wet. Er komt hier een rechtsregel voor (die ook een rechtsregel is in Engeland, doch alleen in geval van verraad) dat niemand ter dood gebracht zal worden op het getuigenis van één enkele getuige, maar dat hiervoor twee getuigen nodig zijn, vers 30.
Deze wet is vastgesteld voor alle gevallen, waarop de doodstraf staat, Deuteronomium 17:6, 19. 15,. Eindelijk. Niet alleen de vervolging, maar ook de terdoodbrenging van de moordenaar, wordt overgelaten aan de naaste bloedverwant van de vermoorde. Gelijk deze de losser moest zijn van het land van zijn bloedverwant, indien dit verpand was, zo moest hij ook zijn bloedwreker zijn, indien hij vermoord werd, vers 19, indien hij overtuigd was door de bekendheid van het feit, en het niet nodig had om de zaak voor een gerechtshof te brengen. Maar indien het onzeker was, wie de doodslager is geweest, en de bewijzen twijfelachtig zijn, dan kunnen wij niet denken dat zijn bloot vermoeden hem zou machtigen om datgene te doen, wat zelfs de rechters niet anders dan op het getuigenis van twee getuigen doen konden. Alleen als het feit duidelijk, onomstotelijk bewezen is, dan mocht de naaste erfgenaam van de verslagene in rechtvaardige verontwaardiging de moordenaar doden, overal waar hij hem ontmoette.
Sommigen denken dat dit verstaan moet worden na het wettig vonnis van de rechter, en zo zegt de Chaldeër: "Hij zal hem doden nadat hij door het gerecht zal veroordeeld zijn", maar volgens vers 24 schijnen de rechters alleen in twijfelachtige gevallen opgetreden te zijn, en dat zo de persoon op wie hij wraak oefende inderdaad de moordenaar was, en wel een moedwillige moordenaar de bloedwreker onschuldig was, vers 27. Slechts als de zaak anders bleek te zijn, dan was dit op zijn gevaar. Onze wet staat toe, dat door de weduwe of de naaste erfgenaam van de verslagene appèl aangetekend wordt tegen de moordenaar, zelfs als de moordenaar in eerste instantie werd vrijgesproken, en indien dan bij de behandeling van dat appèl blijkt dat de aangeklaagde schuldig is, dan zal het vonnis van executie verleend worden ten verzoeke van de appèllant, die eigenlijk de bloedwreker genoemd kan worden.

2. Maar als de doodslag niet moedwillig of met voorbedachten rade geschiedde, als er geen vijandschap of opzet was, vers 22, als de verslagene geen kwaad gezocht was, vers 23, hetgeen onze wet toevallige manslag of homicide, per infortunium manslag bij ongeluk noemt dan kon de doodslager naar een vrijstad vluchten. Naar de Engelse wet brengt dit voor hem, die de manslag gepleegd heeft, verbeurdverklaring van goederen mede, maar hij behoudt het leven. Betreffende de vrijsteden luidde de wet:
a. Dat hij, die een ander gedood had, in deze vrijsteden veilig was en onder de bescherming van de wet, totdat zijn zaak onderzocht was door de vergadering, dat is: door de rechters in een openbare rechtszitting. Als hij verzuimde zich daaraan te onderwerpen, dan was dit op zijn gevaar, als de bloedwreker hem elders vond of hem achterhaalde terwijl hij talmde op weg naar de vrijstad en hem versloeg, dan was zijn bloed op zijn eigen hoofd, wijl hij geen gebruik heeft gemaakt van het middel tot veiligheid, dat God voor hem voorzien heeft.
b. Indien het, na onderzoek, blijkt moedwillige doodslag geweest te zijn, dan kon de vrijstad hem niet langer bescherming verlenen. Dat was reeds bepaald in Exodus 21:14. Gij zult hem van voor Mijn altaar nemen, dat hij sterve.
c. Maar indien het, na onderzoek, bevonden werd door vergissing of bij ongeluk te zijn geschied, dat de slag werd toegebracht zonder bedoeling om het leven van de verslagene te benemen, dan kon de doodslager veilig in de vrijstad blijven, en de bloedwreker mocht zich niet met hem bemoeien, vers 25. Daar moest hij dan in ballingschap blijven van zijn eigen

huis tot aan de dood van de hogepriester, en zo hij te eniger tijd uit die stad of haar voorstad ging, dan stelde hij zich buiten de bescherming van de wet, en zo de broedwreker hem vond, mocht hij hem doden, vers 26 - 28.

Door nu het leven van de doodslager te bewaren wilde God:
a. Ons leren dat de mensen niet moeten lijden om hetgeen hun ongeluk is veeleer dan hun misdaad, de daad van Gods voorzienigheid veeleer dan hun eigen daad want God heeft hem zijn hand doen ontmoeten, Exodus 21:13.
b. Door de verbanning van de doodslager uit zijn eigen stad en zijn opsluiting in de vrijstad, waar hij in zeker opzicht een gevangene was, wilde God ons leren een afschuw te hebben van bloedschuld, zeer voorzichtig te zijn met het leven, en altijd bevreesd te wezen om door vergissing of verzuim iemands dood teweeg te brengen.
c. Door de beperking van de tijd van de ballingschap van de overtreder tot aan de dood van de hogepriester werd eer gelegd op dit heilig ambt. De hogepriester moest als zo groot een zegen geacht worden voor zijn land dat, als hij stierf de droefheid over zijn dood alle andere gevoelens als het ware moest verzwelgen. Daar al de vrijsteden Levietensteden waren, en de hogepriester het hoofd was van die stam, en bijgevolg een bijzondere heerschappij had over die steden, konden zij, die daarin opgesloten waren, eigenlijk als zijn gevangenen worden beschouwd, en zo was dan zijn dood hun vrijlating. Het was, als het ware, op zijn verzoek dat de overtreder opgesloten werd, weshalve dit met zijn dood verviel, Actio moritur cum persona Ainsworth heeft hier een andere opvatting van. Gelijk de hogepriesters, zegt hij, zolang zij leefden door hun dienst en het brengen van offeranden, verzoening deden voor de zonde, waarin zij Christus' genoegdoening voorstelden, zo werden bij hun dood diegenen vrijgelaten, die in ballingschap waren wegens toevallige doodslag, hetgeen een type was van de verlossing in Israël.
d. Door de gevangene aan de bloedwreker over te laten in geval hij buiten de grenzen van de vrijstad ging, werd hen geleerd vast te houden aan de methoden, die de oneindige Wijsheid hun voorschreef voor hun veiligheid. Het was voor de eer van deze wet, dat zij zo strikt nagekomen moest worden. Hoe kunnen wij verwachten verlost te worden, als wij de verlossing veronachtzamen, hoe kunnen wij verwachten zalig te worden, als wij op zo grote zaligheid geen acht slaan?

II. Er is zeer veel kostelijk Evangelie verborgen onder het type van de vrijsteden, en daarnaar schijnt de apostel te verwijzen als hij spreekt van de toevlucht te nemen om de voorgestelde hoop vast te houden, Hebreeën 6:18, en in Christus gevonden te worden, Filippenzen 3:9. In de geschiedenis van het Oude Testament lezen wij nooit van iemand, die van deze vrijsteden gebruik heeft gemaakt, evenmin als van andere dergelijke inzettingen, waarvan ongetwijfeld toch wel bij de daartoe bestemde gelegenheden gebruik zal gemaakt zijn, wij lezen slechts van de zodanigen, die in gevaarlijke ogenblikken de hoornen van het altaar hebben gevat, 1 Koningen 1:50, 2:28. want het altaar waar dit ook stond was als het ware de hoofdvrijstad. Maar de wet betreffende deze steden. was bedoeld om de hoop op te wekken van hen, die de verlossing in Israël verwachtten, en dat zal voor hen, die overtuigd zijn van zonde en dieswege in angst en verschrikking zijn, wezen wat de vrijsteden voor de doodslager geweest zijn.

Merk op:
1. Dat er verscheidene vrijsteden waren, en zó gelegen in de verschillende delen des lands dat de doodslager, waar hij ook in het land Israëls woonde, de ene of de andere in een halven dag kon bereiken, evenzo, hoewel er slechts één Christus gesteld is om onze toevlucht te zijn, is

Hij toch, waar wij ons ook bevinden, een nabijzijnde toevlucht, een hulp in benauwdheden, want het woord is nabij ons, en Christus in het Woord.

2. In elk dier steden was de doodslager veilig, en zo zijn gelovigen, die de toevlucht nemen tot Hem, en in Hem rusten, beschermd en beveiligd tegen de toorn Gods en de vloek van de wet. Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, Romeinen 8:1. Wie zal hen, die aldus beschut zijn, veroordelen?

3. Het waren allen Levietensteden. Het was een vriendelijkheid voor de armen gevangene, dat hij wel niet mocht opgaan naar de plaats waar de ark was, maar zich toch temidden van Levieten bevond, die hem de goede kennis des Heeren zullen leren, en hem zullen tonen hoe het best gebruik te maken van de toestand, waarin hij door de leiding van Gods voorzienigheid was gekomen. Het kon ook verwacht worden, dat de Levieten hem zullen vertroosten en bemoedigen, hem welkom zullen heten, en zo is het ook het werk van de dienaren van het Evangelie om arme zondaren welkom te heten bij Christus, en hen, die door genade in Hem zijn, te helpen en van raad te dienen.

4. Zelfs vreemdelingen en bijwoners, al waren zij geen geboren Israëlieten, konden van het voorrecht van deze vrijsteden gebruik maken, vers 15. Zo wordt in Christus Jezus geen verschil gemaakt tussen Griek en Jood, zelfs de vreemdelingen, die door het geloof de toevlucht nemen tot Christus, zullen in Hem veilig en behouden zijn.

5. Zelfs de voorsteden van de stad boden de overtreder genoegzame bescherming, vers 26 - 27. En zo is er kracht zelfs in de zoom van Christus' kleed tot genezing en behoudenis van arme zondaren. Indien wij niet tot volle verzekerdheid kunnen geraken, dan kunnen wij ons toch vertroosten in een goede hope door genade.

6. De bescherming, die de doodslager in de vrijstad vond, was niet gelegen in de sterkte van haar muren, of poorten, of grendels, maar zuiver en alleen in de Goddelijke bepaling, zo is het het woord van het Evangelie, dat aan de zielen behoudenis geeft in Christus, want Hem heeft God de Vader verzegeld.

7. Indien de overtreder ooit er op betrapt werd, dat hij buiten het gebied van zijn vrijstad omzwierf, of zich heimelijk naar zijn eigen huis begaf, dan verloor hij het voordeel van zijn bescherming, en stond bloot aan het zwaard van de bloedwreker. En zo moeten zij, die in Christus zijn, in Christus blijven, want het is op hun gevaar als zij Hem verlaten, en van Hem afdwalen. Zich onttrekken is ten verderve gaan.

HOOFDSTUK 36

1 En de hoofden der vaderen van het geslacht der kinderen van Gilead, de zoon van Machir, de zoon van Manasse, uit de geslachten der kinderen van Jozef, traden toe, en spraken voor het aangezicht van Mozes, en voor het aangezicht der oversten, hoofden van de vaderen der kinderen Israëls. 2 En zeiden: De HEERE heeft mijn Heere geboden, dat land door het lot aan de kinderen Israëls in erfenis te geven; en mijn Heere is door de HEERE geboden, de erfenis van onzen broeder Zelafead te geven aan zijn dochteren. 3 Wanneer zij een van de zonen der andere stammen van de kinderen Israëls tot vrouwen zouden worden, zo zou haar erfenis van de erfenis onzer vaderen afgetrokken worden, en toegedaan tot de erfenis van dien stam, aan welken zij geworden zouden; alzo zou van het lot onzer erfenis worden afgetrokken. 4 Als ook de kinderen Israëls een Jubeljaar zullen hebben, zo zou haar erfenis toegedaan zijn tot de erfenis van dien stam, aan welken zij zouden geworden zijn; alzo zou haar erfenis van de erfenis van de stam onzer vaderen afgetrokken worden. 5 Toen gebood Mozes de kinderen Israëls, naar des HEEREN mond, zeggende: De stam der kinderen van Jozef spreekt recht. 6 Dit is het woord, dat de HEERE van de dochteren van Zelafead geboden heeft, zeggende: Laat zij dien tot vrouwen worden, die in haar ogen goed zal zijn; alleenlijk, dat zij aan het geslacht van haars vaders stam tot vrouwen worden. 7 Zo zal de erfenis van de kinderen Israëls niet omgewend worden van stam tot stam; want de kinderen Israëls zullen aanhangen, een ieder aan de erfenis van de stam zijner vaderen. 8 Voorts zal elke dochter, die een erfenis erft, van de stammen der kinderen Israëls, ter vrouw worden aan een van het geslacht van de stam haars vaders; opdat de kinderen Israëls erfelijk bezitten, een ieder de erfenis zijner vaderen. 9 Zo zal de erfenis niet omgewend worden van de enen stam tot de anderen; want de stammen der kinderen Israëls zullen aanhangen, een ieder aan zijn erfenis. 10 Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, alzo deden de dochteren van Zelafead; 11 Want Machla, Thirza, en Hogla, en Milka, en Noha, dochteren van Zelafead, zijn de zonen harer ooms tot vrouwen geworden. 12 Onder de geslachten van de kinderen van Manasse, de zoon van Jozef, zijn zij tot vrouwen geworden; alzo bleef haar erfenis aan de stam van het geslacht haars vaders. 13 Dat zijn de geboden en de rechten, die de HEERE door de dienst van Mozes aan de kinderen Israëls geboden heeft, in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho.

Wij hebben in dit hoofdstuk de beslissing van een andere vraag, die ontstond uit de zaak van de dochters van Zelafead. God had bepaald dat zij zullen erven, Hoofdstuk 27:7. Nu wordt hier:

I. Een moeilijkheid opgeworpen, voor het geval dat zij iemand van een anderen stam huwen, vers 1 - 4.

II. Dit wordt voorkomen door de Goddelijke bepaling, dat zij in haar eigen stam en geslachten moeten huwen, vers 5 - 7, en dit wordt als regel vastgesteld voor al dergelijke gevallen. vers 8, 9, en dienovereenkomstig zijn zij ook met personen van hun eigen familie gehuwd, vers 10 - 12, en daarmee besluit het boek in vers 13.

Numeri 36:1 - 4

Wij hebben hier het nederig betoog door de hoofden van de stam van Manasse gehouden voor Mozes en de oversten vanwege de order, die onlangs vastgesteld was betreffende de dochters van Zelafead. Het geslacht, waartoe zij behoorden, was een deel van de halve stam van Manasse, wier erfdeel zal liggen binnen Kanaän, niet die halve stam, die alreeds gevestigd was, en toch spreken zij van het land van hun bezitting en het erfdeel van hun vaderen met evenveel zekerheid, alsof zij het reeds in handen hadden, wetende op wie zij vertrouwden. In hun toespraak is op te merken:

1. Dat zij eerlijk en trouw de order citeren die voor dit geval was vastgesteld, niet voorstellen om haar teniet te doen, maar er zeer gaarne in willen berusten, vers 2, De Heere heeft geboden de erfenis van onze broeder Zelafead te geven aan zijn dochters, en zij zijn met die schikking zeer ingenomen, daar niemand van hun wist, of zich niet eens een dergelijk geval in hun eigen familie zal voordoen, wanneer dan hun dochters van het voordeel van deze wet zullen genieten.

2. Maar zij stellen de moeilijkheid in het licht, die hieruit zou kunnen voortkomen, indien de dochters van Zelafead het zouden goedvinden om met iemand uit een anderen stam te huwen, vers 3. En het is mogelijk dat dit niet een bloot vermoeden of veronderstelling was maar dat zij wisten dat haar door jongelieden uit andere stammen het hof werd gemaakt, omdat zij erfdochters waren, ten einde voet te krijgen in deze stam en aldus hun eigen erfdeel te vermeerderen. Dit heeft men inderdaad bij het aangaan van huwelijken dikwijls meer op het oog, dan het wel moest. Het is niet de geschiktheid van de persoon, maar de goede bezitting, die in aanmerking komt, de zucht om huis aan huis te trekken, en akker aan akker te brengen, maar waartoe dient een erfenis in die betrekking zonder wijsheid? Maar hier kunnen wij veronderstellen, dat de persoonlijke hoedanigheden van deze dochters ze aanbevolen hebben zowel als haar fortuin.
Hoe dit nu zij: de hoofden van haar stam voorzagen het kwaad dat hieruit zou voortkomen, en brachten de zaak voor Mozes, opdat hij de Godsspraak er over zou raadplegen. Voor de moeilijkheid, die zij opwerpen, zou God hebben kunnen voorzien bij de vorige order in die zaak gegeven, maar om ons te leren dat wij voor onze zaken niet alleen moeten letten op de leiding van Gods voorzienigheid, maar ook ons verstand moeten gebruiken, heeft God er geen aanwijzing voor gegeven, totdat zij, wie dit aanging, wijselijk de moeilijkheid hebben voorzien, en zich vromelijk tot Mozes hebben gewend om er een regel voor vastgesteld te krijgen. Want hoewel zij als hoofden van hun geslacht hun gezag over deze dochters van Zelafead hadden kunnen uitoefenen bij de beschikking over zichzelf, inzonderheid terwijl haar vader gestorven was en het gemeenschappelijk belang van hun stam hierbij betrokken was, hebben zij zich toch liever voor deze zaak tot Mozes gewend, en wel met zeer goede uitslag Wij moeten niet begeren rechters te zijn in onze eigen zaak, want het is moeilijk om dit te zijn met onpartijdigheid. Het is in vele zaken gemakkelijker goede raad aan te nemen dan te geven, en het is aangenaam om onder leiding en bestuur te zijn.

In hun voorstelling van de zaak hebben zij twee dingen op het oog:
1. Om de Goddelijke bepalingen van de erfdelen in stand te houden. Zij voeren het bevel aan, vers 2, dat het land door het lot aan de onderscheidene stammen gegeven zou worden, en zij wijzen er op, dat het inbreuk zou maken op de Goddelijke bepaling, indien zo'n aanzienlijk deel van het lot van Manasse door een huwelijk in een andere stam overgebracht zou worden, want de kinderen, die uit dit huwelijk geboren zouden worden, zouden naar de stam van hun vader, en niet naar die van hun moeder genoemd worden. Dit zou nu wel het lot van de bijzondere personen van die stam niet verminderen (zij zouden het hunne blijven bezitten) maar het zou het lot van de stam in het algemeen verminderen, hem minder sterk en aanzienlijk maken. Daarom achtten zij te moeten opkomen voor het welzijn van hun stam, en misschien waren zij te meer bezorgd hieromtrent, omdat hij toch al zeer verzwakt was door de vestiging van de ene helft er van aan deze zijde van de Jordaan.

2. Om twist en krakeel onder het nageslacht te voorkomen. Indien er van andere stammen onder hen zouden komen, dan zou hieruit wellicht strijd kunnen ontstaan. In verloop van tijd zouden hun recht en aanspraak betwist kunnen worden, en hoe een grote hoop hout zou door dit kleine vuur aangestoken worden! Het is de plicht van hen, die goederen hebben in deze wereld, om zulke schikkingen er voor te maken, dat er geen twist over ontstaat onder het nageslacht.

Numeri 36:5 - 13
1. Hier wordt op uitdrukkelijk bevel van God de zaak tussen de dochters van Zelafead en de overigen van de stam van Manasse beslist en vastgesteld. Het verzoek wordt ingewilligd, en

er wordt zorg gedragen om de gevreesde moeilijkheid te voorkomen, vers 5. De stam van de kinderen Jozefs spreekt recht. Zo zullen zij, die de orakelen Gods raadplegen betreffende het vastmaken van hun hemelse erfenis, niet alleen geleid en bestuurd worden in hetgeen zij te doen hebben, maar hun vragen er naar zal Gods goedkeuring verlangen, en zij zullen niet alleen hun wèl gedaan, maar ook hun recht gesproken, gij goede en getrouwe dienstknecht, als aanmoediging van God ontvangen. De zaak is dan nu geschikt: de erfdochters moeten verplicht worden niet slechts binnen de stam van Manasse te huwen, maar binnen het geslacht van de Heferieten, waartoe zij behoorden.

a. Zij worden niet beperkt tot enigerlei bijzondere personen, er was keus genoeg in de familie haars vaders. Laat haar die tot vrouwen worden, die in haar ogen goed zal zijn. Evenals kinderen het gezag van hun ouders moeten erkennen, en niet tegen hun zin moeten huwen, zo moeten ouders te rade gaan met de genegenheid van hun kinderen, als zij over hen beschikken, en hen niet dwingen personen te huwen, die zij niet kunnen liefhebben. Gedwongen huwelijken zullen niet waarschijnlijk een zegen blijken te zijn.
b. Toch worden zij beperkt tot haar bloedverwanten, opdat haar erfdeel niet in een andere familie zal overgaan. God wilde hun doen weten, dat het land onder hen verdeeld wordende door het lot, waarvan het gehele beleid van de Heere is, zij Zijn bepaling niet kunnen verbeteren, en haar dus ook niet moeten veranderen. De erfenis moet niet omgewend worden van stam tot stam, vers 7 opdat er geen verwarring onder hen zij, hun bezittingen niet onder elkaar zouden geraken, en hun geslachtslijsten niet verward en onduidelijk zouden worden. God wilde niet dat de ene stam verrijkt zou worden door de verarming van een anderen stam, daar zij allen gelijkelijk het zaad waren van Abraham Zijn vriend.

2. De wet, bij gelegenheid van dit bijzondere geval, werd geldig gemaakt voor altijd, en moest dus toegepast worden telkenmale wanneer zich weer zo'n geval voordeed, vers 8. Zij, die geen erfdochters waren, mochten huwen in welke stam zij wilden (hoewel wij kunnen veronderstellen dat zij zich gewoon binnen haar eigen stam hielden) maar die het wèl waren, moesten òf haar aanspraken op de erfenis opgeven, òf iemand van haar eigen familie huwen, opdat iedere stam zich aan zijn eigen erfdeel zou houden, de ene stam geen inbreuk zou maken op de andere stam, maar in al hun geslachten de oude landpalen onbewogen zouden blijven, daar zij gesteld waren, niet door hun vaderen, maar door de God van hun vaderen.

3. De onderwerping van de dochters van Zelafead aan deze bepaling. Kon het anders of zij moesten wèl en naar haar genoegen huwen als God zelf haar hierin leidde en bestuurde? Zij huwden de zonen van haar ooms, vers 10 - 12.
Hieruit blijkt:

a. Dat het huwelijk van volle neef en nicht op zichzelf niet onwettig is of binnen de graad van bloedverwantschap valt waarin een huwelijk verboden is, want anders zou God deze huwelijken niet goedgekeurd hebben. Maar:

b. Dat zulke huwelijken over het algemeen niet raadzaam zijn, want zo er geen bijzondere reden voor was (een reden, die nu niet kan voorkomen, daar over het erfgoed thans niet, zoals toen, op bijzondere aanwijzing van de hemel beschikt wordt) dan zouden zij deze hun bloedverwanten niet gehuwd hebben. De wereld is wijd, en hij, die in oprechtheid wandelt, zal pogen ook met zekerheid te wandelen.

c. Eindelijk. Het besluit van het gehele boek, dat naar het laatste gedeelte verwijst: Dat zijn de geboden en de rechten, die de Heere door de dienst van Mozes aan de kinderen Israël's

geboden heeft in de vlakke velden van de Moabieten aan de Jordaan van Jericho, vers 13, dat is de voorafgaande van hoofdst. 26 af, waarvan de meeste betrekking hebben op hun vestiging in Kanaän, hetwelk zij nu gereed stonden binnen te gaan.
In welke nieuwe toestand God ons ook moge brengen, altijd moeten wij Hem bidden er ons de plichten van te leren en ons bekwaam te maken om ze te volbrengen *opdat wij het werk van de dag op deszelfs dag doen en van de plaats in haar plaats.*